

Giới thiệu Hiên Tri Thiên Lý

Truyện Hiên Tri Thiên Lý của tác giả Cánh Đồng Tuyết U Linh với bối cảnh một thai phụ đã mang trong mình sinh linh đến tháng thứ bảy nhưng vì vụ tai nạn khủng khiếp mà không chết lại bị xuyên không đến thế giới tồn tại khoa học kỹ thuật và dị năng.

Tuy như vậy nhưng khoa học lúc bấy giờ không thể chữa trị cho một đứa bé bị mù hai mắt như nàng sau khi bị tai nạn. Còn thai nhi vốn đang ở trong thân thể nàng lại biến thành một viên lục châu trong lòng bàn tay.

Vì tìm kiếm phương pháp mới nhất lúc đó chưa có ai làm được để cho đứa nhỏ được chào đời một cách thuận lợi, nàng bước lên con đường trở thành Hiên tri. Mặc dù nàng bị mù hai mắt, nhưng có thể nhìn thấy rõ mọi quy tắc trên đời. Bắt đầu từ hai bàn tay trắng, nàng phát triển ra một nền văn minh mới chưa từng có mặt trong thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Hiên Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ôn Tuyền Không Sạch Sẽ

Khi tỉnh lại, nàng biến thành một đứa trẻ bị mù hai mắt.

Cái tai nạn xe cộ xảy ra bất thành linh kia, vốn ra nàng đã chết, thế nhưng, nàng cư nhiên lại trọng sinh. Nếu con người thật sự có thể chuyển thể đầu thai, vì sao còn làm cho nàng lưu lại trí nhớ của kiếp trước? Mẩu thân của nàng do thân thể gầy yếu nên đã mất sớm, cha của nàng là một kiểm lâm*, ba năm trước đây chết trong một trận hoả hoạn. Chồng của nàng là nhân viên cứu hoả, một tháng trước hi sinh trong khi làm nhiệm vụ. Những người thân của nàng, đều lấy những phương thức quyết liệt để rời xa nàng, dùng khí để để nàng tiếp tục sống sống chính là sinh mệnh mới trong bụng của nàng, chỉ cần qua ba bốn tháng nữa hẳn sẽ ra đời. Thế nhưng ông trời quá mức tàn nhẫn, ngay cả cơ hội sống cuối cùng này cũng cướp đi.

*kiểm lâm đại khái là người bảo vệ rừng.

Trong đầu hiện lên hình ảnh nổ tung cuối cùng kia, một dòng khí đem nàng đẩy vào giữa sông, nàng và con của nàng khẳng định đều gặp nạn, nếu không nàng cũng sẽ không lấy hình dáng này sống lại, chính mình biến thành trẻ con, con của nàng chẳng lẽ cứ như vậy biến mất sao?

Con, xin đừng để mẹ sống một mình một người trên thế giới xa lạ này.

Cuộc sống tương lai của nàng giống như ánh mắt của nàng, trừ bỏ một màu đen thì cái gì cũng không thấy, một cuộc sống thống khổ kéo dài thực sự rất vất vả, hãy để cho nàng cùng đứa con của nàng chết đi thôi.

Trẻ con yếu ớt không thể thừa nhận nỗi đau thương, rất nhanh thôi, nàng sẽ được giải thoát hoàn toàn.

Nhịp đập mạnh mẽ của trái tim dần dần thông thả..... Bên tai truyền đến tiếng kinh hô cùng những âm thanh ồn ào, đó là ngôn ngữ nàng nghe không hiểu. Sau đó, nàng được đặt xuống một chiếc giường nhỏ êm ái, động tĩnh của những dụng cụ vang lên giống như có ai đó đang cố gắng chữa trị nàng.

Nàng nghĩ sẽ cùng bọn họ nói, không cần cố sức, nàng cũng không muốn sống.

Thình thịch... Thình thịch....

Trong lòng bàn tay trái đột nhiên truyền tới những rung động rất nhỏ, giống như đang truyền tới nàng tin tức nào đó, tràn ngập ấm áp tựa như có một sinh mệnh bình thường.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Nàng bỗng dừng nghĩ đến một việc hy hữu, con của nàng có lẽ còn sống, ngay trong lòng bàn tay của nàng.

Nàng nhắm mắt lại, sờ sờ hạt châu nho nhỏ trong lòng bàn tay, lắng lắng cảm thụ cái cảm giác huyết mạch tương liên này.

Đó... Đó là con của nàng...

Tim đập chậm rãi trở nên có lực, đầu óc đột nhiên như mở ra xiềng xích nào đó, thế giới màu đen chợt thay đổi, chung quanh tất cả lấy trạng thái tuyến võng hình thành lại trong đầu nàng, nàng "xem" thấy một phòng vuông nhỏ năm mươi thước, dụng cụ bài trí kì quái, bên cạnh đứng ba gã quái nhân mặc quần dài...

Hai mắt của nàng rõ ràng không nhìn thấy được, nhưng trong đầu nàng lại hiện lên hình dáng rõ ràng của những thứ này, không có màu sắc, mỗi một đồ vật đều giống như bị máy tính trình tự hoá, biến thành những đường cong phức tạp tại mà có quy luật, nàng không cần di chuyển cũng có thể biết tình huống chung quanh ngay cả trong góc, thậm chí ngay cả những kết cấu bên trong nàng cũng có thể nhìn thấy.

Đây là cái gì? Siêu năng lực sao?

Nàng không thể hiểu nổi, cũng giống như việc nàng bị biến thành trẻ con cũng đồng dạng như thế. Nhưng nàng có thể xác định một chút, con của nàng vẫn cùng nàng tồn tại, việc bị mù hai mắt cũng không thể làm tan biến sự vui sướng này của nàng, huống chi nàng cũng không phải hoàn toàn không thể nhìn thấy.

Nàng nhất định tìm ra phương pháp giúp con của nàng thuận lợi ra đời, vì thế, nàng sẽ tiếp tục sống thật tốt!

“Thật tốt quá, rốt cục cũng ổn định.”

“Vừa rồi thật sự là nguy hiểm, thiếu chút nữa là chết non rồi.”

“Đúng vậy, người mẹ đã không thể cứu sống, đứa con ít nhất phải bảo vệ được.”

“Thật đáng tiếc, mẫu thân đứa nhỏ này nếu không phải cuốn hút trọc khí*, cũng sẽ không vì khó sinh và chết.”

*trọc khí: khí không sạch sẽ.

“Đừng nói nữa, đi thông báo cho nam nhân bên ngoài đi, đứa nhỏ đã bình an.”

.....

“Hải tử, về sau tên con sẽ là ‘Thiên Lý’, đây là cái tên mà mẫu thân con đã sớm đặt cho con, hành trình ngàn dặm, cho dù tương lai có bao nhiêu gian nan, chúng ta đều có thể đi từng bước một.”

Thiên Lý.

Từ nay về sau, nàng chính là Vệ Thiên Lý.

Đây là một thế giới kỳ quái.

Thiên Lý nghĩ đến việc chính mình một lần nữa lại trọng sinh, nhưng lại không nghĩ rằng thế nhưng lại xuyên đến một thế giới khác.

Nàng sinh ra ở một cái hành tinh xa lạ gọi tên là “Áo Lạc”.

Hai ngàn năm trước, nơi đây xinh đẹp như vườn địa đàng, cây cối bạt ngàn, sinh mệnh bùng bùng.

Khoa học kỹ thuật nhanh chóng phát triển, con người không thể tránh né việc tàn phá đối với thiên nhiên, nhưng Áo Lạc địa cầu có được tài nguyên rất lớn, diện tích thảm thực vật rộng, nguồn nước dư thừa, tài nguyên khoáng sản phong phú. Mọi người vui sướng và thỏa mãn đắm chìm trong việc khoa học kỹ thuật tiến bộ, không có một chút ý thức nào đến hậu quả của việc tàn phá thiên nhiên.

Tính lịch năm 1755, Nạp Kim Tư cầm đầu các công ty lớn, liên tục trong 100 năm ở trong quặng đào mỏ, kết quả đụng phải một mạch ngầm bị người đời sau gọi là “Ôn Tuyền không sạch sẽ”, vào lúc ấy khu vực gần đó có hơn 300 người, không một ai có thể sống sót, toàn bộ đều bị trọc khí ăn mòn, phát điên, tự giết hại lẫn nhau, trong vài giờ ngắn ngủi liền chết hết.

Trận bi kịch này cũng không khiến mọi người coi trọng, vài người phụ trách bên cạnh Nạp Kim Tư nhanh chóng đem sự việc giấu đi.

Nhưng không một ai nghĩ tới rằng việc này lại là khởi đầu của một tai họa khiến cả hành tinh này phải thay đổi.

Áo Lạc địa cầu có rất nhiều khoáng sản và thực vật, những người phụ trách bên cạnh Nạp Kim Tư vì tiết kiệm chi phí tổn hại, liền đem nhổ sạch cây cối trong khu vực kia, thành lập một khu vực cách ly, không để ý gì đến kết quả, khiến cho ôn tuyền không sạch sẽ đó nhanh chóng hướng phía bên ngoài lan ra.

Trải qua hai tháng, khu vực mấy ngàn m² chung quanh đó liền thành một mảnh chết chóc. Không chỉ như vậy, trọc khí có tính ăn mòn rất mạnh, những sinh mệnh đã bị trọc khí ăn mòn nghiêm trọng đều trở nên phát cuồng, biến thành “ người trọc hóa” và “thú trọc hóa”.

Con người lúc bấy giờ mới ý thức được tình hình nghiêm trọng đang xảy ra, khu vực mấy vạn m² chung quanh ôn tuyền không sạch sẽ tất cả đều bị ăn mòn. Sản phẩm công nghệ cao ở trong khu vực nồng đậm trọc khí liền mất tác dụng, tín hiệu trở nên hỗn loạn, quân đội nửa bước cũng khó đi. Chỉ có địa phương có thực vật tươi tốt, tốc độ ăn mòn của trọc khí mới chậm đi, những khu vực bên cạnh thậm chí còn có dấu hiệu bị thanh trừ.

Mọi người rất nhanh sau đó liền xác định thực vật có tác dụng tinh lọc, chúng có thể sinh ra một loại năng lượng tràn ngập linh khí, là vật có thể chống đỡ trọc khí tốt nhất. Ôn tuyền không sạch sẽ vẫn ẩn sâu dưới lòng đất, lại có linh khí của thực vật áp chế và tinh lọc, nên không tạo thành mối nguy hại quá lớn. Nhưng bởi vì bề mặt bị phá hư nghiêm trọng, trọc khí liền tràn ra bên ngoài, độ dày của trọc khí lớn hơn linh khí tinh lọc, kết quả liền tạo thành tại hạ không thể văn hồi.

Tính lịch năm 1789, Áo Lạc địa cầu lấy việc bảo vệ núi rừng ban hành phát lệnh thứ nhất, tiến trình phát triển của khoa học kỹ thuật cũng dần dần bị thay đổi, đổi thành nghiên cứu chuyển hóa linh khí của thực vật thành sản phẩm công nghệ cao.

Nhưng, số lượng của người trọc hóa và thú trọc hóa lại từ từ gia tăng, quân đội của con người chỉ có thể rời xa địa phương trọc khí tiến hành công kích, bị hạn chế phần lớn các hành động. Việc sử lý thì thể bị trọc hóa cũng phải vạn phần cẩn thận, một khi đã bị nhiễm trọc khí, thì đồng dạng với việc bị từ vong.

Đổi phó chính diện, con người hoàn toàn bị vây vào hoàn cảnh xấu.

Tính lịch năm 1832, một nam hài lấy tên “Kỷ Nguyên” sinh ra, ba năm sau thân thể hắn sinh ra dị biến, có được năng lực khống chế dị năng. Và đó chính là dị năng giả đầu tiên trên Áo Lạc địa cầu.

Hàng năm sau đó đều có những đứa trẻ có dị năng xuất hiện, biểu hiện của các dị năng không giống nhau, tỷ lệ là mười phần một vạn. Theo thời gian trôi qua, mấy trăm năm qua đi, tỷ lệ thức tỉnh dị năng cao lên, cuối cùng ước chừng dừng lại ở trên dưới một phần vạn.

Dị năng giả xuất hiện vén lên một kỷ nguyên mới của Áo Lạc địa cầu.

Nhân loại chậm rãi đối với trọc khí có sức chống cự nhất định. Sự ăn mòn của trọc khí đối với dị năng giả yếu hơn mấy lần, dị năng giả có thể sống ở nơi trọc hóa trong một tháng, chỉ cần mức độ bị trọc khí ăn mòn không quá 30%, dị năng giả liền có thể ở nơi nhiều linh khí khôi phục lại. Nếu là người thường, sau một ngày bị ăn mòn mà không đến địa phương có linh khí sẽ biến thành người trọc hóa, hoặc trực tiếp từ vong.

Tính lịch năm 1853, tại nơi dị năng giả đầu tiên ra đời thành lập một dong binh đoàn, nhiệm vụ của bọn họ là đi đến những nơi trọc hoá liệt sát người trọc hoá và thú trọc hóa.

Dong binh đoàn theo đó mở rộng ra khắp toàn cầu, dần dần lấy việc giết sinh vật trọc hóa làm đầu, địa vị và đãi ngộ của bọn cực cao, nhận được sự tôn sùng khắp nơi.

Tính lịch năm 1870 đến năm 2315, một vài quốc gia của Áo Lạc địa cầu đã trải qua vô số cuộc chiến, cuối cùng dưới áp lực của trọc hóa, toàn tinh cầu thống nhất, tên các quốc gia hoàn toàn biến mất, toàn bộ tinh cầu phân chia thành hai mươi một khu, mỗi một khu căn cứ một cấp bậc, từ cao xuống thấp chia thành thị thành bốn cấp ABCD. Giống như thành thị nơi Thiên Lý sống là 5D09, nghĩa là thành thị 5 khu d cấp thứ 9.

Thiên Lý sinh ra vào tính lịch năm 2345, việc thống nhất tinh cầu trên cơ bản đã vững chắc.

Thành thị cấp D tuy rằng là thành thị cấp bậc thấp nhất, nhưng đối với người đến từ Trái Đất là Thiên Lý mà nói thì trình độ phát triển nơi đây cũng đủ để khiến nàng sợ hãi.

Giống như phụ thân của Thiên Lý mua thiết bị giáo dục trẻ em, có thể tùy thời kiểm tra, đo lường trạng thái sinh lý của trẻ con như đói bụng, mệt nhọc, trạng thái tinh thần tốt khi nào, máy tính sẽ tự động triển khai bật phát âm nhạc hay tranh vẽ võ lòng.

Thiên Lý tuy rằng không thể nhìn thấy, nhưng đại não của nàng có thể nhận được những hình ảnh, tin tức đã chuyển hoá về trạng thái tuyến võng giúp nàng hấp thu.

Thế giới kỳ lạ này tồn tại khoa học kỹ thuật cùng dị năng quá lạ lẫm, nàng chỉ có thể chính mình không ngừng học tập. Ba năm thời gian, nàng cơ bản đã hiểu được ngôn ngữ, chữ viết và tri thức trụ cột của thế giới này.

Phụ thân kiếp này của nàng là một máy móc sư, chủ yếu giúp người khác thiết kế, lắp ráp, sửa chữa các loại máy móc dân dụng.

Thiên Lý từ lúc có thể bắt đầu đi liền đi theo bên người phụ thân học tập về các loại linh kiện máy móc. Nàng là một người rất có kiên nhẫn, đôi khi có thể vì phân tích cấu tạo một loại kim loại mà ngồi cả một ngày. Cảm giác của nàng có thể vào tận bên trong máy móc, nên thường thường có thể phát hiện vấn đề nhanh hơn phụ thân nàng. Vệ phụ vui mừng cho rằng nàng có kinh nghiệm trong phương diện máy móc, liền tỉ mỉ dạy cho nàng từng thứ.

Năm Thiên Lý sáu tuổi, rốt cuộc có thể tự mình hoàn thành một mô hình xe nổi (đại khái là xe bay), tuy rằng có vẻ thô ráp, nhưng phương diện năng động và sức nổi của xe cũng không kém xa.

Vệ phụ cao hứng rất nhiều, từ bên ngoài về liền đưa cho nàng một gốc cây Thường Thanh Thụ.

Thiên Lý khi “nhìn” thấy cây Thường Thanh Thụ, lập tức liền bị linh khí từ đó phát ra hấp dẫn.

Nhà của nàng ở khu vực trung tâm thành thị, cây cối rất nhiều, những cây có chứa linh khí cũng không hề thiếu.

Nhưng gốc cây Thường Thanh Thụ này lại có một chút không giống với, nó chẳng những dư thừa linh khí, phía trên thân lại có những chi tiết ẩn hiện một đường vân kỳ quái, chung quanh những đường vân đó linh khí đặc biệt nhiều hơn. Thiên Lý lấy tay sờ sờ lên, liền phát hiện bên ngoài thân cây không có dấu vết của đường vân.

Đúng lúc này, hạt châu trong lòng bàn tay đột nhiên truyền đến những rung động rất nhỏ, ẩn chứa một loại tình cảm vui sướng.

Chẳng lẽ những thực vật chứa những đường vân này đối với con nàng có lợi?

Đem tay trái nắm lại vài lần, Thiên Lý có thể cảm nhận rõ ràng được cảm xúc biến hóa của con nàng.

Đúng là như thế!

Thực vật có linh khí nàng tiếp xúc qua không ít, nhưng có thể làm cho con nàng xúc động, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Xem ra đường vân trên này là máu chốt, đáng giá để nàng nghiên cứu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Vang mộc

Thiên Lý bắt đầu thu thập những thực vật đặc thù có chứa đường vân, nhưng kết quả lại làm cho nàng thực thất vọng, những người nuôi trồng thực vật linh khí này không phải không có, nhưng phần lớn đều là loãng, vài năm trôi qua cũng chỉ tìm được mấy khóa.

Vệ phụ thấy nàng yêu thích thực vật, cũng liền thường từ bên ngoài đem về cho nàng một ít. Thực vật bên ngoài thành thị phần lớn đều nhiều linh khí hơn, mà những thực vật có đường vân tất cả đều không ngoại lệ đến từ phía bên ngoài. Hiện tại trên tay nàng có ba loại thực vật chứa đường vân khác nhau, một loại là Thường Thanh thụ, một loại là Kim Tiền túc, một loại còn lại là Mã quái mộc.

Thiên Lý đem ba loại đường vân đều vẽ lên trong máy tính, đồng thời thuyết minh rõ bên cạnh. Tuy rằng tạm thời còn không biết tác dụng của chúng nó, nhưng ít ra cũng có thể là tư liệu nghiên cứu. Ba loại thực vật này hoàn toàn khác với trong sách, tập tính cũng mười phần khác xa, có thể thấy được đường vân hình thành cùng với hình dạng thực vật quan hệ với nhau không quá lớn. Cần thận tìm kiếm trong máy tính cũng không thấy ghi lại nghiên cứu về phương diện này. Trăm ngàn năm qua, các nhà khoa học đối với việc phân tích linh khí thực vật vẫn không thể tiến bộ, chỉ có thể dựa vào cây rừng nghiên cứu chế tạo ra thuốc tinh lọc trọc khí, mà loại thuốc này rất quý hiếm, cho dù là dị năng giả cũng chỉ có thể nhận được tiêu chuẩn hai bình khi hoàn thành nhiệm vụ.

Không biết thì sao mà mỗi lần tiếp xúc những loại thực vật này, nàng đều có một loại cảm xúc đặc biệt xúc động, rất giống như muốn làm một cái gì đó, lại không biết nên bắt đầu như thế nào. Có loại thì sinh động vội vàng, giống như đáp án ở ngay bên cạnh, mà chính mình lại luôn luôn không để ý đến.

Rốt cuộc, là nên làm thế nào đây?

“Kiệt Minh.” Ngoài phòng truyền đến âm thanh quen thuộc, là trưởng quan canh gác Phú Lạc, có quan hệ rất tốt với Vệ phụ.

“Huynh đệ, tìm ta có chuyện gì? Toàn phong (hình như là cái xe đó =)) của ngươi lại hỏng rồi?”

“Không phải.....”

“Làm sao? Lại có chuyện gì xảy ra sao?”

“Gần đây ta ở biên giới tuần tra, phát hiện phạm vi bị trọc hóa đang mở rộng, khu vực phụ cận còn có dấu chân của dã thú, ta có chút lo lắng.”

“Đã báo cáo lên phía trên chưa?”

“Đã báo rồi, không phải chỉ một lần đâu, nhưng không thấy trả lời. Ngươi cũng biết đấy, hiện tại dị năng giả rất ít ỏi, cho dù phái trên có chú ý tới, thì cũng không thể nào cử người xuống đây giải quyết được.”

“Đừng lo lắng quá, ngoài thành của chúng ta có rừng nhân tạo và rừng hoang rất lớn, trọc khí rất khó có thể xâm nhập vào đây, mười mấy con dã thú cũng không khó để giải quyết.”

“Chỉ mong như vậy. Ta còn phải ra biên giới tuần tra, trước mắt cứ như vậy đi.”

“A, chờ một chút, ta đi cùng với ngươi, vừa đúng lúc tìm cho nữ nhi một chút thực vật, ngày mai là sinh nhật nàng mười tuổi rồi.”

“Nga? Chúc mừng, thời gian trôi qua thật nhanh quá.”

Nói xong, thanh âm của hai người cũng xa dần.

Trong phòng khôi phục lại không khí im lặng, Thiên Lý từ trong tủ lạnh lấy ra một quả trái cây, một bên lột vỏ một bên tiếp tục suy nghĩ về vài cây thực vật kia. Đột nhiên, động tác trên tay nàng dừng lại, đứng yên xuất thần.

Qua một lúc lâu, nàng nhảy dựng lên, lấy ra cây Thường Thanh thụ, cẩn thận vuốt ve bên ngoài, do dự hồi lâu, rốt cuộc cắn răng một cái, đem lớp vỏ mỏng manh phía bên ngoài đường vân cắn ra. Linh khí chung quanh Thường Thanh thụ chấn động một chút, sau đó liền khôi phục bình tĩnh, ngoài trừ việc bị loãng một chút cũng không có biến hóa gì khác. Mã quái thực vật trong tay nàng vẫn tràn đầy linh khí như cũ.

Thiên Lý một tay cầm dao, một tay cầm nhánh cây, lẳng lẳng cảm thụ sự chuyển động của những đường vân. Nàng từng vô tình một lần phát hiện, loại đường vân này giống như tự tạo thành một hệ thống, có phương thức chuyển động cố định.

Nàng thở một hơi nặng nề, quyết định làm thí nghiệm. Đầu tiên tìm trong thùng dụng cụ một dao khắc tinh xảo, sau đó tùy ý ngồi dưới đất, nắm chặt nhánh cây, dựa theo quỹ đạo vận chuyển của đường vân lấy dao khắc xuống, tức như phác thảo một loại miêu tả tinh tế.

Đường vân phía bên ngoài dần dần thành hình, linh khí chung quanh nhánh cây chậm rãi sinh ra biến hóa, giống như bị một thứ gì đó dẫn dắt, tập trung thành nhóm, chuyển động có quy luật. Thiên Lý tập chung lực chú ý, loại đường vân này rườm rà mà cẩn thận, không chú ý một chút sẽ sai.

Không biết đã bao lâu, ngay khi tay Thiên Lý đã muốn cứng ngắc, đường vân rốt cuộc cũng khắc xong. Không kịp cao hứng, nhánh cây trong tay đột nhiên phát ra những tiếng răng rắc, chung quanh đường vân toàn bộ hóa thành gỗ vụn, cuối cùng biến thành một khối có hình dạng quái lạ.

Đem vụn gỗ phui đi, Thiên Lý dùng cảm giác cẩn thận quan sát vật trong tay. Nàng phát hiện cảm giác về thứ này hoàn toàn không giống lúc trước, cứng rắn như sắt, mặt phía bên ngoài mang theo hoa văn điêu khắc, độ dài giống nhau, to bằng ngón tay, quy luật có điểm bất đồng, bên trong rỗng ruột.

Loại đường vân này rất thần kỳ, cư nhiên có thể làm cho vật thể sinh ra biến hóa.

Thiên Lý đem vật lắc qua lắc lại, cảm thụ biến hóa của linh khí trong đó. Trước kia là trôi nổi lộn xộn, hiện tại lại trở nên hùng hậu mà rắn chắc, giống như hình thành một loại quy tắc, thay đổi lột xác.

Tâm niệm vừa động, Thiên Lý đem vật này đến bên miệng dùng sức thổi, nó lập tức phát ra một tiếng vang réo rắt, không khí chung quanh hướng phía ngoài đẩy ra, lấy Thiên Lý làm trung tâm, khu vực bán kính mười thước hình thành một không gian tươi mát và trong veo. Biến hóa loại này thật thường không thể nhìn tới, nhưng Thiên Lý lại có thể dễ dàng cảm nhận.

Trung tâm tay trái truyền đến chấn động nhỏ, ả ý cùng tiếng vang kia kết hợp, tràn ngập sức sống.

Thiên Lý cười rộ lên, rốt cuộc nàng đã xác định được con đường tương lai phải đi.

Cầm trong tay thứ được gọi là “Vang mộc”, tác dụng cụ thể đã được nàng nghiệm chứng, cũng là một khởi đầu tốt.

Dựa theo cổ sức mạnh này, Thiên Lý đem hai khóa thực vật có chứa đường vân kia lấy ra, dựa theo phương pháp cũ tiếp tục khắc một lần nữa. Nhưng lúc này lại thất bại, bởi vì tay mỗi nhừ, đường vân thoáng chốc liền bị cắt đứt, linh khí nháy mắt biến mất không thấy, bề ngoài tựa hồ không có biến hóa gì khác lạ, nhưng Thiên Lý cảm giác được khóa Mã quái mộc này đã biến thành một khúc gỗ bình thường, giống như đã chết.

Thiên Lý đau lòng một trận, loại thực vật có đường vân này không dễ sinh trưởng, nếu không thể thành hình liền ngay cả linh khí nguyên bản cũng sẽ biến mất không còn một mảnh.

Lấy ra máy tính, Thiên Lý ghi âm lại: “Thực vật có linh khí dư thừa có thể hình thành một loại đường vân đặc thù, ta gọi là “Quy tắc”... Trong lúc khắc quy tắc, không thể làm đường vân bị gián đoạn, tốc độ nắm giữ của tay cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả cuối cùng...”

Sau khi ghi lại xong, Thiên Lý cất đi khóa Kim Tiền tức có chứa đường vân kia. Hiện tại ngón tay nàng đã cứng ngắc, chỉ có thể để lần sau tiếp tục khắc tiếp, miễn cho lại tổn thất thêm một loại quy tắc nữa.

Máy tính báo giờ: 18:24, thời gian cách lúc Vệ phụ rời nhà đã gần 5 giờ, tại sao lại vẫn chưa thấy trở về?

Thiên Lý có chút lo lắng, tùy tiện ăn mấy khối bánh quy lót dạ, đi ra cửa, dựa vào cảm giác tìm kiếm bóng dáng quen thuộc kia. Phạm vi cảm giác của nàng hiện tại là ba ngàn thước, vật thể trong vòng phạm vi này nàng đều có thể nhìn thấy, cho dù bị che khuất. Bất quá thể giới của nàng cũng chỉ có hai màu đen và trắng. Từ đầu đến cuối Vệ phụ vẫn chưa phát hiện hai mắt của nàng không nhìn thấy, chỉ nghĩ rằng nàng bị bệnh mù màu. Thiên Lý cũng không có chủ động giải thích, nàng từng tra qua trên máy tính, biết loại cảm giác này cũng không giống một loại dị năng nào cả, không có chút lực công kích, ngoại trừ làm cho nàng nhạy cảm hơn ở phía bên ngoài, thì cũng không còn dùng cho việc khác.

Sắc mặt Thiên Lý đột nhiên thay đổi, xe Toàn Phong của trưởng quan canh gác Phú Lạc xuất hiện ở trong phạm vi của nàng, nhưng xe của Vệ phụ lại không hề có tung tích.

Nàng có dự cảm không tốt.

Phú Lạc vội vàng chạy tới, nhìn bóng dáng cô đơn của Thiên Lý trước cửa, không biết nên mở miệng thế nào.

“Phú Lạc thúc thúc, ba của ta đâu?” Thiên Lý đi tới, bình tĩnh hỏi.

“Thực xin lỗi, Thiên Lý.” Phú Lạc gian nan nói “Chúng ta gặp đàn trọc hóa thú, ba của ngài... bị vây lại.”

Người thường bị đàn trọc hóa thú bao vây liền đại biểu cho tử vong, đây là sự thật mà tất cả mọi người đều biết.

Người thường cho dù có thể tạm thời chống đỡ trọc khí ăn mòn, cũng không cách nào có thể chống lại trọc hóa thú. Trong tình hình chung thì vũ khí công nghệ cao có thể sử dụng, nhưng trong khoảng cách gần, tốc độ phản ứng của con người không theo kịp trọc hóa thú, phải biết rằng trọc hóa thú tiến hóa dị năng sớm hơn so với con người. Hơn nữa một khi bị trọc hóa thú cắn phải, tốc độ ăn mòn của trọc khí sẽ nhanh hơn gấp mấy lần.

Trong đầu Thiên Lý trống rỗng, nàng không tin chuyện này là thật.

Phú Lặc lại nói: “Thiên Lý, ta không thể nói nhiều. Không bao lâu sau 5D09 sẽ bị thú triều tập kích, chỉ có tối đa 3 giờ chuẩn bị, người mau nhanh nhanh đi tìm hàng xóm hỗ trợ thu thập hành lý một chút đi, hiện tại ta phải lập tức đi thông báo cho toàn thành, chuẩn bị dời đi.”

Thú triều? Thiên lý không nghĩ tới tình huống lại nghiêm trọng như thế.

Cái gọi là thú triều, khoảng chừng mười năm sẽ xảy ra một lần, xảy ra gần các thành thị, trọc khí mãnh liệt sẽ dẫn phát đàn thú bạo động, tập hợp trăm ngàn trọc hóa thú lại một chỗ, điên cuồng tấn công con người. Mỗi một lần thú triều xảy ra, liền đại biểu cho việc một thành thị bị xóa bỏ. Một thú triều không lồ như vậy, không phải là thứ một thành thị cấp D có thể chống lại.

Thiên Lý không nghĩ gì nữa, vừa mở ra mấy truyền tin, không ngừng gọi đến mấy liên lạc của Vệ phụ, vừa hướng tới gara chạy đến.

Nàng nhanh chóng khởi động Phiêu phù xa (xe), lấy tốc độ cực nhanh tiến đến phương hướng Phú Lặc vừa chạy tới.

Máy liên lạc truyền đến tất cả đều là thanh âm không thể kết nối được, Thiên Lý chỉ cảm thấy ngực mình giống như bị một tảng đá lớn đè nặng, hô hấp khó khăn.

Xuyên qua rừng phòng hộ của thành thị, ở khu vực cách 5D09 hơn mười km, Phiêu phù xa chợt dừng lại trên không trung. Thân thể Thiên Lý run nhẹ, nhìn phía chân trời xuất hiện hàng ngàn hàng vạn trọc hóa thú, chúng nó giống như thủy triều mãnh liệt trào đến, mặt đất phía dưới chúng nó đều không ngừng chấn động.

Thiên Lý như ngừng thở, ý thức trở nên tuyệt vọng, nhìn thú triều tại đây, đừng nói phụ thân là một người bình thường, cho dù là dị năng giả, cũng không có khả năng sống sót.

Thiên Lý giận dữ đập cửa xe, tâm trạng thống khổ. Nàng cắn chặt răng, quay đầu xe lại, tăng tốc trở về.

Thực xin lỗi, phụ thân!

Từ phía trên không thành thị truyền đến âm thanh cảnh báo dồn dập, trưởng quan không ngừng phát biểu thông cáo rút lui.

Trong thành một mảnh hỗn loạn, Thiên Lý về đến nhà, nhanh chóng đem đóng gói đồ ăn, vài bộ quần áo tắm rửa, vài thứ vũ khí, thùng dụng cụ sửa chữa, một chút tiền, cuối cùng đem máy tính mini buộc trên cánh tay, sau đó ngồi lên Phiêu phù xa.

Vào lúc này, toàn bộ thành thị đều lâm vào không khí kinh hoàng sợ hãi, ngã tư bốn phía đều là người. Bất quá nhờ vào bản năng sinh tồn mọi người nhanh chóng tập trung đứng lên. Con đường rút lui cùng đội ngũ đều đánh số trên mỗi chiếc xe không chế cùng một máy tính. Khi rút lui khỏi thành thị, mỗi người căn cứ vào số thứ tự mở lên đèn tiến hành tập trung.

Thiên Lý bị phân đến cùng tổ của Phú Lặc, đội nhân mã chậm rãi hướng phía ngoài thành chạy đi. Nàng một mình mở ra một chiếc Phiêu phù xa loại nhỏ. Người của tỉnh cầu này từ nhỏ đã tiếp nhận học tập các loại mẫu công cụ thao tác bất chước, có thể nói, đã hơn mười hai tuổi mà không thể lắp ráp phương tiện giao thông bình thường là rất ít. Tuổi của Thiên Lý cũng đã ngoài ba mươi, học tập những thứ này đối với nàng rất dễ dàng, hướng chỉ thao tác lắp ráp loại xe trôi nổi này cũng không khó, nàng thậm chí còn có thể tự mình lắp ráp chế tạo.

Cuối cùng nàng liếc mắt “nhìn” căn nhà mình sinh hoạt mười năm qua, cuối cùng nghĩ đến từ nay không thể gặp phụ thân, liền cảm giác được một cỗ hương vị chua xót trào dâng tận linh hồn.

Chia cách xảy ra rất đột ngột, nàng liền có cảm giác không chân thật. Phụ thân hai kiếp đều vĩnh viễn là tiếc nuối trong lòng nàng. Ngay cả khi đã trải qua thời khắc tử vong tái sinh, nàng nghĩ rằng chính mình sẽ rất kiên cường, không nghĩ tới, đau, thủy chung vẫn rất đau.

Máy tính báo ra thời gian: 00:00.

Mười tuổi, nàng lại lẻ loi một mình, từ nay về sau trôi giạt khắp nơi. Tương lai không thể đoán trước được, nàng cùng đứa nhỏ sẽ luôn gắn bó và tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thú triều nguy hiểm

Thành thị 5D09 chỉ có hơn mười vạn dân cư, thuộc loại thành thị cấp bậc thấp nhất, lực phòng ngự thấp, lực lượng vũ trang yếu kém, hơn nữa toàn bộ đều do người thường tạo thành. Bình thường những người thức tỉnh dị năng sẽ trực tiếp được chiêu nhập vào thành thị cấp B, được hưởng giáo dục và lợi ích tốt nhất cho đến khi trưởng thành, bọn họ gánh vác nhiệm vụ diệt sát sinh vật bị trọc hóa, ra vào những địa phương nguy hiểm nhất. Số lượng dị năng giả rất thưa thớt, ở các thành thị cấp bậc thấp cơ bản sẽ không thấy bóng dáng của dị năng giả.

Phụ thân Thiên Lý là một máy móc sư, thuộc loại nhân tài trung cấp, nhưng mặc dù như vậy hẳn xin vào thành thị cấp C cũng thập phần khó khăn, chỉ có thể không ngừng tích lũy điểm công hiến, đạt tới tiêu chuẩn mới có được tư cách di chuyển đến thành thị cấp C. Vệ phụ muốn cho Thiên Lý một hoàn cảnh cuộc sống thật tốt, đáng tiếc đến lúc gần đạt được mục đích, hẳn nhưng lại chết.

Thiên Lý im lặng tìm đọc tin tức về Vệ phụ, trong lòng chua xót không thôi. Khi còn ở bên cạnh thì giống như một loại không khí bình thường, khi mất đi mới cảm giác được rằng không thể thay thế. Nàng ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không thể. Khoa học kỹ thuật của hành tinh này tuy rằng phát triển, lại không tồn tại các loại máy móc báo trước nguy hiểm. Nàng không có thời gian để bi thương, điều chỉnh lại tâm lý, đi theo tốc độ của đoàn quân phía trước, tổ của bọn họ mục tiêu là thành thị 5 khu D cấp thứ 7.

Lúc này, trong máy tính Phiêu phù xa truyền đến thanh âm của trưởng quan canh gác: “Mọi người chú ý, nghỉ ngơi tại chỗ 2 giờ, đến đúng 7:30 sẽ xuất phát.

Mọi người chạy suốt đêm mấy canh giờ liền, tinh thần đều hết sức uể oải, sau khi nhận được phép nghỉ ngơi, đều nhẹ nhàng thở ra.

Thiên Lý cũng không có rời khỏi Phiêu phù xa, chỉ dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, lấy phạm vi lớn nhất của cảm giác hướng phía bên ngoài khuếch tán, đảm bảo rằng chung quanh không có tung tích của sinh vật trục hóa.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, trong phạm vi của cảm giác đột nhiên xuất hiện dao động, vài cỗ hơi thở âm lãnh kích thích đầu óc của nàng. Thiên Lý đột nhiên bừng tỉnh, cẩn thận cảm nhận cảm giác, sau đó sắc mặt liền thay đổi, nhanh chóng mở ra thiết bị truyền tin: “Cảnh báo! Có một đàn sinh vật bị trục hóa chạy qua phía bên này, khoảng cách tầm hai ngàn thước, dự tính trong 2 phút nữa sẽ đến đây.”

Tất cả mọi người bị kinh động, nguy hiểm ngay trước mắt, cũng không chú ý người phát ra cảnh báo là một tiểu cô nương, bọn họ nhanh chóng khởi động Phiêu phù xa, không quan tâm đến việc giữ nguyên đội hình hiện tại, thân ai nấy lo, hướng bốn phía mà chạy đi.

Thiên Lý cũng không có chạy, mà lấy ra vũ khí chuẩn bị chiến đấu. Binh lính phía sau sợ rằng sẽ lãnh ít dữ nhiều, trong thời gian ngắn như vậy sẽ không thể chạy trốn xa được, Phiêu phù xa cách mặt đất nhiều nhất chỉ có ba thước, ở trong ban đêm không thích hợp để chạy trốn, rất dễ dàng đụng phải núi rừng, khiến xe bị hủy mà người cũng mất. Dưới tình huống này, thì thà ở tại chỗ cùng với trục hóa thú liều chết một trận.

Thiên Lý lại mở ra thiết bị truyền tin: “Số lượng của trục hóa thú khoảng chừng 100, đề nghị tập trung hỏa lực, tiến hành diệt sát.”

Canh gác quan Phú Lặc ghim cương ngựa trấn an mọi người, ở trong thiết bị giám thị của hắn cũng đã phát hiện được bóng dáng của trục hóa thú, lấy tốc độ như vậy, hai bên rất nhanh sẽ gặp nhau, hỗn loạn như vậy sẽ càng khiến cho thương vong nhiều hơn.

Đáng tiếc chỉ có mấy người giữ được bình tĩnh, âm thanh va chạm, tiếng kêu sợ hãi, tiếng rống giận dữ liên tiếp vang lên, tình cảnh một mảnh hỗn loạn.

Vài tiếng gào thét vang lên, một trục hóa thú xông vào đoàn xe, đánh thật mạnh lên phía trên, Phiêu phù xa giống như món đồ chơi giấy một nhát liền bị phá hư, một nhóm người rất nhanh liền hiện dưới móng vuốt của trục hóa thú.

Thiên Lý đứng ở phía bên ngoài đoàn xe, tới gần một khối đá lớn. Nàng cảm vũ khí nấp ở phía sau Phiêu phù xa, chung quanh một mảnh hỗn loạn, người bình thường hoàn toàn không phải đối thủ của trục hóa thú, phương diện tốc độ, sức mạnh thân thể và lực công kích của chúng nó hoàn toàn chiếm ưu thế, càng không nói đến việc chỉ cần bị chúng nó cắn một phát, trục khí ngay lập tức sẽ ăn mòn toàn thân, không có tình lộc được thủy, nháy mắt sẽ lao vào diên cuồng.

Thân thủ của canh gác quan không tệ, đáng tiếc không lập được kế hoạch phản kích hiệu quả, rất nhanh liền bị trục hóa thú áp chế, bại vong chỉ là vấn đề thời gian.

Cả người Thiên Lý lạnh như băng, ban đầu còn nghĩ rằng có thể cùng trục hóa thú chống cự, xem tình hình hiện nay, hóa ra chính mình thực sự quá ngây thơ rồi. Không có thân thể kiên cố chống đỡ, vũ khí dân dụng ở trước mặt trục hóa thú trung cấp, cao cấp cũng sẽ trở thành đồng sắt vụn.

Nghe tiếng kêu khóc chung quanh, tay của nàng không nhịn được liền run rẩy một trận.

“Cứu mạng!” Cách đó không xa truyền đến tiếng kêu cứu âm ỉ của một nữ nhân.

Một trục hóa thú mạnh mẽ hướng nữ nhân kia đánh tới, chỉ vài phát đã đem người phân thành từng mảnh găm ăn, khu vực gần nữ nhân còn có một đứa nhóc tầm 8, 9 tuổi, mắt thấy ngay lập tức sẽ theo gót mẫu thân hắn, Thiên Lý cắn răng một cái, giơ lên khẩu súng, bóp cò.

Một ngọn lửa phun đến trên người trục hóa thú, nhưng cũng chỉ để lại một miệng vết thương nhỏ. Uy lực của vũ khí công nghệ cao cũng không nhỏ, hỏa diễm kích quang, có thể làm thủng vách tường làm bằng thủy tinh công nghiệp, nhưng lực sát thương đối với trục hóa thú cao cấp lại không có bao nhiêu. Thật bất hạnh, trục hóa thú trước mắt này hiển nhiên là một trục hóa thú cao cấp. Sau khi nó bị đá thương, phần nộ nhìn lại hướng phía Thiên Lý. Thiên Lý chỉ cảm thấy da đầu run lên, không dám cử động. Công kích vừa rồi hoàn toàn là theo bản năng, xem ra chính mình vẫn còn quá mạnh động, lấy trúng tội đá chỉ có thể chịu diệt cong, ngay cả bản thân mình còn không thể bảo vệ mà lại còn đi cứu người khác sao?

Thiên Lý cảm giác tử thần đã ở ngay bên người, lại không nghĩ tới trục hóa thú kia cũng không có tấn công nàng, ngược lại gầm nhẹ rồi lui lại mấy bước, sau đó quay đầu hướng đến đứa nhỏ kia, há mồm cắn một ngụm, rồi hướng đến nhóm người khác chạy đi.

Sao lại thế này? Trục hóa thú kia vì sao không tấn công nàng? Thiên Lý sững sờ đứng tại chỗ.

Ngay người một thời gian, hình ảnh trong đầu giống như một bức tranh địa ngục trần gian, người còn sống có thể đếm được trên đầu ngón tay, còn lại

bốn phía toàn bộ đều những chân tay bị cụt và những linh kiện máy móc bị tổn hại. Nhóm thợ hóa thú tận tình hưởng thụ món ăn ngon, chà đạp lên huyết nhục của con người.

Không khí trong này tràn ngập mùi máu tươi, Thiên Lý choáng váng muốn ói. Giờ phút này nàng cảm thấy may mắn vì mình là một người mù, không nhìn được sắc màu của thế giới, nếu không cảnh tượng trước mắt này đủ để khiến người khác hồng mắt.

Trước kia chỉ tìm được tin tức liên quan đến thú triều, nhưng đến khi gặp mới biết được không từ ngữ nào có thể miêu tả chân thực được, hung tàn bạo ngược cũng không đủ để hình dung sự điên cuồng của những thợ hóa thú này. Chúng nó cho dù đã ăn no, cũng sẽ không để cho bất kì ai sống sót.

Nhưng có điểm kỳ quái là, chúng nó không hề tới gần Thiên Lý.

Thiên Lý vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cho đến khi mặt trời mọc, khắp bốn phía ngoại trừ nàng, không một ai sống sót.

Đa số thợ hóa thú đều đã rời đi, chỉ còn một hai con rải rác ở khu vực gần phụ cận. Chúng nó không nhìn Thiên Lý, đồng thời Thiên Lý cũng từ trong nghi hoặc dần dần bình tĩnh lại.

Nàng cẩn thận trở về Phiêu phù xa của mình, mở máy tính ra, lập tức nghe được tin tức có liên quan về thú triều lần này.

“... Theo thống kê ban đầu, số lượng của thợ hóa thú ở trên dưới ba nghìn con, dân chúng 5D09 tuy rằng nhanh chóng rút lui, nhưng vẫn còn rất nhiều người không tránh được tấn công của thú đàn, năm ngàn dân binh không ai may mắn thoát khỏi, thương vong của binh dân dự tính trên sáu vạn.”

Cả người Thiên Lý lạnh như băng, chỉ trong một buổi tối, thế nhưng lại tạo thành thương vong lớn như thế, ngoại trừ bị thợ hóa thú cắn chết, đại khái còn do bởi vì thợ khí ăn mòn dẫn đến phát điên mà chết đi.

Các thành thị khác đã sớm thu được tin tức, nhưng vẫn chưa phái quân đội tới trợ giúp. Sự nguy hiểm của thú triều không phải chỉ dựa vào nhân số là có thể giải quyết, trợ giúp trên không cũng không có tác dụng quá lớn, trừ khi bọn họ dùng vũ khí công kích phạm vi lớn thì ngay cả binh dân cũng bị tiêu diệt, đồng thời còn phải đề phòng thợ hóa thú có thể phi hành, nếu không tới bao nhiêu lần chết bấy nhiêu.

Thiên Lý kiểm tra một chút lộ tuyến phía trước, khoảng cách từ đây đến thành thị gần nhất cần 3 giờ đồng hồ đi đường, chẳng qua ven đường đi chắc chắn sẽ không hề thiếu thợ hóa thú. Tuy nàng có thể sẽ không bị tấn công, nhưng nàng cũng không thể ôm tâm lý may mắn từ giữa một bầy thợ hóa thú đi xuyên qua, nếu lỡ may chúng nó đột nhiên lại có hứng thú, thì chỉ cần một con cũng đủ để đem nàng phá thành nhiều mảnh.

Một khi đã như vậy, thôi thì tốt nhất đi đường vòng xa một chút, trước mắt liền đến thành thị 4D21 đi.

Quyết định như vậy, Thiên Lý khởi động Phiêu phù xa, mở rộng toàn bộ cảm giác, một tay nắm vũ khí, cảnh giác tình huống chung quanh, đề phòng có thợ hóa thú bất ngờ tấn công.

Cho đến khi Phiêu phù xa chạy ra khỏi khu vực kia, trong cảm giác không còn bất kì thợ hóa thú nào, thần kinh của Thiên Lý mới chậm rãi thanh tĩnh lại.

Ước chừng hai canh giờ trôi qua, Thiên Lý thật sự không chịu nổi, chỉ có thể tạm thời dừng lại trước một tòa nhà không người bổ sung năng lượng, chậm rãi nghỉ ngơi hồi phục.

Tình cầu này thực sự rất lớn, khoảng cách của hai thành thị gần nhau nhất mà lấy tốc độ của Phiêu phù xa cũng cần tới năm ngày đi đường, cho nên trên đường được dựng một vài tòa nhà không người dùng để làm nơi bổ sung năng lượng, cung cấp năng lượng đi đường cần thiết.

Chẳng qua loại năng lượng này ở địa phương nồng đậm thợ khí sẽ sinh ra hỗn loạn, giống với các vũ khí công nghệ cao, không thể sử dụng.

Thiên Lý cảm giác được bốn phía xung quanh cũng có nhân nhạ thợ khí, đối với người thường ảnh hưởng không lớn. Ở khoảng cách cách làn da nàng hai ba mm liền biến mất, thật giống như trên người nàng có một màng bảo vệ.

Nghi hoặc trong lòng Thiên Lý càng sâu, thợ hóa thú không công kích nàng không tính, nhưng ngay cả thợ khí cũng không thể ăn mòn thân thể nàng. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này? Hay đây cũng là một loại dị năng, trời sinh đối với thợ khí miễn dịch?

Tay phải lơ đãng đụng tới một đồ vật trong túi áo, vừa lấy ra, dĩ nhiên là vang mộc? Cảm thụ linh khí lưu chuyển trong đó, trong đầu Thiên Lý chợt lóe, đem vang mộc đến bên miệng thổi, tiếng sáo quen thuộc vang lên, thợ khí chung quanh bị đánh văng ra mấy thước, hình thành một không gian vô cùng tĩnh khiết.

Thì ra là thế. Đây là một tác dụng của vang mộc, khu trừ thợ khí.

Thiên Lý lại nghĩ tới, chẳng lẽ nàng không bị thợ khí ăn mòn là vì vang mộc?

Không đúng. Nàng lập tức phủ định ý nghĩ này. Vang mộc mặc dù có công hiệu tĩnh lọc và khu trừ thợ khí, nhưng cũng không thể trực tiếp miễn trừ ăn mòn, tình huống của nàng chắc chắn là có nguyên nhân khác.

Lúc này, tay trái hơi hơi nóng lên, Thiên Lý giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve hạt châu trong lòng bàn tay, thầm nghĩ: Chẳng lẽ là hấn?

Quả thật có thể như thế.

Thiên Lý chuyển hướng đến 5D09, nơi đó đại khái đã bị đàn thú chiếm lĩnh, nàng nếu thật sự có thể không bị trọc khí ăn mòn, có thể ở giữa bầy trọc hóa thú đi qua, như vậy có phải hay không nên quay về xem xét một chút?

Nghĩ đến một mảnh huyết nhục mơ hồ giống như địa ngục trần gian kia, trái tim của nàng khẽ run.

Cắn chặt răng, áp chế ý niệm này trong đầu, hiện tại nàng chỉ còn hai bàn tay trắng hoặc nói cái gì cũng không sai, mạnh động xông vào thú đàn không khác gì muốn chết.

Cuối cùng Thiên Lý vẫn quyết định dựa theo kế hoạch trước tiên rời xa phạm vi thú triều lan đến rồi tính sau.

Phụ thân, thật xin lỗi! Nàng lại mắc niệm trong lòng.

Nàng mở máy tính ra, ghi lại tác dụng của vang mộc: “... Nhân loại có thể dùng thứ này miễn trừ hoặc trì hoãn tốc độ ăn mòn của trọc khí, bất quá nhất định có hạn chế thời gian, việc này vẫn đang trong quá trình thí nghiệm. Mặt khác, ở địa phương nồng đậm trọc khí, hiệu quả sẽ yếu đi...”

Trên tay nàng vẫn còn một cái văn lộ quy tắc Kim tiền tức, không biết sau khi khắc sẽ biến thành cái dạng gì?

Nếu mỗi một loại quy tắc đều ẩn chứa một loại năng lượng, như vậy tương lai sau này nàng hẳn là phải cố gắng thu thập và ghi chép lại đi. Nhưng bình thường thì loại thực vật này chỉ có thể ở nơi hoang dã hình thành quy tắc, hơn nữa số lượng rất ít, nàng cần phải đi sâu vào trong rừng, thậm chí đi đến khu vực nồng đậm trọc khí, tránh không hết được những sinh vật trọc hóa.

Ưu thế của nàng là sinh vật trọc hóa sinh vật sẽ không chủ động tấn công nàng, cũng không sợ bị trọc khí ăn mòn. Đương nhiên, điều này vẫn còn cần thí nghiệm lại, cũng không phải là khẳng định trăm phần trăm.

Nhưng khi ở sâu trong những khu rừng tràn đầy linh khí, dã thú tiến hóa nhiều không kể hết, với thực lực của nàng, chỉ sợ không đối phó nổi.

Lắc lắc đầu, Thiên Lý tạm thời áp chế suy nghĩ, đem theo lượng thức ăn có thể duy trì hai mươi ngày, tiến đến thành thị gần nhất, thời gian còn nhiều, nàng có thể từ từ suy nghĩ.

Nạp năng lượng cho Phiêu phù xa xong, Thiên Lý tiến vào phòng nghỉ ngơi bổ sung năng lượng, tùy tiện ăn vài thứ rồi gục ở trên giường ngủ say.

Nàng, thật sự là rất mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Kim tiền hoàn và Tra Nhĩ

Khi Thiên Lý tỉnh lại đã là chín giờ tối, nàng ước chừng đã ngủ hơn 10 tiếng đồng hồ.

Lúc này hiển nhiên không thích hợp để lên đường, Thiên Lý rửa mặt trái đầu qua loa, vừa mở radio nghe ngóng vừa ăn tối. 5D09 xác định đã thất thủ, trừ bỏ sinh vật bị trọc hóa, trong thành cũng không có một người sống sót. Giống như các loại thành nhỏ nàng đang ở này, muốn xây dựng lại cũng không khó, khó khăn chính là tuyển chỉ. Sau khi rừng phòng hộ thứ nhất được thành lập, bất cứ tập đoàn hay cá nhân gì muốn ở bên ngoài khu quy định làm đất xây nhà, đều phải được phê duyệt từ phía chính phủ liên hiệp. Bình dân thành thị cấp D chỉ có thể ở phía bên ngoài ranh giới C giới, hơn nữa lại không thể phá hư thảm thực vật quy mô lớn, nếu không sẽ nhận hình phạt nghiêm khắc.

Xét thấy 5D09 dân cư ít, chính phủ quyết định đem người sống sót chia ra nhập vào các khu thành thị cấp D khác. Thiên Lý xem xét một chút trong máy tính mini của mình, bên trong có một tin tức, yêu cầu những người sống sót trong vòng năm ngày đem ID thân phận của mình gửi đến trung tâm trí não thứ năm, để tiến hành công tác thống kê dân số. Nếu trong vòng năm ngày này không gửi đi tin tức, sẽ bị nhận định là dân cư đã tử vong.

Thiên Lý trước tiên xem xét số ID của phụ thân nàng, còn đang trong hàng ngũ dân cư mất tích. Sau đó nàng theo trình tự gửi số ID thân phận của mình.

Người tinh cầu này sinh ra sẽ được trang bị một tờ Thân phận (giống như CMND), dùng để phân biệt thân phận, tồn trữ ghi lại công hiến, thuộc loại trí năng (trí tuệ và năng lực) nhiều công năng, có thể trực tiếp lưu trữ trong máy tính, trên thương trường, máy móc tự động, có thể đứng ở nơi không người sử dụng, bổ sung năng lượng.

Trí não trung tâm sẽ tự động thống kê nhân số còn sống sau thú triều lần này, nếu là xác nhận Vệ phụ tử vong, Thiên Lý là nữ nhi sẽ trực tiếp được chuyển số điểm công hiến của Vệ phụ qua, sau đó hội ZF sẽ đem tên người chết xếp vào bia mộ điện tử tương ứng, cũng vì người sống an bài nơi ở mới.

Tuy rằng không muốn tin tưởng phụ thân cứ như vậy rời xa nàng, nhưng lý trí nói cho nàng, tỷ lệ sống sót của Vệ phụ gần như bằng không, sợ rằng nàng thật sự mất đi hẳn...

Ánh mắt toan chất, trong lòng nàng không nhận được sinh ra một loại áp lực khó có thể lý giải, Thiên Lý lắc lắc đầu, quyết định tìm việc khác phân tán lực chú ý. Từ trong túi tiền lấy ra thực vật có được văn lộ quy tắc Kim tiền tức kia, tình tế vuốt mặt phẳng bề ngoài, lá cây hình bầu dục mềm mại, ước chừng dày 3, 4 milimet. Chất liệu gỗ như vậy cũng không tốt để khắc, không cẩn thận một chút sẽ bị phá hư.

Thiên Lý lấy ra đao khắc, đem Kim tiền tức đặt lên trên bàn, cẩn thận cảm nhận một chút quy tắc của văn lộ, sau đó bắt đầu động thủ.

Cảm thụ được sự lưu chuyển của linh khí, Thiên Lý giống như tiến nhập một loại trạng thái huyền diệu, đồ án văn lộ phức tạp mà kỳ lạ chậm rãi được phóng đại trong đầu, giống như một sinh mệnh bình thường, nhảy nhót, kích động, vội vàng.

Thu đao, hoàn thành. Thiên Lý thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra thần sắc vui sướng. Kim tiền tức trên bàn lóe lóe sáng, vàng sáng màu vàng nhạt lấp lóe, cho đến khi hoàn toàn biến mất, nguyên bản là một phiến lá mềm mại biến thành một vòng tròn cứng rắn, ở giữa có một lỗ nhỏ, thoát nhìn giống như đồng tiền. Linh khí đọng lại, hùng hậu mà ôn nhuận.

Trong lòng bàn tay trái lại nóng lên, giống như là đang thỏa mãn nhấp nháy một mỹ vị nào đó.

Thiên Lý cười cười, cầm lấy vật này lần qua lần lại nghiên cứu, muốn biết tác dụng đặc thù của nó. Đáng tiếc vẫn không thể lý giải, cho dù là quăng, xoay, hay thổi đều không có tiến hóa đặc biệt. Bất đắc dĩ, Thiên Lý đành phải để nó trước tiên đem nhập máy tính, gọi là “Kim tiền hoàn”, bên cạnh vẽ thêm văn lộ và thuyết minh, đợi sau này bổ sung. Sau đó cẩn dây thừng, đem Kim tiền hoàn đeo trên cổ.

Bất tri bất giác đã một giờ sáng, Thiên Lý lại nghỉ ngơi một chút, đến sáu giờ liền bắt đầu xuất phát.

Sáng sớm, đã nghỉ ngơi đầy đủ, Thiên Lý một bên vừa lái Phiêu phù xa hướng thành thị mục tiêu đi tới, một bên dùng cảm giác chú ý những thực vật có văn lộ quy tắc trên ven đường. Phạm vi của D giới có vẻ ít thực vật, đa số đều là núi đá. Khó trách thú triều trên cơ bản đều xảy ra thành thị cấp D, hơn nữa tốc độ trục hóa có vẻ nhanh. Nghe nói thành thị cấp A bốn phía đều là rừng rậm, phong ngự cực cao, có thể liên tục ngăn cản thú triều tấn công mười lần, hơn nữa trục khí không thể xâm nhập, có thể nói không cần lo lắng về vấn đề an toàn, là thiên đường đối với tất cả hạ cấp bình dân.

Thiên Lý không có tư cách đi vào, mười mấy năm cống hiến của Vệ phụ ngay cả thành thị cấp C cũng không thể xin vào chứ đừng nói đến cấp A.

Đúng lúc này, sắc mặt Thiên Lý trầm xuống, ở trong phạm vi cảm giác của nàng xuất hiện một bóng người, tốc độ rất nhanh, tựa hồ như đang tấn công một dã thú. Bất quá chỉ một hồi, dã thú đã bị người nọ đánh chết. Tiếp theo, người nọ bắt đầu ăn thi thể dã thú.

Là trục hóa nhân, hơn nữa là trục hóa nhân có dị năng.

Thiên Lý đẩy nhanh tốc độ, hy vọng có thể tránh xa người kia. Theo lý mà nói, sinh vật bị trục hóa đều thích sống trong địa phương nồng đậm trục khí, linh khí sẽ khiến chúng không thoải mái. Cho nên dưới tình hình chung, trục hóa sinh vật sẽ không chủ động bước vào địa phương chưa bị trục khí ăn mòn, trừ khi giống trường hợp khi xảy ra thú triều, bởi vì trục khí sinh ra dị biến nên đã dẫn phát dã thú bạo động.

Nhưng, trục hóa nhân kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây? Chẳng lẽ là vừa bị trục hóa không lâu, vừa từ 5D09 ra sao?

Không bao lâu, Thiên Lý phát hiện người nọ thể nhưng lại đi theo nàng, bảo trì khoảng cách ở hơn năm trăm thước, liên tục chạy nhảy, thân thủ nhanh nhẹn. Hiển nhiên, người này trước khi bị trục hóa là một dị năng giả cường đại, mà 5D09 lại không có người có dị năng.

Thần kinh Thiên Lý buộc chặt, mở ra tốc độ nhanh nhất của Phiêu phù xa. Nhưng nàng nhanh, người kia cũng nhanh, căn bản không thể nào cách đuôi.

Hắn muốn làm gì? Thiên Lý nắm chặt vũ khí, trong lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh. Phiêu phù xa chạy đến bên cạnh một mảnh rừng rậm, Thiên Lý điều chỉnh tốc độ, vèo một phát liền chạy vào.

Trục hóa nhân tựa hồ ngừng lại, qua một hồi liền biến mất trong cảm giác của nàng. Thiên Lý nhẹ nhàng thở ra, phiến rừng rậm này linh khí có vẻ dư thừa, trục hóa nhân hẳn là sẽ không tiến vào.

Sắc trời tối dần, Thiên Lý chỉ có thể tìm một cái địa phương ẩn nấp dừng lại nghỉ ngơi. Vốn nàng dự tính dừng lại nghỉ ngơi trong một tòa thành không người, kết quả là bị trục hóa nhân đột nhiên xuất hiện kia đuổi theo, phải chạy đến nơi này.

Đốt lửa lên, Thiên Lý đang ngồi ăn một chút, bất chợt nhảy dựng lên, đem vũ khí ở trên đùi lấy ra, dựa vào bên cạnh Phiêu phù xa, toàn thân cảnh giác.

Ở trong cảm giác của nàng, bóng dáng của trục hóa nhân lại xuất hiện. Hắn càng ngày càng gần, trong lòng Thiên Lý cũng càng ngày càng trầm xuống, hiện tại muốn chạy cũng đã không kịp rồi.

Lúc này, trục hóa nhân dừng lại ở địa phương cách Thiên Lý năm mươi thước ngồi xuống, bắt đầu cắn thịt tươi trong tay, ánh mắt lâu lâu lại liếc nhìn sang phương hướng của Thiên Lý.

Trục hóa nhân này có chút kì quái. Thiên Lý chậm rãi buông vũ khí, nàng nhớ tới trục hóa thú ngày hôm đó đối với nàng có chút khác thường, không tấn công, ngược lại tránh đi. Trục hóa nhân này cũng đồng dạng không có tấn công nàng, nhưng lại mặc danh kỳ diệu đi theo nàng. Theo nàng biết, nhân loại một khi bị ăn mòn, lý trí chậm rãi sẽ bị bạo ngược, thị huyết thay thế, ngoại trừ cảm giác đói khát cơ bản nhất, sẽ không có suy tư chuyện gì khác. Nhưng hành vi giống như đang theo dõi này, làm sao lại có thể xuất hiện trên người một cái trục hóa nhân chứ?

Thiên Lý nghi hoặc trong lòng, quyết định tốt nhất nên quan sát một chút. Trục hóa nhân nếu thực sự muốn giết nàng, nàng vô luận thể nào cũng sẽ không chạy thoát được, còn không bằng bình tĩnh tâm tình, chuẩn bị ứng biến.

Trọc hóa nhân ăn xong, đưa tay lau lau vài cái dưới đất, sau đó đứng lên đi đến một cây đại thụ cành lá rậm rạp, tay túm một nhánh lá cây bỏ vào miệng nhai.

Thiên Lý trợn mắt há hốc mồm. Thầm nghĩ trong lòng: Không thể nào, chuyện này tuyệt đối là không thể nào! Sinh vật trọc hóa làm sao có thể ăn thực vậy có chứa linh khí? Linh khí cùng trọc khí trong cơ thể có một trình độ đau đớn nhất định, trọc hóa càng cao, đau đớn càng kịch liệt.

Người kia bị trọc hóa khẳng định đã vượt qua 50%, đã vượt qua giới hạn an toàn 20%. Hẳn quả thật đã giống như một trọc hóa nhân thực sự.

Quả nhiên, trọc hóa nhân sau khi ăn thực vật chứa linh khí đột nhiên co rúc lại, thân thể run nhè nhẹ, nhưng cũng không có hành động quá khích gì khác, chính là yên lặng chịu đựng. Đây cũng là một hiện tượng kỳ quái, trọc hóa nhân cư nhiên có thể không chế cảm xúc?

.....

Tâm thần Thiên Lý không yên đến hừng sáng. Cảm giác được trọc hóa nhân vẫn còn ở gần đây, thân thể cứng ngắc tựa như đang ngăn người. Nàng khởi động Phiêu phù xa, tiếp tục chạy đi, ngơ ngác quả nhiên cũng đi theo.

Lúc này Thiên Lý không hề sợ hãi, ngược lại sinh ra vài phần tò mò.

Lộ tuyết vốn định ra đã bị chệch đi, nàng quyết định trước tiên sẽ đi 8D01, thành thị này ở ngay bên cạnh C giới, dân cư so với 5D09 nhiều hơn mấy lần, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy dị năng giả xuất hiện, mức độ an toàn cao hơn nhiều, chỉ là lộ trình xa hơn một chút.

Đột nhiên, Thiên Lý dừng lại, ở phía trước nàng không xa có mười con sói hoang đang ngủ đông. May mắn, chúng nó không phải trọc hóa thú; không may, chúng nó là dị thú trung cấp. Khoảng cách hai ngàn thước, chúng nó có thể trong nháy mắt liền vọt đến chỗ này, ngay cả thời gian cho nàng chạy trốn cũng không có.

Thiên Lý thở dài một hơi, mở ra vòng bảo hộ của Phiêu phù xa, lấy ra vũ khí, sau đó quay đầu xe, đổi thành hình thức tự động chạy, lấy tốc độ nhanh nhất chạy như bay, đồng thời xoay người hướng sói hoang đang đuổi sát nỏ súng.

Lực sát thương của vũ khí công nghệ cao đối với dị thú trung cấp không lớn lắm, nhưng chỉ cần hòa lực chính xác và đầy đủ, vẫn có thể giải quyết một hai con. Nhưng là số lượng chúng nó nhiều lắm, Thiên Lý nháy mắt đã chuẩn bị xong tâm lý liều mạng.

Đột nhiên, một cái bóng đen chạy lên, sau đó chỉ nghe được tiếng rống giận và tiếng kêu rên của sói hoang, 2 phút sau, lại không có tiếng động.

Thiên Lý dừng Phiêu phù xa lại, phía sau chỉ còn cái trọc hóa nhân kia đứng ở nơi đó, bảy sói hoang tất cả đều bị đánh chết, trên mặt đất loang lổ vết máu, trọc hóa nhân cũng là một thân rách rưới, bất quá cũng không phải là do mười con sói hoang tạo nên, mà là do trải qua thời gian dài lưu lạc.

Thiên Lý trầm mặc thật lâu, lại khởi động Phiêu phù xa.

Trọc hóa nhân lưng công một con sói, cũng tung tăng chạy theo.

Sau, hai người vẫn duy trì một trạng thái như thế, chỉ là khoảng cách của bọn hắn cũng dần ngắn lại.

Khi Thiên Lý nghỉ ngơi, trọc hóa nhân ngồi ngẩn người tại địa phương cách nàng hai mươi thước.

Quan sát một thời gian, trong lòng Thiên Lý có một chút suy đoán. Trọc hóa nhân này quả thật không giống người thường, tuy rằng không biết tại sao hắn lại cố chấp đi theo nàng, nhưng người này khẳng định vẫn còn trí lực và năng lực nhận biết cơ bản, biết sinh vật nào có thể giết, sinh vật nào không thể giết. Mỗi ngày hắn đều kiên trì ăn thực vật chứa linh khí, tiềm thức của hắn cho rằng việc này có trợ giúp hắn, hắn nghĩ tình lọc trọc khí tổng có thể.

Một người trọc hóa đạt tới 50%, thế nhưng có thể khống chế chính mình, điều này cần loại ý chí cường đại cỡ nào?

Người này tuy quần áo rách rưới, khuôn mặt giờ bẩn, hầu như không nhìn ra nổi diện mạo, vết thương trên hai chân chồng chất, cũng không biết đã lưu lạc bao lâu. Tuổi của hắn không vượt quá hai mươi. Tuổi trẻ mà cường đại như thế, nếu không có bị trọc hóa xâm nhập, hẳn là thiên chi kiêu tử người người theo đuổi. Nay lại chỉ có thể trải qua cuộc sống ăn tươi nuốt sống, ngay cả vì sao sống cũng không biết.

Ở trên áo lạc tinh cầu này, còn không có một trọc hóa nhân nào vượt qua 40% có thể tinh lọc khôi phục lại. Người này, sẽ trở thành ngoại lệ sao?

Thiên Lý đột nhiên đi đến bên cạnh trọc hóa nhân, nàng mười tuổi chỉ cao trên lưng hắn một chút.

Trọc hóa nhân ngồi xồm xuống, nghiêng đầu nhìn về phía nàng.

“Ta nghĩ, ta có thể thử xem” Thiên Lý nói “Người có được ý chí như thế, có lẽ có thể sáng tạo được kỳ tích.”

Nói xong, nàng đem Kim tiền hoàn trên cổ đeo vào cổ trọc hóa nhân. Kim tiền hoàn lập tức lóe ra một vòng vàng sáng. Trong mắt trọc hóa nhân ẩn hiện hai luồng hỏa diễm màu đen, sáng quắc thiêu đốt, cả người hắn căng thẳng, bộ dáng giống như thập phần khó chịu, muốn kéo xuống vật gì đó trên cổ, nhưng là nâng tay lên vài lần đều nhịn xuống, cho đến khi vàng sáng của Kim tiền hoàn biến mất, hắn mới bình tĩnh trở lại.

Người này chẳng những ý chí kinh người, hơn nữa trước khi bị trọc hóa, chỉ số thông minh nhất định cực cao, cho dù dưới dạng tình huống này, hắn vẫn

như cũ dùng một chút lý trí còn sót lại chiến thắng dục vọng, cảm giác cho hắn biết Kim tiền hoàn có được công hiệu tinh lọc. Dù thống khổ, cũng nguyện ý chịu đựng.

Lúc trước Thiên Lý chỉ biết Kim tiền hoàn khản định cùng Vang mộc giống nhau, đều có tác dụng tinh lọc trọc khí, đây là điểm chung của tất cả linh mộc. Nhưng là bây giờ, nàng lại phát hiện một cái công hiệu mới - ẩn nấp. Sau khi trọc hóa nhân đeo vào, nàng rốt cuộc không cảm giác được trọc khí và dao động dị năng trên người hắn, hoàn toàn giống như một người bình thường.

Nguyên lai đây là công dụng của Kim tiền hoàn – che dấu dao động dị năng trên người.

“Người về sau liền đi theo ta đi. Ta muốn thu thập đủ loại văn lộ quý tộc, có lẽ trong số đó có thứ có thể giúp người khôi phục.” Có người này bên cạnh, an toàn của chính mình cũng có bảo đảm, nàng có thể lựa chọn một con đường khác.

Đứ nhỏ... Sờ sờ trong lòng bàn tay, Thiên Lý đối với trọc hóa nhân nói: “Bây giờ người tựa như một hình nhân binh khí mạnh mẽ, nhưng tâm trí lại như một đứa trẻ, chuyện gì cũng đều cần phải bắt đầu từ đầu, về sau gọi người là ‘Tra Nhĩ’, hi vọng người có thể cùng ta sáng tạo ra kỳ tích.”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Y thực

Thiên Lý từ trên mạng đặt hàng vài bộ quần áo cùng một ít vật liệu cần thiết.

Thành thị hạ cấp trong lúc này không tiện lui tới, mua sắm trên mạng là con đường trao đổi thập phần quan trọng, hệ thống vận chuyển cũng vì vậy đạt được mức độ tăng lên đáng kể. Tinh cầu này có được hệ thống vận chuyển cực kỳ nhanh và tiện lợi, dù là lấy hay là đưa, máy tính trí năng đều sẽ tự động phân phối, chỉ cần điền đầy đủ kích thước lớn nhỏ, thể tích và sức nặng, mở ra thiết bị định vị chính mình, trí não (!) sẽ tự động vận chuyển đến nơi.

Trước kia Vệ phụ cũng nhiều lần ở trên mạng nhận đơn hàng, mua linh kiện trang bị, sau khi lắp ráp sửa chữa xong lại từ toa vận chuyển chuyển qua cho khách hàng.

Internet bao trùm toàn cầu, nhưng tại nơi trọc hóa rất khó nhận được tín hiệu, đặc biệt là khu vực gần Ôn tuyến không sạch sẽ, nơi đó giống như một cái hắc động, ngay cả ánh sáng cũng không thể lọt vào.

Tiền trong thẻ của Thiên Lý đều là tiền thưởng trước kia giúp Vệ phụ lắp ráp máy móc, cũng không nhiều, ước chừng chỉ đủ một năm sinh hoạt, cái này cũng không tính đến việc mua những vật dụng khác. Cho dù vài ngày sau thu được những vật dụng Vệ phụ để lại, cũng chỉ là những đồ vật kém chất lượng.

Thành thị hạ cấp và thành thị thượng cấp khác nhau, không chỉ thể hiện ở cường độ quân phòng và sự phồn vinh của kinh tế, còn có thu nhập cao hay thấp.

Đồ đặt hàng vẫn chưa chuyển về, Thiên Lý chỉ có thể nghỉ ngơi tại chỗ. Nàng đưa Tra Nhĩ đến con sông nhỏ giúp hắn tắm rửa sạch sẽ. Tra Nhĩ cũng không có phản kháng, chỉ là tò mò nhìn.

Ánh mắt Thiên Lý không thể nhìn thấy, thông qua cảm giác cũng chỉ có thể nhìn đại khái khuôn mặt của Tra Nhĩ, ngũ quan sâu sắc, mày rậm mũi thẳng, độ dày đôi môi đều đều, tuyệt đối là một thanh niên anh tuấn tiêu sái.

(Vô Ngữ: *chạy mồ hôi* sợ nhất là mấy cái đoạn tả sắc đẹp này, dịch không nổi. Đây là còn bỏ qua vài chữ “Thiên đình no đủ”, ặc ặc, Thiên đình no đủ là cái gì?)

Đột nhiên, Tra Nhĩ vốn đang yên tĩnh liền đứng lên, không đợi Thiên Lý phản ứng liền xoay người chạy vào trong rừng, chớp mắt liền biến mất không thấy.

Mặt Thiên Lý hiện lên vẻ nghi hoặc, trong cảm giác, chúng quanh trừ bỏ ít động vật nhỏ cũng không có gì nguy hiểm. Tra Nhĩ là đi làm cái gì đây?

Bất quá vài phút sau Tra Nhĩ liền quay trở lại, chỉ là trên tay mang theo một con heo rừng nhỏ.

Hóa ra là đi tìm ăn sao?

Thiên Lý “nhìn” hắn đem lợn rừng để xuống đất, rồi đặt mông ngồi xuống bắt đầu ăn. Trên ngón tay của hắn vươn ra móng tay sắc bén, động tác lưu loát đem miếng da thật dày của lợn rừng cắt ra, lấy ra thịt tươi bên trong.

Nàng có nên cảm thấy chính mình may mắn khi vừa rồi lau người cho hắn không có bị loại daï ngọ này không? Cái loại móng tay này đại khái giống như động vật họ mèo đi, có thể tự co tự duỗi.

Thiên Lý nghĩ nghĩ, trước tiên đốt lên một nhóm lửa, sau đó cẩn thận tới gần Tra Nhĩ, thử thăm dò từ trên người lợn rừng lấy ra một khối thịt.

Tra Nhĩ dừng động tác một chút, lẳng lặng nhìn chăm chăm Thiên Lý.

Thiên Lý như ngừng thở, không dám động đến. Cho đến khi Tra Nhĩ rời mắt đi tiếp tục ăn, nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Thiên Lý đem miếng thịt heo rửa sạch sẽ, sau đó đặt trên kệ nướng. Nàng không phải là vì thương thức món ăn dân dã, mà là thử một chút phản ứng của Tra Nhĩ, dã thú đối với đồ ăn có dục vọng rất mạnh, sinh vật không được chúng nó đồng ý là không được lại gần. Tra Nhĩ để cho nàng lấy đi đồ ăn, chứng tỏ nàng đã được Tra Nhĩ cho vào trong lĩnh vực* của hắn.

*trong trường hợp này đại khái ý là đã được Tra Nhĩ chấp nhận đi.

Tra Nhĩ tuy rằng không phải dã thú, nhưng là trọc hóa nhân, tư duy của hắn cũng không khác dã thú là bao.

Thiên Lý chuẩn bị ghi chép quan sát lại Tra Nhĩ, có lẽ có thể từ trong đó tìm được biện pháp giải quyết trọc hóa, đồng thời còn có thể mượn điều này thí nghiệm cái tác dụng của văn lộ quy tắc.

Không bao lâu thịt heo đã được nướng chín, mùi hương tỏa ra bốn phía.

Tra Nhĩ bắt giác liền dừng động tác lại, đi đến bên người Thiên Lý, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào miếng thịt heo.

Thiên Lý nghĩ nghĩ, xé một khối đưa cho hắn.

Tra Nhĩ đưa đầu lại gần, há miệng cắn một ngụm, nhai nhai xong vài cái lại nhìn qua hướng bên này.

Không thể nghĩ được hắn lại ăn đồ ăn đã nướng chín, xem ra tập tính của con người vẫn còn lưu lại một ít.

Thiên Lý đem tất cả thịt heo đều đưa cho hắn, Tra Nhĩ tựa hồ cười cười, nhận lấy thịt nướng vui vẻ ăn. Cuối cùng, đem tất cả thịt lợn rừng ném tới chân Thiên Lý, ý tứ rất rõ ràng, muốn nàng đem tất cả số thịt còn lại nướng chín.

Thiên Lý không có gì là không kiên nhẫn, đem thịt rửa qua, lại đặt lên kệ nướng.

Đó là một khối đầu tốt, nàng có thể chậm rãi giúp hắn khôi phục lại thói quen ẩm thực của con người, như vậy có lẽ có thể làm giảm tỷ lệ phát cuồng của hắn.

Sau khi ăn xong không lâu, trên không trung đột nhiên truyền đến tiếng tí tách nhỏ, toa vận chuyển đến.

Đây là một loại đĩa bay nhỏ, đường kính khoảng chừng hai thước, chuyên chở vật liệu có trọng lượng 500 cân trở xuống.

Thiên Lý đem đồ vật lấy xuống dưới, thanh toán tiền khoản, toa vận chuyển dừng lại một chút liền bay đi.

Lấy ra một bộ quần áo, gọi Tra Nhĩ lại đây chuẩn bị giúp hắn mặc. Nhưng khi cầm lấy quần lót, Thiên Lý có chút rối rắm.

“Tra Nhĩ, ngươi có thể tự mình mặc không?” Nàng một bên vừa làm động tác mặc, một bên hỏi hắn.

Hiển nhiên là hỏi cũng như không, quần lót bị Tra Nhĩ lẩn qua lợn lại “nghiên cứu”, qua một chút liền biến thành khối vải rách.

Thiên Lý đảo cặp mắt trắng dã, nói: “Quên đi, không mặc quần lót cũng không sao.”

Nàng trước tiên mặc áo cho hắn, sau đó dụ dỗ hắn nhấc chân lên, mắt thật lớn sức lực mới đưa được ống quần đi lên. Nàng cũng chẳng đo mắt, thu hồi cảm giác, cố gắng không nhìn cây gậy hùng vĩ kia, đem quần kéo lên trên, đang chuẩn bị cài lại, Tra Nhĩ đột nhiên kêu một tiếng, chột lủi lại.

Thiên Lý không thể không thả ra cảm giác xem xét tình huống hiện tại, kết quả phát hiện vật nọ vướng ở phái bên ngoài quần. ...

Thiên Lý che mặt lại, ô ô than thở một tiếng. Sau một lúc lâu, nàng mới cam chịu số phận, cầm vật kia nhanh chóng nhét nó vào quần, sau đó kéo lại khóa quần, động tác nhanh chóng lưu loát, không chút ướt át bẩn thỉu. Ngay cả cảm giác nắm vật kia ở trong tay cũng chưa kịp cảm nhận.

Nàng còn không kịp thở một hơi, liền “gặp” Tra Nhĩ học động tác của nàng cởi ra nút khóa, đem vật kia của mình lấy ra ngoài.

Thiên lý kêu lên: “Ngươi lại lấy ra nữa làm cái gì?”

Tra Nhĩ tự mình sờ soạng vài cái, nhũ nhũ mảy, đột nhiên kéo tay Thiên Lý qua, nắm lấy vật kia.

Đầu óc Thiên Lý nhảy mắt liền một mảnh trống rỗng, muốn rút tay lại, kết quả bị Tra Nhĩ nắm gắt gao, lại vướn qua lại, vật gì đó trong tay liền dần thành lớn, giống như một cái bàn ủi, cứng rắn phồng tay.

Thiên Lý thực sự là khóc không ra nước mắt, cái này có tính là bị khi dễ không a. Chẳng qua không biết là mình bị khi dễ, hay là hắn bị khi dễ nữa...

Nàng hiện tại chỉ có mười tuổi, nhưng tâm lý cũng không phải là một cô gái ngây thơ, xấu hổ một lúc xong liền chủ động giúp hắn, coi như là giúp một thiếu niên đang trong thời kỳ trưởng thành giải quyết sinh lý đi. [Tác giả: 16 tuổi trở xuống xin đừng bắt chước.]

Thiên Lý âm thầm an ủi chính mình.

Ánh mắt Tra Nhĩ tỏa sáng, lộ ra thần sắc thỏa mãn.

Chờ hắn hoàn toàn giải phóng, tay Thiên Lý đều chua (?). May mắn vừa rồi không có bị Tra Nhĩ bắt lấy tay trái, nếu không nàng thật không biết con nàng sẽ bị “đường thai” như thế nào. Xem ra sau này nàng phải đặc biệt chú ý, Tra Nhĩ tuy là tọc hóa nhân, nhưng cũng vẫn có phản ứng sinh lý, không thể để hắn tùy tiện động tình (Gốc là “fa tình”, chẳng hiểu gì nên dịch đại).

Thiên Lý vừa nghĩ như vậy, đột nhiên cảm giác được mình bị một đôi tay ôm lấy, sau đó bị Tra Nhĩ hôn lên mặt rồi cọ cọ, trong miệng còn phát ra âm thanh giống như vui sướng than nhẹ.

Này..... Cái này quả thực giống như một con mèo lớn.

Thiên Lý đảo cặp mắt trắng dã, sau đó chần chừ vỗ vỗ đầu của hắn.

Tra Nhĩ mặc quần áo xong thoát nhìn cũng giống như người bình thường. Thiên Lý mua quần áo được thiết kế để thích ứng dã ngoại sinh tồn, tính chất mềm mại mà cứng rắn, Tra Nhĩ rất nhanh liền thích ứng, cũng không có xé đi giống như quần lót. Nếu không Thiên Lý lại đau đầu.

Chuẩn bị xong, đã kéo dài không ít thời gian, Thiên Lý quyết định tiếp tục lên đường. Ở khu vực gần đây cũng không có văn lộ quy tắc mà nàng muốn, ngoài bốn mươi dặm có một mảnh rừng cây tương đối rậm rạp, có lẽ sẽ có bất ngờ.

Trước khi xuất phát lại có một vấn đề nhỏ, Tra Nhĩ sống chết cũng không chịu ngồi vào trong xe, cuối cùng còn tức giận nhảy lên trên ngọn cây.

Thiên Lý bắt đầu đi, chỉ có thể tạm thời buông tha.

Tra Nhĩ còn cần thời gian chậm rãi thích ứng, cũng không biết thời gian hắn bị tọc hóa là đã bao lâu rồi, theo lẽ thông thường, một người tọc hóa vượt qua 50%, trong 24 giờ sẽ hoàn toàn tọc hóa. Nhưng mức độ tọc hóa của Tra Nhĩ vẫn chỉ dừng lại ở 50%, việc này có lẽ vì hắn liên tục ăn thực vật chứa linh khí đi, đương nhiên, ý chí kiên trì của hắn cũng là một nguyên nhân. Hiện tại nàng lại cho hắn đeo Kim tiền hoàn, tọc hóa hắn là có thể tạm thời được không chế.

Thiên Lý khởi động Phiêu phù xa, Tra Nhĩ lập tức từ trên cây nhảy xuống, nháy mắt liền chạy theo phía sau.

Chạy được khoảng mười phút, mảnh rừng cây kia dần dần xuất hiện trong cảm giác của Thiên Lý, nhưng tình cảnh hiện tại làm cho nàng phải dừng lại Phiêu phù xa.

Một bên là rừng cây rậm rạp xanh tươi, một bên là cánh đồng bát ngát hoang vắng mà u ám, bị một giới hạn uốn lượn ngăn ra hai không gian bất đồng nhau.

Đây là nơi bị tọc hóa. Vùng đất nào một khi bị tọc hóa, sẽ trở nên âm trầm mà cứng rắn, thực vật một khi bị tọc hóa, linh khí sẽ tiêu hao hết hóa thành tro tàn, hoặc là khô héo tàn lụi. Nếu là thời gian tọc hóa quá dài, nguyên bản là một thân cây khô héo sẽ trở thành một thực vật tọc hóa đáng sợ, liên tục phóng thích tọc khí. Cho nên khi đi năng giả tiến vào nơi bị tọc hóa, nhìn thấy loại cây khô héo này đều sẽ đem đốt rụi.

Thiên Lý nhíu nhíu mày, Tra Nhĩ cũng rất hưng phấn, liên tục chạy nhảy tòng nơi tọc hóa. Mấy ngày nay vẫn ở trong địa phương có linh khí, hiển nhiên đã khiến hắn khó chịu không thôi.

Thiên Lý cũng không có ngăn cản, lấy tình huống của Tra Nhĩ, chỉ cần hắn không ở trong nơi tọc hóa quá lâu, đối với hắn cũng sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Nàng khởi động Phiêu phù xa, tính chạy vào tòng rừng cây. Xa này là không thể chạy vào nơi tọc hóa, tọc khí sẽ khiến cho năng lượng bị hỗn loạn.

Đột nhiên, Thiên Lý ngừng lại, trong cảm giác của nàng thể nhưng lại xuất hiện dao động của văn lộ quy tắc. Không phải ở trong rừng cây, ngược lại là ở nơi tọc hóa.

Đó là một nửa nhánh cây trên một thân cây khô héo, linh khí của văn lộ quy tắc trong một phiến đồng hoang vắng này có vẻ đặc biệt nổi bật.

Thiên Lý có chút hiểu được tại sao lâu như vậy mà nàng không tìm được một cái văn lộ quy tắc, bởi vì trong một biển linh khí rộng, dao động của văn lộ quy tắc bị che giấu, giống như tìm kiếm nước ngọt tòng một vùng biển vậy, cho dù có, cũng bị nước muối hòa tan thành một. Nhưng là ở nơi tọc hóa, quy tắc vĩnh viễn có thể tồn tại, loại này giống hào quang trong đêm đen, không muốn phát hiện cũng khó.

Thiên Lý có chút kích động, tuy rằng không xác định được nơi tọc hóa đối với nàng có bao nhiêu nguy hiểm. Nhưng nếu không thử một lần, nàng làm sao cũng không cam tâm.

Xuống xe, Thiên Lý lấy ra Vang mộc, chậm rãi bước vào nơi phạm vi tọc hóa.

Tinh tế cảm thụ một chút, trọc khí giống như cũ bị ánh sáng kỳ quái trên thân thể nàng chặn lại ngoài hai ba milimet, bất quá không khí có chút phập phồng, hiển nhiên cũng không phải hoàn toàn không cần cố kỵ. Phòng chừng nếu nàng ở lại trong hoàn cảnh như vậy một thời gian dài, trọc khí có khả năng sẽ phá vỡ phòng bảo hộ của nàng, đồng thời tâm của tay trái cũng truyền đến cảm xúc nôn nóng.

Thiên Lý cảm lấy vang mộc thổi một cái, trọc khí chung quanh lập tức bị đánh văng ra. Nàng chỉ cảm thấy không khí đột nhiên sạch sẽ, hạt châu trong lòng bàn tay cũng bình tĩnh lại.

Thoáng thả lỏng, Thiên Lý hướng đến nhánh cây kia bước nhanh đến.

Không biết lần này lại là loại văn lộ quy tắc như thế nào.....

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Quy pháp 1 hào và dong binh đoàn

Thiên Lý từ trên cây khô kia bẻ nhánh cây có chứa văn lộ quy tắc, cả cây liền giống như bị phong hóa trong nháy mắt biến thành bụi biến mất ở trong gió.

Xem ra nhánh cây này là vật có thể chống đỡ giúp thân cây khô héo kia tồn tại trong khu vực trọc hóa này, văn lộ quy tắc lực lượng kéo dài mà lớn, chỉ là nếu không có ngưng tụ, chắc chắn sẽ không chống đỡ được bao lâu, linh khí cũng sẽ tự động hao hết.

Đúng lúc này, vòng sóng âm từ vang mộc xung quanh Thiên Lý dần dần tiêu tán, thời gian duy trì chỉ có trên dưới năm phút, ở trong nơi trọc hóa thực sự tiêu hao rất nhiều linh khí.

Thiên Lý cầm nhánh cây trở lại bên cạnh Phiêu phù xa, sau đó khởi động xe tìm một tòa nhà nghỉ ngơi, tùy tiện ăn vài thứ rồi bắt đầu nghiên cứu đoạn văn lộ quy tắc mới.

Thân cây kia nguyên bản đã khô héo nên nàng không thể xác định chính xác được nó là loại cây gì, nhìn qua có vẻ giống cây chường*. Dem vỏ cây khô héo cẩn thận bóc ra từng mảng, chỉ để lại nhánh cây trơn nhẵn bằng cánh tay. Thiên Lý dùng cảm giác tinh tế phác họa văn lộ quy tắc, đến khi hoàn toàn quen thuộc mới bắt đầu khắc đạo...

*Cây chường: có mùi thơm, cắt ra từng miếng cho vào đun, hơi bóc lên kết thành phần trắng gọi là chường nảo dùng để làm thuốc và trừ trùng (theo QT)

Có vài lần kinh nghiệm phía trước, nàng điều khắc lần này thập phần thuận lợi, hơn nữa văn lộ quy tắc này cũng không phức tạp, nửa giờ sau liền khắc thành công.

Văn lộ ở phái ngoài thân cây toàn bộ tróc ra, quy tắc thành hình, sau vài vòng vận chuyển, linh khí mới toàn bộ hiện ra. Đây là một cây trạng độ chừng nửa thước, chất liệu cứng rắn, thân trạng thành lập quy tắc gấp khúc, mặt ngoài chứa hoa văn điều khắc, thoạt nhìn phong cách cổ xưa mà thần bí.

Trong lòng bàn tay hơi hơi nóng lên, hài tử truyền đến cả xúc vui sướng, tâm tình Thiên Lý theo đó cũng tốt lên.

“Ba!” Thanh âm một vật nặng rơi xuống vang lên, Tra Nhĩ quảng một thi thể đã thú đến trước mặt Thiên Lý, sau đó giờ một cây gỗ lắc lắc, ý tứ tựa hồ muốn nàng nhóm lửa nướng thịt,

Thiên Lý có chút đau đầu, lần này Tra Nhĩ bắt về là một con trọc hóa thú, tuy rằng đã chết nhưng trọc khí dày cộm từ thi thể lại khiến người khác thật không thoải mái.

Khu vực gần đây cũng có trọc hóa thú sao?

Thiên Lý thả ra cảm giác, lại kình hỉ phát hiện phạm vi cảm giác của chính mình thể nhưng mở rộng, vốn là ba ngàn thước mở rộng đến tám ngàn thước.

Chẳng lẽ nguyên nhân là bởi vì văn lộ quy tắc?

Không kịp suy nghĩ, nàng lập tức liền phát hiện ở phía ngoài năm ngàn thước xuất hiện một vài cổ dị năng dao động, mọi đó có năm tên dị năng giả, hẳn là dong binh đoàn đi săn giết sinh vật trọc hóa. Mà ở địa phương cách bọn họ không đến một ngàn thước còn có ba con huyền ảnh thú, chúng nó chính là hướng đến phương hướng của dị năng giả chạy đến.

Cái gọi là huyền ảnh thú cùng bò tót giống nhau, nhưng động tác linh hoạt, có thể căn cứ vào hoàn cảnh mà biến hóa màu sắc của bản thân, giống như ẩn thân, có thể yên lặng vô thức tiếp cận mục tiêu.

Thiên Lý nhú nhú mày, chạy nhanh đến bên cạnh Phiêu phù xa, mở ra máy tính trong xe, tiến hành tìm tòi tín hiệu. Công năng này có thể trong vạn thước tìm thấy tín hiệu liên lạc của các phương tiện giao thông, điều kiện trước tiên là đối phương cũng mở ra máy tính.

Coi như may mắn, nàng tìm được tín hiệu của một chiếc Phiếu phù xa.

Phi Lạc Đặc đang cùng đồng bạn thảo luận hành động kế tiếp, đột nhiên nghe được tông xa chính mình truyền đến âm thanh gọi tí tách.

Hắn tò mò đi tới kết nối, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến một giọng nữ có vẻ non nớt: “Xin chú ý, có 3 con huyễn ảnh thú đang tiếp cận các người, khoảng cách cùng các người không đến một ngàn thước, độ khoảng 3 phút nữa sẽ đến, hãy mau chuẩn bị tốt!”

Phi Lạc Đặc biến sắc, hỏi: “Người là ai? Tình huống này là thật sao?”

“Thời gian cấp bách, các người mau xử lý tốt nguy hiểm trước mắt rồi nói sau.” Tiếp theo, không đợi Phi Lạc Đặc nói thêm gì nữa liền cắt đứt kết nối.

Phi Lạc Đặc cũng không trì hoãn, quay người phân phó: “Lập tức đeo lên ẩn kính, lấy ra vũ khí, có ba huyễn ảnh thú đang ở gần phụ cận.”

Bốn người khác phản ứng mau lẹ, đều tiến vào trạng thái cảnh giác.

Không bao lâu, trong ẩn kính quả nhiên xuất hiện bóng dáng ba trọc hóa thú, thân thể khổng lồ, hành động lạng lẹ vô tức, nếu không phải sớm nhận được tin tức, bọn họ rất có khả năng muốn ăn đau khổ.

Đám người Phi Lạc Đặc đều là dị năng giả đầy kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đối phó với 3 huyễn ảnh thú coi như thành thạo, hơn hai mươi mấy phút sau, toàn bộ huyễn ảnh thú đều bị tiêu diệt.

Tiếp theo, lòng bàn tay của một người trong đó bốc lên ngọn lửa, phun ra ở trên thi thể của trọc hóa thú, thiêu thành tro tàn.

Toàn bộ quá trình tác chiến Thiên Lý đều chú ý, nàng phát hiện vài dị năng giả này thể nhưng phần lớn đều sử dụng vũ khí để tác chiến gần người, tuy rằng vũ khí đều là đặc biệt chế tạo, có thể dùng dị năng kích phát, uy lực cường đại nhưng là bọn họ vì sao không trực tiếp dùng dị năng để công kích? Giống tên kia là có thể khống chế dị năng hòa, hẳn hoàn toàn có thể trong phạm vi phóng thích lửa, như vậy không phải càng an toàn hơn sao?

Cẩn thận nhớ lại, dị năng dao động trên người bọn họ tựa hồ không quá ổn định, chẳng lẽ đây là nguyên nhân vì sao không thể trực tiếp sử dụng dị năng? Thiên Lý đoán kỳ thật không sai biệt là mấy, sau khi nhân loại thức tỉnh dị năng, bất luận là tốc độ, thân thể hay tuổi thọ đều cao hơn người thường mấy lần, nhưng bọn họ vẫn không cách nào hoàn toàn khống chế được dị năng của bản thân, trong khi tác chiến thường xuyên xuất hiện tình huống hỗn loạn, sau đó nhóm khoa học nghiên cứu chế tạo binh khí tinh luyện để mà khống chế và điều tiết dị năng.

Chỉ là loại binh khí ổn định dị năng này đồng thời lại hạn chế khả năng phát huy của dị năng.

Lúc này, liên lạc khí của xe Thiên Lý vang lên, sau đó chuyển đến thanh âm của đối phương: “Đa tạ đã nhắc nhở, chúng ta đã thành công đánh chết 3 huyễn ảnh thú. Bằng hữu hẳn là ở ngay phụ cận đi, chỉ bằng chúng ta gặp mặt nói chuyện?”

Thiên Lý nhìn Tra Nhĩ đang ngồi nghịch thi thể trọc hóa thú cách đó không xa: “Không được, ta còn có việc.”

Nàng kỳ thật cũng muốn cùng dị năng giả tiếp xúc một chút, việc này đối với thí nghiệm văn lộ quy tắc của nàng rất hữu ích, bất quá trước mắt Tra Nhĩ không không thích hợp để xuất hiện trước mặt người khác, trọc khí trên người hẳn tuy rằng bị kim tiền hoàn che dấu, nhưng lý trí vẫn còn trong trạng thái cuồng bạo, nàng không xác định khi hẳn thấy người khác có nổi điên lên không, lấy thực lực của hẳn, đoán chừng năm tên dị năng giả kia cũng không phải đối thủ.

“Vậy thật đáng tiếc, ta là dong binh đoàn Hóa phong Phi Lạc Đặc, bằng hữu xưng hô như thế nào?”

Thiên Lý trầm mặc một hồi, nói: “Kiệt Minh.” Đây là tên của phụ thân nàng.

“Kiệt minh? Nghe qua giống tên nam tử.” Phi Lạc Đặc cười nói “Vậy kiệt minh người hẳn cũng là dị năng giả, vậy người có thu được tin tức cuộc thi đấu A thủy tư không?”

“Cuộc thi đấu A thủy tư?”

“Ha ha, xem ra người luôn luôn làm nhiệm vụ ở bên ngoài cho nên còn không có thu được tin tức. Hai ngày hai chịu ảnh hưởng của thú triều, phụ cận phía nam của D giới có dấu hiệu của sinh vật tọc hóa, thường xuyên xuất hiện sẽ tập kết thú đoàn, chính phủ kêu gọi dong binh đoàn đến D giới ổn định thế cục, để tránh tạo thành tiểu thú triều. Đồng thời tổ chức cuộc thi đấu A thủy tư, lấy danh nghĩa cá nhân hoặc dong binh đoàn tiến hành săn bắt, ai lấy được nhiều duệ thạch nhất có thể đạt được phần thưởng phong phú.”

Cái gọi là duệ thạch chính là một loại vật thể kết tinh trong cơ thể của trọc hóa sinh vật, ẩn chứa một năng lượng lớn, là nhiên liệu tái sinh vì khoa học kỹ thuật. Bất quả không phải trọc hóa sinh vật nào cũng đều có loại vật thể kết tinh này, bình thường chỉ có sinh vật trọc hóa thời gian dài hoặc cấp bậc cao mới có.

Thiên Lý giật mình giật đầu: “Thì ra là thế.”

Phi Lạc Đặc lại nói: “Kiệt Minh nếu không có đội ngũ, có thể cùng gia nhập với chúng ta.”

“Sau này có cơ hội rồi nói.” Đừng nói nàng không phải dị năng giả, cho dù có, nhìn độ tuổi của nàng cũng sẽ không khiến nhiều người coi trọng.

“Vậy để lại dây số liên lạc?”

Liên lạc khi của phương tiện giao thông chỉ có thể liên lạc trong vòng vạn thước, không thích hợp để liên lạc thông tin ở khoảng cách quá xa.

Thiên Lý nghĩ nghĩ, đem số liên lạc của chính mình nói ra.

Giao hảo nhiều bằng hữu một chút, đối với nàng hữu ích vô hại (lợi nhiều hại ít).

Sau khi chấm dứt đoạn đối thoại, Thiên Lý mới cân nhắc chuyện tình cuộc thi đấu A thủy tư, việc này cùng với nàng không có quan hệ, nhưng một đại lượng dong binh đoàn lớn đã hướng đến đây, ý nghĩa cuộc hành trình an ổn đã bị gọn sóng. Thực lực của dị năng giả rất cường đại, địa vị được tôn sùng, tính cách tốt xấu lẫn lộn, muốn không tranh chấp cũng rất khó.

Bên người nàng nhưng là có một gã trọc hóa vượt qua 50% đi theo, hơn nữa còn là một trọc hạo dị năng giả cường đại, không chú ý một chút sẽ là một cuộc gió tanh mưa máu. Nàng không hy vọng Tra Nhĩ bị giết, cũng không hy vọng Tra Nhĩ giết hại người vô tội.

Nghĩ đến đây, Thiên Lý dùng cảm giác đảo qua Tra Nhĩ, phát hiện hắc đag ăn thi thể của trọc hạo thú, trên tay đầy máu tươi, tình trạng đáng sợ. Thiên Lý nhủ nhủ mảy, xem ra trước hết nàng phải nghĩ biện pháp thay đổi thói quen ẩm thực của Tra Nhĩ, làm cho hắc tận lực rời xa máu tanh, không chỉ không ăn động vật trọc hóa, còn phải ăn thực phẩm chín.

Tiếp theo, lại “gắp” hắc từ tổng thi thể lấy ra một viên duệ thạch nhét vào miệng, nhai vài cái liền nát.

Khẩu vị cũng thật tốt...

Thiên Lý lắc lắc đầu, một lần nữa đem lực chú ý chuyển đến vật linh khí mới thành hình trong tay, tạm thời không thể xác định tác dụng cụ thể, chính là so với vang mộc và Kim tiền hoàn cây mộc tượng này có vẻ càng hùng hậu và tinh khiết hơn.

Chờ Tra Nhĩ ăn no, Thiên Lý trước tiên giúp hắc tắm rửa sạch sẽ, sau đó đem mộc tượng đặt trên tay hắc, thoáng chốc, một cổ trọc khí dị năng tuôn ra, thoát khỏi sự che dấu của Kim tiền túc, ở trên người Tra Nhĩ tuần hoàn vận chuyển.

Thiên Lý nhớ rõ lúc trước đeo Kim tiền hoàn, dị năng dao động của Tra Nhĩ tuy rằng mãnh liệt, lại cũng là pha tạp, nhưng sau khi cầm lấy mộc tượng, dị năng liền có xu thế ổn định, hơn nữa hình thành quỹ tích vận chuyển cố định.

Hơn nữa, Tra Nhĩ cũng không có bài xích mộc tượng. Đây là một phát hiện mới, thế nhưng lại có linh mộc không hề cùng với trọc khí xung đột. Nàng không biết đây là bởi vì tính chất của nó, hay là bởi vì nó xuất hiện từ nơi trọc hoá, hoặc là vì cả hai?

Cảm nhận thêm một lúc lâu, Thiên Lý cười cười, đem mộc tượng viết lại trong máy tính, ghi lại nói: "... Phát hiện ở nơi trọc hoá, văn lộ quy tắc thuộc loại cây cao to, có thể ổn định dị năng, hơn nữa có tác dụng tăng phúc. Tính chất của linh khí này ôn hoà, có thể cùng trọc khí hoà hợp lẫn nhau, nguyên nhân sinh ra loại hiện tượng này vẫn chưa xác định, còn phải chờ về sau kiểm chứng... Ta gọi tên là 'Quy pháp 1 hào'...."

("Quy pháp 1 hào" với "quy pháp số 1" mọi người thích cái nào hơn? ^ _ ^)

Về sau chỉ cần tìm thấy văn lộ quy tắc ở nơi trọc hoá, đều dùng số đánh dấu phía sau để phân chia.

Tra Nhĩ tựa hồ rất thích Quy pháp 1 hào, vài lần muốn đi qua cướp lại đều bị Thiên Lý ngăn cản. Người này một khi cầm lấy Quy pháp 1 hào, Kim tiền túc liền không thể che dấu trọc khí trên người, tuy rằng có thể gia tăng thực lực của hắc, nhưng trước mắt điều thấp vẫn quan trọng hơn.

Thiên Lý lại đột nhiên nghĩ đến, nếu đem Quy pháp 1 hào đưa cho dị năng giả, có phải hay không có thể ổn định được dao động của dị năng, thuận lợi phát triển tiềm năng bọn họ?

Có lẽ lần sau có thể sử dụng linh khí này tiến hành giao dịch với dị năng giả, vừa kiếm tiền đồng thời cũng có thể thí nghiệm tình huống tác dụng của văn lộ quy tắc.

Thiên Lý cũng không biết, quyết định ngẫu nhiên này đã hoàn toàn thay đổi thương lai của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: 108 hào và hợp tác bí mật

Thiên Lý mang theo Tra Nhĩ chạy vào rừng rậm linh khí và nơi trọc hoá, dựa vào cảm giác cố gắng tránh việc gặp phải người lạ, một bên chậm rãi điều chỉnh tập tính cuộc sống Tra Nhĩ, một bên tìm kiếm văn lộ quy tắc mới.

Giống như nàng đã đoán, ở nơi trọc hóa quả nhiên rất dễ dàng tìm thấy văn lộ quy tắc, trải qua mấy ngày, nàng trước tiên tìm được 4 loại văn lộ quy tắc, trong đó có 3 loại đều tìm được từ nơi trọc hóa.

Thiên Lý hao tổn không ít tinh lực đem tất cả đều khắc hoàn thành. Theo số lượng quy tắc tăng lên, nàng cũng nhận ra cực hạn của chính mình, dựa vào lực lượng của nàng căn bản không thể thống kê sửa chữa lại đặc điểm của văn lộ quy tắc, không vận dụng thực tế, khó có thể chính xác phân tích ra công dụng của chúng nó. Đáng tiếc chính nàng không có dị năng, mà Tra Nhĩ lại là trọc hóa nhân, kết quả thí nghiệm không thể hoàn toàn xác định.

Vì thế nàng lại bắt đầu muốn tìm dị năng giả để hợp tác, điều kiện tiên quyết là không thể làm chính mình bại lộ, bất luận là tuổi của nàng, hay là sự tồn tại của Tra Nhĩ, đều có thể dễ dàng đưa phiên toái tới. Cho nên nàng liền vậy mà nghĩ tới Internet.

Thời đại này giao dịch trên mạng đã trở thành một phần không thể thiếu tổng cuộc sống, phương tiện mau lẹ, hơn nữa có tính an toàn cực cao, từ đầu đến cuối đều do trí não khống chế, muốn chọn đọc tài liệu mua bán hai bên cân quyền hạn cấp A, nếu có người ở trên mạng lừa đảo, trí não sẽ tự động theo dõi lại chứng cứ giao dịch, nếu xác định không nhầm lẫn, thì thân phận của người đó sẽ bị khóa lại cho đến khi hoàn thành bồi thường mới thôi.

Tuy rằng mỗi người đều có thể dùng các loại thẻ thân phận công việc khác nhau, nhưng bất luận là có bao nhiêu thẻ tài khoản, đều cần dùng duy nhất một thẻ thân phận tiến hành xác nhận. Thẻ thân phận thuộc loại tư liệu tuyệt mật, chỉ cần không xúc phạm đến quy tắc giao dịch và an toàn Internet, trí não sẽ bảo hộ tư liệu cách tốt nhất. Cho dù người có được quyền hạn cấp A muốn tìm đọc cũng phải trải qua quá trình thẩm tra cực kỳ nghiêm khắc.

Thiên Lý mở máy tính, đi vào trang bán vũ khí độc quyền. Tình cầu này ngoại trừ những người chế tạo vũ khí từ phái chính phủ, dân gian cũng tồn tại rất nhiều vũ khí sư cao cấp, bọn họ sẽ căn cứ yêu cầu của khách mà chế tạo vũ khí, giá tuy rằng cao, nhưng dị năng giả càng nguyện ý mua vũ khí như vậy.

Cuộc thi đấu A thuy tư bắt đầu, hẳn là sẽ nhắc lên một lần sóng vũ khí.

Thiên Lý lấy tên “Linh văn sư”, rất nhanh đăng kí một cửa hàng vũ khí, tên cửa hàng cũng không có gì nổi bật, chính là 108 hào.

Tiếp theo, nàng đem hình vẽ Quy pháp 1 hào dán lên, giới thiệu chỉ có 3 câu: Tinh lọc trọc khí, ổn định dị năng, tăng phúc lực lượng. Đồng thời bổ sung thêm một hợp tác bí mật, yêu cầu người mua hàng gửi cho nàng tác dụng tâm đắc và dị năng đặc thù của cá nhân, sau này từ đó chế tạo ra nhiều linh khí thích hợp cho người mua, ưu tiên đem bán cho hắn.

Thiên Lý tham khảo giá vài loại vũ khí cao cấp, đem Quy pháp 1 hào định giá 10 vạn điểm.

Linh khí như vậy vẫn là lần đầu tiên xuất hiện, nên định giá có hơi chút bảo thủ. Nhưng nàng cũng không để ý, tác dụng của Quy pháp 1 hào nàng rất rõ ràng, chỉ tác dụng tinh lọc cũng đủ để người ta xua như xua vệt.

Làm xong những thứ này Thiên Lý liền không thêm chú ý nữa, chỉ tiếp tục nghiên cứu văn lộ quy tắc trên tay.

Tra Nhĩ đang ở một bên nướng thịt, trải qua vài lần hướng dẫn, hắn đã có thể tự mình động thủ nướng thịt, cũng không lại lấy thi thể trọc hóa thú để ăn, chủ yếu là bởi vì trọc hóa thú sau khi nướng chín sẽ phát ra mùi tanh, Tra Nhĩ rất chán ghét.

Năng lực bắt chước của hắn rất mạnh, mỗi ngày đều cùng Thiên Lý rửa mặt chải đầu, mặc quần áo, ăn cơm, nghe nhạc, xem tin tức, sưu tập linh mộc chứa văn lộ... (Ngữ: nhân hạ dữ, ta hãm mộ aaa)... Chỉ cần không có ý khiêu khích, Tra Nhĩ thoát nhìn cùng người bình thường giống nhau.

Thiên Lý mỗi ngày đều phải dùng cảm giác kiểm tra trạng thái thân thể hắn, tuy hắn vẫn đeo Kim tiền hoàn nhưng trọc khí tổng cơ thể vẫn duy ở mức độ 50% không giảm bớt, trọc khí cùng dị năng đồng thời dung hợp, linh khí cũng dần dần bị đồng hóa, không lâu sau có khả năng sẽ hình thành một loại kết cấu năng lượng khác. Thiên Lý tạm thời không thể xác định sự biến hóa này là tốt hay xấu, chỉ có thể cố gắng bảo trì tình trạng, tiếp tục quan sát.

Trong khi Thiên Lý đang bận rộn tìm kiếm linh mộc và hướng dẫn Tra Nhĩ, cửa hàng vũ khí trên mạng của nàng cũng bị một số người chú ý. Tạm thời không đề cập đến quy pháp 1 hào và các loại vũ khí khác có sự khác biệt thật lớn, ba câu giới thiệu kia cũng đủ để khiến người ta cười nhạo.

Tinh lọc trọc khí? Tạm thời có thể tin, bởi vì thứ này chỉ dùng linh mộc để chế tạo, ai ai cũng đều biết linh mộc có thể tinh lọc trọc khí, chỉ là cần một lượng lớn linh khí dự trữ mà thôi.

Ổn định dị năng? Cái àn thì thật khoa trương, hiện nay ngay cả căn cứ nghiên cứu cao cấp nhất của chính phủ không có người nào có thể nghiên cứu ra phương pháp ổn định dị năng, bây giờ lại bỗng dưng xuất hiện một Linh văn sư? Nếu thứ này thật sự có thể ổn định dị năng, vậy tuyệt đối sẽ gây nên một cuộc chấn động, chứ đừng nói phía sau còn có nói thêm một dòng tăng phúc thuộc tính.

Tuy rằng 10 vạn điểm đối với dị năng giả không là cái gì, nhưng đại đa số người không muốn mua cái này. Cái gọi là Quy pháp 1 hào thoát như giống như một trò đùa.

Bất quá cũng có người chú ý tới hiệp nghị hợp tác bí mật ở mặt sau, trong đó cũng không có cái lời nói khoa trương gì, chỉ là đơn giản ghi lại một chút số liệu, hơn nữa người bán yêu cầu sau khi mua cung cấp lại tác dụng tâm đắc, nếu không thực hiện hiệp nghị, sẽ bị đem nhập vào sổ đen, sau này không tiếp đãi.

Ly kỳ như vậy, luôn luôn là bán gia cung cấp thụ sau phục vụ, đây hẳn cũng là con đường đi riêng của cửa hàng này

Tất Mặc Thắc hứng thú nhìn hiệp nghị hợp tác nửa ngày, lại đem hình vẽ của Quy pháp 1 hào nghiên cứu một chút, sau đó không chút do dự nhấn mua.

“Không phải chứ, thủ lĩnh, người thực sự mua?” La Lai sắc mặt cổ quái nói “Cái này rõ ràng chính là trò đùa tiêu khiển a.”

“Không thử làm sao mà biết đây?” Tất Mặc Thắc lơ đãng cười nói “Vật đến tiền trả, ta cũng không sợ sẽ bị tổn thất cái gì.”

La Lai tiến lại gần, nở nụ cười giả tạo nói “Đã như vậy, chúng ta cùng đánh cược đi, thế nào?”

“Đánh cược cái gì?”

“Nếu như là giả, thủ lĩnh liền đem chuỗi Thiểm Linh này tặng cho ta, thấy sao?”

“Vậy nếu là thật thì sao?”

“Ta đây liền giúp thủ lĩnh rửa xe nửa năm.”

Tất Mặc Thắc nhíu mày, còn chưa kịp nói, đội hữu khác chung quanh đều tỏ vẻ muốn tham gia, trừ bỏ một nam nhân đeo kính bảo trì trầm mặc ở ngoài, tất cả mọi người đều đặt cược vật kia vô dụng.

“Ha ha, được rồi, cược.” Tất Mặc Thắc nhẹ nhàng đáp.

Mọi người cười đùa, nghĩ rốt cuộc cũng có thể làm cho thủ lĩnh xấu mặt một lần, cũng không nghĩ rằng người xui xẻo chính là bọn họ...

Không đến một ngày, Tất Mặc Thắc đã thu được đồ vật. Vừa mới lấy ra, trên mặt hắn liền hiện lên vẻ ngạc nhiên.

“Thế nào? Thế nào?” La Lai hưng phấn hỏi.

Tất Mặc Thắc không nói gì, nhắm mắt lại tĩnh tế cảm nhận, một lát sau mở to mắt, tay cầm quy pháp 1 hào thoát động, chỉ thấy một đạo tia chớp bắn thẳng ra, rơi vào khoảng không cách đó không xa, phát một ra một tiếng động to, sau đó ẩn vào mặt đất, nhát mắt liền biến mất không thấy.

“Ha ha ha!” La Lai cười to “Thủ lĩnh, chiêu này cũng thật lợi hại!”

Ánh mắt Tất Mặc Thắc lộ ra một tia kinh hi, lại ẩn chứa một chút tiếc nuối.

Đội viên khác đều vây lại la hét nói thủ lĩnh đánh cược thua.

Tất Mặc Thắc cười nói: “Ai nói ta thua?”

“Thủ lĩnh nguoi cũng đừng chống đỡ, tình cảnh vừa rồi chúng ta đều thấy được.” La Lai cười trên nói “Tĩnh lược trực khí tạm thời không nói đến, tác dụng tăng phúc lực lượng liền như vậy? Nếu lúc này thủ lĩnh dùng chuỗi Thiểm linh, vừa rồi có thể trên mặt đất đã xuất hiện một cái khe.”

Tất Mặc Thắc lắc đầu nói: “Vừa rồi ta chỉ dùng một thành năng lượng, chẳng những sử dụng tự nhiên, nhưng lại hình thành đầy đủ tia chớp. Nếu dùng Thiểm linh, ít nhất vào dùng 3 thành năng lượng mới có thể đạt tới hiệu quả như vậy, nhưng năng lượng lại có hiện tượng tràn ra, Quy pháp 1 hào lại hoàn toàn không có hiện tượng đó.”

Mấy người La Lai đều lộ ra thần sắc kinh dị.

Tất Mặc Thắc lại nói: “Không cần làm thí nghiệm khác, ta cũng xác định Quy pháp 1 hào quả thật có thể ổn định và tăng phúc dị năng.”

“Đề ta thử xem.” La Lai nhìn không được cướp lấy, vừa vào tay, hắn liền biết nhưng điều Tất Mặc Thắc không phải là hư ngôn, dị năng trong cơ thể chẳng những trở nên chính tề, hơn nữa lại mười phần mạnh mẽ.

Tiếp theo, các đội viên khác cũng lần lượt thử dùng, đều sợ hãi than thở.

“Đáng tiếc.” Tất Mặc Thắc thở dài “Quy pháp 1 hào quá mức ôn thuận, không phù hợp với thiểm điện (tia chớp) của ta.”

(Ngữ: mọi người góp ý chút, những từ hán việt như vậy ta nên để nguyên văn hay để thuần việt đây?)

Ánh mắt La Lai sáng lên, lấy lòng nói: “Một khi đã như vậy, thủ lĩnh không bằng đem nó cho ta?”

Tất Mặc Thắc nghiêng người liếc hắn một cái: “Nguoi còn phải rửa xe nửa năm cho ta đấy!”

Vừa nói như vậy, những người khác đều nhớ tới vẫn còn có một cuộc đánh cược này, bọn họ đều thua, vì thế người người đều bắt đầu giả ngu trốn đi.

Tên huynh đệ kính mắt kia cầm quy pháp một hào tĩnh tế cân nhắc, một lúc lâu sau mới nói: “Người chế tạo vật này phi thường giỏi, thứ này đã muốn vượt qua ý nghĩa thực sự của vũ khí.”

Tất Mặc Thắc gật đầu: “Đúng vậy, ta là lần đầu tiên nhìn thấy vật như vậy. Không biết tên Linh văn sư kia là người như thế nào, chắc là chế tạo sư cao cấp đi.”

Mắt kính huynh trong mắt lộ ra tinh quang, nói: “Cố gắng cùng hắn có quan hệ tốt, hiện tại danh tiếng của hắn còn chưa ai biết đến, nhưng ta tin tưởng

ngày hấn nổi danh cũng không xa. Về sau muốn dùng 10 vạn điểm mua được vũ khí hấn chế tạo chắc chắn là không có khả năng. Thủ lĩnh, lần này người quả thật đã chiếm tiện nghi thật lớn, cư nhiên có thể đảo được bảo bối như vậy!”

Khỏe miệng Tát Mặc Thắc gọi lên một chút ý cười, tùy tiện mở ra máy tính tiến vào cửa hàng 108 hào, Quy pháp 1 hào sau khi được hấn mua đi, Linh văn sư kia cũng không có thêm linh khí khác.

Nhớ tới hiệp nghị bí mật hợp tác kia, hấn đoán Linh văn sư hấn là đang trong quá trình nghiên cứu, cho nên cần các loại số liệu thí nghiệm. Trong hiệp nghị còn nói mình chỉ cần cung cấp thuộc tính dị năng của chính mình, tương lai có thể sẽ bán ra linh khí thích hợp với dị năng giả.

Cái này thật đúng là dụ hoặc không nhỏ!

Mất Tát Mặc Thắc lộ ra tinh quang, chính mình rất có thể là người đầu tiên sử dụng thứ này. Một khi phát triển thực lực, không biết sẽ mang đến chấn động như thế nào cho toàn bộ tinh cầu? Đám khoa học giả tự cho mình là giỏi trong căn cứ nghiên cứu đó đại khái là tức giận đến học mấu đi. Bọn họ dùng cả đời để nghiên cứu, cư nhiên bị người không có tiếng tăm gì lấy phương thức này đem ra triển lãm.

Quy pháp một hào này tính chất cứng rắn, mặt bên ngoài lại chứa văn lộ kỳ lạ, tròn vẹn nguyên chỉnh, lại không giống như là dùng linh mộc chế tạo.

Thực sự có ý tứ!

Có thể tinh lọc trực khí, ổn định dị năng, đến tốt cùng là được thiên tài như thế nào nghiên cứu chế tạo ra?

Tát Mặc Thắc sáng khoái thanh toán tài khoản, cũng hướng “Linh văn sư” gửi đi một cái tin nhắn thỉnh cầu, đợi một lát đều không thấy đối phương đáp lại, hấn chỉ nhấn lại tỏ vẻ nếu còn linh khí như vậy, xin ưu tiên liên lạc hấn, hấn sẽ không lâu sau đó cung cấp lại tác dụng tâm đắc.

La Lai cũng nhanh chóng nhấn vào 108 hào: “Linh văn sư đại nhân tôn kính, làm ơn bán cho ta một kiện linh khí, ngài muốn biết số đo 3 vòng cũng ta cũng được!” (Tiểu Lý lấy số đo ba vòng của người về làm mẫu à? ._.)

Các đội viên khác cũng đều gửi tin nhắn thỉnh cầu.

Mị lực của Quy pháp một hào đã hoàn toàn chinh phục bọn họ. Không có người tự cảm nhận qua, sẽ không thể hiểu được cái loại cảm giác tự do vận dụng dị năng này.

Ngày hôm sau, Thiên Lý vừa mới tiến nhập vào 108 hào đã thu được tin nhắn đến, nhấn vào tìm đọc, kinh hi phát hiện là báo cáo sử dụng của người mua Quy pháp 1 hào.

Bên trong kể lại tác dụng sử dụng trước sau đối chiếu với số liệu, hơn nữa đối phương còn gửi đến tình huống sử dụng của 4 dị năng giả khác, lần lượt tiến hành rồi ghi lại. Mặt sau lại ghi thêm thuộc tính dị năng của chính mình. Người này có được dị năng thiểm điện, kỹ năng chú trọng ở tốc độ và nhuệ khí, năng lượng của Quy pháp 1 hào thích hợp với dị năng giả kỹ năng bơi (!) hơn.

Thì ra là thế, Thiên Lý nguyên bản nghĩ rằng Quy pháp 1 hào đều có tác dụng đối với tất cả dị năng giả, nhưng lại không nghĩ đến người sử dụng thuộc tính năng lực bản thân và cận chiến, giống như lời người này nói, năng lượng quá mức ôn hoà sẽ khiến kết cấu của công kích bị chậm lại.

Thời kì cổ xưa ở Trái Đất còn có ngũ hành tương sinh tương khắc, nói vậy loại này áp dụng ở nơi đây cũng thực thích hợp. Mỗi loại năng lượng đều có đặc điểm của chính mình, hợp tất sẽ thích hợp, không hợp tất sẽ tương xích.

Thiên Lý đem tư liệu sửa sang lại cho tốt, đưa vào hồ sơ. Sau đó nhớ đến linh khí vừa chế tác hôm kia “Hàn chỉ 3 hào”, cùng chiếc nhẫn giống nhau, bên cạnh có chứa củ ấu, cũng đồng dạng tìm được từ nơi trực hoá, sau khi Tra Nhĩ đeo vào, dị năng liền trở nên sâu sắc dị thường.

Đem số liệu lần lượt đối chiếu, Thiên Lý cho rằng cái linh khí này hấn là thích hợp với tên có dị năng thiểm điện kia.

Vì thế, nàng phát ra tin tức với đối phương, đem hình ảnh và giới thiệu sơ bộ về Hàn chỉ 3 hào gửi qua, nghĩ muốn hấn nghiệm chứng xác định tác dụng dự đoán của chính mình.

Bất quá chỉ 3 phút, đối phương lập tức trả lời tỏ vẻ nguyện ý dùng số tiền lớn để mua, đồng thời hy vọng có thể cùng nàng trò chuyện. Thiên Lý cự tuyệt thỉnh cầu trò chuyện, lấy giá 20 vạn điểm đem Hàn chỉ 3 hào giao dịch cho hấn, đồng dạng hy vọng hấn gửi lại số liệu tác dụng cụ thể.

Thiên Lý cũng không biết, Tát Mặc Thắc bên kia sau khi thu được hình ảnh và tin tức của Hàn chỉ 3 hào có bao nhiêu vui mừng, hấn không nghĩ tới đối phương sẽ nhanh như vậy trả lời lại, hơn nữa Hàn chỉ 3 hào thế nhưng lại là một loại linh khí chế tác khéo léo như thế. Tuyệt đại đa số mọi người biết, càng là thứ gì tinh tế thì chế tạo càng khó khăn, lúc trước Quy pháp một hào đã đủ kinh diễm, cũng không nghĩ đến vẫn có thứ còn hơn thế. Mặt trên vẫn như cũ chỉ đơn giản giới thiệu ba câu: Tinh lọc trực khí, ngưng tụ năng lượng, duệ hoá dị năng.

Tát Mặc Thắc bỗng nhiên có một loại dự cảm, người này rất có khả năng khai sáng một cái chức nghiệp và lĩnh vực mới, giống như tên của hấn -- Linh văn sư, không lâu sau sẽ nổi danh toàn tinh cầu.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Khí cơ châm.QL (Một)

Thiên Lý sửa soạn lại vật dụng, tính toán đến nơi trọc hóa trước một lần để tiến hành xâm nhập thăm dò. Trong khoảng thời gian này luôn quanh quẩn một chỗ, rất khó để có thể tìm thấy văn lộ quy tắc mới.

Sau vài lần treo đôi cùng với Tát Mặc Thắc, nàng đối với quy tắc đã có linh hội mới.

Trong thiên nhiên tràn ngập những điều thần kỳ, nhiều sự vật nhìn giống như không chút nào liên quan, kì thực lại tồn tại huyền cơ. Trọc khí xuất hiện, mang đến cho Áo Lạc địa cầu nguy cơ thật lớn, nhưng cũng vì vậy lại kích phát lên sự tiến hóa của nhân loại. Dị năng xuất hiện chính là một món quà từ trên trời rớt xuống, sinh mệnh nhân loại được hoàn cảnh rèn luyện, dần dần được cường hóa.

Linh khí, dị năng, trọc khí, ba thứ chế ước lẫn nhau, lại xúc tiến lẫn nhau, hình thành một loại quy luật có thể nắm giữ. Tựa như văn lộ quy tắc tổng linh mộc, lúc trước khi chưa hình thành, dao động linh khí của chúng nó không có bao nhiêu, nhưng bởi vì sinh trưởng trong hoàn cảnh khác nhau mà dẫn đến biến hóa khác nhau, cùng một loại thực vật, nhưng quy tắc hình thành lại hoàn toàn khác nhau.

Từ sự biến đổi của quy tắc hình thành linh khí, ẩn chứa một loại lực lượng của tự nhiên, có thể cùng thuộc tính của dị năng hỗ trợ lẫn nhau, đạt được tới một loại tần số thống nhất, chỉ cần thu được số liệu đầy đủ, có thể trang bị được linh khí thích hợp.

Đây là công tác khổng lồ mà rườm rà nhất, trước mắt Thiên Lý có được mười loại quy tắc, trong đó thành phẩm bán ra chỉ có bốn loại. Cái này hiển nhiên là không đủ, 108 hào của nàng còn cần phải tiếp đón rất nhiều khách hàng, chỉ có tập hợp lực lượng của mọi người, tốc độ sưu tập mới có thể nhanh hơn.

Cho nên, nàng muốn tìm thật nhiều văn lộ quy tắc, chẳng những để thỏa mãn sự hiếu kì của chính mình, còn vì sự trưởng thành của con nàng. Mỗi một loại quy tắc thành hình đều có thể gia tăng sinh cơ và sức sống cho con nàng.

Nơi trọc hóa đối với người thường là một cấm địa, là một nơi tràn ngập trọc khí nồng đậm, cất dấu vô số sinh vật trọc hóa đáng sợ. Cho dù là dị năng giả, cũng phải cẩn thận từng bước, bọn họ có lẽ có thể đi lại ở nơi trọc hóa trong vòng một tháng, nhưng nếu bị sinh vật trọc hóa đánh cho bị thương, tốc độ ăn mòn của trọc khí sẽ nhanh gấp mấy lần, trường hợp mà không sử dụng tinh lọc được thủy, cũng chỉ còn con đường chết, đồng đội của hắn sẽ giết hắn ngay trước khi hắn hoàn toàn bị trọc hóa.

Thiên Lý tuy rằng không bị trọc khí ảnh hưởng đến, nhưng nàng không có dị năng, cũng không có năng lực bảo vệ chính mình, người duy nhất có thể dựa vào đó là Tra Nhĩ và linh khí trong tay.

Nhưng là việc gì cũng có lần đầu tiên, quá mức do dự sẽ chỉ dẫn đến kết quả lãng phí thời gian. Nàng quyết định xâm nhập nơi trọc hóa vào lúc này còn có một nguyên nhân, đó là vì cuộc thi đấu A Thủy Tư đã bắt đầu, phần lớn dong binh đoàn đã tập hợp đến ở D giới, có bọn họ đối phó với sinh vật trọc hóa, hơn nữa còn được cảm giác báo động trước, nàng có thể né tránh trước khi gặp nguy hiểm.

“Tra Nhĩ, ăn cơm” Thiên Lý hướng tới một phương hướng la lớn.

Một bóng đen từ xa nhảy vài phát liền đến bên cạnh, đưa tay tiếp nhận khối thịt nướng từ Thiên Lý, không chút nào là có vẻ sợ nóng mà há miệng cắn một ngụm.

Tra Nhĩ tuy rằng đã dần dần thay đổi thói quen ăn thịt tươi, nhưng tưởng ăn một chút cải thiện đều không có, vẫn y nguyên như thế... hoang dã.

Thiên Lý vừa ăn cơm, lại vừa thả ra cảm giác, quan sát tình huống chung quanh.

Trong cảm giác của nàng có ẩn hiện vài cổ dao động năng lượng ở khoảng cách ước chừng tám ngàn thước, là một đội dong binh đoàn 7 người, tựa hồ đang nghỉ ngơi. Cách bọn họ không xa còn có một đội ngũ, có tầm 5 người, đang chiến đấu với hai trọc hóa thú, xem tình hình hiện tại tại hắn là đội ngũ đó đang chiếm thượng phong. Quả nhiên, không quá lâu sau đó trọc hóa thú đều bị giết chết.

Cái Thiên Lý để ý đến không phải là hai đội ngũ này, mà là 6 con trọc hóa thú bên kia, chúng nó cách Thiên Lý khoảng chừng chín ngàn thước, động tác thông thả, hướng tới 7 người của dong binh đoàn kia đi tới.

Thiên Lý sau khi cơm nước xong xuôi, mò ra máy tính đọc một chút tư liệu của trọc hóa thú, căn cứ vào ngoại hình của 6 trọc hóa thú kia, hắn là cùng một loại mãnh thú Cuồng hóa sư, cơ thể chúng nó khổng lồ, hơn nữa có thể phát ra sóng âm khiến tinh thần bị kinh sợ, này đúng là không hổ danh Sư Tử hồng (rồng).

Ở nơi trọc hóa không có biện pháp liên lạc thông qua tín hiệu, cũng không biết 7 người kia có thể đối phó hay không? Lực công kích của 6 trọc hóa thú là cực kỳ khủng bố. Đặc biệt sóng âm xuất kỳ bất ý*, có thể khiến người ta gặp nguy hiểm trong nháy mắt.

*Xuất kỳ bất ý: đánh bất ngờ, hành động lúc người ta không đề phòng.

Thiên Lý nghĩ nghĩ, thu thập mọi thứ thật tốt, mang theo Tra Nhĩ hướng bên đó đi tới.

Ngay khi sắp tiếp cận dòng binh đoàn đó, cả người Tra Nhĩ đột nhiên căng cứng, làm ra một bộ tư thế chuẩn bị công kích.

Thiên Lý giữ chặt tay Tra Nhĩ, nàng biết tại sao hắn lại như vậy, cách đó không xa xuất hiện một đội dòng binh đoàn, chính là tổ đội có 5 người kia.

Tra Nhĩ trầm tĩnh lại, tựa như một con báo, lặng lẽ ngồi bên người Thiên Lý.

“Đi?” Người tới nhìn thấy hai người Thiên Lý kinh ngạc kêu lên một tiếng.

“Kỳ quái, nơi này làm sao lại có thể có người thường?” Tên còn lại cũng nói.

Vừa mới dứt lời liền cảm thấy không đúng, người thường làm sao có thể thông dong đi lại ở nơi trọc hóa như thế? Nhưng trên người hai người trước mắt lại hoàn toàn không có sự dao động của dị năng. Huống chi trong đó còn có một cô gái chỉ khoảng chừng 10 tuổi, cho dù thật sự là dị năng giả, chưa trưởng thành cũng không thể tiến vào nơi trọc hóa.

Mấy người bọn họ cẩn thận đánh giá hai người trước mặt.

Một người là nam tử ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, mái tóc màu rậm nắng xõa tung có chút hỗn độn, tướng mạo tuấn tú, dáng người chắc khỏe, có một đôi mắt đỏ thẫm, ánh mắt giống như một dã thú, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Bên người nam tử là một cô gái độ chừng 10 tuổi, mái tóc màu đen được buộc lên đơn giản, trên khuôn mặt xinh xắn có một đôi con ngươi màu đen, ánh mắt xa xăm, tựa như đang nhìn bọn họ, lại tựa như đang xuyên thấu qua bọn họ nhìn về thế giới kia. Nàng đứng như vậy ở nơi đó, bình thản, lạnh nhạt, trọc khí nồng đậm bên cạnh giống như không tồn tại.

Hai người này thật sự rất kỳ quái. Bọn họ không có năng lượng dao động giống như dị năng giả, cũng không có hiện tượng bị ăn mòn giống như người thường.

Việc này hoàn toàn không hợp với lẽ thường.

Cũng khó trách bọn họ không nhìn ra, trên người Thiên Lý quả thật không có dị năng, mà trọc khí và dị năng trên người Tra Nhĩ toàn bộ đều bị Kim tiền hoàn che giấu.

Khác thường như vậy có thể là yêu*. Ít nhất có thể khẳng định bọn họ không phải là người thường, người có thể thoải mái đi lại ở nơi trọc hóa, như thế nào cũng không thể nói là bình thường, bọn họ đại khái là có dụng cụ che giấu dị năng trên người đi. Nhưng là, cái cô gái kia vẫn chưa trưởng thành a...

*Yêu: ý là yêu quái, vì ghi hấn ra thì sẽ không hay nên ta đánh đề nguyên văn vậy.

“Các ngươi hảo (nghĩa đại khái là chúc sức khỏe tốt), ta là Phi Lạc Đặc, là đội trưởng của dòng binh đoàn Hòa phong.” Nam tử cầm đầu tự giới thiệu nói.

Hóa ra là hắn. Thiên Lý nhận ra người này, lần trước nhờ 3 con Huyền ảnh thú nên từng cùng bọn họ tiếp xúc ngắn ngủi, tin tức của cuộc thi đấu A Thủy Tư cũng là nhờ người này nói cho nàng.

Tra Nhĩ tất nhiên là sẽ không trả lời họ.

Thiên Lý vì thế nói: “Ta là Thiên Lý, đây là ca ca ta Tra Nhĩ.”

Phi Lạc Đặc nhíu mày, nói: “Hai người các ngươi hành tẩu một mình thật không an toàn, khu vực phụ cận thường xuyên có trọc hóa thú tập kết thành đội lui tới, muốn hay không cùng tham gia đội của chúng ta?”

Hắn đối với hai người này rất hiếu kỳ, muốn nhìn xem bọn họ một chút.

Thiên Lý đang định đáp lời, liền nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng gầm giận dữ, uy thật rất lớn, không khí chung quanh tựa hồ đều bị đánh tan.

Đám người Phi Lạc Đặc biến sắc, bất chấp việc khách sáo với Thiên Lý liền dẫn đội viên hướng bên kia chạy đến, đồng thời lấy ra đồ dùng chụp lại hai tai (Cái đoạn này chả biết dịch sao). Kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất phong phú, nghe tiếng gầm kia liền biết là cuồng hóa sư.

Vài người bọn họ dần dần đi xa, trong mắt Tra Nhĩ cũng hiện lên quang mang nóng lòng muốn thử, trọc khí trong cơ thể của hắn bốc lên, chỉ chờ để phát tiết ra, nếu không có Thiên Lý kéo lại, chỉ sợ hắn đã xông lên đi.

Thiên Lý cảm giác một chút tình hình chiến đấu của phía bên kia, 7 người kia quả nhiên không trở tay kịp, bát quả phản ứng coi như nhanh chóng, rất nhanh liền tiến công. Chỉ là đối phó với 6 cuồng hóa sư kia có vẻ như là quá sức.

Đúng lúc này, đám người Phi Lạc Đặc cũng đã đuổi tới, cục diện bất lợi nguyên bản đã thay đổi, cuồng hóa sư dần dần bị áp chế.

“Chúng ta cũng đến nhìn xem.” Thiên Lý kéo Tra Nhĩ hướng bên kia đi đến.

Tra Nhĩ ngạc tốc độ Thiên Lý quá chậm, một tay ôm lấy nàng, suu một tiếng liền phi lên phía trước.

Trước kia cũng bị ôm như vậy vài lần, Thiên Lý vẫn có chút không thích ứng được, gió tấp vào hai má khiến nàng bị đưa, nàng chỉ có thể đem mặt giải vào lòng Tra Nhĩ.

Khi Tra Nhĩ đuổi tới, chiến đấu còn chưa có chấm dứt, hần buồng Thiên Lý xuống vọt vào trong, trong ánh mắt kinh ngạc của những người khác, lấy thân pháp quỷ dị và tốc độ sạch sẽ lưu loát đem con cuồng hóa sư còn lại giải quyết.

Đến khi tất cả đều bình tĩnh trở lại, thi thể cuồng hóa sư nằm rải rác trên mặt đất, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi. Thủ đoạn công kích của dị năng giả không giống nhau, thi thể cuồng hóa sư vết bong có, vết thương từ đao có, tổn thương do sương lạnh có, thoát nhìn đủ loại, chỉ có cuồng hóa sư Tra Nhĩ đối phó là đầu bị xé rách mà chết, cơ hồ là một kích trí mạng. Bởi vì tốc độ quá nhanh, tất cả mọi người không thấy rõ hần dùng vũ khí gì, đại khái không có ai nghĩ đến vũ khí Tra Nhĩ dùng chính là móng tay, cái loại này là không thuộc thủ đoạn công kích của con người.

Thiên Lý âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc Tra Nhĩ lao đi, nàng như ngừng thở, sợ người khác phát hiện, cũng may tốc độ của hần cực nhanh. Xem ra về sau nên chuẩn bị sẵn cho hần một vũ khí, đỡ cho về sau liên lụy người khác.

“Lạp Kì!”

Đang khi lúc mọi người thả lỏng nhẹ nhàng, một tiếng kêu đầy lo lắng nhảy mắt liền đem tâm mọi người nhắc lên.

Chỉ thấy một gã nam tử tóc vàng đỡ một gã nam tử tóc đen quát: “Tinh lọc được thủy của người đâu?”

“Đã dùng hết lâu rồi.” Thanh niên tóc đen vừa che một bên cánh tay vừa cười khổ.

Nam tử tóc vàng liền chuyển hướng đến mọi người nói: “Các người có ai có tinh lọc được thủy không? Xin lấy ra cứu đồng bọn ta giúp đi.”

Phi Lạc Đặc và đội hữu hai mặt nhìn nhau, bất đắc dĩ nói: “Thật sự là có lỗi, chúng ta đang chuẩn bị rời nơi trục hóa, bởi vì tinh lọc được thủy đã muốn tiêu hao hết, cần phải trở về bổ sung.”

“Đáng chết, chúng ta cũng thế!” Nam tử tóc vàng cả giận nói: “Không nghĩ tới lại gặp chuyện này! Lạp Kì...”

Nam tử tên Lạp Kì sắc mặt thập phần khó coi, hần thở dốc nói: “Quên đi, cũng do vận khí của ta quá kém. Đợi một chút các liền mau giết ta đi, ta vô luận như thế nào cũng không nguyện ý biến thành cái loại sinh vật trục hóa cùng với quý giống nhau này.”

Đội hữu của hần vây quanh lại đây, thần sắc của tất cả đều đau đớn kịch liệt, im lặng không nói.

Bị sinh vật trục hóa đánh cho bị thương, tốc độ bị trục hóa ăn mòn sẽ nhanh hơn, hiện tại lại ở nơi trục hóa, không có tinh lọc được thủy, căn bản không cứu người kịp. Bọn họ chỉ có thể tỏ mặt nhìn đồng bọn của chính mình bị trục hóa. Đây thật sự là một chuyện tình tàn nhẫn đến cực điểm!

Ngay khi thần trí Lạp Kì dần dần tan rã, mọi người cơ hồ đều tuyệt vọng, Thiên Lý chậm rãi đi tới, từ túi tiền đeo bên thắt lưng xuất ra một châm dài chừng 7 li, thẳng tắp cắm vào nơi bị thương của Lạp Kì.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Khí cơ châm .QL (Hai)

Khí cơ châm, là một loại linh khí có quy tắc đặc thù Thiên Lý tìm được, văn lộ của nó không hình thành đầy đủ trên một vật thể nào đó, mà tồn tại phân biệt phía trên 5 chiếc lá thông. Lá thông thật sự quá nhỏ, Thiên Lý căn bản không thể trực tiếp khắc xuống.

Vì không muốn phá hư quy tắc hiếm có này, Thiên Lý mua sắm vô số dụng cụ tinh vi để tiến hành, sử dụng hết những kỹ thuật mình biết khắc thành. Phía trên mặt chiếc lá thông nho nhỏ có kết cấu phức tạp hơn những gì nàng nghĩ, so với các quy tắc lúc trước càng phức tạp hơn. May mắn, nàng thuận lợi hoàn thành.

Năm lá thông sau khi thành hình tạo thành một châm mẫu (mẹ) và bốn châm con, nếu đem châm mẫu để vào trong túi không gian, châm con liền giống như một chiếc lá thông bình thường, không có linh khí. Còn khi châm mẫu tiếp xúc với ngoài không khí, bất luận là châm con ở địa phương nào, thành thị nào đều có thể rất nhanh xuất hiện lại bên người châm mẫu, bốn châm con dẫn dắt nhau, tự tạo thành một lĩnh vực.

Tác dụng của 4 châm con không giống nhau, trong đó châm con được Thiên Lý lấy tên “số 1” có tác dụng đó là – ngưng trệ. Có thể nhảy mắt đem năng lượng sinh mệnh trong cơ thể đình trệ, dù là dị năng, linh khí, hay cả trục khí. Chỉ cần bị châm số 1 cắm vào, năng lượng dao động ở địa phương bị cắm châm sẽ đều yên lặng bất động.

Nam nhân tên “Lạp Kì” kia sắp bị trục khí ăn mòn, châm Thiên Lý cắm cho hần chính là châm số 1.

Bởi vì chúng nó không giống với các văn lộ quy tắc khác, Thiên Lý đặc biệt lấy tên là “Khí cơ châm”, ở hậu tố phía sau còn có chữ “QL”

Ở tương lai không lâu sau, “QL” trở thành dấu hiệu của các linh khí đặc thù, người người truy đuổi.

“Ngươi làm cái gì đấy?” Nam tử tóc vàng đẩy Thiên Lý ra, lớn tiếng quát.

Tiếp theo, hắn đưa tay muốn nhỏ châm đi.

Thiên Lý ngăn hắn lại, thân nhiên nói: “Nếu muốn cứu hắn thì tốt nhất ngươi không nên lộn xộn.”

“Cái gì?” Mặt nam tử tóc vàng hiện lên vẻ nghi hoặc, đợi khi hắn nhìn về phía Lạp Kỳ, phát hiện sắc mặt của hắn dần dần dịu đi, thân thể cũng không tiếp tục bị tọc khí ăn mòn.

“Chuyện gì thế này?” Mọi người đều hiện lên vẻ mặt kinh dị.

Bọn họ đều là dị năng giả, đối với dao động của năng lượng thập phần mẫn cảm, vừa rồi dị năng rõ ràng đã hỗn loạn, thế nhưng tổng nháy mắt lại ổn định, thậm chí một chút cảm giác xao động đều không có, giống như thời gian đng tjam dừng lại vậy.

Tất cả mọi người đều không hện mà nhìn về phía tiểu cô nương này, chờ nàng giải thích.

Thiên Lý chậm rãi nói: “Đây là khí cơ châm, có thể khiến cho năng lượng đọng lại, chỉ cần không đme châm nhỏ ra, tọc khí trên người hắn sẽ không tràn ra ngoài, các ngươi có thể lập tức đưa hắn về, mua tinh lọc được thủy giúp hắn tinh lọc.”

Trên đời này thế nhưng lại có cây châm thần kỳ như vậy? Nhìn bề ngoài cũng không khác gì một cây châm bình thường, nhưng đúng là nó thật sự khiến sự ăn mòn của tọc khí dừng lại.

Mọi người đều mừng như điên.

Nam tử tóc vàng vẫn không tin được hỏi: “Tọc khí thật sự sẽ không tiếp tục ăn mòn? Chúng ta thật sự có thời gian cứu hắn?”

Thiên Lý gật gật đầu.

“Tất tốt quá, thật tốt quá!” Mọi người đều hân hoan nhảy nhót. Bọn họ cuối cùng cũng không cần trơ mắt nhìn đồng bạn của mình biến thành tọc hóa nhân, rồi sau đó tự tay giết chết hắn.

Lạp Kỳ cũng kích động không thôi, cảm giác được hồi sinh này là không thể dùng lời để có thể hình dung ra.

“Được rồi, mọi người không nên chậm trễ thời gian nữa, chúng ta mau lập tức trở về thôi.” Nam tử tóc vàng hưng phấn nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía đám người Thiên Lý, cảm tạ nói: “Đa tạ mọi người đã ra tay tương trợ, ta là Cổ Lạc, đội trưởng dong binh đoàn Từ lan la, không biết các vị là...?”

(Sao cái truyện này lảm “ác” thế? Tát Mặc Thắc, Phi Lạc Đặc, giờ tới Cổ Lạc, tác giả nghiền từ “ác” giữ vậy ._.)

“Dong binh đoàn Hóa phong, Phi Lạc Đặc.” Phi Lạc Đặc tự giới thiệu.

“Vậy còn ngươi, cô gái?”

“Thiên Lý.”

Cổ Lạc hướng bọn họ gật gật đầu, lại nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau nếu có cơ hội nhất định sẽ báo đáp chư vị. Mấy con cuồng hóa sư này liền giao cho các ngươi xử lý. Mặt khác...”

Hắn nhìn Lạp Kỳ đang được đồng bạn nâng lên, chần chừ hỏi: “Không biết loại châm này từ đâu đến, chúng ta có thể từ các ngươi mua một ít không?”

Bất luận là kẻ nào cũng nhìn ra được, loại châm này có thể đình trệ lại năng lượng, thứ này đối với dị năng giả bọn họ trong các trận tác chiến cùng sinh vật tọc hóa trọng biết biết chừng nào.

Hiểu được tinh lọc được thủy chẳng những đắt đỏ, hơn nữa lại quý hiếm. Trang bị của mỗi đội dong binh đoàn tùy lúc đều có hạn, cách một đoạn thời gian nhất định phải bổ sung thêm, nếu không có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Nếu có được loại châm này, như vậy cho dù bọn họ có bị thương cũng có đầy đủ thời gian đi về trị liệu.

Thật kỳ quái, vật phẩm thần kỳ như vậy, vì sao từ trước tới giờ chưa nghe nói đến đâu?

Phi Lạc Đặc buông tay, chỉ hướng đến Thiên Lý ở bên kia, cười khổ nói: “Cái này ngươi phải hỏi nàng, ta cũng là lần đầu tiên thấy thứ này.”

Cổ Lạc kinh nghi một tiếng: “Nàng không phải là người của dong binh đoàn các ngươi?”

“Không phải, chúng ta vừa mới gặp được mà thôi. Bên kia là ca ca của nàng, tên là Tra Nhĩ.”

Biểu tình của Cổ Lặc lập tức trở nên cổ quái, tại nơi trọc hóa nguy hiểm xuất hiện hai người thoát nhìn như người thường không hề có dị năng đã rất kỳ quái, bọn họ thể nhưng còn không có đoàn đội, chỉ với hai người liền dám hành tẩu ở nơi trọc hóa?

Trong đó còn có một người chỉ có 10 tuổi, thân là ở nơi trọc nói vẫn thông dong tự nhiên như thế. Nàng có được sự trầm ổn không phù hợp với độ tuổi mình có, dùng một cây châm liền đình trệ trọc khí.

Trong dị năng giả, khi nào thì xuất hiện một tiểu cô nương bất phàm như vậy? Bình thường các nữ dị năng giả thường làm các công tác tương đối an toàn, những nữ tử được đi đến nơi trọc hóa có thể đếm được trên đầu ngón tay, chứ đừng nói là tuổi nhỏ như vậy, chỉ cần xuất hiện, sẽ rất khó để không có người biết đến. Nhưng là lúc trước hẳn hoàn toàn chưa từng nghe đến cái tên “Thiên Lý”.

Một nam tử khác tuổi thoát nhìn cũng không lớn, thực lực lại không giống cùng đại bình thường, chỉ nhìn công kích ngắn ngủi kia cũng biết, Cổ Lặc cũng không dám khẳng định có thể làm đối thủ hắn.

Hai người này đến tột cùng là loại người nào?

Bọn họ không giống như vì cuộc thi đấu A Thủy Tư mà đến.

Vậy rốt cuộc là vì cái gì đây?

Thiên Lý không để ý đến đám người đag kinh ngạc và nghi hoặc kia, đi thẳng đến bên người Tra Nhĩ, phát hiện hắn đang liếm máu tươi ở trên ngón tay.

Thiên Lý chảy mồ hôi, may mắn là hắn đưa lưng về phía mọi người, nếu không một màn quỷ dị này cũng đủ để khiến gây cho người khác cảm giác kinh tủng.

Nàng đem tay Tra Nhĩ kéo xuống, dùng khăn ướt chà lau giúp hắn.

Tra Nhĩ vừa thấy Thiên Lý lập tức liền trở nên nhu thuận dị thường, để nàng tùy ý làm. Tuy rằng hắn đối với những thi thể này thèm, nhưng trải qua mấy ngày liền được Thiên Lý hướng dẫn, hắn vẫn là khác chế không đi ăn những thứ quá bản này nọ, nếu không Thiên Lý khẳng định sẽ tức giận.

Tra Nhĩ cẩn thận nhìn nàng, sau đó lặng lẽ dùng đầu lưỡi liếm vết máu ở khóe miệng....

Đột nhiên, cơ bắp trên người Tra Nhĩ căng cứng, mạnh mẽ xoay người lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng người đang tới.

Cổ Lặc bị hắn nhìn đến hồn bay lạc phách, ánh mắt kia giống như là đang cắn nuốt người vậy.

Cả người hắn lạnh như băng, cũng không dám nhúc nhích nữa. Đôi con người màu đỏ kia thực sự rất dọa người, trong đó ẩn hàm sự lạnh lùng và bạo ngược, hoàn toàn không giống với những cảm xúc người thường nên có.

Thiên Lý đi lên phía trước, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Cổ Lặc chuyển khai tầm mắt, cúi đầu nhìn về phía Thiên Lý nói: “Ta muốn hỏi một chút giá của cây châm kia, vật hi hữu như thế, chúng ta không thể không công lấy đi.”

“Ta cũng không tính cho các ngươi.” Thiên Lý bình thản nói “Các ngươi cứ việc mang đi, không cần lo lắng, ta tự nhiên sẽ có biện pháp thu hồi lại.”

Trong mắt Cổ Lặc hiện lên một chút tinh quang, xem ra loại châm này còn có chỗ đặc thù khác, sau khi trở về nhất định phải đưa cho giáo sư nghiên cứu một chút.

Tiếp theo, hắn lại hỏi có thể mua ở chỗ nào.

Thiên Lý do dự một lúc, trả lời: “Ngươi có thể lên mạng tìm kiếm cửa hàng “108 hào.”

“108 hào?” Cổ Lặc vui vẻ nói “Nguyên lai thật sự có thể mua được? Thiên Lý, vô cùng cảm ơn ngươi!”

“Không cần, các ngươi nên mau mau đme đồng bạn của ngươi về trị liệu đi. Bốn phía ở đây đều là mùi máu tươi, nếu lại dẫn đến dã thú khác thì rất phiền toái.”

“Được, ta đã biết, xin đa tạ, về sau nếu có việc gì chỉ cần liên hệ với chúng ta.” Cổ Lặc đme dây số liên lạc của chính mình đưa cho Thiên Lý.

Thiên Lý không từ chối, nghiêm túc ghi nhớ, nhưng không có đưa dây số của bản thân ra.

Cổ Lặc có chút thất vọng, biểu tình không tốt liếc Tra Nhĩ một cái, xoay người rời đi.

Mọi người từ biệt nhau, mỗi người đi một ngã.

Vừa rời Phi Lặc Đặc cũng nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, âm thầm ghi nhớ cái tên “108 hào” kia.

Lần này coi như Thiên Lý tự cấp cho chính mình một cái quảng cáo, nàng còn cần rất nhiều đến cung cấp số liệu cho nàng.

Vì tiết kiệm tài nguyên, nàng còn đặc biệt đem hình thức mua bán của cửa hàng sửa chữa lại một chút, đầu tiên là người mua cung cấp thuộc tính dị năng của bản thân, sau đó nàng sẽ phân phối linh khí thích hợp bán cho, tránh trường hợp để cho người khác mua phải linh khí không hợp với thuộc tính dị năng, ảnh hưởng đến số liệu về tính năng.

Bất quá, Thiên Lý vẫn giữ lại một ít linh khí có vẻ đặc thù, trọng điểm khiến dị năng giả chú ý là hia loại tác dụng tinh lọc trợ khí và ổn định dị năng.

Bên kia, người của dong binh đoàn Hỏa phong từ trong thân thể của cuồng hóa sư lấy ra duệ thạch, sau đó thiêu hủy toàn bộ thi thể.

Phi Lạc Đặc đi tới, lại hỏi xem Thiên Lý có muốn đồng hành cùng bọn họ hay không. Thiên Lý lắc đầu cự tuyệt, sau đó cùng với Tra Nhĩ xoay người rồi đi, tiếp tục bước đi trên thăm dò chỉ lữ (để nguyên văn cho nó hay=]]).

Phi Lạc Đặc chăm chú nhìn vào hai bóng dáng một cao một thấp kia, ở bên trong sương mù dày đặc, ần ần hiện hiện, càng lúc càng xa.

Không biết vì sao, hần từ trên hai người thấy được một thứ gì đó gọi là “cô độc”, vô luận là lớn hay nhỏ, đều tự do giống nhau ở thế giới bên ngoài. Nhìn như thực bình thường, nhưng lại lộ ra vô số điều bất phàm.

Hắn có loại dự cảm, tương lai bọn họ có thể còn gặp lại, đến lúc đó, có phải hay không lại là một hoàn cảnh hoàn toàn khác?

Hai ngày sau, người của dong binh đoàn Tử lan la trở lại rừng rậm mua tinh lọc được thủy, thành công đem trợ khí trên người Lạp Kỳ rửa sạch sẽ.

Ngay khi Cổ Lạc muốn đem cây châm này đưa cho giáo sư nghiên cứu, nó lại mặc danh kỳ diệu (không hiểu tại sao) biến mất.

Cổ Lạc đồng thời cảm thấy kinh ngạc, gấp gấp tìm kiếm cửa hàng “108 hào” như lời Thiên Lý nói...

Cùng lúc đó, Phi Lạc Đặc cũng mở máy tính, bắt đầu xem 108 hào...

Trong cửa hàng không có vật phẩm, chỉ có một hiệp nghị hợp tác bí mật và một tờ yêu cầu mua bán.

Thiết kế mặt trước của cửa hàng đơn giản, văn tự giới thiệu cũng đồng dạng đơn giản, phương thức mua bán kỳ quái, chưa bao giờ nghe nói qua Linh văn sư.... Thật sự là rất quái đản.

Đám người Cổ Lạc và Phi Lạc Đặc ôm tâm lý tò mò gửi tin nhắn yêu cầu mua bán...

Ở không lâu sau đó, khi bọn hắn thu được vật phẩm linh khí thứ nhất, đều không chút do dự trở thành khách hàng trung thành của Linh văn sư này.

Cái tên Linh văn sư, đã ở tổng một phạm vi nhỏ khiến ít người chú ý.

Hắn nắm giữ một loại kỹ thuật hoàn oàn mới, thần bí mà thực dụng.

Có được loại linh khí này, dị năng giả có thể đưa lực lượng của chính mình lên một tầng cao mới. Đồng thời cũng gia tăng lên lực miễn dịch đối với trợ khí của từng người.

Đáng tiếc, vị Linh văn sư này không giao hảo cùng người khác, ngoại trừ giao dịch cũng không có trao đổi gì khác.

Hai tháng sau, chính phủ công bố bảng anh hùng của cuộc thi đấu A thủy tư, căn cứ số lượng duệ thạch của các dong binh đoàn dự thi, tiến hành công tác thống kê xếp hạng, tùy thời thay đổi thông tin.

Trong đó, một dong binh đoàn tên “Tương tinh” lấy tốc độ cực nhanh từ bài danh thứ năm mươi nhảy vào Top 10, thực lực của bọn họ cũng chỉ có thể tính ở mức trung, nhưng thành tích diệt sát sinh vật trợ hóa lại thập phần nổi bật. Không ít người hiểu biết cũng bắt đầu thu thập tin tức của bọn họ, cũng bắt đầu định kỳ đưa các thông tin liên quan đến tình huống thực chiến của dong binh đoàn.

Đội trưởng đội dong binh đoàn Tương tinh chính là Tát Mặc Thắc, người thứ nhất mua linh khí từ Thiên Lý và cũng là người đầu tiên nắm giữ được sự vận dụng của linh khí.

Theo sự biểu hiện xuất sắc của dong binh đoàn, sự thần kỳ của 108 hào cũng dần dần hiện ra trước mắt thế nhân.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hình thức bảo trợ

Thiên Lý và Tra Nhĩ ở lại nơi trọ hóa đến khi thức ăn cạn kiệt mới bắt đầu chuyển lộ trình. Một tháng thời gian tổng cộng Thiên Lý tìm được 72 loại văn lộ quy tắc, tất cả đều nhét hết vào ba lô của nàng và Tra Nhĩ.

Hai người trở lại rừng rậm, tìm một trạm bổ sung năng lượng tạm thời đóng quân ở đó. Sau khi chuẩn bị đầy đủ đồ ăn xong, Thiên Lý liền bắt đầu dành một khoảng thời gian dài sau đó để khắc văn lộ quy tắc, sửa sang lại và tiến hành công tác thí nghiệm. Mỗi ngày ngoại trừ dành ra một chút thời gian sinh hoạt cùng với Tra Nhĩ, thời gian còn lại nàng bận rộn đến mất ăn mất ngủ.

Mỗi một thành phẩm được hoàn thành, sự nhận thức của nàng đối với quy tắc cũng tiến thêm một bước. Đồng thời, cửa hàng 108 hào sau khi im hơi lặng tiếng một thời gian, đã bắt đầu lục đục tiến hành giao dịch. Yêu cầu mua bán đã hơn một ngàn lời nhắn, Thiên Lý chỉ có thể lựa chọn người mua có dị năng thích hợp với linh khí để bán cho. Người mua được thì vui mừng khôn xiết, người không mua được thì thất vọng tột cùng.

Tuy rằng chỉ hoàn thành hơn mười giao dịch, nhưng việc linh khí không tầm thường đã được một số ít dị năng giả tự nghiệm chứng thuật lại, có vài dị năng giả thậm chí đem tằm số sử dụng đưa lên mạng, công hiệu ổn định dị năng và có thể tinh lọc trực khí kia đã đưa tới sự nghi ngờ và sợ hãi của nhiều người.

Nhưng những thứ này Thiên Lý cũng không chú ý đến, cũng không có thời gian để chú ý. Người mua truyền lại số liệu tác dụng thí nghiệm của linh khí càng nhiều, số lượng công việc của Thiên Lý cũng theo đó mà tăng lên. Nàng cần phải chính xác ghi lại hoàn chỉnh hiệu quả của từng quy tắc bất đồng trong tay dị năng giả.

Vì thế, Thiên Lý cơ hồ chueyên qua cuộc sống ẩn cư, thẳng đến khi sinh nhật 11 tuổi của nàng tới gần, nàng mới bởi vì nhận được mấy chục bức thư tín từ trung tâm xử lý nhân sự mà tạm thời giải quyết xong cuộc sống trước mắt.

Trên thực tế, loại thư tín này từ sau khi thú triều xảy ra ở 5D09 hai tháng đã bắt đầu gửi đến định kỳ, nội dung trong đó nhắc nhở Thiêm Lý báo cáo lại nơi ở hiện tại của mình.

Thiên Lý từ trước giờ vẫn không thêm để ý đến, nhưng là theo quy định thì trong một năm nàng phải báo cáo lên vị trí hiện tại của mình, nếu không nàng sẽ bị đưa vào danh sách dân cư mất tích, đến lúc đó đội cảnh vệ trong trung tâm sẽ được phái ra tìm nàng tông phạm vi lớn.

“Xem ra phải đến 8D02 một chuyến rồi.” Theo thông tin cho thấy thì nàng bị phân phối đến thành thị 8D02, khoảng cách từ đây đến đó không xa lắm, chỉ là Tra Nhĩ...

Tra Nhĩ khẳng định là không thể đi vào thành, trực khí trên người hẳn tuy rằng đã được che giấu, nhưng tâm trí không ổn định, dẫn hã vào thành đồng nghĩa với việc dẫn sói vào đàn cừu.

Nhưng hiện tại Tra Nhĩ dính nàng như vậy, nếu như nàng đột đột nhiên biến mất ba bốn ngày thì không biết sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa.

Thiên Lý từ trong đám cây tìm được Tra Nhĩ đang treo ngược người trên cành.

Tra Nhĩ xoay người một cái liền nhảy đến bên cạnh Thiên Lý, ngồi xổm giống như một chú chó lớn.

Thiên Lý nói: “Tra Nhĩ, ta muốn đi ra ngoài vài ngày, người ở lại chỗ này một mình được không?”

Tra Nhĩ chỉ nhìn chăm chăm nàng, cũng không biết là nghe có hiểu hay không.

Thiên Lý lại tiếp tục trấn an vài câu, nghĩ không sai biệt lắm, liền xoay người về phòng sửa sang lại đồ đạc.

Đến khi nàng đem Phiêu phù xa chạy đi, Tra Nhĩ như mọi lần lập tức chạy đến bên cạnh xe, làm ra tư thế chuẩn bị đi theo.

Xem ra cứ như vậy mà đi là không được rồi.

Thiên Lý có chút đau đầu, nghĩ nghĩ một hồi lại quay xe trở về.

Tra Nhĩ thấy thế, buông lỏng xuống, lại tiếp tục chạy về phụ cận trạm bổ sung năng lượng chơi đùa.

Ngày hôm sau, Thiên Lý cố ý kêu Tra Nhĩ đến phái tây săn thú, đó cũng hướng ngược lại của 8D02, sau đó nàng liền nhanh chóng mở Phiêu phù xa chạy đi, thầm cầu nguyện trong lòng mong cho mấy ngày nay không xảy ra vấn đề lớn.

Được gần một ngày thời gian, Thiên Lý vào 8D02, đây là một thành thị so với 5D09 còn lớn hơn gấp mấy lần, căn cứ vào thành thị cấp D mà nói, nơi đây có chút phồn hoa hơn.

Thiên Lý cũng không có trực tiếp đi đến trung tâm xử lý nhân sự, mà là đi đến Mộ (công) viên.

Một một thành thị đều có một tòa Mộ viên, trung tâm công viên có mười tám bia đá màu đen. Thành thị chỗ Thiên Lý thuộc khu mười phái bắc, cho nên xây dựng mười tám bia đá, mỗi bia đá đại biểu cho một khu. Bất quá Mộ viên cũng phân chia cấp bậc, D cấp thành thị chỉ an trí người chết thuộc thành thị D cấp.

Đi đến tám bia đá màu đen có chữ 5D, nhẹ nhàng chạm vào mặt bia đá, mặt trên lập tức hiện lên một cái khuôn, Thiên Lý đem ID của Vệ phụ viết vào, giấy tiếp theo, trên mặt bia liền hiện ra ảnh chụp của Vệ phụ, ngày tháng năm sinh cùng với các thành tích trong đời.

Thiên Lý nhắm mắt lại, ngón tay run nhè nhẹ, phụ thân thật sự đã bị đưa vào danh sách tử vong...

Nàng không dám tưởng tượng bộ dạng bị dã thú cắn xé của phụ thân, hẳn lúc ấy thống khổ như thế nào? Bất lực như thế nào? Hoặc là, hẳn thật ra còn sống, chỉ là không tiện ahfhđộng, đang ở một địa phương an toàn chờ nàng tìm đến đi... Nhưng mà, hiện tại 5D09 làm sao có thể có địa phương an toàn chứ?

Thiên Lý nhẹ nhàng than thở, hướng đến tấm bia đá cúi lạy ba cái, sau đó dùng giọng điệu đau thương thuật lại chuyện tình đã phát sinh trong khoảng thời gian này.

Cuối cùng nói: “Baba. Ta sẽ sống thật tốt, cảm ơn ngài vì sự dưỡng dục và dạy dỗ ta trong mười năm qua, mười năm này, ta... ta ngay cả một tiếng ‘Cám ơn’ đều không có nói qua, thật xin lỗi... Thỉnh ngài chờ một chút, ta sẽ không để cho ngài vĩnh viễn làm bạn với đám dã thú kia, một ngày nào đó, ta sẽ...”

Sau khi rời Mộ viên, Thiên Lý khởi động Phiêu phù xa chạy đến trung tâm xử lý nhân sự. Đây là một tòa kiến trúc hình tròn, hình dáng to lớn mà chặt chẽ cẩn thận. Đại sảnh mở rộng sáng ngời, đôi khi lại có một vài người ngang qua.

Thiên Lý vừa mới đi đến ven quầy, một nhân viên tiếp tân nữ liền nở nụ cười hỏi: “Tiểu muội muội, có việc gì cần giúp đỡ sao?”

“Xin chào, ta là người sống sót từ thành thị 5D09, đến nơi đây hoàn thành thủ tục di dời.”

Trên mặt nữ nhân viên tiếp tân lộ ra vẻ đồng tình, giọng điệu ôn hòa nói: “Xin nói cho ta biết số ID của ngươi.”

Thiên Lý đem số ID của mình nói ra.

Vừa nhập vào, trong máy tính liền hiện lên tư liệu về Thiên Lý.

Nữ nhân viên tiếp tân hơi sững sốt, hỏi: “Tiểu muội muội, ngươi không có thân nhân khác? Vì sao hiện tại mới đến đây làm công việc thủ tục?”

“Ta trước đây vẫn ở tại nhà bằng hữu, gần đây mới nhận được thông báo. Còn về phần thân nhân khác, ta nghĩ chắc hẳn là không có.”

Ánh mắt nữ nhân viên tiếp tân lộ ra thương tiếc, âm thanh nhỏ nhẹ nói: “Vậy ngươi xin chờ một chút, ta trước tiên sẽ bắt tay vào giúp ngươi hoàn thành công việc di dời.”

Một lát sau, nữ nhân viên tiếp tân lại nói: “Trí não phân phối cho người nhà mới ngay tại nam khu 1178 căn A số 45. Đến lúc đó ta sẽ gọi người mang ngươi đi. Hiện tại, ngươi còn cần làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Bởi vì ngươi chưa trưởng thành, nên phải lựa chọn một người giám hộ, vậy ngươi chọn hình thức hỗ trợ hay hình thức thu dưỡng?”

Cái gọi là hình thức hỗ trợ, là một loại chế độ đặc thù dành cho cô nhi từ 10 tuổi đến 16 tuổi, với loại hình thức này người giám hộ chỉ cần thông qua Internet tiến hành trao đổi, hướng dẫn và giải thích nghi hoặc với giám hộ giả, hẳn cũng sẽ không trực tiếp tham dự đến cuộc sống của giám hộ giả, tương đương với một gã đạo sư ảo. Loại hình thức này còn có một cái ưu điểm, đó là có thể được cư dân ở thành phố cao cấp làm người giám hộ.

Mà hình thức thu dưỡng cũng rất dễ hiểu, cô nhi một khi được thu dưỡng, sẽ cùng với người thu dưỡng thành lập quan hệ phụ (mẫu) tử, hơn nữa cần thực hiện nghĩa vụ tương ứng.

Thiên Lý tất nhiên không do dự lựa chọn hình thức hỗ trợ.

Nữ nhân viên tiếp tân nói: “Tiểu muội muội, ngươi còn nhỏ tuổi như vậy, sống cuộc sống một mình một người không phải rất vất vả sao?”

Tuy rằng hiện tại khoa học và kỹ thuật phát triển, cho dù là giặt quần áo nấu cơm hay học tập mua sắm đều là việc chỉ cần ấn vài cái nút, nhưng không có người thân quan tâm và chiếu cố, đó luôn luôn là một loại thiếu thốn.

“Không sao cả, ta cũng không phải một mình, ta còn có đồng bạn.” Thiên Lý nhớ tới Tra Nhĩ, không biết hiện tại hẳn như thế nào?

Nữ nhân viên tiếp tân nghe vậy, cũng không nói thêm gì nữa, nhanh chóng giúp nàng đăng ký ID.

“Chúc mừng ngươi, Trí não chọn lựa chọn người giám hộ cho ngươi là một gã nghiên cứu viên ở tại thành thị cấp B.” Nữ nhân viên tiếp tân cười nói “Thỉnh ngươi đem thẻ thân phận cho ta, ta sẽ nhập tư liệu của ngươi vào, ngươi dùng máy tính của mình là có thể tra được.”

“Cám ơn.” Thiên Lý đưa thẻ thân phận đi qua, biểu tình trên mặt cũng không biến hóa nhiều lắm. Đối với cư dân ở thành thị cao cấp được người người tôn sùng này, nàng hoàn toàn không có cảm giác gì đặc biệt.

Thủ tục công việc chấm dứt, nữ nhân viên tiếp tân lại dặn dò vài hạng mục công việc cần chú ý, sau đó gọi người mang nàng đến nhà mới.

Nhà mới tốt hơn so với nàng tưởng tượng, diện tích hơn trăm thước vuông, đồ vật nội thất tuy rằng thiếu, nhưng đầy đủ thiết bị khoa học kỹ thuật.

Đương nhiên, điều này không phải là thứ Thiên Lý chú ý đến, dù sao nàng cũng sẽ không thường xuyên sống ở đây.

Đúng lúc này, liên lạc khí trong phòng vang lên, sau khi kết nối, một người nam tử trung niên ước chừng 40 tuổi xuất hiện trên màn hình.

“Xin chào, ta là Bá Ân, là người giám hộ của ngươi.”

“Chào, ta là Thiên Lý.”

“Ta biết, Thiên Lý, về sau ngươi có gặp khó khăn gì có thể liên lạc với ta, không cần khách sáo, ta sẽ dùng hết khả năng của mình giúp ngươi.”

Lời nói tuy là vậy, nhưng Thiên Lý lại cảm thấy vị đại thúc này còn khách sáo hơn so với nàng, nói chuyện có nề nếp, tựa hồ như không biết nên nói chuyện với một đứa nhỏ như thế nào.

Cũng may Thiên Lý không để ý, lễ phép trả lời.

Hai người cũng không phải người nhiệt tình, giới thiệu xong liền cắt đứt cuộc trò chuyện.

Thiên Lý đi một đường dài cũng chưa hề nghỉ ngơi một chút nào, ăn một phần thức ăn bên ngoài, tắm rửa một cái sau đó ngã vào giường nặng nề ngủ.

Ngày hôm sau, nàng thu thập mọi thứ thật tốt, khởi động Phiêu phù xa nhanh chóng chạy về chỗ cũ.

Khi sắp tới trạm bổ sung năng lượng kia, Thiên Lý thả ra cảm giác của mình, phát hiện bóng dáng Tra Nhĩ ở cách đó không xa.

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, người còn ở lại là tốt rồi.

Nhưng là, nàng rất nhanh liền ý thức được điều gì đó không đúng. Xung quanh trạm bổ sung năng lượng kia thế nhưng đầy thi thể của động vật, thịt nát chân gãy liếc mắt đầu cũng thấy, mùi máu tươi nồng nặc. Không chỉ như thế, trạm bổ sung năng lượng này giống như vừa bị lửa đạn oanh liệt vậy, chung quanh sụp xuống, vách tường bằng kim chước cũng bị nứt ra vài khối. Cây rừng bốn phía giống như bị bão đảo qua, bừa bộn lung tung mỗi nơi một mảnh.

“Trời ạ!” Thiên Lý từ Phiêu phù xa chạy xuống, gắt gao che miệng mình.

Ngay tại lúc cảm giác nàng loé lên một cái, một đạo màu đen nhanh chóng phóng qua bên này, hung hăng đem Thiên Lý áp đảo trên mặt đất.

Bà vai bị áp trụ gắt gao, tiếng kêu phẫn nộ của Tra Nhĩ truyền vào tai Thiên Lý.

“Không có việc gì cả, Tra Nhĩ, ta không có bỏ ngươi lại, chỉ là đi ra ngoài một hai ngày mà thôi.” Thiên Lý nhẹ giọng trấn an.

Tay Tra Nhĩ một chút cũng không thả lỏng, móng tay giống như xuyên qua quần áo chạm được làn da của nàng.

May mắn Thiên Lý không thể nhìn thấy, nếu không đôi con ngươi tinh hồng kia đủ để hù chết người khác. Trong đó phảng phất sát ý cùng bạo ngược, giống như ngay cả không khí đều có thể xuyên thủng.

Thiên Lý cảm thấy hơi khó chịu, giọng điệu lại càng thêm ôn hòa nói: “Tra Nhĩ, Tra Nhĩ, ta sẽ không bao giờ bỏ lại ngươi, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi, không cần lo lắng.”

Tra Nhĩ thở dốc vài tiếng.

“Có khá hơn chút nào không? Bây giờ buông ra được không?”

Tra Nhĩ nhe răng, tựa hồ là đang đắn đo nên giết vật nhỏ này, hay cuối cùng là nên thả nàng ra.

Không biết qua bao lâu, Tra Nhĩ rút cuộc thu hồi tay lại.

Thiên Lý thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi ngồi dậy, lại dùng cảm giác quan sát tình cảnh xung quanh, không khỏi cười khổ.

“Đây đều là do ngươi làm? Ngươi không có đi tấn công người khác đấy chứ?”

Tra Nhĩ hừ hừ vài tiếng, ngồi xổm xuống làm vẻ mặt không sao cả.

Thiên Lý lắc đầu, đột nhiên, mặt nàng biến sắc, nhảy dựng lên chạy vào phía bên trong trạm bổ sung năng lượng.

Tra Nhĩ cũng lập tức chạy theo.

“Ông trời của ta ạ!” Thiên Lý kêu to “Tra Nhĩ, ngươi đây là làm cái gì hả?”

Trong phòng một mảng hỗn độn, vật khác còn chưa tính, những văn lộ quy tắc nàng tìm được mà chưa kịp khắc thế nhưng bị phá hư toàn bộ, không một cái nào may mắn thoát khỏi.

Vốn là đang có mười mấy cái quy tắc a!

Thiên Lý vừa đau lòng lại vừa giận.

Tra Nhĩ biểu tình vô tội đứng bên người nàng, hẳn hoàn toàn không biết chính mình sai cái gì, ai bảo vật nhỏ này lên lút rồi đi?

“Tra Nhĩ, ta thật muốn đánh ngươi một trận!” Thiên Lý quát. Trong lòng nàng, Tra Nhĩ giống như một cái đứa trẻ nghịch ngợm, đứa nhỏ gặp rắc rối, nàng ngoại trừ tức giận, nhiều hơn đó càng là bất đắc dĩ, huống chi trước giờ nàng căn bản chưa từng đánh ai.

Năng lực phá hoại của người này thật sự rất khủng bố!

Thiên Lý cường chế bắt hắn dọn sạch sẽ xung quanh, người này có kinh nghiệm bị bỏ lại ở lần trước, cũng không dám đi xa nữa, nhảy lên vài cái, bụi đất bay lên, rất nhanh liền đào được một cái hố to ngay cạnh đó, hắn dễ dàng đem thi thể đáp xuống, chỉ để lại một số ít làm nguyên liệu nấu ăn.

Vài ngày kế tiếp, Thiên Lý vẫn chưa cho hắn sắc mặt hòa nhã, chỉ lo vùi đầu vào sửa sang tư liệu. Thẳng đến một cái buổi tối, Tra Nhĩ vui vẻ ôm Thiên Lý lăn qua lăn lại trên giường, Thiên Lý rốt cục mới không thể không nguôi giận.

Số liệu trên tay đã sửa sang lại không sai biệt lắm, văn lộ quy tắc còn lại cũng đã bị hủy, Thiên Lý quyết định khởi hành đi đến biên giới rừng rậm và nơi trọc hóa khác.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đế giả ngủ say

Ở khu vực bên cạnh rừng rậm Y Đa Lạp có một toà thành di động, diện tích tuy nhỏ nhưng lại có đầy đủ các loại thiết bị, có nhà hàng, khách điểm, cửa hàng vũ khí, nơi bổ sung năng lượng, phòng đấu giá. Khu vực phụ cận này là nơi nghỉ ngơi của đại đa số dị năng giả và là nơi giao dịch và bổ sung vật liệu tốt nhất.

Bởi vì ở gần nơi trọc hoá, cho nên người bình thường cơ bản sẽ không đến đây, ngoại trừ một chút thương nhân to gan.

Giá bán ra vật phẩm của vệ thành di động so với trong thành đắt hơn gấp mấy lần, mà giá cả thu mua lại rẻ gấp mấy lần. Rất nhiều người vì để tiết kiệm thời gian, đều nguyện ý cùng giao dịch với những thương nhân này. Dưới sự điều khiển của lợi ích khổng lồ, số người bí quá hoá liều ở đây tuyệt đối không ít.

Cửa nhà hàng vệ thành nhẹ nhàng được đẩy ra, hai bóng dáng một lớn một nhỏ đi vào. Người lớn tựa chừng 17, 18 tuổi, màu tóc rậm rặng có chút lộn xộn, khuôn mặt bị tóc che nửa, mặc một thân trang phục, da thịt rắn chắc, hơn nữa lại mang theo một cảm giác nhịp điệu kỳ lạ, có lẽ là một chiến sĩ. Điều kỳ quái ở đây là, trên người hắn không có sự giao động của dị năng. Cái loại hơi thở nguy hiểm khiến da đầu người khác tê dại này tuyệt đối không phải là điều mà một người bình thường nên có.

Tiểu nhân bên cạnh lại càng kỳ quái hơn, nếu là ở trong thành thì, tiểu cô nương xuất hiện tất nhiên là không có gì đặc biệt, nhưng đây là biên giới gần nơi trọc hoá, hơn nữa ở đây có nhiều người có dị năng như vậy, áp lực của năng lượng có thể khiến người bình thường không thể nào nhắc nổi chân, thế nhưng tiểu cô nương này mặt lại không đỏ sẫm, mắt nhìn thẳng, cứ thế đi đến cạnh bàn ngồi xuống, bình tĩnh giống như một lão giả đầy kinh nghiệm đã từng trải qua vô vàn sóng gió.

Tổ hợp kỳ lạ như vậy sao có thể không khiến người khác chú ý?

Thiên Lý vốn cũng không muốn đi vào thành, đáng tiếc phụ cận gần đây không có trạm tiếp tế, thức ăn còn được, nhưng Phiêu phù xa và máy tính nhất định cần phải bổ sung năng lượng.

Dùng cảm giác quét quanh nhà hàng một chút, ước chừng bốn mươi năm mươi người, trong đó có một nữ tử vóc người cao gầy, làn da trắng đẹp, bên hông mang theo vũ khí, trên cánh tay phải gắn một vật phẩm hình tròn bằng kim loại, một thân hiện ngang, cảm giác được một chữ: Soái.

Mặt khác, Thiên Lý còn phát hiện ở đây có hai người ở trên người mang theo vật gì đó nàng rất quen thuộc, đúng là hai trong số các linh khí nàng đã bán ra.

Thiên Lý ngồi bên cạnh bàn, tiện tay chỉnh vài nút trên màn hình ở mặt bàn, lấy cho Tra Nhĩ một phần thịt nướng, cho mình một phần ăn bình thường.

Mọi người trong nhà ăn thỉnh thoảng nhìn về phía hai người bọn họ, Thiên Lý chẳng thèm để ý đến ánh mắt của họ, dù sao cũng không nhìn tới, chỉ cần phiền toái không tới cửa, nàng cũng có thể cư xử bình thường. Điều duy nhất khiến nàng lo lắng là Tra Nhĩ, một năm qua, nàng như trước chưa từng đem hắn đi nghiên cứu, bất luận là năng lượng biến dị trên người hắn, hay là tính cách của hắn.

Chờ khi đồ ăn đến, đại đa số mọi người đều dời đi sự chú ý, hiển nhiên nữ tử có dị năng kia có lực hấp dẫn đối với nam tử hơn một chút.

"Tiểu thư, tới đây uống cùng một ly được chứ?" Một nam nhân đầu hạt dê bụng ly rượu cười đùa với mỹ nữ kia.

Mỹ nữ chỉ lạnh lùng nhìn hấn một cái, không thèm để ý.

Người nọ cũng không theo đề ý, dứt khoát đi đến bên cạnh mỹ nữ, tay đặt lên ghế nghỉ muốn đùa giỡn nàng một chút. Mỹ nữ còn không có cử động, một trong những đồng bọn của nàng đã đứng lên, ngăn lại trước người nam nhân đầu hạt dê, tức giận nói:

"Cút!"

Sự việc tiếp theo liền có thể tưởng tượng được, người có dị năng tranh cường hảo thắng, cư xử ngang ngược, bọn họ có thực lực cường đại, địa vị cao thượng, làm chuyện gì tất nhiên cũng không thèm kiêng nể gì cả. Năm đám người nào lớn, người đó chính là lão đại.

Sau một hồi tức giận quát mắng, xung đột nhỏ từ song phương biến thành chiến đấu võ trang.

Người chung quanh chẳng những không ngăn cản, còn ríu rít khen ngợi trầm trồ.

Trong lòng Thiên Lý thầm ca thán một tiếng, ăn một bữa cơm cũng không được yên ổn. Nàng nhớ tới một câu nói: Ở đâu có người ở đó có tranh đấu.

Cũng may chỗ nàng và Tra Nhĩ ăn cơm cách phía bên đó khá xa, tạm thời sẽ không bị liên lụy đến, tốc độ ăn cơm của nàng nhanh hơn, dự định ăn cơm xong sẽ lập tức rời đi.

Tra Nhĩ đối với cuộc thi đấu bên kia cũng không hề hứng thú, miệng há to cắn khối thịt trên tay.

Đúng lúc này, một đạo năng lượng lấy tốc độ cực nhanh hướng về phương hướng phía Thiên Lý bắn tới, mọi người nhanh chóng tránh qua một bên, mà Thiên Lý đưa lưng về phía mọi người, mắt thấy năng lượng đó sẽ xuyên thấu qua đầu nàng, mọi người thậm chí còn không kịp hô một câu "Cẩn thận", trong đầu xuất hiện tình cảnh mơ hồ của bốn phía sẽ xảy ra trong 1 giây sau.

Ai ngờ, Thiên Lý giống như đã có chuẩn bị, cúi đầu thấp xuống, khó khăn tránh thoát một kích sắc bén này, năng lượng đó xẹt qua địa phương cách nàng vốn vẹn 5 millimet, trực tiếp hướng tới Tra Nhĩ phía đối diện bay tới.

Tra Nhĩ tiện tay hất một cái, giống như bắt được năng lượng đó vào trong lòng bàn tay, năm ngón tay thu lại, năng lượng đó cứ như vậy liền tiêu tán vào không trung.

Động tác này thật sự quá mức cử trọng nhược khinh, trong lúc phát tay liền vô hình hoá giải năng lượng.

Tất cả mọi người trung quanh đều sợ ngây người, song phương tranh đấu cũng đều dừng lại. Trong lúc nhất thời nhà hàng yên tĩnh không một tiếng động.

Đạo năng lượng vừa rồi kia ít nhất có thể đánh bại một con trọc hoá thú trung cấp, đối với dị năng giả cũng có lực sát thương rất lớn, ai có thể nghĩ được rằng thế nhưng có người có thể dùng tay không ngăn cản? Bàn tay nam nhân này hẳn không phải là tay loài người nên có đi?

Không nói đến người nam nhân này, động tác tránh né của tiểu cô nương kia cũng thập phần quý dị, giống như nàng có mắt sau lưng vậy, thời gian và góc độ tránh né căn cứ vừa chuẩn.

Quả nhiên, hai người nhìn giống như không có dị năng này đề bất thường, người sẽ xuất hiện ở vệ thành di động, làm sao có thể là người bình thường đây?

Đánh nhau phía kia trải qua tình huống như vậy, kết thúc qua loa. Vốn là cũng không có thâm cừ đại hận gì, chỉ là nhân rồi không có việc gì làm mà thôi.

Sau khi bình tĩnh, ánh mắt của mọi người trong nhà hàng nhìn về phía hai người có thêm vài phần tìm tòi, nghiên cứu và kiêng kỵ.

Nhưng Thiên Lý lại âm thầm kêu khổ, nàng đang phải liều mạng trấn an Tra Nhĩ chuẩn bị nổi giận.

Người này ghét nhất có người quấy rầy hấn khi đang ăn, nếu không có Thiên Lý ở đây, chỉ sợ hấn đã sớm xông lên.

Những người kia còn không biết bọn họ trong lúc vô ý này đã tránh thoát được một mối hoạ sát thân.

Vội vã ăn cơm xong, Thiên Lý liền chuẩn bị mang Tra Nhĩ rời đi, tại đúng lúc này, có một người hướng bọn họ đi tới, là một trong những đồng đội của mỹ nữ kia.

Các người hảo, ta là Phương Chấn, đoàn trưởng dong binh đoàn Thất Diệp, có thể cùng nói chuyện vài câu được không?" Người này nhìn về phía Tra Nhĩ, lịch sự hỏi.

Tra Nhĩ lạnh lùng nhìn hấn, nhìn chăm chăm cho đến khi da đầu hấn tê dại, rùng mình ớn lạnh.

Thiên Lý mở miệng nói: "Nhĩ hảo, có chuyện gì không? Ca ca ta sẽ không nói chuyện, người nói với ta là được rồi."

Khẩu khí Phương Chấn chậm lại, nhìn về phía tiểu cô nương này nói: "Là thế này, không biết các ngươi có dong binh đoàn cố định hay không?"

"Không có."

"Vậy các ngươi có nguyện ý gia nhập dong binh đoàn Thất Diệp của chúng ta không? Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi đến nơi trọc hoá."

Thiên Lý trầm mặc hồi lâu, hỏi: "Lần này các ngươi dự tính đi bao lâu?"

"Đại khái là 5 ngày, chủ yếu là dò xét một chút địa hình thôi, chúng ta là lần đầu tiên đến nơi này."

Dò xét địa hình? Nàng đối với nơi này cũng không có quen thuộc, tạm thời đi cùng dong binh đoàn có lẽ là một chủ ý thật tốt.

Nàng lại "Xem" "Xem" Tra Nhĩ, hắn cũng nên tiếp xúc với nhiều người một chút.

Nghĩ thông suốt điều này, Thiên Lý gật đầu nói: "Ngày mai chúng ta sẽ đi cùng các ngươi, nhưng chúng ta sẽ không gia nhập quý đoàn, chúng ta còn cần suy nghĩ một chút."

"Được, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát vào lúc tám giờ, đến lúc đó gặp ở cửa thành." Phương Chấn ngược lại là người sáng khoái, gật đầu đồng ý.

"Vậy thì được rồi. Ta là Thiên Lý, đây là ca ca ta Tra Nhĩ. Đoàn trưởng Phương Chấn, ngày mai chúng ta nhất định sẽ đến đúng giờ, còn bây giờ trước hết xin lỗi không tiếp chuyện được."

Đưa mắt nhìn Thiên Lý và Tra Nhĩ rời đi, Phương Chấn trở lại chỗ ngồi.

"Sao rồi? Bọn họ có đáp ứng không?" Một nam nhân tóc nhuộm màu quả quất hỏi.

"Chỉ đáp ứng ngày mai sẽ cùng lên đường với chúng ta."

"Thật đáng tiếc, sức chiến đấu của người nam nhân này tuyệt đối cao cường, ta còn chưa thấy ai có thể nhẹ nhàng hoá giải công kích của A Nhĩ Tháp như vậy, quả thực giống như quái thai vậy!"

Phương Chấn gật gù đầu, hắn vốn hỏi thăm mời mọc như vậy cũng là vì coi trọng thực lực người nam nhân kia, nhưng là qua đoạn đối thoại vừa rồi, lại khiến cho hắn cảm giác được tiểu cô nương kia mới là người làm chủ, niên kỷ chỉ khoảng 10 tuổi, độ tuổi này cùng với biểu hiện trầm ổn của nàng hoàn toàn không phù hợp. Nàng có được loại dị năng nào? Dựa vào cái gì lại dám xâm nhập vào nơi trọc hoá.

Ha ha, thật thú vị. Xem ra lần nhiệm vụ này sẽ không nhàm chán như vậy, hai người kia chính là một ẩn số đáng để mình nghiên cứu tìm tòi.

Ngày hôm sau, hai người Thiên Lý cùng dong binh đoàn Thất Diệp gặp mặt đúng giờ, kiểm tra lại trang bị một lần nữa, sau đó mọi người cùng nhau hướng về nơi trọc hoá đi đến.

Ở trước cửa thành còn có ba bốn cái dong binh đoàn, đều đi cùng một hướng.

Thiên Lý buông ra cảm giác, trong vòng vạn mét trở lại đây có vài bóng dáng nhóm trọc hoá thú không ngừng chuyển động, đối với vài cái dong binh đoàn này mà nói thì đó không tính là một mối nguy hiểm.

Mấy người đi một chút ngừng một chút, ngoại trừ bởi vì trọc khí khiến người ta khó chịu, tâm tình cũng cũng không tệ lắm.

Mỹ nữ kia đối với Thiên Lý cảm thấy rất hứng thú, thỉnh thoảng lại lôi kéo nàng nói chuyện.

Thiên Lý đã biết tên của nàng là "Tập Dịch Bối Nhã", tính tình cởi mở hào phóng, rất dễ khiến cho người khác sinh ra hảo cảm. Thiên Lý khách khí trả lời, đối với câu hỏi về thân phận và năng lực thì một chữ cũng không nói.

Tập Dịch Bối Nhã âm thầm nghĩ: Chỉ số thông minh của nha đầu này có lẽ cao hơn người bình thường rất nhiều đi!

Tối gần buổi trưa, mọi người trong dong binh đoàn dự định tạm thời nghỉ ngơi, dọc theo đường đi chỉ gặp được một hai con trọc hoá thú lạc đàn, giải quyết rất nhẹ nhàng.

Bên kia còn một dong binh đoàn nữa, xem ra cũng đang chuẩn bị nghỉ ngơi tại chỗ một chút.

Tập Dịch Bối Nhã kéo Thiên Lý đến bên cạnh, muốn mời nàng ăn thức ăn của mình chuẩn bị. Về phần Tra Nhĩ, không người nào dám đến gần hắn, hắn nhảy lên một tảng đá lớn nhìn về phía xa, ánh mắt khi thu hồi lại, khẳng định sẽ rơi vào trên người Thiên Lý.

Tập Dịch Bối Nhã đang chuẩn bị ngồi xuống, Thiên Lý đột nhiên lôi nàng lại, sắc mặt đại biến, la lớn: "Mau lui lại!"

Nói xong, liền kéo Tập Dịch Bối Nhã về phía sau, lôi kéo đến nỗi khiến nàng thiếu chút nữa té xuống đất.

Những người của dong binh đoàn Thất Diệp mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn hướng phía Thiên Lý chạy tới, vừa chạy vài bước, cũng cảm giác được dưới chân đang rung động, sau đó từ dưới đất trời lên mây cây bén nhọn, ở không xa sau lưng mọi người vung vẩy mưa mây. Bọn họ nếu chạy chậm một

chút nữa thôi, lập tức cũng sẽ bị công kích. Nghĩ đến đây, không nhịn được đổ mồ hôi một trận.

Nhưng là dong binh đoàn bên kia không được may mắn như vậy, chỉ nghe truyền đến một chuỗi tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo sau đó là một hồi hỗn chiến kịch liệt.

"Đáng chết, sao lại đụng tới loại vật này cơ chứ?" Phương Chấn nhỏ miệng chửi một tiếng.

Sinh vật có xúc tua này tên là "Đế giả ngủ say", thân thể đồng dạng giống như xúc qua, trải rộng trong phạm vi hơn một ngàn m², bình thường đều sẽ ngủ say, chỉ sau khi đem thức ăn tiêu hoá sạch sẽ mới có thể thức dậy. Nó xếp hạng thứ bảy trong bảng xếp hạng Mười sinh vật nguy hiểm, mặc dù di chuyển chậm chạp, nhưng xúc tua lại có thể co duỗi, hơn nữa còn có kịch độc, một khi bị đâm phải, con người sẽ tê dại trong một thời gian ngắn, cho dù là người có dị năng cũng rất khó để có thể chuẩn bị dưới tình huống chạy trốn khỏi bị vận mệnh cắn nuốt như vậy.

Cảm giác của Thiên Lý đối với lực xuyên thấu dưới lòng đất rất kém, hơn nữa loại sinh vật này lúc đang ngủ say cơ hồ sẽ không sinh ra dao động của năng lượng, nếu không phải trong nháy mắt lúc tỉnh lại phát ra năng lượng, cho dù là đang ở ngay dưới chân, Thiên Lý cũng không phát hiện ra được.

Không thể tưởng tượng được là chỉ vừa mới đi nửa ngày liền đụng phải sinh vật khủng bố như vậy, xem ra mảnh trọc hoá này nguy hiểm hơn so với nàng tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thúc hồn và sao trời.

Tra Nhĩ đem Thiên Lý đặt lên một tảng đá, cả người căng thẳng, vận sức chờ phát động, ngay cả móng tay cũng đều chậm rãi lộ ra.

Thiên Lý từ túi tiền sau lưng hắn rút ra một khối thịt, thuận thực nhét vào trong miệng của hắn. Tra Nhĩ cắn thịt rồi chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn là ngồi xồm xoàm im lặng làm khán giả.

Ở bên kia, thành viên của dong binh đoàn Thất Diệp nhanh chóng tập chung phản kích. Đế giả ngủ say không có mắt, chủ yếu dựa cảm giác các xúc tua đem lại để xác nhận phương hướng của con mồi, thân thể nó tuy rằng di chuyển chậm chạp, nhưng các xúc tua lại phi thường linh hoạt. Thân thủ của dị năng giả nhanh nhẹn, đáng tiếc điều khiến bọn họ bó tay bó chân chính là phải để cho các xúc tua không thể đụng tới bọn họ, nếu không kịch độc sẽ nhanh chóng ăn mòn thân thể họ, thậm chí không cần chờ đến khi bọn hắn bị trọc hoá cũng sẽ tử vong.

"Che chắn ta!" Phương Chấn hô to một tiếng.

Các thành viên khác lập tức ăn ý bắt đầu công kích, hấp dẫn sự chú ý của các xúc tua.

Phương Chấn từ trên lưng rút ra một cây roi lục sắc dài chừng ba thước, thân roi chỉ to bằng ngón tay, mặt phía trên bị hoa văn kỳ quái che kín, ẩn ẩn loé ra một vầng sáng dưới ánh mặt trời.

Hắn xông lên phía trước, dùng một tay đã đeo sẵn bao tay nắm chặt lấy một xúc tua, lập tức vung ra trường tiên (roi), trường tiên giống như có sinh mệnh nhanh chóng cuốn chặt lấy một xúc tua kia, Đế giả ngủ say dường như bị cái gì đó kích thích càng thêm điên cuồng vung vẩy xúc tua, địa phương gần trăm mét đều bị nó khuấy lên mù mịt bụi đất.

"Chú ý!" Phương Chấn bận rộn đá những xúc đang hướng hắn đâm đến, thân sắc ngưng trọng cảnh báo đồng bọn, đồng thời thả ra dị năng của chính mình - thiểm điện. Điện năng đi theo trường tiên chạy về phía Đế giả ngủ say, hào quang loé ra, Đế giả ngủ say nháy mắt liền chết lặng.

"Nhanh, thừa dịp nó còn chưa thể cử động, lập tức giải quyết!" Phương Chấn hô to.

"Không thành vấn đề, thù lĩnh."

"Xong ngay đây!"

Tất cả các đội viên đều hưởng ứng.

Vũ khí của Tập Dịch Bối Nhã là đại bác, dựa vào nhiệt độ nóng của dị năng để kích phát năng lượng, có thể liên tiếp phun ra nhiều ngọn lửa, nhưng mỗi lần sử dụng sẽ phải dừng lại phục hồi một chút, tuy vậy uy lực vẫn như cũ không thể khinh thường.

Tên thanh niên tóc màu quả quýt là Y Bố, tay cầm một đoản kiếm, sử dụng một loại dị năng giống như laser, phi thường lợi hại.

Hai gã dị năng phân biệt khác là A Nhĩ Tháp sử dụng pháp không khí và Bá Nạp Đức sử dụng cung tên. Dị năng của A Nhĩ Tháp là áp súc không khí, còn của Bá Nạp Đức là tên gió.

Tuy rằng Thiên Lý đã gặp qua không ít những lần chiến đấu của các dị năng giả, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẫn là cảm thấy thập phần mới lạ. Ở trong cảm giác của nàng, khi dị năng giả phát động dị năng, trong thân thể sẽ ẩn hiện một loại giống như văn lộ quy tắc trong linh mộc, quý tích tự động vận hành, làm cho dị năng sau khi phát động ra ngoài, lại đột nhiên vô hình biến mất.

Chẳng lẽ dị năng cũng là một loại quy tắc?

Cẩn thận nghĩ lại, kỳ thật cũng không kỳ quái, sau khi trọc khí xuất hiện, trong tinh cầu cho dù là con người, động vật hay cả thực vật đều sinh ra biến dị, thực vật có thể diễn sinh* quy tắc, con người và động vật hiển nhiên cũng có thể.

*Diễn sinh: từ hợp chất đơn giản biến thành hợp chất phức tạp.

Thiên Lý lắc lắc đầu, mấy cái này nên để về sau chậm rãi nghiên cứu đi, tinh lực của nàng có hạn, chỉ riêng quy tắc của linh mộc cũng đủ khiến nàng bận rộn rồi.

Lúc này, chiến đấu bên kia đã sắp kết thúc, sau khi Y Bô đem kiếm quang chém một nhát nữa, Đế giả ngủ say đã vĩnh viễn ngủ say.

Tất cả thành viên của dong binh đoàn Thất Diệp đều trở nên mệt mỏi, thở hổn hển ngã ngồi trên mặt đất. Vừa rồi vì để đồng thời tránh né xúc tua lẫn phát động công kích hữu hiệu, thần kinh bọn họ đều buộc chặt tới đa, cho đến lúc này trận đấu chấm dứt, bọn họ lập tức trầm tĩnh lại.

Thiên Lý chú ý tới một đội dong binh đoàn khác, nguyên bản là 7 cá nhân hiện tại chỉ còn 3. Những người còn lại đem vũ khí và thể thân phận trên người đội của mình lấy xuống, sau đó đốt lửa đem thi thể đi thiêu hủy.

Có đôi khi cảm thấy những lính đánh thuê dong binh đoàn này thật không dễ dàng, tuy rằng có được rất nhiều tài phú và địa vị cao thượng, nhưng tương ứng với việc đó là bọn họ đều phải nhận những nhiệm vụ nguy hiểm nhất, một khi đã tử vong ở bên ngoài, liền ngay cả cơ hội để về nhà cũng không có.

Đây là pháp luật của tinh cầu này, dị năng giả vừa được sinh ra nhất định gánh vác trách nhiệm bảo vệ quê hương này.

"Là đội trưởng Phương Chân sao?" Một trong ba người đội bên đó đi tới hỏi.

Phương Chân hướng bọn họ lịch sự gật đầu.

"Ta tên là Khoa Ni, là phó đoàn trưởng dong binh đoàn Uý Lam, đội trưởng của chúng ta..."

Câu tiếp theo không cần nói, ai cũng đều hiểu được.

Phương Chân nói: "Xin nén bi thương, tiến vào nơi trọc hoá vốn là chuyện cửu tử nhất sinh, ai cũng không thể khẳng định liệu chính mình có thể tử vong ngay sau đó hay không."

Khoa Ni trầm lặng gật gật đầu, một lát sau mới nói: "Hai bên người ta phân biệt là Khắc Lý Tây và Đới, sức chiến đấu cũng không hề yếu, chúng ta muốn..."

"Có chuyện gì xin cứ nói thẳng đừng ngại."

"Chúng ta nghĩ muốn gia nhập quý đoàn, không biết Phương đội trưởng có nguyện ý nhận chúng ta hay không?"

Phương Chân sững sốt một chút, hỏi: "Các người đột nhiên xảy ra biến cố, vì sao trước tiên không về trình diện?"

Khoa Ni cười khò một tiếng: "Cứ mặt mày xám tro trở về như vậy, chỉ sợ chúng ta sẽ trở thành trò cười của người khác."

Phương Chân an ủi cười cười, vươn tay nói: "Hoan nghênh các người!"

Vì thế, dong binh đoàn Thất Diệp vài nhiều hơn 3 thành viên, trước mắt là có 10 người.

Buổi tối, ngoại trừ hai người phụ trách canh gác ở bên ngoài, những người còn lại vây quanh đồng lửa nói chuyện phiếm.

"Đội trưởng, ban nãy ta thấy người sử dụng một cây roi kỳ quái, không biết là cái vũ khí gì? Nhìn nhỏ như vậy, lại có thể cuốn lấy xúc tua của Đế giả ngủ say." Khoa Ni tò mò dò hỏi.

"Nga, cái này là 'Thúc hồn'." Phương Chân cũng không để ý, trực tiếp lấy ra đưa cho hắn.

Mắt Khoa Ni sáng lên, kinh ngạc nói: "Cái này có phải hay không là vật xếp hạng ba trong bảng xếp hạng vũ khí?"

"Đúng vậy." Phương Chân cười nói "Xem ra người cũng biết 108 hào."

"Làm sao có thể không biết?" Khoa Ni hưng phấn nói: "Hiện tại có biết bao nhiêu dị năng giả hy vọng có thể lấy được linh khí của 108 hào? Quả thật giống như vật phẩm ma pháp, ta hoài nghi cái tên Linh văn sư kia có phải là một ma pháp sư hay không."

"Ha ha, đến cả dị năng cũng tồn tại, nói không chừng ma pháp có thể cũng tồn tại."

Vũ khí đứng hàng thứ bảng? Thiên Lý ngồi một bên nghe được cảm thấy kỳ quái, vì thế hướng đến Tạp Dịch Bối Nhã bên cạnh hỏi tình huống cụ thể.

Tạp Dịch Bối Nhã trả lời: "Bảng vũ khí, bảng phụ cụ đều tồn tại đã lâu, những vũ khí và phụ cụ nổi danh trên bảng xếp hạng đều đại biểu cho một loại thành tựu. Cũng là lúc cạnh tranh của dị năng giả, cũng là lúc vinh dự của các vũ khí sư. Bất qua gần đây trên mạng xuất hiện một cửa hàng tên là '108 hào', chủ cửa hàng tự xưng là Linh văn sư, linh khí bán ra mỗi mẻ độc đáo, công hiệu phi phàm, đối với dị năng giả chúng ta có tác dụng rất lớn."

Phương Chân bổ sung: "Theo ta được biết, trước mắt Linh văn đại sư đã bán ra năm mươi ba kiện linh khí, chỉ tìm ra được có mười lăm kiện, tất cả không ngoại lệ đều nổi danh trên bảng xếp hạng, 6 kiện ở bảng vũ khí, 9 kiện ở bảng phụ cụ, tất cả đều bài danh trên hai mươi. Không biết tám ba mươi món linh khí còn lại lợi hại như thế nào, nếu toàn bộ đều được phát hiện, phỏng chừng sẽ đem bảng vũ khí và bảng phụ cụ sắp xếp lại toàn bộ một lần nữa."

Thiên Lý vì thế mới biết linh khí mình bán ra thế nhưng lại có danh khí lớn như vậy.

Khoa Ni hâm mộ nói: "Ta cũng đã gửi đơn, đáng tiếc vẫn không có hồi âm lại, Phương đội trưởng, ngại thật sự là quá may mắn."

Phương Chân vuốt Thúc hờn của mình, có chút thoải mái.

Y Bó ở một bên đột ngột ngắt lời nói: "Ta có một cái bằng hữu, ban đầu sớm đã mua được linh khí, lúc trước chỉ tốn có 50 vạn điểm liền mua được. Sau đó được một gã vũ khí sư ra giá gấp ba lần từ trong tay hắn mua đi, muốn nghiên cứu một chút phương pháp chế tạo loại linh khí này, kết quả vô luận là dùng dụng cụ tiên tiến như thế nào cũng không thể xem được kết cấu của nó, cuối cùng lại dùng tia laser đem cắt đi mặt ngoài, kết quả linh khí thể nhưng nháy mắt liền hoá thành tro tàn."

"Cư nhiên lại có cả loại sự tình này?" Khoa Ni cảm thán nói "Linh khí thật sự là một vật bất khả tư nghị, thật không hiểu tên linh văn sư kia làm thế nào lại có thể chế tạo ra. Cái bằng hữu kia của ngươi cũng thật là, lại cứ như thế đem linh khí bán đi, gấp ba lần thì tính là cái gì? Hắn không cần thì cho ta a!"

"Đúng vậy." Y Bó vui sướng khi người gặp họa, nói: "Bằng hữu ta sau đó hối hận gần chết, mất đi cái linh khí này, ta nghĩ chỉ sợ hắn rất khó để có thể mua lại được một kiện khác."

"Mỗi linh khí Linh văn đại sư chế tạo ra đều là tinh phẩm, thời gian để chế tạo được một kiện đại khái cần không ít thời gian đi, bằng chứng là nhìn hắn 1 năm mới chỉ bán ra được hơn năm mươi món là biết." Khoa Ni gật đầu nói: "So với một số lượng vũ khí lớn các vũ khí sư chế tạo đều trân quý hơn."

Mấy người lại tán gẫu một ít tin đồn về linh khí, không khí tập phần náo nhiệt.

Tạp Dịch Bối Nhã sờ sờ đầu Thiên Lý, đột nhiên nói: "Thiên Lý, sáng nay cảm ơn ngươi nhiều."

"Ừ?"

"Nếu không nhờ ngươi cảnh báo trước, chỉ sợ ta đã sớm chết." Lúc ấy xúc tu xuất hiện ngay tại địa phương cách nàng không đến một thước, nếu không phải Thiên Lý kéo nàng lui lại mấy bước, nàng có 90% khả năng sẽ không thể sống nổi, giống như mấy người thành viên dong binh đoàn Uy Lam kia.

"Đúng thật, chúng ta nên phải hảo hảo cảm ơn Thiên Lý mới phải." Phương Chân quay đầu lại, hỏi: "Thiên Lý, người làm sao có thể cảm nhận được nguy hiểm vậy? Dị năng của ngươi là cái gì? Có thể nói cho chúng ta không?"

Thiên Lý trầm mặc một lúc, nếu nói mình không có dị năng, chỉ sợ bọn họ sẽ không đời nào tin tưởng.

"Dị năng của ta thuộc một loại dị năng Linh Giác."

Cái gọi là Linh giác, là một loại dị năng báo trước nguy hiểm sắp đến, cực kỳ miễn cảm với sự biến đổi của không khí và các năng lượng, là một loại dị năng rất hiếm. Có dị năng giả như vậy đi cùng, tỷ lệ sống sót của dong binh đoàn sẽ cao hơn mấy thành, đáng tiếc linh giác dị năng giả không có nhiều sức chiến đấu, rất dễ từ vong trong khi làm nhiệm vụ, hơn nữa nhân số rất ít người, lại khó gặp.

Không nghĩ tới được Thiên Lý lại là một Linh giác dị năng giả, thật sự khiến người khác ngạc nhiên.

"Tạp Dịch Bối Nhã, bắt đầu từ hôm nay, ngại nhất định bảo vệ Thiên Lý cho thật tốt." Phương Chân thận trọng phân phó.

"Không thành vấn đề." Tạp Dịch Bối Nhã ôm cổ Thiên Lý, cười ha ha đáp.

Lúc này, một cỗ sát khí từ phía sau lưng nàng vọt tới, tìm Tạp Dịch Bối Nhã đập nhanh một trận, vội vàng buông Thiên Lý ra, còn chưa kịp quay đầu liền thấy một đạo bóng đen bay nhanh qua, vài giây tiếp theo, Thiên Lý ở bên cạnh nàng đã không còn thấy bóng dáng.

"Sao, sao lại thế này?"

Phương Chân bật cười: "Ta nhưng lại quên, bên người Thiên Lý thế nhưng có một đại cao thủ."

... ..

Tra Nhĩ đưa Thiên Lý đến sườn núi, ngồi xếp bằng nhìn về phía phương xa.

Thiên Lý ngồi ở bên cạnh hắn, thần nhiên nói: "Không biết ánh trăng đêm nay có đẹp hay không. Đáng tiếc, đối với ta mà nói, ban ngày và ban đêm tất cả đều giống nhau."

Tra Nhĩ đem Thiên Lý đặt lên ngồi ở trên đùi mình, cầm tay nàng, cảm nhẹ nhàng đặt ở trên vai nàng, lặng lẽ ngược nhìn trời cao."

Màn trời rộng lớn, bầu trời đầy sao, giống như một loại trần châu lấp lánh ánh sáng.

Nếu Tra Nhĩ có thể nói, hẳn nhất định sẽ nói cho Thiên Lý biết: "Đêm nay không có ánh trăng, nhưng lại có vô vàn vì sao."

Hai bóng dáng dựa sát vào nhau ở trong thiên địa bao la rộng hết cỡ về hết sức nhỏ bé.

Một người nhìn không thấy ánh sáng, một người lại từ trong hắc ám dần dần tiến tới ánh sáng.

Hai con người cô đơn, hai con người tồn tại chấp niệm, tương lai mà bọn họ phải đối mặt, có phải hay không là một tương lai đầy ánh sáng.....

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hứa hẹn.

Sau hai ngày, nhờ có Thiên Lý báo động trước, đoàn người dong binh đoàn Thất Diệp không gặp nguy hiểm lớn nào khác nữa, cũng đã thăm dò địa hình được hơn phân nửa.

Nơi trọc hoá này có đa số là sinh vật bị trọc hoá, hơn nữa các chủng loại khá phức tạp, lực công kích trung bình ở khoảng trung cấp, chỉ cần bảo trì cảnh giác liền có thể ở đây liệt sát trọc thú một thời gian dài.

Phương Chấn đối với điều này có chút vừa lòng, trừ bỏ lần ngoài ý muốn đầu tiên ra, các tình huống còn lại đều ở trong phạm vi dự tính. Cho nên hắn đang tính đi địa phương xa hơn một chút thăm dò một ngày sau đó trở về, chuẩn bị lại đầy đủ vật dụng sau đó bắt đầu tiến hành săn bắn.

Thiên Lý im lặng đi cạnh mọi người, trong cảm giác, cách đây mấy ngàn thước dường như có một quặng mỏ dưới lòng đất, ở địa phương xa hơn nữa còn có một thành thị bỏ hoang.

Trong khoảng thời gian, nàng đã sưu tập được năm, sáu loại linh mộc có chứa văn lộ quy tắc, đều là nhân dịp lúc mọi người không để ý hái được, đương nhiên, cho dù bị phát hiện cũng không sao cả, mọi người có lẽ cũng sẽ cho là tiểu hài tử ham chơi một chút. Thực vật ở nơi trọc hoá chỉ cần không phải là thực vật độc hại, các cây khác bình thường sẽ bởi vì bị hao mòn linh khí mà khô héo, bản thân chúng nó sẽ không thể lưu lại trọc khí.

Lúc này, Y Bố đang tuần tra ở bên ngoài chạy trở về, mà ở trên tay hắn còn cầm một thi thể dã thú trưởng thành gần 1 thước.

"Cái gì vậy?" Tập Dịch Bối Nhĩ đi qua hỏi.

"Trên đường gặp phải cho nên tiện tay giải quyết, ta muốn nhìn xem trong cơ thể có duệ thạch hay không." Nói xong, Y Bố dùng kiếm đem thi thể cắt ra.

"Đợi chút." Phương Chấn đi tới, dùng chân lật lại thi thể dã thú, sắc mặt khẽ biến đổi "Là Khuyển thử răng nhọn, người sao lại đem thứ này về? Ta đưa cho người xem Bách khoa dã thú người không thèm xem sao? Khuyển thử răng nhọn không có duệ thạch, sau khi người giết chết phải lập tức phóng hoả thiêu huỷ."

"Ách." Y Bố bĩu môi, không thú vị nói "Ta đốt ngay đây mà."

"Chạy mau, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này." Phương Chấn nghiêm túc nói "Khuyển thử răng nhọn tuy rằng là trọc hoá cấp thấp, nhưng nó là thứ dị năng giả không muốn đụng tới nhất, không chỉ bởi vì trong thân thể nó không có duệ thạch, mà trọng yếu hơn là, loại dã thú này là loại quần cư*, hơn nữa lòng báo thù rất mạnh, máu của đồng bọn sẽ kích động chúng nó công kích."

*Quần cư: sinh sống theo bầy đàn.

Y Bố lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, tiếp lấy thi thể đưa cho Tập Dịch Bối Nhĩ thiêu huỷ.

Thiên Lý lúc này đột nhiên nói: "Chạy nhanh thôi, phương hướng Tây Bắc rất nguy hiểm, ta e rằng thi thể Khuyển thử răng nhọn này đã khiến cho bầy đàn của nó chú ý tới." Ở trong cảm giác của nàng, một số lượng Khuyển thử lớn đang dùng tốc độ cực nhanh hướng đến bên này chạy đến.

Thần sắc mọi người trở nên ngưng trọng, không nói thêm câu vô nghĩa nào nữa, lập tức xoay người hướng phía Đông nam chạy trốn.

Bầy đàn của khuyển thử răng nhọn cực kỳ khổng lồ, đông ngàn vạn, một khi bị bao vây, mười người bọn họ còn không đủ để nhét kẽ răng của bọn

chúng.

Thiên Lý đang được Tra Nhĩ cố gắng vẫn chú ý hướng đi chung quanh, tốc độ của mọi người chậm hơn so với Khuyển thử hai lần, nếu cứ như vậy khẳng định sẽ bị chúng theo kịp. Hơn nữa bốn phía còn có các trọc hoá thú khác, nếu không kịp tránh đi, mọi người sẽ phải đưa lưng ra đối diện với chúng (thấy kỳ kỳ mà thôi cũng kệ)

Thiên Lý hô to: "Phía trước không xa có một quảng mả, chúng ta đi đến nơi nó trốn một chút đi!"

Phương Chân lộ ra thần sắc vui mừng: "Có quảng mả, nhất định phụ cận sẽ có thành thị, chỉ bằng chúng ta trực tiếp chạy vào thành thị."

"Không còn kịp rồi." Thiên Lý nói: "Người xem phía sau một chút đi."

Phương Chân và những người còn lại quay đầu nhìn, sắc mặt nhất thời liền trắng bệch, ở phía dưới chân trời, một mảnh đồng nghìn nghịt, giống như mây đen hướng mọi người đâm tới, lấy tốc độ này, ước chừng chỉ vài phút là chúng có thể đuổi kịp.

Mọi người quay đầu chạy bán mạng.

Tra Nhĩ chạy trốn nhanh nhất, nếu không có Thiên Lý bắt hắn chậm tốc độ lại một chút để dẫn đường mọi người, phỏng chừng hắn đã chạy thật xa rồi.

Quảng mả đã ở ngay trước mắt, bằng mắt thường của đám người Phương Chân cũng có thể nhìn thấy.

Tra Nhĩ giống như sao băng nhanh chóng vọt vào, mà những người còn lại kém hắn gần một ngàn thước.

Phương Chân cũng nhanh chóng tăng tốc độ, lại âm thầm kinh hãi trong lòng: Xem ra vẫn là xem nhẹ thực lực của người này, tốc độ đó không sai biệt lắm với thiểm điện của hắn.

Bất quá hắn cũng không có thời gian để nghĩ tiếp, đàn Khuyển thử đã đuổi đến sát gót chân bọn họ.

Thiên Lý đứng ở cạnh cửa hô: "Nhanh lên một chút!"

Ở trong thời khắc sinh tử, tiềm lực phát huy của mọi người khiến người khác phải sợ hãi liên tục, cắn răng chạy như điên, rốt cuộc ở trước lúc bọn họ bị đàn Khuyển thử bao vây đã chạy được vào trong quảng mả.

Cửa lớn quảng mả vừa đóng lại, mọi người liền nghe thấy vang lên từng tiếng đánh, mặt đất tựa hồ cũng đang bị rung lên. Cũng may cửa lớn quảng mả là hợp kim tốt, vô cùng chắc chắn, ngăn cản công kích của trọc hoá thú cấp thấp là không thành vấn đề.

Mọi người vừa nghĩ đến đây liền thở dốc té ngồi xuống đất.

"Y Bố chết tiệt, người thiếu chút nữa liền hại chết mọi người." Tập Dịch Bối Nhĩ mắng to.

Y Bố tự biết mình đuối lý, hừ hừ không nói gì.

Phương Chân lạnh lùng nói: "Sau khi trở về đem Bách khoa dã thú đọc mười lần cho ta, không thuộc được tập tính của bất kỳ loại dã thú nào, ta sẽ giảm bớt phần ăn nửa năm của ngươi."

"Không phải chứ...." Y Bố kêu rên.

Tâm lý mọi người lúc này mới cân bằng một chút.

Nghỉ ngơi một lúc, mọi người bắt đầu quan sát hoàn cảnh bốn phía. Trong quảng mả một mảnh tối đen, ẩn hiện trong bóng tối là một vài khoáng vật quang lam ngẫu nhiên nào đó.

Một số người bật lên đèn pin loại nhỏ trong túi tùy thân, khung cảnh chung quanh lập tức hiện lên rõ ràng. Đây là một toà quảng mả phế tích bị bỏ quên rất lâu rồi, vách tường loang lổ, trên mặt lưu lại rất nhiều vật không sạch sẽ, mùi gay mũi, thoạt nhìn rất ghê tởm.

Thiên Lý dùng cảm giác quan sát chung quanh một vòng, năng phát hiện cảm giác của chính mình ở trong quảng mả này thế nhưng bị hạn chế, phạm vi của cảm giác bị rút nhỏ đi rất nhiều.

"Đây là khu vực sáu mươi năm trước được các tầng lớp phía trên phê chuẩn trở thành mộ khai thác Phạm Nại Nhĩ, lúc ấy đã bị vô số người phản đối rồi, nhưng rốt cuộc vẫn tiến hành xây dựng." Đới - thành viên của đông binh đoàn Uy Lam đột nhiên mở miệng nói "Quyết định này trực tiếp khiến cho một cái gia tộc bị suy tàn, bởi vì quảng mả Phạm Nại Nhĩ sau hai năm xây dựng bị thú triều tập kích, nhân số tử vong đạt đến ba mươi mấy vạn, một mảnh thành thị này cũng hoàn toàn trở thành một toà phế tích."

Mọi người nghe được đều sợ hãi. Ba mươi mấy vạn? Có thể tưởng tượng được tình huống lúc trước là khủng bố như thế nào.

Đới lại nói: "Sau khi điều tra xong, nguyên nhân xảy ra vụ tai nạn này chủ yếu là bởi vì phạm vi của quảng mả Phạm Nại Nhĩ quá lớn, phần lớn thảm thực vật bị phá hủy, linh khí từ thực vật dần dần tiêu tán, trọc khí nhân cơ hội liền xâm nhập vào, do đó sau khi thú triều xảy ra, gia tộc duy trì quyết định khai thác mộ đã bị trừng phạt nghiêm khắc, từ nay về sau không một người nào dám khai thác mộ ở phụ cận D giới nữa."

Mọi người giật mình, Y Bó cười nhạo nói: "Nhân loại bị giáo huấn như vậy còn chưa đủ sao? Thế nhưng lại dám đem chủ ý đánh lên D giới."

D giới là nơi gần khu vực trục hoá nhất, cứ xem việc hằng năm đều tiến hành kế hoạch nhân công thực vật nhưng luôn luôn không kịp hình thành rừng cây ở 8D09 là biết.

"Người còn dám nói người khác?" Tập Dịch Bối Nhã nhéo lỗ tai của hắn, cả giận nói: "Là người nào ngu xuẩn đem đám Khuyển thử kia tới?"

"Ồi ôi đại tỷ, là ta sai rồi, là ta sai rồi được không?" Y Bó la nghiêng đầu liên tục cầu xin tha thứ.

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, cảm xúc nặng nề tiêu tán đi không ít.

"Tốt lắm, nếu đã đến đây rồi, chúng ta liền vào xem đi." Phương Chấn vỗ vỗ tay, nói: "Dám không để ý đến việc mọi người phản đối mà khai thác mỏ ở trong này, phòng chừng tài nguyên khoáng sản cũng rất phong phú."

Mọi người cùng hướng bên trong đi tới.

Thiên Lý trầm mặc không nói gì, trong ngực ghé tòm từng trận, so với mọi người thì nàng đã sớm biết trước tình huống ở bên trong, thật sự là....

Chuyển qua một thông đạo, vừa bước vào một căn phòng mở rộng, mọi người liền ngây dại.

Sắc mặt Khắc Lý Tây khó coi nói: "Cái này... không phải chứ?"

Tình cảnh trước mắt quả thật khiến cho người khác khó có thể tin được. Mặt đất đầy thi thể màu xám, xen lẫn trong đó là một đồng khoáng thạch, thoạt nhìn giống như một toà núi nhỏ, khiến người khác ghê tởm.

"Chẳng lẽ đây đều là những người đã chết trong thú triều lần đó sao?" Bá Nạp Đức lẩm bẩm nói.

Phương Chấn ngồi xổm xuống, tình tế nhìn những khung xương này, một lát sau, hắn lắc đầu nói: "Không phải, thời gian từ vong cách đây không lâu lắm, có vẻ như là mới chết gần đây."

"Mới đây? Liền biến thành một bộ xương như vậy?" Tập Dịch Bối Nhã sờ sờ mũi nói.

"Người cũng không nghĩ xem đây là cái địa phương gì? Nơi trục hoá. Thi thể của những người này phòng chừng đã bị dã thú ăn mất."

"Ách."

"Tiếp tục đi vào trong xem đi, mọi người cảnh giác một chút, phòng ngừa có sinh vật trục hoá ẩn nấp."

Thiên Lý từ trên lưng Tra Nhĩ đi xuống, giống như lơ đãng đi đến bên người Bá Nạp Đức, lôi kéo ống tay áo của hắn.

Bá Nạp Đức cúi đầu nhìn, kỳ quái hỏi: "Làm sao thế?"

Thiên Lý nhỏ giọng nói: "Bá Nạp Đức tiên sinh, lát nữa dù ta nói cái gì người cũng không nên lộ ra biểu tình khách thờng."

Trong lòng Bá Nạp Đức tuy nghi hoặc, nhưng vẫn gật gật đầu.

"Có một trục hoá nhân ẩn thân đi theo chúng ta, hắn đang tìm cơ hội đánh lên."

Khoảng cách của người nọ tới bọn họ không đến ba mươi thước, hơn nữa không có ẩn thân ở chỗ bí mật gì, nhưng mọi người lại không thể nhìn thấy hắn, cho nên Thiên Lý đoán chừng trục hoá nhân này có dị năng ẩn thân.

Trong mắt Bá Nạp Đức hiện lên một tia kinh hãi, nhưng nhớ tới lời Thiên Lý dặn dò trước đó, nên vẫn là bảo trì sự bình tĩnh, tuy vậy bàn tay đang nắm cung tên kia trong vô thức đã siết lại.

Thiên Lý thấp giọng tiếp tục nói: "Đợi một lúc người chú ý ám hiệu ở tay ta, khi người kia đứng lại, người hãy bắn tên theo phương hướng ngón tay ta chỉ."

Bá Nạp Đức thận trọng gật đầu.

"Khu vực khai thác mỏ quả nhiên rất lớn, nhìn theo bản đồ trên màn hình, ít nhất có tới ngàn vạn thước vuông, nhưng lại phân ra ba tầng thượng trung hạ." Phương Chấn nhìn bản đồ trên mặt tường, xoay người đối diện nói với mọi người, trong lúc hắn đang chuẩn bị tiếp tục nói cái gì đó, đột nhiên thấy Bá Nạp Đức gió cung lên, hướng đến chỗ hắn bắn ra phong tên.

Phương Chấn giật mình trong lòng, không kịp làm ra động tác tránh né, ở trong tiếng kinh hô của mọi người, phong tên xẹt qua bên tai hắn bắn về nơi nào đó ở phía sau.

Chỉ nghe một tiếng "Phanh", sau đó là tiếng kêu rên của sinh vật nào đó.

Mọi người nghe tiếng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy địa phương nguyên bản không có vật gì thể nhưng xuất hiện một sinh vật hình người, cả người xích lõa, làn da bản cơ hồ nhìn không ra màu sắc, hần một tay ôm bả vai bị thương, một bên lại dùng ánh mắt huyết sắc hung hăng nhìn chăm chăm mọi người, cúi đầu từ trong miệng phát ra một tiếng rống, nhìn qua thập phần đáng sợ.

"Là trọc hoá nhân." Phương Chấn cúi đầu quát một tiếng, theo sau đó lấy ra Thúc hồn.

Những người còn lại cũng mau chóng bày ra trận hình.

Có thể bởi vì là bị thương, dị năng ẩn thân của trọc hoá nhân đã không còn hiệu quả, vẫn có thể nhìn thấy thân thể trong suốt ẩn ẩn hiện hiện. Mọi người không chút nào lưu tình công kích, một lát sau đã đem trọc hoá nhân đánh chết trên mặt đất.

Y Bồ dùng kiếm rạch ra phần ngực bụng của hắn, từ giữa lấy ra một khối duệ thạch, sau đó liền dùng một ngọn lửa đem hần thiêu huỷ.

"Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là tiêu đời rồi." Y Bồ tung tung duệ thạch trong tay, cười nói "Khoa duệ thạch này thật không tồi, hắn là có thể bán giá tốt."

Tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Còn Thiên Lý trầm mặc không nói, nàng lôi kéo tay của Tra Nhĩ, dùng cảm giác chậm rãi lướt qua thân thể của hắn, biểu tình không chút biến hoá, nhưng trong lòng nàng lại có một chút cảm giác bị ai khó nói. Cùng là trọc hoá nhân, không lẽ vận mệnh tương lai của Tra Nhĩ cũng sẽ giống trọc hoá nhân này sao? Bị người khác không do dự chút nào giết chết, sau đó cướp đi duệ thạch trong người?

Loại tử vong này bị thảm thế nào? Không ai sẽ khổ sở vì hắn, không ai sẽ thống khổ vì hắn, cái chết của hắn chính là vì để các chiến tích của các dòng binh đoàn nhiều lên một phần.

Tra Nhĩ, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi rơi vào loại kết cục này, đây là hứa hẹn của Vệ Thiên Lý ta với ngươi. Không chỉ đơn giản bởi vì muốn ngươi khôi phục bản tính và trí lực cường đại, còn vì tín nhiệm của ngươi đối với ta trong khoảng thời gian này....

Thiên Lý yên lặng đặt ra lời thề này trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Căn phòng nguy hiểm.

"Được rồi, đừng tán gẫu nữa." Phương Chấn quán Thúc hồn lại trên cánh tay, thận trọng nói "Xem ra trong quảng mỗ này thực sự có sinh vật trọc hoá, mọi người cẩn thận chút."

Khoa Ni nhìn nhìn phương hướng phía đường hầm, bổ sung: "Ta đề nghị chúng ta nghỉ ngơi hồi phục tại chỗ, đàn Khuyển thử nhiều nhất chỉ vây quanh ở đây 1 ngày rồi sẽ tản ra, chúng ta không nên mạo hiểm xâm nhập vào trong."

Mọi người đều gật gật đầu, năng lượng trong quảng mỗ không thể sử dụng ở nơi trọc hoá, bên trong một mảnh tối đen như mực, dựa vào những đèn pin loại nhỏ họ mang theo thì không kiên trì được bao lâu.

Quyết định chủ ý xong, mọi người dựa theo hình thức đội ngũ như trước mà bắt đầu phân bố nhiệm vụ, thay phiên nhau canh gác. Vị trí căn phòng này của bọn họ ở trung gian, trước sau chỉ có duy nhất một cái cửa, canh gác thực tiện lợi.

Khi tinh thần của mọi người ở đây có chút thả lỏng, Thiên Lý đột nhiên mở miệng nói: "Các người nói xem, trọc hoá nhân có biết cách mở cửa lớn ở ngoài kia không?"

"Hả? Có ý gì?" Đám người Y Bồ hiện lên vẻ mặt nghi hoặc.

Phương Chấn, Đới, A Nhĩ Thập và vài người lính đánh thuê có kinh nghiệm phong phú mặt cũng biến sắc.

Phương Chấn bình tĩnh nói: "Hộp kim ở cửa lớn đã bị mất đi năng lượng, hoàn toàn có thể dễ dàng mở ra."

"Không thể nào?" Y Bồ kêu lên: "Trọc hoá nhân mà có chỉ số thông minh sao?"

"Khó nói được." Phương Chấn cũng không nắm chắc lắm, hần không khỏi đem ánh mắt hướng đến tiểu cô nương kia.

Trên mặt Thiên Lý không nhìn ra có biểu tình gì đặc biệt, chỉ thấy nàng đứng lên, bình tĩnh nói: "Xin các vị hãy chuẩn bị, cửa lớn đã bị mở ra, đàn Khuyển thử đang hướng đến phía bên này chạy tới, khoảng 1 phút là có thể đến nơi này."

Lời vừa dứt, những người còn lại liền lộ ra biểu tình không thể tin được, thật sự là...., bọn họ thậm chí còn chưa kịp thở đầu!

Phương Chấn đối với lời nói của Thiên Lý không chút nghi ngờ, hắn nhìn bản đồ, mau chóng hạ lệnh: “Nhanh chóng lui về quảng mỗ số 5, nơi đó có một căn phòng điều khiển.”

Lúc này quảng mỗ đã không còn cửa, đàn Khuyển thử có thể nhanh chóng tiến quân, bọn họ ngay cả một chỗ để trốn cũng không có.

Mọi người cùng nhau hướng phía bên trong chạy đi, này đã có thể nghe được âm thanh

Máy mìn quảng mỗ số 5 cách mọi người cũng không xa, chỉ cần khoảng ba mươi giây là có thể đến. Dọc thẳng xuống theo cầu thang, phòng điều khiển trung ương rất nhanh liền xuất hiện trước mặt mọi người.

“Nguy rồi!” Phương Chấn khẽ quát một tiếng: “Cửa bị khoá.”

“Thủ lĩnh, dùng dị năng của ngươi khởi động năng lượng cũng không thể mở ra sao?”

Phương Chấn thử thử, ngưng trọng nói: “Không được, đường dẫn phía bên trong đã bị chặt đứt, không thể khởi động năng lượng được.”

“Chết tiệt!” Một vài người đồng thanh mắng một câu.

“Chú ý, bọn chúng đến rồi.” A Nhĩ Tháp giờ lên vũ khí, nhẹ giọng nhắc nhở.

Sắc mặt mọi người trắng bệch, đồng loạt xoay người, nghênh đón đàn Khuyển thử đã đến gần ngay trước mặt.

Ở trong quảng mỗ không thể sử dụng vũ khí có tính sát thương trên diện tích rộng, thứ nhất là vì ô-xy không đủ, thứ hai là vì sợ phá hư tường dẫn đến việc sụp đổ. Cũng tức là đại bác của Tập Dịch Bối Nhĩ và pháo không khí của A Tháp Nhĩ đều không thể dùng nhiều, việc này khiến sức chiến đấu của các thành viên dong binh đoàn Tháp Diệp bị hạn chế rất lớn.

“Đáng chết, sớm biết sẽ thành ra như vậy thà rằng liều mạng với đàn quỷ này ở bên ngoài có phải hơn không!” Y Bó cắn giậm nói.

“Nếu là ở bên ngoài chúng ta khẳng định sẽ bị diệt.” Bá Nạp Đức vừa hướng đàn Khuyển thử bắn vừa trả lời: “Ít nhất ở nơi này chúng ta còn có phần trăm thắng, hàng lang hẹp dài, có thể dễ dàng công kích.”

“Đúng vậy, nhưng nhớ đừng để cho Khuyển thử lại gần mình.” Phương Chấn nhắc nhở mọi người.

Mọi người liều chết chuẩn bị phản kích, hiện giờ trước mặt đã không có đường lui rồi.

Thiên Lý quan sát một chút về tình hình chiến đấu, lấy thực lực của dong binh đoàn Thất Diệp, duy trì trong khoảng thời gian mười phút là không thành vấn đề.

Nàng từ trong ba lô lấy ra thùng dụng cụ, mở cánh cửa chắn bên cạnh cửa lớn ra, dùng cảm giác tinh tế tra xét rất nhanh đã tìm ra vị trí bị hư hại. Đây là một loại khoá máy móc cũ, dù sao cũng chỉ là khoa học kỹ thuật từ vài thập niên trước nên đối với Thiên Lý cũng không khó khăn mấy. Nàng bắt đầu từ hồi nhỏ đã đi theo Vệ phụ học tập sửa chữa máy móc đến giờ cũng không phải để không, dựa theo kỹ thuật hiện tại của nàng, đi thi đến máy móc sơ trung cấp cũng không phải vấn đề khó khăn.

“Mọi người kiên trì, chắc chắn số lượng của đàn Khuyển thử cũng là có hạn, chúng ta nhất định không thể bị toàn diệt trước chúng nó.” Phương Chấn vừa công kích vừa ủng hộ sĩ khí. Nhưng trong lòng hắn cũng hiểu được mình chẳng qua là nói vài lời an ủi mà thôi. Thế lực cả bọn họ có hạn, đây lại là quảng mỗ đã bị phong tỏa, có thể kiên trì đến mười phút là tốt lắm rồi, còn phải cố gắng không để cho Khuyển thử lại gần người.

“A!” Khắc Lý Tây quát to một tiếng, dùng xúc đem Khuyển thử đang cắn một miếng thịt của hắn đánh ra xa, trên đùi hắn bị cắn mất một miếng thịt, máu tươi nhất thời chảy ra đầm đìa.

“Không được, chúng ta không ngăn cản chúng được lâu đâu!” Trên thân thể vài người đều đã xuất hiện vết thương, trọc khí nhanh chóng xâm nhập vào, phải mau chóng sử dụng tinh lọc được thủy.

Thất tình cảnh như vậy, cho dù là Phương Chấn luôn ôn trọng cũng không khỏi lộ ra biểu tình tuyệt vọng.

“Khóa sửa xong rồi.” Lúc này, thanh âm Thiên Lý đột nhiên truyền đến.

“Cái gì?” Phương Chấn ngạc nhiên hỏi lại.

“Khóa được sửa xong rồi, Phương đội trưởng, mau lập tức dùng dị năng của ngươi khởi động năng lượng mở cửa ra.”

Phương Chấn lúc này mới hiểu được đó là ý gì, trong lòng hắn mừng như điên, không quản cái khác bất chấp từ trong sự che chở của đội hữu nhanh chóng chạy tới bên người Thiên Lý, đem Thúc hồn quần lại, đặt tay cánh cửa bắt đầu khởi động năng lượng. Thoát một chốc, cửa kim loại sáng lên, chậm rãi mở ra hai bên.

Thành công rồi! Trong đầu mọi người không hẹn đều hiện lên ý niệm này.

Tập Dịch Bối Nhĩ và A Nhĩ Thập đi vào trước, sau đó theo thứ tự là Khắc Lý Tây, Đới, Y Bó, Khoa Ni, Bá Nạp Đức, ta sau cùng.”

Mọi người theo lời hành động, từng bước từng bước có trật tự lui vào trong, trong lúc đó lại có mấy người bị thương, cũng có mấy đầu Khuyển thử cũng lui theo vào phòng điều khiển, bất quá đây cũng chỉ là vấn đề nhỏ.

Cuối cùng chỉ còn lại Bá Nạp Đức, Phuong Chấn và bóng dáng giống như không hề tồn tại Tra Nhĩ, Thiên Lý thì đứng cạnh cửa quan sát, nàng không lo lắng về việc bị Khuyển thử công kích.

“Lão đại, ngươi đi vào trước đi!” Bá Nạp Đức dùng hết tất cả tên ép lui ba đầu Khuyển thử, la lớn.

“Không, ngoi vào trước đi, để ta phóng võng điện, có khả năng sẽ làm ngươi bị thương.”

Bá Nạp Đức cũng không theo lời mà đi vào, Phuong Chấn còn phải duy trì năng lượng cho cánh cửa, rất khó phân tâm để đối phó với đàn Khuyển thử. Ngoài ra, hắn có khả năng sẽ bị nhốt lại ngoài cửa, như vậy khẳng định là có tử vô sinh. (Nghĩa là chỉ có chết chứ không sống nổi.)

Nếu không như vậy, cho dù hắn bị nhốt ở bên ngoài, Phuong Chấn cũng có thể mở cửa ra từ phía bên trong. Ở trong đội ngũ này, chỉ có duy nhất dị năng của Phuong Chấn có khả năng sử dụng năng lượng bình thường.

Mất thấy đàn Khuyển Thử đã nhanh chóng ép lại gần đây, hai người vẫn giằng co như cũ không ai nhường ai.

Đúng lúc này, Bá Nạp Đức đột nhiên cảm thấy ớn lạnh sau lưng, thân thể bị kéo về phía sau, phanh một tiếng không hiểu vì sao bị ném vào phòng điều khiển.

Phuong Chấn sửng sốt, chỉ thấy một bóng đen xông vào đàn Khuyển thử, giống như ở trên không tung hình thành một lốc xoáy, một đám Khuyển thử lớn bị đánh văng đến trên tường, bắn ra từng vệt máu, tiếng kêu xèo xèo thảm thiết không ngừng vang lên.

Phuong Chấn hoảng sợ, sau đó chỉ thấy ánh mắt Tra Nhĩ lạnh lùng nhìn hắn. Hắn cũng không kịp do dự, chỉ là khẽ gạt đầu, xoay người một cái liền vọt vào trong phòng điều khiển.

Không có Phuong Chấn duy trì, cánh cửa của phòng điều khiển chậm rãi khép lại.

“Tra Nhĩ, mau vào nhanh lên!” Phuong Chấn hô to.

Thiên Lý trầm mặc không nói gì, nàng tin tưởng Tra Nhĩ tuyệt đối có thể thừa sức làm được.

Khuôn mặt Tra Nhĩ lạnh lùng, sát khí trong mắt nghiêm nghị, như hắc bào xuyên qua đàn Khuyển thử, những nơi đi qua đều để lại một vệt máu lớn, giống như từ thần đi trong bóng đêm.

Không có ngọn đèn chiếu sáng, những người còn lại không thể thấy được chi tiết những điều đang xảy ra, Thiên Lý lại có thể “nhìn” rõ rành mạch.

Cửa lớn sắp khép kín, Phuong Chấn vọt đến cạnh cửa, tính nạp năng lượng một lần nữa, cũng không nghĩ đến chỉ vừa nâng tay lên, đã thấy thân ảnh Tra Nhĩ xuất hiện ở bên người Thiên Lý, mà cửa phòng cũng đã hoàn toàn khép lại.

Đây là cái tốc độ gì? Hắn căn bản không thể thấy rõ Tra Nhĩ vào bằng cách nào.

Sau khi hoàn toàn xử lý tổng mấy đầu Khuyển thử lui vào, tất cả mọi người mệt mỏi ngã ngổ trên mặt đất, bọn họ vừa thở dốc vừa lấy ra tinh lọc được thủy, bắt đầu tinh lọc trọc khí trên người.

Trong mấy người bị thương, thương thế cả Khắc Lý Tây là nặng nhất, thiếu mất một miếng thịt lớn, có thể thấy được cả xương, máu tươi chảy lênh láng.

“Nhanh, trước tiên giúp Khắc Lý Tây trị liệu.” Khoa Ni quát to một tiếng.

Đới vội vàng chạy lại đây, lấy ra một bình tinh lọc được thủy, một để hấn dùng, một nửa để khử trùng vết thương. Chất lỏng vừa mới đựng vào miệng vết thương, chỉ thấy một cỗ hắc vụ bay lên, lập tức tiêu tán tống không trung.

“A!” Khắc Lý Tây đau đớn hét lên, cả người bắt đầu run rẩy.

Khi tinh lọc, mỗi người căn cứ vào độ sâu xâm nhập của trọc khí mà nhận được sự đau đớn khác nhau. Giống như Tra Nhĩ, trọc khí trên người hắn đã đạt tới 50%, vượt xa qua giới hạn nên có, trên lý luận mà nói là không có khả năng có thể tinh lọc lại, mà cho dù có thể thì sẽ bởi quá đau đớn mà chết. Đây cũng là điều là Thiên Lý bội phục ở hắn, dưới tình huống mất đi tư duy của người bình thường, hắn còn có thể kiên trì ăn thực vật chứa linh khí, điều đó tương đương với việc thường xuyên chịu cảm giác đau tận xương tủy, loại ý chí phi phàm không người nào có thể sánh bằng.

Khoảng chừng mười phút sau, thân thể Khắc Lý Tây cuối cùng cũng ổn định, cả người hư thoát như muốn hôn mê bất tỉnh.

Phuong Chấn trầm giọng nói: “Tình cảnh của chúng ta thực sự không ổn chút nào, đàn Khuyển thử này có khả năng bị trọc hoá nhân nhốt trong quãng mở làm đồ ăn cho bọn họ. Chúng ta nếu muốn rời đi, ngoại trừ phải khử sạch đàn Khuyển thử ngoài kia, còn phải đối phó với tộc hoá nhân đang ăn

nấp.”

Mọi người trầm mặc không nói gì.

Thiên Lý không dấu vết gạt đầu, Phương Chấn đoán không sai, trọc hoá nhân để đàn Khuyển thử vào hết tổng quặng mỏ đã đem cửa lớn đóng lại. Hiện tại thứ bọn họ đối phó không chỉ có sinh vật bị trọc hoá, mà còn phải đối phó với cả thời gian.

Trọc khí dưới đây còn dày hơn gấp mấy lần so với trên mặt đất, bọn họ chỉ có thể kiên trì nhiều nhất năm ngày. Nếu năm ngày sau còn không ra ngoài, có lẽ trên đời này sẽ có thêm vài cái trọc hoá nhân.

Thiên Lý nhắm mắt lại, kết cấu của và toàn bộ số lượng sinh vật bên trong quặng mỏ trong vòng năm ngàn thước tất cả đều xuất hiện trong cảm giác cá náng.

Đàn khuyển thử ước chừng còn năm sáu ngàn con, bên ngoài phòng điều khiển là nhiều nhất, những con còn lại phân tán ở khắp nơi trong quặng mỏ.

Trọc hoá nhân thì có bảy. Tầng thứ nhất nơi hiện tại bọn họ đang đứng có bốn, tầng thứ hai có ba.

Tầng thứ hai trước tiên thì không cần để ý, tầng thứ nhất có 4, khoảng cách so với phòng điều khiển cũng không quá xa, dựa vào thủ đoạn công kích khuyển thử đấy, một người trong đó có được dị năng hoá diễm, hơn nữa còn là hắc hoá có chứa trọc khí, đây có thể là điều không tốt.

Cái thứ hai có tốc độ kinh người, giống như một cái bóng mờ hồ bình thường, tổng bọn họ, có lẽ chỉ có Tra Nhĩ là theo kịp tốc độ cũng hần.

Cái thứ ba.... thật đáng sợ, ít nhất là đáng sợ trong hoàn cảnh này, hần có thể khống chế thổ thạch, trong nháy mắt có thể tạo ra một hố động, hoặc là cát lún, phòng ngự rất đáng sợ.

Cái thứ tư thực im lặng, giống như đang ngủ, trước mắt thì Thiên Lý cũng không phát hiện được dấu hiệu hần di động, liền không thể phỏng đoán được năng lực của hần.

Không thể không nói, dị năng giả sau khi bị trọc hoá thì lực lượng nắm trong tay thành thạo hơn rất nhiều so với dị năng giả bình thường. Thiên Lý đoán có phải do bọn họ bị tác dụng từ duệ thạch ngưng kết trong cơ thể? Đương nhiên, bây giờ không phải lúc lo lắng điều đó, tình cảnh hiện tại của bọn họ thật sự không quá tốt.

Phải mau chóng nghĩ ra biện pháp trốn thoát.

Thiên Lý chậm rãi mở mắt, con ngươi không có tiêu cự giống như sao trời hiện lên về sâu xa.....

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tiến công chiếm đóng quặng mỏ (nhất)

Mọi người nhanh chóng xử lý miệng vết thương, bổ sung thể lực, tạm thời không có gì để nói.

A Nhĩ Thập dựa vào cạnh cửa, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh một chút, thản nhiên mở miệng nói: “Bên ngoài thật rối loạn.”

Mọi người nghe xong thì hơi sững sốt.

A Nhĩ Thập lại nói: “Đám Khuyển Thử kia đang bắt đầu tự giết lẫn nhau.”

Mùi máu tươi nồng đậm như thế sẽ làm cho sinh vật trọc hoá phát sinh sát khí. Khi không có con mồi làm thức ăn, chúng nó sẽ vì đói khát mà ăn luôn cả đồng loại.”

Hai mắt Khoa Ni sáng lên: “Ta như thế nào lại quên đi chuyện này? Xem ra tình huống của chúng ta cũng không có tệ giống như trong tưởng tượng. Khuyển Thử một khi phát cuồng, chính là không chết không ngừng. Chờ tới khi chúng nó chết hơn phân nửa, chúng ta sẽ không còn điều gì để cố kỵ.”

Đôi lúc đầu nói: “Tuy nói thì nói như vậy, nhưng ai biết đàn Khuyển Thử này sẽ giết nhau tới khi nào? Chúng ta chỉ sợ không chờ kịp thôi, với tình hình này phỏng chừng chúng ta phải phòng thủ đến năm ngày, chúng ta cũng không thể tiêu hao tinh lực được thủy đi?”

“Đúng vậy.”

Khoa Ni thở dài “Ta chỉ đem theo ba bình.”

“Ta hai bình.” Y Bó nhắc tay.

Còn lại ai cũng đều báo ra số lượng được thủy của mình, tối đa là năm bình.

Phương Chấn nhìn chung quanh một vòng, sắc mặt có chút nặng nề.

Thời gian thì không đợi người, trục khí trong phòng điều khiển so với bên ngoài càng nồng đậm. Miệng vết thương trước đó trên người mọi người còn chưa khỏi hẳn, đây mới là điều có thể tạo thành chuyển biến xấu không thể tính trước được.

Hắn đứng lên, kiểm tra một chút thiết bị trong phòng điều khiển, tất cả đều trong trạng thái không thể sử dụng. Đột nhiên hắn nhớ tới vừa rồi Thiên Lý đem khóa cửa tựa hồ sửa hoàn hảo, vì thế hắn nhìn về phía tiểu cô nương ở góc phòng, hỏi: “Thiên Lý, trình độ sửa chữa máy móc của ngươi đạt tới đâu rồi?”

“Đại khái tương đương với trình độ của máy móc sư trung cấp.”

“Không thể nào?” Y Bố kêu lên. “Ngươi mới bao nhiêu tuổi chứ?”

Thiên Lý lạnh nhạt nói: “Cha ta là máy móc sư.”

“Cái này cũng không thể xem như là giải thích được?”

Y Bố đột nhiên hỏi “Thiên Lý, ngươi có làm thí nghiệm IQ chưa?”

“Không có.”

“Như vậy ta đề nghị ngươi khi nào về nên đi làm trắc nghiệm đi.” Y Bố về mặt hưng trí bùng bùng nói.

Thiên Lý dừng lại một chút, hỏi một câu: “IQ của ngươi là bao nhiêu?”

“140.” Y Bố trả lời thực rõ ràng.

“Vậy ta không cần làm thí nghiệm.”

“Tại sao?”

“Lấy IQ của ngươi làm tiêu chuẩn, ước chừng IQ ta gấp ba lần ngươi.”

“Cái gì... Cái gì?” Y Bố trừng to mắt.

Mọi người không hẹn mà cùng cười rộ lên, không khí vốn có chút căng thẳng cũng giảm bớt đi rất nhiều.

IQ của một dị năng giả trưởng thành có tổng giá trị là 325, hơn người thường gấp 1.5 lần. Nội dung trong thí nghiệm chủ yếu bao gồm năng lực ngôn ngữ, trí nhớ, tư duy logic, năng lực tùy cơ ứng biến, giá trị tiêu chuẩn là từ khoảng 110 đến 210, chỉ số thông minh vượt qua 210 có thể coi là cao.

Tổng phân IQ sơ dĩ có giá trị lớn như thế là vì có một số dị năng giả thiên về khai phá não bộ, trí lực cực cao.

Giống như Thiên Lý nói với mọi người rằng dị năng của mình là “Linh giác”, đó là một loại dị năng thức tỉnh trí lực.

Bởi vì tư duy của bọn họ so với người thường tương đối cao, cho nên năm giác quan “thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác” đều sinh ra trình độ tiến hóa bất đồng, thậm chí có thể sinh ra các loại dị năng kỳ lạ.

Đương nhiên, Thiên Lý cũng không biết chỉ số thông minh của chính mình là bao nhiêu, đại khái cũng giống như tiêu chuẩn của người thường đi, chỉ là nhiều hơn người khác hai mươi mấy năm sống trên đời nên mới có đủ bình tĩnh thôi, hơn nữa cái cảm giác vốn có của nàng đại khái là một loại dao động năng lượng kỳ dị không phải dị năng đi, như thế nàng mới có thể sống yên ổn thuận lợi ở thế giới này.

“Được rồi, các ngươi ít nói chuyện phàm đi.” Phương Chấn cười lắc lắc đầu, sau đó đối Thiên Lý nghiêm mặt nói

“Thiên Lý, ngươi tới kiểm tra dụng cụ này một chút đi, có cần bổ sung năng lượng để nó có thể tiếp tục sử dụng hay không?”

Thiên Lý thần nhiên nói: “Hiển nhiên không thể. Phòng điều khiển này vận dụng dựa trên trí não, biến cố phát sinh vào năm đi, trí não trung tâm khẳng định đã bị người mang đi, bất quá chỉ lưu lại một cái xác mà thôi.”

Phương Chấn lộ ra sắc mặt thất vọng.

Thiên Lý dùng cảm giác nhìn qua hắn một chút, hỏi: “Phương đội trưởng có phải hay không muốn mượn dụng cụ quét mìn điều tra hoàn cảnh cùng sự phân bố của sinh vật trục hoá?”

“Đúng vậy.”

Phương Chân sắc mặt vừa động, “Hay là ngươi có biện pháp?”

Thiên Lý không nói gì, lấy từ trong ba lô ra một cây bút lông, yên lặng từ trên sàn đứng lên.

Mọi người liếc nhau, tò mò đi qua xem thử.

Thiên Lý không thể nhìn thấy đường cong mặt bằng, chỉ có thể mượn sử dụng cảm giác định vị, bảo đảm không có sử dụng bút sai.

“Đây là bản vẽ địa hình xung quanh phòng điều khiển, vừa rồi bên ngoài quảng mỗ, Thiên Lý đã nhớ kỹ bản đồ sao?” Tập Dịch Bối Nhã mở miệng hỏi.

Lúc ấy thời gian nghỉ ngơi quá ngắn, trừ bỏ Phương Chân có nhìn bản đồ một chút, những người còn lại đều không có để tâm.

Cố tình trong phòng điều khiển chỉ có bản đồ điện tử, không có trường máy trí não, nếu muốn đọc tài liệu là đều không tương.

Đường hầm quảng mỗ rắc rối phức tạp, trong phòng điều khiển còn có không dưới hai mươi gian, hiện tại bọn họ cách cửa hầm gần nhất, ước tính cũng gần một trăm đường hầm.

Đương nhiên, Thiên Lý cũng không có đem tất cả đường hầm đều vẽ ra, chỉ vẽ ra hơn mười cái trọng yếu.

“Mấy cái hướng này là làm sao?” Phương Chân chỉ chỉ mấy cái đường cong kéo dài hướng tới quảng mỗ.

Thiên Lý cũng không có trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, mà là dùng bút phân biệt vài chỗ, cái nào là đường hầm số 2, đường hầm số 5 và đường hầm số 7 rồi nói: “Nơi này, nơi này, còn có nơi này, số lượng Khuyến Thử đều không ít hơn ba trăm. Trong đó đường hầm số 5 chính là ở ngay bên ngoài phòng điều khiển, nơi mà Khuyến Thử đang chém giết lẫn nhau. Hiện tại số lượng đang giảm mạnh, ước chừng một ngày sau có thể còn lại nhiều nhất một ngàn.”

“Nhiều nhất một ngàn?” Khoa Ni trầm ngâm nói “Chúng ta còn có thể ứng phó được, chỉ cần để ở nơi này nhất ba, đi theo lộ tuyến này ra ngoài vậy là tốt rồi. Vấn đề là, Thiên Lý, ngươi làm sao mà biết những điều này? Hay là ngươi có thể dùng mắt nhìn thấu?”

Mọi người lập tức nhìn về phía tiểu cô nương bất quá chỉ mười một mười hai tuổi.

Thiên Lý lạnh nhạt nói: “Hiện tại không phải là thời điểm thảo luận vấn đề này đi?”

“Thiên Lý, ngươi tiếp tục nói đi.” Phương Chân lúc này mới mở miệng.

Khoa Ni thấy vậy liền không hề hỏi nhiều.

“Mọi người đều biết quảng mỗ trung cấp này còn có trọc hóa nhân, như vậy, ta hiện muốn nói là, nơi này không chỉ có trọc hóa nhân, mà còn trọc hóa nhân có dị năng, ít nhất có 7 cái.”

Mọi người biến sắc.

Thiên Lý lại nói: “Nếu may mắn, tầng thứ nhất chỉ có 4 cái. Phân biệt ở những vị trí này.”

Nàng chỉ trên bản đồ biểu thị.

Đột nhiên Bá Nạp Đức nhớ tới khi vừa mới tiến vào, người đầu tiên phát hiện ra sự hiện diện của trọc hóa nhân cũng chính là Thiên Lý. Linh giác của nàng thế nhưng lại cường đại như thế? Có thể ở cự ly xa biết được vị trí của địch nhân?

Hiển nhiên là Bá Nạp Đức giật mình quá sớm, chỉ nghe Thiên Lý tiếp tục nói: “Đầu tiên, dựa vào nhiều đây trọc hóa nhân, có ám điểm dị năng, có thể thuần phát công kích hỏa diễm, một khi tiếp xúc, trọc khí có chứa hỏa độc rất có thể sẽ lập tức xâm nhập vào thân thể chúng ta.”

“Ngươi nói cái gì? Ám điểm dị năng gì?” Y Bố kêu lên sợ hãi “Ngươi không nói khoác đấy chứ?”

Tất cả mọi người hút một ngụm khí lạnh, hiện tại bọn họ cũng không có tinh lực tiếp tục hỏi tại sao Thiên Lý lại biết rõ ràng điều này, một loại cảm giác nguy cơ xuất hiện.

Nếu là ở địa phương trống trải thì không nói, với thân thủ linh hoạt của dị năng giả, muốn tránh né công kích của hỏa diễm là không thành vấn đề, nhưng đây lại là trong đường hầm hẹp dài, tỷ lệ để bọn họ có thể tránh né có bao nhiêu?

Thiên Lý tựa hồ còn cảm thấy chưa đủ kích đủ, lại từ từ nói: “Phương đội trưởng vừa rồi có hỏi ta mấy cái đường hầm này có vấn đề gì, kỳ thật trọng điểm không phải ở đó, mà là nơi này cất giấu 3 trọc hóa nhân khác. Cái thứ 2 ở quảng mỗ số 3, trong lúc dao động thì lực công kích dường như không mạnh lắm, nhưng tốc độ kinh người, làm người ta không kịp đề phòng. Cái thứ 3 ở khoảng cách xa hơn so với chúng ta một chút, là một gã khổng lồ chế thỏ thạch.”

Khi nghe đến đó, sắc mặt mọi người rốt cuộc hoàn toàn trắng bệch.

Không chế thỏ thạch? Cái này không phải là hoàn toàn có lợi khi ở dưới lòng đất thế này sao? Chỉ cần một nơi bí mật gần đó hóa thành bùn, mọi người

có mười thì tám, chín người sẽ sập bẫy.

“Về phần cái thứ tư ở quảng mộ số 8 vẫn bất động, ta cũng không biết hần có được cái dị năng gì.”

Được rồi, bây giờ còn nhiều ra một cái không biết mạnh bao nhiêu.

Sắc mặt mọi người đã trắng còn trắng hơn.

“Được rồi, ta đã đem những gì ta biết nói hết cho các ngươi, tiếp theo các ngươi tính làm cái gì đây?” Trên thực tế, Thiên Lý và Tra Nhĩ muốn rời khỏi đây cũng không khó, nhưng nàng không muốn bỏ mặc mọi người lại đây, đồng thời, nàng cũng muốn nhìn xem thử biểu hiện của các dòng binh đoàn khi đối mặt với hoàn cảnh nguy hiểm là như thế nào.

Bá Nạp Đức nói: “Số lượng và năng lực của tộc hóa nhân vượt ngoài dự đoán của chúng ta, không bằng chúng ta nghỉ ngơi ở đây nhiều nhất hai ngày, chờ một số lượng lớn Khuyển thủ chết đi rồi ta hãy ra ngoài, như vậy chúng ta mới có bảo toàn thực lực của chính mình để đối phó với tộc hóa nhân ở chỗ tối.”

Không ít người gật đầu tán thành.

Đôi nhìn Khắc Lý Tây vẫn còn đang hôn mê, trầm giọng nói: “Tình trạng của Khắc Lý Tây không được tốt lắm, tốt nhất chúng ta nên mau mau rời khỏi quảng mộ này. Thời gian càng nhiều sẽ xảy ra càng nhiều chuyện xấu.”

“Nhưng là tùy tiện đi ra ngoài thì chúng ta sẽ rất bất lợi.” Y Bố hiêm khi thu hồi biểu tình bất cần đời, nghiêm mặt nói:

“Trước tiên đừng nói đến tộc hóa nhân, chính là Khuyển thủ cũng đủ để khiến chúng ta ăn mệt.”

“Đi cũng không được, ở cũng không xong, chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ chết như vậy sao? Đáng giận!” Khoa Ni mạnh mẽ giáng một quyền vào vách tường.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời đều thúc thủ vô sách (Bó tay chịu trói).

Phương Chấn nhìn bản đồ, ngưng thần không nói.

Sau một lúc lâu, hần mới mở miệng nói: “Chúng ta quả thật không có nhiều thời gian, các ngươi đừng quên, Thiên Lý nói trong quảng mộ có ít nhất 7 tộc hóa nhân, trước mắt có 4 cái có uy hiếp đối với chúng ta, nhưng một hai ngày sau, ai biết có thể sẽ xuất hiện thêm vài cái?”

Mọi người không nói gì.

“Cho nên.” Phương Chấn nghiêm túc nói: “Nhiều nhất là một ngày, chúng ta phải nhanh chóng ra khỏi đây.”

“Một ngày thời gian không phải quá ngắn đi?” Y Bố reo lên “Không nói đến Khắc Lý Tây bị thương nặng, chính chúng ta cũng cần có thời gian nghỉ ngơi hồi phục.”

“Vậy người muốn nghỉ ngơi hồi phục bao lâu?” Phương Chấn liếc nhìn hần.

Y Bố cúi đầu không trả lời.

Phương Chấn vẫn chưa trách móc nặng nề nhiều lắm, Y Bố vẫn chỉ là lính đánh thuê mới, chỉ tham dự thực chiến được khoảng hai, ba tháng, không biết nên làm gì khi gặp nguy hiểm, dũng khí và kinh nghiệm vẫn còn thiếu, những điều này cũng là bình thường, Phương Chấn cũng chỉ là đơn giản nhắc nhở như vậy.

“Tóm lại là như vậy đi? Mọi người hào hào nghỉ ngơi một ngày, mau chóng dưỡng sức.” Phương Chấn đứng lên nói với mọi người “Kế tiếp chính là thời điểm chúng ta chiến đấu, chỉ cần là sinh vật tộc hóa, cũng không thể buông tha.”

“Đội trưởng, có kế hoạch gì cụ thể không?” Khoa Ni hỏi.

“Ta chẳng những muốn tiêu diệt sạch sẽ Khuyển thủ, nếu dư một chút sức lực, tốt nhất nên đem toàn bộ tộc hóa nhân đánh chết.”

“Không phải chứ?” Y Bố kêu lên “Trong hoàn cảnh tộc hóa nhân hoàn toàn có lợi đánh chết chúng?”

Tạp Dịch Bối Nhã rút cuộc không nhịn được mà đập Y Bố một cái: “Ngươi có phải nam nhân không vậy? Suốt ngày sợ hãi, xem tiểu Thiên Lý còn không sợ, ngươi sợ cái p!” (p hình như là cái mông á)

Y Bố nghẹn họng, cũng hiểu được vừa rồi chính mình có hơi lỗ.

Tạp Dịch Bối Nhã lại nói: “Vừa rồi Thiên Lý nói IQ của mình gấp ba lần ngươi, cái này ta tin!”

Y Bố bị đá kích đầu không ngẩng lên, về mặt cầu xin đáng thương.

Trên thực tế, cảm xúc của mọi người đều có chút dao động, trọc khí có ảnh hưởng xấu đối với tinh thần của nhân loại, người có tâm tình không đủ cứng cỏi, sẽ rất dễ dàng sinh ra lo lắng, luống cuống, tuyệt vọng và một loạt cảm xúc tối tăm, ở trong không gian bị phong bế, loại ảnh hưởng này càng lớn.

“Được rồi.” Phương Chân vỗ vỗ tay, đem lực chú ý của mọi người hấp dẫn lại đây, nói “Mọi người cũng không cần ủ rũ quá mức, không phải chúng ta cũng không có một chút ưu thế nào, Thiên Lý với Linh giác siêu cường chính là ưu thế của chúng ta, chúng ta có thể nắm giữ hướng đi của địch nhân, đánh úp hoặc là tạm trốn, bằng mọi giá phải lấy được thành quả lớn nhất. Mọi người đừng quên chúng ta là ai. Linh đánh thuê, lấy mục tiêu tiêu diệt sinh vật trọc hóa làm nhiệm vụ, bất cứ lúc nào, dù là trong hoàn cảnh nào cũng không được phép khiếm đảm lùi bước.”

Mọi người đồng thời thận trọng gật đầu, ánh mắt lộ ra thần sắc kiên định.

Khỏe miệng Thiên Lý lộ ra ý cười thần nhiên, dùng cảm giác chậm rãi đảo qua trên mỗi người, quyết định sẽ giúp bọn họ một việc

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiến công chiếm đóng quảng mỗ (nhị)

“Khụ khụ.” Khắc Lý Tây tỉnh lại ho khan vài tiếng.

Khoa Ni vội vàng đỡ lấy hắn, hỏi: “Cảm giác thế nào rồi?”

Mới Khắc Lý Tây tím tái, cười khổ một tiếng: “Không tốt lắm, trong hoàn cảnh này công hiệu của tinh lọc được thủy tựa hồ bị suy yếu.”

Tinh lọc được thủy không thể dùng liên tiếp, lúc trước đã tiêu hao một bình, bây giờ dù có muốn uống bình thứ hai cũng không được, làm thế chỉ lãng phí thêm thời.

Bất quá xem bộ dáng của Khắc Lý Tây, muốn tiếp tục đi ra khỏi quảng mỗ, ít nhất còn cần một bình tinh lọc được thủy.

Khoa Ni nhíu lông mày, giống như lập tức nghĩ đến cái gì, ánh mắt chuyển hướng tới cánh tay đang quấn “Thúc Hồn” của Phương Chân, linh khí của 108 hào có một điểm chung là đều có thể tinh lọc trọc khí.

Nếu Khắc Lý Tây có thể mang theo cái này, phỏng chừng không cần phải lo lắng đến sự nguy hiểm của trọc hóa.

Khoa Ni lại rũ mắt xuống, thời điểm này muốn mượn vũ khí của lính đánh thuê tương đương với việc lấy đi nửa cái mạng của, cho dù về tình đều không thể thực hiện được.

Nhưng là Khắc Lý Tây...

Trong đây chỉ có Thiên Lý là người hiểu rõ tình huống của mọi người nhất, nàng dựa vào cảm giác để phân tích trình độ trọc hóa của bọn họ.

Trong đó Khắc Lý Tây là không ổn nhất, linh khí tinh lọc được thủy chậm rãi bị trọc khí ăn mòn, miệng vết thương xử lý cũng chưa hoàn toàn tốt.

Những người khác có lẽ không thể kết luận thời gian bị trọc hóa của Khắc Lý Tây, nhưng Thiên Lý lại có thể, sẽ không vượt quá hai ngày, một khi để cho trọc khí vượt qua giới hạn giá trị, dù có uống bao nhiêu tinh lọc được thủy cũng vô dụng.

Thiên Lý lại lấy từ bên trong ba lô ra mấy vật này nọ, kêu lên:

“A Nhĩ Tháp tiên sinh.”

A Nhĩ Tháp quay đầu lại, hướng Thiên Lý đang ngoắc tay đi qua, tiếp nhận vật mà Thiên Lý đưa cho hắn, lập tức cảm thấy trên tay có một cỗ linh khí dư thừa.

Hai mắt hắn sáng lên, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ngươi thử một chút, nhớ rõ, khởi động dị năng của ngươi.”

A Nhĩ Tháp đem vật này đưa đến bên miệng, sau đó nhẹ nhàng thổi, dị năng trong cơ thể vận chuyển thật tự nhiên.

Theo thanh âm mạnh mẽ vang lên, lấy A Nhĩ Tháp làm trung tâm, trọc khí như sóng gợn bị đẩy ra, thoáng chốc toàn bộ phòng điều khiển một mảnh sạch sẽ, không có một chút cảm giác áp lực tồn tại.

Thiên Lý âm thầm gật đầu.

Quả nhiên, dùng dị năng “kích phát “vang mộc, hiệu quả tốt hơn mấy lần so với khi nàng sử dụng, chẳng những mở rộng phạm vi, mà phòng chừng thời gian cũng sẽ tiếp tục tăng lên.

“Này... Đây là cái gì?” Y Bó không thể tin kêu lên.

Mọi người cũng ngây dại, cảm thụ một chút không khí sạch sẽ xung quanh, nhất thời cũng không biết phản ứng như thế nào.

A Nhĩ Thập lấy lại tinh thần trước tiên, hần nói với Thiên Lý: “Cái Này chẳng lẽ cũng xuất phát từ cửa hàng 108 hào?”

“Có lẽ vậy.”

Thiên Lý thần nhiên nói “Nó có tên là ‘Vang mộc’, Có một bằng hữu đã tặng cho ta, trong thời gian nhất định sẽ hình thành vòng bảo hộ, ngăn cản sự ăn mòn của trọc khí.”

“Thật tốt quá!” Khoa Ni về mặt kinh hi nhìn về phía Khắc Lý Tây.

Cả người Khắc Lý Tây run run, bộ dáng tựa hồ thực thống khổ.

Khoa Ni lộ ra tươi cười, cao hứng nói: “Xem ra tình lọc đã có tác dụng.”

Phương Chân nhìn xung quanh một vòng, sau đó ánh mắt chuyển hướng đến Thiên Lý đang sửa sang lại ba lô, tựa hồ chuyện này đối với nàng chỉ là một việc nhỏ bé không đáng kể.

Không thể không nói, hần vẫn là xem nhẹ tiểu cô nương nhìn như bình thường này.

Nàng có sự bình tĩnh không phù hợp với tuổi, đã đạt tới trình độ máy móc sư trung cấp, có dị năng linh giác vượt quá mức tưởng tượng, tùy ý lấy ra một vật này nọ liền hóa giải được nguy cơ của đoàn đội.

Thiên Lý, người rốt cuộc là ai?

“Thiên Lý...” A Nhĩ Thập khó có khi lại lộ ra biểu tình muốn nói lại thôi.

“A Nhĩ Thập tiên sinh có chuyện gì xin cứ nói thẳng.”

“Không biết muội có thể đem linh khí này bán cho ta được không?”

Thiên Lý cười cười: “Vang mộc quả thật có vẻ thích hợp đối với dị năng giả không khí.”

A Nhĩ Thập trong mắt hiện lên thần sắc vui mừng, nói: “Thiên Lý muội ra giá đi.”

Thiên Lý ngẩng đầu lên hỏi Phương Chân: “Phương đội trưởng lúc trước người mua ‘Thúc Hồn’ bao nhiêu tiền?”

“120W.”

“Như vậy Vang Mộc cũng lấy giá này đi.”

“Hảo, chờ ta trở về sẽ lập tức đưa đến cho người.” A Nhĩ Thập đáp ứng, đối với linh khí ngoài ý muốn này yêu thích không buông tay.

Những người còn lại đều lộ ra thần sắc hâm mộ.

Y Bó nhìn lại đây, ánh mắt ngấm ngấm Thiên Lý, mặt dày cười nói: “Thiên Lý muội muội, không biết bằng hữu của người còn đưa linh khí nào khác không?”

Thiên lý mặt cũng chưa nâng, trả lời: “Không có.”

Y ôm mặt lại thất vọng, ai thán nói: “Ta khi nào thì có thể cầm đến một linh khí a?”

Tập Dịch Bối Nhã lấy một tay đẩy Y Bó ra, ôm lấy Thiên Lý, cọt cọt nói: “Thiên Lý, muội chính là thần may mắn của chúng ta, đội trưởng mời muội vào đội thật sự rất sáng suốt. Về sau cũng đừng đi nữa, trở thành thành viên của dong binh đoàn chúng ta đi!”

Phương Chân tâm vừa động, cũng có quyết định này.

Thiên Lý chỉ cười cười: “Chờ ra khỏi quặng mỏ rồi nói sau.”

Phương Chân gật đầu: “Có Vang Mộc trợ giúp, thể lực của chúng ta đã khôi phục phần nào, mọi người nắm chắc thời gian nghỉ ngơi, ngày mai chính là một ngày quyết định sinh tử.”

....

Ngày hôm sau, khi mọi người tỉnh dậy, vòng không khí mà Vang Mộc tạo thành đã gần biến mất, may mà thể lực của mọi người đã được khôi phục, sắc mặt của Khắc Lý Tây cũng tốt lên rất nhiều, tham gia chiến đấu tuyệt đối không thành vấn đề .

“Thiên Lý?” Phương Chấn nhìn về phía Thiên Lý.

Thiên Lý hiểu ý trả lời: “Bên ngoài đại khái có nhiều nhất khoảng hai ngàn Khuyển Thử, bắt quá lực công kích của chúng đã giảm xuống mấy lần, đối phó chúng cũng không khó lắm.”

“Trọc hóa nhân đâu?”

“Trọc hóa nhân Âm điểm ở gần quảng mô số 5, sau khi ra ngoài chúng ta có khả năng sẽ trực tiếp gặp được.Trọc hóa nhân tốc độ đag ở quảng số 2, còn trọc hóa nhân chưa xác định được năng lực đang ở quảng số 1.”

Sắc mặt mọi người trầm xuống, trong lòng đều đang tính toán phương pháp tác chiến .

Thiên Lý lại tiếp tục nói: “có một tin tức tốt, dị năng giả khổng chế thổ thạch đã đi quảng mô số 13 , lúc chúng ta hành động phòng chừng sẽ không gặp hấn.”

Phương Chấn gật đầu, hướng mọi người nói:

“Đàn Khuyển Thử đã không còn đáng lo ngại, điểm quan trọng mà chúng ta phải chú ý là việc đánh lén của trọc hóa nhân. Đợi đến khi gặp được dị năng âm điểm thì Khoa Ni, trước tiên người hãy dùng nước khổng chế sức chiến đấu, hấp dẫn sự chú ý của hấn, sau đó Bá Nạp Đức dùng mũi tên gió công kích, còn Y Bô xem tình huống mà tùy thời tiến hành ám sát hấn.”

Mọi người đều thận trọng gật đầu.

Phương Chấn dặn dò thêm vài câu, sau đó khởi động dị năng, mở cửa ra.

Xuất hiện trước mắt mọi người là thi thể chồng chất như núi, đặc biệt là mùi máu tươi làm người ta cảm thấy buồn nôn.

“Bắt đầu!” Phương Chấn ra lệnh một tiếng, mọi người lập tức bước trên thi thể, hướng về phía đàn Khuyển Thử .

Hồ hấp của Tra Nhĩ trở nên trầm trọng, trong mắt lóe ra huyết sắc, cả người căng thẳng.

Thiên Lý ở trên lưng hấn thầm kêu không tốt, vội vàng từ trong túi tiền lôi ra một cái bình nhỏ, quơ quơ ở phía chóp mũi Tra Nhĩ.

Đây là một mị hoa có thể thanh tỉnh tinh thần, là Thiên Lý mua ở trên mạng, vốn là đồ chuyên dụng cho nữ tử, nay được dùng để kích thích khứu giác của Tra Nhĩ.

Tra Nhĩ hừ hừ vài tiếng, khôi phục một ít thần trí, nhìn thân ảnh mọi người đi xa dần, hấn thả người đi theo.

“Cẩn thận!” Thanh âm Phương Chấn truyền đến.

Một dòng khí màu đen nóng rực gào thét qua.

Quả nhiên gặp được trọc hóa nhân âm điểm, hơn nữa hỏa điểm của đối phương có lực công kích mạnh hơn trong dự đoán. Chỉ đối mặt một chút đã bức lui được Khoa Ni, còn khiến hấn mém chút nữa bị đốt.

“Mọi người cảnh giác, giữ vững đội hình.” Phương Chấn một bên chém giết mấy đại Khuyển thử, một bên hô to “Khoa Ni, thử lại lần nữa.”

Khoa Ni cắn chặt răng, vọt đến âm điểm giả vài bước, lấy ra lá chắn trên cánh tay mình, tạo một vòng nước hình cái lồng trên không trung.

Lực chú ý của Âm điểm giả quả nhiên dời đến người hấn, cái gọi là khắc nhau như nước với lửa, dị năng tương khắc tất nhiên sẽ sinh ra bài xích.

Ngay lúc thân thủ của âm điểm giả ngưng kết hỏa khí, Bá Nạp Đức giơ lên cung tên.

Thiên Lý đột nhiên quay đầu đến hướng bên kia của quảng mô, sau đó vỗ vỗ bả vai Tra Nhĩ, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ vài câu.

Tiếp theo, hai người liền lặng lẽ rời khỏi chỗ.

Âm điểm giả thống khổ rống một tiếng, phát ra chiêu thức cuối cùng của bản thân.

“Cẩn thận!” Đợi đến Khoa Ni đẩy ra.

Đám người Phương Chấn đều tự né tránh, âm điểm rải rác xung quanh mọi người, độ nóng rực kia khiến bọn họ đau đớn.

“A!” Cánh tay Khoa Ni rốt cuộc vẫn là bị âm điểm làm cho bị thương.

Đôi lập tức lấy ra tinh lọc được thủy, bôi lên miệng vết thương, trọc khí và linh khí va chạm nhau, khiến cho Khoa Ni đau đến ứa gân xanh.

May mắn chính là cường độ tổn thương tương đối thấp, nếu không tinh lọc được thủy căn bản là không dùng được.

“Đi tìm chết!” Lúc này, Y Bồ rốt cuộc cũng tìm được cơ hội chém một cái, bỏ đôi người ám điểm giả ra, máu văng tung tóe, ám điểm giả nặng nề ngã xuống đất.

“Hô!” Mọi người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Lấy ra duệ thạch trong cơ thể trọc hóa nhân, đem Khuyển thử xung quanh xử lý sạch sẽ, mọi người bắt đầu thương lượng bước hành động tiếp theo.

“Kế tiếp chính là trọc hóa nhân tốc độ ở quảng mô số 2.” Phương Chấn nói xong, nhìn về hướng Thiên Lý, lại kinh ngạc phát hiện không thấy người đâu, hần hỏi: “Thiên Lý và Tra Nhĩ đâu?”

“Ở đây.” Thanh âm Thiên Lý truyền đến từ quảng mô số 1.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Tra Nhĩ cũng Thiên Lý tòng nhảy mất liền xuất hiện trước mặt.

“Các ngươi đi đâu?” Phương Chấn nhíu mày hỏi.

“Vừa rồi phát hiện trọc hóa nhân tốc độ kia đang tới gần chúng ta, cho nên ta để cho Tra Nhĩ chặn đường lại, miễn để cho hai gã trọc hóa nhân hai mặt giáp công (tấn công từ hai phía).”

“Giải quyết được chưa?”

Thiên Lý quơ quơ duệ thạch trong tay.

Bọn người Phương Chấn lộ ra nụ cười, đối với việc này không ngạc nhiên là bao, lấy năng lực của Tra Nhĩ, đối phó với tên trọc hóa nhân không có lực công kích mạnh kia thật dễ dàng như ăn sáng.

“Tiếp theo còn lại một tên cuối cùng.” Phương Chấn nói “Tình huống hiện tại so với dự tính của chúng ta tốt hơn rất nhiều.”

Y Bồ cười nói: “Một khi đã như vậy, không bằng đem tất cả trọc hóa nhân ở tầng một giải quyết hết đi.”

Phương Chấn trừng mắt liếc hần một cái, nói: “Quảng mô này rất lớn, không biết ẩn tàng bao nhiêu là trọc hóa nhân, nếu muốn tiêu diệt toàn bộ, nhân số của chúng ta như vậy là còn chưa đủ, chờ khi trở về triệu tập vài dong binh đoàn rồi tính đến. Thực lực của những trọc hóa nhân này mọi người cũng đã thấy, nếu không nhờ có linh giác của Thiên Lý, chỉ sợ chúng ta đã hao binh tổn tướng (dịch bừa: tổn thất nhiều.)

Mọi người đều đồng thời gật nhẹ đầu.

“Như vậy mau đi thôi.” Phương Chấn dẫn đầu đi đến quảng mô số 1.

Thiên Lý vẫn tiếp tục dùng cảm giác chú ý tình trạng xung quanh, dọc theo đường đi này ngoại trừ có mấy con Khuyển thử lạc đàn cũng không có uy hiếp gì khác.

Khi đi tới quảng mô số 2, Bá Nạp Đức đột nhiên bắn ra phong tên đến một hướng, lớn tiếng nói: “Có người, mọi người cẩn thận!”

Mọi người đưa lưng vào nhau, bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, cẩn thận quan sát, không khí một mảnh im lặng, chỉ có tiếng hít thở ồ ồ của mọi người.

Thiên Lý cảm thấy kỳ quái, vừa rồi trong cảm giác của nàng cũng không có xuất hiện thân ảnh địch nhân, Bá Nạp Đức đây là nhìn thấy cái gì?

Lúc này, Tập Dịch Bối Nhã kêu lên: “Ồ bên kia!” Đồng thời nổ ra hỏa pháo trong tay, đánh lên trên mặt tường, khiến cho xung quanh xuất hiện chấn động nhỏ, đất đá rơi xuống.

Phương Chấn quát khẽ: “Tập Dịch Bối Nhã, không cần dùng hóa pháo của ngươi công kích lên mặt tường.”

Tập Dịch Bối Nhã cắn cắn môi, biết chính mình vừa rồi là lỗ mãng, nhưng chính là nhasng một cái liền không thấy bóng dáng của người kia.

“Là tốc độ giả hay là ẩn hình giả?” Phương Chấn hỏi.

Thiên Lý nhíu nhíu mày, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái, vừa rồi nàng chính là cảm giác được sự dao động của dị năng, nhưng lại vẫn như cũ không phát hiện ra được bóng người. Hơn nữa trong cảm giác của nàng thì phụ cận gần đây chỉ có trọc hóa nhân ở quảng mô số 1, như vậy rốt cuộc ai đang ở trong quảng số 2 này đây?

Không thể a, bất cứ vật thể nào nàng cũng có thể cảm nhận được, cho dù là ẩn thân đi chăng nữa thì cũng không ngoại lệ.

“Thiên Lý...” Phương Chấn đang muốn hỏi, chỉ thấy trước mặt không xa xuất hiện một cái bóng đen, hần lập tức xông lên, quăng ra Thúc hồn, kết quả

thể nhưng người kia lại tiêu thất (biến mất).

Đây là chuyện gì?

“Mọi người cẩn thận, trọc hóa nhân ở chỗ tối có dị năng rất kỳ quái, khi xuất hiện và biến mất đều không thể nào tìm ra, rất khó phán đoán vị trí của hắn.” Cho dù là ẩn thân, mọi người cũng có thể từ dấu chân, âm thanh hay một vài biến hóa nhỏ liền sẽ tìm được sơ hở, nhưng là người này lại hoàn toàn vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng).

Tiếp theo, người ở chỗ tối và mọi người bắt đầu chơi trò trốn tìm, lâu lâu lại đánh lén, khiến thần kinh của mọi người buộc chặt, có một vài lần còn khiến người phe mình bị thương.

Thiên Lý một mực yên lặng không lên tiếng, lặng lẽ cảm nhận, khi người đó lại một lần nữa xuất hiện biến mất ở một bí mật, nàng rốt cuộc đã biết vì sao lại thể này.

Thì ra là thể!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tiến công chiếm đóng quảng mỗ (tam)

Mọi người trong đoàn đội bị cái quỷ ảnh kia khiến cho tâm thần không yên.

"Lão đại, cứ như vậy không phải biện pháp tốt a!" Y Bồ nhỏ giọng nói

Phương Chấn nói: "Ta biết, đợi một chút, thử thêm vài lần nữa, trước hết phải xác định được đối phương có cái dị năng gì."

Đám người Y Bồ gật đầu, tập trung tinh thần tìm kiếm địch nhân ở chỗ tối.

Lúc này, Thiên Lý mở miệng nói: "Phương đội trưởng, không cần tìm kiếm, hiện giờ chúng ta tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì."

"Nghĩa là sao?" Phương Chấn cảnh giác xung quanh, đầu cũng không quay lại, hỏi.

"Các người có phải nhìn thấy một người thể này không?" Thiên Lý cũng không đáp mà hỏi ngược lại "Tóc dài, gầy yếu, thân trên loã lồ, hạ thân mặc một cái quần dài rách nát, trên cổ tay trái còn mang theo một cái thủ hoàn (dịch không ra từ này, mọi người thông cảm :3)."

"Đúng vậy, là hắn." Mọi người lần lượt gật đầu.

"Quả nhiên là thể." Thiên Lý khẳng định nói "Thứ vừa rồi quấy rầy chúng ta căn bản không phải là người, mà là một phân thân."

Thiên Lý không nhìn thấy hình dáng của người kia, vừa rồi là năng khiếu tả tướng mạo của trọc hoá nhân trong quảng mỗ số 1, câu trả lời của mọi người đã chứng minh những gì nàng đoán là đúng. Bóng người mà bọn họ thấy chính là phân thân của trọc hoá nhân, hơn nữa lại là phân thân cấp bậc thấp nhất, lợi dụng năng lượng nhỏ bé chế tạo ra mấy ảo ảnh hình người đánh lén, nhưng trên thực tế thì cũng không có bao nhiêu lực công kích, đây cũng là nguyên nhân vì sao ban đầu Thiên Lý không phát hiện ra, dao động của năng lượng quá mức mỏng manh, lại xen lẫn bên trong trọc khí, rất dễ dàng bị bỏ qua.

"Phân thân?" Phương Chấn nhíu mày, hỏi "Người chắc chắn chứ?"

"Nắm chắc tám phần." Chế tạo phân thân theo chủ thể dễ di chuyển, đây đúng là dị năng đặc thù của kính tượng (giương). Dùng năng lượng mỏng manh chế tạo ra phân thân, có thể sánh bằng ảo ảnh bình thường.

"Nói cách khác, chúng ta sắp sửa phải đối mặt với một kính tượng dị năng (có năng lực sao chép) giả?" Phương Chấn lâm bảm nói "Kính tượng là dị năng hiếm gặp, ta chưa nhìn thấy bao giờ."

"Ta cũng chưa từng." Khoa Ni lắc đầu, nhìn xuống cánh tay vừa rồi bị thương, nói "Ở trong sách khoa học phổ cập dị năng chỉ giới thiệu ngắn ngủi có mấy câu về kính tượng dị năng, phức chế thật thể, chuyển hoá năng lượng, phản xạ ánh sáng."

Y Bồ nghi hoặc nói: "Những điều phía trước còn có thể hiểu, phản xạ ánh sáng? Như thế nào được gọi là phản xạ ánh sáng?"

"Không rõ lắm." Khoa Ni nói "Tư liệu về các dị năng hi hữu thường rất ít, chúng ta không có tư liệu để học hỏi."

Y Bồ nhìn bóng người chột lơ rồi lại biến mất ở góc tường, vô tình cười nói: "Nếu phân thân chỉ có lực công kích như vậy thì cũng đâu có gì đáng sợ là bao."

Khoa Ni liếc mắt nhìn hấn, thần nhiên nói: "Luỹ thừa nguy hiểm của dị năng kính trọng là cấp S."

"Không phải chứ?" Y Bó tròng lớn mắt.

Sắc mặt những người còn lại đều trở nên trầm trọng.

Phuong Chấn mở miệng nói: "Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, lần này ta không thể an bài cụ thể được, tất cả tùy theo hoàn cảnh mà hành động, ở đây không có ai có kinh nghiệm chiến đấu với kính trọng dị năng giả, chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Cửa ra ở ngay phía trước, hy vọng mọi người có thể bình an trở về thành."

Mọi người đồng loạt gật đầu, nắm chặt vũ khí trong tay, chậm rãi đi đến quảng mô số 1.

Thiên Lý dựa vào lưng Tra Nhĩ, lông mi hơi nhăn lại. Nơi bọn họ đến gần, quảng mô số 1 đang xuất hiện biến hoá kỳ quái.

Khi bọn hấn đi vào quảng mô số 1, nghênh đón bọn họ không chỉ là 1 trọc hoá nhân, mà là 11 trọc hoá nhân.

Mọi người nhìn đến trọc hoá nhân đầu tiên, đang muốn động thủ, trước mắt lại xuất hiện một màn khiến người ta cứng lưỡi.

"Này, đây là cái gì?" Y Bó chỉ vào trước mặt, không thể tin nói "Không phải ta hoa mắt đây chứ?"

"Tất nhiên không phải." Phuong Chấn nghiêm túc nói "Xem ra hấn không chỉ có thể phân thân chính mình, mà còn có thể phân thân cả người khác."

Giờ phút này trước mặt mọi người xuất hiện 10 cá nhân, cho dù là tướng mạo, thần thái, ăn mặc hay vũ khí đều giống hệt bọn họ.

"Tiếp theo làm gì bây giờ?" Nhìn người giống y đúc bộ dáng của chính mình, mấy người Tật Dịch Bối Nhã cảm thấy thập phần quý dị.

Phuong Chấn nghĩ nghĩ, nói "Dù sao cũng phải thử một chút, mọi người tự đối phó với phân thân của chính mình, tránh để đội hữu bị thương. Mặt khác tận dụng mọi khả năng công kích trọc hoá nhân kia, bản thể nếu chết, phân thân tất nhiên cũng sẽ biến mất."

Mọi người lên tiếng trả lời, đều lấy ra vũ khí của chính mình, mà phân thân trước mặt bọn họ cũng đồng thời làm ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Thiên Lý phát hiện những phân thân này hoàn toàn khác biệt với cái vừa rồi, chẳng những có thực thể, hơn nữa lại có đầy đủ năng lượng, hấn là có lực công kích nhất định.

Phuong Chấn dẫn đầu tiến lên, có thúc hồn trong tay, hấn có thể không chế dị năng của mình cách thuần thực, một đạo tia chớp nhanh chóng bay đến phân thân của hấn... Còn chưa kịp nhìn thấy kết quả công kích, Phuong Chấn mạnh mẽ nhảy về phía sau một cái, khó khăn tránh một quả pháo bay tới.

"M!" Y Bó kêu to "Những phân thân này thế nhưng lại có dị năng giống của chúng ta!"

Phuong Chấn dừng lại, nhanh chóng nhìn lại phân thân của chính mình, ai ngờ phân thân kia thế nhưng lông tóc vô thương (không chút tổn hại), còn đang công kích đội hữu của hấn, đúng là đang dùng dị năng tiềm điện.

Đây là sao? Tại sao công kích của hấn không có hiệu quả? Phuong Chấn cắn chặt răng, lại một lần nữa đánh ra một đạo tia chớp.

Lúc này nhưng thật ra lại nhìn thấy rõ ràng, công kích của hấn không phải là không có hiệu quả, mà là căn bản không đánh trúng đối phương, thế nhưng lại trật? Không có khả năng. Dưới một khoảng cách như vậy, làm sao hấn có thể thất thủ được?

Những người còn lại cũng gặp tình huống tương tự, cả tập thể giống như đang chơi thuốc, liên tục phạm sai lầm.

Thiên Lý ở một bên "nhìn" cảm thấy rất kỳ quái, tuy nói đúng là phân thân sao chép một phần năng lực của bọn họ, nhưng tuyệt đối không thể theo kịp bản thể, chỉ cần bảo trì bình tĩnh, đánh bại bọn chúng chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng tại sao mọi người lại liên tục phạm sai lầm?

"Ồi!" Cánh tay Khắc Lý Tây thiếu chút nữa bị xuyên thủng, không nhịn được kêu lên "A Nhĩ Tháp, sao người đánh ta!"

"Ta ở trong này, người đánh người là phân thân của ta." Thanh âm A Nhĩ Tháp vang lên ở phía bên kia.

"Đối, người làm cái gì vậy?" Tật Dịch Bối Nhã chịu đựng đau đớn, không nhịn được quát lên.

"Tiểu thư, người nhận nhầm người." Đới bất đắc dĩ trả lời.

"Đáng chết, căn bản là không phân biệt được ai với ai." Y Bó nóng nảy không thôi.

... ..

Khung cảnh nhất thời hỗn loạn, mọi người khó có thể nhận ra nhau, đánh nhau đến bó tay bó chân, sợ vô tình gây tổn thương cho đội hữu, mà phân thân lại không thèm để ý, ra tay không chút lưu tình.

Phương Chân vừa phòng ngự vừa nhìn về trục hoá nhân phía trước, đột nhiên hô "Bá Nạp Đức, hướng về phía trục hoá nhân bắn tên đi!"

Bá Nạp Đức không nói một câu, tránh thoát vài ba công kích, nâng cung vọt tới.

"Phanh" một tiếng, phong tên bắn vào vách tường bên cạnh trục hoá nhân.

Lại trật! Bá Nạp Đức nheo mắt, sắc mặt lạnh lùng.

.....

Sao lại thế này? Định nhân rõ ràng ở phía bên trái, bọn họ sao lại công kích phía bên phải? Thiên Lý suy nghĩ mãi không thể hiểu nổi.

Ở đây chỉ có nàng và Tra Nhĩ là không tham gia chiến đấu, phần thân của hai người bọn họ cũng không có cử động. Thiên Lý đoán trục hoá nhân cũng không có sao chép năng lực của hai người bọn họ, bởi vì vừa rồi ở trong quảng mộ số 2, khi cái phân thân kia đi ra quây rầy, chỉ có bọn họ là không ra tay. Kính tượng là cần phải bắt chước làm theo, nhưng nếu không có hành động gì để bắt chước, liền không thể tái tạo đầy đủ.

Vấn đề hiện tại là, nguyên nhân khiến mọi người sai lầm là gì?

Dị năng kính tượng có thể phục chế thật thể, chuyển hoá năng lượng, phản xạ ánh sáng... Đợi một chút, phản xạ ánh sáng? Chẳng lẽ là do nó?

Mọi người đều biết, ánh mắt có thể nhìn vật là nhờ thông qua hình chiếu của ánh sáng, nhưng nếu là thay đổi lại phương hướng ánh sáng chiếu xạ, thị giác sẽ bị sai lệch. Giống như mọi người bây giờ, luôn luôn không thể công kích trúng mục tiêu. Thị lực tốt ngược lại trở thành trở ngại của mọi người.

Thì ra là thế, đây mới chân chính là chỗ đáng sợ của kính tượng dị năng giả. Bọn họ có thể tạo ra phân thân tương đương với bản thể, đồng thời còn có thể đánh lừa thị giác tạo ra thể mạnh, chỉ cần có đầy đủ năng lượng, một người có thể đối phó với một đoàn đội.

May mắn trục hoá nhân không đủ thông minh, nếu không bọn họ đã sớm xuất hiện thương vong.

Thiên Lý vốn định để cho Tra Nhĩ ra tay, nhưng ruột cuộc là lo lắng đối phương sẽ sao chép năng lực của Tra Nhĩ, tạo thành một áp lực lớn hơn nữa cho mọi người. Nàng không thể xác định được sự sai lệch thị giác có tác dụng lên người Tra Nhĩ không, nếu là có, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn Tra Nhĩ cũng không thể giết chết đối phương.

Thiên Lý nghĩ nghĩ, từ trong túi tiền lấy ra đèn pin, bật lên, giơ lên, chiếu lên mặt tường, phóng ra một luồng sáng, sau đó chậm rãi di chuyển.

Phương Chân chú ý tới biến hoá này, không nhịn được hỏi: "Thiên Lý, người đang làm gì vậy?"

"Ta giúp các người định vị." Thiên Lý trả lời "Trục hoá nhân có thể lợi dụng ánh sáng khiến thị giác của các người bị sai lệch, cho nên các người cần bản không thể đánh trúng mục tiêu."

"Thì ra là thế." Đám người Phương Chân giật mình, đồng thời không nhịn được nghi hoặc một điều, vì sao Thiên Lý lại không bị ảnh hưởng? Theo lý mà nói, ngũ giác của Linh giác dị năng giả siêu việt hơn người thường rất nhiều, khi ánh sáng bị như vậy, đáng lẽ ra phải càng hỗn loạn hơn so với mọi người chứ?

Bất quá tạm thời đây không phải là thời điểm để lo lắng việc này, mọi người một bên phòng thủ, một bên chú ý tới vị trí của luồng sáng.

Rốt cuộc, luồng sáng dừng lại ở một điểm, mọi người nhìn thấy, nơi đó chỉ là một vách tường mà thôi.

"Bá Nạp Đức, A Nhĩ Tháp, chính là bây giờ!" Phương Chân hô to.

Ba người đồng thời ra tay, hướng đến luồng sáng công kích.

Chỉ nghe tiếng trục hoá nhân kêu đau một tiếng, một lượng máu lớn phun lên trên mặt tường. Động tác của phân thân nhất thời chậm lại, công kích cũng chậm lại.

Đám người Phương Chân thấy thế mừng rỡ, không ngừng hướng đến vị trí của trục hoá nhân công kích liên tục. Đáng tiếc, họ vẫn bị ảnh hưởng của việc sai lệch thị giác, trục hoá nhân đã không còn ở vị trí trước đó, nơi bọn họ đánh tới là một khoảng trống.

Luồng sáng Thiên Lý chiếu ra nhanh chóng di chuyển, cuối cùng dừng lại ở một góc.

Trục hoá nhân ngồi xổm xuống thở, còn không đợi hãn kịp phản ứng, một loạt công kích phô thiên đại địa (ùn ùn kéo đến) đã tới...

"Ha ha, nhìn người lúc này đi chèn ép người khác như thế nào." Y Bố xông lên phía trước vung một kiếm, bỏ đôi người trục hoá nhân ra.

Mọi người thấy trục nhân đã chết, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này sắc mặt của Thiên Lý đột nhiên thay đổi, nàng hô to: "Không ổn rồi, năng lượng bị hỗn loạn, mọi người mau chạy đi."

Mọi người nhất thời còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Tra Nhĩ cũng Thiên Lý chạy vọt qua, hướng tới thông đạo đi tới.

Mặc dù mọi người không hiểu lắm, nhưng cũng không dám khinh thường, nhanh chóng theo sát sau đó, ngay cả duệ thạch trong cơ thể trở hoá nhân cũng không kịp lấy.

Tra Nhĩ chạy đến chỗ cửa ra, một cước đem cửa phá vỡ, dẫn đầu chạy ra ngoài.

Những người còn lại chỉ cách bọn họ vài trăm thước, mắt thấy lối ra ngay ở trước mặt, đột nhiên, một tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên, quặng mỏ phía sau ào ào sụp đổ, một cỗ năng lượng từ phía sau dần dần ập đến.

Mọi người cảm thấy sợ hãi, trên đầu rơi xuống bao nhiêu đất đá, liều mạng hướng đến lối ra chạy đi, cuối cùng bị cỗ năng lượng kia hung hăng đẩy ra khỏi cửa, bay đi ước chừng gần một trăm mét mới dừng lại.

Đợi cho tất cả đều bình tĩnh lại, mọi người quay đầu nhìn về phía quặng mỏ, xung quanh khu vực quặng mỏ toàn bộ đều sụp xuống, biến thành một hố đá vụn độ chừng tám trăm mét.

Mọi người vết thương đầy mình, chật vật không chịu nổi, cũng có mấy người bị trọng thương, nếu không chữa trị kịp thời, chỉ sợ khó giữ được mạng.

Nhưng ít ra bây giờ vẫn còn sống, thế là đã rất may mắn rồi.

Hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi, mọi người lập tức sợ hãi. Nếu không có Thiên Lý nhắc nhở, có lẽ tất cả bọn họ đều chết ở trong này. Không thể tưởng tượng nổi rằng khi kính tượng dị năng giả chết, phân thân hắc chế tạo sẽ sinh ra hiện tượng hỗn loạn năng lượng. Khó trách lữ thừa nguy hiểm của kính tượng dị năng là cấp S.

Mọi người lúc này mới nhớ ra, chuẩn bị hướng Thiên Lý cảm tạ, lại phát hiện bóng dáng của nàng và Tra Nhĩ đã sớm không thấy đâu.

Tiểu cô nương thần kỳ, người thủ hộ cường đại.

Đến tận cùng thì bọn họ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lê mục nghi hoặc

Đám người Phương Chấn cả người đầy vết thương mệt mỏi trở lại vệ thành Di Động. Sau khi vượt qua hơn nửa số người trở hóa ai nấy đều đã đến điểm giới hạn, họ cần một đoạn thời gian rất dài để nghỉ ngơi.

Đồng thời, bọn họ cũng cho lính đánh thuê của vệ thành phát tán tin tức về quặng mỏ Phạm Nại Nhĩ. Tuy rằng tất cả mọi người đều biết khu vực này có một quặng mỏ như vậy, nhưng bình thường các dòng binh đoàn không có tùy tiện tiến vào, mà nếu có vào thì phần lớn cũng không thể trở ra.

Quặng mỏ Phạm Nại Nhĩ nằm dưới đất, phạm vi rộng lớn, thông đạo giống như một dạng lưới, rắc rối mà phức tạp, lại thêm trọc khí nồng nặc, các dòng binh đoàn khó mà thích ứng được với hoàn cảnh đó.

Thế mà hôm nay lại có người từ trong đó toàn thân trở ra, không thể không khiến người khác cảm thấy kinh dị.

Phương Chấn đem việc xảy ra trong động nói qua một lần, sau đó suy đoán nói: “Chúng ta xâm nhập vào nơi trở hóa, dọc theo đường đi đều không có gặp phải trở hóa nhân, rất có thể bọn họ cũng trốn vào trong quặng mỏ.”

Trở hóa nhân so với trở hóa thú nguy hại hơn rất nhiều, có thể sống sót cũng là những dị năng giả có vũ lực cường đại. Điều đáng sợ là, năng lực của bọn họ căn cứ vào trình độ trở hóa càng sâu mà không ngừng đề cao, cuối cùng tiến hóa thành chí cường sinh vật ma hóa, chẳng những có được trí lực nhất định, hơn nữa chiến lược kinh người.

Hơn bốn trăm năm trước từng xuất hiện qua một gã ma hóa nhân, vì muốn giết chết hắc, trước sau hy sinh hơn ba trăm dị năng giả cao cấp cùng với rất nhiều dị năng giả bình thường, sau cùng ma hóa nhân bởi vì lực lượng khổng lồ vượt qua khống chế của bản thân, dẫn phát tự bạo mà chết. Vụ nổ mạnh ước chừng đã phá hủy hơn phân nửa thành phố, trong khoảnh khắc đó phạm vi gần một trăm dặm lực sát thương giết chết tất cả sinh mệnh còn sống, từ ngày đó nơi này đã trở thành nơi tử địa trọc khí, đến nay còn không có người nào dám đặt chân đến đó. Uy lực khủng bố như thế đã lưu lại dấu ấn trong lòng mỗi người không thể xóa nhòa.

Tất cả mọi người đều biết, trọc khí xuất hiện mang đến cho tình cầu rất nhiều nguy cơ đồng thời cũng làm cho sinh mệnh tiến hóa. Loại tiến hóa này tiến hành theo chất lượng cần thời gian để tích lũy. Nhưng quy luật này lại bị trở hóa nhân phá vỡ, tốc độ tiến hóa của bọn họ hơn người bình thường từ ba đến năm lần.

Có nhà khoa học từng lợi dụng trọc khí để tiến hành thí nghiệm, cố gắng muốn tìm được phương pháp gia tốc tiến hóa. Đáng tiếc kết quả cũng không

như mong đợi . Sau khi người có dị năng bị trọc khí ăn mòn , trong cơ thể năng lượng quả thật có biến hóa , nhưng còn xa xa mới đạt tới tiêu chuẩn tiến hóa . Chỉ có khi độ dày trọc khí vượt qua điểm giới hạn , đạt tới bốn mươi lăm phần trăm trở lên , kết cấu năng lượng mới có thể phát sinh dị biến rõ ràng . Nhưng là lúc này , thần trí của dị năng giả cũng không cách nào khôi phục lại . Cái này tiến vào một vòng tuần hoàn chết , đến nay các nhà khoa học đều không thể công phá vấn đề nan giải này .

Lúc này xuất hiện ma hóa nhân , làm cho tất cả các dòng binh đoàn đều có chung một nhận thức , đó chính là chỉ cần gặp phải trọc hóa nhân , liền nhất định phải tiêu diệt , không thể cho bọn hắn có thời gian tiến hóa .

Sau khi Phương Chấn đem suy đoán của mình nói ra , rất nhiều lính đánh thuê đều lộ ra biểu tình ngưng trọng .

Trong đó một tráng hán nói : “ Nếu biết trong quặng mỏ có không ít trọc hóa nhân , vô luận có bao nhiêu nguy hiểm đi chăng nữa , chúng ta đều phải xông vào một lần . ”

Phần lớn những người còn lại đều gật đầu đồng ý , chỉ có một phần nhỏ không tỏ rõ thái độ .

Phương Chấn lại nói : “ Ta đã điều tra qua tài liệu liên quan tới quặng mỏ Phạm Nại Nhĩ , nó có bốn cửa ra vào , trong đó một cái đã sụp xuống , không cách nào để tiến vào , nhưng là ba mặt khác hẳn còn không có hư hại . Ta tính toán triệu tập mấy chục người phân biệt theo ba cửa tiến vào quặng mỏ giết chết trọc hóa nhân . ”

“ hảo , tính ta một người . ” Tráng hán kia là người thứ nhất báo danh .

“ Ta cũng đi . ”

“ Còn có ta . ”

.....

Trong khoảng thời gian ngắn , Phương Chấn liền nhận được mười mấy người ghi danh .

Hắn cảm ơn mọi người , sau đó đột nhiên hỏi : “ Không biết trong đây có ai là dị năng giả Linh Giác không ? ”

Mọi người hai mặt nhìn nhau , thật lâu trong đám người mới truyền tới một thanh âm : “ Là ta . ”

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại , chỉ thấy một gã thanh niên tóc dài tuổi chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đi tới .

“ Huynh đệ xưng hô như thế nào ? ”

“ Lê Mục . ”

Phương Chấn hướng về hắn đưa tay ra nói : “ Lần hành động này hy vọng Lê huynh đệ tham gia với chúng tôi . ”

“ Rất vui lòng . ” Lê Mục đưa tay trở về .

Người bên cạnh cảm thấy kỳ quái nên hỏi : “ Phương đội trưởng tại sao lại phải cố ý hỏi đến người có dị năng linh giác ? Tuy rằng dị năng linh giác rất hiếm , nhưng lực công kích không đủ , lại cần phân công người bảo vệ . Như vậy chẳng phải là làm cho thực lực của đoàn đội giảm đi một phần ? ”

Nghe được lời này , Lê Mục tỏ vẻ bất mãn , nhưng biểu lộ vẫn như cũ nhàn nhạt .

Phương Chấn nói : “ Mọi người có thể không biết , lần này chúng ta sở dĩ có thể toàn thân trở ra từ trong quặng mỏ , cũng không phải bởi vì thực lực chúng ta cường đại hoặc là vận khí tốt , mà là bởi vì chúng ta nhận được sự trợ giúp của một dị năng giả linh giác . Nàng chẳng những có thể biết trước nguy hiểm , hơn nữa còn có thể phát hiện động tĩnh của địch ở khoảng cách xa , làm cho chúng ta biết được hướng đi chính xác để chiến đấu . Có thể nói nếu không có nàng , sợ rằng toàn đoàn chúng ta đã bị diệt . ”

Trong mắt Lê Mục lóe lên tia kinh dị , không nhận được hỏi : “ có thể phát hiện động tĩnh của địch nhân ở khoảng cách xa ? Làm thế nào để phát hiện ? ”

“ cái này , ta cũng không biết phải giải thích thế nào . ” Phương Chấn chần chờ một chút , trả lời : “ Tựa hồ không chỉ cần dựa vào ngũ giác , mà nàng còn có thể lướt qua chướng ngại tại không gian bị phong bế để phát hiện địch nhân , nắm giữ số lượng cùng động tĩnh , hơn nữa có thể phân tích dị năng của bọn họ . ”

“ Điều đó không có khả năng ! ” Lê Mục cau mày nói : “ Linh giác dị năng giả ngũ giác cao hơn người thường , quả thật có thể thông qua thính giác , khứu giác , thị giác trước tiên phát hiện địch nhân , nhưng trong không gian bị phong bế , đừng nói là phân tích dị năng của đối phương , đến việc phán đoán số người cũng không làm được . ”

“ Ta cũng cảm thấy thật kỳ quái , nàng là người có dị năng linh giác kỳ lạ nhất mà ta từng gặp , hơn nữa tuổi còn nhỏ như vậy , thật là làm cho người ta bất khả tư nghị . ”

“ Tuổi Còn nhỏ ? bao nhiêu ? ”

“Đại khái khoảng mười một mười hai tuổi . ”

Lê Mục không thể tin nói : “ Mười một mười hai tuổi ? ”

“ Chắc là chưa trải qua cuộc thi khảo nghiệm dị năng của hải tử , nếu không vị thành niên trước , nàng là không thể nào xuất hiện loại địa phương này . ”

“ Ta có thể gặp nàng một chút không ? ” Lê mục trên mặt lộ ra vẻ khẩn cấp.

"Sợ rằng không được . ” Phương Chấn bắt đầu nói : “ Ta cũng muốn tìm nàng , chẳng qua là lúc trước chúng ta cùng với nàng tạm thời tổ đội , sau khi ra khỏi quặng mỏ nàng đã rời đi rồi . ”

“ Nàng có một mình ? ”

“ không , đi cùng ca ca nàng . ” Phương Chấn thờ dài nói : “ Ca ca của nàng cũng mới mười bảy, mười tám tuổi , nhưng thực lực lại cường đại dị thường , chiến lực khả năng đã đạt đến trung cấp . ”

“ Theo lời các người nói , không phải là bọn họ đi ? ” Đột nhiên một người bên cạnh chỉ ra ngoài cửa sổ , chần chờ mở miệng .

Đám người Phương Chấn đồng thời quay đầu nhìn lại , chỉ thấy xa xa đi tới hai bóng dáng một cao một thấp . Trong đó người cao cả người đầy vết máu , cơ bắp rắn chắc tràn đầy lực lượng , bước đi giống như mang theo quy luật đặc biệt nào đó , phối hợp , tao nhã mà đầy nguy hiểm, tản mát ra một cỗ sát khí kinh người , như đám sương bay lên . Đi qua chỗ nào , người xung quanh cũng theo bản năng tránh ra , không hẹn mà cùng hướng ánh mắt sợ hãi nơi hần bước đi .

Mà bóng dáng thấp bé quá chỉ là một bé gái khoảng mười một mười hai tuổi , trên lưng mang theo một cái ba lô cao hơn nửa người , tóc dài vấn ca

Mà bóng dáng thấp bé quá chỉ là một bé gái khoảng mười một mười hai tuổi , trên lưng mang theo một cái ba lô cao hơn nửa người , tóc dài vấn cao, mặc dù phong trần mệt mỏi , quần áo lại vẫn như cũ không có chút nào tổn hại . Đây đối với một người mới chiến đấu từ nơi trọc hóa trở về, quả thực là một chuyện làm cho người ta bất ngờ . Hơn nữa , ở một nơi đất bị trọc hóa như thế này làm sao lại xuất hiện một tiểu cô nương nhìn qua không có chút chiến lực nào như vậy ?

Hai người một cương một nhu , tạo nên sự đối lập mãnh liệt , lại có cảm giác dị thường hài hòa . Một tổ hợp như vậy làm cho người ta ấn tượng khắc sâu .

“ Quả thật là bọn họ . ” Phương Chấn đứng dậy trên mặt hiện lên vẻ vui mừng , trước tiên cáo lỗi một tiếng với mọi người chung quanh , sau đó liền cùng đám người A Nhĩ Tháp bước nhanh ra khỏi phòng ăn , hướng hai người nghênh đón .

Lê Mục vội vàng đuổi theo .

“ Thiên Lý , Tra Nhĩ . ” Phương Chấn cách thật xa liền cùng bọn họ lên tiếng .

Cả người Tra Nhĩ căng thẳng , ánh mắt cảnh giác . Thiên lý nắm chặt tay hần , hướng mấy người chạy tới gật đầu .

Phía sau, Lê Mục đến gần bọn họ bảy , tám thước thì đột nhiên dừng lại cước bộ, thậm chí lui lại mấy bước nhưng không dễ bị phát hiện.

“ Lại gặp mặt . ” Phương Chấn cười nói : “ Vì sao ba ngày trước các người lại không từ mà biệt ? Vẫn một mực ở nơi đất trọc hóa sao ? ”

“ Lúc đó có chút chuyện , xin lỗi các vị . ”

“ không cần nói xin lỗi , ngược lại chúng ta còn chưa hảo hảo cảm ơn người đâu . ”

“ không cần phải khách khí . ”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Năng lượng dị biến

Ngày đó sau khi từ quặng mỏ lao ra, Thiên Lý không phải là muốn không từ mà biệt, chẳng qua là chờ khi nàng phục hồi tinh thần đã bị Tra Nhĩ mang đi rất xa rồi.

Tốc độ của hần rất nhanh, giống như cười gió mà đi vậy, không lâu sau liền xông vào một đám trọc hóa thú. Hần buông Thiên Lý xuống bắt đầu đại khai sát giới, giống như một ma thần, gạt hái sinh mệnh của lũ dã thú.

Nàng chẳng qua chỉ là đứng yên một bên nhìn, chờ đợi hần phát tiết xong.

Tra Nhĩ là trọc hóa nhân đặc biệt nhất mà nàng gặp, hần vừa có lý trí vừa có sự điên cuồng, có được khả năng tự kiểm chế ngoạn cường, nhưng mà lại không có cách nào loại bỏ được ham muốn giết chóc. Lúc ở trong quảng mộ, hần còn suýt có vài lần mất khống chế, nhưng đều nhịn xuống được, cho đến hiện tại, rốt cuộc đã được giải thoát.

Sau hai ngày, bọn họ vẫn luôn ở địa phương bị trọc hóa này săn giết trọc hóa thú, một đường đi như vậy, ước chừng góp nhặt được hơn ba mươi viên duệ thạch. Sau đó lại tiếp tục đợi Tra Nhĩ ổn định mới lên đường trở về thành.

Nàng mang theo Tra Nhĩ đi vào số 009 quán Sơ Tinh, bỏ ba lô xuống, tùy ý ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tra Nhĩ ngồi đối diện nàng, tò mò nhìn chung quanh.

“Tốt lắm, trước hết nên đi tắm thôi!” Nàng một bên vừa lấy một ít thiết bị điện tử, một bên đi về phía phòng tắm.

Tra Nhĩ lập tức đuổi theo.

Nàng bắt đầu giúp hần cởi quần áo, bởi vì trở ngại về chiều cao, động tác có chút không thuận lợi.

Có lẽ là nhìn thấy Thiên Lý làm rất mệt nhọc, cho nên hần đưa tay, mấy cái liền đem quần áo trên người xé ra, hóa thành vài vụn.

Thiên Lý không nói gì, dịch người qua một bên, ý bảo hần ngồi xuống, nàng cầm lấy vòi sen bắt đầu tắm rửa cho hần.

Bối, kỳ cọ, chà lau, một loạt động tác vô cùng thành thạo.

Toàn bộ quá trình, Tra Nhĩ không có một chút kháng cự, ngoan ngoãn mặc Thiên Lý định đoạt, ánh mắt lại không chớp một cái nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra thần thái khác thường.

“Tốt lắm!” Thiên Lý giúp hần tắm rửa sạch sẽ, hài lòng gật đầu một cái, sau đó đẩy hần cả người trần trụi ra khỏi phòng tắm, cũng đưa cho hần một bộ quần áo mới, dặn dò, “Anh tự mặc quần áo, nhưng đừng làm hư chúng đó.”

Nói xong, nàng liền đi thẳng vào phòng tắm.

Tra Nhĩ nhìn một chút quần áo trên tay lại nhìn cửa phòng tắm, nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên bỏ quần áo xuống hướng phòng tắm đi đến.

Thiên Lý vừa mới cởi hết quần áo, liền phát hiện Tra Nhĩ lao đảo bên ngoài cửa phòng tắm.

Nàng vội nói: “Tra Nhĩ, anh đợi một chút ở bên ngoài, tôi rất nhanh sẽ đi ra.”

Vừa mới dứt lời, liền “thấy” cửa phòng tắm quay vòng vòng, “ầm” một tiếng, xuất hiện lỗ hổng cao bằng nửa người, Tra Nhĩ từ chỗ lỗ hổng chui vào, thân thể cao lớn trần trụi đứng ở trước mặt Thiên Lý.

Thiên Lý đang cầm khăn tắm nhất thời im lặng, tuy rằng hiện tại thân thể nàng chỉ là một đứa bé, nhưng tư tưởng lại là người trưởng thành, mà Tra Nhĩ tuy rằng không được đầy đủ trí lực, nhưng thân thể cũng là người trưởng thành, hai người như vậy giống như có thể xảy ra chuyện nha?

“Tra Nhĩ, anh đi vào đây làm cái gì? Đi ra ngoài!” Thiên Lý chỉ tay ra ngoài cửa, trách mắng.

Tra Nhĩ cũng không nghe, chẳng qua là tự nhiên cầm lấy vòi sen, học theo động tác của Thiên Lý, mở khóa van ra, bắt đầu rửa thân thể cho nàng.

Thiên Lý ngây người, nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Động tác của hần mặc dù có chút vụng về, nhưng lực đạo mềm nhẹ, phảng phất giống như sợ làm Thiên Lý bị thương.

Thiên Lý bị hần giữ trò, lại không thể trách cứ hần. Tra Nhĩ chính là dùng phương thức của mình bày tỏ thân thiết với nàng, trực trực, đơn thuần mà lại trực tiếp.

Thiên Lý thờ dài, phối hợp với hần hoàn thành quá trình tắm rửa.

Nửa giờ sau, hai người ướt sũng từ phòng tắm đi ra, mỗi người cầm một cái khăn thay nhau lau nước trên người.

Thiên Lý không nhịn được cười ra mấy tiếng, hần cũng lộ ra hai hàm răng.

Mặc xong quần áo, Thiên Lý thực sự không còn tí khí lực nào, mệt mỏi ngã xuống giường liền ngủ say.

Tra Nhĩ ngồi xổm bên cạnh mép giường, cẩn thận chọc chọc hai gò má của nàng, thấy nàng không có phản ứng, liền lặng lẽ trèo lên giường nằm ở bên cạnh, vươn tay đem thân thể nhỏ nhỏ của nàng ôm vào trong lòng.

Ôm chặt cô bé trong lòng lại, hai loại năng lượng trong cơ thể lại va chạm dây dưa, khiến cho hần đau đớn thấu tận xương tủy (Lăng: nguyên văn “thực

cốt"). Chẳng qua loại đau đớn này hẳn đã quá quen thuộc, kể từ ngày gặp được Thiên Lý, nó cũng chưa từng dừng lại. Hẳn tình nguyện mỗi ngày chịu đựng đau đớn dây vò, cũng không muốn rời xa cô bé này. Ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng hẳn luôn có một thanh âm nhắc nhở, một khi rời khỏi nàng, hẳn sẽ đánh mất đi hy vọng cuối cùng. Về phần hy vọng kia là cái gì, hẳn cũng không biết, có lẽ điều hẳn vẫn chờ đợi chính là ngày mà hẳn hiểu được sẽ đến...

Tra Nhĩ nhắm mắt lại, năng lượng trong cơ thể trong lúc quần quýt tranh đấu dữ dội chậm rãi xuất hiện biến hóa, va chạm, dây dưa, chuyển đổi, dung hợp... Mà trên gương mặt của Tra Nhĩ cũng mơ hồ hiện ra từng đường vân kỳ quái, dày đặc toàn thân, cho đến khi năng lượng bắt đầu chuyển hướng sang ổn định mới dần dần biến mất...

Ngày hôm sau, khi Thiên Lý tỉnh lại, ngoài ý muốn phát hiện ra Tra Nhĩ vậy mà lại còn ngủ. Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên, cho tới bây giờ Tra Nhĩ đều là người thức dậy sớm nhất, giấc ngủ đối với hẳn chẳng quá chỉ là một cái chớp mắt.

Hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?

“Tra Nhĩ?” Thiên Lý cẩn thận kêu một tiếng.

Tra Nhĩ lập tức mở mắt ra, sau đó từ trên giường nhảy dựng lên.

Thiên Lý thờ phào nhẹ nhõm, xem ra không có việc gì.

Nàng tiến lên đi kéo hẳn, ai ngờ vừa mới tiếp xúc với tay của hẳn liền cảm giác được có chút bất thường. Vốn có Kim tiên hoàn che giấu, nàng rất khó có thể nhìn thấu năng lượng biến hóa trong cơ thể hẳn, nhưng chỉ cần có tiếp xúc trên thân thể, liền có thể cảm giác được rõ ràng.

Nếu nói ngày hôm qua hẳn là một nồi nước sôi ùng ục, vậy hôm nay hẳn lại tựa như một vực sâu không thấy đáy. Trọc khí bạo ngược, dị năng mãnh liệt, linh khí rộng lớn, ba thứ phảng phất như đạt tới giới hạn của sự cân bằng nào đó, hỗ trợ lẫn nhau, lưu chuyển không ngừng.

Trong cơ thể của Tra Nhĩ hình thành một kết cấu năng lượng hoàn toàn mới. Tuy rằng còn chưa có hoàn chỉnh, nhưng sơ qua đã đi được đến hình thức ban đầu.

Nàng rút cuộc vẫn không thể nào theo lẽ thường mà phán đoán được độ dày trọc khí cùng tình trạng ăn mòn trong cơ thể hẳn, kết cấu năng lượng mới này dường như có thể đem dị năng, trọc khí và linh khí thu nhận toàn bộ.

Có lẽ, đây là phương hướng của một loại tiến hóa mới...

Thu thập xong, Thiên Lý đang định mang theo Tra Nhĩ đi ăn cơm, mới vừa đi ra cửa chợt nghe thấy máy truyền tin trên cánh tay vang lên, tín hiệu đến từ người giám hộ của nàng Bá Ân. Lúc trước khi nàng rời khỏi 8D02, liền đem thông tin về nhà mới truyền đến trong trí não, chỉ cần có điện báo sẽ chuyển lại đây, chẳng qua thời gian trước vẫn luôn ở địa phương bị trọc hóa, tín hiệu không thể nào truyền tới, nói vậy Bá Ân chắc đã nhiều lần đi tìm nàng.

Thiên Lý tiếp nhận, câu đầu tiên đối phương nói đó là: “Thiên Lý, con đã về nhà rồi sao?”

“Không có, con đang ở nhà một người bạn.”

Bá Ân hơi trách cứ nói: “Vì sao máy truyền tin của con luôn luôn không có tín hiệu? Làm người giám hộ của con, ta nhất định phải phụ trách an toàn của con.”

“Thực xin lỗi, Bá Ân tiên sinh.”

“Quên đi.” Khẩu khí của Bá Ân chậm rãi hơn nói: “Sau này nhớ định kỳ liên hệ để cho ta biết tình hình gần đây của con.”

“Vâng.” Nàng nói: “Hiện tại con đang ở nhà một người bạn có truyền thống giỏi về tri thức máy móc, bình thường không hay mở máy truyền tin, nhưng Bá Ân tiên sinh xin hãy yên tâm, con sẽ không có chuyện gì.”

“Vậy là tốt rồi.” Bá Ân gật gù đầu “Ta biết cha của con là một máy móc sư, nói vậy con ở phương diện này chắc cũng có thiên phú, học tập thật tốt, cần bất kỳ cái gì thì đến tìm ta, ta có thể cung cấp cho con tài liệu các loại máy móc cùng bản vẽ cấu tạo.”

“Cám ơn.”

.....

Kết thúc truyền tin, Thiên Lý âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, nàng nói vài chuyện không lớn không nhỏ, thật sự không có biện pháp, cũng không thể nói cho ngài ấy biết, nàng cùng với một trọc hóa nhân đang ở biên cảnh chơi trò chơi mạo hiểm* đi?

*Lăng: trong raw dịch là “ngoạn tim đập”, theo Lăng thì nó là trò chơi khiến tim đập nhanh, đập dồn (trò chơi mạo hiểm)

Tra Nhĩ tò mò nhìn một chút trên cánh tay nàng, cũng không có động tác khác. Nếu hẳn đưa móng tay ra quét vài cái, trí não liền có thể hai tay buông xuôi rồi (chết đó pà con ^^ - Lăng).

Hai người đi tới phòng ăn, đám người Phương Chấn đang vây xung quanh bàn ăn điếm tâm, thấy nàng lập tức kêu lên tiếp đón nàng.

“Thiên Lý, Tra Nhĩ, tôi giới thiệu với các em một chút.” Phương Chấn chỉ mấy người bên cạnh nói: “Đây là Lê Mục, giống như em đều là dị năng giả linh giác, ở giữa chính là đội trưởng của dong binh đoàn Kì Sĩ – Khố Tỳ, còn bên kia là phó đoàn trưởng dong binh đoàn Hắc Thập Tự tên là Hắc Cách.”

Thiên Lý hướng mọi người gật đầu một cái, nhưng trong lòng đang cảm thấy kỳ quái, Phương Chấn giới thiệu mấy người này với nàng làm gì ?

“Không thể tưởng tượng được dị năng giả linh giác thần kỳ trong miệng đội trưởng Phương lại là một cô bé.” Hắc Cách cười nói: “Nhìn thấy em, tôi đã cảm thấy chính mình thật già rồi.”

Khố Tỳ cười yếu ớt nói: “Chào các em, rất hân hạnh được gặp các em.”

Thiên Lý chuyển sang Phương Chấn, hỏi: “Đội trưởng Phương, anh đây là?”

“Là thế này, chúng tôi đã triệu tập không ít linh đánh thuê (dong binh), tính toán lại đi thăm dò một chút quảng mỗ Phạm Nại Nhĩ, hoàn toàn tiêu diệt trọc hóa nhân ẩn nấp trong đó.”

“Thì ra là như vậy.”

Phương Chấn lại nói: “Tôi đại diện cho mọi người, chân thành mời hai người các em tham gia hành động lần này.”

Thiên Lý trầm mặc không nói, Tra Nhĩ chỉ lo dùng móng vuốt ăn thịt trên bàn như sói, căn bản không quan tâm mấy người đó.

Một lát sau, Thiên Lý mới nói: “Đội trưởng Phương, rất xin lỗi, tôi không thể tham gia.”

Nàng hành tẩu khắp nơi mục đích cũng không phải tiêu diệt sinh vật trọc hóa, mà là vì tìm kiếm các loại quy tắc linh văn. Lần này thu hoạch không ít, nàng còn chưa kịp sửa sang lại cho thật tốt, chuyện tình đối phó với trọc hóa nhân thì giao cho mấy người linh đánh thuê chuyên nghiệp đi, nàng không cần thiết phải tham gia.

”Thiên Lý, sự nguy hiểm của trọc hóa nhân em hẳn đã biết rõ ràng, tiêu diệt bọn chúng là chuyện cấp bách, tôi hy vọng em có thể suy nghĩ thật kỹ.”

“Tôi chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ có lực lượng ít ỏi, đối với các anh trợ giúp cũng có hạn, huống chi các anh đã có một vị dị năng giả linh giác gia nhập, có thiếu tôi thì cũng không có ảnh hưởng đến đại cục.”

Phương Chấn hơi có chút thất vọng, ở trong lòng anh, dị năng giả linh giác không ai so được với Thiên Lý, biểu hiện của nàng bên trong quảng mỗ làm người ta thật kinh diễm. Nhưng Phương Chấn cũng không có cưỡng cầu, giống như lời Thiên Lý đã nói, nàng vẫn chỉ là một đứa nhỏ, bất luận kẻ nào cũng không có quyền đem nàng đến nơi nguy hiểm.

Lúc này, Khố Tỳ mở miệng nói: “Chúng ta lần này sẽ chia ra ba đường, dị năng giả linh giác cũng chỉ có một người, nếu Thiên Lý nguyện ý tham gia, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn rất nhiều.”

“Đúng vậy, tác chiến bên trong quảng mỗ đối với linh đánh thuê vô cùng bất lợi, nhiều hơn một dị năng giả linh giác, cũng là hơn một phần bảo đảm an toàn.” Hắc Cách cũng gật đầu phụ họa.

Thiên Lý trầm tư một chút, đột nhiên hỏi: “Các anh tính toán lúc nào hành động?”

“Mười ngày sau.” Phương Chấn vội trả lời: “Trong lúc đó bọn anh phải làm tốt công tác chuẩn bị đầy đủ.”

“Vậy bảy ngày sau tôi sẽ cho các anh một câu trả lời thuyết phục.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt gật đầu đồng ý.

Tra Nhĩ ăn đã no, Thiên Lý đem phần ăn của mình đóng gói lại, sau đó tạm biệt mọi người rồi đi phòng ăn.

Khố Tỳ cười nói: “Đứa bé này không đơn giản.”

“Còn cần cậu phải nói?” Hắc Cách cười nhạo.

“Ý của tôi là, cô bé xử sự bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh, ở cái tuổi này cô bé hoàn toàn không thể có được sự trầm ổn khi thương lượng như vậy, bằng vào điều này, cũng đủ để làm người ta có vài phần kính trọng.”

“Vậy cũng nói được...” Hắc Cách bĩu môi nói: “Cũng không biết đó là cái quái thai mà gia tộc nào bồi dưỡng được ra.”

Phương Chấn chú ý tới người nãy giờ vẫn duy trì im lặng Lê Mục, không khỏi hỏi: “Lê Mục, cậu đang suy nghĩ cái gì?”

“Các anh vừa rồi có chú ý tới anh trai của Thiên Lý hay không?”

“Tra Nhĩ? Anh ta làm sao vậy?” Phương Chấn kỳ quái hỏi tiếp.

“Mùi năng lượng trên người của anh ta lại thay đổi.” Lê Mục cau mày nói: “Ngày hôm qua còn có thể phân biệt được trọc khí cùng dị năng khác biệt, hôm nay lại hoàn toàn là một mảnh hỗn độn.”

Phương Chấn cùng mấy người Hắc Cách liếc mắt nhìn nhau, đều không lên tiếng. Bọn họ cũng không có được sự nhạy bén về ngũ cảm (cảm giác của ngũ quan) của dị năng giả linh giác, hoàn toàn không nhận thấy có cái gì khác biệt.

Lê Mục không nói gì thêm nữa, hứng thú trong lòng đối với anh em bọn họ càng thêm nồng đậm, xem ra tất yếu phải tra rõ thân phận của họ một chút.....

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hậu tố ql

Trở lại khách sạn, Thiên Lý lập tức bắt đầu công việc điều khắc linh mộc, lần này ở gần phụ cận rừng rậm Y Đa Lạp năng tổng cộng góp nhặt được 45 loại quy tắc văn lộ, trong đó có 29 loại đến từ địa phương bị trọc hóa, 16 loại còn lại là tìm được từ trong rừng rậm.

Bắt đầu công việc Thiên Lý cũng không thể không chuyên tâm, nhưng Tra Nhĩ cũng không phải một người biết an phận, khi ở trong rừng rậm còn có thể đuổi hấn ra ngoài săn bắt thú, hiện tại không cần lo lắng về chuyện đồ ăn, hơn phân nửa thời gian của hắn đều gây người ở bên cạnh Thiên Lý, nói thế nào cũng chịu rời ra. Không có biện pháp, Thiên Lý đành phải dùng một cái biện pháp cũng không phải biện pháp, mua một đồng hồ chơi ích trí (phát triển trí tuệ, cơ mà lười quá không gõ nữa đâu – Lăng) đưa cho hắn giết thời gian.

Ở thời đại này các món đồ chơi ích trí đều là sản phẩm công nghệ cao, có một ý nghĩa nhất định, ví dụ như trò chơi bong bóng cá, chỉ cần mò chốt khởi động, sẽ hình thành một thế giới giả trong nước có bán kính khoảng 5m, các loại cá sẽ giống như đang chạy xung quanh người, bên cạnh mỗi một loại cá sẽ xuất hiện tên, chủng loại và các thuyết minh khác. Sau khi đã ghi nhớ liền có thể bắt đầu hình thức khiêu chiến, trong nước sẽ xuất hiện các loại quái thú và một loạt cạm bẫy nan giải, người chơi cần tìm được loại cá tương ứng để giải thoát. Trò chơi này chủ yếu là để khảo nghiệm trí nhớ, năng lực phân biệt và ứng biến của trẻ con. Phù hợp với độ tuổi từ 6-14.

Tra Nhĩ quả nhiên cảm thấy hứng thú với món đồ chơi này, một mình chơi đến bất diệt nhạc hồ (không biết trời trăng là gì – Lăng), Thiên Lý lúc này mới có thời gian làm chuyện của mình.

Nàng đem linh mộc sắp xếp lại, đầu tiên bắt đầu từ những vật có thể trọng năng trước. Đã có hơn một năm kinh nghiệm khắc, thủ pháp hạ dao của nàng cũng càng trở nên thuần thục, xác suất thành công đạt đến trên 90%, tốc độ cũng tăng lên không ít.

Bốn mươi lăm loại quy tắc văn lộ, nàng chỉ tốn 5 ngày liền hoàn thành tất cả, tiêu hao thời gian chân chính là lúc sửa sang lại tư liệu. Nàng không thể lập tức đánh giá tác dụng của các thành phẩm linh khí, chỉ có thể thử nghiệm từng cái một.

Trong đó có vài món linh khí khiến Thiên Lý đặc biệt chú ý.

Một loại là một thực vật ký sinh tên là “Kim ti đằng”, sau khi quy tắc của nó hình thành, thân thể trở nên dài mảnh mà mềm dẻo, vừa tiếp xúc với da thịt của sinh vật dị biến sẽ lập tức quấn lấy trói lại, không ngừng hấp thu năng lượng bên trong cơ thể sinh vật. Mặt khác nếu tiếp xúc với người thường không có năng lượng, Kim ti đằng sẽ không có phản ứng.

Thức hồn mà đội trưởng dong binh đoàn Thất Diệp Phương Chấn sử dụng cũng là một loại “đằng”, bấy giờ Thức hồn lấy “bó buộc” (thức) làm trọng, có thể tăng phúc năng lượng điện, đề cao lực khống chế. Mà Kim ti đằng tác dụng chủ yếu là hấp thụ, hơn nữa có thể đem năng lượng đã hấp thụ chiết xuất, dùng để tinh lọc sinh vật bị nhiễm trọc khí.

Khi Thiên Lý đem cái linh khí này giao cho Tra Nhĩ, tay của hắn liền bị nó quấn lấy trói vào, năng lượng trong cơ thể bắt đầu vận hành, trọc khí sôi trào, mà trên mặt Tra Nhĩ cũng hiện lên thần sắc thống khổ, kết cấu năng lượng mới vốn đã ổn định của thể nhưng lại có dấu hiệu buông lỏng.

Trong lòng Thiên Lý kinh hãi, nhanh chóng đem Kim ti đằng lấy trở về trước khi Tra Nhĩ phản kích. Sau đó cẩn thận nghiên cứu lại năng lượng đã biến hóa, mới biết được đại khái rõ ràng tác dụng của linh khí này. Đây là một loại vũ khí cường đại có thể uy hiếp đến Tra Nhĩ, chỉ cần sử dụng thích đáng, nó có thể đối phó với các sinh vật trọc hóa có bất kỳ thuộc tính gì. Đồng thời còn có thể dùng để tinh lọc những người bị trọc khí ăn mòn, nhưng có chút tiếc nuối là, loại tác dụng này là dùng phương pháp hy sinh năng lượng của đối phương* để có thể đạt được hiệu quả tinh lọc, không phải vạn bất đắc dĩ tốt nhất không nên sử dụng.

*Lăng: ở chỗ này đại khái là làm năng lượng của đối phương biến mất, giống như là Tra Nhĩ bị đánh vỡ kết cấu năng lượng mới

Thiên Lý đặt tên là “Tĩnh thiên”, phương pháp sử dụng cụ thể còn cần các dị năng giả phụ giúp thu thập.

Còn một loại quy tắc khác lấy ở địa phương bị trọc hóa khá đặc thù tên là Độc mộc, bên trong nó chứa chứa chất lỏng đựng kịch độc, sau khi thành hình liền biến thành một cái đuôi hình lốc xoáy, thân giống như dao nhỏ hình rắn vậy.

Có vết xe đổ của Tịnh triền, lần này Thiên Lý cũng không dám tùy tiện đưa cho Tra Nhĩ sử dụng nữa, mà cố ý tìm một con dị hóa thú ở bên ngoài thành làm thí nghiệm. Kết quả là dã thú này sau 20 phút bị linh khí này tổn thương liền chết, hơn nữa thi thể hiện lên sự dao động năng lượng quỷ dị, máu thịt bị độc tính xâm nhập. Đây chính là cái gọi là kiến huyết phong hầu (gặp máu tất thờ: vừa tiếp xúc liền chết – Lãng), loại linh khí này nếu tiếp xúc bình thường sẽ không có dị trạng gì, nhưng một khi đụng phải máu sẽ sinh ra độc tính, ngay cả dị năng giả cũng sẽ khó tránh khỏi kịch độc của nó, cho dù là người sử dụng cũng phải hết sức cẩn thận, không nên để nó tiếp xúc với bộ phận thân thể bị chảy máu nào của mình

Thiên Lý đặt tên cho linh khí này là “Phệ huyết xà nhận 40” (lưỡi dao hình rắn cắn nuốt máu 40, nhưng nên để nguyên thì hay hơn – Lãng), bởi vì độc tính quá bá đạo, Thiên Lý tạm thời giữ trong túi trên lưng, không bán ra ngoài.

Căn cứ vào quy tắc văn lộ của các linh khí, ngoại trừ tất cả đều có tác dụng tinh lọc trực khí ra, đặc tính của mỗi thực vật sẽ tạo nên các tác dụng bất đồng cho mỗi linh khí. Trong giới thực vật tự nhiên có thiên kì bách quái (trăm quái nghìn lạ), chúng gắn với sự ổn định sinh thái của toàn bộ tinh cầu, và sinh tồn một cách ngoan cường. Con người tự xưng là sinh vật cao cấp nhất, nhưng lúc trước khi trực khí xuất hiện, kỳ thực con người đã ngừng việc tiến hóa cả mấy ngàn năm rồi, trái lại, thực vật thể nhưng vẫn tiếp tục tiến hóa. Chúng nó chẳng những muốn tranh đấu cùng hoàn cảnh, còn muốn tranh đấu cùng các loại sinh vật khác.

Vì để thích ứng với hoàn cảnh, thực vật sẽ tự sinh ra biến dị kỳ diệu, ví như lần này Thiên Lý tìm được ở trong các quy tắc có một loại thực vật tên là “Bồ lan”, thực vật này có sinh mệnh lực cực kỳ kiên cường và dẻo dai, cho dù là ở nơi thổ ốc (mảnh đất màu mỡ phì nhiêu – Lãng) ướt át hay sa mạc khô ráo, nó đều có thể sinh tồn, và quan trọng hơn là, nó có thể hoàn toàn hòa nhập thành một thể với mọi cảnh vật, dùng mắt thường không thể phân biệt, giống như không tồn tại vậy.

Trước khi bắt đầu khắc gốc thực vật này Thiên Lý còn có thể đoán đại khái nó có tác dụng ẩn thân. Quả nhiên, sau khi khắc đạo hoàn thành biến thành một con dấu hình hoa*, Tra Nhĩ chịu sự ảnh hưởng của nó, năng lượng dao động ở quanh người có biến hóa rất nhỏ, Thiên Lý không thể dùng mắt thường để phân biệt được hiệu quả chính xác, nhưng căn cứ vào sự biến hóa kết cấu của năng lượng, nàng cũng biết đây là một loại linh khí có tác dụng lên thân mình người sử dụng, cho dù không thể ẩn thân tuyệt đối, cũng có thể khiến cho thị giác của người khác sinh ra điểm mù ở phía sau nhãn cầu.

*Lãng: ặc, nguyên văn nó là “quả hoa hình văn chương”, chương là con dấu (theo QT) nên Lãng sửa tạm thành như vậy

Thiên Lý đặt tên cho linh khí này là “Ẩn lan”.

Thí nghiệm và phân tích linh khí khoảng được hai ngày, đám người Phương Chấn và A Nhĩ Tháp liền đến thăm hỏi nàng.

Bảy giờ Thiên Lý mới nhớ tới chính mình đã nói sau bảy ngày sẽ cho họ một đáp án, kỳ thật đáy lòng nàng đã sớm hạ quyết tâm không đi, ước hẹn bảy ngày đó chẳng qua là để tránh bọn họ đến làm phiền nàng mỗi ngày.

“Thật xin lỗi, đội trưởng Phương, tôi cẩn thận suy nghĩ, lần này vẫn là không đi.” Thiên Lý trả lời “Tôi thân đơn sức mỏng (nguyên văn: thân đơn lực bạc – Lãng), lần trước có thể an toàn trở ra cũng là may mắn, lần này cũng không chắc sẽ có vận khí như vậy, mong các anh thứ lỗi.”

Khuôn mặt Phương Chấn hiện lên vẻ thất vọng, cũng chỉ có thể cười nói, “Được rồi, tôi cũng biết mình yêu cầu như vậy là có chút ép buộc. Vậy chúc chúng tôi may mắn đi! Chỉ hy vọng sau lần này chúng ta trở về có thể cùng các em gặp mặt.”

“Các anh tính thăm dò quảng mỏ trong bao lâu?” Thiên Lý hỏi.

“Nửa tháng. Nửa tháng sau, cho dù là ba tiểu đội lính đánh thuê có thể tập trung ở trung ương kiểm soát hay không, chúng tôi đều sẽ rời khỏi quảng mỏ, trở về thành bổ sung vật tư.”

Thiên Lý gật gật đầu nói: “Tôi sẽ còn ở lại nơi này một thời gian, đến lúc đó nhất phải nghe được các anh kể lại quá trình mạo hiểm bên trong quảng mỏ.”

“Ha ha, nhất định rồi.” Phương Chấn cười to.

Trong lòng Thiên Lý vừa nghĩ, đột nhiên lại hỏi: “Đúng rồi, đội trưởng Phương, Y Bố tiên sinh của quý đoàn lần này cũng sẽ đi sao?”

Phương Chấn ngẩn người, trả lời: “Phải, thương thế của cậu ta cũng đã tốt lên rồi, nên cũng sẽ đi.”

“Tốt quá, xin chờ một lát.” Thiên Lý trở về phòng, lấy ra một vật đưa cho Phương Chấn, nói, “Trước mắt đưa cho hấn mượn cái này.”

“A?” Phương Chấn tiếp nhận, khuôn mặt lập tức lộ vẻ kinh ngạc, đây là một con dấu hình hoa, vào tay liền cảm giác được sự dao động đặc thù của linh khí.

Hắn không nhận được liền hỏi: “Đây là...”

“Linh khí ‘Ẩn lan’, là tôi mua được ở số 108, lần trước nghe các người nói qua cửa hàng này, cũng liền tò mò đưa đơn, không nghĩ đến lại lấy được thứ này, thích hợp cho dị năng giả hệ quang, tác dụng nghe nói là có thể ẩn nấp.”

Trên thực tế, Ẩn lan không có hạn chế bất kỳ thuộc tính nào, chỉ là căn cứ theo kết cấu năng lượng tạo thành, dị năng giả hệ quang mới càng có thể phát huy hết tác dụng của nó.

“Thật tốt quá!” Phương Chấn kích động nói, “Thứ này bao nhiêu? Tôi mua.”

”Trước tiên xử lý chuyện ở quảng mô rồi nói sau, vật này hiện tại ta không tính bán, chỉ mong các anh có thể bình an trở về.”

”Đa tạ.” Không cần nhiều lời cảm tạ, ân tình này, Phương Chấn nhận.

Linh khí của số 108 khó cầu, hẳn cũng không biết làm thế nào mà Thiên Lý mua được, nhưng hai món linh khí trên quý đều từ tay nàng lấy ra, cho dù là trùng hợp hay do nguyên nhân nào khác, việc này không nghi ngờ là đã giúp ích cho bọn họ rất nhiều.

Tiền đám người Phương Chấn đi, Thiên Lý lại tập trung vào công việc thí nghiệm và sửa soạn lại tư liệu về linh khí. Lần này có 45 món linh khí, nàng dự tính sẽ bán ra 40 món, trong đó chỉ để lại 5 món linh khí khá đặc biệt.

Theo việc số 108 lại tiếp tục bán ra linh khí, các nhân sĩ luôn luôn chú ý số 108 ở khắp nơi cũng bắt đầu xao động. Hiện tại các đơn đặt hàng của người mua đến số 108 đã đạt tới số lượng hơn 3 ngàn, đáng tiếc những người chân chính nhận được linh khí cũng chỉ là một bộ phận rất nhỏ, hơn nữa linh khí cũng không phải là giới cao giả, người mua đến cơ hội cạnh tranh cũng không có, bán cho ai, đều do duy nhất một vị Linh văn sư kia làm chủ.

Loại tình huống này cũng đã từng khiến rất nhiều người bất mãn, bọn họ đều yêu cầu Linh văn sư đem định giá bán ra sửa thành hình thức bán đấu giá. Đáng tiếc tất cả đều không nhận được hồi âm, cho đến một thời gian sau, một số người liền nhận ra điều khác thường, tác dụng của linh khí tuy rằng không hề nhỏ, nhưng nếu muốn phát huy ra tối đa năng lực ấy, thuộc tính năng lượng của người sử dụng phải tương ứng với linh khí. Một món linh khí ở trong tay của mỗi người hiệu quả cũng không giống nhau, mà những người mua Linh văn sư đã chọn, tất cả đều là những người phù hợp nhất để sử dụng các linh khí đó.

Biết được tình huống này, tâm tình muốn nháo loạn này của mọi người rốt cuộc cũng không lên nổi. Vị Linh văn sư này vốn không cần để ý đến nhu cầu của người mua, lấy danh khí hiện tại của anh ta, dùng hình thức bán đấu giá để bán linh khí quả thật có thể kiếm thêm số tiền nhiều hơn mấy lần, nhưng anh ta vẫn duy trì thái độ nghiêm cần và điệu thấp như cũ, làm cho mỗi một người mua đều lấy được linh khí thích hợp với mình nhất.

Anh ta mặc dù chưa từng nói chuyện qua với bất kỳ người mua nào, nhưng sự thần kỳ và phong cách xử sự của anh ta chắc chắn là đáng để mọi người thần phục.

”Thế nào rồi? Có tra được không?” Trong một toà biệt thự lớn ở phía Bắc của khu 1A01 thành Nghịch Tinh Thánh, một chàng trai quần áo trắng thơm đi vào thư phòng, hỏi người trung niên đang bận rộn ở trước trí não kia.

(Vô Ngữ: Có từ nào thay cho từ trí não được không Tiểu Lăng? Đọc cứ kỳ kỳ

Lăng: Tiểu Ngữ, rất tiếc là không có o.o)

Người trung niên trả lời: “Số 108 này lấy thân phận ảo để đăng kí, hơn nữa còn là hình thức chuyển hoá vong thụ.”

Cái gọi là hình thức chuyển hoá vong thụ, ý chỉ là những người không có nơi ở cố định, vị trí định vị luôn luôn thay đổi, hơn nữa vì để thân phận không bị bại lộ, thông tin cá nhân cũng thường xuyên thay đổi. Nếu có người muốn căn cứ vào thân phận ảo để tìm kiếm, trí não sẽ khởi động hệ thống bảo vệ, đem tin tức của người đó hoán đổi với người khác, khiến cho người tìm kiếm không thể nhận thông tin về người mình muốn tìm.

Chàng trai nhú nhú mày, nói: “Dùng quyền hạn cao cấp của tôi cũng không thể tra được?”

”Đây không phải là vấn đề quyền hạn.” Người trung niên bắt đầu dĩ nói, “Vị Linh văn sư này thường xuyên chạy ra biên cảnh, thời gian mở máy tính cá nhân thực sự rất ngắn, mặc dù có quyền hạn, cũng chỉ có thể tra được một số tin tức cơ bản, thân phận cụ thể phải cần chúng ta dò được máy tính của anh ta mới được.”

Chàng trai sờ sờ một viên hạt châu màu đen trên bao tay của mình, đây chính là linh khí hắn mua được từ số 108 --- Trí châu•ql, cũng chính là vì nó nên hắn mới quyết định điều tra thân phận của vị Linh văn sư kia.

Theo như hắn biết, linh khí mà số 108 bán ra phần lớn đều đánh số ở phía sau làm hậu tố (giống như hậu tố của một số từ trong tiếng Anh – Lăng), nhưng cũng có một số linh khí không được đánh số, mà dùng “ql” làm hậu tố của linh khí, trên tay hắn chính là một trong những kiện linh khí đó. Hắn cũng từng thử dùng qua vài loại linh khí khác, các tác dụng cũng không giống nhau, mà ở phương diện tinh lọc trục khí thì các linh khí đánh số ở phía sau lại không bằng các linh khí không đánh số, lực lượng công kích cũng không mạnh bằng. Hiển nhiên, hậu tố ở phía sau của các linh khí này cũng có hàm nghĩa đặc thù.

Mà “ql” tất nhiên cũng là một loại đặc thù. Lấy trí châu của hắn làm ví dụ, tác dụng tinh lọc tạm thời không nói đến, nó có thể căn cứ sóng điện não của người sử dụng để chế tạo ảo cảnh, tự hình thành một cái lĩnh vực. Mà ở trong cái lĩnh vực này, người sử dụng có thể nói là vô địch, cho dù là tốc độ, lực lượng hay sức bật đều được tăng phúc lên mấy lần. Ngũ giác của địch nhân hoàn toàn bị người sử dụng khống chế, cho dù là đứng ở trước mặt đối phương, địch nhân có thể cũng sẽ không phát hiện được hắn.

Đây là loại vũ khí cường đại đến cỡ nào? Mà vị Linh văn sư kia thế nhưng lại đem vũ khí này bán ra, có thể nghĩ đến trên tay hắn chắc chắn còn có thứ lợi hại hơn.

Nhân vật như vậy, sao có thể khiến người ta không tò mò?

Trên thực tế, khi Thiên Lý đạt được Trí châu cũng đã do dự một lúc, nhưng uy hiếp của ảo cảnh đối với nàng cũng không lớn là bao, cho dù đối mặt nàng cũng có thể đưa mọi thứ trở lại chân thật như cũ, nên cuối cùng vẫn đem nó bán ra, để cho các dị năng giả nhiều thêm một phần lực lượng đối phó với sinh vật trục hoá cũng tốt. Chỉ là Thiên Lý không nghĩ tới người mua nó lại là một người rất giỏi, sự cường đại của trí châu đã khiến đối phương chú ý

tới.

Theo danh khí của số 108 càng vang xa, những người điều tra thân phận Linh văn sư cũng theo đó ngày càng nhiều, đây là điều không thể tránh khỏi. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn không ai có thể tra được nàng, trừ khi có người xâm nhập vào trung ương của trí não, đây là một phạm trù mà thủ lĩnh đoàn tối cao cũng không dễ dàng đụng vào.

Loại phương pháp thứ hai chính là lợi dụng vào kỹ thuật để xâm nhập máy tính cá nhân của đối phương, phương pháp này cần đối phương thường xuyên mở máy tính, hơn nữa vị trí phải tương đối cố định.

Còn loại phương pháp cuối cùng chính là khởi động hệ thống bảo vệ, trình bày tin tức đối phương phạm tội, trí não sẽ tự tiến hành phân tích, sau khi xác nhận là thật sẽ đem thân phận và vị trí của đối phương công bố.

Nhưng phương pháp này chỉ áp dụng cho tội phạm Internet không biết thân phận, mà vị Linh văn sư kia cũng không có bất kỳ hành vi phạm tội nào, trí não chỉ có thể xử lý là vu cáo.

Giao dịch qua Internet, trí não có quyền điều khiển và khống chế cao nhất.

Đây cũng là một nguyên nhân mà lúc trước Thiên Lý chọn mở cửa hàng qua mạng, tính giữ bí mật phi thường cao.

Ở Thánh thành có người điều tra thân phận Linh văn sư, thì ở Vệ thành di động đồng thời cũng có người điều tra thân phận của Thiên Lý và Tra Nhĩ. Khó khăn trong việc này cũng nhỏ hơn rất nhiều, Lê Mục liên lạc với bạn bè trong thành, đem hình dáng dáng vẻ của hai người Thiên Lý và Tra Nhĩ mô tả qua, chỉ trong một ngày liền nhận được kết quả. Ở phía trên tin tức ghi, Thiên Lý là cô nhi may mắn còn sống sót của 5D09, sau đó bị phân đến 8D02, người giám hộ là Bá Ân, một nghiên cứu sư sống ở thành thị cấp B. Mà tin tức của Tra Nhĩ lại càng đơn giản hơn, chỉ có mấy chữ: không tra ra người này.

Lê Mục chau mày, tin tức của hai người này, một người bình thường đến mức không thể bình thường hơn, một người lại không thể tra ra được. Năng lực của bọn họ hoàn toàn không phù hợp với kết quả điều tra. Lê Mục tình nguyện tin tưởng là tin tức của hai người này đã bị thay đổi.

Quên đi, chờ từ quặng mỏ trở về đã rồi tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Hiện Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Khoảng không (1)

Trong thời gian nửa tháng, Thiên Lý lần lượt đem linh khí mới chế tác bán ra, chỉ còn lại vài món tương đối đặc thù. Mỗi lần khắc được một loại quy tắc mới, nàng liền cảm giác được sức sống của đứa nhỏ càng tràn đầy thêm một phần. Quy tắc tựa như dinh dưỡng, không ngừng bị nó hấp thu và tiêu hóa. Thiên Lý tin tưởng không lâu sau, đứa nhỏ của nàng nhất định có thể thuận lợi chào đời.

Dốc lòng sửa sang lại số liệu, không biết thời gian trôi qua bao lâu, tận đến khi máy tính báo giờ, nàng mới nhớ lại hôm nay dường như đã cách ngày đám người Phương Chân bọn họ ước định trở về đã hai ngày rồi, cũng không biết bọn họ hành động có thành công hay không.

Thiên Lý thu thập mấy thứ đồ một chút, kêu Tra Nhĩ cùng đi đến phòng ăn. Nơi này vẫn như cũ, tụ tập không ít lính đánh thuê rồi rạc tàn nát, Thiên Lý nhìn không chớp mắt, cùng Tra Nhĩ đi thẳng đến chính giữa vòng tròn bàn com. Bọn họ đến khiến phòng ăn xuất hiện một giây lát yên tĩnh, tổ hợp một lớn một nhỏ kỳ lạ này, ở trong khoảng thời gian này người Vệ thành đều biết rõ, cho dù là Thiên Lý trầm ổn vượt quá số tuổi, hay là Tra Nhĩ với thực lực thần bí khó lường, đều làm người ta có ấn tượng khác sâu.

“Lạc Văn tiên sinh, có tin tức về đám người đội trưởng Phương bọn họ hay không?” Thiên Lý ngồi ở trước bàn com, hỏi thăm người phục vụ của phòng ăn.

“Em còn chưa biết?” Về mặt Lạc Văn ngưng trọng nói, “Ba đội ngũ đi ra ngoài, tổng cộng có 57 người, hôm kia chỉ đã trở lại có một người.”

“Trở về là ai?”

“Thành viên đoàn Thất Diệp – Y Bô.”

Thiên Lý nhíu nhíu mày, lại hỏi: “Hắn mang về cái tin tức gì sao?”

Lạc Văn thở dài: “Lúc hắn trở về đã bị thương nặng, chỉ nói đúng một câu ‘Quặng mỏ có quý’, liền ngất đi thôi, đến nay còn chưa có tỉnh lại.”

Quặng mỏ có quý? Thiên Lý hơi hơi sững sốt, không hiểu ý của câu nói này.

“Em xem, vài người lính đánh thuê kia vốn chuẩn bị đi trợ giúp, hiện tại đều do dự.” Lạc Văn nhìn về phía đại sảnh ra sức bĩu môi, nhỏ giọng nói, “Đội

trường Phương bọn họ vốn cũng không nghĩ tới một lần liền sẽ thành công, chính là ai cũng sẽ không dự đoán được quặng mỏ lại nguy hiểm như thế, vậy mà lại chỉ có một người trở về.”

”Anh có biết Y Bố tĩnh dưỡng ở nơi nào không? Tôi muốn đi thăm hắn.”

”Số 015 quán Lâm Tinh.”

”Cám ơn.”

Thiên Lý rời khỏi phòng ăn, mang theo Tra Nhĩ đi đến số 015 quán Lâm Tinh, dưới sự dẫn dắt của chủ quán tiến vào phòng.

”Ai, tình trạng vết thương của Y Bố tiên sinh lúc này thật sự là quá nghiêm trọng.” Chủ quán nói một cách đáng tiếc, ”Cho dù thân thể có khôi phục đi chăng nữa, sau này chỉ sợ cũng chỉ có thể làm một người bình thường.”

”Nghiêm trọng như vậy?”

”Đúng vậy.” Chủ quán chỉ vào phòng bên phải, nói, ”Cháu đi đi, hắn ở ngay phòng kia kìa, lúc đi ra nhớ đóng cửa cho kỹ.”

Nói xong, chủ quán liền xoay người rời đi.

Thiên Lý đi vào cửa bên, liền ”nhìn” thấy Y Bố nửa thân để trần nằm ở trong một cái bồn tắm, trọc khí trên người như ẩn như hiện, mấy bộ phận ngực và chân đều mang theo vết thương lớn nhỏ không giống nhau, hẳn là do các công kích khác nhau tạo thành. Làm Thiên Lý cảm thấy kỳ quái là, năng lượng trên người Y Bố trở nên cực kì mỏng manh, dường như tùy thời sẽ biến mất vậy.

Nàng đi đến bên cạnh bồn tắm, đưa tay đặt lên trán hắn, cẩn thận cảm giác tình huống trong cơ thể hắn.

Thiên Lý nhíu mày, lẩm bẩm nói, ”Kết cấu năng lượng đã bị phá hủy, khó trách không thể nào tái tạo lại.”

Sau một hồi cẩn thận dò xét thật lâu, Thiên Lý thu tay, từ trong túi lấy ra một cây châm, nhắm ngay vào đầu mối năng lượng trong cơ thể Y Bố đâm thật sâu vào.

Khí cơ châm số 3 —— chữa trị. Chủ yếu dùng để chữa trị tổn hại về kết cấu năng lượng, một khi tiếp xúc với đầu mối năng lượng của sinh mệnh sống, sẽ tự động thâm tách* kết cấu năng lượng ra, dẫn dắt năng lượng rải rác một lần nữa trở lại quy tắc linh văn như cũ. Nhưng mà, nếu năng lượng trong cơ thể sinh mệnh đều đã tiêu tan toàn bộ, có kết cấu lại cũng không có cách nào chữa trị nổi, hơn nữa loại chữa trị này đối với vật thể không có sinh mệnh không có hiệu quả gì.

=====làm phiền chút xíu=====

*thâm tách: từ này Lăng cũng không rõ lắm, tra trên mạng thì nó ra thế này:

Khuếch tán là quá trình vận chuyển thụ động bao gồm: thẩm thấu, thâm tách và chọn lọc.

- Thẩm thấu: là sự vận chuyển nước từ môi trường nhược trương sang môi trường ưu trương.

- Thâm tách: là sự vận chuyển chất hòa tan từ môi trường ưu trương sang môi trường nhược trương.

- Chọn lọc: là màng tế bào cho đi qua các hạt chất có kích thước nhỏ thua lỗ màng.

=====mời các nàng đọc tiếp=====

Y Bố tuy rằng bị thương rất nặng, nhưng cũng may năng lượng vẫn còn tồn tại một ít, nếu không Thiên Lý cũng bất lực. Năng lượng một khi tiêu hao sạch, Y Bố sẽ giống như lời chủ quán nói vậy, biến thành một người bình thường. Điều này đối với một dị năng giả mà nói, tuyệt đối là một chuyện khó có thể chấp nhận.

Giờ chỉ cần chờ khoảng 8, 9 ngày, hẳn liền có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Lúc này, Thiên Lý mới chú ý tới linh khí ”Ấn lan” mà mình cho mượn lúc trước đang đặt cùng ở chỗ quần áo của Y Bố.

Nàng cầm lấy, vô thức vuốt ve vài cái, trên mặt lộ ra biểu cảm trầm tư.

Đến cùng trong quặng mỏ đã phát sinh chuyện gì? Cái công kích gì lại có thể trực tiếp phá hủy kết cấu năng lượng? Kết cấu năng lượng không giống như tổ chức cơ thể, sau khi bị xuyên thủng cần thời gian rất lâu mới có thể khép lại, nó chính là một loại năng lượng tồn tại dưới dạng một thể, cho dù trong phút chốc có bị đánh tan, cũng có thể rất nhanh hồi phục lại như cũ. Phá hủy loại kết cấu này, chắc chắn phải cần một loại lực lượng đặc thù, công kích của dị năng phổ thông tuyệt đối không thể làm được.

Thiên Lý đối với loại lực lượng này hết sức tò mò, trong sổ quy tắc nàng thu thập được, còn chưa có một loại linh khí nào có đặc thù có sẵn như vậy. Hơn nữa cái câu mà trước lúc té xỉu Y Bố đã nói ra kia, ”Quặng mỏ có quỷ” cũng thực có ý tứ. Lúc trước khi rời đi quặng mỏ, nàng chỉ cảm giác được 7 trọc hóa nhân, Phương Chấn bọn họ giết chết 3 tên, còn thừa lại 4 tên ở trong đó, dường như cũng không có dị năng giả trọc hóa có thực lực tương

xứng cùng bọn họ.

Có lẽ, bản thân hẳn là cần tự mình đi một chuyến?

”Nhìn nhìn” Tra Nhĩ, hẳn giờ phút này chính ngồi xổm ở bên cạnh bồn tắm, dùng ngón tay chọc chọc trán của Y Bô.

Nàng tin tưởng Tra Nhĩ có thể bảo vệ nàng thật tốt, hơn nữa không biết vì cái nguyên nhân gì, sinh vật trọc hoá dường như đều sẽ không chủ động công kích nàng, nàng gần như có thể ở địa phương bị trọc hóa đi lại tự nhiên, điều kiện tiên quyết là không gặp một cái sinh vật trọc hóa nào bị máu tanh kích thích mà phát cuồng.

Nghĩ đến đây, Thiên Lý lại làm ra một quyết định, lại đi thăm dò quặng mỏ Phạm Nại Nhĩ một lần nữa. Lần này chỉ có nàng cùng Tra Nhĩ, hành động sẽ càng thuận lợi hơn một chút.

Thiên Lý đi ra khỏi phòng của Y Bô, tìm chủ quán nói: “Chủ quán, nếu là Y Bô tiền sinh tỉnh lại, phiền ngài nói cho hẳn, lúc trước vật mà tôi cho hẳn mượn, tôi đã cầm đi.”

”Cái gì vậy?” Chủ quán ngẩn người.

”Ngài nói với hẳn như vậy, hẳn sẽ tự mình hiểu rõ.” Nói xong, liền cùng Tra Nhĩ cùng nhau xoay người mà đi.

Ẩn lan cần dị năng mới có thể kích phát, tuy rằng không có hạn chế nghiêm cấm về thuộc tính, nhưng Thiên Lý cũng không phải là có thể sử dụng. Sở dĩ nàng mang theo cái linh khí này, chỉ là vì đề ngừa vạn nhất. Nàng đoán Y Bô sở dĩ có thể trốn trở về, khả năng chính là dựa vào công dụng ẩn hình của Ẩn lan.

Trong quặng mỏ nhất định có tồn tại trọc hóa nhân vô cùng cường đại, Phương Chấn bọn họ chưa hẳn đã gặp được bất trắc, nhưng khẳng định bị nhốt trụ lại không có cách nào thoát thân. Thiên Lý cùng bọn họ có giao tình không nhỏ, ở trong tình huống có năng lực giúp đỡ, nàng vẫn hi vọng có thể giúp bọn họ một tay.

Quặng mỏ Phạm Nại Nhĩ có bốn cửa vào, một cái lúc đi ra ngoài bị sụp xuống kia là ở phía đông của quặng, cách Vệ thành gần nhất, khoảng hơn 2000km

Tra Nhĩ lưng công Thiên Lý, tăng tốc chạy như điên, lấy tốc độ của hẳn, chỉ cần chưa đến mấy tiếng liền tới được mục tiêu.

Dò xét bốn phía một chút, cũng không có dị trạng gì, trong vòng mấy ngàn mét thậm chí ngay cả một con trọc hóa thú cũng không có.

Mở cửa, một cái mùi khó ngửi ngay lập tức đập vào mặt, cùng với trọc khí nồng đậm, làm cho hô hấp của người ta nhất thời dừng lại.

Tiến vào cửa quặng trước mặt, Thiên Lý trước đó liền lấy ra nước hoa quơ quơ ở chóp mũi của Tra Nhĩ, kích thích hẳn liên tục đánh vài cái hắt xì, trong miệng còn phát ra âm thanh lẩm bẩm đầy bất mãn (Lăng: ôi đáng yêu quá đi ~).

Cửa vào hành lang khu vực khai thác mỏ phía Đông cùng cửa vào lúc trước cũng không khác bao nhiêu, ở trong cảm giác của nàng, chung quanh chỉ có mấy cái sinh vật nhỏ rải rác, sinh vật trọc hóa hơi có uy hiếp còn lại hẳn là đều bị thanh lý bớt đi, dọc theo đường đi đều là thi thể bị hủy hoại.

Phạm vi cảm giác của Thiên Lý ở trong quặng mỏ bị trọc khí ảnh hưởng, thu hẹp một nửa, hơn nữa khoảng cách càng xa thì cảm giác lại càng mơ hồ. Chẳng qua như vậy cũng là đủ rồi, lấy tốc độ phản ứng của Tra Nhĩ, tuyệt đối có thể trước đó tránh được nguy hiểm.

Trong quặng mỏ một mảnh tối đen, Tra Nhĩ có được đôi mắt có thể nhìn trong đêm (dạ thị), mà cảm giác của Thiên Lý lại hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của ánh sáng, hai người cứ như vậy đi đường trong bóng đêm.

”Tra Nhĩ, dừng một chút.” Thiên Lý nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hẳn nói.

Tra Nhĩ dừng lại, cảnh giác nhìn chung quanh bốn phía.

Trải qua hơn mười cái quặng mỏ, trong cảm giác của Thiên Lý rốt cục xuất hiện một tên trọc hóa nhân, cách bọn họ ước chừng hơn 3000m, luôn luôn di chuyển ở trong mấy cái quặng mỏ phía trước, giống như là đang tuần tra vậy.

Tuần tra? Trọc hóa nhân không có trí tuệ, hết thảy hành động hoàn toàn là theo bản năng, có lẽ so với trọc hóa thú thông minh hơn, nhưng lại cũng chỉ giới hạn ở trong một ít hành vi có hình thức đơn giản.

Như vậy, tên trọc hóa nhân kia chính là không có ý thức mà đi lại?

Quặng mỏ phía sau người trọc hóa nhân mơ hồ còn có năng lượng dao động, nhưng là khoảng cách quá xa, Thiên Lý cảm giác không thể quá rõ ràng.

Xem ra trước đó nên giải quyết tên trọc hóa nhân phía trước đi, nhưng mà đối phương không có sử dụng dị năng, ở trong cái khoảng cách như thế này, nàng rất khó có thể từ dao động năng lượng của đối phương mà phán đoán chủng loại dị năng.

Nàng để cho Tra Nhĩ tới gần một ít, chính mình lại không ngừng sử dụng cảm giác thẩm tách (đã giải thích phía trên) dị năng của đối phương.

Đột nhiên, biểu cảm Thiên Lý đình trệ.

Đó là... Lợi Phu? Lúc trước ở trong phòng ăn ngẫu nhiên nghe thấy Hắc Cách kêu lên tên của hắn, là một thành viên của Hắc Thập Tự tham dự hành trình ở trong quảng mỗ.

Chỉ trong thời gian mười ngày, hắn vậy mà bị trục hóa? Không phải là đã mang theo đầy đủ được thủy tinh lọc hay sao?

Lợi Phu là dị năng giả hệ hỏa, nhưng hỏa diễm của hắn không giống với nguyên hỏa* của Tập Địch Bối Nhã, là tinh hỏa*. Cái gọi là tinh hỏa, chính là hỏa diễm có thể xuyên thấu qua da trực tiếp đốt cháy máu. Một khi bị xuyên thấu vào cơ thể, một chút tinh hỏa thôi cũng có thể thiêu cạn máu của cái bộ vị ấy trên thân thể, biến người ta trở nên tàn tật hoặc là trực tiếp biến thành cây khô, vô cùng đáng sợ.

*Lăng: ài, ko biết giải thích như thế nào, mn cứ hiểu tạm là lửa thô và lửa tinh nhé (thật ra Lăng cũng ko biết nghĩa hai từ này nó như thế nào o.O)

Theo khoảng cách đang được kéo gần lại, Thiên Lý cảm giác được năng lượng tinh hỏa trên người Lợi Phu dao động to lớn mà tàn bạo, chắc hẳn là vì vừa bị trục hóa không lâu, có vẻ cực kì không ổn định. Tốc độ tiến hóa của trục hóa nhân vô cùng nhanh, chỉ cần cho Lợi Phu thời gian, hắn nhất định có thể khống chế dị năng tinh hỏa của hắn, trở nên mạnh hơn so với trước kia gấp mấy lần.

Thiên Lý từ Tra Nhĩ trên lưng tụt xuống, vỗ vỗ thất lưng của hắn, nhỏ giọng nói: “Tra Nhĩ, nhờ anh vậy.”

Tra Nhĩ lúc Thiên Lý nói vừa dứt lời liền chạy ra ngoài. Song chỉ có 8, 9 phút, hắn liền bỏ chạy trở về, mà trong cảm giác của Thiên Lý dao động năng lượng của Lợi Phu cũng đã biến mất.

Đây chính là bị ai khi trở thành trục hóa nhân, vài phút trước còn kẻ vai chiến đấu cùng đồng bạn, ngay sau đó liền có thể có thể bị chính tay họ giết chết.

Thiên Lý đi đến bên cạnh thi thể của Lợi Phu, phát hiện ở ngực trái của hắn có một vết thương, máu thịt lẫn lộn, thậm chí có thể thấy được cả xương, hơn nữa có vẻ cũng không có trải qua trị liệu băng bó đơn giản.

Lợi Phu rất có khả năng là bị tách khỏi đội, hoặc là hắn là muốn chạy ra ngoài quảng mỗ đi báo tin, kết quả bởi vì miệng vết thương không có kịp thời xử lý mà bị trục hóa. Mặc kệ tình huống lúc đó là như thế nào, có một điều có thể khẳng định là, chỗ quảng mỗ này so với trong tưởng tượng của nàng còn nguy hiểm hơn rất nhiều.

Thiên Lý cũng không có lấy đi duệ thạch, đừng nói là trong thời gian ngắn như vậy không có khả năng hình thành duệ thạch, cho dù là có, đối với người mình quen biết, nàng cũng không thể nào xuống tay được.

Bọn họ tiếp tục đi vào trong, trong cảm giác vài cỗ năng lượng dao động kia càng ngày càng rõ ràng, hai cái ở quảng mỗ số 24, một cái ở quảng mỗ số 31, mà trong lúc đó, phòng điều khiển và khống chế cao nhất lại ở số 29 và số 30.

Phòng điều khiển và khống chế cũng không có người, phải nói là không có người sống, chỉ có ba thi thể ngã đổ.

Trái tim Thiên Lý hơi hơi căng thẳng, âm thầm cầu nguyện không phải Phương Chấn bọn họ.

Trong quảng mỗ tĩnh lặng, âm u và lạnh lẽo, tiếng bước chân có vẻ đặc biệt rõ ràng. Cùng với trục khí lưu động, tùy ý có thể thấy được hài cốt, khủng bố như địa ngục, làm sống lưng người ta phát lạnh.

Cách quảng mỗ số 24 càng ngày càng gần, cảm giác của Thiên Lý cũng càng ngày càng rõ ràng.

Hai người kia, hoặc là nói hai tên trục hóa nhân kia, cuối cùng là ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Khoảng không (2)

Quảng mỗ Phạm Nại Nhĩ được chia làm ba tầng, mỗi một tầng lại chia theo phương hướng làm bốn khu vực, phân biệt từ phòng điều khiển trung ương tiến hành điều phối đến các phòng điều khiển ở các phân khu điều chế. Toàn bộ quảng mỗ hình thành một cái thang dựng ngược có bề mặt phản đốt, trong đó tầng thứ nhất là lớn nhất, tầng thứ ba là nhỏ nhất. Có rất nhiều giàn giáo cùng cửa di động, nhưng bởi vì không được cung cấp năng lượng, nên một nửa các thiết bị này đều ở trạng thái hỏng, nếu muốn xuống tầng cuối cùng, chỉ có một cách là đi qua hành lang vòng tròn.

Lúc này Thiên Lý cách phòng điều khiển trung ương ở tầng thứ nhất ít nhất cũng phải mấy nghìn mét, với thời gian nửa tháng, mấy người Phương Chấn tối đa chỉ có thể thăm dò tầng thứ nhất. Phòng điều khiển trung ương là nơi hội họp mà cả ba đội ngũ đã định trước, nơi đó chắc chắn sẽ có càng nhiều manh mối hơn.

Nàng nhất định phải đi qua mấy quảng mỗ trước mặt, mà ở trong cảm giác của nàng, quảng mỗ số hai mươi tư kia có hai trục hóa nhân đang chém giết

lẫn nhau.

Căn cứ vào mức độ tổn hại của quần áo cùng độ dày của trọc khí, nàng đã bước đầu có thể phán đoán được, trong đó có một người đã bị trọc hóa rất lâu, sử dụng dị năng hệ băng, biến chương thành băng, có thể đem vật thể tiếp xúc đóng băng trong nháy mắt. Mà một người khác khẳng định là thành viên ở trong ba đội ngũ kia, giống như A Nhĩ Tháp, là dị năng hệ khí.

Mà lính đánh thuê mới bị trọc hóa không lâu đương nhiên không phải là đối thủ của trọc hóa nhân đã tiến hóa từ lâu. Vài phút sau, người bị thua là dị năng giả hệ khí, trong từng trận tiếng kêu gào thảm thiết liền bị tên trọc hóa nhân thẳng ăn tươi nuốt sống.

Thiên Lý thu hồi cảm giác, che miệng lại không ngừng nôn khan. Khó trách trong quảng mỗ này có nhiều dị năng giả trọc hóa như thế, bọn họ đoán chừng đều là những người từng tiến vào quảng mỗ thám hiểm. Đáng tiếc là không ai có thể an toàn rời đi, nếu không tin tức của quảng mỗ này đã sớm bị truyền bá rộng rãi.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Thiên Lý đã gặp phải hai người mới bị trọc hóa. Một người là Lợi Pu, còn một người khác lại là một lính đánh thuê không rõ danh tính. Nàng không thể đoán được rốt cuộc bọn họ đến tột cùng là gặp nguy hiểm gì, làm sao có thể liên tiếp xuất hiện người lạ khỏi đoàn đây?

Thiên Lý để cho Tra Nhĩ đối phó với trọc hóa nhân còn lại, còn mình thì đi đến quảng mỗ số ba mươi mốt. Người ẩn nấp ở nơi đó mặc dù trên người trọc khí nồng đậm, nhưng còn chưa đạt tới giá trị hạn định, chỉ cần kịp thời cứu chữa liền có thể biến nguy thành an.

Nhưng nàng còn chưa đi được mấy phút, liền cảm giác được năng lượng ở trên người đối phương đột nhiên bắt đầu xuất hiện dao động kịch liệt, giống như sóng biển quay cuồng không ngừng. Thiên Lý biết được có điều không ổn, đây tựa như dấu hiệu năng lượng bị mất khống chế. Quả nhiên, hơn mười giây sau, thân thể người nọ đột nhiên tự bạo, máu thịt giống như pháo hoa bắn ra, văng tung tóe khắp nơi.

Thiên Lý lui lại vài bước. Tuy rằng khoảng cách còn khá xa, nàng thậm chí còn không nghe được âm thanh của tiếng nổ, một sinh mạng cứ như vậy biến mất.

Nàng đứng lại tại chỗ, hai chân nặng nề, cả người lạnh run xông thẳng đến da đầu, trong lòng sinh ra chút sợ hãi.

Lúc này Tra Nhĩ chạy trở về, trên người còn mang theo mùi máu tươi.

Thiên Lý ngừng thở, lấy ra nước hoa đưa lên mũi hít sâu vài hơi.

Tra Nhĩ ngồi xổm một bên tò mò nhìn, nâng tay lên liếm liếm máu trên ngón tay.

Thiên Lý vội lấy khăn tay ra giúp hắn chà lau mặt, thuận tiện kiểm tra trên người hắn có vết thương hay không.

Thiên Lý thả cảm giác ra, xung quanh đã không còn năng lượng dao động, nhưng ở sâu bên trong lại che giấu nguy hiểm vượt qua dự đoán của nàng.

Chỉ là nếu đã đến đây, mặc kệ như thế nào đều phải thăm dò tìm tòi.

Áp chế sự sợ hãi trong lòng, nàng lần nữa leo lên lưng Tra Nhĩ, ôm chặt lấy cổ hắn, tựa đầu trên vai hắn nhỏ giọng nói: “Cũng may là còn có anh ở đây.”

Nếu chỉ có một mình nàng, phỏng chừng cái gì cũng không làm được. Từ khi Tra Nhĩ xuất hiện đã giúp đỡ nàng rất nhiều, nhưng mà nàng lại không biết khi nào mới có thể trợ giúp hắn...

Không lâu sau, hai người đi tới phòng điều khiển và khống chế đầu tiên, cửa bên ngoài đóng chặt, bên trong có ba người. Trong đó khẳng định có một dị năng giả hệ điện, nếu không tuyệt đối không thể tiến vào phòng điều khiển và khống chế.

Thiên Lý nhắm mắt lại cảm giác, bởi vì không có năng lượng dao động, nàng chỉ có thể cảm giác về quần áo vũ khí cùng điện mạo đặc thù của họ.

Sau một lúc lâu, Thiên Lý xác nhận rằng bên trong không có người mà nàng quen biết. Vết thương của bọn họ giăng khắp nơi, giống như là đã trải qua một thời gian dài chiến đấu cận thân, trong phòng điều khiển và khống chế cũng rất hỗn loạn. Chẳng lẽ là bởi vì bị phong bế trong không gian bị trọc hóa, sau đó bắt đầu tự giết lẫn nhau? Trên người bọn họ đã không còn được thủy tinh lọc, cho nên suy đoán này rất có khả năng.

Bất kể nguyên nhân là gì, lần hành động này có 57 người tham gia, ngoại trừ Y Bồ ở bên ngoài, đã có 5 người chết.

Những người còn lại cũng là dữ nhiều lành ít?

Thiên Lý tâm tình nặng nề tiếp tục xâm nhập.

Sau đó dọc theo đường đi ngoại trừ mấy con trọc hóa thú nhỏ, không có gặp chuyện gì quá nguy hiểm. Xem xét một chút thời gian, ước chừng đã là chạng vạng rồi, trong lúc Tra Nhĩ chỉ ăn mấy khối thịt khô, đã đang phát hỏa đây.

Thiên Lý quyết định tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, chờ tới ngày mai rồi lại tiếp tục hành động.

Bọn họ đã tìm được quảng mỗ số tám mươi tư, khu vực phía đông đã sắp dò xét xong, ngày mai nếu lấy tốc độ nhanh mà nói, thì rất có khả năng tới được phòng điều khiển trung ương. Nhưng chính vì điều này, Thiên Lý mới càng thêm lo lắng. Khoảng cách tới phòng điều khiển trung ương gần như

vậy, nàng vẫn không cảm giác được năng lượng dao động của đám người Phương Chấn, thì thể trên đường đi thật ra có thêm mấy người, song đều là trợ hóa nhân, cũng không có linh đánh thuê nào khác. Trước mắt xem ra chỉ mới xác định là có năm thành viên đã tử vong.

Ở dưới lòng đất, dị năng giả chỉ có thể kiên trì năm đến sáu ngày. Nếu mang theo nhiều được thủy tinh lọc hoặc khí cụ tinh lọc, như vậy có thể kéo dài được hơn chục ngày, đây cũng là nguyên nhân mà ban đầu Phương Chấn ước định thời gian nửa tháng thời gian, bỏ qua thời gian qua lại chiến đấu, thời gian bọn họ chân chính thăm dò ở dưới lòng đất hẳn là không vượt qua mười ngày.

Hơn nữa nhân số bọn họ đông đảo, chỉ cần cẩn thận một chút, đơn độc hành động đối phó trợ hóa nhân căn bản cũng không quá lo lắng, cái loại trợ hóa nhân dị năng hệ kính* này dù sao cũng là số ít.

*Lăng: chỗ này là dị năng hệ gương, nói gọn là có thể nhân bản

Từ cửa vào cho đến phòng điều khiển trung ương, tình huống bình thường chỉ cần hai ngày, nếu trên đường bởi vì bị tập kích hoặc có nguyên nhân nào khác mà trì hoãn, như vậy bốn ngày cũng đủ rồi. Quặng mỏ bốn phía thông suốt, chỉ cần nhớ rõ lộ tuyến, dọc theo đường đi gần như có thể nói là không gì trở ngại. Tầng thứ nhất hoàn toàn có thể trong thời hạn thăm dò xong, nhưng đến nay không gặp được đội ngũ của bọn họ, Thiên Lý không tin bọn họ đều gặp chuyện gì bất trắc, chẳng lẽ... Bọn họ ở tầng cuối cùng?

Những suy nghĩ lung tung không ngừng xoay quanh trong đầu, Thiên Lý dựa vào bên người Tra Nhĩ, nghe nhịp tim đập của hắn, chậm rãi tiến vào giấc ngủ.

Ngủ ước chừng sáu tiếng, Thiên Lý lại cùng Tra Nhĩ sửa sang lại tiếp tục đi tiếp.

Càng đến gần phòng điều khiển trung ương, phạm vi cảm giác của Thiên Lý càng nhỏ, chẳng qua ít nhất nàng có thể cảm giác được nơi này tạm thời không có nguy hiểm.

Bốn phía lặng yên không một tiếng động, phảng phất giống như mình được đưa vào không gian khác, âm u, lạnh lẽo mà trống vắng. Cho đến khi khoảng cách đến phòng điều khiển trung ương còn chưa tới ba nghìn mét, Thiên Lý mới cảm giác được có vài cỗ năng lượng dao động xuất hiện ở tầng thứ hai.

Bọn họ thật sự đi xuống? Không có đạo lý a! Phương Chấn cũng không phải là người lỗ mãng, dưới tình huống vật tư gần như bị tiêu hao hết mà còn mạo hiểm đi xuống tầng thứ hai?

A? Kia là cái gì?

Thiên Lý làm cho Tra Nhĩ dừng lại, nàng phát hiện, lấy phòng điều khiển trung ương làm trung tâm, ước chừng trong phạm vi bán kính hai ngàn mét, trên vách tường, chẳng biết những vật gì đó được khám lên, giống như bảo thạch khiến cho người ta cảm thấy hứng thú; sơ sơ giản lược mà đếm, cũng có khoảng chừng năm mươi viên, mang theo dao động năng lượng đặc thù nào đó, có chút tương tự với duệ thạch, nhưng chất lượng so với duệ thạch càng thêm tinh mịn.

Cùng lúc đó, một cỗ áp lực vô hình tiến vào trong đầu, Tra Nhĩ cũng có biểu hiện xao động bất an.

Nhưng mà nàng cảm giác được tầng thứ nhất lại không có nguy hiểm.

Chẳng lẽ nguyên nhân kỳ quái này là do “bảo thạch” ở trên?

Cách đó không xa được khám một viên, nàng từ trên lưng Tra Nhĩ đi xuống, gọi hắn hỗ trợ lấy một viên ra.

Tra Nhĩ dường như đối với vật này cảm thấy hứng thú, nhảy nhẩy vài cái giống thằn lằn lên vách tường, tay vừa đụng tới “bảo thạch”, cả người lại không hề có dấu hiệu nào mà biến mất.

Thiên Lý kinh hãi, trong cảm giác hoàn toàn không có bóng dáng của Tra Nhĩ, còn chưa kịp suy nghĩ, nàng đột nhiên cảm giác được trong đầu có một trận choáng váng, cảm giác giống như vòng nước dao động biến mất, sau đó trong nháy mắt chìm vào bóng tối.

Song tình huống này chỉ kéo dài hơn ba mươi giây, sau đó Thiên Lý lại khôi phục như bình thường. Nhưng khi nàng lại lần nữa thả ra cảm giác, tình cảnh chung quanh để cho cả người nàng đều ngây dại.

Nàng vậy mà lại xuống tầng thứ hai?

Vừa rồi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là trong nháy mắt di chuyển? Quặng mỏ Phạm Nại Nhĩ có trang bị truyền tống cự ly ngắn sao? Không thể nào, trước mắt kỹ thuật này còn đang trong quá trình nghiên cứu. Ban đầu khi khai phá khu mỏ, gia tộc nếu có loại kỹ thuật này, căn bản là không cần phải làm điều thừa đi thành lập quặng mỏ Phạm Nại Nhĩ khiến người người cười chê này. Huống chi nơi này trợ khí nồng đậm, phần lớn thiết bị công nghệ cao đều không thể sử dụng, còn phải có người điều khiển, mà ở gần đây Thiên Lý cũng không có phát hiện dao động năng lượng khả nghi nào.

Như vậy, là dị năng không gian? Không thể nào? Lúc trước gặp phải trợ hóa nhân có dị năng hệ kính (đã giải thích) đã có thể coi như hiếm có rồi, huống chi là dị năng không gian? Hơn nữa nếu thật sự có dị năng không gian cũng không thể nào mà điều khiển ở khoảng cách xa như thế này được.

Ở trong bách khoa dị năng có đề cập tới, dị năng không gian ở giai đoạn sơ cấp có thể ở khoảng cách ngắn di động trong chớp mắt, song chỉ có thể sử

dụng cho bản thân. Đến giai đoạn trung cấp, liền có thể dời đi những vật thể khác. Ở dưới điều kiện hoàn toàn nắm giữ đầy đủ năng lượng trong tay, thậm chí dị năng giả không gian có thể đem mục tiêu trực tiếp truyền tống đến nơi bước đường cùng, tỷ như vách núi đen, núi lửa, đáy biển vân vân.... Có thể nói là giết người trong nháy mắt. Song trong lịch sử có ghi lại, chưa có dị năng giả không gian nào đạt tới cấp bậc này.

Nếu trong này thật sự có một trọc hóa nhân như vậy, ngược lại có thể giải thích tại sao trước đây gặp được thành viên lính đánh thuê lạc đoàn. Nhưng mà hắn có thể ở cách xa nghìn mét mà không chế không gian sao?

Thiên Lý vừa suy nghĩ, vừa dùng cảm giác xem xét tình huống bốn phía. Lấy nơi nàng đứng làm trung tâm, xung quanh đều có một vài dao động năng lượng, nhân số nhiều nhất là sáu người, ít nhất là một người, bọn họ đều ở tại chỗ hồi phục và nghỉ ngơi, có người thì đang tiếp tục tìm kiếm đồng đội, có người thì đang tư đầu.

Bọn họ cách nhau cũng không xa, tất cả đều trong phạm vi bán kính hai nghìn mét, cũng chính ở nơi có “Bảo Thạch” kỳ quái vây quanh.

Cái “Bảo thạch” này quả nhiên có vấn đề.

Nhưng Tra Nhĩ đang ở đâu? Nếu suy đoán của nàng là chính xác, như vậy Tra Nhĩ hẳn là cũng sẽ không vượt qua phạm vi nơi này.

Thiên Lý cẩn thận tìm kiếm, bất kể là tầng thứ nhất hay tầng thứ hai đều không có bóng dáng của hắn, chẳng lẽ là ở tầng thứ ba?

Thiên Lý nhú mày, cảm giác của nàng ở tầng thứ ba chịu giới hạn lớn nhất, gần một nghìn mét sẽ ngừng hẳn.

Đến gần đó cùng mấy tên lính đánh thuê tập hợp đi! Lấy thực lực của Tra Nhĩ, trong thời gian ngắn hẳn sẽ không gặp nguy hiểm. Dị năng không gian tuy rằng cường đại, nhưng mà ở nơi này cũng không có nơi cực kỳ nguy hiểm, đối phương không cách nào dựa vào dị năng này trực tiếp giết người. Huống chi vẫn không hoàn toàn khẳng định có sự tồn tại của dị năng giả không gian.

Thiên Lý sắp xếp lại suy nghĩ, hướng đến ba người gần nàng nhất mà đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Khoảng không (3)

Thiên Lý nhip đi cũng không nhanh lắm, ở trong cảm giác của nàng, chỗ đường uốn khúc phía trước có ba người đi ngược hướng so với nàng, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, trong một phút có thể ở chỗ rẽ gặp nhau.

Đột nhiên, nàng dừng bước. Bên kia có một người xuất hiện dị biến trong năng lượng, trọc khí bắt đầu phun ra, đã nhiều lần gần tiếp cận đến mức trọc hóa, mà hai người khác vẫn hoàn toàn không biết gì cả, trái lại vẫn cứ tự đi ở phía trước.

Thiên Lý lập tức tăng nhanh tốc độ chạy đến bên kia, đi qua cái hành lang, hô to: “Cẩn thận phía sau!”

Hai người phía trước cả kinh, đồng thời xoay người nhìn lại, chỉ thấy một bàn tay mang theo lưỡi đao gió đánh úp vào một người trong đó, cắt qua vạt áo trước của hắn.

”Ba Tắc Ni, cậu đang làm cái gì vậy?” Người đàn ông bị cắt vạt áo trước giật dữ quả trách.

Người còn lại bên người hắn nóng nảy nói: “Còn chưa có hiểu sao? Cậu ta bắt đầu bị trọc hóa rồi!”

”Chết tiệt! Sao lại có thể nhanh như vậy?”

Hai người nhanh chóng né tránh công kích, lại chậm chạp không phản kích lại.

Người mới bị trọc hóa gọi là Ba Tắc Ni kia dần dần lâm vào điên cuồng, đối với hai người khác phát động tấn công mãnh liệt.

”Tập Duy, đừng do dự nữa, động thủ đi!”

”Nói nghe thật hay! Cậu ấy là bạn của tôi a!” Tập Duy không ngừng tránh tránh lui lui, về mặt thống khổ.

Người còn lại thấy thế, khề cắn môi, ném ra mấy cái phi tiêu tẩm độc, phân biệt đánh trúng ngực, cánh tay phải cùng bụng của Ba Tắc Ni.

”Gia Bi Á!” Tập Duy cả giận nói.

Gia Bi Á không quan tâm, tiếp tục công kích. Tập Duy ngơ ngác nhìn động tác của Ba Tắc Ni chậm rãi chậm chạp xuống, ánh mắt lộ ra vẻ đau đớn kịch liệt.

Không bao lâu sau, chỉ nghe “ầm” một tiếng, Ba Tắc Ni ầm ầm ngã xuống đất, không còn lực công kích nữa.

”Ba Tắc Ni!” Tập Duy lập tức tiến lên nâng hân dậy.

Gia Bi Á thì cảnh giác nhìn hân.

Lúc này, Ba Tắc Ni trong mắt khôi phục một chút tỉnh táo ngẩn ngui, trong miệng muốn nói gì đó, cuối cùng lại chưa kịp nói ra miệng, chớp mắt mà đi.

”Ba Tắc Ni!” Tập Duy ôm thi thể của hân khóc ròng.

Một bên Gia Bi Á không biết làm như thế nào an ủi, đối mặt với trắc hóa nhân, bọn họ không hề có lựa chọn, cho dù một khắc trước đó bọn họ vẫn là đồng đội thân mật khăng khít ra sao.

Gia Bi Á thở dài một tiếng, lúc này mới quay đầu nhìn về phía người vừa rồi lên tiếng nhắc nhở.

”Em là... Thiên Lý?” Tại địa phương như vậy lại xuất hiện một cô bé mười một, mười hai tuổi, hân chỉ có thể nghĩ đến tổ hợp nổi tiếng gần đây kia.

Thiên Lý gật gật đầu: “Chào anh, xin hỏi các anh là?”

”Tôi là Gia Bi Á, thành viên dong binh đoàn Kỳ Sĩ, vị bên kia là thành viên của Hắc Thập Tự - Tập Duy, người đã chết là đồng đội của anh ta Ba Tắc Ni.” Gia Bi Á giới thiệu nói.

Thiên Lý đi tới, hỏi: “Các anh đã phát sinh chuyện gì? Tôi hôm qua mới tiến vào khu vực khai thác mỏ, nhưng tình huống nơi này dường như có chút bất thường.”

”Các em lần này đến bao nhiêu người?” Gia Bi Á không đáp hỏi lại.

”Theo tôi còn có anh trai Tra Nhĩ.”

Gia Bi Á kinh dị nói: “Cái gì? Chỉ hai người các em cũng dám xông tới?”

”Hiện tại nhân số nhiều hay ít dường như không phải là vấn đề nữa rồi.”

Gia Bi Á thở dài: “Quả thật là như thế. Chúng tôi lúc vừa mới tiến vào, hành động vô cùng thuận lợi, trắc hóa nhân gặp được trên đường đều không phải là đối thủ của chúng tôi. Tận đến khi ở phòng điều khiển trung ương hội họp mới xuất hiện biến cố, chúng tôi đột nhiên bị không gian dời đi, phân tán đến các nơi.”

”Là dị năng giả không gian gây ra sao?”

”Vô cùng có khả năng.” Gia Bi Á ngưng trọng nói, “Chúng tôi tựa hồ bị hạn chế ở một cái khu vực nhất định nào đó, một khi tới gần khu vực bên cạnh sẽ bị truyền tống trở về. Chỉ là em đã xuất hiện tại đây, nó có đại biểu có người chạy ra khỏi kết giới, an toàn về tới Vệ thành hay không?”

Thiên Lý trả lời: “Trở về chỉ có thành viên của Thất Diệp – Y Bố, hơn nữa bản thân hân bị thương nặng, đến nay vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.”

Gia Bi Á sắc mặt mịt mờ, cắn chặt răng nói: “Xem ra nếu không tìm ra cái nhân vật mấu chốt kia, chúng ta đều trốn không thoát khỏi đây.”

”Anh có cái manh mối gì sao?”

”Hoàn toàn không có.” Gia Bi Á nói, “Tôi chỉ biết là trước mắt khu vực này ít nhất còn có ba tên trắc hóa nhân trở lên tồn tại, nếu là gặp gỡ, thắng bại khó mà dự đoán được, vật tư chúng tôi mang theo đều sắp hết sạch rồi.”

Nói tới đây, hân nhìn về phía ba lô của Thiên Lý, hỏi: “Anh trai của em Tra Nhĩ đâu? Các em cũng bị dời đi sao?”

Thiên Lý trầm mặc một hồi, trả lời: “Hân ở một bên kia điều tra tình huống, chúng ta không bằng hãy đi trước đi?”

”Phải không?” Gia Bi Á có thâm ý khác nhìn nàng một cái, đột nhiên hỏi: “Em mang theo bao nhiêu dược thủy tinh lọc?”

”Không nhiều lắm, chỉ có hai bình.” Thiên Lý bình tĩnh nói, “Tôi khí lực nhỏ, phần lớn đồ vật nào quan trọng đều đặt ở trên người anh trai Tra Nhĩ.”

”Ồ.” Gia Bi Á ý tứ không rõ ràng lên tiếng, sau đó nhìn nhìn Tập Duy, nói, “Vậy đi hội họp cùng với anh trai em trước đi, có nhiều người một chút cũng vẫn an toàn hơn.”

Bên kia, Tập Duy cũng sửa sang lại tâm tình, đem một ít đồ vật trọng yếu trên người Ba Tắc Ni lấy xuống, sau đó trầm mặc đi đến bên người hai người.

Gia Bi Á vỗ vỗ bờ vai của hân, an ủi nói: “Nén bi thương đi.”

Ba người tiến vào một cái hành lang khác, Thiên Lý đi tuốt đằng trước, vẫn duy trì cảnh giác cao độ, cái gọi là lòng người khó dò, vừa rồi nàng có cảm

giác giống như bị rần độc nhìn chằm chằm vậy. Trọc khí trên người hai người này cũng đã sắp đến giới hạn nguy hiểm rồi, nếu là cũng không đủ được thủy, ba bốn ngày sau chỉ sợ cũng sẽ bị trọc hóa. Vật tư năng mạng đi cũng không cứu được bao nhiêu người, chỉ có thể yên lặng xem xét, trước bảo toàn chính mình đã.

Trong cảm giác, phía tây cùng nam trước mặt tất cả có hai người, khoảng cách không xa, Thiên Lý tính toán đi hội họp cùng bọn họ, chỉ cần có nhiều người hơn, có thể giảm bớt tỷ lệ bị người âm toán.

“A? Phía trước giống như có người?” Gia Bi Á dừng lại bước chân, tập trung lắng nghe.

Hắn vừa rồi cũng không tin vào lời nói của Thiên Lý, ở trong hoàn cảnh như vậy, thân là anh trai, Tra Nhĩ tuyệt đối không có khả năng rời khỏi Thiên Lý ngay cả tay trái gả cũng không chặt, bọn họ rất có khả năng là bị dị năng không gian khiến cho tách ra.

Nếu Tra Nhĩ không ở đây, Gia Bi Á trong lòng không khỏi sinh ra vài phần ác ý. Thiên Lý chỉ là một cô bé, muốn từ trên tay nàng đoạt đi thứ gì đó cũng rất đơn giản thôi. Hắn âm thầm cân nhắc thời cơ xuống tay, cũng không nghĩ muốn thật sự nghe được động tĩnh.

“Có thể là anh trai em.” Gia Bi Á nói với Thiên Lý, “Chúng ta nhanh đi xem một chút đi.”

Lời nói tuy rằng như vậy, nhưng bước chân cũng vẫn không nhanh không chậm.

Thiên Lý cũng không đi lo hắn, chạy chậm đến bên kia. Bên kia có nguy hiểm hay không, nàng rõ ràng nhất thanh nhị sở.

Tập Duy vậy mà lại theo sát ở bên người Thiên Lý, trước đó đã làm tốt chuẩn bị để chiến đấu.

“Đi mau.” Thiên Lý đột nhiên hô. Trong cảm giác xuất hiện một gã trọc hóa nhân, đang đuổi theo sau lưng bọn họ.

Tập Duy càng thêm cảnh giác, mà Gia Bi Á lại vẫn cứ không nhanh không chậm đi theo.

“Ai đó?” Hai người bên kia hiển nhiên cũng nghe được động tĩnh, lẩy ra vũ khí quát lên.

“Đừng công kích, tôi là Tập Duy của Hắc Thập Tự.” Tập Duy lộ ra thân hình trước một bước.

“Dĩ nhiên là Tập Duy!” Đối phương kinh hỉ nói.

Lúc này, thanh âm của Thiên Lý truyền tới: “Đừng vội cao hứng, phía sau chúng ta đang có một gã trọc hóa nhân đuổi theo, mọi người chú ý!”

“Trọc hóa nhân gì cơ?” Gia Bi Á đi tới, ngơ vác nhìn ra phía sau, “Chúng ta vừa rồi một đường đi cũng không có phát hiện được cái dị trạng gì a!”

Những người còn lại đều kỳ quái nhìn về phía Thiên Lý.

Bọn họ hiển nhiên đều không quen thuộc với Thiên Lý, chỉ từ trong miệng người khác nghe qua lời đồn có liên quan đến nàng, lại chưa hiểu rõ hết bản lĩnh thực sự của nàng, cho nên đối với lời nói của một đứa nhỏ như vậy, phần lớn bọn họ cũng không có coi trọng đủ, ngược lại là lời nói của Gia Bi Á càng đáng giá để tin tưởng hơn.

Thiên Lý nhú nhú mày, lại nhắc nhở: “Tôi là dị năng giả linh giác, phía sau quả thật có một gã trọc hóa nhân, tôi đa trong vòng hai ba phút sẽ đuổi kịp.”

Dị năng giả linh giác? Mấy người lúc này mới có chút nghiêm cẩn, phân tán tản ra, đứng vững ở các vị trí, đối diện với cái phương hướng kia chuẩn bị tốt để công kích.

Dừng lại. Tên trọc hóa nhân kia đang đứng ở ngã rẽ phía sau, không biết hắn sở hữu cái dị năng gì? Có thể ngăn cản được công kích sao? Không thể từ dao động năng lượng phân tích được, hẳn là chủng loại dị năng mà nàng chưa từng gặp qua.

Thiên Lý đang muốn nói chuyện, Gia Bi Á liền mở miệng nói trước một bước: “Em nói trọc hóa nhân chỉ trong vòng hai ba phút đã có thể đuổi kịp, bây giờ đã sắp qua năm phút rồi.”

Những người còn lại cũng ném ra ánh mắt hoài nghi đối với Thiên Lý, tiểu gia hỏa này không phải là đang đùa đi? Những đứa nhỏ vốn luôn thích nói dối.

Thiên Lý cũng không tức giận, giải thích nói: “Trọc hóa nhân ở bên kia dừng lại, các anh ai có tốc độ nhanh nhất, không bằng đưa hắn dẫn lại đây?”

Một người trong đó một người cười, hừ lạnh nói: “Chúng tôi khi nào thì cần đến em một đứa bé chỉ điểm chiến đấu rồi?”

Người còn lại lại nói: “Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Tân Cách, cậu đi xem đi!”

Thanh niên tên là Tân Cách không tình nguyện, chậm rì rì cất bước đi đến bên kia, đi vài bước rồi lại dừng lại, xoay người nói với Thiên Lý: “Nếu như không phát hiện được cái gì, lão tử sẽ cho ngươi biết tay!”

Thiên Lý âm thầm lắc đầu, làm lính đánh thuê, so sánh tố chất của người này cùng với đám người Phương Chấn, thật sự là không chỉ kém một cái cấp bậc.

Đúng lúc này, Tân Cách đột nhiên che lỗ tai kêu “ái” một tiếng, sau đó, những người còn lại cũng đều làm ra động tác như vậy, dường như nghe được cái thanh âm gì đó đáng sợ, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, thân thể cũng không khỏi vận vẹo.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ là công kích bằng âm thanh? Nhưng mà vì sao nàng không có cảm giác gì? Bốn phía ngoại trừ tiếng kêu rên của mấy người kia, lại không một tiếng vang nào khác. Nhưng nàng cảm giác được có một dao động rất nhỏ, hiển nhiên quả thật có cái năng lượng gì đó tác động.

Việc không biết gì làm cho người ta không yên. Thiên Lý chỉ có thể cố gắng bảo trì bình tĩnh, bắt đầu thâm tách (đã giải thích ở chương trước) tình huống bây giờ của mấy người kia.

Bọn họ không có vết thương ngoài da, nhưng mà dao động năng lượng trở nên cực kì không ổn định, khi cấp khi hoãn. Di? Kia là cái gì? Kết cấu năng lượng trong thân thể bọn họ không biết nhận được cái ảnh hưởng của lực lượng nào, vậy mà có dấu hiệu tổn hại!

Thiên Lý nhất thời minh bạch, đây là công kích phá hư kết cấu năng lượng của Y Bồ —— công kích âm thanh có khả năng phá hoại.

”Tập Duy, các anh đứng lên chạy nhanh, chạy về phương hướng trái ngược, chỉ cần rời khỏi phạm vi công kích âm thanh liền không có việc gì.” Thiên Lý tiến lên nâng Tập Duy dậy.

Tập Duy giãy dụa một cách thống khổ, sau một lúc lâu mới phun ra một câu: “Tôi, tôi hiện tại căn bản không thể cử động được, thân thể giống như muốn nổ mạnh vậy.”

”Bất kể như thế nào anh cũng đứng lên đi!” Thiên Lý thúc giục nói, “Nhấn nại chịu thống khổ nhất thời vẫn tốt hơn là đánh mất tính mạng.”

Bên này Tập Duy còn chưa có phản ứng, Gia Bi Á đã thất tha thất thểu đứng lên, tập tễnh bỏ chạy sang bên kia.

Thiên Lý dùng sức lôi kéo Tập Duy, tuy rằng tác động có thể nói là không có bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng cho Tập Duy vài phần lực lượng muốn sống.

Hắn gian nan đứng lên, nhìn về phía hai đồng đội khác.

”Anh đi trước, tôi đi xem.” Thiên Lý kéo hắn đi vài bước rồi, sau khi xác định chính hắn có thể đứng vững, lại chạy tới trước mặt hai người khác.

Hai người này lại không có ý chí như Tập Duy cùng Gia Bi Á, hoàn toàn đắm chìm vào trong thống khổ xé rách cơ thể.

Thiên Lý bất đắc dĩ, trực hóa nhân đang từ từ tiếp cận bên này, nàng không thể không buông tha cho nó, lựa chọn nhanh chóng rời đi. Nàng luôn luôn có một tôn chỉ, ở trong phạm vi có năng lực, có thể giúp thì giúp, khi vượt qua phạm vi năng lực của bản thân hoặc là đề cập đến an nguy của chính mình, nàng cũng chỉ có thể trước bo bo giữ mình.

Nó không quan hệ đến tư lợi, chỉ đơn thuần là vì sinh tồn.

Thiên Lý vừa mới di chuyển qua một cái hành lang, trực hóa nhân liền xuất hiện ở bên cạnh hai người hiện tại vẫn đang kêu rên kia, hắn giờ kiêu lên, ở trong ánh mắt hoảng sợ của hai người đó, không chút do dự kết thúc sinh mệnh của bọn họ, sau đó lấy thịt mà ăn...

Người khác có lẽ nhìn không được, nhưng cảm giác của Thiên Lý lại đem hết thấy chuyện này truyền rõ ràng vào đầu óc, làm trái tim của nàng băng giá, có cảm giác buồn nôn mãnh liệt.

”Thiên Lý.” Thanh âm của Tập Duy có chút suy yếu từ phía trước truyền đến.

Thiên Lý ngẩng đầu, đang muốn đáp lại một tiếng, đột nhiên cảm giác một trận choáng váng hoa mắt trong đầu.

Đây là... khúc nhạc dạo* của truyền tống!

*Lãng: mn cứ coi nó là màn mở đầu đi ^^

Cảm giác dần dần biến mất, Thiên Lý chỉ kịp lưu lại một câu: “Cẩn thận Gia Bi Á!”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Khoảng không (4)

Khôi phục lại cảm giác, Thiên Lý phát hiện ra mình đã ở dưới tầng thứ ba.

Tầng này diện tích nhỏ nhất, không có hành lang đường lối giảng khắp nơi, tất cả các phòng đều thông suốt đến phòng không chế trung ương.

Bốn phía lặng như tờ, âm u lạnh lẽo, trong cảm giác vậy mà ngay cả một tia dao động năng lượng cũng không có, dường như nơi này chỉ có Thiên Lý là sinh vật duy nhất còn sống vậy. Ước chừng là vì nguyên nhân phạm vi cảm giác bị hạn chế, năng không có cách nào tham tri (thăm dò tìm hiểu) đến địa phương xa hơn, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Ước chừng đi qua được hai căn phòng, Thiên Lý phát hiện có một không gian thật lớn ở không xa phía trước, bên trong có một mảnh thực vật kỳ quái đang sinh trưởng.

Ở địa phương nồng đậm trọc khí như thế, thực vật bình thường đều sẽ bởi vì hao sạch linh khí mà héo rũ và phong hoá*, nếu không sẽ chuyển hóa, diễn sinh từ hợp chất giản đơn biến thành phức tạp - mà thực trọc khí (thực vật ma nhiễm trọc khí). Mà mảnh thực vật này hiển nhiên là một mảnh ma thực, tràn ngập trọc khí, đầy mây mọc thành bụi, cho dù là Thiên Lý cũng không dám dễ dàng tới gần.

*Lãng: bạn nào ko biết quá trình này đề nghị học lại Địa 6)

Khiến cho năng tò mò là trên đây mây lại có hoa quả kết trái, ẩn chứa lực lượng quy tắc, nhưng lại đều không phải là quy tắc thành hình, cùng với cái loại đá quý được khảm trên vách tường được khảm kia làm cho năng cảm giác có chút chứng cùng loại với nhau, nếu muốn cụ thể cái năng hình dung trong lời nói thì, cái loại đá quý này giống như là trái cây quy tắc thành hình sau khi kết quả. Nhưng lại khác so với linh khí năng khắc họa, cái loại đá quý này thoát nhìn tự nhiên mà toàn vẹn, không có chút dấu vết nhân công tạo hình nào.

Thiên Lý rất muốn hái mấy quả đem về nghiên cứu, bắt đầu dĩ trọc khí trong không gian này thật sự quá mức nồng đậm. Cần thận quan sát sẽ phát hiện, toàn bộ tầng thứ ba đều kiến tạo xoay quanh trung tâm là không gian này, hiển nhiên lúc trước những người thành lập khu vực khai thác mỏ này đã sớm biết đến sự tồn tại của loại thực vật này, bọn họ muốn dùng loại thực vật này, hoặc là nói, loại quả của thực vật này để làm thí nghiệm, chẳng lẽ bọn họ phát hiện được bí mật của quy tắc?

Đáng tiếc phòng thí nghiệm cùng số liệu thí nghiệm đều bị thanh lý đi mất, Thiên Lý không thể từ trong những thứ thiết bị lưu lại tìm ra đáp án. Kỳ quái là, bọn họ vậy mà lại không hủy diệt mảnh thực vật này.

Trong khi năng trầm tư, trong cảm giác đột nhiên xuất hiện một tia dao động năng lượng quen thuộc.

Thiên Lý vui vẻ: Là Tra Nhĩ! Hẳn quả nhiên ở tầng thứ ba.

Năng xoay người chạy chậm đến cái phương hướng kia, song chưa chạy được vài bước liền cảm giác không gian vặn vẹo một hồi, một tên trọc hóa nhân đột nhiên xuất hiện cách đó không xa, thân hình hần cao lớn, nửa thân trên để trần, đầu hơi cúi xuống, mái tóc hỗn độn xơ xác tùy ý phủ trên người, nghiêng người về phía Thiên Lý, vẫn không nhúc nhích.

Thiên Lý chỉ cảm thấy tim đập nhanh một hồi, hai chân cứng ngắc, ngón tay run nhẹ. Đây là trọc hóa nhân có trọc khí nồng đậm nhất mà năng từng gặp, cường đại, rét lạnh, âm u, tạo cho người ta cảm giác áp bách, phảng phất giống như đặt mình vào trong địa ngục vậy.

Trên ngực hần nam một viên đá quý, giống như đúc với đá quý trên vách tường, song có chút khác biệt đó là, khối đá quý này tựa như mọc từ trong thân thể hần ra vậy.

Trong cơ thể sinh vật trọc hóa sẽ chậm rãi hình thành duệ thạch, nhưng chưa từng thấy qua chúng hình thành ở bên ngoài cơ thể, loại đá quý này cũng không giống với duệ thạch, năng lượng so với duệ thạch càng thêm tinh thuần hùng hậu.

Thiên Lý cắn môi, hiện tại tựa hồ không phải thời điểm thích hợp để suy nghĩ về việc đó, trọc hóa nhân trước mắt này chỉ sợ cũng là kẻ khởi xướng đem đám người Phương Chấn giam ở trong khu vực này —— trọc hóa nhân dị năng không gian.

Không biết hần muốn làm cái gì? Tra Nhĩ áng chừng cần ít nhất 2 phút nữa mới có thể đi tới đây, nhưng nếu đối phương muốn giết năng, ngay cả vài giây cũng không dùng hết.

Trọc hóa nhân vẫn không nhúc nhích, đứng thẳng ở nơi đó như cũ, năng lượng mang theo trọc khí chậm rãi lưu động, chuyển vận có quy luật xoay quanh viên đá quý trên ngực của hần kia.

Không bao lâu sau, một màn làm cho Thiên Lý kinh dị xuất hiện, viên đá quý kia vậy mà từ trên ngực của trọc hóa nhân tróc ra, rơi ở trên bàn tay hần đang vươn ra. Sau đó trọc hóa nhân nâng tay lên, viên đá quý nháy mắt liền biến mất trong tay hần, xuất hiện trên một bức tường nào đó cách chỗ này khoảng hơn trăm mét.

Làm xong việc đó, trọc hóa nhân chậm rãi xoay đầu chuyển hướng nhìn sang Thiên Lý. Thiên Lý nhất thời cảm giác được da đầu mình run lên, khí lạnh toát ra từ tận từng lỗ chân lông trên người.

Đột nhiên, trọc hóa nhân biến mất tại chỗ, Thiên Lý nhanh chóng xuất ra thanh Phệ huyết xà nhận kia, chuẩn bị tốt để sẵn sàng liều chết mà chiến.

Ngay sau đó, trọc hóa nhân xuất hiện tại không gian loại thực vật kia sinh trưởng.

Thiên Lý âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thoáng yên tâm một chút.

Lúc này, tên kia trọc hóa nhân hái một quả của loại thực vật đó quăng vào trong miệng. Sau đó, dao động năng lượng quanh thân hần bắt đầu hơi hơi khởi động, song chỉ chốc lát lại bình tĩnh trở lại.

Chẳng lẽ cái loại đá quý này là sau khi ăn loại quả đó, lại từ bên ngoài thân thể diễn sinh* ra sao?

*Lăng: diễn sinh = từ hợp chất đơn giản biến thành hợp chất phức tạp – Lăng sẽ không giải thích từ này nữa đâu nhé

Thiên Lý tập trung tinh thần, bắt đầu cẩn thận thâm tách kết cấu năng lượng của tên trọc hóa nhân kia.

Quả thế, phương thức kết cấu năng lượng của hắn cùng với quy tắc vận hành trong đá quý giống nhau như đúc, thông qua loại quả này, hắn có thể có được linh khí hoàn toàn thuộc về hắn, hoặc phải nói là ma khí, có tác dụng tăng phúc cho dị năng không gian, cho nên hắn mới có thể thao túng vật thể và dời đi ở cự ly xa như vậy.

Vấn đề này tạm thời đặt xuống đã, Thiên Lý quyết định trước đó nên rời đi rồi lại nói tiếp.

Tầng thứ ba phòng chừng sẽ không tồn tại dị năng giả không bị trọc hóa, cho dù có, năng cũng không thể có năng lực cứu giúp.

Đang nghĩ tới đây, tên kia trọc hóa nhân đột nhiên xuất hiện tại địa phương cách nàng chỉ có vài mét, còn chưa có làm ra động tác công kích gì, cả người hắn đã bị một cái bóng đen đánh bay ra hơn mười mét (yeah, anh đã xuất hiện ^^).

”Tra Nhĩ!” Thiên Lý kinh hãi kêu lên.

Tra Nhĩ một tay túm lấy Thiên Lý ra sau lưng, sau đó đằng đằng sát khí nhắm phía tên trọc hóa nhân kia.

Móng tay bén nhọn vạch tới hắn (trọc hóa nhân kia), lại chỉ vạch đến một cái tàn ảnh, trọc hóa nhân lại biến mất.

Lập tức, Tra Nhĩ cùng Thiên Lý cũng biến mất tại chỗ...

Tầng thứ hai.

”A Nhĩ Tháp, chúng ta còn bao nhiêu được thủy?” Phương Chấn trầm giọng hỏi.

”Năm bình.” A Nhĩ Tháp sờ sờ pháo không khí của mình, thần nhiên trả lời.

”Chúng ta có vang mộc, có thể không cần được thủy tinh lọc.” Phương Chấn nhìn về phía Bá Nạp Đức cùng Lê Mục, “Nhưng mà những người khác chỉ sợ không có loại vận may này, Bá Nạp Đức, Lê Mục, được thủy đều để cho các anh đi, để giữa chốc nữa lại bị không gian dời đi.”

Bá Nạp Đức và Lê Mục cũng không có chối từ, tiếp nhận được thủy mà A Nhĩ Tháp và Phương Chấn mang theo.

A Nhĩ Tháp nhìn về phương hướng cửa ra, lẩm bẩm nói: “Cũng không biết Y Bố có thành công không?”

”Hắn là không thành vấn đề.” Bá Nạp Đức nói, “Công năng ẩn thân của Ân lan đủ để tránh thoát tra xét của trọc hóa nhân.”

”Cẩn thận, tôi nghe thấy một cổ dị năng bị trọc hóa tàn bạo.” Lê Mục đột nhiên nói, “Đang tới gần đến bên này.”

”Mọi người chuẩn bị!” Phương Chấn cũng không kích động, cùng đồng bạn chuẩn bị tốt để chiến đấu.

Không bao lâu sau, một tên trọc hóa nhân khàn giọng gào thét xông lại đây, trên tay nắm một khối không khí đục ngầu.

Là kỹ năng không khí. Hắn là không khó đối phó. Mấy người âm thầm cân nhắc trong lòng.

”Không đúng, vẫn còn một tên.” Lê Mục hô to, “Phương hướng ba giờ vẫn còn một tên trọc hóa nhân ẩn nấp.”

Phương Chấn cùng A Nhĩ Tháp đối phó với trọc hóa nhân trước mắt, Bá Nạp Đức thì giương Phục hợp cung sang bên kia, phòng bị đánh lén.

”Chết tiệt!”

Chân của Phương Chấn đột nhiên chìm vào trong bùn đất, hắn hô, “Mọi người cẩn thận, tên ở chỗ tối kia là dị năng giả hệ thổ thạch!”

Một trong bốn dị năng giả Thiên Lý tìm ra lần trước, không thể tưởng tượng được lại xuất hiện ngay lúc này.

Phương Chấn vùng Thúc hồn ra, khó khăn lắm mới khóa trụ được cánh tay của trọc hóa nhân hệ khí, hắn không hề để ý đến thân thể đang chìm xuống, mà chỉ nhanh chóng thả ra điện năng. A Nhĩ Tháp cũng lập tức kích nổ pháo không khí.

Trọc hóa nhân kêu một tiếng, yếu đuối ngã xuống đất. Lê Mục chọn đúng thời cơ tiến lên bỏ xuống một kiếm, kết thúc tính mạng của hắn.

Tuy rằng đã giải quyết một tên trọc hóa nhân, nhưng tình huống của mấy người cũng không tốt lên bao nhiêu, mặt đất nguyên bản cứng rắn hoàn toàn biến thành đầm lầy, thân thể bọn họ không ngừng chìm xuống.

A Nhĩ Tháp kích nổ một quả pháo không khí vào trong đầm lầy, đánh ra một mảnh chân không, thừa dịp nó còn chưa khôi phục, hắn việc thoát ra chạy đến địa phương có kim loại.

Bá Nạp Đức vốn luôn luôn phòng bị dị năng giả ở chỗ tối kìa, lại không nghĩ rằng trước mặt đột nhiên xuất hiện một vách tường đất, ngăn cách hắn cùng tên trọc hóa nhân kia, sau đó hai chân lại bị vùi lấp xuống dưới, hoàn toàn không có cách nào hành tẩu.

Phương Chấn vùng Thúc hồn ra, cuốn lấy một chỗ lồi ra trên vách tường, sau đó mượn lực leo lên phía trước. Ai biết đúng lúc này, mặt đất đột nhiên lại biến thành cứng rắn, một nửa chân của bốn người bị khóa chặt chẽ tại chỗ, ngay cả A Nhĩ Tháp là người đầu tiên chạy ra cũng có một chân bị cố định.

Tên trọc hóa nhân kia từ trong chỗ tối chạy ra, cầm trên tay một vật bén nhọn liền chém tới Bá Nạp Đức cách hắn gần nhất.

Bá Nạp Đức chỉ kịp bắn ra một mũi tên, làm cho bả vai của trọc hóa nhân bị thương, cánh tay của hắn cũng bị chém thương.

Trọc hóa nhân dường như hoàn toàn không biết đau đớn là gì, tiếp tục tấn công Bá Nạp Đức, khoảng cách của hai người rất gần, pháo không khí của A Nhĩ Tháp không có cách nào công kích, mà Phương Chấn cũng ngoài tầm tay với, công kích tia chớp cự ly xa, uy lực quá nhỏ.

“Bá Nạp Đức!” Phương Chấn cùng A Nhĩ Tháp đồng thời kêu lên sợ hãi.

Mắt thấy Bá Nạp Đức phản ứng không kịp, sắp phơi thân đương trường, không khí đột nhiên vẩn vèo một hồi vẩn vèo, hai bóng người chồng lên nhau xuất hiện trước mắt mọi người. Bóng người kia không chút do dự, chân hơi bước một bước liền phóng tới chỗ trọc hóa nhân, hung hăng đánh bay hắn ra ngoài.

“Thiên Lý, Tra Nhĩ!” Phương Chấn kinh hi kêu lên.

Tra Nhĩ vừa mới rơi xuống đất, mặt đất lại biến thành đầm lầy, hai chân của hắn nhất thời sa vào vũng bùn (khụ khụ, ed chỗ này lại bắt đầu nghĩ đen tối – Lãng).

Tra Nhĩ không chút nào để ý, trở tay đỡ lấy Thiên Lý, sau đó mạnh mẽ xoay tròn một lúc, bùn đất tung bay, lấy hắn làm trung tâm, hình thành một mảnh đất trống hình tròn.

Hắn lại phóng đến chỗ trọc hóa nhân, chân giẫm xuống đầm lầy chỉ để lại một dấu chân nhọt nhọt.

Tên trọc hóa nhân kia mới vừa đứng vững, đã bị Tra Nhĩ một tay chặt ngang, cổ hắn bị chặt đứt cả xương, máu tươi phun ra, ồm ồm ngã xuống đất.

Một loạt động tác này dường như phát sinh trong nháy mắt, lúc Phương Chấn mới nhận ra hai người Tra Nhĩ và Thiên Lý đó, tên trọc hóa nhân kia cũng đã đầu một nơi thân một nẻo.

Lực công kích của Tra Nhĩ lại làm cho đám người Phương Chấn đánh giá hắn bằng ánh mắt khác.

Thiên Lý vốn định từ trên người Tra Nhĩ leo xuống, cũng không muốn bị hắn đè chết.

Nhưng mới không lâu đột nhiên chia lìa khiến cảm xúc của hắn có chút táo bạo, giờ chỉ sợ cho dù như thế nào hắn cũng sẽ không buông tay.

Thiên Lý đành phải buông tha cho, ghé vào trên lưng Tra Nhĩ cùng mọi người chào hỏi.

“Thiên Lý, Tra Nhĩ, đa tạ, các em lại cứu chúng tôi một lần nữa.” Phương Chấn tiến lên nói lời cảm tạ.

Tra Nhĩ lạnh lùng nhìn hắn, không hề phản ứng.

Thiên Lý nói: “May mắn các anh đều không có việc gì.”

“Em làm sao lại có thể xuất hiện tại này?” Phương Chấn hỏi, “Còn những người khác đến nữa sao?”

“Những người khác hẳn còn cần qua hai ngày nữa.” Thiên Lý trả lời, “Lần này hành động chỉ có một người là Y Bố trở về thành, những lính đánh thuê khác đều có chút do dự.”

Bá Nạp Đức vui vẻ nói: “Y Bố quả nhiên thành công chạy về!”

Thiên Lý gật đầu, nói: “Hắn tuy rằng đã trở về, nhưng bản thân đã bị thương nặng, đến nay vẫn còn hôn mê.”

“Tình huống như thế nào? Có nguy hiểm đến tính mạng không?” Phương Chấn vội hỏi.

“Không có việc gì, tình dường một khoảng thời gian là có thể khôi phục.”

“Vậy là tốt rồi.” Đám người Phương Chấn yên lòng.

Thiên Lý hỏi: “Các anh tính toán làm gì bây giờ? Nghĩ được biện pháp đi ra ngoài chưa?”

Phương Chấn nói: “Chúng tôi bị một tên trọc hóa nhân có dị năng không gian giam lỏng ở khu vực này, thành viên cũng bị phân tán ở các nơi, chỉ có thể lựa chọn đột phá lần lượt từng nơi một, có thể chạy đi bao nhiêu thì chính là bấy nhiêu. Đương nhiên, kết quả tốt nhất là có thể giải quyết tên dị năng giả

không gia kia.”

”Các anh đã gặp qua tên dị năng giả không gian kia sao?”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, Lê Mục trả lời: “Đã gặp, tuy rằng chỉ trong thời gian rất ngắn, nhưng tôi đã nhìn thấy rất rõ ràng, hắn đúng là trưởng tử (con cả) của gia tộc Ách Tu Lạp lúc trước thành lập khu vực khai thác mỏ này – Lôi Mông.”

Lôi Mông, thiên tài dị năng của gia tộc Ách Tu Lạp, người thức tỉnh dị năng không gian hiếm có, luôn là đối tượng được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng, tận đến lúc nhiều người bọn họ bất đồng ý kiến trong việc sắp xếp khu vực khai thác mỏ này, Lôi Mông mới biến mất ở trong mắt mọi người, dần dần bị mọi người lãng quên. Rất nhiều người cho rằng vị này rất có thể đã ngã xuống trong lúc chiến đấu, cũng không thể tưởng tượng được vậy mà lại luôn luôn ẩn núp ở trong quặng mỏ. Dựa theo thời gian có thể phỏng đoán được, hắn năm nay cũng đã phải trăm tuổi, nhưng tướng mạo một chút cũng vẫn chưa thay đổi, vẫn giống như hình vẽ trong tư liệu về gia tộc Ách Tu Lạp mà Lê Mục đã tìm đọc và xem qua.

Tuy rằng người của tinh cầu Áo Lạc trung bình đều sống lâu tới 157 tuổi, nhưng vượt qua một trăm tuổi đều sẽ dần dần hiển lộ trạng thái lão hóa, nhưng mà bộ dáng của Lôi Mông vẫn ở tuổi tráng niên như cũ. Năm đó khi trực khí ăn mòn khu vực khai thác mỏ, hắn rất có thể phát sinh chuyện gì đó ngoài ý muốn, làm cho hắn không kịp thời đào thoát.

Lê Mục nói: “Tôi hoài nghi khu vực khai thác mỏ mà gia tộc Ách Tu Lạp thành lập, không đơn giản chỉ là vì tài nguyên khoáng sản dưới lòng đất này, đồng thời cũng là vì muốn mượn dị năng của Lôi Mông để nghiên cứu kỹ thuật dò đi không gian, hơn nữa rất có khả năng đã lấy được đột phá trọng đại.”

Phương Chân gật đầu: “Tôi cũng có suy nghĩ giống vậy, nếu không Lôi Mông cho dù cường đại, cũng không thể cường đại đến trình độ như thế được, không chế nhiều người tại cự ly xa như vậy, cho dù đã đạt tới cấp cao cũng rất khó làm được.”

”Vấn đề hiện tại là, chúng ta phải dùng biện pháp nào mới có thể tìm ra, hơn nữa giết chết hắn, nếu lại cho hắn tiến hóa tiếp, khắp ngõ ngách của tinh cầu đối với hắn mà nói sẽ đều thông suốt.” Lê Mục nhìn về bốn phía, vẻ mặt ngưng trọng.

Thiên Lý luôn luôn nhắm mắt lại lắng lắng nghe, lúc này đột nhiên mở mắt ra, mở miệng nói: “Về việc vì sao Lôi Mông có thể tiến hành không chế ở cự ly xa, tôi có thể biết nguyên nhân.”

Lời này vừa nói ra, tầm mắt của đám người Phương Chân đều dừng lại trên người Thiên Lý.

”Chi cần biết nguyên nhân này, trước mắt khốn cảnh của chúng ta cũng có thể giải quyết được rồi.”

Ánh mắt Phương Chân sáng lên, vội nói: “Mời nói.”

Những người còn lại cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe biểu cảm.

”Tôi vừa rồi đã đi qua tầng thứ ba.” Thiên Lý chậm rãi nói, “Ngẫu nhiên gặp được Lôi Mông, vừa vặn nhìn thấy hắn lấy một khối...”

Nàng vừa nói đến chỗ này, liền cảm giác không gian chấn động một hồi, sau đó đám người Phương Chân lần lượt biến mất ngay trước mặt, chỉ để lại Tra Nhi cùng Thiên Lý đứng yên ở tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Khoảng không (5)

”Chết tiệt!” Phương Chân lại bị dò đi, không kịp được thấp giọng rủa một tiếng. Bây giờ bên người hắn chỉ còn lại mỗi Lê Mục, lời nói mẩu chốt vừa rồi bọn họ căn bản còn chưa kịp nghe được.

”Không biết lời Thiên Lý muốn nói là cái gì?” Phương Chân sắc mặt xanh mét, vừa đánh giá hoàn cảnh bốn phía vừa nói.

”Em ấy nói vừa rồi em ấy đã đi qua tầng thứ ba.” Lê Mục sờ sờ cằm, nói, “Anh còn nhớ rõ Lợi Phu chúng ta gặp được cách đây không lâu sao?”

”Nhớ rõ, làm sao vậy?”

”Khi vừa mới gặp hắn, hắn vẫn còn rất tốt, nhưng chỉ không qua mấy giờ liền rơi vào trực hóa. Nếu không có chuyện đột nhiên bị dò đi, chúng ta có khả năng đều bị đánh lén.” Lê Mục nhìn về phía Phương Chân, ngưng trọng nói, “Hắn lúc đó cũng là vừa mới đi qua tầng thứ ba.”

”Anh là nói...” Phương Chân cả kinh.

”Chúng ta đều biết được, trực khí trong quặng mỏ mỗi một tầng lại càng nồng đậm hơn, lấy tình huống trước mắt của chúng ta, tiến vào tầng thứ ba rất

có thể là đồng nghĩa với việc gia tăng tốc độ trực hóa, cho dù có mang theo đủ được thủy tinh lọc, chỉ sợ cũng không theo kịp tốc độ trực hóa.”

”Chẳng lẽ Thiên Lý cũng...”

Lê Mục lắc đầu, nhủ mảy nói: “Đây cũng là điều tôi cảm thấy kỳ quái, trên người Thiên Lý vẫn không có chút dấu hiệu bị trực khí ăn mòn như cũ, mà Tra Nhĩ lại hoàn toàn trái ngược với em ấy, trực khí nồng đậm khiến người ta sợ hãi, tôi thậm chí hoài nghi hẳn có thể hấp thu trực khí.”

”Làm sao có thể?” Phương Chấn buồn cười nói, “Chỉ có sinh vật trực hóa mới có khả năng hấp thu trực khí, Tra Nhĩ tuy rằng tạo cho người ta một loại cảm giác áp bách đáng sợ, nhưng hoàn toàn khác so với sinh vật trực hóa, hẳn có được lý trí và sức phán đoán mà người bình thường đều có.”

Lê Mục gật gù đầu: “Tôi cũng chỉ là tò mò, theo tôi, hai người này đều che giấu lực lượng to lớn, đều không phải giống bề ngoài biểu hiện đơn giản như vậy.”

”Vấn đề này tạm thời bỏ đi, anh có thể đoán ra điều Thiên Lý vừa rồi muốn nói là cái gì sao?”

Lê Mục suy xét một chút, chậm rãi nói: “Em ấy nói em ấy phát hiện nguyên nhân khiến Lôi Mông có thể di chuyển vật thể ở cự ly xa, từ đó có thể phỏng đoán câu nói kế tiếp của em ấy, phỏng chừng là dùng một loại khí cụ nào đó, điều chúng ta phải làm bây giờ là tìm ra loại khí cụ này.”

”Vật nó đến cùng là cái dạng khí cụ gì đây?”

”Cái này chỉ có thể dựa vào manh mối chúng ta tự mình tìm kiếm thôi.”

...

Đối diện với quảng mở rộng tuếch, Thiên Lý lộ ra biểu cảm bất đắc dĩ, nàng xem chút nữa muốn hoài nghi, cái tên Lôi Mông kia có phải cố ý hay không, vậy mà lại ở ngay thời điểm mấu chốt đem tất cả mọi người đều dời đi rồi.

Nàng nghĩ nghĩ, từ trong túi lấy ra bút huỳnh quang, bảo Tra Nhĩ đi đến trước một vách tường kim loại bên cạnh, bắt đầu từng nét từng nét tô vẽ lên. Vẽ xong, nàng lại bảo Tra Nhĩ sang địa phương khác, ở trên vách tường lưu lại tin tức giống như vậy...

”Mau nhìn, đó là cái gì?”

Chỉ thấy trên vách tường để lại văn bản như thế này: “Cho dù bất kỳ ai nhìn thấy đoạn tin tức này, đều hãy đem tất cả các tinh thạch (giống như hình minh họa) được khảm ở trên vách tường gần các anh lấy xuống, sau đó nhanh chóng chạy tới phòng không chế trung ương cùng tầng hội họp, loại tinh thạch này chính là mấu chốt để đối phó trực hóa nhân dị năng không gian, làm ơn nhất định phải thận trọng xử lý.”

Bên cạnh còn có một bức bản đồ, trên đó đánh dấu rõ ràng hơn mười vị trí khảm khối tinh thạch.

”Thì ra là thế. Thật tốt quá, chúng ta mau hành động nhanh lên, tôi ngay cả một khắc cũng muốn ở nơi này nữa.”

”Tôi cũng vậy!”

...

Tình huống giống vậy cũng phát sinh ở các địa phương khác, tin tức mà Thiên Lý lưu lại càng ngày càng được nhiều người nhìn thấy. Nàng và Tra Nhĩ đi qua đi lại như con thoi ở hai tầng thứ nhất và thứ hai, trên đường còn đếm được cả số lần bị dời đi. Đối với những người còn lại ở tầng thứ ba cực độ nguy hiểm, gần như bọn họ rất thừa thớt, căn bản không cần phải lo lắng.

”Nguyên lai là tinh thạch.” Lê Mục dựa người vào bên cạnh cửa phòng không chế trung ương của tầng thứ nhất, vừa thương thức tinh thạch vừa mới lấy xuống vừa lẩm bẫm nói, “Thứ giống như đá quý này quả nhiên có chút kỳ quái.”

“Anh có thể nhìn ra cái gì sao?” Phương Chấn ngồi xổm bên người hắn hỏi.

Lê Mục lắc đầu: “Tôi chỉ có thể cảm giác được loại tinh thạch này ẩn chứa lực lượng nào đó, nhưng khi tôi dùng dị năng kích phát nó lại không hề phản ứng, đại khái chỉ có dị năng giả không gian mới có thể sử dụng.”

”Vậy sao?” Đang lúc nói chuyện, cách đó không xa, không gian vặn vẹo, lại có một người bị truyền tống tới đây.

Sau khi làm tinh thạch tập trung tại một chỗ, phạm vi dời đi của trực hóa nhân Lôi Mông dần dần bị hạn chế ở các phòng không chế trung ương tầng cao (tầng một và tầng hai), không cần từng người một tìm đến, trực tiếp có thể bị dời đi tới đây.

Đây hẳn chính là điều Thiên Lý lúc đó chưa nói hết, không thể tưởng tượng được nàng vậy mà lại dùng loại biện pháp này thông tri cho mọi người, thật sự là thông minh hơn người. Hơn nữa tốc độ của Tra Nhĩ cũng làm cho người ta sợ hãi than, trong lúc đang không ngừng di chuyển, hẳn còn có thể trong thời gian ngắn như vậy làm được việc đó.

Một ngày sau, tinh thạch cơ bản đã được thu thập xong, tầng thứ nhất tụ tập được hai mươi hai người, tầng thứ hai được mười người, tầng thứ ba là hai người.

Thiên Lý cũng không vội vàng hội họp cùng mọi người, nàng và Tra Nhĩ cùng nhau xuống tầng dưới chót. Nàng phải đem tất cả tinh thạch trên tầng thứ ba lấy xuống, nếu không rất khó bắt được Lôi Mông.

Tầng này còn có hai tên dị năng giả khác, nhưng rõ ràng không thể chống đỡ cỗ trục khí nồng đậm này, lần lượt trục hóa, hơn nữa sa vào chém giết, lúc cả hai lưỡng bại câu thương (đều thua và bị thương) cũng là lúc bị Tra Nhĩ giải quyết.

Tầng thứ ba chỉ có năm khối tinh thạch, nhưng tìm được đầy đủ chúng Thiên Lý và Tra Nhĩ phải mất đến năm sáu tiếng, bởi vì thường xuyên bị chuyển dời đến tầng một tầng hai. Cũng may hành động coi như thuận lợi, quét sạch tinh thạch tầng thứ ba xong, việc kế tiếp cần phải làm là đem Lôi Mông đến khu vực chỗ mọi người.

Song trước đó, những lính đánh thuê ở tầng một và tầng hai trước sau cần phải nghênh đón những trục hóa nhân còn lại trong quảng mộ, trong đó bao gồm kẻ khủng bố công kích bằng âm thanh kia.

Hắn có thể trực tiếp phá hư kết cấu năng lượng của dị năng giả, một khi khiến cho hắn triển khai công kích, hậu quả quả thực không thể lường được. May mắn là, trong mọi người có dị năng giả tốc độ, có thể đánh gãy công kích của trục hóa nhân trước đó, có thể này mới có thể đem hắn tiêu diệt.

Thực lực của mọi người vốn cũng không yếu, đơn giản là bởi vì bị trục hóa nhân dị năng không gian phân tán đến các nơi, bất ngờ không kịp đề phòng bị người người đánh tan, mới đưa đến thương vong đau đớn thâm hiểm giờ. Khi tiến vào là năm mươi bảy người, hiện tại chỉ còn lại ba mươi hai người, những người còn lại chỉ sợ đều đã dữ nhiều lành ít, trong đó mấy đồng đội của hắn phải tự tay giết chết.

Vừa mới tiêu diệt một tên trục hóa nhân nữa, không gian lại vặn vẹo một hồi, xuất hiện ở trước mặt mọi người, đúng là kẻ khởi xướng trận biến cố này — trục hóa nhân dị năng không gian Lôi Mông.

“Là hắn, mọi người chuẩn bị, đừng làm cho hắn chạy!” Phương Chấn hô to.

Hơn mười người xung quanh đều lấy vũ khí ra triển khai công kích.

Lôi Mông bị đánh trúng rút lui vài bước, sau đó thân hình biến mất, chuyển dời đến tầng thứ hai, nghênh đón hắn lại là một làn sóng công kích mãnh liệt.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, trục khí trên người bốc lên cuộn cuộn, toàn bộ không gian dường như đều bị vặn vẹo, mọi người đều lộ ra vẻ mặt thống khổ, công kích cũng chậm chạp xuống.

Lôi Mông chậm rãi nâng cánh tay lên, nhắm ngay vào một dị năng giả, ngay sau đó, dị năng giả kia phát ra tiếng kêu đau tê tâm liệt phế (tê tim liệt phổi), đùi phải của hắn đùi phải vậy mà không hề có dấu hiệu báo trước liên biến mất, dường như bị hắc động căn nuốt vậy, từ trong chỗ các đốt ngón tay nháy mắt thoát ly.

Một màn này vừa vặn lọt vào trong cảm giác của Thiên Lý cách đó không xa, nàng không nhịn được hoảng sợ, không thể tưởng tượng được ngay cả cự ly gần như vậy dưới tay, trục hóa nhân dị năng không gian còn có thể làm được đến loại trình độ này, trực tiếp dời đi một bộ vị trên thân thể con người?

Nàng vốn đang muốn cho Tra Nhĩ ra tay, nhưng lúc này lại do dự, ngộ nhỡ Tra Nhĩ né tránh không kịp thì làm sao bây giờ?

Ngay tại lúc đám người giao chiến, bên kia lại có mấy người bị giết chết, mà Lôi Mông cũng bị thương, trên người loang lổ vết máu.

Thiên Lý vốn định chờ lúc Lôi Mông thương thế quá nặng lại bảo Tra Nhĩ đi đánh lên, cũng không tưởng tượng được Tra Nhĩ chân phải vừa bước liền giống như mũi tên rời cung xông ra ngoài, lấy tốc độ cực nhanh tấn công vào cổ của Lôi Mông.

Lôi Mông dường như đã sớm ý thức được nguy hiểm, lúc Tra Nhĩ tấn công lại đây liền khởi động dị năng không gian, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Hắn lại về phụ cận phòng không chế trung ương tầng thứ nhất.

Trên thực tế lấy sức mạnh dị năng của Lôi Mông, bản thân hắn hoàn toàn có thể di chuyển đến bất kỳ một địa phương nào ở quảng mộ, căn bản không cần có tinh thạch tăng phúc, nhưng bởi vì tinh thạch quá mức tập trung tại một số địa phương, đối với hắn có một loại lực lôi kéo, trục hóa nhân khuyết thiếu trí lực không biết tùy cơ ứng biến, chỉ một mực đi theo cảm giác, mới bị mọi người hạn chế ở khu vực này, cùng tấn công.

Ở tình huống năng lực không thể phát huy được đến trình độ lớn nhất, Lôi Mông cuối cùng vẫn là bị mọi người giết chết.

Nhưng kỳ quái là, mọi người cũng không tìm được duệ thạch ở trong cơ thể hắn.

Nguy cơ lớn nhất rốt cục đã được giải quyết, mọi người còn chưa kịp thở phào một hơi, đều chạy ra ngoài quảng mộ, thời gian của bọn họ cũng không còn nhiều, phải ngăn cản được mức độ trục hóa trước khi trở lại thành thị. Đương nhiên, cũng có một số ít mấy người tình huống tốt, thậm chí ngay cả duệ thủy tinh lọc cũng không sử dụng hết.

Thiên Lý lấy dụng cụ đánh lửa ra, thiêu hủy toàn bộ ma thực ở tầng thứ ba, mới rời đi cùng với Tra Nhĩ.

Mới ra khỏi cửa quảng mộ, chỉ thấy mấy người Phương Chấn đang nghỉ ngơi ở cách đó không xa.

“Em rốt cục cũng đi ra.” Phương Chấn nhìn thấy bọn họ, không khỏi lộ ra biểu cảm vui sướng.

Thiên Lý kỳ quái hỏi: “Các anh làm sao mà biết tôi sẽ từ quặng mỏ này đi ra?”

“À, tôi kỳ thật cũng không biết, chính là ô-mý tưởng thử thời vận mà thôi, xem xem có thể đợi được các em đi ra trong vòng nửa ngày hay không.”
Phương Chấn buông tay xuống, cười nói, “Xem ra vận khí của tôi cũng không đến mức tồi lắm.”

Thiên Lý cũng có chút cảm động, thành khẩn nói: “Đa tạ đội trưởng Phương, chúng ta cùng nhau trở về thành thôi!”

“Được.”

Đọc theo đường đi, đám người Phương Chấn lại hỏi nàng sự tình phát sinh sau đó, cũng đại diện cho mọi người biểu đạt lòng biết ơn chân thành tha thiết.

Thiên Lý và Tra Nhĩ xuất hiện, có thể nói là cứu lấy tính mạng của tất cả mọi người. Không cần bao lâu nữa, tên của hai người bọn họ chỉ sợ sẽ là không người không biết.

Trở lại Vệ thành, Thiên Lý từ biệt mọi người về chỗ ở hiện tại, cùng tắm rửa sạch sẽ bằng nước ấm với Tra Nhĩ (#Lãng: o.O tình cảm ghê), sau đó liền chìm vào trong giấc ngủ sâu, tận đến giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh lại.

Thiên Lý cũng không có đi ăn cơm ở phòng ăn, mà là trực tiếp gọi mua ở bên ngoài (giống kiểu gọi đồ ăn nhanh đến nhà ấy).

Đồ ăn đưa tới, nàng vừa mới chuẩn bị trả tiền, lại bị ngăn lại: “Tiểu thư Thiên Lý, tiên sinh Tra Nhĩ, vì cảm tạ sự giúp đỡ của các ngài, sau này toàn bộ chi phí ở Vệ thành đều được Thất Diệp, Hắc Thập Tự, Kỳ Sĩ và hơn mười những dong binh đoàn khác chi trả, các ngài hoàn toàn không cần lại phải tiêu phí thêm một điểm nào.”

Thiên Lý ngây ra, trên thực tế nàng căn bản không cảm thấy chính mình xuất ra bao nhiêu sức lực, hơn nữa mục đích lúc vừa mới bắt đầu quyết định tiến vào quặng mỏ, một mặt tất nhiên là vì điều tra tình huống của đám người Phương Chấn, còn có một phần nguyên nhân lại là vì thu thập số liệu mới.

Nàng cũng không có vĩ đại như trong tưởng tượng của mọi người, nếu không nắm chắc mình có thể toàn thân trở ra, nàng căn bản sẽ không lựa chọn đi mạo hiểm.

Nghĩ đến đây, nàng không chút do dự lấy ra thẻ tiền của bản thân, đối người giao đồ nói: “Tôi không có thói quen để cho người khác giúp tôi thanh toán, xin hãy giúp tôi chuyển lời đến chư vị dong binh đoàn, lòng biết ơn của bọn họ tôi đã nhận được rồi.”

Người giao đồ chần chờ một hồi, nhìn thấy Thiên Lý thái độ kiên quyết, chỉ phải mở thẻ lấy điểm, hoàn thành chi trả cho nàng.

Thiên Lý vừa ăn cơm vừa cân nhắc, xem ra Vệ thành không phải nơi có thể ở lâu, nàng không hy vọng luôn luôn bị mọi người chú ý, Tra Nhĩ cũng không thích hợp ở lại địa phương nhiều người quá lâu.

Ngày mai bổ sung một chút vật tư liền rời đi đi! Quy tắc ở vùng phụ cận nơi đây cũng thu thập được không ít rồi, lại ở tiếp tại đây cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thành Tập Sắt và liên minh dị năng giả

Rừng rậm Diêu Nguyệt ở phía tây nam của biên cảnh, có diện tích thảm thực vật rộng lớn, linh khí dồi dào, là một trong 3 rừng rậm lớn nhất của biên giới cấp D, thiết lập biên thành lớn nhất biên giới cấp D – thành Tập Sắt.

Sau khi Thiên Lý và Tra Nhĩ rời khỏi Vệ thành di động, tạm thời dừng chân đóng quân ở trạm bổ sung năng lượng gần thành Tập Sắt.

Hàm lượng linh khí ở Diêu Nguyệt rừng rậm cao hơn nhiều so với những địa phương Thiên Lý từng đi qua, lúc Tra Nhĩ lần đầu tiên đi vào, kết cấu năng lượng liền xảy ra dị động. Lượng trợ khí hấp thu mấy ngày trước trong quặng mỏ Phạm Nại Nhĩ vẫn chưa được chuyển hóa, hiện tại nhờ có linh khí dẫn dắt, hai nguồn năng lượng ngưng kết dung hòa lại, đưa Tra Nhĩ vào trạng thái hôn mê, chờ đến khi thức tỉnh lại, dị năng của hắn chắc chắn sẽ tiến hóa đến một trình độ mới.

Thừa dịp đó, trong khoảng thời gian này, Thiên Lý ban ngày thì sưu tập các quy tắc ở khu vực phụ cận, buổi tối thì tiến hành công tác nghiên cứu. Nàng rất hứng thú với loại ma thực năng phát hiện trong quặng mỏ, sau khi cẩn thận tìm kiếm tư liệu, cuối cùng nàng cũng tìm được một số thông tin liên quan.

Đây là một loại thực vật đẳng tên là “Độc nhung”, ba năm mới kết quả một lần, có tác dụng tăng thể lực cho người thường, sau khi bị dị năng giả hấp thụ sẽ tạo thành một loại nhung tinh thạch (= mềm mại) có tác dụng đặc thù. Nhưng ở trong tư liệu cũng không có ghi lại tác dụng cụ thể của nhung tinh thạch, bởi vì độc nhung đã tuyệt tích gần bảy trăm năm, hiện nay ở trên tinh cầu này đã không còn tìm thấy tung tích của nó, nhưng không nghĩ tới gia tộc Ách Tu Lạp lại có thể phát hiện được loại thực vật kỳ lạ này ở dưới lòng đất.

Thiên Lý lấy ra khối nhưng tinh thạch tìm thấy trong quặng mỏ, kết cấu năng lượng của nó giống hệt quy tắc của dị năng trong cơ thể trọc hóa nhân Lôi Mông, thuộc loại bán (nửa) linh thạch hay có thể gọi là ma thạch, có hiệu quả tăng phúc, quan trọng hơn là loại ma thạch này chỉ một mình Lôi Mông mới có thể sử dụng.

Thiên Lý vuốt ve khối nhưng tinh thạch này, trong đầu hiện lên một ý tưởng: Thực vật có thể hình thành quy tắc rồi sau đó được khắc thành linh khí. Như vậy liệu kết cấu năng lượng trong cơ thể dị năng giả có thể khắc thành hình hay không? Nếu đem loại quy tắc này khắc lên vũ khí, không biết sẽ có hiệu quả thế nào?

Vũ khí mà các dị năng giả dùng thông thường đều được chế tạo từ kim loại không có thuộc tính năng lượng, chỉ cần người có dị năng là có thể kích hoạt vũ khí. Nhưng bởi vì thói quen và sự am hiểu ở các phương diện của mỗi người bất đồng, nên yêu cầu của mỗi người đối với vũ khí cũng không giống nhau, một món vũ khí thích hợp có thể tăng sức chiến đấu của dị năng giả lên nấy lần. Nhưng bởi vì các vũ khí đó chỉ có tác dụng ngưng tụ mà không thể tăng phúc và củng cố dị năng, nên nếu dị năng giả không thể sử dụng dị năng của mình một cách thuần thực, thì cho dù là có được một món vũ khí hoàn mỹ trong tay đi nữa cũng sẽ không có đủ thực lực để phát huy tác dụng của nó.

Quả độc nhưng mà Thiên Lý phát hiện ra ở trong quặng mỏ cũng đồng dạng không có thuộc tính, nhưng sau khi nó bị dị năng giả hấp thu, tinh thạch được sinh ra sẽ có cùng thuộc tính với dị năng giả đã hấp thu nó. Nếu khắc lên trên loại quả này quy tắc của dị năng, không ngoài dự đoán thì nó có thể sẽ trực tiếp chuyển hóa thành nhưng tinh thạch. Nhưng đáng tiếc, mảnh thực vật có một không hai kia toàn bộ đều là ma thực, người bình thường căn bản không thể sử dụng được.

Kim loại dị năng và quả độc nhưng có dao động năng lượng khá giống nhau, năng nghĩ có thể làm một chút thí nghiệm trên vũ khí thử xem.

Chẳng qua việc này cần một gian phòng bí ẩn và số tài liệu cơ bản cần thiết. Chờ đến khi Tra Nhĩ tỉnh lại, Thiên Lý quyết định sẽ đi đến thành Tập Sát thuê một gian phòng làm nghiên cứu.

Nếu thí nghiệm có thể thành công, năng dự tính sẽ chế tạo cho Tra Nhĩ một món vũ khí cường đại thuộc về riêng hần. Sức chiến đấu của Tra Nhĩ càng cao, sự an toàn của năng cũng sẽ theo đó mà được đảm bảo hơn. Đồng thời, năng cũng hy vọng trong thời gian thăm dò tìm kiếm này sẽ kiếm được cho chính mình một phương pháp để năng cường đại hơn. Tra Nhĩ cường thịnh trở lại, sau này sẽ có thể rời khỏi năng bất cứ lúc nào, giống như lần trước khi hai người các năng bị tách ra trong quặng mỏ, một mình năng yếu ớt vô lực, có thể đề phòng được sinh vật bị trọc hóa, nhưng tất nhiên chắc chắn sẽ không đề phòng được dị năng giả.

Ba ngày sau, Tra Nhĩ hoàn thành quá trình tiến hóa, năng lượng trong cơ thể được ngưng kết lại, sâu sắc hơn, giống như trời sao biển rộng, trọc khí, linh khí và dị năng dung hòa kết hợp hình thành thành một loại thuộc tính đặc biệt. Cho dù là Thiên Lý cũng không phân tích được số liệu cụ thể của loại thuộc tính này.

Sau đó thì Tra Nhĩ bắt đầu điên cuồng ăn cơm, trong suốt thời gian hai ngày trời, Thiên Lý luôn ở bên cạnh hần với một công việc duy nhất: nướng đồ ăn.

Cho đến khi hần ăn uống no nê, Thiên Lý mới bắt đầu thu thập lại mọi thứ, khởi động Phiêu phù xa chạy tới thành Tập Sát.

Có một điều Thiên Lý cũng không biết rằng, một thời gian không lâu sau khi năng rời khỏi Vệ thành, tư liệu của năng và Tra Nhĩ đã bị sao chép nhập vào danh sách danh nhân của liên minh dị năng giả.

Cái gọi là liên minh dị năng giả, chính là môi trường trao đổi lớn nhất của dị năng giả tự do, ngoài việc có thể tiến hành giao dịch qua mạng, bán đấu giá, thuê, tin tức và các hoạt động chung ra, còn tận lực sưu tầm các tư liệu về tất cả các dị năng giả trên toàn cầu, sau đó căn cứ vào các năng lực để xếp hạng, phân ra hai loại chủ yếu là vũ lực và trí lực, trong đó còn có nhân viên chuyên môn phân tích tiến hành giải thích, so với xếp hạng của chính phủ càng có tính nhạy bén hơn.

Trừ những cái đó ra, còn có bảng xếp hạng vũ khí và bảng xếp hạng công cụ phụ trợ. Các dị năng giả được tôn sùng dưới nhiều hình thức khác nhau.

Biểu hiện của Thiên Lý và Tra Nhĩ ở quặng mỏ Phạm Nại Nhĩ được đám người Phương Chấn kể lại, nhanh chóng quảng bá và lưu truyền, không lâu sau liền được sao chép vào bên trong cơ sở dữ liệu của liên minh dị năng giả.

[Thiên Lý, mười một tuổi, dị năng giả linh giác, có được trí lực cực cao vượt qua hần số tuổi của mình. Bước đầu điều tra, em là người sống sót của thành thị 5D09 bị thú triều tàn quét hơn một năm trước, sau đó được phân vào 8D02. Nhưng độ chính xác của kết quả điều tra này chỉ ở khoảng 40%, năng lực mà Thiên Lý thể hiện ra không phù hợp với tư liệu đã điều tra được, hiện nay chưa đủ thông tin, tạm thời chỉ có thể lấy làm tham khảo.

Dị năng linh giác của Thiên Lý không giống bình thường, có khả năng đã đạt tới trung cấp hoặc cao cấp. So sánh dị năng của năng với những người có dị năng giống như vậy, năng lực tra xét hoàn cảnh vượt trội hơn hần, phạm vi do thám rộng hơn, có thể phát hiện sự tồn tại của một sinh mệnh ở khoảng cách xa, đồng thời cũng có thể phân tích ra chủng loại dị năng của sinh mệnh đấy.

Càng khiến người khác ngạc nhiên đó là năng dường như có thể tự do đi lại trong những địa phương có nồng độ trọc khí cao. Có người đoán trên người năng có dụng cụ loại bỏ trọc khí, nhưng cho dù linh khí được hoan nghênh nhất hiện nay cũng không có tác dụng hoàn toàn ngăn cách trọc khí như thế. Nhưng thứ khiến người khác chú ý nhất hiện nay là linh khí Vang mọc vừa được xếp hạng vào bảng phụ cụ, nó có thể hình thành một không gian linh khí ngăn cách trọc khí ở bên ngoài. Nhưng thời gian của hiệu quả này có hạn chế, trong khi hành tẩu, bức chắn linh khí cũng sẽ bị làm yếu đi, không thích hợp để sử dụng trong chiến đấu.

Nhưng năm đó Thiên Lý chỉ mới có mười một tuổi, lại có thể thông dong ra vào các nơi bị trọc hóa, hoàn toàn không bị trọc khí ăn mòn. Tình huống như vậy, khiến cho người ta không thể không lớn mật đoán rằng, liệu dị năng của Thiên Lý có phải là đã tiến hóa? Bởi vì nó không phải linh giác trí hóa (tiến hóa về trí tuệ) bình thường, mà là một chủng loại đặc thù mà thần bí...

Sau khi trải qua phân tích, cấp độ của linh giác dị năng giả Thiên Lý được đánh giá là cấp độ bốn sao.]

[Tra Nhĩ, độ tuổi khoảng 18, không rõ thân phận, bước đầu phán đoán có thể là dị năng giả tốc độ. Sở dĩ nói là “bước đầu”, là bởi vì hắn không chỉ có tốc độ nhanh, mà còn có lực công kích cường đại. Mọi người đều biết, ở phương diện lực công kích, dị năng giả tốc độ cũng không xuất chúng, bọn họ thích hợp với việc đột kích và đánh lén hơn. Nhưng lực công kích mà Tra Nhĩ thể hiện ra cường đại hơn nhiều những dị năng giả trung cấp bình thường, có thể giết người trong nháy mắt, cường độ thân thể cực kỳ cao.

Các tư liệu liên quan đến Tra Nhĩ vô cùng khan hiếm, tạm thời đánh giá cấp độ là năm sao.]

.....

Sau đó, liên minh còn cường điệu ghi lại hai lần xâm nhập quặng mỏ Phạm Nại Nhĩ của bọn họ và các dong binh đoàn, để mọi người cùng tham khảo.

Mà đám người Phương Chấn cũng nhờ lần này mà danh chấn một phương, từ trực hóa nhân hệ kính phân thân dẫn đến bị sai lệch thị giác, hay loại công kích bằng âm thanh trực tiếp phá hủy kết cấu của dị năng, cho đến những lần giao đấu với trực hóa nhân có dị năng không gian, trải qua vài lần cực kỳ nguy hiểm, hy sinh hơn mười người, những điều đó đều khiến người khác sợ hãi không thôi.

Kết quả sau những nghị luận nóng hổi đó chính là, có thêm một số lượng lính đánh thuê lớn đi đến biên cảnh gia nhập vào hàng ngũ tiêu diệt sinh vật bị trực hóa.

Mà tổ hợp thần kỳ một lớn một nhỏ Thiên Lý và Tra Nhĩ này cũng nhanh chóng được người ngoài giới biết đến.

Thành Tập Sát là biên thành lớn nhất biên giới cấp D, chẳng những có một số lượng dị năng giả đông đúc, còn có không ít người thường có được các kỹ năng đặc thù, thu nhập mà bọn họ làm việc trong này gấp hơn ba lần các thành thị khác, còn có thể tăng độ cống hiến của bản thân. Tuy là một biên thành, nhưng được sự bảo hộ của cây rừng thiên nhiên nên tính an toàn rất cao, vì thế nên đa số những người thường đều nguyện ý đến làm việc ở đây.

Cư dân của thành Tập Sát hiện nay đã lên tới số lượng một ngàn mấy vạn, trong đó có hai phần ba là người thường.

Thiên Lý và Tra Nhĩ thuê một căn nhà hai tầng ở phía đông của thành Tập Sát, lầu hai là nơi nghỉ ngơi, lầu một là phòng tiếp khách, còn tầng chót chính là phòng làm việc, giá cả tuy rằng có chút cao, nhưng tiện cái là khá yên ắng, vô cùng thích hợp cho công việc nghiên cứu vũ khí và linh khí của Thiên Lý.

Sau khi sắp xếp lại chỗ ở cho tốt, Thiên Lý mang theo Tra Nhĩ tiến vào con phố phồn hoa, nàng đang cần mua một ít tài liệu chế tạo vũ khí, cũng nhân tiện mua cho Tra Nhĩ một số món đồ chơi ích trí khác.

Sau khi tiến hóa một lần nữa, trí lực của Tra Nhĩ đã được đề cao cực kỳ rõ ràng, chẳng những có thể tự mình khống chế cảm xúc, hơn thế nữa còn có thể phân tích đánh giá được ai là địch nhân, người thường hay người xa lạ. Nếu là địch nhân thì sẽ giết, người thường thì sẽ không, mà nếu là người xa lạ không có biểu hiện ra địch ý thì đều là lũ rùa rùa (#Lăng: khí phách quá đi a ~).

Đã có thể nhận thức được như vậy, nên Thiên Lý mới yên tâm đưa hắn ra ngoài để hắn có thể nhanh chóng thích hợp với môi trường đông người. Mà quan trọng hơn là sau khi Tra Nhĩ tiến hóa xong, trực khí trên người hắn không cần phải lo lắng bị các dụng cụ trong thành thị phát hiện. Lúc trước ở Vệ thành không có dụng cụ dò xét, nhưng đa số những người thường ở các thành thị khác đều có lắp ráp một vài trang bị dò xét cỡ lớn.

Theo tốc độ Tra Nhĩ không ngừng tiến hóa, chắc chắn không bao lâu sau hắn có thể tự do ra vào các thành thị như người thường.

Hai người ngồi trên Phiêu phù xa đi vào thương hội giao dịch lớn nhất thành Tập Sát, phần lớn bên trong là tụ tập những thương nhân và các dị năng giả, Thiên Lý và Tra Nhĩ tiến vào cũng không gây sự chú ý quá lớn.

Bọn họ lập tức đi vào một căn phòng giao dịch không có người, nhấp vào màn hình máy tính, bắt đầu tìm một số đồ vật trong các loại hàng hóa.

Đối với một số đồ vật mới mẻ, Tra Nhĩ cũng rất tò mò, hắn học theo bộ dạng của Thiên Lý nhấn nhá chọc chọc vài cái lên màn hình, hứng trí bưng bưng lật xem những hình ảnh của các loại thương phẩm.

Thiên Lý vừa chú ý động tác của Tra Nhĩ, vừa chọn mua một thanh dao găm, một đôi bao cõ tay và một số tài liệu máy móc, bởi vì chỉ mới bắt đầu thí nghiệm, nên nàng cũng không có chọn thương phẩm quá trân quý. Sau đó, nàng lại chọn mua một vài món đồ chơi ích trí khá được hoan nghênh cho Tra Nhĩ.

Sau khi điền địa chỉ vào hóa đơn, Thiên Lý lấy thẻ quẹt trả tiền, rồi liền lôi kéo kẻ đang vui vẻ nghịch ngợm mọi thứ là Tra Nhĩ rời đi.

Đúng lúc này, chính giữa đại sảnh đột nhiên hạ xuống một màn hình lớn, sau khi phát ra một đoạn âm nhạc kích động lòng người, trên màn hình liền hiện ra vài chữ lớn: Giải đấu chế tác vũ khí đã chính thức được khai mạc, kính mời các vị vũ khí sư trên toàn cầu đến đăng ký tham dự.

Thời gian báo danh: từ ngày 17 tháng 5 đến ngày 17 tháng 6 năm 2356

Phân tổ* trận đấu: Vũ khí, dụng cụ phụ trợ, máy móc.

*Lăng: vẫn sợ mn không hiểu, đây là chia hạng mục thi đấu ấy, VD như trong bơi thì có bơi tự do, bơi sải, v.v. . .

Tiến trình trận đấu: Đấu vòng loại – đấu bán kết – đấu chung kết.

Các khu thi đấu:

Vòng loại: Các khu thành thị trung tâm cỡ lớn.

Vòng bán kết: 1D01, 9D15, 1C05, 2C07, 5C08, 1B02, 4B03.

Trận chung kết: 1A01 (thành Nghịch Tinh Thánh)

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tránh né

Sau khi nội dung trên màn hình xuất hiện, trong đại sảnh lập tức nổi lên một trận ồn ào.

“Tuyệt quá, lại có cảnh tượng náo nhiệt để nhìn!”

“Lần này có lẽ tất cả các vũ khí sư trên toàn cầu đều sẽ tham gia ha.”

“Xem ra tôi phải thu thập tư liệu cho thật tốt rồi, hy vọng lần này có thể mời một vị danh sư chế tạo một vũ khí thuận tay một chút.”

“Không biết vị Linh văn sư thần bí kia có tham gia hay không?”

“Chắc là không đâu nhỉ? Nếu hần thật sự xuất hiện, vậy thì...”

“Hy vọng có thể nhìn thấy phong thái của hần.”

.....

Giải đấu chế tác vũ khí? Về mặt Thiên Lý có chút âm thầm, nàng nhớ rõ sáu năm trước nó từng được tổ chức một lần, cha nàng vốn là chuẩn bị đi tham gia, nhưng bởi vì lo lắng cho nàng, cuối cùng vẫn từ bỏ. Với kỹ thuật của cha, cho dù không lọt được vào top 3 cũng tiến được vào vòng chung kết mà, lúc đó tất nhiên là sẽ danh chấn một phương, mà không đến mức không có chút tiếng tăm gì như những năm vừa qua.

Sự áy náy của nàng đối với cha không thể nói thành lời, chỉ có thể lặng lẽ chôn sâu vào trong lòng. Mãi cho đến khi cha nàng chết đi, nàng vẫn chưa làm được gì cho ông cả.

Thiên Lý lắc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa mà chú ý đến tình hình cụ thể của giải đấu chế tác vũ khí.

Tuy rằng nàng không thể tham gia, nhưng đây là cơ hội hiếm thấy để chiêm ngưỡng tài nghệ của các vị đại sư trên toàn cầu, việc này có thể giúp nàng mở rộng tầm mắt, học tập kinh nghiệm của người khác.

Trở lại chỗ ở, đồ đạc nàng mua cũng vừa vặn được chuyển đến. Sau khi ăn cơm xong, Thiên Lý đọc sơ qua tài liệu về máy móc rồi bắt đầu tiến hành thí nghiệm, chọn ra vài loại kim loại năng lượng, nhập số liệu vào máy tính, thêm vào kết cấu quy tắc năng lượng của Tra Nhĩ, cuối cùng tiến hành bắt chước tổ hợp.

Mấy phút đồng hồ sau, số liệu của kim loại xảy ra biến đổi nhanh, sức bền, sức dẫn điện, mật độ, độ chặt chẽ đều nhanh chóng tăng vọt, cuối cùng hoàn toàn biến thành một loại kim loại khác.

Khuôn mặt Thiên Lý hiện ra vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng, xem ra ý tưởng của nàng có thể thực hiện được.

Nàng lấy từ trong trí não ra đồ họa kết cấu năng lượng của A Nhĩ Tháp, không lâu trước đó nàng có lập một phần tài liệu tên là [Sách dị năng], mục đích là thu thập quy tắc năng lượng của các dị năng giả để tiến hành nghiên cứu, nhờ số 108, nàng đã có thể có được một số liệu cụ thể tương đối khả quan của dị năng, liên kết với máy móc đo năng lượng, đem trình độ nhất định thực hiện mô phỏng bắt chước.

Hiện tại trong [Sách dị năng] chỉ có đồ họa kết cấu dị năng của ba người Phương Chấn, A Nhĩ Tháp và Tạp Dịch Bối Nhã.

Nàng lấy ra dụng cụ, cẩn thận đem quy tắc năng lượng của A Nhĩ Tháp khắc lên kim loại. Hơn nửa giờ sau, quy tắc thành hình, kết quả không khác với lần thí nghiệm mô phỏng trước đó bao nhiêu, chỉ là các số liệu tăng giảm khác nhau.

Khối kim loại này đã từ một kim loại không có thuộc tính biến thành một loại kim loại đặc thù có chứa thuộc tính hệ khí.

Kim loại đặc thù được hình thành từ thiên nhiên có giá tiền đắt đỏ mà lại rất thừa thớt, trước giờ Thiên Lý chỉ nhìn thấy từ trên các tư liệu. Nếu có thể chế tạo ra một số lượng lớn loại kim loại đặc thù này, thì cho dù là ở phương diện vũ khí hay máy móc cũng sẽ được cải tiến qua một lần. Song, so sánh với những tinh thạch thì loại kim loại được khắc thành này dường như thiếu một chút cảm giác trọn vẹn sẵn có, có vẻ như trong đó còn có thứ gì đó đã bị nung bỏ qua.

Tiếp theo, Thiên Lý nhập số liệu của thanh dao găm kia vào máy tính, sau khi xác định việc sao chép đã được hoàn thành, nàng liền y theo trình tự phía trước mà làm, đem năng lượng của quy tắc khắc khắc lên thân đao, ước chừng khoảng hơn một giờ sau mới hoàn thành.

Còn chưa kịp cất dụng cụ đi, dao găm liền bắt đầu vận vẹo biến hình, rồi sau đó năng lượng đột nhiên tăng vọt, dần dần sinh ra hỗn loạn.

Thiên Lý biến sắc mặt, nhanh xoay người chạy đi, ngay khi chỉ vừa mới chạy ra khỏi tầng hầm ngầm liền nghe được phía sau vang lên một chuỗi âm thanh nổ âm ầm, mặt đất cũng hơi chấn động vài cái.

Tra Nhĩ đang chơi trò chơi ích trí cũng nháy mắt liền xuất hiện ở bên cạnh Thiên Lý, cảnh giác nhìn về phía tầng hầm ngầm.

Thiên Lý trấn an nói: “Không có gì đâu, việc ngoài ý muốn thôi mà.”

Tuy nói như thế, trong lòng nàng cũng không tránh khỏi sợ hãi. Nếu vừa rồi chỉ chạy chậm hơn một chút thôi, thì vụ nổ vừa rồi ít nhất cũng lấy đi nửa cái mạng của nàng.

Sau khi đem Tra Nhĩ trấn an cho tốt, Thiên Lý lại đi vào tầng hầm ngầm.

Trên nền đất phòng thí nghiệm vừa rồi đầy những mảnh nhỏ, ngoại trừ cây dao găm kia thì cốt vô tồn (hài cốt không tồn tại), toàn bộ dụng cụ của nàng cũng hỏng hết, nhưng khối kim loại biến dị kia lại không có chút xây sát gì.

Thiên Lý nhặt lên một mảnh nhỏ dưới đất, dùng cảm giác thẩm tách sự biến hóa năng lượng của nó, nhưng cuối cùng lại không cảm thấy thấy được sự dao động nào của năng lượng, nó đã hoàn toàn biến thành một khối kim loại bình thường. Xem ra một kết cấu năng lượng nguyên vẹn chưa thể kết hợp hoàn mỹ với một vũ khí hoàn chỉnh.

Tuy rằng Thiên Lý nghiên cứu rất nhiều về máy móc, nhưng ở phương diện vũ khí lại chỉ hiểu sơ chút da lông bên ngoài. Sở dĩ vũ khí sư nhận được sự truy đuổi tàn tưng của dị năng giả là bởi vì bọn họ đều nắm giữ những phương pháp chế tạo của riêng mình. Dùng máy móc để chế tạo vũ khí, chỉ có thể dùng để luyện tập thì hơn.

Thiên Lý mua chuỗi dao găm này từ một vị vũ khí sư trung cấp, dùng cảm giác không tra xét được sự vi diệu (tinh tế màu nhiệm) trong đó, có lẽ nàng phải hao hao quan sát một chút quá trình chế tạo vũ khí của vũ khí sư. Giải đấu chế tạo vũ khí này chính là một cái cơ hội tốt đến không thể tốt hơn.

Ngày hôm sau, Thiên Lý để Tra Nhĩ lại trong nhà, một mình khởi động Phiêu phù xa đi đến thương hội giao dịch. Tra Nhĩ đã dần thích ứng với hình thức cuộc sống trước mắt, không còn ngoan cố nhắm mắt theo đuổi nàng nữa, việc này khiến nàng an tâm hơn rất nhiều.

Phiêu phù xa một đường đều đặn đi nhanh về phía trước, ngay khi sắp tới Thương hội giao dịch, Thiên Lý đột nhiên biến sắc, nhanh chóng sửa lại hình thức tự động chạy của Phiêu phù xa thành thủ động (người lái tự mình điều khiển), điều khiển thân xe hạ xuống. Còn chưa tiếp giáp với mặt đất, phía sau đột nhiên có một chiếc xe mạnh mẽ bay vọt tới ngang qua phía trên Phiêu phù xa của Thiên Lý khoảng 10cm, chấn động vào dòng khí khiến Phiêu phù xa lắc lư một lúc.

Sau đó liền lập tức nghe được một chuỗi âm thanh va chạm, tiếng thét chói tai và tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên.

Phía trước thoáng chốc liền biến thành một mảnh hỗn loạn, Thiên Lý thầm nghĩ thật nguy hiểm. Vừa rồi ngay khi chiếc xe kia xuất hiện ở trong cảm giác của nàng, nàng vốn chỉ cho đó là một chiếc xe bình thường, nhưng tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, năng lượng càng ngày càng hỗn loạn, nàng mới giật mình cảm thấy tình huống không ổn, nhanh chóng làm ra hành động tránh né, khó khăn tránh được một kiếp.

Nàng nhú nhú mày, chiếc xe lao vọt kia tạo thành tổn thất đến tận 70 – 80% cho Phiêu phù xa, ít nhất có hai người tử vong, số người bị thương lên tới hai mươi người. Mà trong những người tử vong cũng không có tên điều khiển chiếc xe gây ra tai nạn kia. Đó là một tên dị năng giả, cường độ thân thể cao gấp mấy lần người thường, nổ mạnh như vậy chỉ khiến hắn bị thương một chút ở ngoài da, đáng thương chính là những người bình thường ở xung quanh.

Dị năng giả ở tình cầu này được hưởng đặc quyền, nếu ngoài ý muốn gây thương vong cho người thường thì sẽ không bị pháp luật trừng trị, chỉ cần trả tiền bồi thường là được. Cho nên một số dị năng giả có nhân phẩm thấp kém hoàn toàn không coi tính mạng của những người thường là gì, bọn họ ngồi tit trên cao, không ai bì nổi, nhất là ở khu vực biên giới cấp D, ý thể làm vậy không chút cố kỵ.

Thiên Lý lắc đầu, khởi động Phiêu phù xa đi vòng qua hiện trường ngoài ý muốn, tiếp tục hướng tới thương hội giao dịch.

Nàng cũng không biết, động tác né tránh vừa rồi của chính mình lại bị một người đàn ông cách đó không xa nhìn thấy. Người bình thường có lẽ chỉ coi đó là may mắn, nhưng là một máy móc sư thì chỉ cần một cái liếc mắt cũng nhìn ra được điều đặc biệt của động tác kia.

Hai loại hình thức chạy tự động và thủ động của Phiêu phù xa cần ít nhất 5 giây để chuyển đổi, nhưng chiếc Phiêu phù xa kia lại chỉ cần khoảng 1 giây là có thể chuyển (trạng thái thủ động và tự động được biểu hiện ở phía bên ngoài thân xe), hơn nữa tốc độ hạ thân xe vượt qua phạm vi bình thường. Tất cả mọi người đều biết Phiêu phù xa có tốc độ cực nhanh, nhưng tốc độ di chuyển lên xuống bị trọng lực ảnh hưởng nên tương đối chậm. Chiếc Phiêu phù xa kia lại có thể làm được động tác hạ xuống, hơn nữa lại không bị tổn thất mà an toàn rơi xuống đất.

Hiển nhiên, nó từng được cải tạo qua. Nhưng Phiêu phù xa là một loại xe phổ biến khắp mọi nơi, loại xe này đã được trải qua vô số lần nâng cấp và ưu hóa, tính cơ động đã đạt tới mức độ cao nhất có thể, muốn củng cố cải tạo lại trụ cột loại xe này thực sự là vô cùng khó.

Không biết là được vị đại sư nào ra tay cải tạo?

Người đàn ông kia chợt nảy sinh sự tò mò, khởi động “Thiểm diệu” của hắn đuổi theo Thiên Lý.

Chiếc Phiêu phù xa kia dừng lại ở trước cửa thương hội giao dịch, cửa xe mở ra, người bước xuống thế nhưng lại là một cô bé mười một mười hai tuổi. Người đàn ông vô cùng ngạc nhiên, tiếp tục đuổi theo.

Cô gái tiến vào trung tâm, đầu tiên là mở máy tính tìm đọc cái gì đó, sau đó chậm rãi đi tới kho tài liệu.

Tài liệu về giới vũ khí tất cả đều gửi ở trong một tòa nhà lớn độc lập, chia ra có đến hơn một vạn buồng kho.

Lần này là Thiên Lý muốn trực tiếp tìm kiếm vật liệu cần thiết cho mình, ước chừng đi khoảng một hai giờ đồng hồ, nàng mới lựa chọn được hơn mười loại vũ khí và tài liệu kim loại cấp bậc khác nhau. Địa địa chỉ, hoàn thành giao dịch, đang khi chuẩn bị rời đi, nàng đột nhiên lại giống như quên thứ gì đó, xoay người đi mua một cây bút laser tinh xảo.

Làm xong mọi thứ, Thiên Lý rời khỏi thương hội giao dịch, khởi động Phiêu phù xa đi đến nơi dừng chân tiếp theo của kế hoạch: Trung tâm triển lãm giới vũ khí.

Trung tâm triển lãm giới vũ khí là nơi báo danh của Giải đấu chế tạo vũ khí của thành Tập Sát, cho dù là bao nhiêu tuổi, chức nghiệp gì, chỉ cần mang theo tư liệu của mình hoặc thành phẩm đoàn đội chế tạo, kiểm tra đo đạc xem có đạt tới tiêu chuẩn vũ khí sơ cấp hay không, sau đó giao nộp một số tiền làm phí báo danh là có thể có được tư cách dự thi.

Chẳng qua Thiên Lý tới đây không phải là để báo danh, mà là muốn đi xem các hình ảnh và thuyết minh về vũ khí được trưng bày trong đại sảnh triển lãm, tất cả hình ảnh đều là lập thể, có thể quan sát toàn bộ mọi phía, đồng thời còn có vài loại vũ khí được công khai quá trình chế tạo, những người quan sát thậm chí có thể dùng máy tính ở bên cạnh để tiến hành mô phỏng chế tạo theo, cái Thiên Lý muốn nghiên cứu chính là thứ này.

Việc chế tạo vũ khí bởi vì mỗi vũ khí sư mà có đặc tính khác nhau, nên quá trình sử dụng thủ pháp hay tăng thêm nguyên tố, đều là nhân tố ảnh hưởng đến việc khắc quy tắc của Thiên Lý. Nàng phải thu thập đủ số liệu mới có thể hoàn thiện việc mô phỏng.

Thiên Lý đắm chìm vào trong việc hấp thụ tri thức mới, lại không phát hiện được có người đang theo đuôi ở phía sau. Mà cho dù có phát hiện ra, có lẽ nàng cũng sẽ nghĩ đó là một người tiện đường mà thôi, dù sao khu vực này người đến người đi, nếu không có cảm giác bị nhầm tới, nàng cũng sẽ không nghĩ là bị người khác theo dõi, dẫu sao thì ở trong thành thị trong lòng nàng cũng quá mức bình thường, toàn thân từ trên xuống dưới đều không có cái gì đặc biệt để khiến người ta chú ý tới.

Người đàn ông kia cũng không có ác ý, chỉ là tò mò không biết Phiêu phù xa của cô bé này là do ai cải tạo, nên cũng đi tới xem, lại không nghĩ tới cô bé này lại chọn lựa mua kim loại ở thương hội giao dịch, hơn nữa động tác cũng rất thông thạo, tuy rằng các tài liệu chọn mua đều có chút thô sơ, nhưng có thể nhìn ra được cô bé này mua những thứ đó đều là có mục đích chứ không phải tùy ý chọn lựa.

Không lẽ cô bé này cũng biết chế tạo máy móc?

Lập tức lại đi theo nàng đến trung tâm triển lãm vũ giới, nhưng không phải xem máy móc, ngược lại là xem vũ khí. Người đàn ông liền lập tức phủ nhận suy đoán vừa rồi, có lẽ là nàng đang học tập chế tạo vũ khí?

Người đàn ông lắc lắc đầu, quyết định không bám theo nữa. Nhưng ngay lúc hắn xoay người chuẩn bị rời đi, lại thấy một màn khiến người khác kinh dị, chỉ thấy cô bé kia dừng lại trước hình ảnh một máy móc quan sát một lúc, sau đó nàng bắt đầu dùng máy tính tiến hành mô phỏng theo. Người đàn ông lúc đầu còn không quá để ý, nhưng khi máy móc mô phỏng trên tay cô bé kia dần dần thành hình, khác biệt trong đó cũng dần dần hiển hiện ra, nàng thế nhưng lại cải tạo nguyên bản của máy móc kia rồi! Ở trong một thời gian ngắn như vậy, lại có thể tiến hành cải tạo ưu hóa!

(*Ưu hóa: làm cho một thứ gì đó tốt hơn)

Người đàn ông học tập chế tạo máy móc cũng đã mười mấy năm, hắn vừa nhìn qua cũng biết lần cải tạo này là thành công, tuy rằng còn chưa rõ được số liệu cụ thể, nhưng thiên phú của cô bé này ở phương diện máy móc là tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Hắn không nhịn được kích động một trận, chẳng lẽ chiếc Phiêu phù xa kia cũng là do nàng tự cải tạo?

Nghĩ đến đây, rốt cuộc hắn cũng không áp chế nổi ý niệm trong đầu, liền hướng tới cô bé kia đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đuổi đến đi!

Trong lúc lơ đãng, Thiên Lý đi ngang qua một bàn triển lãm, trưng bày ở nơi này là một tấm chắn năm sao loại nhỏ, lực phòng ngự cực cao, hơn nữa có tác dụng cất kim loại, tự động trở về, phóng chớp, v.v... nhưng nó vẫn là một kiện chế phẩm máy móc. Sau khi bị trọc khí diễn sinh, tính thực chiến trên diện rộng của dụng cụ máy móc liền giảm xuống, đều do hệ thống năng nguyên (nguồn năng lượng) vận hành máy móc không có cách nào sử dụng ở địa phương bị trọc hóa, nếu không sẽ sinh ra hỗn loạn năng lượng, tạo thành vụ nổ cực mạnh.

Cho đến nay, hệ thống năng nguyên vẫn là một cái nan đề chưa có cách nào phá giải, chừng nào chưa giải quyết xong nan đề này, cho dù uy lực của chế phẩm máy móc có lớn như thế nào thì tiến vào địa phương bị trọc hóa cũng chỉ có thể trở thành một đồng phế phẩm. Cho nên địa vị của máy móc sư trước sau vẫn thấp hơn vũ khí sư, bọn họ có thể thúc đẩy sự phát triển của thành thị, nhưng không cách nào đi ra được khỏi thành thị*.

*Chú thích: ý là ngoài địa phương thành thị thì đều là địa phương bị trọc hóa, máy móc không thể hoạt động

Cái vật phẩm trước mặt Thiên Lý này, bất kể là từ thiết kế, công năng hay là tính thực dụng đều được xưng là cực tốt, đáng tiếc phải nhờ vào hệ thống năng nguyên vận chuyển mới có thể phát huy tác dụng, đồng nghĩa với việc nó chỉ có thể là một dụng cụ làm những việc vô bổ. Người chế tác ra nó chắc hẳn cũng nghĩ như vậy, cho nên mới công bố rõ ràng quá trình chế tác tấm chắn.

Người chế tác này còn viết rằng, vốn là hắn muốn thiết kế thêm cho tấm chắn này một thiết bị có thể tích trữ để chứa năng lượng mặt trời và điện năng chờ phóng xạ năng lượng, như vậy, có lẽ có thể đánh vỡ hạn chế không có cách nào sử dụng ở địa phương bị trọc hóa. Nhưng sau này, trải qua nhiều lần thí nghiệm, hắn mới phát hiện, loại thiết bị có thể tích trữ này có không gian chứa đựng quá mức nhỏ, mỗi một lần chỉ có thể khởi động vốn vẹn 3 giây. Nếu không có kim loại đặc thù có thể tích trữ, ý tưởng này sẽ vĩnh viễn không có cách nào thực hiện.

Trong lòng Thiên Lý khẽ động, nhắc tới kim loại đặc thù, không biết nàng có thể lợi dụng một loại kim loại có khác quy tắc của dị năng hay không? Trong vụ nổ mạnh ngày hôm qua, duy chỉ có cái khối kim loại trải qua biến đổi về chất này là không có hư hao gì, đây không phải đồng nghĩa là: chỉ cần tìm được quy tắc dị năng có tính chất giống nhau, như vậy chế tạo thiết bị thích hợp tích trữ cũng không phải là chuyện không có khả năng nữa?

Nghĩ đến đây, Thiên Lý bắt đầu mô phỏng tấm chắn này ở trong máy tính, căn cứ vào ý tưởng nguyên bản của tác giả, gia cố thiết bị có thể tích trữ một lần nữa, cũng ưu hoá cơ chế vận hành của nó, chế tạo lại tấm chắn năm sao mới một lần nữa.

Sau khi hoàn thành, Thiên Lý vừa mới chuẩn bị tiến hành thí nghiệm số liệu, liền phát hiện có cách đó không xa có một người từ phía sau bước nhanh tới đây.

Nàng làm chút thao tác, cắt bỏ mô hình mới hoàn thành vừa rồi, sau đó xoay người đối mặt với người đi tới.

Đối phương dường như bị động tác đột nhiên xoay người của nàng làm cho phát hoảng, sau đó liền cười nói: “Chào em, tôi gọi là Ngải Khăng.”

“Có chuyện gì vậy?” Thiên Lý hỏi.

“Là như thế này.” Ngải Khăng sờ sờ sống mũi, hơi ngượng ngùng nói, “Vừa rồi tôi đã nhìn thấy em cải tạo tấm chắn năm sao kia ngay tại chỗ, mạo muội hỏi một câu, không biết ở phương diện chế tạo máy móc em đã đạt tới cái trình độ gì rồi?”

Thiên Lý nhú mày nói: “Tôi hình như không cần phải trả lời anh về vấn đề này.”

Về mặt Ngải Khăng xin lỗi: “Thật sự là ngượng ngùng, tôi sờ dĩ hời như vậy, là hi vọng có thể mời em cùng tôi lập nhóm tham gia giải thi đấu vũ khí.”

“Mời tôi tham gia?” Thiên Lý sững sốt một chút, “Vì sao?”

“Em hẳn là đã biết, mỗi tổ đội tham dự thi mục máy móc phải có nhân số từ 3-6 người, tôi cùng bạn của tôi Hường Dịch vẫn còn thiếu một người đội hữu.”

“Vì thế anh mời tôi tham gia? Mời một đứa bé chưa đến mười hai tuổi?” Thiên Lý cảm giác dây thần kinh của người trước mặt này không khỏi quá lớn đi?

“Giải thi đấu cũng không hạn định số tuổi của người dự thi, điều này cũng không là vấn đề.” Ngải Khăng cười khò nói, “Quan trọng chính là máy móc sư ở vùng phụ cận này lại đang ít đi, người có thực lực đều đã có đoàn đội, mà thực lực quá yếu thì chúng tôi cũng không đồng ý kéo vào cho đủ số.”

“Vậy anh xác định rằng tôi có thực lực?”

“Vừa rồi tôi đã chính mắt nhìn thấy em cải tạo lại tấm chắn kia, mặt khác, Phiêu phù xa của em cũng là do em cải tạo qua đi?”

“Anh theo dõi tôi?”

“Thật có lỗi, tôi ngẫu nhiên nhìn thấy em điều khiển Phiêu phù xa tiến hành tránh né một cách xinh đẹp, thời gian chuyển hoá hình thức chỉ tốn hơn 1 giây, tốc độ hạ xuống nhanh chóng mà vững vàng, đây đều là tính năng tốt hơn so với Phiêu phù xa bình thường. Cho nên tôi liền tò mò đi theo, muốn biết một chút về chủ nhân của chiếc Phiêu phù xa này, nếu có thể mời đến tham gia trận đấu thì thật tốt.”

Nói thật, sau khi Ngải Khăng chứng thực dự đoán của mình liền có một loại cảm giác kinh dị khi gặp được thiên tài. Cô bé trước mặt này có sự trầm ổn

và tài giỏi không phù hợp với độ tuổi của nàng, tố chất của một người cao hay thấp, đôi khi có thể nhìn ra từ cách nói năng và biểu cảm của người đó.

Thiên Lý hơi cân nhắc, tham dự giải thi đấu vũ khí? Nàng cũng không có ý tưởng này, thứ nhất là tuổi nàng vẫn còn quá nhỏ, thứ hai là nàng không có đội hữu thích hợp. Nhưng hiện tại lại đột nhiên nhận được lời mời của Ngải Khăng, nàng lại đẩy lên chút chân chờ. Nếu tham gia, nàng sẽ có cơ hội kiến thức thực tế một chút về tài nghệ của các vũ khí sư, dù sao quan sát cách một cái màn hình, cảm giác của nàng không có cách nào tiến hành phân tích cụ thể. Nhưng mà, Ngải Khăng này là dạng người gì đây? Có đáng giá để tin nhiệm không?

Đang lúc suy xét, Ngải Khăng đột nhiên vẫy tay với bên kia, hô: “Hương Dịch, bên này.”

Cách đó không xa, một thanh niên tóc dài bước nhanh tới, sắc mặt không chút đôi nói: “Chúng ta đi mau, người kiếm chuyện đến rồi.”

Về mặt Ngải Khăng khó hiểu, hơi do dự, chợt nghe được một giọng nói châm chọc truyền đến: “Nhìn thấy bạn tốt trước đây cũng không biết lên tiếng gọi một cái, chạy làm gì?”

Hương Dịch sắc mặt âm trầm

Ngải Khăng cũng nhúu nhúu mày.

Người tới chậm rãi đi đến, đánh giá từ trên xuống dưới một phen, cười nói: “Thế nào? Chẳng lẽ còn không tập hợp đủ nhân số dự thi? Muốn tôi hỗ trợ hay không?”

“Không cần.” Hương Dịch lạnh lùng trả lời.

“A, đúng rồi.” Người nọ vỗ vỗ cái trán, khoa trương nói, “Hương công tử cậu là loại nhân vật nào, làm sao lại có thể cần tôi hỗ trợ, ha ha, tôi thật sự là nhiều chuyện rồi.”

Thiên Lý lẳng lặng đứng ở một bên, nhận thấy được dao động dị năng mỏng manh trên cơ thể người này, kết cấu dị năng trong cơ thể rời rạc, lực công kích hẳn là không mạnh, nhưng mà ở phương diện “nào đó” lại có khả năng cao hơn người thường, mà hai người Ngải Khăng và Hương Dịch đều là người bình thường... A? Không đúng, tình huống của Hương Dịch hình như có chút khác biệt.

Lúc này, Ngải Khăng mở miệng nói: “Quả thật không cần cậu lo lắng, chúng tôi đã tìm được đội hữu thứ ba rồi.”

Hương Dịch khó hiểu nhìn hắn.

Ngải Khăng đẩy Thiên Lý lên trước, nói: “Đây chính là thành viên mới của chúng tôi.”

Người nọ vốn nghe được bọn họ đã tập hợp đủ nhân số, còn có chút ngây ngời, nhưng sau khi nhìn thấy Thiên Lý, nhin không được cười to: “Em ấy? Ha ha, không sai không sai, rất đáng yêu.” Nói xong, vậy mà tay lại còn chuẩn bị nheo vào mặt Thiên Lý.

Thiên Lý lùi một bước, Ngải Khăng liền bước lên trước ngăn cản, nghiêm túc nói: “Chú ý hành vi của cậu, tuy rằng cậu là dị năng giả, nhưng tôi cũng có được chức danh máy móc sư trung cấp.”

Về mặt người nọ châm chọc nói: “Máy móc sư? Nếu cậu là vũ khí sư, tôi có lẽ còn có thể khách khí một chút.”

“Uy Nhĩ Đăng, có chừng có mực một chút đi.” Hương Dịch nhin con giận dữ nói, “Những gì cậu nên được đều đã chiếm được, còn luôn luôn không thuận theo mà dây dưa suốt, đến cùng cậu muốn làm cái gì?”

“Ha!” Uy Nhĩ Đăng đắc ý nói, “Tôi có thể làm cái gì? Tôi chỉ là đi ôn chuyện cùng bạn tốt mà thôi, việc gì nổi giận đây?”

“Ôn chuyện đã xong, hiện tại cậu có thể đi rồi.” Hương Dịch chỉ tay vào một hướng, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn ta.

“Muốn tôi đi, có thể, có điều cô bé kia tôi cũng phải mang đi.” Uy Nhĩ Đăng nhìn Thiên Lý, khoe miệng mang theo tươi cười không có ý tốt.

“Dựa vào cái gì?” Ngải Khăng giận dữ trách mắng.

“Tôi vui.” Uy Nhĩ Đăng mang dáng vẻ kẻ ngồi trên cao liếc xéo hai người.

“Chúng tôi sẽ không cho cậu mang em ấy đi.”

“Ồ? Vậy cũng đừng trách tôi không khách khí.” Uy Nhĩ Đăng bẻ ngón tay, lộ rõ bộ dáng không chịu từ bỏ ý đồ.

Hương Dịch cảnh cáo nói, “Cậu muốn gây sự ở trong này sao? Sao không nhìn xem đây là cái địa phương gì! Quấy rối trật tự hội trường, cho dù là dị năng giả đi chăng nữa, chi sự cũng đừng muốn đi dự thi!”

Uy Nhĩ Đăng chần chờ một lúc, đột nhiên nhún vai, xua tay nói: “Quên đi, thực mất hứng! Lần sau lại đi nơi khác tìm các cậu chơi đùa!” Trước khi đi, còn cố ý liếc mắt xem xét Thiên Lý một cái.

Uy Nhĩ Đăng vừa đi, Ngải Khăng lập tức xin lỗi Thiên Lý: “Thực xin lỗi, liên lụy đến em rồi, em đi trước đi, hai ngày này trăm ngàn lần đừng đến trung

tâm triển lãm, miễn cho Uy Nhĩ Đăng lại làm phiền em”

”Vi sao hấn ta phải làm phiền tôi? Bởi vì anh nói tôi là đội hữu của các anh?”

Ngài Khăng nhìn Hường Dịch.

Hường Dịch gật đầu nói: “Đúng vậy, Uy Nhĩ Đăng trước kia vốn là đứa con của một người hầu ở nhà tôi, sau này được kiểm tra ra dị năng, tuy rằng chỉ số không cao, nhưng lại đặc biệt được chuyển vào khu vực cấp C, đạt đến địa vị nhất định, sau đó liền bắt đầu luôn luôn gây sự với tôi.”

Ngài Khăng thở dài: “Aizzz, vốn Hường Dịch cũng là...”

”Quên đi, chuyện quá khứ đừng nói lại nữa.” Hường Dịch ngắt lời nói, “Tôi hiện tại chỉ muốn nghiên cứu máy móc, giải thi đấu lần này là một cơ hội khó có được, tôi nhất định phải nghĩ biện pháp đạt được tư cách dự thi. Em... a, em tên là gì?”

”Thiên Lý.” Thiên Lý cũng không có giấu giếm.

”Thiên Lý.” Hường Dịch gật gật đầu, lại nói, “Ngượng ngùng rồi, chỉ sợ chúng tôi phải tổ đội cùng em, Uy Nhĩ Đăng rất có khả năng còn sẽ tìm đến gây phiền toái, chúng tôi không thể hại em”

Ngài Khăng hồi hận nói: “Vừa rồi tôi như không có lỗ miệng thì tốt rồi.”

Vốn Thiên Lý cũng không đáp ứng lời mời của hấn, hấn lại tùy tiện đẩy người ta lên phía trước làm gì đây, thật sự là ngu ngốc!

Thiên Lý cũng không có nhiều lời, sau khi tạm biệt hai người liền đi thẳng ra đại sảnh triển lãm, khởi động Phiêu phù xa, vừa chạy chưa được xa lắm, liền cảm giác được phía sau có hai chiếc Phi Dục (tên xe??) nhanh chóng theo đuôi. Kiểu dáng mô hình kia, đều là loại Phiêu phù xa có sở trường là tốc độ và tính năng linh hoạt cao.

Thiên Lý cười lạnh một tiếng, tên Uy Nhĩ Đăng kia thật đúng là một kẻ tiểu nhân không biết phân biệt tốt xấu, ngay cả một đứa bé cũng không buông tha. Nếu là sử dụng dị năng hoặc vũ lực, nàng có lẽ còn chưa có bao nhiêu lực đánh trả, nhưng mà đua xe? Ha ha, cứ việc đuổi đến đi!

Mở hình thức thủ động ra, Thiên Lý ấn chốt tăng tốc xuống, Phiêu phù xa lập tức bắn ra như tên rời cung.

Hai người phía sau sững sốt một lúc, sau đó liền hưng phấn mà truy đuổi theo.

Trong đầu Thiên Lý có một bộ bản đồ chính xác đến mức tận cùng, căn bản không cần phải giống như người bình thường dùng mắt thường để quan sát. Nàng không hề do dự lái xe chui vào một cụm kiến trúc không lồ mà dày đặc.

”Này, cái vật nhỏ kia không muốn sống nữa đi?” Trong xe truyền đến cuộc đối thoại, “Lấy tốc độ như vậy xuyên qua như tên bắn ở cái địa phương đó?”

”Chẳng lẽ nó phát hiện chúng ta?”

”Không thể nào?”

”Mặc kệ, nó lái cái loại Phiêu phù xa rác rưởi này mà còn dám chơi trình độ kỹ thuật cao, chúng ta còn lo lắng gì?”

”Không sai, lão tử* lại là một cao thủ đua xe, đi!”

*Chú thích: dịch là “bố mày” trong tiếng Việt, nhưng xét thấy nó thô tục quá

Hai chiếc Phi Dục tăng tốc độ nhanh hơn, gắt gao đuổi theo sau Phiêu phù xa của Thiên Lý, rất nhanh đã kéo gần khoảng cách đến trong vòng 100m.

Phiêu phù xa đột nhiên tăng tốc độ cao chuyển hướng một cái, biến mất trong tầm mắt.

Hai chiếc Phi Dục cũng đồng thời chuyển hướng, ai biết vừa mới chuyển qua, nghênh đón chúng lại là một tòa tháp cao, bọn họ lập tức lật lại tránh né, khó khăn vòng qua, mồ hôi lạnh trên người ứa ra. Đồng thời theo đó lửa giận cũng tăng vọt, lại tăng tốc đuổi theo Thiên Lý.

Phiêu phù xa của Thiên Lý tựa như một con cá linh hoạt, ở trong cụm kiến trúc rắc rối phức tạp qua lại tự nhiên.

Mà Phi Dục ý vào tốc độ nhanh, muốn trực tiếp tông vào đuôi xe, đụng đổ Phiêu phù xa.

Thiên Lý không nhanh không chậm, lấy tốc độ nhanh nhất lập tức tiến đến một tòa cao ốc.

”M (câu chủ), vật nhỏ này thật sự là liều mạng đây!” Mắt thấy Phiêu phù xa chỉ cách tòa cao ốc có 50m, vậy mà tốc độ của nàng vẫn còn chưa giảm xuống.

Phi Dục theo sát ở phía sau không chịu nổi, bắt đầu giảm tốc trước, ai biết vừa giảm xuống một chút, chỉ thấy Phiêu phù xa đột nhiên quay ngoặt đi 90 độ, dùng một động tác cực kỳ đẹp mắt dán vào vách tường của cao ốc bay về phía bên kia.

”Không thể nào! Từ khi nào Phiêu phù xa lại có thể làm động tác như vậy?” Thấy một màn này, hai người đồng thời phát ra tiếng kêu không thể tin nổi, rất nhanh liền lập tức cảm giác được chính mình bị đùa giỡn, trong lòng phần hận không thời.

Hai người thương lượng một chút, sau đó đột nhiên tách ra, một trái một phải đi qua bọc đánh Phiêu phù xa.

Một người ở phía trước, một người ở phía sau, vừa khéo chặn Phiêu phù xa ở trên một lộ tuyến hẹp mà dài.

Trong lòng hai người yên tâm, lúc này còn không chỉ có đường chết?

Nhưng bọn hắn làm sao mà biết được, địa hình nơi này và từng cử động của bọn họ đều ở trong cảm giác của Thiên Lý.

Hai chiếc Phi Dược đồng thời đè ép Phiêu phù xa.

Thiên Lý thấp giọng lầm bầm một câu: “Cho các ngươi nhìn xem cái gì mới gọi là hạ xe tốc độ cao.”

Vừa dứt lời, Phiêu phù xa phút chốc hạ xuống, dường như đột nhiên biến mất ở trong màn hình hai chiếc Phi Dược vậy, không chờ bọn hắn kịp phản ứng, hai chiếc xe liền “ầm” một tiếng đâm sầm vào nhau, đồng thời nghiêng đổ sang hai bên.

”Chúc các ngươi may mắn.” Thiên Lý khởi động Phiêu phù xa một lần nữa, quay ngược thân xe, phóng khoáng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Cùng đi dự thi 1

Sau khi trở về từ trung tâm triển lãm vũ khí, Thiên Lý liền mang theo Tra Nhĩ bắt đầu đi vơ vét linh mộc có chứa quy tắc xung quanh thành Tập Sát. Ban ngày hai người gần như đều trôi qua ở ngoài thành, buổi tối thì quay về chỗ ở tiến hành công tác nghiên cứu. Lần này nàng không ngừng khắc lĩnh khí, còn đặc biệt tiến hành so sánh giữa quy tắc của linh mộc và quy tắc của dị năng, trọng điểm nằm ở số liệu của năng lượng trước và sau khi khắc cùng với thuộc tính của vật biến hóa do chịu tác động.

Quy tắc có thể hình thành một loại kết cấu năng lượng đặc thù, lúc làm kết cấu vững chắc, có thể khiến cho vật thể sinh ra biến đổi về chất. Quy tắc của linh mộc cùng quy tắc của dị năng đều có loại đặc tính này, song cái trước lại là linh khí tự nhiên của trời đất diễn hóa (khai triển và biến đổi), cái sau lại là tiềm năng cơ thể của sinh mệnh bước vào thời kỳ tiến hóa; cái trước rất khó phục chế (làm lại), nếu vật dẫn chưa đạt tới yêu cầu biến đổi về chất trước đó, cho dù có khắc quy tắc cũng không thể nào thay đổi được. Cái sau thì lại không không, nó có thể từ kim loại năng lượng đang không có thuộc tính khắc thuộc tính vào bên trên, từ đó hình thành một loại tài liệu vũ khí mới.

Thiên Lý làm một thí nghiệm nho nhỏ ngay trong Phiêu phù xa của mình, khắc quy tắc dị năng hệ khí của A Nhĩ Tháp ở trên hai bên cánh xe. Lúc khắc thành công, mặt ngoài cánh xe ngoại trừ hiện ra một loại hoa văn trang trí bằng đường nét, dáng vẻ bên ngoài cũng không thay đổi nhiều mấy. Nhưng sau khi khởi động xe, cánh xe lúc trước vốn chỉ làm ổn định thân xe bị dòng khí kéo xuống, xuất hiện dao động năng lượng, đồng thời, tốc độ của Phiêu phù xa tăng lên gần gấp hai lần so với bình thường. Nhưng tốc độ bỗng nhiên tăng lên, cũng khiến cho chính thể của Phiêu phù xa mất cân bằng. Để thích ứng với loại tốc độ này, Thiên Lý chỉ có thể cải tạo xe lại một lần nữa, đề cao tính năng của nó, trọng điểm là phải thiết lập lại số liệu, khiến cho xe đạt tới trạng thái tốt nhất.

Thí nghiệm lúc này đây đã thành công, khiến cho sự tin tưởng của Thiên Lý càng thêm vững chắc, quy tắc của dị năng chắc chắn có thể khắc lên vũ khí thành phẩm (đã hoàn thành mọi quy trình chế tạo/vũ khí có thể sử dụng). Có thể nàng tương đối am hiểu về phương diện máy móc, nhưng kiến thức về quá trình chế tạo vũ khí dành cho dị năng giả lại chỉ dừng ở mức “nửa vờ”, nếu không thể thẩm tách được thủ pháp đặc thù được sử dụng trong đó, như vậy, ý tưởng khắc quy tắc ở trên vũ khí cuối cùng cũng chỉ là một điều viễn vông mà thôi.

Thực tế rằng sau cùng, thứ mà Thiên Lý muốn tạo ra chính là vũ khí dị năng mà người không phải là dị năng giả cũng có thể sử dụng.

Tài liệu kim loại được khắc quy tắc dị năng có thể không cần dị năng kích thích, chỉ cần thuộc tính đạt đủ điều kiện có nguyên tố tương ứng tương xứng (ví dụ như khí, nước, gió, lửa), sẽ sinh ra dao động năng lượng. Nhưng nguồn năng lượng hệ thống này thủy chung vẫn là chế phẩm máy móc có chương ngại lớn nhất là không thể sử dụng ở địa phương bị trục hóa, cho nên Thiên Lý hy vọng có thể đột phá ở phương diện vũ khí dị năng.

Hôm nay, lúc Thiên Lý và Tra Nhĩ đang ăn điểm tâm ở trong phòng, đột nhiên nghe được tin tức liên quan đến giải thi đấu vũ khí trên màn hình, giải thi đấu vũ khí lần này mời được phần lớn các vũ khí đại sư làm giám khảo, trong đó được chú ý nhất có: người được gọi là “Thần kỳ chi thủ” (bàn tay thần kỳ) - đại sư vũ khí An Ni Sâm; đại sư dụng cụ phụ trợ Đỗ Nguyên, danh xưng “Thánh ngự giả” (thần điều khiển); cùng với vị đại sư thiên tài máy móc được tôn sùng bội phần – Bô Lỗ Đặc.

Đại sư Bô Lỗ Đặc? Thiên Lý cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cha Vệ từng nói với nàng về sự tích cuộc đời của người này không chỉ một lần, đây là một vị bình dân xuất thân bình thường ở khu vực cấp D, hẳn không có thức tỉnh dị năng, hoàn toàn là dựa vào cố gắng và sức sáng tạo của mình đạt được uy vọng cùng địa vị hiện tại. Hẳn đã nghiên cứu chế tạo rất nhiều máy móc hoàn mỹ vì tình cầu này, trong các phương diện sinh sản, chữa bệnh đều làm ra những công hiến không lồ, thái độ làm người nghiêm cẩn thành thực, được xưng tụng là đệ nhất đại sư trong lĩnh vực máy móc.

Không nghĩ tới nhân vật lớn “rồng thần thấy đầu không thấy đuôi” (ý chỉ hành tung thần bí) như hần cũng sẽ đáp ứng làm giám khảo giải đấu vũ khí lần này, tin tức còn nhắc tới rằng: ở trận đấu cuối cùng, các vị đại sư này sẽ tiến hành một cuộc so tài hữu nghị với top 3 người đứng đầu, ngay tại hiện trường biểu diễn tài nghệ của mình.

Trong lòng Thiên Lý vừa động, có chút mong đợi mơ hồ. Nhưng địa điểm diễn ra trận chung kết địa điểm lại là ở thành Nghịch Tinh Thánh, nếu không phải là cư dân của Thánh thành, dưới tình huống vẫn đang chưa đạt được tư cách tiến vào, thì không có cách nào đến gần chỗ đó. Trừ phi nàng tham gia giải thi đấu vũ khí lần này, hơn nữa phải tiến vào được trận chung kết, đến lúc đó có thể tiến vào Thánh thành một cách quang minh chính đại bằng thân phận người dự thi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cùng Đi Dự Thi 2

Nhưng càng trọng yếu hơn là, càng đến gần Thánh thành, linh khí sẽ càng dày đặc, tự nhiên linh mộc có quy tắc cũng sẽ càng nhiều.

Đang lúc suy tư, dụng cụ liên lạc đột nhiên vang lên, là người giám hộ của nàng - Bá Ân.

“Bá Ân tiên sinh, chào buổi sáng.” Thiên Lý tiếp nhận, sau đó chào hỏi một tiếng.

“Chào buổi sáng.” Bá Ân nói, “Gần đây như thế nào rồi? Có gặp được cái khó khăn gì hay không?”

“Không có ạ, cảm ơn Bá Ân tiên sinh quan tâm.” Thiên Lý nói.

“Vây là tốt rồi, nếu có khó khăn, nhất định phải nói cho ta biết.”

“Vâng, con nhất định sẽ nói.”

Bá Ân gật đầu, đột nhiên hỏi: “Chuyện giải thi đấu vũ khí, con đã biết rồi chứ?”

“Vâng.”

“Ta biết rõ con vẫn luôn luôn học tập chế tạo máy móc, đây chính là một cái cơ hội rất tốt, con có muốn đi tìm hiểu một chút không?”

“Tìm hiểu một chút?” Thiên Lý hỏi, “Ý của Bá Ân tiên sinh là?”

“Bên này ta cũng đang có mấy người bạn chuẩn bị tham gia, đang tập hợp đồng đội, nếu như con muốn, có thể lấy thân phận trợ thủ để gia nhập, bọn họ nhất định sẽ chiều cố con thật tốt.”

Thiên Lý sững sốt một lúc, không nghĩ tới vị giám hộ này sẽ chu đáo như vậy. Mặc dù giọng nói vẫn lạnh như băng, trước sau như một; nhưng có thể nhìn ra được hần quả thực rất đề tâm đến chuyện của nàng.

Đó là một cơ hội tốt, lấy thân phận trợ thủ tham gia giải thi đấu. Lấy độ tuổi của nàng, ai cũng sẽ không yêu cầu nàng làm điều gì, mà nàng lại có thể quan sát học tập không cố kỵ chút nào.

Đang muốn đáp ứng, lại trong lúc lơ đãng liếc thấy Tra Nhĩ đang ngồi đối diện, Thiên Lý dừng lại, trả lời: “Bá Ân tiên sinh, có thể để con suy nghĩ một chút không?”

“Đương nhiên có thể, nhưng mà thời gian báo danh đã sắp hết hạn rồi, con nhất định phải mau chóng quyết định.”

...

Kết thúc cuộc trò chuyện, Thiên Lý đi đến bên cạnh Tra Nhĩ, nhỏ giọng hỏi: “Tra Nhĩ, tôi muốn đi tham gia giải thi đấu vũ khí, anh có muốn đi cùng tôi không?”

Tra Nhĩ nghiêng đầu, yên lặng nhìn nàng.

Thiên Lý lại nói: “Anh phải biết, càng đến gần Thánh thành, linh khí càng dày đặc, chỗ đó có diện tích rừng rậm bát ngát, linh mộc ngàn năm có thể thấy ở khắp nơi, mặc dù linh khí đối với anh mới là thứ có lợi, nhưng tôi không biết anh có thể chịu được loại thống khổ này hay không.”

Trong mắt Tra Nhĩ lộ ra sự bình tĩnh và trong trẻo, bàn tay nắm chặt lấy tay của Thiên Lý.

Thiên Lý cũng không biết, lúc nắm lấy bàn tay của nàng, mới là lúc Tra Nhĩ thống khổ nhất. Nhưng Tra Nhĩ hấn lại cam tâm tình nguyện chịu loại thống khổ này; sau khi nhả nạt trải qua nó rồi, bất kỳ đau đớn nào khác đối với hấn mà nói, đều không coi vào đâu.

Thành thị đối với Tra Nhĩ đã bị trục hóa 50% mà nói là rất nguy hiểm, đặc biệt là thành thị cấp C trở lên, những chỗ đó tụ tập ngàn vạn dị năng giả, không cẩn thận thì rất có thể sẽ bại lộ thân phận. Tỷ như dị năng giả linh giác đã từng gặp phải - Lê Mục, rõ ràng là hấn có thể ngửi ra trục khí trên người Tra Nhĩ, mặc dù sau khi tiến hóa, trục khí trở nên lắng đọng mà bí ẩn, hơn nữa được Kim tiền hoàn che giấu, người có thể phát giác được trục khí trong cơ thể Tra Nhĩ chính là vạn người cũng không có một, nhưng dù sao cũng là xâm nhập thủ đô, một khi bị bại lộ, hấn có thể toàn thân mà lui hay không đây?

Nghe lại như vậy, Thiên Lý vẫn quyết định buông tha cho cơ hội này. Cho dù không thể quan sát thực tế hiện trường, nhưng qua màn hình máy tính nàng cũng có thể thu thập được một ít số liệu. Nàng có thời gian, có thể từ từ suy nghĩ.

Thiên Lý cười nói: “Quên đi, không đi nữa, chúng ta ở lại cái thành thị này xem trận đấu đi.”

Tra Nhĩ nhìn Thiên Lý, đột nhiên cảm lấy một khối thịt lớn cỡ bàn tay, dùng móng tay cực nhanh cắt vài nhát ở trên khối thịt thành một hình dáng kỳ quái, sau đó đưa cho Thiên Lý. Thiên Lý lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không cần nhận lấy nàng cũng biết, đồ hình mà Tra Nhĩ cắt ra đúng là biểu tượng của giải thi đấu vũ khí.

”Anh... đây là muốn tôi tham gia sao?” Thiên Lý hỏi một cách không chắc chắn.

Tra Nhĩ ôm Thiên Lý ở trên đùi, lại dùng móng tay cắt vài nhát trên một khối thịt khác, lúc này lại cắt thành Phiêu phù xa của Thiên Lý, sau đó lại theo thứ tự cắt ra các loại vũ khí cùng tài liệu kim loại mà Thiên Lý đã từng mua...

Thiên Lý im lặng không nói gì, trong cảm giác, Tra Nhĩ đang vui vẻ tươi cười với nàng, vô cùng hưng phấn biểu diễn với nàng thứ hấn học được ở bên người nàng, nhớ kỹ các loại sự vật.

Thì ra là, ở trong lúc nàng đắm chìm vào nghiên cứu của mình, Tra Nhĩ vẫn luôn luôn lưu ý nhất cử nhất động (mỗi một cử chỉ, hành động) của nàng, ghi nhớ, học tập, lý giải...

Thiên Lý đột nhiên ôm ngang lưng Tra Nhĩ, đầu tựa vào trong ngực hấn, trong lòng không biết tại sao lại có chút cảm giác chua xót.

Tra Nhĩ nhìn đầu nhỏ của nàng một cách kỳ quái, chân chừ vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ.

Thiên Lý rầu rĩ nói: “Tra Nhĩ, anh cũng đừng hối hận, nếu đi với tôi, lúc gặp nguy hiểm tôi sẽ không cứu được anh.”

Tra Nhĩ tựa cằm ở trên đỉnh đầu của nàng, hừ hừ vài tiếng.

Thiên Lý nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay trái một chút, âm thầm quyết định: Ở trong lúc dự thi, nàng nhất định phải tận lực ở cùng với Tra Nhĩ, tuyệt đối không thể để cho hấn gặp bất kỳ nguy hiểm nào!

Tra Nhĩ hiện tại rất đơn thuần, lại vô cùng tin tưởng người thân cận với mình, cho dù Thiên Lý có gọi hấn đi chịu chết, chỉ sợ hấn cũng sẽ không có chút do dự nào. Thiên Lý có thể ích kỷ quyết định bất kỳ chuyện gì của hấn, nhưng đồng thời, nàng cũng phải thừa nhận hậu quả của việc lựa chọn. Nếu như Tra Nhĩ bởi vì vậy mà gặp nguy hiểm, nàng sẽ phải cùng hấn đối mặt với nó.

Thế giới này rất lớn, không đi ra ngoài thì không biết mình nhỏ bé bao nhiêu. Tra Nhĩ cần phải trưởng thành, nàng cũng cần.

Ngày hôm sau, Thiên Lý đã cho Bá Ân một câu trả lời thuyết phục.

Bá Ân lập tức đưa một cái địa chỉ cho nàng, là nơi hấn ở ở khu vực cấp B, đồng thời dặn dò nàng cố gắng đến trong vòng mười ngày.

Thiên Lý đáp ứng.

Nếu như chỉ đi Phiêu phù xa, chắc chắn không thể nào đến khu vực cấp B trong vòng mười ngày được, trước hết nàng cần đi tới chỗ giáp giới giữa khu vực cấp D và cấp C, đi trạm tàu con thoi thì trong vòng hai ngày là có thể tới nơi.

Song trước đó, nàng đưa một cái lam tạp (thẻ xanh) cho Tra Nhĩ.

Tình cầu này có một số ít người làm việc điều thấp, bình thường bọn họ sẽ không đưa thẻ thân phận của mình ra, mà chọn dùng lam tạp. Lam tạp chỉ chia ra các loại công năng như sau: tồn thủ (chắc là dạng cư trú lâu dài), thông hành, tạm cư; không có quyền lợi tham dự bán đấu giá, công tác hưởng ứng lệnh triệu tập, mua phòng ốc các loại; hơn nữa còn có thời gian hạn chế, thường thì cách một đoạn thời gian sẽ phải trả phí hoặc là làm lại thẻ một lần nữa; giá cả làm ra một cái lam tạp vô cùng đắt đỏ, bình dân bình thường cơ bản không thể tiêu phí nổi, cũng không cần thiết.

Thiên Lý kiểm tra được không ít tiền dựa vào việc bán linh khí, vẫn dư sức làm một cái lam tạp.

Trên lam tạp ghi tên là “Tra Nhĩ”, mười tám tuổi, thân phận là dị năng giả, tin tức cụ thể còn lại không có.

Sau khi lam tạp được gửi tới, Thiên Lý liền chuẩn bị chuẩn bị xuất phát.

Vốn đã gửi không ít linh mục ở chỗ thuê, vũ khí cùng tài liệu máy móc, Thiên Lý dứt khoát nộp phí tổn thuê một năm, chờ giải đấu kết thúc thì trở về tiếp tục nghiên cứu, dù sao năng mới chỉ thăm dò một phần khu vực rất nhỏ ở rừng rậm Điều Nguyệt ngoài thành Tạt Sắt.

Đội hết thầy đã chuẩn bị sẵn sàng, Thiên Lý và Tra Nhĩ ngồi trên Phiêu phù xa lái ra khỏi thành Tạt Sắt, nhanh chóng đi về chỗ giao giới giữa khu vực cấp D và cấp C.

Ở nơi không có bóng người, Thiên Lý mở ra tốc độ gấp 3 lần tốc độ nhanh nhất của Phiêu phù xa bình thường, trên đường ngoại trừ nghỉ ngơi và bổ sung một chút ở trạm bổ sung năng lượng, thời gian còn lại đều nhanh chóng lên đường. Bá Ân vẫn nghĩ rằng Thiên Lý ở 8D02, khoảng cách lộ trình từ chỗ đó đến chỗ giao giới không đến hai ngày, lại không nghĩ rằng năng lại ở xa tận thành Tạt Sắt gần biên cảnh.

Tất cả đều rất thuận buồm xuôi gió. Chỉ là Tra Nhĩ trước sau vẫn không ngồi quen trong Phiêu phù xa, thường xuyên nhảy ra khỏi xe đạp gió rong ruổi, trong lúc chạy nhanh đã làm hư bốn năm đôi giày, cuối cùng dứt khoát chân trần mà chạy...

Cho đến khi đến gần chỗ giao giới, hắn mới rõ ràng không tình nguyện ngồi trên Phiêu phù xa, được Thiên Lý chở trên xe đi vào thành thị giao giới giữa khu vực cấp D và cấp C ---- 1D15.

+++

Tác giả có lời muốn nói: Lần này trận đấu hành trình là một lần tiểu bước ngoặt...

Thật sự là đợi lâu - _ -

Cám ơn thân môn mìn ~~~

kathy_lulu ném một chỗ lời

Miền cường giống như mèo ném một chỗ lời

Tiểu vũ ném một chỗ lời

Bạn đang đọc truyện *Hiện Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Lang chu (nhận sói)

1D15 chiếm diện tích không lớn lắm, nhưng bởi vì nằm ở giao giới hai khu vực cấp D và cấp C, lại thiết lập hệ thống giao thông bằng tàu con thoi và phương tiện lui tới, rất nhiều dị năng giả và doanh nhân buôn bán đều lấy nơi này làm trạm trung chuyển, cho nên dân cư lưu động vẫn rất đông đúc.

Thiên Lý và Tra Nhĩ lập tức chạy đến đại sảnh bán phiếu, mua hai tờ phiếu thông hành, sau đó liền tìm một gian nhà trọ nghỉ chân. Thời gian cất cánh của chuyến tiếp theo là sáu giờ sáng ngày mai, Thiên Lý và Tra Nhĩ đã sớm nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, sau khi thu thập thỏa đáng, hai người cùng nhau chạy tới cửa khẩu đăng ký. Trước đó Thiên Lý lái Phiêu phù xa tiến vào bãi đỗ xe tầng dưới cùng của trạm tàu con thoi, sau đó đi cùng Tra Nhĩ theo dòng người tiến vào tàu. Tàu con thoi có dạng hình bầu dục, dài chừng hơn sáu trăm mét, có thể chở hơn ba nghìn người một chuyến, bên trong có thiết lập hệ thống tổng hợp phòng ăn, phòng nghỉ, phòng tập thể thao cùng với phương tiện giải trí các loại.

Chiếc tàu con thoi này đi theo lộ trình đến 1C01, 1B01, và trạm dừng chân cuối cùng là 2A01.

Thành thị chỗ Bá Ân ở là 3B14, cho nên hai người Thiên Lý trước tiên hạ cánh ở 1B01, sau đó lại lên Phiêu phù xa đi đến mục tiêu.

Khoảng mười phút sau, tàu con thoi chậm rãi cất cánh, lên đến khoảng cách hơn 5000m thì bắt đầu bay trên không một cách ổn định. Nếu dựa theo tình huống thông thường, tàu con thoi phải bay lên tới xấp xỉ mười nghìn mét, nhưng bởi vì từ mấy trăm năm nay, trọc hóa thú phi hành (có thể bay trên không) cao cấp càng ngày càng nhiều, chúng nó phần lớn có dị năng sóng âm, có thể trực tiếp phá hư tín hiệu của tàu con thoi, khiến cho chỉ thị bị nhiễu loạn, cuối cùng tạo thành tai nạn tàu rơi xuống và bị hủy hoại, cho nên sau này tàu con thoi chủ yếu chỉ bay trên không tại khoảng cách hơn 5000m so với mặt đất. Rất nhiều lộ tuyến trên không cũng bị thay đổi, xen vào thêm nhiều đoạn có núi cao và hiểm trở.

Thiên Lý và Tra Nhĩ đi ngắm nghía một vòng ở trên tàu con thoi, cuối cùng đi vào phòng ăn số 3. Trong phòng ăn chỉ có khoảng bốn mươi người đến, trông có chút trống trải.

Bây giờ còn chưa đến giờ cơm, Thiên Lý chỉ gọi hai ly đồ uống và một ít điểm tâm, sau đó tìm một cái bàn ngay gần đó ngồi xuống.

Tra Nhĩ cầm lấy một khối điểm tâm ném vào miệng, theo sau lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, bưng cốc lên một hơi uống sạch đồ uống, không bao giờ... chạm vào món điểm tâm kia nữa.

Thiên Lý bật cười, đưa cho hắn một gói thịt khô.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng ăn lại có thêm 7, 8 dị năng giả đi vào, trang bị trên người khác nhau, hơi pha tạp, so với đám người Phương Chấn có thêm chút khí thế cường đạo.

Tra Nhĩ không thèm đếm xỉa ăn thịt khô, thân thể lại không chút dấu vết căng thẳng.

Trên chiếc tàu con thoi này chở hơn một nghìn khách, xuất hiện mấy chục thậm chí là một trăm dị năng giả cũng chẳng có gì lạ, nhưng thứ khiến Thiên Lý khá đề ý là trong đám người bọn họ có năm người đều thủ sẵn một cái hộp vuông nhỏ bên hông. Loại hộp vuông này không biết là được chế thành từ tài liệu kim loại gì, vậy mà lại hoàn toàn không có dao động của năng lượng. Nếu như nói đây chính là kim loại phổ thông, Thiên Lý tuyệt đối không tin, bởi vì nó gây cho người ta một loại cảm giác nặng nề khó có thể diễn tả được bằng lời, dường như cất giấu một lực lượng âm u nào đó.

Tám người kia gọi một bữa cơm ngon, đồng loạt ngồi vào cái bàn cách sau lưng Thiên Lý không xa.

Thiên Lý rảnh đến không có việc gì làm, dùng cảm giác thẩm tách kết cấu dị năng của từng người một trong bọn họ, đặc biệt chú ý cái loại hộp vuông nhỏ thân bí này thêm một chút. Đột nhiên, vẻ mặt của nàng khẽ thay đổi, ném miếng điểm tâm chỉ mới ăn được một nửa trong tay xuống, lập tức đứng lên giữ chặt tay Tra Nhĩ, gấp gáp chạy ra đằng sau một vật che chắn.

Vừa tránh vào góc tường, chợt nghe được tiếng nổ ầm ầm ở phía sau, cái bàn cũng bay ra bên ngoài, tiếng thét chói tai trong phòng ăn nổi lên bốn phía.

“Sao lại thế này?” Không biết là ai kinh hãi thét lên một tiếng.

Sự cố phát sinh cực nhanh, chỉ trong thời gian có 5, 6 giây. Chờ mọi người hồi phục lại tinh thần, bốn phía đã là một mảnh hỗn loạn. Trung tâm của sự cố đúng là chỗ của tám dị năng giả vừa rồi kia. Trong số bọn họ có một người không biết vì nguyên nhân gì, thân thể đột nhiên nổ tung, máu thịt tung tóe, lực công kích cực mạnh, khiến cho mấy người xung quanh đều bị bay ngược ra mấy mét.

“Là tự bạo* sao?” Một người ôm miệng vết thương hờn hển hỏi.

*tự bạo: tự khiến chính mình nổ tung

Những người khác đều còn bị vây trong trạng thái mờ mịt, làm sao có thể trả lời vấn đề của hắn?

Ở đây có lẽ chỉ có Thiên Lý hiểu rõ sự tình từ đầu đến cuối, ngay lúc vừa rồi thẩm tách kết cấu dị năng trên người mấy người kia, nàng đột nhiên cảm thấy được một cỗ năng lượng trọc khí hỗn loạn không ổn định, dường như sắp không khống chế được vậy, cho nên nàng mới quyết định kéo Tra Nhĩ chạy đi thật nhanh.

Mà sau đó, quả nhiên như nàng dự đoán, cỗ năng lượng hỗn loạn kia rất nhanh đã nổ mạnh. Nhưng khiến người ta cảm thấy kỳ quái đó là, cỗ năng lượng kia không phải đến từ trên thân thể của tên dị năng giả đó, mà là đến từ cái hộp bên hông hắn. Trước lúc bọn họ tiến vào phòng ăn cho đến khi họ ngồi vào phía sau nàng, Thiên Lý đều không có phát hiện dao động của năng lượng đó. Cho nên nàng đoán rằng, cái hộp bọn họ cài ở bên hông này có khả năng có tác dụng che giấu trọc khí và năng lượng.

Trong không khí tràn ngập trọc khí và mùi máu tươi nhàn nhạt, đây dường như là kết quả sau vụ nổ mạnh do năng lượng hỗn loạn của sinh vật trọc hóa gây nên. Chẳng lẽ trong cái hộp kia có một sinh vật trọc hóa nào đó? Bởi vì năng lượng bị hỗn loạn, khiến cho sinh vật tự bạo, kết quả là phát sinh một màn máu tanh trước mắt?

Nửa người của tên dị năng giả kia đã bị nổ vỡ, dĩ nhiên là đã chết.

Qua một lúc lâu sau đó, đồng bọn của hắn mới đi lên vây quanh thi thể hắn, nhìn nhau không nói gì.

Lúc này, trưởng tàu nghe tin cũng đã tới, theo sau còn có vài nhân viên chữa bệnh và bảo vệ.

“Có chuyện gì xảy ra?” Trưởng tàu nhìn hiện trường, sắc mặt nghiêm trọng hỏi vài tên dị năng giả kia. Cát cánh mới chỉ có nửa ngày, trên tàu con thoi liền phát sinh loại sự tình nổ mạnh không rõ vì nguyên nhân gì này, làm trưởng tàu vô cùng giận dữ.

Vài tên dị năng giả đưa mắt nhìn nhau, trong đó một người trả lời: “Chúng tôi cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, vừa rồi lúc đang dùng bữa cơm, hắn lại đột nhiên tự bạo.”

“Đây không phải tự bạo.” Sau khi bảo vệ kiểm tra, nói, “Nếu là dị năng giả tự bạo, uy lực tuyệt đối sẽ không nhỏ như vậy, hơn nữa hắn chỉ có nửa người bị nổ vỡ, điều này cũng không hợp với tình huống tự bạo thông thường.”

Trưởng tàu nghiêm khắc hỏi: “Chẳng lẽ các cậu mang theo cái vật phẩm nguy hiểm gì trên tàu con thoi sao?”

Mấy người đều lắc đầu phủ nhận.

Trưởng tàu cũng cảm thấy không có khả năng, cửa khẩu lên tàu có máy móc kiểm tra, hàng cấm tuyệt đối không có khả năng có thể lừa gạt máy quét hình.

Ông lại hỏi bảo vệ: “Cậu còn tìm được manh mối gì không?”

Bảo vệ nhìn bốn phía, trả lời: “Trong không khí có trọc khí còn sót lại, điều này giống như tình cảnh sau khi sinh vật trọc hoá tự bạo.”

Nghe được bốn chữ “sinh vật trọc hoá”, sắc mặt của mấy tên dị năng giả kia khẽ thay đổi, trong đó có bốn người còn theo bản năng sờ cái hộp bên hông.

“A? Hộp đá của tôi đâu?” Một người hô nhỏ một tiếng, hấp dẫn hết lực chú ý của mọi người.

“Hộp đá gì?” Trưởng tàu hỏi.

Người nọ không có trả lời, mà là nhìn khắp phía xung quanh tìm kiếm, rất nhanh đã tìm được cái hộp của mình ở một góc, nhưng lúc hắn chuẩn bị nhặt nó lên, biểu cảm đột nhiên biến đổi.

“Sao vậy?” Đồng bọn của hắn đi tới nhẹ giọng hỏi.

“Thứ bên trong không thấy đâu.” Người nọ sắc mặt khó coi trả lời.

“Đến cùng là cái gì vậy?” Nhĩ lực trưởng tàu quả hơn người, ông nhìn thấy vẻ mặt mấy người này kỳ lạ, lời nói úp úp mở mở, chỉ biết tình huống không đơn giản như vậy.

Mấy tên dị năng giả kia lại không trả lời.

Trưởng tàu cá giận nói: “Các cậu còn không nói thật? Nếu bởi vậy mà thương tổn đến người vô tội, cho dù các cậu là dị năng giả, tôi cũng muốn đem các cậu lên kiện trên toà án.”

Mấy tên dị năng giả lộ ra biểu cảm hơi khinh thường, bọn hắn đúng là không sợ bị kiện.

“Trưởng tàu, ít quản mấy việc không đâu đi, thu dọn thì thế một chút, làm chuyện của ông đi thôi!” Một người khoát tay với trưởng tàu, giọng điệu lạnh lùng miễn cưỡng.

Trưởng tàu tức giận đến không nói ra lời. Ông cũng không phải là dị năng giả, là một trưởng tàu con thoi cấp thấp, địa vị của ông còn không cao bằng một một dị năng giả bình thường, đối phương quả thật có thể không thèm nhìn đến yêu cầu của ông.

“Không thể nói như vậy, thứ trên người các anh đã uy hiếp đến an toàn của người khác, chúng tôi có quyền biết ẩn tình trong đó.” Một dị năng giả mặc giáp mềm đi tới, thân nhiên nói, “Ở đây nhiều dị năng giả như vậy, cũng không đến phiên các anh kiêu ngạo, các anh chính mình chủ động khai báo, hay là chúng tôi phải lục soát đây?”

Khi nói chuyện, trong đám người lại đi ra thêm vài dị năng giả, vây bọn họ ở bên trong.

Mấy người kia dựa vào nhau, hơi khần trương. Dưới uy áp của mọi người, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Thì ra bọn họ là thành viên dong binh đoàn Hắc Nguyệt, không lâu trước đó đã tiếp nhận một cái ủy thác, yêu cầu bọn họ thu thập ấu thể* của 1 - 2 loại sinh vật trọc hoá. Trước khi đi, cố chủ kia còn tặng bọn họ năm hộp đá, loại hộp đá này có thể ngăn cách trọc khí, chỉ cần đem ấu thể đặt vào trong đó, có thể tránh được kiểm tra.

*ấu thể: con non của sinh vật trọc hoá

“Hộp đá?” Đám người trưởng tàu nhận lấy cái hộp mà thành viên Hắc Nguyệt đưa qua, nhũ mầy nói, “Ý của các cậu là, đặt vào trong thứ này là ấu thể của sinh vật trọc hoá?”

“Đúng vậy.”

“Là ấu thể của sinh vật gì?”

“Hấp Huyết Lang Chu (nhện sói hút máu).”

Mọi người biến sắc.

Thành viên Hắc Nguyệt lại vội bổ sung thêm: “Trên thực tế, hắn là trứng của Hấp Huyết Lang Chu.”

“Như vậy, hiển nhiên là chúng nó đã ấp trứng.” Người mặc giáp mềm kia nhìn cái hộp đá rơi trên mặt đất kia, chốt mở đã bị phá, bên trong chỉ để lại một chút vết máu và trứng còn sót lại.

Trưởng tàu sắc mặt khó coi: “Hấp Huyết Lang Chu có độc tính rất mạnh, người bình thường bị cắn trúng một phát, trong vòng 5 phút sẽ mất mạng, các cậu làm sao có thể đem thứ này mang lên tàu con thoi? Trong mấy cái hộp kia bao nhiêu con nhện sói?”

“Năm con.”

Trưởng tàu giậm chân một cái, lập tức gọi người đi gửi thông báo, nhắc nhở mọi người cẩn thận bị nhện sói tập kích.

Dị năng giả mặc giáp mềm kia cũng tổ chức cho các dị năng giả triển khai hành động, cần phải đem nhện sói tiêu diệt. Song trước đó, hắn yêu cầu thành viên Hắc Nguyệt phải giải quyết ba con nhện sói còn lại trong hộp đá.

Mấy người kia lập tức lộ ra biểu cảm do dự, tiền thuê hành động lần này cực cao, bọn họ hiển nhiên không muốn bỏ đi.

”Vụ nổ mạnh vừa rồi các anh cũng thấy được, chắc hẳn là sau khi trúng được áp, ấu thể tự ăn đồng loại để lớn lên rồi sau đó khiến cho năng lượng hỗn loạn.” Dị năng giả mặc giáp mềm cười lạnh nói, “Số trứng còn lại một khi được áp, tự bạo chỉ sợ cũng là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, các anh thật sự không sợ chút nào?”

Mấy người này có thể này mới chịu giao hộp đá ra, khởi động chốt mở. Phần lớn trứng bên trong đều đã được áp, đang từng bước ăn thịt đồng loại, tốc độ trưởng thành vô cùng nhanh. Sau khi tiêu diệt sạch sẽ mấy thứ này, bọn họ bắt đầu chạy đi tìm kiếm mấy con nhện sói kia. Mà sau khi những người bình thường nghe được radio, đều trở về phòng của mình, không dám tùy tiện ra khỏi cửa.

Thiên Lý nhặt cái hộp đá bị vỡ kia lên, ngắm nghía một hồi, tạm thời không thể phân tích ra chất liệu, trước đó chỉ có thể thu vào trong túi bên hông.

Vừa rồi sau khi cái hộp bị mở ra, kỳ thật nàng đã cảm thấy được vài cỗ trọc khí nhỏ dao động, ba con nhện sói từ trong hộp trốn ra, song chỉ hai ba giây liền tiến vào khe hở trong tường nhanh chóng chạy đi, nàng hoàn toàn không kịp ngăn cản.

Hơn nữa lúc đó nàng còn cho rằng kia chỉ là mấy con nhện trọc hóa bình thường, độ dày trọc khí cực thấp, cho dù là người thường, sau khi bị cắn cũng sẽ chỉ khó chịu một thời gian thôi, lại không nghĩ rằng đó lại là nhện sói kịch độc, độc tính có thể trong vài phút khiến người mất mạng, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề bị trọc hóa.

Trọc khí của mấy con ấu thể nhện sói này tuy rằng không dày lắm, nhưng bởi vì là thể hệ bị trọc hóa thứ hai (tức là đời sau của sinh vật trọc hóa), trời sinh có chứa duệ thạch, thuộc loại sinh vật không thể tinh lọc, hơn nữa có được tốc độ trưởng thành nhanh hơn so với sinh vật trọc hóa. Thân thể, dị năng và cả trí lực đều được cường hóa, loại sinh vật này có một xưng hô thống nhất —— ma hóa thể (sinh vật bị ma hóa – tức bị trọc hóa nhưng không thể hồi phục).

Ma hóa thể mới sinh có lẽ còn nhỏ yếu, nhưng chúng nó không như sinh vật trọc hóa sợ hãi linh khí như vậy, chúng nó có thể sinh tồn ở địa phương dư thừa linh khí trong thời gian rất lâu, một khi đã trưởng thành rồi, lực sát thương cũng cao gấp mấy lần sinh vật trọc hóa.

Song tỉ lệ sinh đẻ của ma hóa thể cực thấp, dẫn đến tỉ lệ sống sót cũng rất thấp, rất nhiều ấu thể vừa sinh ra đã bị cơ thể mẹ cắn nuốt, số lượng còn ít hơn so với dị năng giả trọc hóa.

Không biết người thuê dong binh đoàn Hắc Nguyệt là ai? Hắn muốn dùng ma hóa thể làm cái thí nghiệm gì? Quân đội có căn cứ chuyên môn nghiên cứu trọc hóa, hàng năm đều sẽ bắt một ít sinh vật trọc hóa làm thí nghiệm, nhưng loại thí nghiệm này ở ngoài chính phủ là nghiêm lệnh cấm đoán. Người này không đi con đường chính quy, hiển nhiên có mưu đồ gì đó.

Song điều này cũng không cần Thiên Lý lo lắng, trước mắt quan trọng nhất là phải mau chóng tìm được mấy con nhện sói kia, ở trên tàu con thoi cấu tạo phức tạp, muốn tìm một vật còn sống chỉ nhỏ bằng đồng tiền xu, cho dù có cảm giác trợ giúp, khó khăn cũng vô cùng lớn.

Không chỉ như thế, tính nghiêm trọng của việc này không phải loại tầm thường, trí lực của nhện sói hơn xa so với dự đoán của mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Huyền kỹ phi hành* (1)

*Huyền kỹ phi hành: kỹ năng bay trên không

Edit + beta: Tiểu Lăng Tinh

”Em còn ở lại đây làm cái gì? Quay về phòng nghỉ đi, nếu đói bụng thì kêu người đưa cơm cho.” Một bảo vệ nhìn thấy hai người Thiên Lý vẫn còn ở trên hành lang nhân nhả đi, nhìn không được đi qua nhắc nhở.

”Được, hiện tại tôi trở về đây.”

Thiên Lý mang theo Tra Nhĩ chậm rãi đi về phòng của mình, trong đầu hiện ra hình nổi của toàn bộ tàu con thoi, mỗi một góc nàng đều có thể xem xét rõ ràng. Giờ phút này, phần lớn người thường đều tập trung ở trong phòng nghỉ, dị năng giả thì phân tán ra, tiến hành tìm kiếm trên phạm vi lớn. Bọn họ cầm trên tay dụng cụ kiểm tra đeo tay, kiểm tra dao động của trọc khí.

Hình thể của Lang Chu đủ để cho nó ở đi lại tự nhiên trong các khe hở của các loại ống dẫn, trừ phi là không gian bị phong tỏa kín kẽ, bằng không bất kỳ địa phương nào đều không thể ngăn cản nó qua lại. Tuy rằng Thiên Lý có thể cảm giác được vị trí của chúng nó nhưng cũng rất khó săn giết, trừ phi phá vỡ tường của tàu con thoi. Hơn phân nửa nhóm dị năng giả đều chỉ đề phòng Lang Chu đánh lên. Có thể giết chết tất nhiên là tốt nhất, nếu không thể, cũng chỉ có thể chờ lúc tàu hạ cánh xuống mặt đất rồi lại làm quyết định.

Trong cảm giác, Lang Chu cũng không như dự đoán của Thiên Lý lập tức đi tìm đồ ăn, mà là bắt đầu kết mạng nhện ở xung quanh, giống như là đang phân chia lãnh địa. Phạm vi tập trung ở hành lang đi đến chỗ nghỉ đến gần phòng điều khiển. Tốc độ kết mạng nhện của chúng rất nhanh, 1 - 2 phút đã có thể kết ra một cái mạng lớn, ngăn cản ở trong hành lang giữa đường đi. Mạng nhện mang độc tính, lại có tính mềm dẻo và dính rất lớn, không thể đụng vào bằng tay không, chỉ có thể dùng dụng cụ từ từ tiến hành xử lý.

Đồng thời, chúng dường như còn có sẵn loại năng lực cảm ứng nào đó gần giống như rada, vẫn có thể dò đi trận địa trước lúc dị năng giả đuổi tới.

Song, đây vẫn không phải là thứ phiền toái nhất, sau khi Lang Chu bố trí mạng nhện đơn giản xong, bắt đầu đi đến chỗ trang bị năng nguyên (nguồn năng lượng – nôm na là trang bị cung cấp năng lượng), phun niêm dịch (chất dính) ăn mòn tầng cách ly.

Sắc mặt Thiên Lý trở nên vô cùng ngưng trọng, nhìn vào kết cấu lập thể của tàu con thoi, bên trong thân tàu hình thoi ngoại trừ năng nguyên trung ương ra, còn lắp đặt rất nhiều trang bị năng nguyên độc lập ở các phân khu. Nói cách khác, cho dù chặt đứt riêng năng nguyên của một hai khu vực trong đó, chỉ cần trung ương khu và vài hệ thống năng nguyên trọng yếu không bị phá hư, tàu con thoi vẫn có thể bay tương đối bình thường như cũ.

Nhưng năng nguyên của phân khu bị phá hư, điều đồng nghĩa đầu tiên đó là, khu vực này sẽ chìm vào bóng tối.

Quả nhiên, ngay lúc nàng vừa nghĩ như vậy, hệ thống đột nhiên truyền đến âm thanh cảnh cáo năng nguyên bị hao tổn nghiêm trọng, sau đó tự động chặt đứt năng nguyên của chỗ nghỉ, đổi thành hình thức đèn ngủ. Dưới hình thức này, ánh sáng rất mỏng manh, trang bị sở hữu tự động đều sửa thành thủ động.

Hành khách ở chỗ nghỉ nhất thời rối loạn, đều chuẩn bị rời khỏi phòng xem xét tình huống.

Trưởng tàu liên tục phát thanh, yêu cầu hành khách tiếp tục đợi ở trong phòng, ngàn vạn lần đừng ra khỏi cửa.

Phần lớn mọi người ngăn chặn lo âu trong lòng, ở tại trong phòng, đáng tiếc vẫn có một số nhân không nghe khuyên bảo, tự tiện đi ra khỏi phòng, không hề phòng bị bước vào một lối đi kết đầy mạng nhện...

Đối mặt với chỗ nghỉ tối lờ mờ, nhóm dị năng giả xung quanh do dự không dám tiến vào; mà dị năng giả vốn ở ngay tại phạm vi chỗ, lại từng bước cảnh giác, e sợ khiến cho mạng nhện độc dính vào người.

Trong lúc nhất thời, không khí trong tàu con thoi đè nén, cảm xúc nôn nóng khẩn trương dần dần lan tràn.

Thừa dịp này, Lang Chu bắt đầu kết mạng nhện trên quy mô lớn, biến lối đi đến chỗ nghỉ thành một mảnh mạng nhện độc.

Rất nhanh, người thứ nhất hy sinh đã xuất hiện. Một người tự tiện đi ra khỏi phòng không cẩn thận chạm phải mạng nhện, độc tính xuyên qua da nhanh chóng tiến vào thân thể, hần chỉ kháng cự được một lát liền độc phát bỏ mình. Tiếp theo, người tử vong thứ hai, thứ ba cũng lần lượt xuất hiện. Chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên trong chỗ nghỉ, xuyên qua lối đi tĩnh mịch và u ám, có vẻ đặc biệt rợn người.

Trưởng tàu cùng vài người điều khiển đang quan sát tình huống ở phòng điều khiển, thấy tình thế không ổn, lập tức khởi động biện pháp ứng phó khẩn cấp, mở phòng chứa vũ khí, mời nhóm dị năng giả trang bị dụng cụ cách ly, bắt đầu tiến hành thanh lý trên phạm vi lớn, thanh lý hết khả năng ra một khu an toàn, hỗ trợ bộ phận hành khách ở khu nghỉ ngơi lân cận rút lui an toàn.

Song làm như vậy cũng chỉ là kế sách thích ứng tạm thời, một khi làm tập trung quá nhiều nhân số, Lang Chu hoàn toàn có thể tiến hành công kích không chút sai lệch. Một khi xuất hiện trường hợp tử vong, tâm lý sợ hãi của con người sẽ bùng nổ, đến lúc đó tất nhiên không thể khống chế được thế cục nữa.

Trưởng tàu cũng vô kế khả thi (không cách nào có khả năng thực hiện), loại ma hóa thể này có hình thể nhỏ, tốc độ nhanh, có thể giăng mạng nhện độc, cũng phá hư được hệ thống năng nguyên, trình độ nguy hiểm bậc này đã vượt qua dự đoán trước đó của mọi người.

Thời gian đã là gần 5 giờ chiều, phần lớn mọi người ngay cả cơm cũng chưa ăn, sốt ruột chờ đợi tàu con thoi hạ cánh, mà nhân số tử vong vẫn còn đang gia tăng.

Thiên Lý đợi ở trong phòng, cũng không làm bữa, lúc này cảm giác của nàng cũng không có được nhiều tác dụng lớn. Muốn săn giết Lang Chu, trước hết phải để cho toàn bộ hành khách hạ cánh. Việc nàng phải làm hiện tại, chính là lắng lặng chờ đợi.

Nhưng mà hơn mười phút sau, loại ý tưởng này đã bị phá vỡ, có một cái Lang Chu vậy mà lại đi về hướng phòng điều khiển. Nó thông qua cửa thông khí, chui vào phòng điều khiển, lộn ngược lên nằm sấp trên đỉnh tường, lạnh lùng quan sát đến tình huống bên trong.

Thiên Lý lập tức đứng lên, người ở trong phòng điều khiển bao gồm cả trưởng tàu ở trong đó đều là người thường, bọn họ chắc chắn không thể đối phó được Lang Chu. Nhưng mà, lối đi đến phòng điều khiển và chỗ nghỉ nối tiếp với nhau, năng nguyên cũng bị cắt đứt như nhau, mạng nhện quấn quanh.

Một đoạn kia gần như không có một dị năng giả.

Thiên Lý suy nghĩ một chút, lấy thăm ra phủ thêm lên người Tra Nhĩ, tránh cho làn da trần của hắn bị lộ ra bên ngoài, sau đó mở cửa phòng, cẩn thận

từng bước một đi đến phòng điều khiển.

Cách đó không xa có ba dị năng giả đang thanh lý mạng nhện, bước chân đi qua của Thiên Lý nhanh hơn, nàng không phải chịu ảnh hưởng của ánh sáng, đối với vị trí của mạng nhện lại biết rõ ràng chi tiết, mà Tra Nhĩ lại có đôi mắt nhìn được trong đêm, cũng không cần phải lo lắng.

Hai người xuất hiện, khiến ba dị năng giả kia ngẩn người, sau đó một người trong họ liền trách mắng: “Các người chạy đi lung tung làm gì? Đứng ở nơi đó, đừng có lộn xộn, chờ chúng tôi thanh lý xong rồi mang các người đi ra ngoài.”

Thiên Lý dừng lại, nhanh chóng nói: “Mau đi đến phòng điều khiển, có một con Lang Chu đã tiến vào đó rồi.”

“Em nói cái gì?” Ba người kỳ quái nói, “Em làm sao mà biết?”

“Tôi là dị năng giả linh giác.” Thiên Lý lại lấy lý do này ra.

Ba người kia hơi dừng lại một chút, một người trong đó chần chừ hỏi: “Chẳng lẽ... Em là Thiên Lý?”

Lúc này đến lượt Thiên Lý kinh ngạc: “Anh làm sao lại biết được?”

“Đã xem qua tư liệu của các người ở liên minh dị năng giả.”

Liên minh dị năng giả? Thiên Lý thầm nhẩm lại cái tên này một lần, sau đó lại nói: “Tạm thời không nói đến điều này, các anh vẫn nên mau chóng đi đến phòng điều khiển đi, tôi lo lắng trường tàu bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.”

“Được, hiện tại phải đi ngay. Có một vị dị năng giả linh giác như em hỗ trợ, nói không chừng có thể tiêu diệt một hai con Lang Chu.”

Ba người dừng công tác thanh lý lại, chạy tới phòng điều khiển cùng với Thiên Lý và Tra Nhĩ. Ba dị năng giả này tuy rằng không có cảm giác của Thiên Lý và năng lực nhìn trong đêm như Tra Nhĩ, nhưng có trang bị hạng nặng, có thể trực tiếp xuyên qua lớp mạng nhện, song toàn thân lại là độc, không thể tiếp xúc thân thể cùng với người khác.

Mấy người băng qua lối đi, rất nhanh đã tới cửa phòng điều khiển. Lúc này, Lang Chu đã bắt đầu phát động công kích với những người điều khiển. Thiên Lý nhanh chóng mở dụng cụ liên lạc ở cạnh tường ra, yêu cầu trường tàu mở cửa phòng điều khiển.

Không bao lâu sau, cánh cửa mở ra, mấy người còn chưa đi vào đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết. Sau đó chỉ thấy một người hét hoảng chạy ra, lại bởi vì quá mức vội vàng mà đụng sát vào mạng nhện cạnh tường, lập tức phát ra tiếng kêu thống khổ, cả người té trên mặt đất, gãy dựa quần quai, lại khiến cho mạng tơ quần đến nhiều hơn.

Ba dị năng giả biết người này đã không cách nào xoay chuyển được trời đất (sắp tèo ý à), chỉ có thể đi cứu trợ những người ở bên trong phòng điều khiển trước.

Thiên Lý lại không đi chuyển, trong phòng điều khiển, đã không còn người sống.

Sau khi yên lặng đứng một lúc lâu, nàng mới chậm rãi bước vào phòng điều khiển. Ba dị năng giả vẫn còn đang xem xét tình huống của trường tàu và vài người điều khiển, không khí ngưng trọng.

“Thiên Lý, biết được vị trí của Lang Chu không?” Một người đột nhiên quay đầu hỏi Thiên Lý.

Thiên Lý lắc lắc đầu, trả lời: “Nó đã chạy.” Lang Chu hẳn là cảm ứng được mọi người đã đến, dĩ nhiên là quyết đoán bỏ qua đồng thi thể mà chạy. Xem ra, tất cả mọi người đều đã xem thường trí lực của loại sinh vật này, chúng nó tuy rằng mới sinh ra không lâu, lại có được năng lực cảm ứng quá mức nhạy bén.

“Đáng giận!” Người nọ vung quả đấm vào tường, cả giận nói, “Sau khi hạ cánh, tôi nhất định phải làm thịt người của dong binh đoàn Hắc Nguyệt!”

“Tính cả phần của tôi nữa!” Người còn lại cũng căm giận bắt bình phụ họa.

“Nhìn xem, bọn chúng đã gián tiếp hại chết bao nhiêu người!”

“Không biết trên tàu con thoi còn người điều khiển nào khác không?” Thiên Lý đột nhiên hỏi.

Ba người ngẩn người, trong đó một người giọng điệu có chút chần chừ nói: “Tàu con thoi có hình thức tự động phi hành, cho dù không có người điều khiển cũng không có vấn đề gì đi?”

“Vậy nếu Lang Chu lại phá hư thêm vài cái trang bị năng nguyên thì sao?” Thiên Lý lại nói, “Một khi năng nguyên hao tổn nghiêm trọng, máy tính sẽ khởi động biện pháp cảnh giới, điều chỉnh tự động thành thủ động, tạm thời chặt đứt mọi năng nguyên không quan trọng đang sở hữu, ưu tiên cung cấp cho máy trưởng. Đến lúc đó, nếu như không có người điều khiển kinh nghiệm phong phú tiến hành thao tác, tàu con thoi căn bản không có khả năng chạm đất thành công.”

Ba người đều hít một ngụm khí lạnh thật sâu.

”Tình huống sẽ không hỏng hết như vậy đi?”

”Rất khó nói.” Thiên Lý có thể nói cho bọn họ, hai con Lang Chu khác đã di chuyển đến hệ thống năng nguyên sao? Đã không còn thời gian do dự nữa rồi.

”Kế hoạch phải làm bây giờ, không phải là thanh lý mạng nhện, mà là bảo hộ trang bị năng nguyên chủ yếu.” Thiên Lý đi đến trước bàn điều khiển, đưa tay đặt lên trên mặt bàn, dùng cảm giác thâm tách kết cấu thao tác, cố gắng ở trong khoảng thời gian ngắn nhất phân tích ra phương pháp thao tác cơ bản của tàu con thoi.

Ba gã dị năng giả vẫn còn đang suy xét, Thiên Lý đã bắt đầu hành động. Nàng trước tiên mở ra dụng cụ liên lạc công cộng, thông qua đó truyền thanh nói: “Tất cả các dị năng giả đang có mặt chú ý, tất cả các dị năng giả đang có mặt chú ý, tạm thời đình chỉ công tác thanh lý, đi đến chỗ các trang bị năng nguyên trước, phòng ngừa Lang Chu phá hư năng nguyên. Những hành khách còn lại xin dừng hành động một mình, hiện tại chỉ còn cách thời gian chạm đất khoảng 5 tiếng, xin mọi người hãy nhẫn nại một hồi nữa, chúng ta nhất định có thể bình an hạ cánh.”

Lại truyền thanh thêm hai lần nữa, đồng thời truyền đến vị trí của trang bị năng nguyên trong nhà ăn được đánh dấu trên bản đồ điện tử, thuận lợi cho dị năng giả hành động.

Làm xong mọi việc, Thiên Lý lại nhìn về phía ba dị năng giả, nói: “Tôi vừa rồi truyền đi chưa chắc đã có thể khiến dị năng giả nghe lệnh làm việc, còn phiền các anh phải đi tổ chức một chút.”

Ba người lúc này mới hồi phục tinh thần lại, bọn họ kinh dị trước sự quyết đoán và bình tĩnh của Thiên Lý, cái loại ôn trọng vượt qua số tuổi này, làm bọn hấn - những người chiến sĩ kinh nghiệm sa trường này - cũng phải thán phục.

Cô bé mới mấy tuổi? Hay đây chính là một trí giả (người thông minh, trí tuệ) trời sinh?

Trong tư liệu của liên minh dị năng giả, quả thật có nhắc tới Thiên Lý có chỉ số thông minh rất cao, nhưng nhìn thấy trong thực tế vẫn làm người ta khiếp sợ.

Ba người nhìn thân hình nhỏ yếu đang ở trước bàn điều khiển kia, so sánh trí tuệ và lực lượng của nàng tạo cho người ta một loại cảm giác đối lập cực kỳ mãnh liệt.

Thiên Lý lại không quản bọn họ, khởi động công cụ truyền tin, bắt đầu liên lạc với bàn điều khiển của mục tiêu hạ cánh - 1C01.

Trước đó trưởng tàu đã báo qua tình huống với bọn họ, bên kia vốn đã làm tốt chuẩn bị chu đáo vẹn toàn, chỉ đợi tàu con thoi chạm đất, liền lập tức sơ tán xe đi, phong tỏa hiện trường, cho đến khi thanh lý toàn bộ Lang Chu.

Ai biết còn chưa qua được nửa tiếng, công cụ truyền tin khẩn cấp lại vang lên.

Khi mở màn hình ra, xuất hiện trước mặt nhân viên công tác ở bàn điều khiển không phải trưởng tàu, mà là một cô bé cùng lắm chỉ mười một, mười hai tuổi..

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Huyền kỹ phi hành (2)

“Em là ai?” Người thông tin bên kia nhìn thấy Thiên Lý, rõ ràng là lấp bắp kinh hãi.

Thiên Lý trả lời: “Tôi gọi là Thiên Lý, mấy phút trước, trưởng tàu con thoi và vài người điều khiển đều gặp phải tập kích của Lang Chu, bất hạnh lâm nạn.”

Nghe được tin tức này, công cụ truyền tin bên kia im lặng một hồi, sau đó là thay bằng một người trung niên có chút già dặn, ông hỏi: “Tình huống cụ thể như thế nào? Bảo vệ trên tàu con thoi đâu? Vì sao lại để cho cháu một đứa trẻ xuất hiện tại trung tâm chỉ huy?”

”Tình huống trên tàu con thoi tạm thời có thể coi như ổn định, bảo vệ đang phải duy trì trật tự, nhóm dị năng giả còn đang bảo hộ trang bị năng nguyên.”

”Bảo hộ trang bị năng nguyên?”

”Lang Chu đã phá hủy trang bị năng nguyên số 4 và số 5, không có cách nào xác định chúng có thể mở rộng phạm vi phá hoại hay không. Nếu bị phá hư liên tục, hình thức tự động sẽ bị sửa đổi, tàu con thoi khuyết thiếu người điều khiển kinh nghiệm phong phú, sẽ rơi vào tình trạng không thể khống chế được, hậu quả khó có thể lường trước.”

Người trung niên nghe Thiên Lý nói chuyện rõ ràng rành mạch, đã tin được hơn phân nửa, nhưng ông còn cần tiến thêm một bước nữa để xác nhận, liền

nói: “Cháu vừa rồi nói cháu gọi là 'Thiên Lý' là đi? Chào cháu, ta là Trung úy Lai Tư, hiện tại xin cháu hãy tìm đội trưởng đội cảnh vệ Khắc Lạc Thập đến, ta hi vọng có thể gặp mặt nghe cậu ta báo cáo một chút.”

Thiên Lý gật đầu đồng ý, mở dụng cụ liên lạc bên trong ra, gọi tên Khắc Lạc Thập.

Chỉ một hồi sau, Khắc Lạc Thập vỗ trang hạng nặng đi vào phòng điều khiển, giải thích và tóm tắt đơn giản tình huống trước mắt với người trung niên.

Người trung niên gật gù đầu, nói: “Trước mắt xem ra chỉ cần cẩn thận phòng bị Lang Chu tập kích, đợi tàu con thoi thuận lợi hạ cánh, mọi người liền an toàn. Nhưng giống như cô bé cháu nói vừa rồi, nếu sau bốn, năm tiếng nữa, Lang Chu liên tục phá hư trang bị năng nguyên, tàu con thoi sẽ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm không có người điều khiển. Hiện tại, các cậu lập tức đưa toàn bộ những duy tu sư (thợ tu sửa) trên tàu con thoi tập trung đến phòng điều khiển, bọn họ tuy rằng không có trải qua huấn luyện kỹ thuật chuyên nghiệp, nhưng cũng vô cùng hiểu biết đối với kết cấu của tàu con thoi, có thể tạm thời thay thế vị trí của người điều khiển.”

Thiên Lý âm thầm an tâm, nàng tuy rằng đã tiến hành thẩm tách tàu con thoi, nhưng tàu con thoi không phải là Phiêu phù xa, một người không thể khống chế được, nếu có mấy người quen thuộc với thao tác phụ trợ, vậy sẽ khác.

Người trung niên lại nói: “Tôi sẽ luôn luôn ở bàn điều khiển tiến hành trợ giúp từ xa, có tình huống gì xảy ra nhất định phải kịp thời báo lại. Bốn, năm tiếng tiếp theo sẽ là đoạn thời gian khó khăn nhất phải chịu đựng, chỉ mong tàu con thoi có thể thuận lợi tới nơi, chúc các cậu may mắn.”

Thiên Lý gật gù đầu, sau khi đóng cổng thông tin, lập tức truyền thanh hô toàn bộ các duy tu sư trên tàu con thoi đến.

Đội trưởng đội cảnh vệ Khắc Lạc Thập cũng thông tri cho đội viên, lệnh cho bọn họ hộ tống các duy tu sư an toàn đi tới.

Đột nhiên, Thiên Lý biến sắc, nhanh chóng nhấn nút mở công cụ liên lạc, nhắc nhở nói: “Nhóm dị năng giả phụ cận trang bị năng nguyên số 7 chú ý, có một con Lang Chu tiếp cận đến bên chỗ các anh, xin hãy làm tốt phòng hộ, cẩn thận đề phòng.”

Khắc Lạc Thập nghe vậy, không khỏi kỳ quái hỏi: “Em làm sao biết được? Bên trong máy móc dường như không có trang bị công cụ giám sát.”

Thiên Lý không trả lời, chỉ hết sức chăm chú làm quen với hệ thống thao tác tàu con thoi. Mặc kệ có thể dùng được hay không, học thêm một môn kỹ năng cũng là có thêm lợi ích đối với bản thân.

Khắc Lạc Thập nhún vai, cũng không để ý, hắn đã sớm từ nhóm dị năng giả ở đó biết được cô bé trước mắt này cũng là dị năng giả, tuy rằng không biết cụ thể là cái dị năng gì, nhưng hiển nhiên là loại hình thiên về trí lực, rất có thể là thuộc loại linh giác.

Không bao lâu sau, năm duy tu sư lần lượt được hộ tống đi tới, sau khi nghe Khắc Lạc Thập giản lược tình huống xong, bọn họ đều lộ ra biểu cảm kinh sợ.

Một người trong đó nói: “Chúng tôi chỉ là duy tu sư thôi! Không hề có kinh nghiệm điều khiển, nếu như không cẩn thận thao tác sai lầm, hậu quả là không thể tưởng tượng được.”

Khắc Lạc Thập nói: “Tình huống trước mắt còn chưa tệ như vậy đâu, gọi các anh tới chỉ là vì phòng ngừa ngộ nạn. Bây giờ các anh có thời gian mấy tiếng để làm quen với thao tác, cần phải làm tốt công tác chuẩn bị đầy đủ, toàn bộ tính mạng của hơn một ngàn người trên tàu con thoi đều đặt ở trong tay của các anh.”

Vài duy tu sư đưa mắt nhìn nhau, đã chịu tiếp nhận tình huống không thể tránh được này. Nhưng nhìn xung quanh cả căn phòng điều khiển, bọn họ nhất thời không biết nên xuống tay từ chỗ nào.

Thiên Lý đột nhiên xoay người lại, đáng người nàng thấp bé, nhóm duy tu sư khi tiến vào đều không nhìn thấy nàng trong ghé dựa, tận đến lúc này mới phát hiện trong phòng điều khiển ngoại trừ Khắc Lạc Thập và một thanh niên lạnh lùng ra, vậy mà còn có một cô bé.

“Em ấy là?”

“Tôi giới thiệu cho các anh một chút, đây là Thiên Lý, dị năng giả, vừa rồi chính là em ấy đã chỉ huy.”

“?” Nhóm duy tu sư khỏi lộ ra biểu cảm kinh dị và không tin nhiệm.

Khắc Lạc Thập lại lần lượt giới thiệu với Thiên Lý năm vị duy tu sư này.

Thiên Lý cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp mở miệng hỏi bộ phận công tác kiểm tra tu sửa mà mấy người này phụ trách chủ yếu.

Duy tu sư thuận miệng trả lời. Nếu không phải biết đối phương là một dị năng giả, bọn họ chắc chắn sẽ không có cái sắc mặt tốt gì.

Thiên Lý lại thật sự nghe một cách cẩn thận và nghiêm túc, sau khi nghe xong, nàng suy tư một hồi, sau đó trực tiếp phân phó nói: “Kiều Trì, Lí, các anh phụ trách rada theo dõi, chú ý cận kề những nhân tố gì sẽ ảnh hưởng đến điều kiện phi hành; Thái Lặc, Nội Đẳng phụ trách điều chỉnh cân bằng cho tàu con thoi; Tiểu phụ trách ghi lại số liệu lên xuống của động lực, bao gồm cả tình trạng tiêu hao của năng nguyên. Tôi thì phụ trách điều khiển chỉ huy trung tâm của tàu con thoi và thông tin.”

Năm duy tu sư nghe xong, nhất thời đều không có phản ứng.

”Còn vấn đề gì sao?” Thiên Lý hỏi.

Mấy người đồng loạt lắc đầu. Trên thực tế bọn họ đang ở trong trạng thái vô cùng khiếp sợ, cô bé này chỉ hỏi một chút về sở trường của bọn họ, đã có thể ở trong một khoảng thời gian ngắn như vậy an bày bọn họ đến vị trí thích hợp. Điều này cũng nói lên rằng nàng không chỉ có tư duy nhạy bén, đầu óc bình tĩnh, hơn nữa còn có chút quen thuộc đối với hệ thống thao tác của tàu con thoi.

Kiểu Trì nhin không được hỏi: “Thiên Lý, tiểu thư Thiên Lý, trước kia em đã từng điều khiển qua tàu con thoi?”

”Có lẽ.” Thiên Lý quay ghế dựa lại bàn điều khiển, trả lời một câu kiểu nước đôi, thản nhiên nói, “Chúng ta cách lục địa còn khoảng chừng 4 giờ 25 phút, không có thời gian để lãng phí nữa.”

Năm duy tu sư liếc mắt nhìn nhau một cái, đều đi vị trí được an bày ngồi xuống ổn định.

Bọn họ cảm giác có chút xấu hổ, vài người đàn ông trưởng thành còn không bình tĩnh bằng một cô bé.

Lúc này Khắc Lạc Tháp nói: “Tôi gọi hai bảo vệ đến bảo hộ mọi người, tuyệt đối không thể để thảm kịch của nhóm trưởng tàu lại tái diễn.”

Thiên Lý cũng không quay đầu lại nói: “Anh trai tôi cũng là dị năng giả, anh ấy sẽ bảo hộ chúng tôi, xin đội trưởng Khắc Lạc Tháp hãy đi ra ngoài phối hợp chỉ huy đi, một khi có tình huống nguy hiểm, việc đầu tiên phải trấn an hành khách cho tốt mới là quan trọng nhất.”

Khắc Lạc Tháp nhìn Tra Nhĩ luôn luôn đứng yên ở một góc, lại nhìn thoáng qua Thiên Lý một cái thật thâm sâu, sau đó chào một tiếng liền đi ra ngoài.

Thiên Lý phân chia tinh thần ra mà làm, vừa làm quen với hệ thống điều khiển, vừa lưu ý hướng đi của mấy con Lang Chu.

Mấy người xung quanh chỉ nhìn thấy tay của Thiên Lý vung lên trên màn hình, thành thạo kiểm tra các mục số liệu, đồng thời còn có thể lưu ý cung cấp cho các dị năng giả tin tức của Lang Chu, chỉ huy cách không (từ xa). Bọn họ từ khiếp sợ cho đến chết lặng, thầm nghĩ: Dị năng giả thật sự là đáng sợ...

Sắc trời dần dần tối, tinh thần dần nặng nề. Mọi người bình an vượt qua hai tiếng, trong lúc bớt chút thời gian ăn uống, tinh thần có hơi thả lỏng.

Nhưng chỉ có Thiên Lý biết, ba con Lang Chu đã phân chia xong khu vực thống trị của mình, trong hành lang và lối đi dày đặc mạng nhện, mỗi một lần càng khó đi qua hơn. Cùng lúc đó, Lang Chu đã trưởng thành đến giai đoạn thứ hai, hình thể gia tăng gấp hai lần, tính ăn mòn của nước bọt càng trở nên mạnh hơn. Bên trong tàu con thoi đã có rất nhiều nơi bị chúng ăn mòn đến gồ ghề, vô cùng may mắn đó là mỗi một khu vực đều có thể vận hành độc lập, nhưng địa phương bị ngăn cách lại dường như trở thành một mảnh đất chết. Người bị nhốt ở chỗ nghỉ gần như đều trở thành đồ ăn nuôi dưỡng bị nhốt của Lang Chu. Theo thời gian trôi qua, hiệu suất bảo vệ và cứu viện của dị năng giả và bảo vệ càng lúc càng thấp, phần lớn mọi người đều chỉ có thể chậm rãi chờ đợi cái chết.

”Nguy hiểm!” Thiên Lý mở công cụ liên lạc ra, vội vàng la lên, “Số 11, Lang Chu đang ở ngay phía dưới tám chân, tốc độ di chuyển đặc biệt nhanh, các anh...”

Lời còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy một tràng tiếng kêu thảm thiết bên trong công cụ liên lạc, sau đó là tiếng đánh nhau hỗn loạn, máy tính tùy theo đó phát ra tiếng cảnh báo.

”Số 5 xin chú ý, Lang Chu đang tới gần! Số 7...” Thiên Lý âm thầm kinh hãi, ba con Lang Chu vậy mà lại đồng thời phát động công kích đến ba địa phương khác nhau, chẳng lẽ chúng còn có cả tính tổ chức nữa sao?

Thiên Lý nhắc nhở cũng làm cho dị năng giả tăng thêm được vài phút thời gian để chuẩn bị, tốc độ của Lang Chu vượt qua dự đoán của mọi người, hơn nữa thân hình chúng linh hoạt, giới lợi dụng hoàn cảnh, dị năng giả căn bản không có cách nào bắt giữ được bóng dáng của chúng nó một cách chuẩn xác.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu, máy tính đã liên tiếp phát ra cảnh báo. Bên trong tàu con thoi đã không chỉ có tổn thất do Lang Chu ăn mòn, mà còn có cả thiệt hại do dị năng giả kích phát dị năng tạo thành.

Đột nhiên, toàn bộ đèn biểu hiện ở phòng điều khiển tắt hết, mọi người ngay lập tức liền rơi vào một mảnh tối đen.

5 giây sau, đèn biểu hiện lại sáng lên.

Chưa để mọi người kịp thở phào một hơi, chợt nghe được tiếng kêu kinh hoàng của Lí: “Thiên Lý, rada xuất hiện dị thường.”

Thiên Lý dùng cảm giác xem xét một vòng, nghiêm túc nói: “Không phải rada xuất hiện vấn đề, mà là tàu con thoi đang chuyển đổi hình thức.”

Quả nhiên, chỉ trong vài giây, thanh âm điện tử lạnh như băng của máy tính liền vang lên: “Năng nguyên hao tổn hơn 60%, tàu con thoi số LEO1317 sẽ tiến vào hình thức thủ động trong vòng 10 giây sau. Xin hãy mau chóng sửa chữa và bổ sung năng lượng, nếu không sau 3 tiếng nữa, tàu con thoi sẽ không thể vận hành bình thường. Thời gian bắt đầu đếm ngược: 5, 4...”

Công cụ thông tin mở ra, Trung úy Lai Tư tại bàn điều khiển xuất hiện trên màn hình, sắc mặt ông nghiêm trọng nói: “Số LEO1317, mọi người đã tiến vào hình thức thủ động sao?”

“Đúng vậy.” Thiên Lý nói, “Lang Chu trưởng thành nhanh hơn so với dự đoán, chúng nó vô cùng mẫn cảm đối với năng nguyên, đã liên tiếp phá hủy vài cái trang bị năng nguyên, tạo thành hao tổn năng nguyên nghiêm trọng.”

“Được, mọi người hãy nghe đây, tiếp theo tôi sẽ phụ trách thao tác chỉ huy từ xa.”

Thiên Lý bình tĩnh gật gật đầu.

5 người còn lại ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt khẩn trương.

“Hiện tại bắt đầu...”

Thiên Lý hết sức chăm chú nghe mệnh lệnh của Trung úy Lai Tư, động tác thành thạo tiến hành thao tác, lần lượt điều chỉnh tất cả các hạng cơ năng của tàu con thoi đến trạng thái tốt nhất, đồng thời chú ý biến hóa của các số liệu khác, đôi khi thậm chí trước lúc đám người Kiều Trì thông báo đã làm ra lựa chọn chính xác.

Những người khác không có thời gian chú ý việc này, nhưng người luôn luôn chú ý bọn họ - Trung úy Lai Tư lại nhìn thấy rãnh mạch trong màn hình, không chỉ như vậy, cô bé lại còn có thể lưu tâm cung cấp hướng đi của Lang Chu cho nhóm dị năng giả khổng chế tình hình bên ngoài.

Trung úy Lai Tư không khỏi âm thầm kinh hãi: Cô bé này rốt cuộc là ai? Dị năng giả loại hình trí lực ở độ tuổi như thế có thể có trí tuệ như vậy sao?

Đúng lúc này, Thiên Lý đột nhiên ngừng động tác trên tay, chuyển hướng nhìn lên một phương hướng nào đó trên đỉnh tường.

“Tra Nhĩ, cẩn thận.”

Luôn luôn ngồi xổm góc về vòng tròn, Tra Nhĩ phút chốc đứng lên, thân hình vừa động đã nhảy lên mặt tường, móng ngón tay giữa cắm vào trên đỉnh vách.

Chỉ nghe thấy một tiếng “chít”, Lang Chu trốn ở nơi đó bị thương bỏ chạy.

Thiên Lý thầm kêu đáng tiếc, đồng thời không thể không nghênh đón một cục diện tệ hơn, con Lang Chu kia đã để lại dịch ăn mòn trên mấy đường dẫn chủ yếu...

Thiên Lý nói: “Mọi người ngồi vững!”

Nàng nắm chốt an toàn thật chặt, hai tay đỡ bàn điều khiển bên cạnh.

Còn chưa hiểu được ý tứ của những lời này, cả con tàu con thoi đột nhiên chấn động mãnh liệt, đầu của mọi người giống như bị người khác nện mạnh, suýt chút nữa là ngã xiu. So với bọn họ, hành khách bên ngoài còn thảm hại hơn, tất cả đều ngã lăn trên mặt đất, tiếng kêu sợ hãi nổi lên bốn phía.

“Sao lại thế này?” Trung úy Lai Tư vội hỏi.

“Số liệu phản hồi không có cách nào cân bằng, phòng chừng là đường ngắn.” Thái Lạc xoa xoa đầu, cắn răng trả lời.

“Rada báo sai, số liệu xuất hiện hỗn loạn.” Kiều Trì cũng sợ hãi kêu ra tiếng, sắc mặt hần trắng bệch nói, “Xong rồi, tôi đã hoàn toàn rơi vào trạng thái không kiểm soát được. Hiện tại là đêm muộn, cường độ sức gió ở cấp 6 trở lên, tầm nhìn: 0.”

“Hơn nữa, năng nguyên chỉ còn lại có 10%, với tình huống trước mắt, nhiều nhất chỉ có thể duy trì phi hành được 20 phút.” Tiểu bổ sung.

Trung úy Lai Tư nghe thấy mấy điều này, nhin không được coi mũ, lau văng trán đã toát ra mồ hôi lạnh.

Hai tay Thiên Lý vẫn cân bằng đặt ở trên bàn điều khiển, lẩm bẩm nói: “Khoảng cách chạm đất chỉ cần 25 phút ...”

Cách nàng gần nhất - Kiều Trì nghe vậy, cười khổ nói: “25 phút? Đừng nói còn 25 phút, cho dù chỉ còn 5 phút, dưới loại ánh sáng này, chỉ dựa vào đèn dẫn đường của bàn điều khiển, chúng ta gần như không có khả năng thành công hạ cánh dưới hình thức thủ động. Huống hồ, năng nguyên chỉ còn có thể chống đỡ 20 phút, chúng ta chết chắc rồi.”

Nàng còn chưa muốn chết! Thiên Lý thở sâu một hơi, nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm giác hết thảy ở bốn phía, tình huống hỗn loạn bên ngoài, dị động của Lang Chu, tiếng cảnh báo của máy tính... Dường như đều đã đi xa.

Lúc nàng mở mắt ra lần nữa, biểu cảm đã trở nên dị thường bình tĩnh.

Nàng vươn tay, đột nhiên cắt đứt tất cả các trang bị năng nguyên không quan trọng, ngoại trừ phòng điều khiển và nhà ăn tự tập hành khách ra, các địa phương còn lại tất cả đều chìm vào bóng tối.

“Em làm gì?” Đám người Kiều Trì kinh sợ hỏi.

“Tôi muốn mở hình thức chiến đấu của tàu con thoi.” Ngón tay của Thiên Lý không ngừng nghỉ, bắt đầu tự mình sửa chữa số liệu.

”Em điên rồi? Hình thức chiến đấu? Với lượng năng nguyên tiêu hao lúc này, mở hình thức chiến đấu ra, chúng ta rất có khả năng sẽ rơi xuống và bị hủy hoại mà không có thông tin.”

”Tôi cần là tốc độ của hình thức chiến đấu.” Cố gắng tìm đường sống trong chỗ chết.

Thiên Lý bình tĩnh nói: “Tôi sẽ tập trung năng nguyên, nếu có thể hạ cánh trong vòng 5 phút, chúng ta có thể sống sót.”

Trung úy Lai Tư lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Các người không có rada, làm như vậy chỉ có một con đường chết mà thôi! Hơn nữa thao tác của hình thức chiến đấu vô cùng phức tạp, chỉ hiểu được thao tác trụ cột thì các người căn bản không có cách nào phối hợp với người khác.”

Thiên Lý chớp mắt, nói: “Cho nên tôi đang sửa chữa số liệu, sửa hình thức tổ hợp thành hình thức một người thao tác.”

Trung úy Lai Tư há rộng miệng, vẻ mặt hoảng sợ.

Cô bé này, thật sự là điên rồi đi? Tạm thời sửa chữa số liệu? Dưới tình huống không có rada, cưỡng chế hạ cánh trong 5 phút bằng hình thức chiến đấu?

Cô bé cho rằng đây là trò chơi sao?

Không đợi Lai Tư tiếp tục nói, Thiên Lý đã cắt đứt công cụ thông tin.

Đồng thời trong máy tính truyền ra thanh âm “Hình thức chiến đấu đã được khởi động, thời gian 10 giây đếm ngược bắt đầu...”

Những người còn lại đã hoàn toàn đờ đẫn.

Thiên Lý tự giễu cười: Thì ra ngay cả chính mình cũng có tiềm chết trở thành kẻ điên rồ.

+++

Tác giả có chuyện muốn nói: Cảm ơn đại gia địa lôi ~~~

Nguyệt nhả phong uyển ném một chỗ lôi

Bùi lan ném một chỗ lôi

Nguyệt xa nguyệt ném một chỗ lôi

Editor có chuyện muốn nói: Chóng mặt a....

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Huyền kỹ phi hành (3)

“Thái Lặc, phát thanh đi, yêu cầu hành khách trong vòng 2 phút tới ngồi thật ổn định, nhanh chóng cài đai an toàn.” Thiên Lý vừa cảm giác hết thấy xung quanh vừa nói với Thái Lặc.

Thái Lặc phục hồi tinh thần lại, lập tức tiến hành phát thanh.

Thiên Lý cũng không để ý tới hấn nữa, chỉ chuyên chú đến tình huống vận hành của cả con tàu con thoi, sau khi khởi động hình thức chiến đấu, lớp bọc ngoài tàu con thoi hiện ra một tầng hào quang bảo hộ, theo tốc độ càng lúc càng nhanh hơn, nó giống như một viên sao băng xẹt qua bầu trời đêm, lóe ra ánh sáng chói mắt.

Mọi người ở bàn điều khiển ngỡ ngàng nhìn một màn này, đều nín thở tập trung chờ đợi nó hạ cánh, hoặc là... rơi xuống và hủy hoại.

Tốc độ vẫn đang liên tục tăng lên, thần kinh của đám người Kiều Tri đều ở trong trạng thái bị kéo căng như dây đàn, tim gần như phải tạm ngừng đập. Bọn họ ở trong phòng điều khiển, chỉ có thể nhìn thấy một màu tối đen ở xung quanh, hoàn toàn không biết Thiên Lý xác định phương hướng như thế nào.

2 phút sau, tốc độ ngừng tăng lên, bắt đầu duy trì ở vận tốc tốt nhất. Thiên Lý khởi động trình tự hạ cánh, thân tàu con thoi nghiêng xuống một góc 30° phi thẳng đến điểm hạ cánh trên đất liền. Lấy tốc độ như vậy mà hạ thẳng xuống, tàu con thoi chắc chắn sẽ đi lên đường giao thông hạ cánh, đụng đến bức tường kiến trúc ở xa xa kia.

Bọn người Kiều Tri nhìn không được đứng dậy kêu lên, hai tay gắt gao bám chặt ở ghế tựa, nhắm mắt chờ đợi thần chết gọi tên.

Trung úy Lai Tư mất thấy tàu con thoi hạ xuống thẳng hướng bàn điều khiển, kinh hãi đến ngay cả mệnh lệnh tránh né cũng quên truyền xuống.

Hiện giờ tàu con thoi ngay cả rada cũng không có, tất cả mọi người trong phòng điều khiển đều giống như bị mù, chỉ có thể dựa vào bàn điều khiển và đèn dẫn đường trên lối đi để phân rõ phương hướng. Nhưng cứ cho là như thế, tốc độ tăng lên cũng đồng nghĩa là gia tăng khó khăn trong thao tác. Chỉ một sai lầm nhỏ thôi, tàu con thoi liền có khả năng không thể khống chế được nữa.

Giống như hiện tại, tàu con thoi không hạ cánh xuống đường giao thông, ngược lại nhằm vào phía bên phải bàn điều khiển.

===== Chú thích với các bạn tí xú =====

_ Ở đây Lăng dùng hai cụm từ “bàn điều khiển” và “phòng điều khiển”, mạn phép giải thích với các bạn một chút:

+ “Bàn điều khiển” có hai nghĩa:

` (1) chỉ phòng điều khiển trung tâm, nơi mà trung úy Lai Tư đang điều khiển

` (2) chỉ cái bàn có công tắc nút bấm v.v... ở trước mặt Thiên Lý mà cô dùng để điều khiển tàu con thoi

+ “Phòng điều khiển”: chỉ dùng để chỉ phòng điều khiển ở trên tàu con thoi nhé ^^

===== Mời các bạn đọc tiếp =====

Trung úy Lai Tư nắm chặt bàn tay, dường như đã chấp nhận chờ đợi chờ đợi vụ nổ mạnh phát sinh.

”Chuẩn bị tốt chưa?” Thiên Lý hỏi một câu.

Đám người Kiều Trì kinh hồn bạt vía nhìn nàng, còn chưa kịp hỏi cái gì, liền cảm thấy thân thể nhất tề nghiêng về một bên...

Tàu con thoi vậy mà tiến hành chuyển hướng 360° với tốc độ cao, ở không trung biểu diễn một màn vũ điệu xoay tròn theo gió, lấy bàn điều khiển làm trung tâm, xoay quanh để hạ cánh, tốc độ mang theo dòng khí thật lớn, hình thành một cơn lốc xoáy, gào thét động trời.

Cùng lúc đó, tiếng cảnh báo kịch liệt của máy tính vang lên, năng nguyên liên tục tiêu hao, đường sống và chỗ chết triển khai giao chiến ngay tại khoảnh khắc nháy mắt ngàn người này.

Tất cả mọi người thấy một màn này đều ngây dại, khói lửa phảng phất đẹp mắt sáng rực trên bầu trời đêm kia, liễu lĩnh liên tục làm từng cái động tác yêu cầu kỹ thuật cao.

Sau khi hoàn thành vòng cuối cùng, năng nguyên rốt cục hao sạch, tàu con thoi vừa vặn dừng lại trên đường giao thông. Không có năng nguyên ra sức, nó chỉ trượt đi hơn ba trăm mét, nhẹ nhàng dừng ngay trước bức tường của kiến trúc.

Thời cơ hạ cánh và khả năng đo độ cao xoay quanh là quá mức tinh chuẩn!

Người trên tàu con thoi đồng thời giống như bị hư thoát (hạ đường huyết do mất máu và nước), ngã tựa vào ghế, sau đó lại òa lên từng đợt reo hò kinh ngạc và mừng rỡ.

Thành công!

Thiên Lý nhắm mắt lại, thần kinh vừa rồi kéo căng gần như muốn đứt rớt cục đã buông lỏng được xuống.

Đúng lúc này, một bàn tay to đột nhiên dán lên trán của nàng, động tác như là đang an ủi của Tra Nhĩ làm Thiên Lý nhin không được mỉm cười.

Sau khi tàu con thoi thành công hạ cánh, nhân viên cảnh giới vốn đang chờ lệnh ở sân tàu con thoi tại 1C01 lập tức xuất động, bọn họ mắc vòng năng lượng xung quanh tàu con thoi, chỉ để lại một cửa ra, đây là vì phòng ngừa Lang Chu thừa dịp hỗn loạn mà đào thoát.

Sau khi hết thấy được chuẩn bị và sắp xếp ổn thỏa, Trung úy Lai Tư phát thanh thông tri cho mọi người trong tàu con thoi rời xa cửa khoang tàu, sau đó phái người phá vỡ cửa, hộ tống từng hành khách bên trong ra khỏi tàu.

Song đám người Thiên Lý lại không di chuyển, bởi vì bên ngoài phòng điều khiển nơi nơi đều là mạng nhện, không có người thanh lý lối đi, bọn họ ngay cả muốn đi ra cũng bất lực.

Thời gian chờ đợi cũng không lâu lắm, gần ba mươi phút sau, nhân viên cứu hộ liền tiến vào phòng điều khiển. Khiến người ta giật mình là, trung úy Lai Tư vậy mà lại tự mình đến.

Hắn trước tiên nói với đám người Kiều Trì: “Biểu hiện của các anh tôi đều đã thấy hết, vô cùng ưu tú, hơn một ngàn người trên tàu con thoi nhờ vào các anh mà còn sống. Sau khi trở về tôi nhất định sẽ ghi công cho các anh.”

Đám người Kiều Trì lộ ra sắc mặt vui mừng, tầm mắt lại nhất tề dừng trên người Thiên Lý, trong lòng bọn họ đều biết rõ ràng, người có công chân chính

là cô bé thần kỳ bên cạnh này.

Trung úy Lai Tư cũng nhìn Thiên Lý, mỉm cười nói: “Tiểu thư Thiên Lý, tuy rằng đã biết về sự thần kỳ của con, nhưng khi nhìn thấy bản lĩnh thực sự của con vẫn làm cho ta cảm thấy khâm phục, con đã sáng tạo ra một kỳ tích trong lịch sử của tàu con thoi dân dụng.”

”Trung úy quá khen, chỉ là may mắn mà thôi.”

Chỉ là may mắn? Trung úy Lai Tư từ chối cho ý kiến, cười cười, lại nói: “Hắn là con đã rất mệt rồi đi, ta đã cho người chuẩn bị phòng thật tốt cho mọi người. Chờ mọi người nghỉ ngơi xong, lại xử lý việc khác, công tác giải quyết tốt hậu quả ở nơi này liền giao cho bọn ta đi.”

Thiên Lý gật đầu, dưới sự hộ tống của bảo vệ ra khỏi tàu con thoi.

Chờ Thiên Lý đi rồi, trung úy Lai Tư tự mình kiểm tra phòng điều khiển của tàu con thoi, hư hao quả thật rất nghiêm trọng, không có rada cung cấp số liệu chuẩn xác, cô bé kia chỉ dựa vào bộ não của mình liền tính toán ra tốc độ chính xác và điểm rơi sao? Càng khiến người ta cảm thấy kinh dị là, cô bé còn ở trong thời gian ngắn như vậy sửa chữa số liệu sang hình thức chiến đấu, từ hình thức tổ hợp thành hình thức không chế cá nhân, lấy sức của một mình mình hoàn thành một lần hạ cánh quá mức mạo hiểm. Cô đã làm như thế nào đây? Dị năng giả lĩnh giác thực sự lợi hại như vậy sao?

Không chỉ có như thế, một đứa nhỏ chỉ mới mười một, mười hai tuổi, thế nhưng lại có được sự quyết đoán, dũng cảm và trí tuệ mà ngay cả những người trưởng thành cũng khó có được!

Đó là một thiên tài! Trung úy Lai Tư khẳng định trong lòng.

Thiên Lý đã không còn tinh lực đi quan tâm người khác có phản ứng như thế nào, nàng vừa vào phòng liền gục ở trên giường, ngay cả chút hơi sức để tắm rửa cũng không có, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Tra Nhĩ sửa lại tư thế của nàng, giúp nàng sửa lại chân, đứng cạnh giường suy nghĩ một lúc, lại lật chăn lên, cẩn thận cời giày giúp nàng, kết quả phát hiện nếu không dùng lực thì không thể cời ra được, liền vươn móng tay xé giày thành hai nửa. Quần áo trên người Thiên Lý cũng có đai ngọ giống y như vậy, may mắn là hắn vẫn còn để lại đồ lót cho nàng.

Sửa lại chân một lần nữa, Tra Nhĩ mới vừa lòng, vù vù vài cái liền cời sạch sẽ quần áo trên người, thành thạo chui vào bên người Thiên Lý, đem nàng ôm vào ngực, bình yên nhắm hai mắt lại.

Ngày hôm sau, Thiên Lý ngủ thẳng đến hơn mười một giờ, khi nàng mở mắt ra, vừa vận nhìn thấy Tra Nhĩ ở bên cạnh nhìn nàng chăm chăm không dời mắt.

Thiên Lý nói: “Chào buổi sáng!” Lập tức liền phát hiện quần áo trên người mình nát bươm, giày cũng bị phân thây.

Nàng che cái trán, lấy tay dầm dẫm vài cái vào mặt Tra Nhĩ, tức giận nói: “Tra Nhĩ, đến khi nào thì anh mới có đủ kiên nhẫn mặc và cời quần áo?”

Tra Nhĩ cúi đầu nghĩ, đột nhiên từ trong chăn lấy ra một khối vải quơ quơ trước mặt Thiên Lý.

Thiên Lý không nói gì, nhận ra khối vải này đúng là quần lót – người bạn nhỏ của Tra Nhĩ.

Nàng nhanh nhẹn giật lấy khối vải rách ném ra thật xa, sau đó đứng lên, ra lệnh nói: “Đi, đi tắm rửa đi.”

Tra Nhĩ vui vẻ nhảy dựng lên, nâng Thiên Lý vọt vào trong phòng tắm.

Bọn họ có thói quen cùng nhau tắm, mỗi lần đều đùa rất vui vẻ. Tra Nhĩ dường như đem điều này làm thú vui của chính mình, đặc biệt thích cảm giác Thiên Lý lau người cho hắn.

Không chút suy nghĩ vấy bẩn nào, hết sức đơn thuần mà yêu thích.

Hai người một thân nhẹ nhàng khoan khoái dùng com xong, dụng cụ liên lạc của Thiên Lý liền vang lên, là từ người giám hộ Bá Ân của nàng.

“Thật tốt quá, con không sao cả!” Bá Ân thấy có người bắt máy, khẩu khí liền giống như buông lỏng.

“Có chuyện gì sao?”

“Vừa rồi xem tin tức mới, có một chiếc tàu con thoi gặp sự cố trên đường, suýt chút nữa rơi xuống và hủy hoại, còn có mười mấy người tử vong.” Bá Ân nói “Tuy rằng biết con không lên chiếc tàu con thoi kia, nhưng ta vẫn không nhịn được mà lo lắng.”

Thiên Lý im lặng một lát, trả lời: “Nếu bác đang nói đến LEO1317, vậy thì đó đúng là con tàu con đốn.”

“Cái gì?” Bá Ân vốn bình tĩnh nghiêm túc giờ đây cũng khó giấu được sự kinh sợ, nói: “Con đốn con tàu kia? Tại sao con lại lên chiếc tàu đó? Con không sao đấy chứ?”

“Con không sao” Thiên Lý cười cười, “Chỉ hơi mệt một chút thôi, còn lại thì đến một vết trầy ta cũng không có.”

“VẬY thì tốt rồi.” Bá Ân vừa nghĩ đến, lại nói “Con chờ ở đây, ta phải người đến đón con.”

“Không cần đâu ạ, từ 3B14 đến 1C01 cần tới mấy ngày, ngày mai con liền đổi sang con tàu khác, trực tiếp đi đến 3B14.”

Ở 1C01 có các tàu con thoi hành trình ngắn đi thông đến các nơi khác, không giống như ở khu vực cấp D, mọi đường đi đều cố định.

“Được rồi, nhớ cẩn thận, có gì nguy hiểm gì nhớ nói cho ta biết, cho dù không kịp tham gia trận đấu cũng không sao cả, quan trọng nhất là an toàn của con.”

“Con biết rồi, cảm ơn Bá Ân tiên sinh đã quan tâm.”

Chấm dứt trò chuyện. Thiên Lý vừa mở ra kênh tin tức, lại vừa tìm kiếm hành trình và thời gian cất cánh của các tàu con thoi trên máy tính.

“... Số LEO1317 từ 1D15 đi đến 2A01 sau khi trình diễn một màn mạo hiểm đã hạ cánh ở 1C01 vào đêm qua. Theo thông tin được lộ ra từ vài hành khách, một số thành viên của một dòng binh đoàn nào đó không để ý đến lệnh cấm, vụng trộm đem sinh vật trực hóa vào con tàu, kết quả là không bảo quản tốt, khiến cho sinh vật trực hóa trốn thoát, tiện đà phá hư năng nguyên bên trong con tàu, làm cho hơn mười hành khách vô tội tử vong, trong đó bao gồm trưởng tàu và bốn người điều khiển. Lúc ấy năng nguyên của con tàu bị hao tổn nghiêm trọng, các dụng cụ xảy ra trục trặc, dưới tình huống không có trưởng tàu và người điều khiển, năm duy tu sư trên tàu nhận nhiệm vụ trong lúc nguy hiểm, mà người chỉ huy lại chỉ là một cô bé mười một mười hai tuổi...”

“Hơn mấy trăm người chứng kiến quá trình hạ cánh giống như một vũ điệu múa rối của họ...”

“Bọn họ đã sáng tạo một kỳ tích chưa từng có từ trước đến nay...”

.....

Cùng lúc đó, ở trung tâm thành Thánh, có một số người cũng thu được báo cáo liên quan về sự cố của tàu con thoi lần này, trong đó cường điệu trình bày biểu hiện xuất sắc của Thiên Lý.

Chỉ huy kiên định, năng lực học tập thuộc hạng cực tốt, tính toán ra phương án ứng đối trong một thời gian ngắn, tạm thời sửa chữa số liệu chiến đấu, ở thời điểm năng nguyên sắp tiêu hao hết hoàn thành việc hạ cánh... Tất cả những điều này vậy mà lại đều do một đứa trẻ làm được. Đây là chuyện khiến người khác không thể tin được đến mức nào.

Rất nhanh, thân phận của Thiên Lý cũng bị điều tra ra.

“Vì sao cô bé này không có tiến hành thí nghiệm điều tra dị năng?” Một thanh niên tóc vàng nghiêm mặt nói “Tất cả những đứa nhỏ hàng năm đều được tiến hành kiểm tra đo lường, tại sao lại không có bất cứ thông tin nào của cô bé này được ghi lại?”

“Chẳng lẽ thân phận của cô bé này là giả?” Một thanh niên tóc đen khác đoán, lập tức lại lắc đầu, “Không thể nào, chúng ta đã điều tra rất cẩn thận, thân phận của cô bé này không có điểm nào đáng ngờ cả.”

“Việc này tạm thời không nhắc tới, trước nên liên lạc với người giám hộ của cô bé này ở 8D02 yêu cầu lập tức đưa cô bé chuyển vào khu vực cấp B. Một dị năng giả có trí lực cao cấp, ở thời điểm nhỏ tuổi như vậy đã biểu hiện ra trí lực cao đến thế, thật sự là một thiên tài hiếm có, không thể để nàng bị mai một ở khu vực cấp D.”

“Được, tôi lập tức đi làm.”

Thanh niên tóc vàng sờ sờ Trí châu trên tay, nhìn ảnh chụp trên tư liệu, lộ ra biểu tình hứng thú.

Cô bé dường như là tới tham gia Giải đấu chế tạo vũ khí, có lẽ sẽ có cơ hội để gặp mặt....

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: 34: Đến 3B14

“Lát nữa anh sẽ gặp cô bé kia.” Trong văn phòng, trong bộ đàm của Trung úy Lai Tư truyền đến giọng nói của một người thanh niên.

“Đúng vậy, trưởng quan có gì muốn chỉ thị sao?” Trung úy Lai Tư cung kính trả lời.

“Lát nữa bảo trì trạng thái kết nối truyền tin, tôi muốn nghe nội dung trò chuyện của các anh một chút.”

“Được.”

Sau một thời gian dài, Thiên Lý và Tra Nhĩ được dẫn vào phòng công vụ.

”Tiểu thư Thiên Lý, hãy để ta thay mặt hơn một ngàn người sống sót trên số LEO1317, một lần nữa bày tỏ sự biết ơn đối với con.” Trung úy Lai Tư và Thiên Lý bắt tay, ánh mắt lợi hại của Tra Nhĩ liền bắn thẳng đến.

Áp lực phảng phất giống như có thực kia khiến trung úy Lai Tư âm thầm kinh hãi. Đêm qua ông chưa kịp lưu ý người thần bí chưa từng nói một lời này, hôm nay vừa thấy mới biết được hẳn cũng là người không thể khinh thường.

Ông lại lên tiếng chào hỏi với Tra Nhĩ, lại không nhận được câu trả lời.

Thiên Lý giải thích: “Tra Nhĩ không giỏi giao tiếp với người khác, kính xin Trung úy Lai Tư thứ lỗi cho.”

Trung úy Lai Tư khoát khoát tay, không thêm đề ý nói, “Không sao hết, mời ngồi. Vài ngày tới, ta còn muốn tiến hành điều tra căn cứ đối với sự cố lần này, hy vọng tiểu thư Thiên Lý có thể cung cấp một chút tin tức cụ thể, đợi mọi chuyện kết thúc, ta đại biểu cho phía chính phủ phát huy hiệu vinh dự cho tiểu thư Thiên Lý.”

”Huy hiệu vinh dự thì không cần.” Thiên Lý nhú mày, trả lời: “Tôi phải mau chóng đi tới 3B14, báo danh tham gia giải thi đấu vũ khí, cho nên chỉ sợ không thể dừng lại ở chỗ này.”

”Giải thi đấu vũ khí?”

Thiên Lý gật đầu: “Người giám hộ của tôi - Bá Ân tiên sinh đã cung cấp cơ hội khó có được lần này cho tôi, tôi không muốn bỏ qua.”

Trung úy Lai Tư nghe vậy, kiểm tra màn hình ở trên mặt bàn một hồi, cười nói: “Thì ra là như vậy, cha của tiểu thư Thiên Lý là một máy móc sư ưu tú, xem ra con cũng thừa kế chỉ nguyện của cha mình. Song lấy năng lực của con, làm trợ thủ không khỏi lãng phí tài năng của mình rồi.”

Thiên Lý dừng một chút, đối phương hiển nhiên đã điều tra qua thân thế của nàng, ngay cả chuyện nàng chuẩn bị lấy thân phận trợ thủ đi dự thi cũng biết.

Nàng ung dung thản nhiên nói: “Tuổi tôi còn nhỏ, xét ở phương diện kiến thức trước sau vẫn kém hơn so với các đại sư thành danh đã lâu. Cho nên tôi cũng không cho rằng làm trợ thủ là lãng phí tài năng của mình, có thể học tập kinh nghiệm quý báu của người khác là đã không uổng công chuyến này rồi.”

Lui lộ ra vẻ mặt thấu hiểu, nói: “Đã như vậy, ta cũng không nên làm người khác khó chịu. Con dự định khi nào thì xuất phát? Ta giúp con đặt chuyến bay.”

”Cám ơn trung úy Lai Tư, tôi hy vọng càng nhanh càng tốt.”

Trung úy Lai Tư gật gù đầu, lại nói, “Mặt khác, còn có một việc, có không ít phóng viên hy vọng phỏng vấn con, con có tiếp nhận hay không?”

Thiên Lý không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Không được, xin Trung úy Lai Tư hãy giúp tôi giữ bí mật, sự kiện lần này tôi đã đi quá giới hạn, cũng không muốn tiếp tục nổi bật hơn nữa.”

Lai Tư cũng không cảm thấy ngoài ý muốn với câu trả lời của Thiên Lý, dù chỉ trò chuyện với cô bé một lúc, nhưng có thể nhìn ra được đó là một đứa nhỏ cứng rắn. Dự năng giả loại hình trí lực tuy rằng có IQ vượt xa người bình thường, nhưng nhân tố quan trọng cuối cùng quyết định thành tựu của một người cao hay thấp, lại là tính cách.

”Được, chuyện này giao cho ta đi, ta đã hạ lệnh cho đám người Kiều Trì không được phép lộ ra tin tức của con, chắc chắn không có người quấy rầy con đâu.”

”Cám ơn Trung úy Lai Tư.” Thiên Lý khẽ khom người chào.

”Không cần khách sáo.” Trung úy Lai Tư cười nói, “Về sau còn muốn để con chiếu cố nhiều hơn.”

Ông đã có thể đoán được cô bé này không lâu sau đó sẽ tiến vào tầng quản lý, có lẽ là chưa tròn năm năm sau, cô bé sẽ trở thành người cấp cao mà mình phải nhìn lên, đây cũng là ưu thế của dự năng giả loại hình trí lực cao cấp.

Thiên Lý cũng không có coi sự khách sáo của ông là thật, chỉ là thản nhiên khiêm tốn nói vài câu.

Sau khi lại nói chuyện một lúc, trung úy Lai Tư giúp nàng đặt trước một chuyến bay tốt, 10h đêm cất cánh, 7h sáng ngày mai là có thể tới nơi.

An bài thỏa đáng mọi thứ, trung úy Lai Tư đưa hai người ra khỏi phòng công vụ.

Trước khi tạm biệt, Thiên Lý đột nhiên hỏi: “Có thể nói cho tôi biết hay không, người bên kia bộ đàm là ai?”

Trung úy Lai Tư sững sờ, vài giây sau mới phản ứng được, cô bé đã sớm phát hiện có người đang nghe lén.

”Không thể nói sao?” Thiên Lý chuyển mặt nhìn ông.

Trung úy Lai Tư chần chừ một lúc, trả lời: “Là một nhân vật lớn có thân phận tôn quý, ta không tiện nói tên của ngài, nhưng nếu con đã tham gia giải thi đấu vũ khí, rất có thể sẽ gặp phải ngài. Ngài đối với con cũng không phải là ác ý, chỉ là nóng lòng muốn tài thôi.”

Thiên Lý từ chối cho ý kiến, gật đầu nói: “Cám ơn.” Liền dẫn Tra Nhĩ cùng nhau rời đi

Lai Tư nhìn hai bóng dáng đã đi xa, đột nhiên có một loại cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, vừa rồi thần kinh cả người ông đều căng thẳng. Trên người thanh niên gọi là “Tra Nhĩ” kia tản mát ra hơi thở đáng sợ làm người ta rùng mình, cường đại mà âm u lạnh lẽo.

Thanh niên này lại là ai đây? Thế nhưng cam tâm canh giữ ở bên cạnh một cô bé? Cô bé thật sự chỉ là một đứa trẻ mồ côi không hề có bối cảnh sao?

Kỳ quái hơn chính là, trên thân hai người cũng không có dao động năng lượng, bọn họ ẩn giấu thực lực như thế nào?

Xem ra chuyện làm cho vị đại nhân kia cảm thấy hứng thú lại thêm một cái rồi...

Có sự ủy thác của trung úy Lai Tư, Thiên Lý rất nhanh thu hồi lại được Phiêu phù xa của mình, né tránh phóng viên, ở gần đó bổ sung một chút vật tư, chờ đến đúng thời gian thời gian, thuận lợi lên chuyến bay một cách bí mật, bay thẳng đến 3B14.

Lần này đi rất thuận lợi, khoảng bảy giờ ngày hôm sau đã đến đúng mục tiêu.

“Hoan nghênh tới 3B14, Thiên Lý.” Bá Ân đã sớm chờ từ lâu, ông thấy được Thiên Lý bình an tới nơi, trên mặt khó được lộ ra một nét cười yếu ớt, lập tức nhìn thấy Tra Nhĩ, hỏi, “Vị này là?”

“Anh ấy gọi là ‘Tra Nhĩ’, là anh trai mà con thừa nhận, đã từng cứu mạng của con, dọc theo con đường này cũng là anh ấy bảo vệ con.” Thiên Lý chậm rãi nói, “Con mang theo anh ấy bên người, hy vọng Bá Ân tiên sinh bỏ qua cho.”

Bá Ân khoát tay nói: “Vốn ta còn lo lắng một mình con sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hiện tại có người bảo vệ con, ta ngược lại yên tâm rồi. Trụ sở của ta rất lớn, nhiều người hoàn toàn không có vấn đề gì cả.”

Thiên Lý đã tìm đọc qua tư liệu của Bá Ân, biết rõ là ông sống một mình, hơn nữa còn là một nghiên cứu viên dị năng giả, chỉ là chỉ số dị năng của ông thấp hơn, lợi cho văn chức.

Hai người đi theo Bá Ân tới nơi ở trước.

3B14 là thành thị trung cấp của khu vực cấp B, về quy mô kiến trúc và số lượng nhân khẩu, khu vực cấp D đều không thể bằng được. Nơi này linh khí dư thừa, khoa học kỹ thuật phát triển, dị năng giả có thể thấy ở khắp nơi, dao động năng lượng đặc biệt sôi nổi. Lúc triển khai cảm giác, Thiên Lý có một cảm giác giống như tiến vào trời sao vậy, mệnh mông, sâu thẳm mà lạnh lẽo.

Cảm giác càng trở nên rõ ràng mà ổn định, phạm vi ý thức mở rộng, cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái.

Ngược lại Tra Nhĩ, mặc dù về mặt không có thay đổi gì, nhưng quy tắc năng lượng trong cơ thể đang gấp rút vận hành mạnh mẽ, linh khí tiến vào trong cơ thể, giống như đang hấp thu, lại như đang tiêu hao. Không ngừng sinh ra những biến đổi kỳ lạ, lặng lẽ rèn luyện thân thể Tra Nhĩ.

Công phu nhện dau của Tra Nhĩ bây giờ đã đạt đến cấp còn cao hơn cả đại sư, cho dù năng lượng ở trong người nổ tung, không chừng hắn vẫn có thể mặt không thay đổi thừa nhận nó.

Thiên Lý cầm lấy tay của Tra Nhĩ, Tra Nhĩ khẽ run lên, cũng không có né tránh, ngược lại càng thêm thân thiết nắm tay nàng.

Có đau lần nữa, cũng không sánh bằng ầm áp nơi lòng bàn tay kia.

Ba người đến nơi, Bá Ân an bài cho bọn họ gian phòng tốt, lại chuẩn bị cho bọn họ một bữa trưa phong phú.

Lúc dùng cơm, Bá Ân nói: “Thiên Lý, có một việc rất kỳ quái, lúc sáu giờ sáng hôm nay ta nhận được một tin tức phát đến từ thành Thánh, cấp trên yêu cầu ta dẫn con đi trung tâm kiểm tra dị năng một chuyến, kiểm tra chỉ số dị năng của con.”

Động tác của Thiên Lý dừng một chút, “A” một tiếng.

“Chuyện này con biết không?”

Thiên Lý lắc đầu nói: “Con không biết. Con là trẻ vị thành niên, hàng năm kiểm tra dị năng một lần không phải là rất bình thường sao?”

“Kiểm tra dị năng tất nhiên là bình thường, nhưng mệnh lệnh này lại trực tiếp hạ xuống từ thành Thánh thì thành không bình thường.” Bá Ân hỏi, “Thiên Lý, con làm sao lại dẫn tới sự chú ý của thành Thánh? Con là dị năng giả sao?”

Thiên Lý im lặng một hồi, chậm rãi nói: “Con hẳn là dị năng giả linh giác, nhưng dị năng của con tương đối đặc thù, không thể kiểm tra được dao động của dị năng.”

“Cái gì?” Bá Ân giật mình nói, “Lại không thể kiểm tra được dao động của dị năng? Vậy làm sao con biết mình là dị năng giả linh giác?”

Thiên Lý dùng một chút, nói ra: “Trên tay của ngài đeo một dụng cụ đếm nhịp, hẳn là dùng để ghi chép hướng của số liệu năng lượng một cách nhanh chóng, song dường như đang xảy ra chút trục trặc.”

Bá Ân vội nâng cổ tay nhìn, quả nhiên thấy biểu hiện của dụng cụ đếm nhịp trên tay có chút kỳ quái, số liệu cao gấp hơn 2 lần so với bình thường.

Thiên Lý lại thần nhiên nói: “Năm giây sau, máy truyền tin của ngài sẽ vang lên.”

Bá Ân ngẩn ngơ, chưa kịp phản ứng, máy truyền tin bên cạnh quả nhiên đã vang lên.

Ông hết sức ngạc nhiên nhìn Thiên Lý một cái, tiếp nhận của gọi.

“Bá Ân, con gái của cậu đến chưa đó?” Bên kia máy truyền tin là giọng nói sang sảng của một người đàn ông.

Bá Ân nói: “Ba Tư Đốn, là cậu à. Các cậu chuẩn bị đi báo danh sao?”

“Đã chuẩn bị xong, sẽ chờ con gái của cậu mà.”

“Con bé đã đến, ngày mai các cậu sẽ có thể gặp mặt.”

“Còn chờ đến ngày mai làm gì? Buổi tối chúng tôi phải đi sang chỗ cậu, nhớ rõ là phải chuẩn bị nhiều thứ ăn ngon vào đấy.”

“Các cậu gấp cái gì? Chớ dọa cô bé nhà người ta (mỗ Lăng: khụ khụ!).”

“Ha ha, tôi còn đẹp trai hơn so với cậu, làm sao có thể dọa cô bé?”

Gương mặt Bá Ân lạnh lùng, đánh giọng nói: “Được rồi, buổi tối các cậu đến một chuyến cũng được.”

“Được, cứ quyết định như vậy đi.”

Kết thúc trò chuyện, Bá Ân nói với Thiên Lý: “Lát nữa con nên đi nghỉ ngơi trước một chút, buổi tối sẽ giới thiệu ba người cho con biết.”

Thiên Lý gật đầu.

Bá Ân lại nói: “Về phân dị năng của con, chờ mọi người báo danh xong rồi nói sau.”

Vài cái biểu lộ nhỏ vừa rồi của Thiên Lý, kỳ thật đã chứng minh được rất nhiều vấn đề.

Ăn cơm xong, Thiên Lý và Tra Nhĩ cùng trở về phòng nghỉ ngơi, Tra Nhĩ ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn gian phòng đơn mà Bá Ân chuẩn bị cho hắn một cái, mà lại cứ lựa chọn cùng phòng Thiên Lý như bình thường. Thiên Lý nghĩ lại có chút không ổn, bên ngoài còn chưa tính, hiện tại ở lại trong nhà của Bá Ân, chắc chắn phải chú ý đến nam nữ chi phòng (đề phòng giữa nam và nữ), nhưng mà Tra Nhĩ đương nhiên không dễ thuyết phục như vậy...

Bá Ân tạm thời không chú ý động tĩnh của hai người, mà lại đi vào phòng làm việc, mở màn hình máy tính ra, bắt đầu tra xét tình huống liên quan đến kiểm tra dị năng. Ông cũng từng tham gia rất nhiều lần kiểm tra dị năng, vào thời điểm 5 tuổi kiểm tra ra dao động của dị năng, tiếp theo liền được chuyển vào khu vực cấp B tiếp nhận bồi dưỡng chuyên môn.

Nhưng mà, cho tới bây giờ ông cũng chưa từng thấy qua dụng cụ không kiểm tra ra được dị năng.

“A? Cái này là...” Bá Ân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào nội dung trên màn hình, lẩm bẩm nói, “... Dị năng giả cơ bản đều có dao động dị năng, dao động lớn hay nhỏ quyết định nhờ vào chỉ số năng lượng cao hay thấp. Nhưng lại có ba tình huống ngoại lệ: 1 là mang theo dụng cụ che giấu dao động của dị năng, có thể tránh né được dò xét của phần lớn dị năng giả lĩnh giác và dụng cụ quét hình (rada); 2 là trung tâm năng lượng bị phá hủy, năng lượng hao hết, dị năng giả liền không hề có dao động của năng lượng; 3 là trung tâm năng lượng đã đạt tới mức độ “siêu tiến hóa”, phản phác quy chân (trở lại nguyên trạng), dị năng hoàn toàn dung hợp với tự nhiên, biểu hiện bên ngoài giống như người bình thường vậy. Loại dị năng giả này trong ghi chép chỉ là đã từng xuất hiện, từ lúc dị năng giả xuất hiện đến nay, vền vẹn chỉ xuất hiện hai người, bọn họ không có ngoại lệ, đều là những thiên tài trong thiên tài...”

Bá Ân về mặt kinh dị, Thiên Lý hiển nhiên không thuộc về hai loại tình huống trước, nhưng loại thứ ba dường như cũng không quá chính xác. Trung tâm năng lượng siêu tiến hóa, nhất định phải trải qua một thời gian dài rèn luyện, mới có thể làm cho dị năng tiến hóa đến tầng cao nhất. Mà Thiên Lý chỉ mới mười một tuổi, con bé làm sao có thể đạt tới loại trình độ này?

Chẳng lẽ là... Không thể nào? Thật sự có tồn tại điều như vậy sao?

Không đề cập tới phỏng đoán của Bá Ân ở bên này, có ba người đang ở bên kia thương lượng chuẩn bị cái lễ ra mắt gì cho Thiên Lý. Là trợ thủ nhỏ mà Bá Ân đề cử cho bọn họ, tuy nhỏ tuổi, nhưng nếu một chút bản lĩnh cũng không có, bọn họ cũng sẽ không đồng ý cho cô bé tham dự.

Cho nên trước đó, bọn họ phải nghĩ biện pháp khảo nghiệm năng lực của cô bé này một tý...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: 35: Kiểm tra dị năng (1)

“Thiên Lý đến đây, ta giới thiệu với con một chút.” Bá Ân chỉ vào ba người đàn ông bên cạnh nói “Đây là Ba Tư Đốn, am hiểu lắp ráp tu sửa; đây là Khoa Phi Nhĩ, am hiểu về thiết kế công nghệ; cuối cùng, đây là Cố Phi, đam mê lập trình số liệu.”

Ba Tư Đốn là một người có vóc dáng khôi ngô cường tráng, mặc một bộ trang phục trông càng vạm vỡ, thoạt nhìn còn giống chiến sĩ hơn là máy móc sư; Khoa Phi Nhĩ lại hơi gầy yếu, có một loại phong độ của quý tộc; Cố Phi là người trẻ tuổi nhất trong cả ba, ước chừng khoảng hai mươi tuổi, tươi cười cởi mở, hẳn là một người dễ chung sống.

Trong ba người thì Ba Tư Đốn và Khoa Phi Nhĩ đều có dị năng, chỉ là chỉ số dị năng của hai người cũng không kém Bá Ân là bao.

“Đây là tiểu Thiên Lý sao, thật đáng yêu.” Ba Tư Đốn vươn bàn tay to, cười ha ha nói, “Lần đầu gặp mặt, chào con.”

“Chào ngài, tiền sinh Ba Tư Đốn.” Thiên Lý nắm tay hắn, lại lễ phép chào hỏi hai người kia.

Mấy người đi vào phòng khách, Cố Phi đặt chiếc rương trên tay lên bàn.

Bá Ân kỳ quái hỏi: “Đây là cái gì?”

“Quà tặng chuẩn bị cho Thiên Lý.” Cố Phi cười nói “Lần đầu gặp mặt cũng không thể để tay không mà đến đúng không?”

Bá Ân nghi ngờ nhìn ba người một cái, nhưng cũng không nói gì thêm.

“Nhân lúc còn chưa ăn cơm, Thiên Lý có muốn xem quà trước không?” Cố Phi vừa nói vừa mở rương, đầu tiên lấy ra một thứ giống như khối rubic, nói “Đây là quà của Khoa Phi Nhĩ, hộp ký ức.”

Thiên Lý tr%

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: 36: Kiểm tra dị năng (2)

Thanh ánh sáng mờ ra, nhân viên làm việc nói với Thiên Lý, “Tiếp theo sẽ có người khác dẫn em đi đến nơi kiểm tra, xin chờ một chút, tôi rời đi trước, chúc em may mắn!”

Thiên Lý gật đầu với nhân viên làm việc, sau đó đột nhiên xoay người đi dọc theo hành lang, đưa tay sờ sờ vách tường, trong lòng bàn tay truyền đến xúc cảm của thủy tinh.

“Là tiểu thư Thiên Lý sao?” Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

Trên mặt Thiên Lý đối diện với cửa sổ hơi lộ ra chút vẻ mặt kinh ngạc, vừa rồi nàng vẫn luôn cảm giác hoàn cảnh xung quanh, hoàn toàn không phát hiện phía sau có người.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân có tiết tấu.

Nàng chậm rãi xoay người, trong bóng tối, nàng không cảm giác được bên cạnh mình có bất kỳ người nào tồn tại, nhưng thính giác, khứu giác đều nói cho nàng biết, có một người đàn ông đang đứng cách nàng không tới ba mét.

Đây là chuyện gì xảy ra?

“Tiểu thư Thiên Lý?” Giọng nói của người đàn ông vang lên lần nữa, “Tôi là Á Lịch Khắc, chịu trách nhiệm tiến hành kiểm tra đặc thù với em.”

Thiên Lý không lên tiếng.

Người đàn ông lại nói, “Ha ha, đừng sợ, mời đi theo tôi.”

Nói xong, hắn di chuyển mấy bước, dường như chuẩn bị dẫn đường.

Nhưng Thiên Lý vẫn không cảm giác được sự hiện hữu của hắn, đây là tình huống kỳ dị chưa bao giờ có. Người đàn ông bên cạnh tựa như một âm hồn, có thể ngửi thấy mùi hoa nhột nhột trên người hắn, nhưng lại hoàn toàn không thể dùng cảm giác quét được thực thể.

Tầng lầu này ngoại trừ nàng ra, chỉ có bốn người, một người ở gian phòng thứ ba phía trước, một người ở gian phòng thứ năm, hai người cuối cùng đang ngồi ở trong phòng căn phòng lớn nhất của tầng lầu này. Hai người đó cũng chính là hai dị năng giả nàng phát hiện ra lúc trước.

Đội một chút, trên người dị năng giả cường đại kia còn có một đồ vật mà nàng rất quen thuộc, là món linh khí có hậu tố QL duy nhất nàng từng bán đi -- trí châu.

Thì ra là như vậy, trí châu có tác dụng mê hoặc lòng người, có thể tăng phúc lực lượng cho người sử dụng.

Dị năng giả này cũng thuộc loại hình trí lực, am hiểu ảo thuật, có thể khống chế ngũ giác (năm giác quan thông thường: thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác) của người khác, chế tạo vài cái ảo giác siêu cấp có thể làm giả, hơn nữa có trí châu tăng phúc, ở lĩnh vực này, hắn gần như là vô địch, là tồn tại giống như một vị thần vậy.

Thiên Lý trời sinh bị mù mắt, thị giác không có trong phạm vi khống chế của hắn, nhưng cảm giác của nàng lại thật sự bị khống chế.

Chẳng lẽ đây chính là thứ được gọi là “kiểm tra đặc thù”?

Ngay tại lúc Thiên Lý dùng cảm giác quét xem, dị năng giả trong phòng kia giống như có cảm giác, hắn sờ sờ trí châu được khảm nạm trên bao tay, lầm bầm nói: “Kỳ quái, tại sao lại có cảm giác giống như đang bị người khác nhìn trộm?”

“Có sao?” Một người đàn ông khác nhún vai nói, “Tôi hoàn toàn không có cảm giác. Chỉ là cô bé kia vì sao vẫn chưa động, cậu rốt cuộc có chế tạo ảo giác hay không?”

“Từ lúc cô bé bước vào hành lang, ảo giác lại bắt đầu.”

“Làm sao vậy? Tiểu thư Thiên Lý?”

Bên tai lại truyền tới giọng nói của người đàn ông xa lạ.

Thiên Lý rút cục bước chân lên, chậm rãi di chuyển dọc theo hành lang.

“Cô bé đi rồi.” Hai người đàn ông trong phòng không chớp mắt nhìn chăm chú vào màn hình, chờ đợi chuyện tiếp theo phát sinh.

“Xin mời, bên này.”

Thiên Lý vừa nghe âm thanh để phân biệt vị trí, vừa nhanh chóng suy nghĩ.

Nàng không thể trực tiếp làm cho đối phương phát hiện mình đã nhìn thấu ảo giác của hắn, như vậy rất có thể sẽ dẫn tới nghi kỵ không cần thiết. Nhưng nàng lại không thể biểu hiện là mình hoàn toàn không biết, dù sao tin tức nàng tiết lộ cho người khác, đã tỏ rõ nàng có được năng lực không bình thường.

Như vậy, làm sao mới có thể thông qua lần kiểm tra này vừa mức đây?

Cánh cửa cảm ứng mở ra, Thiên Lý được dẫn tới căn phòng thứ ba, có một người đàn ông đứng thẳng ở góc tường bên trái, đang thao tác một dụng cụ nào đó.

Căn phòng này rõ ràng trải qua cải tạo, trên dưới đều sắp đặt mạng lưới bẫy rập bằng ánh sáng, giăng khắp nơi, lẫn lộn thật giả, một khi chạm đến đường laser chân chính, cảnh báo sẽ vang lên. Đây là dùng để huấn luyện linh giác, người bình thường sẽ không nhìn thấy loại ánh sáng này, nhưng dị năng giả linh giác thì có thể, hơn nữa còn có thể căn cứ vào nhiệt độ của ánh sáng để phán đoán thật giả.

Thiên Lý hoài nghi dị năng giả kia còn lợi dụng ảo cảnh để chế tạo rồi nguy trang, khiến nàng không nhìn được mạng lưới ánh sáng đang tồn tại, chỉ có thể dựa vào xúc cảm nhiệt độ để thông qua bẫy rập.

Đáng tiếc, mê hoặc thị giác đối với nàng mà nói là điều thừa, cảm giác của nàng đã đem tất cả bốn phía phản hồi chi tiết rõ ràng vào trong đầu.

“Tiểu thư Thiên Lý, trong căn phòng này sắp đặt bẫy rập, xin hãy thông qua nó để tiến vào căn phòng kế tiếp bên trong phòng, rồi lấy một viên đá quý từ trong hồ. Tôi sẽ chờ em ở cửa.”

Thiên Lý không để ý đến giọng nói của người đàn ông ảo giác đang lui ra ngoài, mà lại chậm rãi bước vào trong lưới ánh sáng...

“Cuối cùng đã tiến vào.” Người đàn ông tóc đen quay đầu nhìn về phía người đàn ông tóc vàng, hỏi, “Cậu làm sao lại có vẻ nghiêm túc như vậy?”

“Tôi cuối cùng cũng có loại cảm giác kỳ quái, cô bé này đã khám phá ra ảo thuật của tôi.” Người đàn ông tóc vàng hai tay khoanh lại, chống cằm, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Thiên Lý trên màn hình.

”Làm sao có thể?” Người đàn ông tóc đen nhưn mi nói, “Cho dù là tôi cũng khó có thể nhìn thấu, cô bé có làm sao có thể nhìn thấu được?”

”Câu không phát hiện sao?” Người đàn ông tóc vàng chỉ vào màn hình, thần nhiên nói, “Cô bé từ lúc vừa mới bắt đầu liền có biểu hiện vô cùng tinh táo, tôi đã chế tạo cho cô bé một người dẫn đường là một thanh niên tuổi teen đến gần như yêu dị (vẻ đẹp của yêu ma), bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng khó có khả năng không phản ứng chút nào, mà cô bé thậm chí ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn một cái. Còn nhớ rõ lúc trước cô bé đang do dự không? Khi đó rất có khả năng là cô bé đã nhận ra sự khác thường. Thay vì nói cô bé được ảo giác của tôi hướng dẫn, còn không bằng nói là chủ động tiếp nhận hướng dẫn.”

”Vậy sao?” Người đàn ông tóc đen sờ lên cằm, suy đoán nói, “Có lẽ là bởi vì tuổi cô bé còn quá nhỏ, không biết thưởng thức đi?” (#Lãng *tát* chụp chết anh giờ, tiểu Lý không biết thưởng thức lúc nào hở?)

Người đàn ông tóc vàng liếc hần một cái, không nói gì thêm, tiếp tục quan sát biểu hiện của Thiên Lý.

Thiên Lý loại bỏ toàn bộ bấy rập giả tạo, ánh sáng còn dư lại có khe hở rất lớn, muốn đi qua vô cùng dễ dàng. Nhưng tốc độ nàng đi cũng không nhanh, bởi vì nàng đang lợi dụng ảo thuật lừa gạt ngũ giác của nàng, dò xét ngược lại những ảo giác gì mà đối phương đã chế tạo cho nàng, để né tránh những chướng ngại ảo giác không nhìn thấy kia.

Nhưng ở trong mắt người đàn ông tóc vàng, quỹ đạo di chuyển của Thiên Lý có vẻ vô cùng kỳ lạ, thoát nhìn không giống như là đang phán đoán vị trí mạng lưới ánh sáng, ngược lại giống như là đang xác nhận tồn tại của ảo giác. Thời gian cô bé dừng lại ở bên cạnh vật thể ảo giác còn dài hơn so với thời gian cô bé lướt qua bấy rập.

Trong mắt người đàn ông tóc vàng hiện lên một chút hứng thú.

Đây vẫn chỉ là một đứa nhỏ chưa đến mười hai tuổi đi? Cô bé lại có tâm tư kín đáo như vậy sao? Vì ẩn giấu thực lực, cố ý đem quá trình đơn giản phức tạp hóa lên? Cô bé làm sao lại có thể làm được? Có thể nhìn thấu ảo giác của hắn, lại còn có thể lợi dụng ảo giác mê hoặc ngược lại hắn?

Nếu thật sự là như thế, vậy cô bé kia lại càng thông minh hơn trong tưởng tượng của hắn.

Nhưng mà, thật sự có khả năng sao?

Tồn 7, 8 phút đồng hồ, Thiên Lý rốt cục đi qua căn phòng này, mở ra cửa phòng bên trong.

Trong phòng vô cùng trống trải, bài trí duy nhất chính là một hồ nước hình tròn chạm trổ ở giữa, đường kính ước chừng khoảng 2m, giữa hồ nước có một bức phù điêu (tượng nổi) hình thiên sứ đang ngồi, nước chảy nghiêng xuống, vang róc rách.

Đáy nước có rất nhiều đá quý, lớn nhỏ không đồng đều. Thiên Lý tiện tay lấy một khối, xoay người, đi ra ngoài cửa.

Căn phòng này có một cái cửa ra, không cản trở lại đường cũ.

Mới ra khỏi cửa liền nghe thấy giọng nói của người đàn ông ảo giác kia: “Chúc mừng tiểu thư Thiên Lý đã thông qua cửa thứ nhất, mời đi theo tôi.”

Thiên Lý không nói lời nào đi theo, nàng đã đoán ra đích đến cuối cùng hắn là căn phòng thứ năm kia.

”Xem ra khó khăn quá ít.” Người đàn ông tóc vàng dựa lưng vào cái ghế, hai tay đan vào nhau nói, “Cô bé đúng là dị năng giả linh giác không thể nghi ngờ rồi, nhưng đạt tới trình độ nào thì còn cần tiến hành thêm một bước kiểm tra nữa.”

”Câu muốn làm cái gì?” Người đàn ông tóc đen hỏi.

Ánh sáng trong mắt người đàn ông tóc vàng chợt lóe lên, mở công cụ truyền tin phản phó: “Khởi động bay cấp tốc cấp hai.”

”Câu điên rồi?” Người đàn ông tóc đen cả kinh nói, “Đây vẫn chỉ là một cô bé, nếu bị thương thì làm sao đây?”

”Cho nên tôi chỉ khởi động cấp hai.”

Người đàn ông tóc đen trầm mặc.

”Tiểu thư Thiên Lý, kể tiếp chỉ cần em ở gian phòng này nghỉ ngơi 15 phút liền vượt qua kiểm tra.”

Thiên Lý dừng ở cửa, khẽ nhủ thầm.

Căn phòng này hiện lên là thiết kế theo hình tròn, vách tường tạo thành từ vô số ô vuông kim loại, kết cấu phức tạp, dường như là một gian phòng khoa học kỹ thuật hoàn toàn được công thức hóa. Trong phòng còn có một vòng tròn ngăn cách làm tường, sau tường có một người mặc trang phục kiểm tra viên.

Thiên Lý bước vào giữa phòng, cửa kim loại nhanh chóng khép kín.

”Bay cấp tốc cấp hai khởi động, bắt đầu chiến đấu.” Giọng nói điện tử khô khan đột nhiên vang lên.

Cái gì? Thiên Lý còn chưa biết rõ tình huống, đã cảm giác được một luồng sóng năng lượng đánh tới bên phải của nàng, nàng theo bản năng né ra, thuận lợi tránh thoát.

Ngay sau đó, luồng thứ hai luồng thứ ba lại từ các phương hướng khác nhau công kích đến.

Thiên Lý tiếp tục né tránh.

Tốc độ năng lượng truyền sóng cũng không tính là nhanh, vẫn còn ở trong phạm vi nàng có thể ứng phó. Nhưng là nàng đã ý thức được có cái gì đó không phù hợp, đối phương vậy mà lại chọn phương thức kiểm tra như vậy? Coi nàng là siêu nhân sao?

“Ha ha.” Người đàn ông tóc vàng cười ra tiếng, “Quả nhiên là lợi hại. Ánh sáng bay cấp tốc có thể ngẫu nhiên ẩn hình, dị năng giả linh giác bình thường đều rất khó tránh thoát, cô bé lại làm được.”

Người đàn ông tóc đen cũng kinh dị nói, “Trước kia cô bé đã làm loại kiểm tra này sao? Đột thứ nhất đến đột nhiên như thế, lại vẫn bị nàng dễ dàng né nhanh như vậy. Đây là phản ứng thần kinh như thế nào đây?”

Tần suất ánh sáng bay cấp tốc phóng ra càng lúc càng cao, khoảng cách thời gian giữa hai lần càng lúc càng ngắn, mặc dù tốc độ không gia tăng, nhưng Thiên Lý cũng cảm thấy mệt mỏi.

Nàng đã không còn thời gian thời gian để suy nghĩ vấn đề gì, bởi vì nàng chưa xác định được loại sóng năng lượng này sẽ tạo thành bao nhiêu tổn thương cho nàng.

Suốt bốn phút, nàng không bị một luồng sóng ánh sáng nào đánh trúng, tỉ lệ 100% né tránh khiến hai người thấy màn ảnh bên ngoài sợ hãi than liên tục.

Người đàn ông tóc vàng gõ cái bàn, mở máy bộ đàm: “Khởi động cấp ba.”

Tốc độ nhanh hơn!

Thiên Lý yên lặng tính toán.

Kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay bị một luồng ánh sáng lướt qua, nơi bị lướt qua truyền đến cảm giác nhói nhói, phảng phất giống như bị cháy.

Thiên Lý cũng không phải là dị năng giả chân chính, thân thể cũng không có trải qua cường hóa, bởi vì tuổi còn nhỏ, thể chất thậm chí còn yếu hơn so với người trưởng thành bình thường. Nhưng người kiểm tra nàng hiển nhiên là không biết, còn tưởng rằng nàng là người sở hữu dị năng nên có thể chất được cường hóa, lại không nghĩ rằng mình đang mang đến cho nàng bao nhiêu nguy hiểm.

Thần kinh Thiên Lý căng thẳng, tập trung tinh thần cao độ, vừa né tránh ánh sáng, vừa dùng cảm giác tìm kiếm góc chết, vừa nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Thân thể một lần nữa bị đánh trúng, Thiên Lý ngã nhào xuống đất, ngay cả thời gian kêu đau cũng không có, nhanh chóng điên cuồng né tránh.

“Tình huống có cái gì đó không thích hợp.” Người đàn ông tóc đen nghiêm túc nói, “Cô bé thoát nhìn dường như rất thống khổ.”

Người đàn ông tóc vàng cũng nhíu mày, nghi ngờ nói: “Không thể nào, cường độ cấp ba đối với dị năng giả mà nói, không đáng kể chút nào. Tại sao cô bé lại có thể có loại phản ứng này đây? Nhìn lại một chút xem.”

Mặc dù Thiên Lý có thể phát hiện quỹ đạo ánh sáng nhanh hơn so với dị năng giả linh giác bình thường, nhưng động tác lại không đủ nhanh nhẹn, sau khi tốc độ tăng cao, rất khó tránh thoát trăm phần trăm giống như ban đầu.

Theo số lần bị đánh trúng tăng càng nhiều, vết thương trên người nàng cũng càng lúc càng nhiều hơn.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, nàng chỉ có thể tối đa chống đỡ thêm 2 phút, mà cách thời gian kiểm tra kết thúc vẫn còn 5 phút.

Thiên Lý điên cuồng mà thẩm tách cả cấu tạo gian phòng, tìm kiếm nơi có thể lợi dụng để đột phá.

Đúng rồi, cái nút khởi động! Cái nút khởi động ở chỗ nào?

... Tìm được rồi! Là ở trong tay kiểm tra viên trong căn phòng ngăn cách đằng sau tường kia!

Chợt lật nghiêng một cái, Thiên Lý lăn đến một góc trong gian phòng, nơi này là địa phương có tần suất bị công kích tương đối thấp.

Nâng giờ tay phải có cái con trỏ định vị lên, trong đầu nhanh chóng tính toán mục tiêu và khoảng cách, sau đó dùng tay trái đặt ra quỹ đạo công kích cực nhanh ở trên màn ảnh nhỏ.

“Cô bé đang làm cái gì?” Hai người đàn ông vẫn liên tục chú ý nàng đồng thời lên tiếng.

Kiên cường chống đỡ vài luồng sóng công kích, Thiên Lý rốt cục thuận lợi đặt xong quỹ đạo, nhấn chốt mở, một con trỏ ánh sáng lấy tốc độ mắt thường

khó nhìn thấy nhanh chóng mạnh mẽ bắn về hướng kiểm tra viên, vẽ ra một quỹ đạo phức tạp trên không trung.

Bịch một tiếng, cái nút trong tay kiểm tra viên bị đánh trúng, tất cả ánh sáng trong phòng trong nháy mắt đều biến mất.

Thiên Lý giống như bị hư thoát (hạ đường huyết do mất máu và nước), một mồi quỳ ngồi dưới đất, đồng thời trong lồng ngực dâng lên một ngọn lửa giận khó có thể ức chế.

Mà hai người đàn ông ở ngoài màn hình đã bị phương thức phá vỡ cục diện của Thiên Lý làm cho sợ ngây người.

Người đàn ông tóc vàng vô cùng xác định, hắn đã dùng ảo giác ẩn đi vị trí của kiểm tra viên, mà Thiên Lý chẳng những tìm ra vị trí của kiểm tra viên, còn tìm ra cái chốt khởi động ánh sáng...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: 37: Thôi miên đối với thôi miên

Thiên Lý tập tễnh đi từ trong phòng ra, bên tai lập tức truyền đến thanh âm của người đàn ông ảo giác, “Chúc mừng tiểu thư Thiên Lý thông qua kiểm tra...”

Thiên Lý cũng không để ý đến hắn, mà là trực tiếp đi đến căn phòng có hai dị năng giả kia. Nàng đoán chừng việc mình có ý ẩn giấu thực lực đã bị đối phương phát hiện ra rồi, nếu không cũng sẽ không để một đứa nhỏ như nàng đi làm cái loại kiểm tra này. Nếu đã như vậy, thay vì bị người ta âm thầm dòm ngó thì không bằng nói thẳng ra còn hơn, nàng nhất định phải biết được rốt cuộc là ai có hứng thú với nàng như vậy.

Cánh cửa cảm ứng tự động mở ra, hai người trong phòng bày ra bộ dáng tôi đợi đã lâu, đối với việc nàng đến cũng không hề có biểu hiện bất ngờ.

Thiên Lý chậm rãi đi vào giữa phòng, cảm giác tập trung ở trên thân thể của hai người. Người đàn ông ngồi ở bên cạnh bàn trong vòng tròn điện tử, ước chừng hơn hai mươi, đầu tóc hơi xoăn, ngũ quan như một bức tượng điêu khắc lập thể (3D), một thân trang phục ngay ngắn thẳng thớm mà tinh xảo, hai tay đan vào nhau, ngồi thẳng đứng đãn, khí thế đầy mình; người còn lại tuổi chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, vẻ mặt ôn nhã mỉm cười, tóc dài tới eo, quần áo lịch sự, hai chân bắt chéo, tư thế thoải mái ngồi dựa vào trên sofa.

“Thiên Lý, xin chào.” chàng trai tóc xoăn mở miệng nói, “Kẻ hèn A Nhĩ Đế Tư, là trưởng quan chấp hành tối cao của dị quân đoàn (quân đoàn dị năng giả) thứ ba, hôm nay lại rất may mắn, không ngờ lại gặp được một vị dị năng giả linh giác thiên tài.”

A Nhĩ Đế Tư? Danh nhân của tinh cầu, xuất từ từ thế gia (gia đình có thế lực), thực lực cường đại, tuổi còn trẻ mà đã ngồi ở vị trí cao, là thiên tài mà phần lớn dị năng giả ngưỡng mộ ghen tị.

Thiên Lý âm thầm cảm thấy kinh ngạc trong lòng, tuy thế trên mặt cũng không lộ ra biểu hiện khác thường nào, quay đầu nhìn người còn lại.

Chàng trai tóc dài đứng kên, đưa tay nói: “Kẻ hèn này là Mục Tập, hân hạnh được gặp em, tiểu thư Thiên Lý.”

Thiên Lý cũng đưa tay phải ra bắt tay, nhưng cũng không lập tức buông ra mà đưa luôn cả tay trái lên, giữa ngón tay trái rõ ràng đang kẹp một cây châm nhỏ...

Sắc mặt Mục Tập thay đổi, đang khi muốn rút tay lại, hắn liền nghe Thiên Lý lên tiếng hỏi: “Tên anh là Mục Tập sao?”

“Phải.” Trả lời giống như phản xạ, trong lòng Mục Tập thầm kêu hai tiếng không ổn.

Thiên Lý lại nói: “Chào anh, lần đầu gặp mặt, xin anh chỉ giáo nhiều hơn.”

“...” Vẻ mặt vốn bình tĩnh của Mục Tập có chút run rẩy, trong mắt lộ ra vài phần giãy giụa, vài giây sau lại trở về sự hờ hững.

Thiên Lý thu tay lại, bình tĩnh tìm một nơi để ngồi xuống, khoát tay với Mục Tập nói: “Ngồi đi, chúng ta nói chuyện với nhau một chút.”

Mục Tập chậm chạp ngồi xuống, thân thể thẳng tắp, khuôn mặt không chút thay đổi.

A Nhĩ Đế Tư cũng không phát hiện ra có điều gì lạ, sự chú ý của hắn đều đặt lên người Thiên Lý, lúc nghe nàng muốn nói chuyện một chút liền lộ ra bộ dáng hứng thú.

“Em muốn nói với chúng tôi chuyện gì?” Hắn cười hỏi.

“Nói một chút về lí do tại sao các anh lại làm khó tôi như vậy.”

A Nhĩ Đế Tư nhếch môi một cái, nói: “Có lẽ là Thiên Lý hiểu lầm rồi, chúng tôi không có ý làm khó em nha.”

Thiên Lý không nói gì, chỉ yên lặng nhìn hắn.

“Thực ra thì chúng tôi chỉ muốn thử thực lực của em một chút thôi.” A Nhĩ Đế Tư giải thích, “Căn cứ vào những gì chúng tôi điều tra được, trên người em không có sự dao động của dị năng, nhưng lại có được linh giác quá mức siêu việt cùng với sự tinh táo và trí tuệ không phù hợp với tuổi. Vì thế nên chúng tôi rất tò mò về em.”

“Vậy kết quả của cuộc kiểm tra là gì?”

“Kết quả? Đó là khiến chúng tôi càng thêm tò mò về em hơn.”

“Sau đó thì sao? Anh muốn làm gì?”

A Nhĩ Đế Tư cười nói: “Tôi muốn mời em gia nhập 'Thương' .”

“Thương?” Thiên Lý kỳ quái hỏi “Thương là cái gì? Chính là dị quân đoàn thứ ba sao?”

“Không.” A Nhĩ Đế Tư lắc đầu, giải thích, “Thương là đoàn điều lệnh, hay còn gọi là đoàn thủ lĩnh, tất cả thành viên của Thương đều là những dị năng giả lãnh đạo, chịu trách nhiệm điều phối và quản lý các thành viên dị năng đi tham gia các loại nhiệm vụ đặc thù.”

Thiên Lý cau mày nói: “Ngài A Nhĩ Đế Tư, anh cũng quá coi trọng tôi rồi, chức vụ quan trọng như vậy làm sao tôi đảm nhiệm nổi đây.”

“Có đúng vậy không?” A Nhĩ Đế Tư không cho là đúng hay sai, lại nói “Có đảm nhiệm được hay không trong lòng tôi rõ ràng, em chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi thôi, em có nguyện ý gia nhập 'Thương' hay không?”

Thiên Lý chậm rãi lắc đầu, tỏ ý cự tuyệt.

A Nhĩ Đế Tư không thêm đề ý đến, thân nhiên nói: “Em phải biết một điều, một khi mà thân phận của em được xác nhận là dị năng giả, em sẽ bị điều vào khu vực cấp B hoặc cấp A, với số tuổi của em thì chắc chắn ZF (chính phủ) sẽ không để em mạo hiểm đi đến biên cảnh đâu. Mặc dù tôi không hiểu vì sao em lại lưu luyến địa phương bị trục hoá như vậy, nhưng nếu bị hạn chế thì tôi chắc đó cũng không phải điều em muốn đâu nhỉ?”

“Ý của anh là gì?” Trong lòng Thiên Lý âm thầm nhảy dựng.

“Ý của tôi là, chỉ cần em gia nhập Thương, tôi sẽ cho em quyền lợi xuất nhập, chỉ cần không có nhiệm vụ thì em có thể hoàn toàn làm việc mình muốn làm, sẽ không ai có thể trói buộc em được nữa.”

Nội tâm Thiên Lý khẽ động. Đây đúng là một sự hấp dẫn không nhỏ.

Hiện tại điều nàng lo lắng nhất là gì? Chính là vấn đề về tuổi tác. Vì không để người khác hiểu lầm, nàng giả vờ tự xưng là dị năng giả, thân phận này đem đến một số tiện lợi cho nàng, nhưng đồng thời cũng mang đến cho nàng những phiền toái. Người chưa đến tuổi thành niên không được phép đi vào biên cảnh, trừ khi là có người dẫn đầu có thực lực cường đại dẫn vào biên cảnh để tiến hành thí luyện. Nếu là như vậy, chỉ sợ từ nay nàng chỉ có thể lén lút làm thí nghiệm của mình dưới sự giám hộ của người khác mà thôi.

Còn nếu gia nhập Thương thì nàng có thể không thêm cố kỵ đến vấn đề tuổi tác mà tự do đi lại, điều này không thể nghi ngờ là đã đem lại rất nhiều tiện lợi cho nàng.

Qua một lúc lâu sau, nàng đột nhiên hỏi: “Nếu gia nhập Thương... thì tôi cần phải làm những việc gì?”

“Tôi sẽ cho em một phần danh sách, trong danh sách là toàn bộ thành viên mà em điều phối, em không cần phải tự mình ra mặt, nhưng phải nắm giữ được tính cách và năng lực của tất cả các thành viên. Đến lúc nhận được nhiệm vụ đặc thù thì có trách nhiệm chọn lựa thành viên phù hợp tạo thành một hoặc vài tiểu đội, đồng thời giải thích tường tận cho bọn họ về nội dung nhiệm vụ. Mỗi lần hoàn thành một nhiệm vụ thì sẽ có phần thưởng tương ứng, mỗi khi có thành viên hy sinh thì cần phải bổ sung kịp thời.”

“Nội dung của các nhiệm vụ đặc thù thường là gì?”

“Bình thường đều là những phiền toái mà dòng binh đoàn không giải quyết được, các loại chuyện có thể xảy ra và một chút tình báo xâm nhập sâu vào trong vùng đất trục hóa, tất cả đều thuộc về phạm vi nhiệm vụ mà Thương phụ trách.”

Thiên Lý gật đầu tỏ ý hiểu.

A Nhĩ Đế Tư bổ sung: “Chỉ cần không làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ cần thực hiện, em có thể hoàn toàn tự do chi phối thời gian của mình. Thân phận của Thương là thuộc loại cơ mật, hồ sơ sau khi được nhập vào tổ chức xong, còn có một thân phận khác ở bên ngoài để che giấu.”

Sắc mặt Thiên Lý khẽ thay đổi, lạnh nhạt nói: “Nếu là cơ mật, vậy anh lại trực tiếp nói cho tôi thân phận của anh như vậy, không phải là để cho tôi không có cơ hội từ chối sao?”

“A.” A Nhĩ Đế Tư cười nói “Em rất cẩn thận, nhưng em đoán sai rồi, các thành viên của Thương đúng là đều đứng sau màn, nhưng tôi không giống như

vậy, tôi là một người duy nhất có thân phận sáng tỏ trong các thành viên của Thương, nên tôi hoàn toàn không cần phải cố kỵ.”

Thiên Lý thoáng buông lỏng thân thể đang đau nhức của mình, không tiếp tục đưa ra câu hỏi nữa.

”Nếu em còn muốn biết điều gì thì cứ hỏi.” A Nhĩ Đế Tư khoát tay nói, “Chỉ cần là điều có thể nói thì tôi đều sẽ nói cho em biết.”

Thiên Lý lắc đầu: “Tôi không có gì muốn hỏi.”

Tin tức mà hần lộ ra đã rất nhiều rồi, điều quan trọng bây giờ là lựa chọn nào có lợi hơn với nàng.

”Vậy em có nguyện ý gia nhập Thương hay không?” A Nhĩ Đế Tư lại hỏi.

Thiên Lý suy nghĩ một chút, nói: “Việc gia nhập Thương không có tổn thất gì đối với tôi, nhưng tôi hy vọng các anh có thể đồng ý một vài điều kiện của tôi.”

”Em nói đi.”

”Anh hẳn là đã có điều tra qua tôi, như vậy nhất định là biết tôi còn có một người bảo vệ ở bên cạnh.”

”Đúng vậy, điều đó tôi biết.” A Nhĩ Đế Tư hứng thú nói, “Anh ta cũng là một người rất có ý tứ đấy, với mạng lưới tình báo của tôi mà cũng không thể tra ra được thân phận của anh ta, giống như từ trước tới giờ chưa từng tồn tại vậy.”

”Tình huống của anh ấy có chút đặc thù, tôi hy vọng các anh sẽ không tiếp tục điều tra anh ấy nữa, cho đến khi anh ấy nguyện ý chủ động nói ra thân phận của mình.”

A Nhĩ Đế Tư nhún mày, thân nhiên nói: “Đối với một người thần bí không nắm rõ được thực lực, tôi không thể không cẩn thận.”

”Tôi đảm bảo anh ấy sẽ không làm hại ai.” Thiên Lý bình tĩnh nói ra điều mà ngay cả nàng cũng không xác định có thể bảo đảm được.

Ngón tay A Nhĩ Đế Tư gõ gõ cái bàn, một lúc lâu sau mới nói: “Tốt, tôi có thể đồng ý với em. Chỉ cần người kia không tạo phiền toái, tôi sẽ không có bất kỳ hành vi nào điều tra quá khứ của anh ta.”

Khuôn mặt Thiên Lý cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười, có lẽ đạt được sự hứa hẹn tạm thời của vị trưởng quan này, đây có thể coi là thu hoạch lớn nhất của nàng khi đến thành thị này.

A Nhĩ Đế Tư đứng lên, vươn tay nói: “Thiên Lý, hoan nghênh em gia nhập Thương.”

Thiên Lý đi lên trước, bắt tay cùng hần.

”Trước tiên em cứ yên tâm tham gia Giải thi đấu vũ khí, qua một thời gian ngắn tôi sẽ an bài tốt thân phận của em, đợi đến lúc đó sẽ có người tự mình đem văn kiện đến tay em.”

”Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh.”

Xong một chuyện, lúc này A Nhĩ Đế Tư mới chú ý đến Mục Tập này giờ không nói gì, trong cuộc nói chuyện hần còn không chen vào một câu nào. Hần (A Nhĩ Đế Tư) lúc trước khi Thiên Lý đến, hẳn (Mục Tập) còn nói phải hỏi rõ ràng một chút về đặc tính dị năng của Thiên Lý.

”Mục Tập?” A Nhĩ Đế Tư kêu một tiếng.

Mục Tập không nhúc nhích.

Thiên Lý nói: “Tiên sinh Mục Tập, tôi muốn rời khỏi đây, anh có thể dẫn tôi đến cửa được không?”

Bây giờ Mục Tập mới chịu đứng lên, chậm rãi đi ra cửa.

A Nhĩ Đế Tư khẽ nhún mày, mơ hồ nhận ra có điều gì đó không ổn, nhưng cuối cùng hần cũng không có tìm hiểu.

Thiên Lý lễ phép cáo biệt với A Nhĩ Đế Tư, sau đó cùng Mục Tập đang quay lưng lại ra khỏi phòng.

Xuyên qua hành lang, ở khoảng cách không xa với vòng ánh sáng, Thiên Lý đứng chân lại, mở miệng nói: “Tiên sinh mục Tập, anh đưa tôi đến đây là được rồi.”

Mục Tập lập tức ngừng người đứng yên.

Thiên Lý đi đến cạnh hần, nhỏ giọng nói: “Lát nữa sau khi anh trở về phòng, lập tức đổ hết ấm nước lên bàn điều khiển năng lượng.”

Mục Tập gật gật đầu.

”Tốt lắm, anh trở về đi.”

Mục Tập vì thế xoay người rời đi.

Khoé miệng Thiên Lý nở ra một nụ cười thần nhiên, bị hai người này thiết kế vào bẫy như vậy, ít nhiều gì nàng cũng phải đòi lại một phần.

Lúc Thiên Lý chuẩn bị bước vào thang ánh sáng, trong cảm giác của nàng liền xuất hiện một bóng dáng quen thuộc. Tra Nhĩ thế nhưng lại trực tiếp đập vách tường nhảy lên từ dưới lầu, tốc độ nhanh như chớp, trong nháy mắt liền nằm ở phía trên mảng thủy tinh cách Thiên Lý không xa. Móng tay vung ra, lại phóng một chùm, khối thủy tinh hình tròn có bán kính hơn một mét liền hoá thành bụi phấn, lộ ra một khe rỗng, Tra Nhĩ vì thế mà khoan khoái lách vào trong.

Thiên Lý bắt đầu đi lắc đầu, hai môi nằm trên lưng hắn, nhanh chóng lên thang ánh sáng trở về hội họp với Bá Ân. Môi mồi và đau nhức trên người không ngừng âm ỉ, trở về nàng phải dưỡng thương thật tốt mới được.

Ừ, tốt nhất bây giờ nên đi nhanh một chút...

Nói đến bên kia, sau khi Mục Tập trở lại phòng, không đợi A Nhĩ Đế Tư đặt câu hỏi, liền trực tiếp cầm ấm nước tưới lên bảng điều khiển. Chưa đến chục giây sau, bàn điều khiển loé lên điện quang, máy tính phát ra một loạt âm thanh còi báo động, nhưng ngay sau đó màn hình lập tức tối sầm, năng lượng bị cắt đứt.

”Cậu làm cái gì vậy?” Trên mặt A Nhĩ Đế Tư lộ ra vẻ kinh dị hiếm thấy.

Mục Tập giống như vừa tỉnh lại từ trong mộng, mờ mịt nhìn chung quanh, cuối cùng nhìn ấm nước trên tay mình, ánh mắt đột nhiên sắc bén lên, cắn răng nói: “Chết tiệt, vừa rồi tôi bị thôi miên!”

”Cái gì? Vừa rồi cậu bị thôi miên?” A Nhĩ Đế Tư càng cảm thấy đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Mục Tập giờ tay phải lên nhìn, cây châm vốn cầm giữa ngón tay hắn đã không còn thấy đâu.

Gương mặt của hắn gần như biến hết thành màu đỏ, lần đầu tiên trong đời có cảm giác xấu hổ và tức giận muốn chết.

Hắn bị thôi miên, vậy mà lại bị thôi miên!

Phải biết rằng dị năng của hắn là thôi miên đấy! Một dị năng giả ý thức (điều khiển ý thức ấy) lại bị thôi miên! Đây là chuyện vô cùng nhục nhã đến cỡ nào. Điều càng khiến người khác không chấp nhận nổi là ngay cả phương pháp thôi miên của đối phương như thế nào hắn cũng không biết, chỉ bằng vào một cây châm?

Giỏi lắm một Thiên Lý! Giỏi lắm một dị năng giả linh giác siêu cấp!

Thù này kết từ đây!

Khí cơ châm • QL, châm con số hai -- thôi miên, sau khi cắm vào kinh mạch năng lượng liền có thể khống chế ý thức của đối phương trong nháy mắt, người đầu tiên lên tiếng có thể trở thành người âm hiệu...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: 38: Ngu Giả và mở màn vòng đấu loại

“A Nhĩ Đế Tư, cậu thật sự muốn cho cô bé tiến vào Thương sao?” Mục Tập nói, “Mặc dù cô bé rất thông minh, nhưng dù sao tuổi vẫn còn quá nhỏ, kinh nghiệm không đủ.”

A Nhĩ Đế Tư trả lời: “Quyết định việc này cũng không phải là tâm huyết dâng trào. Sau khi tìm đọc qua tư liệu của cô bé, tôi liền nảy ra cái ý định này.”

”A?”

”Đưa bé này đã mò coi sau lần thú triều đó, nhưng cô bé lại không tìm kiếm sự che chở cho mình, ngược lại còn một mình chạy đến biên cảnh, hoặc là muốn rèn luyện chính mình, hoặc là đang tìm kiếm cái gì đó, nguyên nhân cụ thể tạm thời không nói đến, riêng phần dũng khí đối diện thẳng với nguy hiểm này liền không phải thứ người bình thường có thể có.”

Mục Tập nói: “Điều này thì tôi công nhận, cô bé quả thực rất đặc biệt.”

”Lần đầu tiên chú ý cô bé là vì trong tư liệu ở liên minh dị năng giả, bản tóm tắt về biểu hiện của bé ở trong quảng mô Phạm Nại Nhĩ, dị năng giả linh giác

mười một tuổi, có trí lực cực cao và sức do thám vượt xa dị năng giả linh giác bình thường. Cậu cũng biết, dị năng thức tỉnh càng sớm, thành tựu tương lai càng không thể đo được, mà bé mới mười một tuổi lại có khả năng đã đạt đến cấp cao, chỉ dựa vào điều này, đã đủ làm cho tôi đặc biệt chú ý.”

”Về sau lại phát sinh sự cố số LEO1317, cô bé đảm nhiệm vai trò chỉ huy, trong tình huống điều kiện không đủ, phạm vi tầm nhìn bị ngăn trở, vậy mà lại thành công hoàn thành một lần hạ cánh cực hạn. Ở trong báo cáo của Trung úy Lai Tư, bé tạm thời sửa đổi trình tự của số liệu, đổi hình thức chiến đấu tổ hợp thành hình thức khống chế cá nhân. Tổ chất tâm lý và năng lực ứng biến ngay tại chỗ như vậy mới là thứ tôi chính thức coi trọng.”

Mục Tập gật đầu, ngầm thừa nhận.

”Cho nên, lúc ấy tôi đã có dự định kéo đứa bé này vào Thương.” A Nhĩ Đế Tư từ từ nói: “Lần kiểm tra hôm nay thay vì nói là để kiểm tra đẳng cấp dị năng của bé, không bằng nói là để tận mắt xem phong cách làm việc của bé đi. Mà kết quả quả nhiên không khiến cho tôi thất vọng, bé càng ưu tú hơn trong dự tính của tôi.”

Điều này, Mục Tập không có cách nào phản bác.

A Nhĩ Đế Tư đan ngón tay vào nhau, vẻ mặt thận trọng: “Hơn nữa tôi hoài nghi, bé là dị năng giả siêu tiến hóa trời sinh.”

”Cái gì? Dị năng giả siêu tiến hóa trời sinh?” Mục Tập không thể tin nổi nói, “Không thể nào, từ khi dị năng xuất hiện tới nay, chưa bao giờ có dị năng giả siêu tiến hóa trời sinh cả.”

”Tôi cũng không dám khẳng định.” A Nhĩ Đế Tư nói, “Nhưng trên người bé không có có dao động dị năng, phương hướng tiến hóa cũng hoàn toàn khác so với những dị năng giả linh giác bình thường, thậm chí còn có cả năng lực mà chúng ta không có cách nào dò xét được, tỷ như... Thôi miên.”

Mục Tập đỏ mặt lên, không được tự nhiên ho một tiếng: “Đây cũng là điều mà tôi vẫn trăm mối không cách nào giải được.”

”Dị năng linh giác là một dị năng tiến hóa theo loại hình trí lực, nghĩa là nói, ảo thuật của tôi và thôi miên của cậu đều thuộc loại linh giác, mà Thiên Lý chẳng những có thể khám phá ảo thuật, trở về trạng thái chân thực như cũ, hơn nữa còn am hiểu thôi miên, cậu cho rằng điều này đại biểu cái gì?”

Mục Tập nghĩ một lát, chần chờ nói: “Ý của cậu là... có thể tiến hóa tất cả?”

A Nhĩ Đế Tư gật đầu: “Đúng vậy, linh giác bao gồm năm giác quan, ý thức, tâm niệm, tinh thần, trí nhớ, năng lực tính toán, v.v... Xét theo biểu hiện của Thiên Lý, tôi thiếu là bé đã tiến hóa được vài phương diện: tinh thần, ý thức và năng lực tính toán. Theo số tuổi tăng lên, năng lực của bé cũng sẽ càng ngày càng mạnh, thậm chí có có thể trở thành dị năng giả linh giác toàn năng đầu tiên.”

Mục Tập cũng hít một hơi, gương mặt tràn đầy vẻ kinh dị.

”Nhân tài như vậy, cậu cho là nên buông tha sao?”

Mục Tập nhún nhún vai, thờ dãi nói: “Cậu đã đúng, tôi đã hoàn toàn xem nhẹ những điều này.”

”Cậu không phải là xem nhẹ.” A Nhĩ Đế Tư thần nhiên nói, “Cậu chỉ là bị tuổi của cô bé làm cho mê hoặc, vô ý thức xem thường bé.”

Mục Tập gật đầu.

”Điều hồ sơ của cô bé vào thành Thánh, công việc liên quan đến việc gia nhập Thương cũng do cậu an bài.” A Nhĩ Đế Tư ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bầm nói: “Tiếp theo, liền nhìn xem cô bé có thể trưởng thành đến trình độ nào...”

Trở lại nơi ở, Thiên Lý cũng không nói chuyện mình bị thương cho Bá Ân, chỉ là đơn giản thuật lại một chút về quá trình kiểm tra, sau đó lén dùng hơn một giờ ngâm tẩm nước thuốc.

Tra Nhĩ vẫn một mực ngồi bên cạnh, không biết vì cái gì, nhìn thấy vết máu ứ đọng khắp người Thiên Lý, trong lòng hấn vô cùng không vui, rất muốn hung hăng phát tiết một phen. Bất đắc dĩ hoàn cảnh không cho phép, hấn chỉ có thể đè nén lửa giận, vẫn sinh lòng hờn dỗi.

Nhưng ít nhất hấn vẫn rõ ràng một chút, một thân thương tổn của Thiên Lý nhất định là do ban ngày ở trong tòa nhà cao tầng đó, lúc hấn leo lên, phát hiện gần đó có một sinh vật rất mạnh (Lăng:), hấn nhớ kỹ hơi thở của sinh vật này, lần sau gặp lại nhất định sẽ không bỏ qua...

Nghỉ ngơi một ngày, đau đớn trên người Thiên Lý cuối cùng cũng giảm bớt, mà giải thi đấu vũ khí cũng chính thức khai mạc.

Địa điểm đấu vòng loại của 3B14 là ở Phạm Tinh Thần, nơi này có một quảng trường lộ thiên rất to, xung quanh quảng trường là khán đài gắn liền với quần thể kiến trúc khoa học kỹ thuật hình tròn, ước chừng có thể chứa 20 vạn người.

Thiên Lý đi theo đám người Ba Tư Đốn tiến vào khu nghỉ ngơi của người dự thi ở Phạm Tinh Thần.

Khu nghỉ ngơi có lắp màn sáng to lớn, có thể trực tiếp xem được hình ảnh lập thể (3D). Ngày thứ nhất là an bài thứ tự thi đấu và giới thiệu người dự thi.

Theo thanh âm truyền thanh vang lên, trên khoảng không của quảng trường cũng cùng lúc xuất hiện màn hình ảo, cận kề giới thiệu thân phận thành viên các tổ dự thi.

Từ tiếng hoan hô của khán giả, có thể thấy được danh tiếng cao thấp của mọi người.

Khiến Thiên Lý kinh ngạc là, vậy mà ba người Ba Tư Đốn ở 3B14 cũng cũng khá nổi danh. Nàng làm trợ thủ, cũng được giới thiệu đơn giản ở trên màn ảnh nhỏ.

Đội ngũ tổ dự thi máy móc có ba mươi sáu đội, đấu vòng loại yêu cầu hoàn thành ba chủ đề chế tạo máy móc là “Sinh hoạt”, “Giải trí”, “Chiến đấu”, thời gian là nửa tháng, sau khi hoàn thành phần thiết kế liền tiến hành biểu diễn lắp ráp ngay tại chỗ, tổng hợp cả ba thành phẩm lọt vào trong top 3 có thể trực tiếp lên cấp, trong đó máy móc chiến đấu nhất định phải thông qua tiến hành đối chiến thi đấu để bình xét cấp bậc.

Tổ vũ khí cùng tổ dụng cụ phụ trợ, cũng có thời gian nửa tháng chuẩn bị như vậy. Trận đấu của tổ vũ khí được hoan nghênh nhất, phương thức cho điểm của bọn họ tất cả đều dựa vào biểu diễn thực chiến. Mà tổ dụng cụ phụ trợ tương đối ít được lưu ý, thiết kế của bọn họ chủ yếu là phối hợp phụ trợ, không có độ kích thích ánh mắt và tinh thần của người xem.

Lúc đang trong trận đấu, tất cả tài liệu và dụng cụ đều được cung cấp bởi người tổ chức, thành viên dự thi trước lúc trận đấu kết thúc đều không được rời khỏi khu thi đấu của mình.

Nếu vũ khí được chế tác hoàn thành trước, có thể xin được bình xét công khai trước.

Bình thường ba ngày đầu tiên không có thành viên dự thi nào có thể làm ra thành phẩm, nhưng quảng trường vẫn không bớt náo nhiệt, bởi vì màn hình trên không sẽ chọn đề phát hình quá trình chế tạo của thành viên dự thi, cũng gồm cả chuyên gia chịu trách nhiệm giảng giải.

Ngày đầu tiên, Thiên Lý được an bài cùng Ba Tư Đốn đi chọn lựa tài liệu trụ cột, trước khi bản thiết kế trên giấy của Khoa Phi Nhĩ hoàn thành, những người còn lại đều chỉ có thể căn cứ kinh nghiệm tiến hành sưu tầm kiểm tra đơn giản.

Hoàn thành công việc trong tay, Thiên Lý bớt chút thời gian đi một chuyến đến khu vực của tổ vũ khí, ở phụ cận dùng cảm giác dò xét quá trình chế tạo của bọn họ. Cũng là chọn lựa tài liệu, nhưng bọn họ chọn đều là những kim loại không có thuộc tính, nhưng mỗi một loại số liệu năng lượng của những kim loại này đều không giống nhau, cho nên vũ khí sử dụng máy tính tiến hành phân tích tổ hợp, khiến cho nó có thể hình thành nguyên liệu chế tạo tốt nhất sau khi nóng chảy dung hợp.

Thứ Thiên Lý muốn sưu tầm đúng là những thứ tổ hợp số liệu này.

Song ngày đầu tiên số liệu có thể thu được cũng có hạn, vũ khí sử dụng cơ bản cũng chỉ đang chọn lựa tài liệu, thời gian chính thức dung luyện hẳn là còn phải chờ thêm vài ngày.

Ngày đầu tiên ngay tại không có chút gọn sóng trôi qua.

Vừa đến rạng sáng ngày thứ hai, Thiên Lý vừa mới rời giường liền nghênh đón một vị khách xa lạ.

Hắn đưa cho Thiên Lý một cái hộp kim loại, nói: “Tiểu thư Thiên Lý, đây là quà mà trưởng quan tặng cho em.”

Thiên Lý nhận lấy, hỏi: “Hiện tại đang trong lúc trận đấu, anh làm sao có thể đến được? Như vậy không phải là trái với quy tắc trận đấu sao?”

Người đàn ông cười cười: “Tôi là giám sát viên của lần tranh tài này.”

“...” Được rồi, không thành vấn đề.

Thiên Lý cầm lấy hộp kim loại trở về phòng. Trong hộp chỉ chứa một cái trí não bìa cứng khéo léo và một tấm thẻ chứng minh.

Thiên Lý mở trí não, trên màn hình lập tức xuất hiện một đồng số liệu hỗn loạn, bất kể là phân tích như thế nào cũng không thể giải mã được.

Nàng suy nghĩ một chút, cầm tấm thẻ trong hộp kim loại lên cắm vào cái rãnh thẻ.

Số liệu trên màn hình trong nháy mắt biến mất, đầu tiên là một hàng chữ xuất hiện: Hoan nghênh “R Quân” (vua R) trở thành một thành viên của Thương.

“R Quân” hẳn là danh hiệu của nàng trong Thương. Thiên Lý trầm nghĩ.

Tiếp theo, trên màn hình bắt đầu giới thiệu cụ thể về quyền lợi và nghĩa vụ của thành viên trong Thương cùng với các loại bảo mật bằng máy.

Sau khi xem xong, trên màn hình lại xuất hiện bảng chọn hạng thiết lập mật mã, hoàn thành mật mã thiết lập xong, Thiên Lý tiến vào một diễn đàn vô cùng đơn giản hoá, ngoại trừ phía trên bên trái có hiện dòng chữ “Thủ lĩnh R Quân” ra, lại không có thành viên nào khác.

[Xin hãy đặt tên cho khu vực của ngài.] Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một hàng chữ như vậy.

“Khu vực?” Thiên Lý tinh tế nghiền ngẫm cái từ này, suy nghĩ một chút, nhập vào đó hai chữ “Ngu Già”.

[Xác nhận hay không?]

Xác nhận.

“Ngu Già” mở ra, thành viên đang được tìm kiếm trong vòng 30 ngày, say 30 ngày, “Ngu Già” sẽ chính thức trở thành đoàn chuẩn bị chiến đấu của Thương, cầu chúc ngài sẽ sáng tạo nên chiến tích huy hoàng.

Bộ trí não này dường như chỉ có thể đi vào diễn đàn này, mà không thể liên thông với bên ngoài, thế chứng minh R Quân chính là cái chìa khóa để mở ra.

Thiên Lý lấy thùng dụng cụ ra, tiến hành cải tạo khuôn vòng của nó, cài đặt vào máy tính bên cạnh người mình, ngoại hình nhìn giống như một dụng cụ định vị, không chút nào thu hút.

Vừa mới làm xong những thứ này, trong máy truyền tin liên vang lên tiếng kêu gào của Khoa Phi Nhĩ, công việc ngày thứ hai sắp bắt đầu.

Thiên Lý gấp rút thu thập đồ đạc xong, đi đến phòng làm việc hội hợp cùng bọn họ.

Mấy người nghiên cứu phương hướng sáng tạo một tý, lập ra vài phương án, cũng được mô phỏng tổ hợp ở trên màn sáng, phân tích ưu khuyết điểm.

Khoa Phi Nhĩ nói: “Thời gian trận đấu có hạn, chúng ta không thể lựa chọn chế tạo máy móc quá mức phức tạp.”

“Đúng vậy, kiểm tra trong đấu vòng loại là trụ cột, lắp ráp tại chỗ mới là trọng điểm được bình xét. Loại sinh hoạt và loại giải trí cũng không khó, khó nhất là loại chiến đấu.” Cổ Phi cũng gật đầu nói.

Ba Tư Đốn sờ sờ cái cằm, hắng giọng nói: “Vậy chúng ta liền bắt đầu từ loại đơn giản nhất là loại cuộc sống đi, loại chiến đấu có thể dễ tới cuối cùng, trước tiên chúng ta phải có ý tưởng đầy đủ, cần phải vừa vận hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định.”

“Vậy trước tiên chế tạo dụng cụ an giấc đi.” Khoa Phi Nhĩ gật đầu, “Nó được chế tạo khiến mọi người có thể yên bình trong mơ, rất đáng để xem xét.”

Mấy người còn lại đều gật đầu đồng ý.

Kế tiếp, mấy người phân công rõ ràng. Khoa Phi Nhĩ chịu trách nhiệm hoàn thiện bản thiết kế, Cổ Phi chịu trách nhiệm biên soạn quá trình, Ba Tư Đốn thì tiến hành phân loại tài liệu, đồng thời giao công tác sửa sang lại những linh kiện nhỏ cho Thiên Lý.

Loại công việc này đối với Thiên Lý mà nói, chỉ là có chút rườm rà, nhưng cũng không phức tạp.

Lúc đầu công việc rất là khô khan, thỉnh thoảng lại có camera di động bay qua, phát ngôn viên có đôi khi sẽ đặt ra câu hỏi cho thành viên dự thi, để khán giả có thể lý giải quá trình chế tạo các loại vũ khí rõ ràng hơn.

Kiện máy móc đầu tiên thuộc loại sinh hoạt hoàn thành cực kỳ thuận lợi, sau khi lắp ráp qua trong phòng làm việc mấy lần, Ba Tư Đốn làm đội trưởng xin được bình xét công khai trước. Đội của bọn họ trong tất cả các tổ máy móc tổ chức thành đoàn thể, là đội thứ ba hoàn thành tác phẩm đầu tiên, thời gian là hai ngày.

Trong giọng nói kích động của phát ngôn viên, trên màn hình lớn phát hình ảnh của đám người Ba Tư Đốn.

Bốn người hợp tác lắp ráp, động tác mau lẹ, giống như đã diễn luyện qua không biết bao nhiêu lần, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Thiên Lý là thành viên dự thi nhỏ nhất của giải thi đấu lần này, mặc dù chỉ là trợ thủ, nhưng cũng nhận được sự chú ý đặc biệt của phát ngôn viên, nhiều lần phát biểu hiện chuyên chú công tác của nàng trên màn hình. Khán giả bình thường nhìn thấy đứa bé nhỏ tuổi như vậy thế nhưng không có chút nào luống cuống, hơn nữa làm việc đều có bài có bản hẳn hoi, đều ủng hộ nồng nhiệt.

Nhưng có mấy người lại phát hiện nhiều thứ hơn, cô bé này không chỉ có động tác thành thạo, hơn nữa có lúc căn bản không cần xem có thể lắp ráp hoàn thành một cách chuẩn xác, cả quá trình không có một chút sai lầm, đây rõ ràng là đã có tố chất của một máy móc sư.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ làm cho vài người thoáng giật mình một cái. Là một trợ thủ nhỏ, cho dù có thiên phú, cũng không thể trở thành trọng điểm được chú ý của giải thi đấu lần này.

Đám người Ba Tư Đốn không hổ là những máy móc sư có kinh nghiệm phong phú, động tác như gió thổi mây trôi, rất nhanh liền hoàn thành phần biểu diễn lắp ráp cuối cùng, cũng biểu diễn hiệu quả thành phẩm cho khán giả xem, hình ảnh xinh đẹp như trong mơ phối hợp với âm nhạc nhẹ nhàng, làm người ta thả lỏng toàn thân.

Khán giả phản ứng nồng nhiệt, rồi rít vỗ tay tán dương.

Đoàn đội của Ba Tư Đốn đã lấy được điểm số không thấp trong lúc bình xét loại sinh hoạt, nhưng điều quan trọng nhất trong vòng đấu loại lại không phải là sinh hoạt và giải trí, mà lại biểu thị ở loại chiến đấu cuối cùng.

+++

Tác giả có lời muốn nói: Chứng kiến có độc giả nhắc tới không cần đem nữ chủ viết rất quá vụn vặt, cái gì đều muốn đọc lướt qua. Ở chỗ này giải thích một tý, nữ chủ nghiên cứu phương hướng nhất định là linh thực, điểm này không thể nghi ngờ, tham gia thi đấu là vì tăng trưởng kiến thức, cùng với xâm nhập thăm dò vũ giới kim loại cùng quy tắc ở giữa điểm thăng bằng, để tốt hơn nắm giữ quy tắc.

Cái này vẫn còn rất dài, cho nên mọi người ngàn vạn đừng tưởng rằng Thiên Lý không làm việc đàng hoàng...

Trên thực tế, thương đặt ra, cũng vì Thiên Lý tương lai hành tẩu thiên hạ chôn xuống phục bút.

Ai, hận không thể một đêm thành văn, đằng sau câu từ thật sự quá dài quá lớn, này thiên văn nữ chủ đúng là số tuổi tăng trưởng chậm nhất một cái...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: 39: Đối chiến vòng đấu loại

Trận đấu loại sinh hoạt và loại giải trí kết thúc vô cùng thuận lợi, những đội cùng tổ biểu hiện ra vẻ rất là yếu kém, tiếp theo phải làm chính là chuyên tâm chuyển mũi tấn công chính vào loại chiến đấu.

Loại chiến đấu yêu cầu chế tác một bộ máy móc đầy đủ cả hai mặt công thủ (tấn công + phòng thủ), sau khi biểu diễn lắp ráp công khai xong, sẽ ngẫu nhiên tiến hành ba lần đối chiến cùng với máy móc sư khác. Vũ khí máy móc không cần dị năng kích thích, cho nên tham chiến đều là những người bình thường, có thể là người được chọn từ phía ban tổ chức, cũng có thể chọn từ trong đội máy móc sư trên sân đấu.

Khoa Phi Nhĩ đã thiết kế hoàn thiện tác phẩm dự thi, việc tiếp theo phải làm chính là lắp ráp, kiểm tra và mô phỏng chiến đấu. Nhiệm vụ công tác của Thiên Lý tương đối nhẹ nhàng, đám người Ba Tư Đốn rất chiều cố nàng, thường xuyên sẽ kiên nhẫn giảng giải cho nàng các loại nguyên lý máy móc, mặc dù phần lớn bộ phận kiến thức nàng đã sớm biết rõ, nhưng cũng vẫn học được không ít thứ.

Cỗ máy chiến đấu bọn họ thiết kế lần này, là tổ hợp tương đối truyền thống, súng lửa tím cộng thêm lá chắn quang năng (năng lượng ánh sáng), cải tiến tốc độ bắn súng, quỹ đạo công kích cùng với cường độ phòng ngự của tấm chắn, đồng thời tăng hiệu quả độ mạnh của ánh sáng, có thể vào thời điểm mấu chốt làm cho đối thủ tạm thời bị mù trong chớp lát.

Bảng bộ vũ khí máy móc này, chỉ cần quá trình lắp ráp không gặp sai lầm, lúc chiến đấu cẩn thận một chút, lên cấp tranh tài cũng không khó lắm.

Thiên Lý yên tâm, cũng đồng thời bắt đầu dồn lực chú ý tới trận đấu của tổ vũ khí. Bọn họ đối chiến khác với tổ máy móc, tất cả những người được chọn để thi đấu đều là dị năng giả, phương thức công kích đa dạng, cực kỳ có tính khiêu chiến.

Tiêu chuẩn thiết yếu của vũ khí là có thể đủ độ bền để chống đỡ kích thích của dị năng, sau đó là ổn định dị năng, khai triển lực dẫn dắt, hội tụ năng lượng khó có thể không chế thành một thể thống nhất. Đây chính là kiểm tra kỹ thuật dung luyện cùng tỷ lệ nắm giữ năng lượng của vũ khí sư.

Thiên Lý quan sát vài ngày, đã có thể hiểu được kha khá, đợi sau khi giải đấu kết thúc, nàng quyết định tìm thời gian thí nghiệm một tý. Chỉ cần có thể phân tích ra tỷ lệ nguyên liệu của các loại vũ khí, có lẽ có thể có chỗ đột phá ở phương diện kết hợp quy tắc và vũ khí.

"Đừng chỉ ăn thịt, nên ăn nhiều rau dưa một chút." Trong phòng ăn, Thiên Lý thêm vài dưa rau vào trong bát của Tra Nhĩ.

Tra Nhĩ lấy thân phận vệ sĩ tiến vào, mỗi người hoặc là mỗi đoàn đội đều có thể mang 1-3 cái vệ sĩ tiến vào khu thi đấu, chỉ cần không quấy rối trong trận đấu, ban tổ chức cũng sẽ không hỏi đến. Hơn nữa vệ sĩ cũng có thể làm người đối chiến, bọn họ càng có thể phát huy tác dụng của vũ khí hơn. Đương nhiên, Tra Nhĩ nhất định không thể dự thi, lấy lực sát thương của hắn, rất có thể sẽ trong mấy giây đem đối thủ giải quyết sạch sẽ...

Trong khoảng thời gian này Tra Nhĩ vẫn liên tục biểu hiện rất tốt, ngoại trừ sức ăn càng ngày càng tăng lên, ngay cả việc thường xuyên tóa sát khí cũng kìm hãm rất nhiều.

Điều duy nhất làm cho Thiên Lý hơi rối rắm đó là, Tra Nhĩ hoàn toàn là một người chỉ ăn thịt, cũng không biết là do thói quen kén ăn trước khi bị trục hóa, hay là sau khi bị trục hóa mới thay đổi.

Cũng may hắn nguyện ý tiếp nhận thức ăn mà Thiên Lý lựa chọn cho hắn ngoại trừ thịt, mặc dù đối với loại thức ăn này, hắn ngay cả động tác nhấm nuốt cũng giảm đi, bình thường đều là trực tiếp nuốt vào bụng...

Đám người Ba Tư Đốn đối với hình thức sống chung hơi kỳ lạ của hai người một lớn một nhỏ này đã thấy nhưng không thể trách, bọn họ đoán rằng Tra Nhĩ rất có khả năng đã nhận một cái kích thích hoặc tổn thương gì đó, mới biến thành bộ dạng hiện tại, mặc dù có lúc cảm thấy thiếu niên này rất đáng sợ, nhưng chỉ cần ở bên cạnh Thiên Lý, hắn liền càng giống một đứa bé hơn so với Thiên Lý, nhu thuận vô hại.

Bọn họ chưa thấy qua hình ảnh Tra Nhĩ giết người, lại không cảm giác được dao động dị năng trên người hắn, cho nên chỉ đều cho rằng tố chất thân thể của thiếu niên này tốt hơn người bình thường.

Cách lúc đối chiến chỉ còn hai ngày, công tác chuẩn bị của đám người Ba Tư Đốn cơ bản đã hoàn thành, còn lại chính là không ngừng kiểm tra và mô phỏng, hết sức làm đến không chút sơ hở nào.

Hôm nay, Thiên Lý vẫn như bình thường đi đến phòng làm việc trước, lúc đi tới cửa, đột nhiên dừng lại.

Nàng nhieu mày, nhập mật mã đi vào phòng, vừa chào hỏi đám người Ba Tư Đốn, vừa cẩn thận cảm giác.

Đúng vậy, là máy theo dõi, ngay tại phía trên cửa kim loại. Thiên Lý chắc chắn hôm qua còn chưa có vật này.

Phòng làm việc của giải thi đấu đã cài đặt máy theo dõi nghiêm cẩn, coi như là ban tổ chức muốn cài đặt camera di động cũng có lỗi vào chuyên môn, trước khi tiến vào còn sẽ thông báo trước. Hiển nhiên, cái máy theo dõi này là có người lên cài đặt.

Nhưng khiến cho Thiên Lý nghi ngờ chính là, mỗi gian phòng làm việc đều cài đặt mật mã, đối phương vào bằng cách nào đây?

Nàng tạm thời chỉ có thể nghĩ đến ba khả năng, một là đối phương có quan hệ với người trong ban tổ chức, thông qua thu mua hoặc là giao dịch khác để đổi lấy mật mã; hai là đối phương là cao thủ giải mã, có thể trong một thời gian cực ngắn giải được mật mã; ba là trong đoàn đội của bọn họ có người tiết lộ bí mật.

Khả năng thứ ba cơ bản có thể loại trừ, phòng nghỉ của nàng và đám người Ba Tư Đốn thông với nhau, nếu như có bất kỳ hành động khả nghi nào, nàng đều có thể lập tức phát hiện.

Như vậy còn lại hai khả năng, bất kể là cái thứ nhất hay cái thứ hai, đều đại biểu cho việc bình xét đối chiến rất nhanh liền sắp bắt đầu cũng sẽ không như thuận lợi như trong dự tính.

Thiên Lý cũng không có nói phát hiện của mình cho đám người Ba Tư Đốn, mà là làm bộ như lơ đãng nhìn màn hình mơ hồ. Đối phương lúc này mới cài đặt máy theo dõi, hiển nhiên là muốn biết rõ quá trình mô phỏng của bọn họ, thu thập tài liệu chi tiết, để đề ra phương thức đối chiến tương ứng.

Đối phương hẳn là chỉ theo dõi một phần nhỏ, không tính là nghiêm trọng, chỉ cần lúc đối chiến phát huy như bình thường, liền không cần để ý những thứ mờ ám nhằm chán này.

Nếu hiện tại nói ra, ngoại trừ gia tăng gánh nặng trong lòng nhóm người Ba Tư Đốn ra, lại không có chút giúp ích nào đối với trận đấu. Đối phương dám mạo hiểm cài đặt máy theo dõi, tất nhiên có đủ lòng tin không bị người khác tra ra thân phận.

Tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến trước đi.

Ngày bình xét đối chiến, quảng trường gần như không còn chỗ ngồi, hôm nay tổng cộng có mười tổ tranh tài, bốn tổ cơ giới, năm tổ vũ khí, một tổ dụng cụ phụ trợ.

Mỗi một tổ đều phải liên tục tiến hành tỷ thí trong vòng ba ngày, cho phép cải tiến và tu chỉnh vũ khí cho thỏa đáng, nếu như trình độ hư hại của vũ khí đạt tới hơn 30%, sẽ mất tư cách tranh tài.

Người được chọn để tham chiến trong đoàn đội của Thiên Lý là Ba Tư Đốn, vị tráng hán này đã từng nhận huấn luyện thể năng chuyên nghiệp, thân thủ rất nhanh nhẹn.

Đối thủ của bọn họ là đội ngũ số 25.

Trong lời giới thiệu của phát ngôn viên, trên khoảng không của quảng trường xuất hiện màn sáng tám mặt khổng lồ, tương ứng với tám phương hướng. Đài chiến đấu ở giữa được nâng lên, lồng năng lượng được khởi động.

Trận tỷ thí đầu tiên chính là đội ngũ số 3 và số 18 của tổ máy móc, Thiên Lý bọn họ được đánh số 11, an bài ở trận đấu thứ ba.

Đội ngũ số 3 chế tạo một đôi bao cò tay điện năng, bao gồm cả công kích và phòng ngự, sử dụng dễ dàng linh hoạt, một tổ khác lại tương đối chậm lụt, đăng cấp vũ khí đối lập rõ ràng. Chỉ trong hơn năm mươi phút liền đánh mất lực chiến đấu, tuyên bố thất bại.

Trận 2 là tổ vũ khí đối chiến. Ngoại hình của vũ khí dị năng thiên về vũ khí lạnh, đao, kiếm, roi dài, lưới câu cùng với vũ khí thuộc loại bắn ra ví dụ như cung nỏ v.v..., phương thức biểu hiện nhiều màu nhiều vẻ, bóng sáng lằn lượt va chạm, mỗi một lần va chạm đều có thể nhận được một hồi ứng họ.

Thiên Lý cảm giác được vũ khí sau khi trải qua dị năng kích thích, thuộc tính sinh ra biến hóa kịch liệt, hơn nữa cực kỳ không ổn định, công hiệu phát huy phụ thuộc vào ảnh hưởng năng lực hoặc giới hạn của người sử dụng.

Tỷ lệ của nguyên liệu và kết cấu năng lượng có thể kết hợp hoàn mỹ hay không? Đây đại khái là vấn đề nàng muốn xâm nhập nghiên cứu sau này.

Sau khi kết thúc trận thứ hai có thời gian nửa giờ ở giữa để nghỉ ngơi.

Ba Tư Đốn đã ăn mặc chỉnh tề, bất cứ lúc nào chuẩn bị ứng chiến. Đám người Khoa Phi Nhĩ lại kiểm tra lại máy móc một lần nữa, sau khi xác nhận không có sai sót gì mới vỗ vai của hắn nói: “Tiếp theo phải nhìn anh đó, lão Ba.”

Ba Tư Đốn bĩu môi: “Đừng có gọi tôi là lão ‘Cha’*, tôi không có con trai lớn như cậu.”

*giải thích:

_ Ở chỗ này mọi người gọi Ba Tư Đốn là lão Ba, tức là ông (họ) Ba à; nhưng Ba Tư Đốn lại nói chệch đi là lão ‘Cha’, tức là ông bố già (khụ khụ)

”Chứ sao nữa.” Khoa Phi Nhĩ găt một câu.

Mấy người đều nở nụ cười.

Lúc này, truyền thanh giới thiệu chương trình, Ba Tư Đốn chính thức ra sân.

Thiên Lý dùng cảm giác quét qua đối thủ, cánh tay bên phải của người nọ có một con robot đang ngồi, ẩn chứa năng lượng đóng băng cùng trọng lực, bên trái cũng đeo một trang bị bảo vệ tay có thể hình thành lá chắn ánh sáng.

Đây là vũ khí máy móc loại hình lực lượng.

Lá chắn của Ba Tư Đốn có chứa điện năng, hẳn là tương đối chiếm ưu thế.

Đối chiến bắt đầu, đối phương giẫm chân một cái tại chỗ, liền vọt tới chỗ Ba Tư Đốn, đánh tới một quyền.

Ba Tư Đốn bị đánh lui một bước, lúc đối phương đánh tới lần nữa liền vội vàng né tránh. Sắc mặt hắn ngưng trọng, cánh tay trái run lên nhẹ nhẹ, lá chắn ánh sáng vừa thu lại, trong không trung rơi xuống một mảnh vụn bông tuyết. Không thể tưởng tượng được chỉ một lần giao phong đã để cho hắn rơi vào hạ phong, lực lượng của bao tay máy móc mạnh hơn so với suy nghĩ của hắn.

Đương nhiên, điện năng của hắn cũng gây tổn thương không nhỏ cho đối phương.

Ba Tư Đốn hiểu, tiếp theo không thể lấy cứng đối cứng với đối phương, tốt nhất là kéo giãn khoảng cách, phát huy thật tốt uy lực của súng lửa tím.

Đối phương hiển nhiên cũng hiểu đạo lý này, không ngừng tìm cơ hội chiến đấu cận thân với Ba Tư Đốn.

Ba Tư Đốn thân thủ linh hoạt, sử dụng súng lửa tím tự nhiên, mấy lần ép lui đối thủ. Nếu không có cách nào đến gần, đối phương thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Đúng lúc này, giữa lá chắn ánh sáng của đối phương đột nhiên bắn ra một con trỏ, đánh vào đùi Ba Tư Đốn, mặc dù không bị thương, nhưng lại khiến cho tốc độ di chuyển của hắn chậm đi mấy giây. Đối phương thừa dịp này, nhanh chóng kéo gần khoảng cách của hai người hơn, lại vung cho Ba Tư Đốn một quyền nặng nề lần nữa.

Ba Tư Đốn khởi động lá chắn quang năng đón đỡ, quyền và lá chắn chạm vào nhau, chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, lá chắn quang năng của Ba Tư Đốn vậy mà vỡ vụn, thân thể bị một quyền khí thể hung hăng của đối phương đánh lui mấy mét.

Lá chắn trên cánh tay ngưng kết một tầng sương băng, muốn khởi động một lần nữa, đại khái cần 3 phút thời gian để tích trữ, nhưng mà 3 phút đủ để cho đối phương lại phát ra một quyền nữa, không có lá chắn ánh sáng phòng hộ, chỉ dựa vào thân thể nhất định không thể mạnh mẽ đối kháng được.

Đối phương một kích đắc thủ, thể công càng thêm mãnh liệt, vậy mà bất chấp đã thương của súng bắn, mạnh mẽ nhảy vào, vung quyền lần nữa.

Ba Tư Đốn ánh mắt sắc bén, nổ súng bắn, ở trong cảnh nghìn cân treo sợi tóc, đánh trúng chỗ hiểm của đối phương, hóa giải nguy cơ lần này.

Song còn chưa kịp thở một hơi, giữa lá chắn của đối phương lại bắn ra một con trỏ, công kích trực tiếp vào cổ họng, Ba Tư Đốn gợn tay trái lên ngăn, lại quên lá chắn ánh sáng tạm thời không thể khởi động, trên mu bàn tay bị vạch ra một miệng máu. Đồng thời, bụng nhận lấy một kích nặng nề, thân thể bị đánh bay chừng mười mét.

Ba Tư Đốn cuộn cong lại thân thể, vẻ mặt thống khổ, lại cũng không còn sức đánh một trận.

Theo giọng trọng tài tuyên bố đối phương là người thắng vang lên, người xem không khỏi phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Đám người Khoa Phi Nhĩ thấy nóng lòng không thôi, chờ kết quả tuyên bố xong, lập tức chạy tới nâng đỡ Ba Tư Đốn trở về khu nghỉ ngơi.

Bọn họ ai không nghĩ tới vậy mà sẽ bị thua.

”Như thế nào?” Khoa Phi Nhĩ chờ nhân viên cứu hộ kiểm tra hết thương thế của Ba Tư Đốn, lo lắng hỏi.

Ba Tư Đốn sắc mặt nặng nề lắc đầu.

Cố Phi an ủi: “Không có việc gì, chúng ta còn có cơ hội, sau khi trở về đem vũ khí cải tiến, lần sau nhất định có thể thắng.”

Khoa Phi Nhĩ cũng gật đầu phụ họa.

Ba Tư Đốn nói: “Cánh tay máy móc của đối phương quả thực rất lợi hại, không biết là chế tạo như thế nào, lại có thể đánh vỡ giới hạn đẳng cấp năng lượng, phát huy ra uy lực lớn như vậy.”

Khoa Phi Nhĩ cùng Cố Phi đưa mắt nhìn nhau, lấy kinh nghiệm của bọn họ, chưa bao giờ nhìn thấy phương pháp có thể đánh vỡ đẳng cấp năng lượng.

”Con nghĩ, hán cũng không đánh vỡ đẳng cấp năng lượng.” Thiên Lý đột nhiên mở miệng nói ra.

Ba người đều nhìn về phía nàng, Ba Tư Đồn hỏi: “Có ý gì?”

Loại chuyện thi đấu lớn này, vì để tránh thương vong, ban tổ chức cũng sẽ nghiêm khắc yêu cầu người dự thi chỉ có thể sử dụng năng lượng cấp thấp, cũng tức là, năng lượng mà vũ khí máy móc kích phát ra không thể vượt qua giới hạn thừa nhận của con người. Trừ phi người dự thi có được công nghệ chế tạo quá mức, có thể dưới tình huống năng nguyên thấp, phát huy ra lực công kích cường đại gấp mấy lần.

Cho nên ở dưới tình huống năng lượng ngang nhau, lá chắn quang năng của Ba Tư Đồn không thể dễ dàng bị đánh nát, vũ khí bọn họ chế tạo cũng không có vấn đề, giải thích duy nhất chỉ có thể là công nghệ chế tạo của đối phương hoàn mỹ hơn bọn họ mà thôi.

Nhưng là hiện tại, Thiên Lý lại không có cùng cách nhìn.

”Ý của con là, bọn họ ăn gian.” Thiên Lý bình tĩnh nói ra lời khiến người ta kinh dị.

”Ăn gian?” Ba người đồng thời kinh hô.

Khoa Phi Nhĩ cau mày nói: “Con là nói, bọn họ sử dụng hạt nhân năng lượng cao cấp? ... Không thể nào. Tất cả vũ khí đều phải trải qua kiểm tra năng lượng, bọn họ làm sao có thể lừa được dụng cụ kiểm tra?”

Hai người khác cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc không hiểu.

Thiên Lý từ từ nói: “Bọn họ sử dụng quả thực là năng lượng cấp thấp.”

”A?”

”Chỉ là...” Thiên Lý quay đầu đến phương hướng quảng trường, “Bọn họ không ngừng trang bị một năng lượng trọng yếu.”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: 40: Phản công trận đấu vòng loại

”Không chỉ trang bị một hạt nhân năng nguyên?” Khoa Phi Nhĩ nghi ngờ nói, “Nó như thế nào?”

Thiên Lý trả lời: “Một hạt nhân năng nguyên cấp thấp có thể phóng ra năng lượng không vượt quá 42500V. Lấy lượng năng lượng như vậy thì tuyệt đối không thể chống đỡ nổi hai loại công năng hoàn toàn khác hẳn nhau. Nhưng rất rõ ràng đó là người vừa rồi đối chiến cùng tiền sinh Ba Tư Đồn kia đã trang bị vũ khí không chỉ có chứa tác dụng đóng băng, còn thêm cả tăng phúc lực lượng.”

”Có lẽ là giống như lời Ba Tư Đồn vừa rồi, bọn họ nắm giữ kỹ thuật tiên tiến mà chúng ta không, đánh vỡ giới hạn cấp bậc năng nguyên?” Cô Phi chán chừ nói.

Thiên Lý nâng tay trái lên, mở máy tính của mình ra, nhanh chóng gõ vài cái trên bàn phím.

”Đây là cái gì?” Cô Phi tò mò đi tới gần hỏi.

”Số liệu mô phỏng vũ khí của đối phương.” Thiên Lý vừa thao tác vừa trả lời, “Thông qua sức phòng ngự của lá chắn ánh sáng mà chúng ta chế tạo, có thể đại khái suy tính ra được lực công kích của đối phương, bỏ qua công năng đóng băng và trọng lực, lực công kích bình thường của họ gấp của chúng ta 2 lần, mà Fvcosa lại gấp của chúng ta 4 lần. Mọi người cảm thấy điều này có ý nghĩa gì? Đó chính là năng nguyên mà bọn họ phóng ra tuyệt đối đã đạt tới trình độ cấp trung. Trên đời này làm sao lại có loại kỹ thuật có thể dùng một hạt nhân năng nguyên cấp thấp phóng ra năng lượng đạt tới một hạt nhân năng nguyên cấp trung? Tổng năng lượng của mỗi loại hạt nhân năng nguyên đều là cố định, cho dù kỹ thuật cao tới đâu, dưới tình huống cấp bậc năng nguyên giống nhau, muốn gia tăng lực công kích, chỉ có thể thay đổi nguyên lý và phương thức công kích.”

Thiên Lý vừa nói, vừa liệt kê ra một loạt các dãy số liệu phức tạp ở trên máy tính.

Cả ba người Ba Tư Đồn đều ngơ ngác nhìn nàng, giống như hôm nay mới nhận thức nàng vậy. Bọn họ thật sự rất khó tin rằng đứa bé trước mặt này vậy mà lại có được suy nghĩ tỉ mỉ như thế, chỉ quan sát một cuộc đối chiến mà ngay cả số liệu của đối phương cũng đã tính toán ra được, còn có thể tiến hành phân tích có lí có cứ hẳn hoi.

Lúc đó Khoa Phi Nhĩ và Cô Phi ngay ở bên người nàng hoàn toàn không chú ý tới những thứ đó.

”Chẳng lẽ bọn họ thật sự lắp ráp nhiều hạt nhân năng lượng cấp thấp?” Tạm thời dè dặt kinh dị trong lòng xuống, Khoa Phi Nhĩ nhíu mày nói, “Đây là trái với quy định. Không chỉ bởi vì giải thi đấu không cho phép sử dụng lượng năng nguyên vượt qua mức 42500V, càng quan trọng hơn là, nhiều hạt nhân

năng lượng vượt qua quy cách sử dụng sẽ ảnh hưởng tính vận hành ổn định của máy móc. Xét theo kích cỡ cánh tay máy móc mà bọn họ chế tạo, căn bản là không có cách nào lắp ráp nhiều hạt nhân năng lượng.”

Thiên Lý nói: “Con đoán, bọn họ chỉ sợ là hy sinh tính ổn định để trả giá, đổi lấy lực công kích cao gấp bội trong một thời gian ngắn.”

Cố Phi đâm một cú vào tường, căm giận nói: “Nếu thật sự là như thế, vậy bọn họ không xứng làm máy móc sư. Nguyên tắc hàng đầu của máy móc chính là ổn định, chế phẩm máy móc thiếu tính ổn định là thứ không có chút giá trị nào.”

“Chúng ta có nên báo lại không?” Khoa Phi Nhĩ hỏi hướng Ba Tư Đốn.

“Đương nhiên có.” Cố Phi cất lời nói.

Ba Tư Đốn im lặng một hồi, trầm giọng nói: “Nếu như Thiên Lý phỏng đoán là sự thật, như vậy cho dù chúng ta có báo lại cũng không có tác dụng, một khi đối chiến kết thúc, bọn họ chắc chắn đã tháo rời hạt nhân năng lượng còn thừa ra rồi.”

“Vậy cứ cho qua như thế?” Cố Phi oán giận nói, “Chúng ta thua trắng một trận? Giám khảo cũng sẽ không kiểm tra máy móc bên trong, bọn họ chỉ biết căn cứ vào tình huống đối chiến mà tiến hành cho điểm. Lá chắn ánh sáng của chúng ta bị đánh vỡ, bọn họ sẽ chỉ cho rằng là do kỹ thuật của chúng ta không tốt mà thôi.”

Mấy người đều im lặng.

Khoa Phi Nhĩ đột nhiên nói: “Chúng ta còn có hai trận, có lẽ có thể báo lại cho ban tổ chức trước lúc bắt đầu thi đấu, khi đó xem bọn hắn có thời gian đi tháo hạt nhân năng lượng dư thừa hay không.”

“Tôi đồng ý!” Cố Phi là người thứ nhất phụ họa.

“Nếu thực sự làm như vậy, chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng đến đánh giá của giám khảo về chúng ta.” Ba Tư Đốn ôm miệng vết thương nói, “Một đội ngũ dựa vào việc báo lại để chiến thắng thì còn cái vinh dự gì đây?”

Cố Phi và Khoa Phi Nhĩ nhất thời mang vẻ mặt nản lòng, bọn họ đều là những người tâm cao khí ngạo, tình nguyện thua trong vinh quang, cũng không muốn thắng một cách nhục nhã (= chết vinh còn hơn sống nhục).

Nhưng làm sao có thể nhịn con tức này xuống được? Để cho những kẻ ty tiện bỉ ổi ăn gian kia đề lên trên đầu bọn họ?

“Một khi đã như thế, vậy thắng bọn họ trong lúc đối chiến là được.” Thiên Lý lại lên tiếng nói.

Ba người đồng thời nhìn về phía nàng.

Cố Phi nói: “Làm sao thắng đây? Đối phương có được năng lượng đạt tới cấp trung, lực phòng ngự và lực công kích của chúng ta đều thấp hơn mấy lần so với bọn chúng.”

“Khoa Phi Nhĩ không phải vừa mới nói sao?” Thiên Lý cười nói, “Nhiều hạt nhân năng lượng sẽ ảnh hưởng đến tính vận hành ổn định của máy móc.”

Trong mắt Khoa Phi Nhĩ sáng ngời: “Ý của con là... Đánh lâu dài?”

“Không sai.” Thiên Lý gật đầu nói, “Fvcosa của bọn họ gấp 4 lần của chúng ta, đây là hiệu suất mà một hạt nhân năng lượng cấp trung có thể đạt tới. Hiện tại lại phải dựa vào nhiều hạt nhân năng lượng cấp thấp luân phiên phóng ra, tốc độ vận hành chắc chắn sẽ vượt qua giới hạn chấp nhận, một khi sử dụng trong thời gian qua dài, máy móc của bọn họ tất nhiên sẽ xuất hiện trục trặc.”

Cố Phi không nói hai lời, mở máy tính của mình tính toán thật nhanh, sau một lúc lâu mới vui vẻ nói: “Biện pháp của Thiên Lý hoàn toàn có thể thực hiện, dựa theo tình huống như thế, vũ khí của bọn họ tối đa chỉ có thể duy trì hơn một tiếng.”

Khoa Phi Nhĩ nhìn Ba Tư Đốn, hỏi: “Ba Tư Đốn, anh có nắm chắc kéo dài được từng đó thời gian sao?”

Ba Tư Đốn không có trả lời, ngược lại quay đầu nhìn Thiên Lý, thận trọng hỏi: “Thiên Lý, con hãy nói cho ta biết, con thật sự chỉ là dựa vào máy tính mô phỏng mà tính ra kết luận này sao? Nắm chắc được bao nhiêu phần trăm?”

“90%.” Thiên Lý lạnh nhạt nói, “Con không chỉ dựa vào tính toán, còn có phương pháp khác, nhưng phương pháp này không thể nói ra. Tóm lại, ta khẳng định bọn họ quả thật lợi dụng đại tài lỗ hổng, trang bị nhiều cấp thấp hạt nhân năng lượng, mạnh mẽ phát ra cấp trung công suất.”

Ba Tư Đốn gật gù đầu, cười nói: “Được, ta tin tưởng con, ngày mai, ta liền đánh lâu dài cùng đối phương một trận.”

“Còn thương thế của anh?” Khoa Phi Nhĩ có chút lo lắng.

“Không có chuyện gì.” Ba Tư Đốn khoát tay nói, “Mấy người cứ chờ xem bọn hắn xấu mặt đi.”

...

Ngày hôm sau, đối chiến vũ khí tiếp tục tiến hành.

Lần này bọn họ rút được đến buổi chiều, thời gian chờ đợi càng dài, áp lực tâm lý càng lớn, ngay cả quan sát những đội ngũ khác cũng không làm được.

Thật vất vả đợi đến buổi chiều, đến lúc chính thức lên sân, Ba Tư Đồn lại bỗng nhiên ngược lại, vô cùng trấn định, cười đến sang sảng.

Đối phương thay đổi một người khác tham chiến, hẳn là ngày hôm qua thương thế của người nọ cũng không nhẹ, súng lửa tím của Ba Tư Đồn tuy rằng là sử dụng năng lượng cấp thấp, nhưng tốc độ phóng ra lại nhanh, lực thương tổn cực lớn.

Tiếng còi trận đấu vang lên, đối phương cực nhanh xung phong liều chết đi lên, Ba Tư Đồn đã sớm có chuẩn bị, lập tức kéo giãn khoảng cách.

Thiên Lý “nhìn” bọn họ một đũa một trôn như thế, vậy mà cọ xát gần nửa giờ, khán giả ngoài sân suýt suýt một hồi. Ba Tư Đồn không làm bất cứ một động tác nhỏ nào, đối phương lại rõ ràng đã sốt ruột, hẳn vài lần đến gần người cũng không tấn công được mà lui, cánh tay máy móc đã xuất hiện dấu hiệu nóng lên.

Đúng lúc này, đối phương đột nhiên dừng lại, nhấc tay ý bảo tạm dừng.

Tạm dừng? Trong lúc đối chiến còn có thể tạm dừng? Thiên Lý hơi sững sờ.

Ba Tư Đồn hiển nhiên cũng không nghĩ tới một chiêu này, trong lòng có một loại cảm giác không ổn.

“Tuyển thủ Đan Ni, vì sao lại gián đoạn trận đấu?” Thanh âm của trọng tài vang lên.

“Trọng tài tôn kính, đối thủ của tôi luôn luôn né tránh mà không ứng chiến đối mặt, dường như đang có ý kéo dài thời gian, như vậy làm sao có thể kiểm tra ra ưu khuyết điểm của vũ khí đây? Cho nên tôi đề nghị, không bằng tiến hành tốc chiến 10 phút.”

Lời này vừa nói ra, khán giả xung quanh lập tức trầm trồ khen ngợi.

Tổ trọng tài thương lượng một lúc, nói với Ba Tư Đồn: “Tuyển thủ Ba Tư Đồn, tại sao anh lại không đối mặt ứng chiến? Tuy rằng vũ khí của anh là loại hình công kích từ xa, nhưng trong lúc di chuyển, cũng rất khó đánh bại được đối thủ có phòng ngự, kéo dài thời gian như vậy có ý nghĩa gì sao? Bình xét máy móc chiến đấu cũng không phải là sức chiến đấu của người dự thi, mà là ưu khuyết điểm của vũ khí.”

Ba Tư Đồn biện hộ: “Né tránh cũng là một loại phương pháp phát huy ưu thế của vũ khí, tôi không thừa nhận rằng mình hành vi vi phạm quy định của giải thi đấu.”

Đan Ni lập tức phản bác nói: “Trọng tài, tôi muốn biểu quyết, là cho phép tiếp tục chiến đấu né tránh, hay là tiến hành tốc chiến 10 phút.”

“Yêu cầu được thông qua, chúng tôi sẽ trưng cầu ý kiến của tất cả khán giả trên hiện trường.”

Ba Tư Đồn thấy việc đã được quyết, chỉ có thể dùng sắc mặt ngưng trọng đi trở về chỗ nghỉ.

Đây cũng là một quy định đặc thù của giải thi đấu, lúc đối thủ của người dự thi có dị nghị, có thể đưa ra khiếu nại, để cho khán giả hiện trường biểu quyết.

“Lần này nguy rồi.” Cổ Phi vội vàng nóng nảy nói, “Lại bị bọn họ gài vào bẫy, khán giả chắc chắn sẽ ủng hộ tốc chiến.”

“Không bằng báo lại cho trọng tài đi...” Nói tới đây, Khoa Phi Nhĩ cũng không nói tiếp được, bọn họ sợ dĩ không có báo lại trước chính là muốn cho đối phương tự gánh lấy hậu quả, hiện tại đến sắp đến thời điểm mâu chốt phân ra thắng bại lại đột nhiên báo lên, không dẫn tới ngò vực mới là lạ.

Ba Tư Đồn nói: “Lá chắn của chúng ta nhiều nhất có thể ngăn cản hai quyền của đối phương, một khi lá chắn bị phá, cho dù tôi đánh bại đối phương, chỉ sợ cũng không được đủ điểm. Hiện tại là đâm lao thì phải theo lao, không thể chiến thắng được, cho dù báo lại cũng không có ý nghĩa gì.”

“Hơn nữa hiện tại cũng không thời gian cải tạo lại vũ khí.” Cổ Phi và Khoa Phi Nhĩ đều lộ ra biểu cảm suy nghĩ khổ sở.

Khoa Phi Nhĩ đột nhiên nhìn Thiên Lý, hỏi: “Thiên Lý, con có biện pháp nào không?”

“Khoa Phi Nhĩ, anh là sắp điên rồi sao?” Cổ Phi buồn cười nói, “Thiên Lý cho dù thông minh cũng chỉ là một đứa trẻ thôi!”

Khoa Phi Nhĩ cũng cảm thấy chính mình khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, ngượng ngùng cười với Thiên Lý. Cô bé này tính cách nội liễm, làm việc trầm ổn, ngẫu nhiên sẽ làm cho người ta có ảo giác đang đối mặt với một người trưởng thành.

“Thật ra thì...” Thiên Lý thần nhiên nói, “Biện pháp cũng có một cái.”

Ba người cùng nhau nhìn nàng kinh dị, trăm miệng một lời hỏi: “Biện pháp gì?”

“Tráo đổi công thủ.” Thiên Lý phun ra bốn chữ đơn giản.

Mấy phút đồng hồ sau, kết quả bỏ phiếu được lấy ra, tốc chiến 10 phút thông qua biểu quyết.

Ba Tư Đốn một lần nữa lên sân khấu. Đối thủ Đan Ni đắc ý cười với hắn: “Kẻ nhất gan, xem ngươi còn có thể trốn chỗ nào!”

Ba Tư Đốn khinh thường liếc mắt nhìn hắn.

Trong mắt Đan Ni chột lóe lên chút tàn khốc. Chờ tiếng còi của trận đấu vang lên, hắn giẫm chân tại chỗ kích động nhảy tới, khởi động mức năng lượng lớn nhất, giờ quyền liền tấn công Ba Tư Đốn.

Nhưng mà, hắn cũng không có phát hiện, trang bị hai tay của Ba Tư Đốn đã bị tráo đổi cho nhau..

” ‘Tráo đổi công thủ’ ? Nghĩa là?”

”Phòng ngự của lá chắn ánh sáng là kết giới năng lượng, hoàn toàn là dựa vào năng lượng vận hành, đối phương lắp ráp nhiều hạt nhân năng lượng, chúng ta tiến hành đối chiến năng lượng cùng hắn là không có phần thắng. Nhưng súng lửa tím thì lại khác, thân súng lửa tím là do tài liệu hợp kim cao cấp được lựa chọn tạo thành, có thể thừa nhận năng lượng hơn 60000V. Điều này có ý nghĩa, cánh tay máy móc của đối phương ngay cả bên ngoài của súng lửa tím cũng không phá hư được. Đến lúc đó, chỉ cần dùng thân súng chống lại quyền ép của đối phương, lại lợi dụng lá chắn ánh sáng tiến hành phản kích...”

Ba Tư Đốn giờ ngang súng lửa tím, lúc đang đỡ quyền của Đan Ni, tay phải cũng đồng thời dùng toàn bộ lá chắn cắt về phía cổ của Đan Ni, điện giật tê dại.

Ba Tư Đốn bị đánh lùi lại mấy bước, mà Đan Ni cũng mất thời cơ thừa thắng đuổi đánh.

Lần giao chiến ngắn ngủi này trong nháy mắt liền trôi qua, khán giả thậm chí còn chưa tỉnh lại trong dư vị, cho đến khi trên màn ảnh chiếu lại cảnh vừa rồi, bọn họ mới giật mình phát hiện, tuyến thủ Ba Tư Đốn vậy mà lại hành động khi người ta không đề phòng, tráo đổi trang bị tấn công và phòng thủ. . .

Vừa mới đứng lại, Ba Tư Đốn liền giờ súng lửa tím bắn Đan Ni, Đan Ni miễn cưỡng ngăn trở mấy phát, đợi hết tê dại, lại xung phong liều chết tiến lên.

Ba Tư Đốn lặp lại chiêu cũ, giờ súng đón đỡ, lá chắn công kích. Phản ứng của Đan Ni cũng không thể không nói khá nhau, nâng tám chắn đón đánh.

Vũ khí ngăn va chạm nhau, hai người đồng thời lui mấy bước.

Sắc mặt Đan Ni rất khó coi, tức giận lan tràn, chính năng lượng lên mức lớn nhất, kêu to phóng đến chỗ Ba Tư Đốn.

Ba Tư Đốn nhẹ nhàng tránh một cái, Đan Ni vung vào khoảng không, lá chắn ánh sáng chặn nửa người của hắn, lại không có ngăn cản bắn mấy phát súng về phía cánh tay máy móc.

“... Nếu có cơ hội, hay dùng súng lửa tím công kích cánh tay máy móc của hắn, giảm độ chịu đựng của nó, nhanh phá hư tính ổn định hơn.”

Ba Tư Đốn yên lặng tính toán thời gian trong lòng, đợi đến lúc Đan Ni đánh úp lại lần thứ năm, hắn không có trốn tránh nữa, mà là giờ tám chắn nghênh đón.

Đan Ni lộ ra vẻ vui mừng, cho rằng đã đắc thủ, lại nghe thấy Ba Tư Đốn lạnh lùng thốt lên ba chữ không muốn nghe: “Ngươi thua!” (“你输了!”)

Cánh tay máy móc nằm trên lá chắn ánh sáng, song khiến cho người khác giật mình là, ngay cả sương băng cũng không ngưng kết.

Ngay sau đó, trong cánh tay máy móc bốc ra khói nhẹ, ánh lửa chột lóe, kết cấu năng lượng bị hỏng..

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: 41: Mối vào Huyền thiên

Đám người Ba Tư Đốn cuối cùng cũng thông qua đấu vòng loại, lên cấp đấu bán kết. Lúc chiến thắng đội ngũ số 25, bọn họ cũng đồng thời chủ động báo lại cho ban tổ chức về hành vi ăn gian của đối phương, trải qua nghiệm chứng ngay tại hiện trường là sự thật, đội ngũ số 25 lập tức bị thủ tiêu tư cách dự thi, cũng tạm thời thu hồi thẻ chứng nhận máy móc sư, trong vòng 5 năm không được phép tham gia cuộc thi thăng cấp (dành cho những máy móc sư thăng từ sơ cấp lên trung cấp rồi lên cao cấp nè, v.v...)

”Bá Ân!” Giọng nói to của Ba Tư Đốn từ ngoài cửa truyền đến, “Chúng tôi đến rồi, có gì ăn ngon không?”

”Cậu cho rằng nhà của tôi là nhà hàng sao?” Bá Ân đứng ở cửa lạnh lùng đáp lại một câu.

”Được rồi, chúng tôi là đến ăn mừng nha, báo cáo là đấu vòng loại đã thắng lợi rồi nhé.” Ba Tư Đốn vỗ vai hắn xong liền ngang nhiên tự đi vào phòng.

”Ngượng ngùng, quấy rầy rồi.” Khoa Phi Nhi xin lỗi cười cười.

”Không sao, vào đi.” Bá Ân đón bọn họ vào, để robot mang trà bánh lên.

Cố Phi nhìn trái nhìn phải một tý, hỏi: “Thiên Lý đâu?”

”Đi ra ngoài với Tra Nhi rồi.” Bá Ân tùy ý trả lời.

”A.” Về mặt Cố Phi thất vọng.

Ba Tư Đồn uống một ngụm trà, đột nhiên hỏi: “Bá Ân, cậu thành thật nói cho tôi, Thiên Lý thật sự là đứa trẻ mồ côi mà cậu thu dưỡng sao? Không có bối cảnh hay thân phận gì khác?”

Bá Ân kỳ quái nhìn hấn một cái, “Làm sao nữa vậy?”

”Đứa bé này không tầm thường chút nào, bé không chỉ có có thiên phú máy móc cực cao, hơn nữa còn thông minh hơn người.”

Khoa Phi Nhi gật đầu: “Không sai, trận đấu lần này nếu như không có bé nhấc nhò, chỉ sợ chúng tôi cũng phải lật thuyền trong mương.”

Bá Ân cười nói: “Lúc tôi mới gặp cô bé, cũng cảm thấy bé ổn trọng hơn so với những đứa trẻ bình thường, nhưng bé cũng lắm mới chỉ mười một tuổi, các cậu cũng đừng thổi phồng bé quá.”

”Không phải là thổi phồng.” Ba Tư Đồn nghiêm cẩn nói: “Tôi hoài nghi IQ của bé đã sớm vượt qua tiêu chuẩn bình thường. Bá Ân, trên tư liệu của bé có ghi lại số liệu kiểm tra IQ không?”

Bá Ân lắc đầu: “Không có, thân thể của bé rất đơn giản, mẹ thì mất sớm, cha thì chết trong thú triều, người thân khác thì không rõ tung tích, trên tư liệu không chỉ không có số liệu IQ hay EQ, mà ngay cả một lần ghi chép kiểm tra dị năng hàng năm của bé cũng không có.”

Bá Ân cũng không nói chuyện tình Thiên Lý thông qua kiểm tra dị năng ra, dù sao đây cũng là chuyện cá nhân của cô bé, cho dù muốn nói, cũng phải là do chính bé nói.

”Vậy rất kỳ quái.” Bá Ân sờ sờ cằm, lẩm bẩm nói, “Bây giờ làm sao còn có thể có một đứa trẻ không tiến hành những kiểm tra đó?”

”Cũng không thể nói như vậy.” Khoa Phi Nhi nói, “Chúng ta luôn luôn ở khu vực cấp B, cho nên luôn cảm thấy điều đó là đương nhiên, nhưng khu vực cấp D thì khác, trình độ sinh hoạt của họ tương đối thấp, chế độ cũng không đủ hoàn thiện, rất nhiều đứa bé cũng không được hoàn chỉnh tư liệu đăng ký, chắc hẳn Thiên Lý cũng là như thế.”

Mấy người còn lại nghe xong, đều cảm thấy có lý, cũng không dây dưa vấn đề này nữa.

Cố Phi đột nhiên tràn đầy hăng hái nói: “Không bằng chúng ta mang Thiên Lý đi kiểm tra toàn diện một lần đi?”

”Đề nghị này không tồi.” Ba Tư Đồn ha ha cười nói, “Bá Ân cậu thấy thế nào?”

”Các cậu trực tiếp đi hỏi Thiên Lý đi.” Bá Ân thì cảm thấy không sao cả, thật ra thì hấn cũng rất tò mò muốn biết tố chất của Thiên Lý đã đạt tới trình độ gì.

”Cứ quyết định như vậy đi, chờ Thiên Lý trở về rồi hỏi.” Cố Phi rất nhiệt tình đối với việc này, giống như vừa mới phát hiện ra đại lục mới vậy.

Trên đời này không thiếu những thiên tài, nhưng thiên tài bình thường đã sớm đã được phát hiện, cũng được dẫn vào cơ cấu chuyên môn tiến hành bồi dưỡng trọng điểm, người thường rất khó gặp.

Khoa Phi Nhi đột nhiên cảm khái: “Tôi có phải nên xin làm người giám hộ cùng hay không?”

Cố Phi khinh bỉ nói: “Anh cái tên có vị hôn thê này, chen chân vào làm gì? Thích đứa nhò thì nhanh đi kết hôn đi.”

”Đúng vậy, kết hôn sớm chút đi, sinh một đứa trẻ thông minh giống như Thiên Lý vậy, rất tốt đó.” Ba Tư Đồn cũng trêu ghẹo hấn.

”Xùy xùy, nhìn lại đi.” Khoa Phi Nhi cười cười không nói.

Bá Ân không có tham gia nghị luận với họ, vẫn còn đang suy nghĩ, hộ tịch của Thiên Lý đã được nhập vào 3B14 vào ba ngày trước, phân vào thành Thượng Ngu tốt nhất ở trung tâm thành phố, hôm nay đi ra ngoài chính là đi xem nhà mới. Cấp bậc dị năng của cô bé là: Trung. Song lại có điều kỳ lạ là, trên tư liệu không có ghi chủng loại dị năng mà lại ghi là “Đặc thù”.

Về phần kiểm tra IQ hay EQ, chắc hẳn cũng chỉ là thêm hoa trên gấm (ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn) mà thôi...

Thiên Lý cùng Tra Nhi đi đến thành Thượng Ngu, nơi này chắc hẳn là trụ sở trên danh nghĩa của nàng sau này.

Không giống như phòng ốc ở khu vực cấp D kia, nơi này bất kể là hoàn cảnh, diện tích, bố trí hay thiết bị, v.v... cũng đều thuộc loại cấp bậc xa hoa vượt quy cách.

Biệt thự độc lập hơn năm trăm mét vuông, tổng cộng có bốn tầng kể cả tầng hầm ngầm, đừng nói là chỉ cho hai người ở, cho dù có 20 người cũng không phải lo chen chúc.

Tra Nhĩ khá thích thú, luôn lên nhảy xuống quy hoạch lãnh địa của mình.

Thiên Lý dùng cảm giác quét một vòng, làm quen với cấu tạo chính thể phòng ốc và bố trí các nơi một lần, sau đó đi vào phòng nghỉ ở tầng hai, toàn bộ bên trong đều là thiết bị điện tử, mở màn hình ra là có thể xem điện ảnh và truyền hình, nghe nhạc, lên mạng, v.v...

Khiến Thiên Lý tò mò là ở giữa có đặt một cái máy chơi game hình quả trứng gà, dài chừng 2m5, đặt nghiêng một góc 30°, chạm tay vào vỏ ngoài, khoang trò chơi lập tức mở ra, lộ ra nệm mềm và hệ thống thao tác bên trong.

Thiên Lý suy nghĩ một chút, quyết định thử chơi. Cho nên đã nằm vào đó, đội mũ cảm ứng, khởi động hệ thống, khoang trò chơi lập tức khép kín, bên tai cũng vang lên giọng nói điện tử: [Hoan nghênh tiến vào thế giới giả tưởng, xin hãy đặt tên cho nhân vật tượng tượng của ngài.]

Thiên Lý nhập vào trên bàn phím cảm ứng: [ZERO].

[Tiểu thư ZERO, xin hãy đặt mật mã khởi động (password login).]

Thiên Lý lại nhập mật mã, làm theo chỉ dẫn của máy tính, hoàn thành từng bước.

Vài phút sau, tất cả được sắp xếp ổn thỏa, bên tai chợt vang lên một hồi nhạc êm tai. Lập tức, Thiên Lý cảm giác thân thể chợt nhẹ bẫng, giống như mình được đặt vào một thế giới khác, một thế giới được tạo thành từ những con số và đường cong. Đây là tín hiệu mà cảm giác phản hồi lại cho nàng, loại trừ hiệu quả màu sắc và phủ lên*, nàng có thể “nhìn” được chính là những thứ đó.

*giải thích: “phủ lên” là một phương pháp vẽ trong hội họa Trung Quốc, dùng mực loãng hoặc màu nhạt tô phủ lên tranh đã vẽ để tăng hiệu quả nghệ thuật. Song ở đây tác giả dùng “phủ lên” với nghĩa khác, có thể hiểu giống như một tấm màn che đầy màu sắc phủ lên trên, nhưng ở dưới thực ra chỉ là những con số lập trình.

Ngoại trừ thiếu đi chút hương thụ thị giác ra, những thao tác khác cũng không bị ảnh hưởng.

Khi máy chơi game mở ra sẽ tiến hành kiểm tra toàn thân người sử dụng, cho nên các số đo trên thân hình của nhân vật tượng tượng là không thể điều chỉnh, song lại có thể hoá trang một chút.

Thiên Lý chọn một bộ trang phục tương đối trung tính, sửa tóc dài thành tóc ngắn, thoát nhìn giống như một đứa bé trai.

Nàng đi vào đường phố trong game, dòng người xung quanh qua lại như thoi đưa, các loại kiến trúc kỳ lạ đủ loại màu sắc nối tiếp nhau san sát.

Thiên Lý mở màn hình nhỏ, xem xét một chút bảng xếp hạng game, lựa chọn game xếp hạng nhất trong đó —— “Huyền thiên”.

Thật ra thì là kiếp trước hay kiếp này, game vẫn không phải là thứ khiến Thiên Lý cảm thấy hứng thú, cái nàng cảm thấy hứng thú là trình độ khoa học kỹ thuật của thế giới được tạo nên từ số liệu này, mà muốn hiểu biết cái trình độ này, phương pháp tốt nhất chính là trực tiếp tiến vào trong game.

Giới thiệu về “Huyền thiên” rất đơn giản, đây là một game kiểm tra kỹ xảo chiến đấu của người chơi; sách lược chiến thuật, kiến thiết quân sự, tiếp tế hậu cần, v.v... đã tổng hợp lại thành một game mạng tổ chức chiến trường khổng lồ.

Người chơi đăng nhập vào Huyền thiên giống như tiến vào một chiến trường chân thực: quy hoạch thành thị, thành lập đoàn đội, cạnh tranh tài lực, lung lạc nhân tài, thi đấu thể thao cá nhân, giết quái dã ngoại, khai thác tài nguyên, sưu tập bảo vật, thậm chí còn có cả cánh cổng không gian ngẫu nhiên tạo thành. Chỉ cần có năng lực là có thể đứng vững gót chân ở thế giới này, đạt được vinh dự tối cao.

Đây không chỉ là một trò chơi, mà cũng là một trong những phương pháp để chọn lựa nhân tài trong thế giới thực tế.

Thiên Lý đứng ở cổng game kiểm tra tổ chức, chỉ số thân thể ở mức dưới tiêu chuẩn của người bình thường, máy tính đề nghị người chơi lựa chọn phương hướng phát triển kỹ năng cuộc sống.

Thiên Lý không để ý đến, trực tiếp tiến hành bước tiếp theo —— sáng tạo nhân vật trong game. Nhân vật trong game không giống với nhân vật giả tưởng, cái sau thì không thể thay đổi thân hình, nhưng là cái trước lại có thể căn cứ vào các game khác nhau mà lựa chọn chiều cao, bề ngoài, số tuổi, giới tính v.v... mà mình thích.

Nhưng lại không thể thay đổi số liệu ban đầu, khi máy tính kiểm tra được chỉ số thân thể của người chơi chỉ có 100, dưới tình huống người chơi lựa chọn hình thể cường tráng có chỉ số vượt qua 200, như vậy rất có khả năng sẽ bởi vì số liệu không đạt tiêu chuẩn mà mất đi tính phối hợp.

Giống như Thiên Lý là tổ chức thân thể của một đứa bé, như vậy lựa chọn thân hình trưởng thành chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến năng lực hành động của nàng. Trong trò chơi tuy rằng có thể thăng cấp, nhưng thể chất yếu ớt cũng sẽ gia tăng tỉ lệ tử vong, ảnh hưởng đến hiệu suất thăng cấp.

Song Thiên Lý chỉ muốn tự trải nghiệm cảm giác chơi game, nên cũng không điều chỉnh nhiều, vẫn lấy bộ dạng bé trai tiến vào game, tên cũng vẫn là

“ZERO“.

Nơi sinh ra là một thành thị phồn hoa, tuổi nàng đặt ra là 12 tuổi, được hưởng lợi ích của trẻ vị thành niên, hàng tháng có thể lĩnh tiền sinh hoạt, ngoại trừ học tập ra cũng không hạn chế đặc thù nào khác. Nhưng nếu là rời khỏi những tòa chủ thành, sẽ không được hệ thống bảo vệ nữa.

Thiên Lý một đường đi dạo, khắp nơi trong thành thị đều có thể thấy người chơi đang tiến hành những giao dịch, những giải thi đấu thể thao cá nhân hay tổ chức thành đoàn thể, bán đấu giá v.v...

Nàng xem xét bảng xếp hạng một chút, bên trên gồm: bảng xếp hạng cấp bậc thành thị, bảng xếp hạng cấp bậc dong binh đoàn, bảng xếp hạng chiến tích cá nhân, bảng xếp hạng anh hùng, bảng xếp hạng tài phú, bảng xếp hạng vũ khí, bảng xếp hạng bảo vật, v.v...

Đi dạo được một vòng quanh thành thị, Thiên Lý đi vào một tiệm vũ khí, dùng điểm sở hữu ban đầu mua một bộ trang bị đơn giản. Điều này cũng nghĩa, trước lúc được phát tiền sinh hoạt tháng sau, nàng không có nguồn kinh tế, cũng rất có khả năng sẽ chết vì đói bụng... (sofummy)

Thiên Lý mặc giáp da, lưng đeo một cung phục hợp (cung có thể tách ra để ghép lại) liền rời khỏi thành thị.

[ZERO rời khỏi thành Khai Sát, con đường phía trước đầy hiểm ác, xin hãy hành động cẩn thận!] Máy tính cảnh báo.

Ngoài thành là một mảnh rừng rậm, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu của thú.

Mở bản đồ, gần đó có một thành thị, là thành khế ước do người chơi thành lập.

Ở trong thế giới giả tưởng, cảm giác của Thiên Lý không có cách nào tiến hành xem xét trong phạm vi lớn, nhưng lại có thể kiểm tra số liệu một cách nhanh chóng, nàng không cần mở tab cũng có thể thực hiện mệnh lệnh.

Nhưng để thể nghiệm tiến trình của game, nàng kiên nhẫn đi từng bước một theo chỉ dẫn.

Bên người thường thường có vài bóng người phóng qua, mang theo từng đợt tiếng vèo vèo của dòng khí.

Thiên Lý dùng cảm giác kiểm tra số liệu xung quanh, vừa tránh né quái vật, vừa đi đến hướng thành khế ước.

Nếu như có người cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện một hiện tượng kỳ quái, một bé “trai” nhỏ mặc một thân trang bị rách nát một mình đi trong rừng rậm nguy hiểm, lại luôn có thể đứng lúc đi vòng qua quái vật, an toàn đi tiếp, suốt hơn hai mươi phút vẫn không hề có chút tổn thương nào.

Đột nhiên, gần đó xuất hiện một dòng số liệu khổng lồ, Thiên Lý dừng bước chân, chuyển sang hướng kia, chưa đợi nàng nhìn rõ, chỉ cảm thấy số liệu bay tránh đi. Chờ số liệu ổn định, cảnh sắc xung quanh biến đổi, vốn là rừng cây rậm rạp biến thành một thành thị phé tích, nàng giống như đã được dời đi trong nháy mắt.

Thiên Lý rất nhanh đã hiểu được, đây chắc hẳn chính là cánh cổng không gian ngẫu nhiên xuất hiện theo như giới thiệu về game.

Ngoại trừ nàng ra, còn có bốn nam một nữ khác được truyền tống lại đây.

”Thật tốt quá, là không gian thứ!” Một người đàn ông kinh ngạc vui mừng nói, “Lần này thật sự là may mắn.”

Cánh cổng không gian thứ là một loại thiết lập mà người chơi vừa yêu lại vừa hận, chỉ cần qua cửa, là có thể đạt được phần thưởng phong phú, nhưng là thời gian và địa điểm không gian thứ xuất hiện đều là ngẫu nhiên, hơn nữa hình thức qua cửa của mỗi lần đều không giống nhau, muốn qua cửa, không chỉ dựa vào chiến lược và trí lực, còn phải dựa vào vận may.

”A? Làm sao lại có cả một đứa trẻ?” Thiên Lý một thân rách nát ở giữa một đám người chơi trang bị hoàn mỹ rất dễ thấy.

Thiên Lý kiểm tra số liệu của từng người một trong bọn họ.

Người chơi vóc người vạm vỡ nhất tên là “Hồn phía chân trời”, cấp bậc là 45, dị năng giả hệ thổ (đất).

Người chơi vừa mới nói chuyện tên là “Khó có thể tự kiểm chế”, cấp 32 hệ hỏa (lửa).

Chàng trai lưng đeo cung tên là “Thoáng hiện”, cấp 67 hệ điện.

Người chơi hơi thấp một chút tên là “Áo ảnh không để lại ánh sáng”, cấp 50 hệ phong (gió).

Nữ game thủ cuối cùng kia tên là “Phượng Vũ”, cấp 41 hệ tinh thần thuộc linh giác.

Thì ra trong game còn có thể kiểm tra thuộc tính dị năng, dị năng giả ở trong trò chơi cũng có ưu thế trời cho, có thể thăng lên cấp cao nhanh hơn, đạt được giá trị vinh dự. Người thường cũng có thể có dị năng, nhưng phải cái giá phải trả là phải nỗ lực hơn gấp mấy lần so với dị năng giả.

”Mặc kệ nó, trước tự giới thiệu đi.” Hồn phía chân trời lạnh lùng nói, “Thời gian không đợi người, cũng không biết lần này thời gian qua cửa có bị hạn chế hay không.”

”Nói rất đúng.” Áo ảnh không để lại ánh sáng phụ họa nói.

Mấy người báo tên họ và thuộc tính trụ cột với nhau, định ra hiệp nghị phân phối chiến lợi phẩm, sau đó nhanh chóng thành lập một dong binh đoàn tạm thời, cũng không để ý đến Thiên Lý liền lọt thẳng vào trong kết giới của phế tích ngằm trong lòng đất.

Chờ bóng dáng của mấy người kia biến mất, Thiên Lý cẩn thận kiểm tra một chút dòng số liệu của không gian này, có loại cảm giác rất quen thuộc, tạo thành hình thức quy tắc giống như lúc trước gặp phải trục hóa nhân có dị năng không gian ở quặng mỏ Phạm Nại Nhữ, chỉ là một cái thì được số liệu hóa, một cái thì được linh văn hóa (tiến hóa theo quy tắc văn lộ của linh khí), pha trộn giữa thực tế và giả tưởng, giống như ma pháp vậy.

Cần nhắc một hồi, nằng cũng đi chuyển bước chân, đi đến cửa vào...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: 42: Cảnh giới cao nhất của Huyền thiên

[Hệ thống thông báo: Tọa độ không gian mới xuất hiện, sáu dũng sĩ —— Khó có thể tự kiểm chế, Hồn phía chân trời, Phurong Vũ, Áo ảnh không để lại ánh sáng, Thoáng hiện, Zero đã được thần may mắn lựa chọn, tiến vào cánh cổng khiêu chiến, hãy chúc bọn họ phá được cửa ải khó khăn, vinh quang trở về.]

Lúc Thiên Lý bước qua cửa lối đi, hệ thống cũng lập tức gửi thông báo trên Kênh thế giới, dẫn tới một tràng bình luận xôn xao.

”Vậy mà có cả Thoáng hiện? Hắn là cung thủ đứng đầu trong bảng xếp hạng anh hùng cá nhân đấy, xem ra lần này bọn họ khẳng định có thể qua cửa.”

”Khó có thể tự kiểm chế? Cái tên chiến sĩ hệ hòa mắt cao hơn đầu kia, hừ, nguyên rủa bọn họ không qua được cửa, thất bại nửa đường!”

”Phurong Vũ a, nữ thần của tôi! Vì sao tôi không được lựa chọn, cho dù chỉ có thể cùng cô ấy sống vai chiến đấu 1 phút thôi tôi cũng cam nguyện a!”

”Không phải chứ? Áo ảnh không để lại ánh sáng bí ời cũng ở đó? Chết tiệt, hắn không phải là đi đến thành Thượng Ngu đánh xi dầu (đánh đám già bộ cho có khí thế) sao? Vậy mà cũng có thể trúng được vận may lớn như thế? Không được, tôi phải đi thành Thượng Ngu nhìn xem”

”Đội hình lần này cũng đủ phô trương đấy, ngay cả người cuồng chiến đấu Hồn phía chân trời cũng có mặt, qua cửa cũng không khó nữa a! Nhưng mà, Zero kia là ai vậy?”

...

Này sinh cái nghi vấn này không chỉ có một người, phải biết rằng năm người trước đều là nhân sĩ nổi danh. Duy chỉ có cái tên Zero này là chưa từng thấy qua.

Thăng cấp trong Huyền thiên là vô cùng khó khăn, đạt tới lv 30 trở lên không thể nghi ngờ đều là cao thủ, cho dù chỉ là người chơi lv 10 cũng rất khó không biết. Dang vọng của bọn họ không chỉ đến từ năng lực chiến đấu cá nhân của bọn họ, còn đến từ trình độ chiến thuật, độ hiếm của dị năng, trình độ vận dụng dị năng linh hoạt, điểm vinh dự khi kiến thiết thành thị, năng lực tổ chức, văn văn và văn văn... Tại thế giới giả tưởng mô phỏng dựa trên thực tế này, chỉ có không thể tưởng tượng được, chứ không có không làm được.

Song, hiển nhiên, Zero tuyệt đối không thuộc hàng ngũ cao thủ hoặc danh nhân, thậm chí sợ là còn chưa đạt tới lv 10.

Nghĩ đến đây, không ít người đều cảm thấy Zero này thực sự là gặp phải vận sh*t chó (nguyên văn tác giả), lại có thể may mắn được tổ đội cùng với nhiều cao thủ như vậy tiến vào không gian thứ, chờ hắn đi ra, cấp bậc chỉ sợ sẽ tăng vọt.

”Không cần đoán nữa, cứ trực tiếp xem đi.”

“Đúng vậy, lần này có trò hay để nhìn mà.”

Chỉ trong ba phút, trên bầu trời giả tưởng xuất hiện một quang sáng vĩ đại, xuất hiện trong đó chính là hình ảnh không gian thứ - nơi Thiên Lý đang ở.

Gần như tất cả những lần khiêu chiến ở không gian thứ đều được áp dụng trực tiếp, bởi vì mỗi lần cánh cổng mở ra đều không giống nhau, cho nên không cần phải lo lắng người chơi qua cửa rồi liền tiến công chiếm đóng. Trên thực tế, dự tính ban đầu của game này chủ yếu vì để cao kinh nghiệm thực chiến và rèn luyện chiến thuật hằng ngày cho các nhân tài, tận dụng hết khả năng cung cấp bất kỳ cơ hội trao đổi học tập gì cho người chơi.

Thiên Lý hoàn toàn không nghĩ tới là mình sẽ bị truyền tống vào trong ngay lập tức, nếu không có chết nằng cũng sẽ trở về...

[Người chơi Zero đã tiến vào mê cung thành Phá Vỡ dưới lòng đất. Hãy lấy Phá Vỡ chỉ tâm trong vòng hai giờ.]

Hai giờ? Thiên Lý cũng không có nhiều thời gian để mà tiêu tốn như vậy, Tra Nhĩ ở bên ngoài một mình, hấn chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn chờ nàng lâu như vậy.

Tối đa là 30 phút, Thiên Lý định ra thời gian cho mình. 30 phút để thăm dò phó bản này, có thể thăm dò bao nhiêu thì được bấy nhiêu.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới mình có khả năng qua cửa hay không.

Được chiếu công khai trên màn hình là hình ảnh đám người Khó có thể tự kiểm chế tổ đoàn tiến vào mê cung dưới lòng đất, nhìn bọn họ trật tự tỉnh táo tiến lên, nhìn vị trí bố trí chức nghiệp, không nóng nảy không vội vàng, người chơi bên ngoài đều âm thầm nín thở.

Nhưng mà rất nhanh đã có người phát hiện, nhân số mà hệ thống công bố rõ ràng là 6 người, tại sao đoàn đội này chỉ có 5, còn 1 người nữa đâu rồi?

Nghĩ vẫn không kéo dài quá lâu, khi Thiên Lý xuất hiện trên màn hình, tất cả mọi người ở đó lập tức chờ người ra.

"Hắn" một thân trang bị dành cho tân thủ, tuổi cũng chỉ tầm mười một mười hai, vóc dáng gầy yếu, cầm trong tay một cây cung gỗ mộc mạc, không hề có bộ dáng cảnh giác, bước trên đường nhân nhả khoan thai giống như đi dạo chơi. Nhìn cái dáng vẻ này, quái vật hất xị một cái cũng có thể gây sát (giết trong một chiêu) hắn.

"Ha ha ha ha, thì ra hắn chính là Zero!"

"Đứa nhỏ này đến từ nơi nào vậy? Hắn là không cẩn thận đi vào khu nguy hiểm, lại trùng hợp tiến vào không gian thứ, thật không biết nên nói là hắn may mắn hay bất hạnh đây..."

"Chắc chắn là bất hạnh a, không thấy Hồn phía chân trời bọn họ không tổ đội cùng hắn sao?"

"Ai, thật đúng là, khu, cầu thiên thần phù hộ cho đứa nhỏ bị lạc này..."

"Hừ, Phượng Vũ còn tự xưng là ôn nhu thiện lương như thánh mẫu, ngay cả một đứa nhỏ cũng không chịu chiều cố một chút."

"Người bị ngốc à, đội viên tử vong sẽ ảnh hưởng đến việc cho điểm lúc cuối cùng, tiểu quỷ này rõ ràng thuộc cái loại nhân vật vừa chạm vào sẽ chết đó."

...

Bên ngoài nghị luận nhao nhao, tất cả đều cho Thiên Lý là đứa nhỏ không may bị lạc vào đây.

Thiên Lý không biết tình huống đó, trước sau vẫn luôn bảo trì khoảng cách nhất định với đoàn đội phía trước. Khoảng cách này lại vừa khéo có thể khiến nàng nắm giữ được số liệu mà mấy người kia phát ra tương đối rõ ràng, lại không bị chịu ảnh hưởng khi bọn họ chiến đấu.

Người bên ngoài lại thấy, Thiên Lý chính là kiếm chút tiện nghi ở đằng sau.

Nhưng ai lại biết rõ, bắt đầu từ lúc đội ngũ phía trước gặp được con quái thú nhất, đầu óc của Thiên Lý đã bắt đầu tiến hành tính toán số liệu mô phỏng mỗi chiêu của mỗi người nhanh chóng.

Đặc điểm lớn nhất của các loại game giả tưởng là thiết lập cho người chơi một ảo cảnh như thật, gần như tất cả các vật còn sống và đã chết đều dựa trên cơ sở sự thật, sau đó sẽ có một kết quả tương ứng.

Ví dụ như chiến sĩ hệ hỏa Khó có thể tự kiểm chế, dị năng hệ hỏa của hắn kích phát ra ở trong game sẽ hình thành một dòng số liệu tự động, thông qua việc dòng số liệu này tấn công quái vật, khôn sống mỏng chết, kết quả cuối cùng là tạo thành giá trị tổn thương tương ứng cho quái vật.

Thống kê số liệu đối lập của hai phe, Thiên Lý gần như có thể tính ra cần bao nhiêu trị số công kích để giết được quái vật.

Cũng đồng nghĩa là, nếu Thiên Lý có thể phục chế (làm lại, thiết kế lại) phương thức công kích của Khó có thể tự kiểm chế, nàng có thể thông qua việc sửa chữa số liệu thực hiện gây sát quái vật.

Ý tưởng này dường như cũng không phải là không có khả năng.

Thiên Lý lặng lẽ cân nhắc một lúc, quyết định thí nghiệm một chút. Nàng mô phỏng theo số liệu cây cung kia của Thoáng hiện, tiến hành lập trình trực tiếp, sửa chữa số liệu của cây cung hồng trên tay mình, sau khi hoàn thành, cung của nàng có thể duy trì thuộc tính của cây cung tốt được khoảng 0.7s. 0.7s này hẳn là thời gian mà hệ thống tự động điều chỉnh ngay sau khi phát hiện sai lầm.

Thời gian tuy rằng rất ngắn ngủi, nhưng điều này vẫn có ý nghĩa rằng phỏng đoán của nàng là hoàn toàn có khả năng. Nói cách khác, nàng có thể mô phỏng trị số công kích của người khác, rồi ưu hoá (làm cho tốt hơn) nó. Thời gian lập trình mà hệ thống điều chỉnh cũng đủ để nàng gây sát quái vật.

Nói như vậy, nàng cảm giác đây quả thực là cái BUG lớn nhất của thế giới giả tưởng..

Động tác vừa rồi của Thiên Lý giống như phù dung sớm nở tối tàn, thậm chí ngay cả giao diện nàng cũng không mở ra, cho nên căn bản là không có người phát hiện ra, hoặc nên nói là không biết nàng đang làm cái gì. Mà hệ thống chỉ biết coi dòng số liệu đột nhiên xuất hiện như một tiến trình còn sót lại, sửa chữa xong liền không chú ý nữa.

”Khà khà, đứa trẻ này coi như thông minh, biết đi theo sau người khác.”

”Nhưng mà cũng không thành thôi được bao lâu đâu, phía trước là một cái sảnh lớn, bốn phía đều có cửa ra vào, tiểu quý kia muốn trốn cũng không có nơi để mà trốn.”

Những người còn lại trong đại sảnh chắc hẳn đều nghĩ như vậy, bọn họ không để ý đến hành vi theo đuôi của Thiên Lý, nhưng cũng không lấy làm thích gì cái hành vi ấy.

Trong đại sảnh có không ít quái nhỏ, tiểu quý kia hẳn là không qua được.

Mấy người vừa đối phó với quái nhỏ, vừa cảnh giác biến hóa ở bốn phía, chờ đợi boss luôn có khả năng ngẫu nhiên xuất hiện.

Đồng thời, bọn họ cũng chú ý tới tiểu quý đang thành thôi đi dạo ở bên cạnh kia, dựa vào một thân trang bị rách rưới cùng cấp bậc thấp lè tè kia của hắn, đoán chừng chỉ thoáng va một chút cũng bị treo (chết => treo máy), nhưng kỳ lạ là, hắn vẫn chưa bị va phát nào...

Đúng lúc này, một con quái nhỏ dường như cũng lưu ý đến bên cạnh còn có mặt một thứ gì đó không biết tên, vì thế mang theo vũ khí kêu gào vọt tới.

Không biết vì sao, những người nhìn thấy một màn này, bất kể là người khiêu chiến trong không gian hay là người xem ngoài không gian đều sinh ra một ý nghĩ: Tiểu quý đáng thương này rốt cuộc cũng phải chết.

Nhưng là hôm nay nhất định là cái ngày khiến cho người ta phải chịu đả kích lớn, tiểu quý mà mọi người vốn tưởng rằng chắc chắn phải chết không thể nghĩ ngờ, dùng cây cung rách nát mà có vết trên mặt đất cũng không ai thèm nhặt của hắn kia bắn một tên đến con quái nhỏ đang vọt tới, mũi tên gỗ ở trên không trung bùng nổ tăng tốc, tóe ra một tia lửa sáng lạn, xuyên qua người con quái nhỏ, lập tức giây sát nó.

Hầu như tất cả những người đang quan sát đều ngây dại, từ khi nào thì trang bị dành cho tân thủ lại có được lực công kích kinh khủng như vậy? Ngay cả Thoáng hiện có lực công kích mạnh nhất cũng không làm được đến loại trình độ này đâu!

Nhóm người khiêu chiến trong đại sảnh kia cũng ngây dại, thậm chí còn bởi vậy gặp phải vài lần sóng công kích. Không có cách nào, đành phải thanh lý mấy con quái nhỏ đó trước rồi nói tiếp.

Thiên Lý tiếp tục đi dạo. Trên thực tế chỉ có chính nàng biết, nàng không phải là đang đi dạo, mà là đang bồn tẩu (vừa chạy vừa đi), để tránh thoát công kích đúng lúc, nàng cần phải không ngừng tính toán phân bố của số liệu, cũng phải kịp thời điều chỉnh và ưu hoá tương ứng. Mà hiệu quả sau khi ưu hoá, lại đánh sâu vào thị giác của người ta một cách khó có thể tưởng tượng.

”Ni mã (câu chửi tục), điều này quá không khoa học rồi! Tiểu quý này thật ra là NPC đi!”

”Chẳng lẽ là auto (bọc ngoài)?”

”Ngươi ngu à? Cái thứ auto này đã biến mất mấy ngàn năm trước rồi. Với trình độ khoa học kỹ thuật hiện nay, có thể gian lận trong thế giới giả tưởng đều là những nhân vật cấp thần rồi. Nếu tiểu quý này thực sự có bản lĩnh đó, ta ngược lại muốn bội phục hắn.”

”Đúng vậy, so với việc tiểu quý này có thể gian lận trong thế giới giả tưởng, ta tình nguyện tin tưởng hắn thực sự có chiến lược có thể giây sát loại quái nhỏ kia.”

”Vậy hắn chắc chắn không phải là một đứa nhỏ! Ni mã, lại còn có người giả dạng làm một đứa trẻ, ta làm sao lại không nghĩ tới cách này chứ? Nếu như vậy, chẳng những có thể hưởng thụ phúc lợi của trẻ vị thành niên, còn có thể được phân phối số liệu bắt đầu tốt, chế tạo chính thành nhân vật nhìn như nhỏ yếu kỳ thực rất cường đại, còn có thể làm nũng với mỹ nữ nữa!”

”Câu cuối cùng kia mới là trọng điểm đi...”

”Nếu nói như vậy, một thân trang bị dành cho tân thủ kia của hắn không chừng cũng là chuyên môn chế tạo (hàng đặt theo yêu cầu). Nhìn không khác gì trang bị tân thủ, kì thực là thần khí?”

”Quá khủng bố ~ ! Hắn đã đạt tới cảnh giới cải trang cao nhất xưa nay, từ ngoại hình cho đến trang bị, từ phần hóa trang cho đến động tác, thành thạo tự nhiên không chừa chút, hoàn mỹ giống một đứa trẻ p (mông) nhỏ như đút! Thần tượng ah!”

...

Thiên Lý hoàn toàn không biết hình tượng của mình đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng mọi người.

Khi đã thanh lý gần hết quái nhỏ, boss rốt cục lên sân một cách chói mắt, mang theo một thân tanh tưởi cùng tiếng gào thét khàn khàn chói tai, chiếm cứ non nửa cái màn hình.

Thiên Lý nhú mày, đã qua khoảng mười phút, nàng không có thời gian chờ mọi người tiêu diệt boss ở đây.

Vì thế thừa dịp khi những người khác hấp dẫn chú ý của boss, nàng quyết đoán tránh vào trong lối đi, lập tức chạy tới chỗ Phá Vỡ chi tâm.

”Ào ảnh, cậu chạy nhanh, mau theo sau.” Hồn phía chân trời hô. Lúc này hấn cũng không dám đối đãi với Thiên Lý như người chơi bình thường nữa, “hấn” không tổ đội với bọn họ, nếu Phá Vỡ chỉ tâm bị hấn lấy đi, nhiệm vụ của bọn họ liền thất bại.

Ào ảnh không để lại ánh sáng đáp lại một tiếng liền đuổi theo, hấn tính toán tìm cơ hội xử lý cái tiểu quỷ cải trang này, miễn cho “hấn” uy hiếp đến việc bọn họ qua cửa.

Song không gian thứ lần này tên là mê cung dưới lòng đất, cũng không phải là có thể tùy ý truy tìm như vậy.

Lúc Ào ảnh không để lại ánh sáng đuổi theo, đã không thấy được bóng dáng của Thiên Lý, mà chính hấn giống như là bị dịch chuyển tức thời vậy, mất đi phương hướng lúc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: 43: Qua cửa Huyền thiên

Thiên Lý vừa tiến vào lối đi, liền cảm giác thân thể đang di động, số liệu xung quanh đang nhanh chóng biến hóa.

Nơi này dường như là một đĩa quay cực lớn, mỗi lần chuyển, lối đi đều sẽ sai vị trí, chỉ có khi chuyển đến vị trí chính xác, người chơi mới có thể thuận lợi đi tới trung tâm. Hiện tại rõ ràng là đã sai vị trí, cho dù nàng biết cửa vào chân chính của lối đi, sau khi đi vào cũng chỉ còn đường chết.

Thiên Lý chậm rãi di chuyển dọc theo hành lang gấp khúc, ở đây cách một khoảng liền có một lối đi, nếu là đoàn đội thì có thể lựa chọn giết sạch quái vật trong từng lối đi, nhưng như vậy rất tốn thời gian. Điều kiện qua cửa là phải lấy được Phá Vỡ chỉ tâm trong vòng 2 tiếng, cho dù chia ra hành động, đĩa quay không trở về được đúng chỗ, bọn họ cũng không qua được cửa.

Hấn là còn có phương pháp khác.

Ngay tại lúc Thiên Lý nghiên cứu phương pháp qua cửa, người xem bên ngoài cũng bắt đầu nghị luận.

”Làm sao hấn không đi vào?”

”Người biết cái gì? Người ta đây là tính rồi mới làm, nếu cũng giống như người đánh thắng về phía trước thì đã sớm chết rồi.”

”Nơi này chỉ là một cái hành lang gấp khúc, hình như không có gì khả nghi nhì.”

”Đúng vậy, Zero rốt cuộc là đang cân nhắc cái gì đây?”

”Các người không phát hiện vừa rồi hành lang gấp khúc bỗng xoay chuyển sao?”

”A? Thật sự?”

”Tôi hiểu rồi, đây là một cái mê cung đĩa quay, phải về đúng vị trí mới có thể thông qua.”

”Bình thường hấn là có thể dùng phương pháp lựa chọn tiến vào một lối đi, va chạm với quái vật bên trong, đĩa quay mới có thể chuyển động lần nữa.”

”Vậy thì nguy rồi! Zero chỉ có một mình, hấn muốn đĩa quay chuyển động, nhất định phải lãng phí thời gian giết quái.”

...

Lúc mọi người ở đây không ngừng đoán, Thiên Lý đã làm ra một cái hành động khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Nàng vậy mà lấy ra một cái bánh bao từ trong ba lô, dùng sức ném vào trong lối đi. Chỉ trong ba giây, đĩa quay lại chuyển động.

Mọi người bên ngoài thấy vậy, trợn mắt há hốc mồm.

”Không phải chứ? Như vậy cũng được?”

”Quá thiên tài! Bánh bao tiến công chiếm đóng!” (ơ hơ hơ, bánh bao là biệt danh của ta mà nhì?)

Thiên Lý chẳng qua là chỉ thí nghiệm, muốn nhìn xem ném mạnh một vật có thể khiến cơ quan chuyển động hay không, không ngờ lại thật sự thành công. Vốn nàng chuẩn bị dùng cung tên, nhưng nghĩ đến nó sẽ dẫn quái vật tới liền bỏ qua. Tên của tân thủ không hề có lực sát thương đối với boss, nhưng nếu như đánh trúng quái nhỏ, ít nhất cũng có thể đánh ra được 1, 2 điểm thương tổn, đến lúc đó quái vật rất có khả năng sẽ lao ra khỏi lối đi đuổi giết nàng. Với cấp bậc của nàng, tuyệt đối sẽ bị gây sát. Game ở đây không giống võng du (chơi mạng) kiếp trước, quái ở phó bản dưới tình huống nhất định có

thể rời khỏi khu vực hoạt động cố định của chúng, cho nên cân nhắc đi cân nhắc lại mới chọn đồ ăn mà ban đầu hệ thống phân phối cho người chơi.

Ở trong ba lô của nàng còn có 2 cái bánh bao, 3 bình dược thủy (thuốc dạng lỏng). Nói cách khác, nàng chỉ còn 5 cơ hội.

Thiên Lý tiếp tục lựa chọn lối đi ném mạnh bánh bao.

Nàng phán đoán chính xác được phương pháp vào cửa là dựa vào phân tích số liệu, nếu là người chơi khác, chỉ cần có sức quan sát mạnh mẽ, có thể phát hiện tổ hợp hoa văn trên vách tường là cực kỳ đặc biệt, khi dễ về đúng vị trí, hoa văn sẽ trở nên hoàn chỉnh mà tràn ngập cảm giác chói sáng. Nếu như không có cách nào phát hiện điểm này, cánh cổng này liền có khả năng hao phí phần lớn thời gian của người chơi.

Lần thứ ba.

Thiên Lý âm thầm thở dài, xem ra là không có hi vọng gì rồi, nàng không cho rằng hai lần tiếp theo có thể đạt được vận may.

Mọi người bên ngoài cũng không nghĩ như vậy, phương pháp này quả thực là phương pháp qua cửa nhanh nhất, bọn họ không nghĩ tới là trên người Thiên Lý chỉ mang theo vài món vật phẩm ban đầu đáng thương, không ít người còn tại nghi hoặc tại sao hắn lại ném cả dược thủy bỏ sung năng lượng ra...

Lần thứ tư.

Thiên Lý lại tùy tay ném mạnh ra một lọ dược thủy. Đĩa quay lại chậm rãi chuyển động, từng đợt tiếng vang ầm ầm trầm thấp vang lên, “răng rắc” một tiếng, đĩa quay trở về vị trí cũ.

Ồ? Thành công? Thiên Lý hơi có chút ngoài ý muốn, tính toán thời gian, còn cách thời gian rời khỏi trong kế hoạch ban đầu khoảng 7, 8 phút.

Vì thế, nàng bước vào lối đi.

Tất cả mọi người bên ngoài đều bị tình cảnh bên này của Thiên Lý hấp dẫn, sau khi nàng tiến vào lối đi, đoàn đội của đám người Hồn phía chân trời cũng vừa vặn bước vào hành lang gấp khúc, đĩa quay lại chuyển động.

Ban đầu bọn họ cũng không lưu ý hoa văn trên tường, mà là lựa chọn tiến vào lối đi sai vị trí giết quái, sau khi giết hai lần mới phát hiện chỗ ảo diệu trong đó. Bọn họ dùng phương pháp mà người bình thường đều biết dùng, chia nhau tiến vào lối đi để tiếp xúc với cơ quan.

Như vậy không thể nghi ngờ là cần không ít thời gian, bọn họ chỉ có 5 người, trong đó Áo ảnh đã đuổi theo Thiên Lý còn chưa biết là đã bị vùi ở xó nào.

Lần này, ai đều có thể nhìn ra chênh lệch của những người khác so với Zero.

Lực chú ý của mọi người đều bị bên tiến triển kia của Zero hấp dẫn, bởi vì hắn đã tiến vào cửa ải cuối cùng. Phá Vỡ chỉ tâm được đặt ở ngay đại sảnh phía trước, nếu muốn lấy được nó, trước hết phải giết chết boss cuối cùng —— Ác ma tù tâm (cầm tù trái tim).

Lúc này thật đúng là đã đạt tới cực hạn.

Thiên Lý lặng lẽ bị ai, căn bản không cần thiết đánh, chỉ cần một cái hô hấp của boss cũng đã có thể giết sát nàng.

Thiên Lý chậm rãi di chuyển ở bên cạnh, phân tích số liệu của con boss này. Lượng HP (máu) ít nhất là phải gấp hai mươi lần những con boss nhỏ gặp lúc trước, cho dù nàng ưu hoá số liệu công kích của người khác cũng không thể gây sát nó được, không thể gây sát liền đồng nghĩa với việc nàng phải chết. Huống chi không có người chơi khác ở bên cạnh làm đề cho nàng mô phỏng, cho dù nàng muốn sửa chữa số liệu cũng không được, ở trong thời gian ngắn như vậy nàng không có khả năng nhớ kỹ số liệu biến hóa vừa rồi này.

Cứ như vậy đi. Thiên Lý không có ý định để hy sinh một cách lừng lẫy, mà là chuẩn bị trực tiếp logout game. Logout game tại không gian thứ, đồng nghĩa với việc bỏ qua lần khiêu chiến này.

Điều này cũng không hề ảnh hưởng đến Thiên Lý. Vừa muốn động tay, nàng đột nhiên phát hiện một địa phương kỳ quái, trong đại sảnh này ngoại trừ boss Tù tâm, những số liệu khác đều rất ổn định, điều này cũng có nghĩa là chúng thuộc về loại đồ vật không thể di chuyển, cũng không thể phá hỏng. Nhưng mà cái này lại có điểm khác biệt rồi, bởi vì ít nhất vẫn còn số liệu của một kiện vật phẩm phải đặc biệt, đó chính là mục tiêu của nhiệm vụ khiêu chiến lần này ----- Phá Vỡ chỉ tâm.

Phá Vỡ chỉ tâm? Phá Vỡ? Chẳng lẽ cái tên này có thâm ý gì sâu xa sao?

Thiên Lý lại có chút tò mò rồi. Nàng tiếp tục chạy dọc theo bên cạnh đại sảnh.

Dừng bước lại, nàng phát hiện ở góc bên phải đại sảnh xuất hiện một dòng số liệu không tầm thường.

Thì ra là thế, Phá Vỡ chỉ tâm trong đại sảnh thực ra là giả, đồ vật chân chính lại là thứ giống như vật điêu khắc trang trí bằng tay này.

Nhưng mà muốn lấy được nó, phải tiến vào phạm vi công kích của boss.

Một khi tiến vào, Thiên Lý chỉ có tối đa là 1s để lấy đồ, sau đó phải trong vòng 2s chạy ra chỗ đang đứng trong đại sảnh này.

Chỉ cần suy nghĩ thôi đã biết là không thể làm được.

Đúng lúc này, trong đại sảnh lại có một người tiến vào. Đúng là Áo ảnh không để lại ánh sáng đang đuổi theo Thiên Lý, hẳn vậy mà đã tìm được lối đi chính xác trước những người khác một bước.

Đối phương nhìn thấy Thiên Lý, lập tức làm ra động tác công kích.

Thiên Lý quyết định thật nhanh, lấy cung ra bắn tới chỗ boss một mũi tên yếu ớt, rơi xuống bên chân boss, đánh thức nó.

“Người đang làm gì?” Áo ảnh không để lại ánh sáng cả giận nói, “Bây giờ động đến boss, chỉ bằng hai người chúng ta làm sao có thể đánh được nó?”

“Không.” Thiên Lý bình tĩnh nói, “Phải đánh chỉ có một người là người.”

Khoảng cách giữa boss và Áo ảnh gần hơn, hơn nữa boss còn ưu tiên đối phó người chơi có thực lực mạnh hơn.

“Cái gì?” Áo ảnh còn chưa hiểu ý tứ sâu xa của Thiên Lý, đã bị công kích của boss ngắt lời.

Thiên Lý cười thầm, thật sự là đang buồn ngủ lại có người đưa gối cho. (gần tương tự câu mèo mù vớ phải cá rán)

Áo ảnh là dị năng giả hệ phong, sở trường là tốc độ. Có số liệu của hắn để mô phỏng, muốn hoàn thành hành động dự định trong 3s là hoàn toàn có thể!

Thiên Lý di chuyển đến một vị trí thích hợp, mô phỏng theo theo số liệu của Áo ảnh, nhanh chóng sửa đổi thuộc tính của giày. Thuộc tính này chỉ có thể duy trì trong vòng không phải mấy giây, song lại có thể tiết kiệm cho nàng ít nhất là một giây.

Tất cả đã sẵn sàng, Thiên Lý giống như một con gió phóng tới bức tường điêu khắc bên phải, lấy đi Phá Vỡ chỉ tâm chân chính bị che giấu, sau đó không chút do dự chạy đến cửa ra bên kia.

Áo ảnh vừa né tránh công kích vừa lưu ý động tác của Zero, thấy hắn đột nhiên cầm đi đồ vật điêu khắc trong tay kia, chỉ cảm thấy không hiểu nổi.

Nhưng rất nhanh hắn liền không cho là như vậy nữa. Ngay sau khi Thiên Lý cầm đồ đi, boss đột nhiên mạnh mẽ chạy đi, bỏ qua Áo ảnh mà đuổi theo Thiên Lý.

Trong game giả tưởng, quái ở phó bản chỉ có thể rời khỏi khu vực hoạt động của mình dưới tình huống nhất định, mà hành động của Thiên Lý hiển nhiên là đã chạm vào cái giới hạn này, làm boss phản nộ đuổi theo cả vào lối đi.

Đúng lúc này, hệ thống thông báo: [Zero đã thành công lấy được Phá Vỡ chỉ tâm, nhiệm vụ được điều chỉnh, Zero phải giết chết Ác ma tù tâm, hoặc là trong vòng 10s thoát khỏi sự đuổi giết của Ác ma tù tâm.]

Mọi người bên ngoài đều nín thở mà theo dõi diễn biến, bọn họ hy vọng Zero có thể solo (một mình) đấu boss, lại muốn nhìn xem hắn có thể nghĩ ra biện pháp tìm ra đường sống, chạy thoát trong vòng 10s hay không.

Thiên Lý không biết ý nghĩ của họ, giày của nàng đã sớm không còn duy trì gia tăng tốc độ nữa, chỉ thấy trong vòng 1 – 2s nữa sẽ bị boss đuổi kịp.

Chạy vào trong hành lang gấp khúc, Thiên Lý nhanh chóng lấy lọ dược thủy cuối cùng còn sót lại trong túi, mạnh mẽ ném vào một lối đi.

Ngay trước lúc boss tung chiêu với nàng, đĩa quay bắt đầu chuyển động, lối đi sai vị trí, bóng dáng của boss và Thiên Lý lần lượt xen kẽ vào nhau, lướt qua một cách giật gân, tiếng rống giận dữ liên tiếp kia không ngừng chấn động, khiến lượng HP của nàng nhanh chóng hạ xuống.

Lúc rơi xuống còn 30%, đĩa quay dừng lại, Thiên Lý thuận lợi thoát khỏi!

“Quá... quá lợi hại rồi!” Mặc dù chỉ mới hơn 10s ngắn ngủi, nhưng một loạt những biến hóa này đều bị mọi người thấy được, sợ hãi thán phục liên tục.

Bất kể là lợi dụng boss tập kích Áo ảnh để tranh thủ thời gian cho mình, hay là phương pháp ứng biến lúc chạy trốn đều giống như đã từng diễn tập qua vậy, làm liền một mạch.

“Không phải chứ? Đây là tốc độ phản ứng như thế nào? Chẳng lẽ ngay tại lúc hắn bắn tên boss đã nghĩ kỹ phân bố trí phía sau sao?”

“Tất cả quá trình chỉ có 10s thôi ư? Hắn không cần thời gian để suy nghĩ sao?”

“Đúng vậy đó, tôi hoàn toàn không nhìn ra chút sơ hở nào.”

“Cao thủ, đây mới là cao thủ chân chính! Đến bây giờ tôi vẫn chưa từng nghĩ tới qua cửa lại có thể nhẹ nhàng như vậy! Hắn gần như không phải ra tay bao nhiêu lần cả.”

“So với đám người Hồn phía chân trời bọn họ, biểu hiện của Zero thực sự là quá xuất sắc, hắn dùng trí tuệ phá tan lực lượng, hoàn thành lần khiêu chiến nhanh nhất.”

...

[Chúc mừng Zero thuận lợi qua cửa, thời gian sử dụng là 36 phút 41 giây. Đạt được vật phẩm đặc thù Phá Vỡ chỉ tâm; cũng ban thưởng một bộ trang bị cấp A, một chiếc nhẫn trí tuệ, bảo thạch tích trữ năng lượng ba hệ điện, hỏa, phong mỗi hệ một viên, 100 điểm giá trị vinh dự, 100 điểm chiến tích và 3000 tiền vàng.]

Thiên Lý cũng không biết giá trị của mấy thứ này, nhưng những người khác lại không ngừng đỏ mắt, trang bị cấp A không phải đồ hiếm lạ, nhưng nhẫn trí tuệ, bảo thạch tích trữ năng lượng và giá trị vinh dự lại là nghìn vàng cũng khó cầu. Thông báo vừa ra, lập tức có vô số người chơi PM (nhắn tin mật) cho Zero, xin mua bảo thạch và chiếc nhẫn.

Song Zero căn bản là chưa đã thông mạng lưới liên lạc, bất kể là ai cũng không thể liên lạc được với hắn.

Thiên Lý logout game, trở về con phố giả tưởng, tìm một nơi bí ẩn xem xét phần thưởng mà bản thân đạt được.

Phá Vỡ chỉ tâm, được giới thiệu là có thể loại bỏ tất cả những thứ không có căn cứ, trở về chân thật như cũ, tinh lọc tâm linh (lọc sạch tâm hồn), phá toái hư không (đập phá không gian ảo).

Phá toái hư không? Chẳng lẽ là dịch chuyển không gian? Số liệu sắp đặt của viên Phá Vỡ chỉ tâm này rất thú vị, giống như là số liệu hóa năng lượng của thế giới giả tưởng. Có thể mô phỏng trong thế giới giả tưởng, đồng nghĩa là trong thế giới thực tế cũng có thể.

Nàng có thể mô phỏng công kích dị năng trong thế giới giả tưởng, vậy có đồng nghĩa với việc trong một hoàn cảnh đặc biệt nào đó, người bình thường cũng có thể sử dụng dị năng hay không?

Ừ, sau này có thể dành thời gian nghiên cứu điều này.

Thiên Lý cất vật phẩm vào trong túi, trực tiếp logout khỏi thế giới giả tưởng.

Vừa tháo mũ an toàn xuống, liền phát hiện Tra Nhĩ đang áp vào máy chơi game, duỗi móng tay bén nhọn ra chuẩn bị cắt lớp vỏ kim loại bên ngoài.

Thiên Lý chảy mồ hôi, lập tức mở nắp khoang trò chơi ra.

Tra Nhĩ cúi đầu lăm bằm một chút, thu hồi móng tay.

“Cũng không còn sớm nữa, mau ăn cơm thôi.” Thiên Lý nắm tay của hắn.

Tra Nhĩ một tay nhắc nàng lên ôm vào trong ngực, giống như một con gió lốc lướt ra khỏi căn phòng.

Thiên Lý phong độ tiêu sái rời đi, lại không biết trong game đã dấy lên một trận ngôn luận nóng hổi về Zero.

Zero lấy sức lực cá nhân mà vượt qua đoàn đội của đám người Hồn phía chân trời, chỉ mất gần 37 phút liền qua cửa thành công, đây là kỷ lục nhanh nhất từ trước tới nay trong cánh cổng không gian thứ, cũng là lần nhẹ nhàng nhất.

Hắn vận dụng ưu thế về địa lý, địch nhân và sức quan sát nhạy một cách tài tình, dưới tình huống gần như không dùng chút vũ lực nào mà thuận lợi qua cửa, thật sự là không thể không khiến cho người ta tán thưởng.

Nhưng mà, nhân vật như vậy lúc trước là im hơi lặng tiếng làm một người không tên tuổi, vẫn không có một ai biết hắn xuất hiện từ nơi nào...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Giấy phép

“Thế nào? Vẫn còn đang xem hình ảnh quay lại của Zero kia?” Tiểu Thần đi vào phòng, nói với Nặc Á đang ngồi trên ghế salon nhìn màn hình, “Chỉ là đoạt kinh nghiệm một lần qua cửa của cậu thôi, lại phải để ý đến như vậy sao?”

“Tôi để ý không phải là kinh nghiệm, mà là cái người tên Zero này.” Nặc Á bung ly trà khế nhấp một ngụm, thản nhiên nói, “Hắn từ đầu đến chân không có một chỗ nào là không kỳ quái.”

“Nói thử xem nào?” Tiểu Thần ngồi xuống bên cạnh Nặc Á, nhìn màn hình, cười nói, “Nếu là lấy tuổi mà nói, quả thật kỳ quái, tôi còn chưa từng thấy người chơi nào cố ý sửa chữa thân hình thành một đứa bé cả.”

Nặc Á liếc mắt nhìn hắn, hỏi: “Làm sao cậu lại xác định rằng thân hình của hắn là cố ý sửa chữa?”

Tiểu Thần nhíu mày: “Hay là cậu hoài nghi hẳn thật sự là một đứa bé?”

“Tôi đã điều tra qua Zero, cấp bậc thì không tra được, nhưng là ở trung tâm giả tưởng, người lấy cái tên này chỉ mỗi một đứa bé 11 tuổi.”

“Trung tâm giả tưởng? Nhân vật tiến vào trung tâm giả tưởng đều phải trải qua hệ thống quét hình mới được tạo ra, ít nhất độ tuổi là chắc chắn không thể làm giả được, chẳng lẽ thật là Zero kia?” Tiểu Thần hơi có chút kinh ngạc.

Nặc Á tiếp tục nói, “Cậu cũng biết, cái tên Zero này vốn rất phổ biến, nhưng mà từ sau khi năm trước xuất hiện một người điên, chuyên môn săn giết người chơi có tên mờ đầu bằng chữ “Z”, thì mờ đầu bằng chữ “Z” đã ngầm trở thành một điều cấm kỵ, trong đó “Zero” càng là những tài khoản bị giết sớm nhất. Không nghĩ tới bây giờ vẫn còn có người dùng cái tên này tiến vào Huyền thiên, phải biết rằng người điên kia trên bảng xếp hạng cấp bậc là no.2, hành động săn giết của hắn cho tới bây giờ vẫn còn chưa dừng lại.”

“Xem ra Zero này mới lập tài khoản không lâu, nếu không hẳn không có khả năng tránh được sự đuổi giết của kẻ điên đó, hẳn vậy mà có thể thoát được thần khí định vị truy đuổi ---- Tọa độ linh hồn.”

Nặc Á trầm tư một chút, đột nhiên nói, “Tôi còn có một phỏng đoán khác.”

“A, là gì?”

“Cậu cũng nhìn thấy trang bị trên người Zero rồi chứ.” Nặc Á chỉ vào màn hình, “Toàn bộ đều là đồ của tân thủ, cậu cho là vì sao hắn lại mặc như vậy?”

Tiểu Thần đang muốn mở miệng, Nặc Á ngắt lời nói, “Dừng nói với tôi là, cậu cũng cho rằng hắn đang có ý giả bộ.”

“Ặc...”

“Từ một số chi tiết cũng có thể thấy được, Zero có tính cách trầm ổn, không nóng không vội, hơn nữa suy nghĩ tinh táo, sức quan sát lại mạnh mẽ, tôi không cho rằng người như vậy sẽ làm ra hành động nhầm lẫn như thế.”

“Vậy cậu cho rằng tại sao hắn lại phải mặc một bộ đồ tân thủ?”

Nặc Á từ từ nói, “Cả bộ trang bị này rất có thể là định chế (hàng đặt theo yêu cầu), hơn nữa cấp bậc được biểu thị không cao, bởi vậy, cho dù là thăng cấp, hắn cũng rất có thể không vào được bảng xếp hạng cấp bậc.”

Ánh mắt Tiểu Thần sáng lên, “Ý của cậu là, hắn lợi dụng phương pháp này để tránh né sự truy đuổi của kẻ điên kia?”

“Đúng vậy.” Nặc Á gật đầu, “Tôi đã quan sát kỹ quá trình qua cửa mấy lần, phát hiện vũ khí của hắn chỉ xuất hiện mấy lần dị biến ngắn ngủi, lực công kích rất mạnh, có thể giết chết quái nhỏ trong nháy mắt, điều này hiển nhiên không phải là người mặc trang bị tân thủ có thể làm được, trừ phi cấp bậc của hắn đã trên lv 70, chứ dù là người chơi lv 67 như tôi cũng không thể làm được.”

“Điều này cũng quá khó có thể tưởng tượng đi? Trong Huyền thiên quả thực có phương pháp ngụy trang đẳng cấp trang bị, nhưng tuyệt đối không thể làm triệt để được như Zero, hẳn thậm chí có thể sửa chữa cả độ tuổi!”

“Tôi vẫn giữ nguyên ý kiến về điều này.” Nặc Á đặt ly trà xuống, trả lời, “Tôi cho rằng hắn rất có thể là một đứa bé.”

“Vì sao?”

“Ai cũng biết, người trưởng thành chuyển hóa về làm đứa trẻ, tuy rằng được hưởng phúc lợi, nhưng thăng cấp lại rất khó khăn. Hắn đã có biện pháp cải tiến trang bị, như vậy việc duy trì thân hình của một đứa bé là điều không cần thiết. Coi như là giai đoạn trước là muốn nhờ cái này mà tránh né đuổi giết, nhưng mà từ lúc có được trang bị có thể che giấu cấp bậc, thì hắn hoàn toàn có thể chuyển đổi thân hình về như cũ.”

“Có lý.”

“Đương nhiên, đây cũng chỉ là phán đoán của tôi, cụ thể là như thế nào thì ai cũng không biết, Zero làm việc điệu thấp (làm việc khiêm tốn, không phô trương), có lẽ hẳn có ý định khác.” Nặc Á nhìn hình ảnh Zero lướt sát qua người boss trên màn hình, lầm bầm nói, “Song chỉ sợ quãng thời gian hắn điệu thấp đến đây cũng phải chấm dứt rồi, trải qua lần chiếu hình qua cửa không gian thứ công khai này, hẳn muốn để cho cái người điên kia không chú ý cũng khó khăn.”

“Haha, không biết hắn có biện pháp nào để đối phó với kẻ điên kia không, thực sự muốn tận mắt nhìn xem.”

“Đây chắc hẳn là sự tình khiến rất nhiều người chú ý, mấy tháng tới Huyền thiên sẽ náo nhiệt rồi...”

Đúng lúc này, đồng hồ kiểu trí não trên tay Nặc Á và Tiểu Thần đồng thời chấn động, hai người liếc nhìn nhau, lấy ra một tấm thẻ màu đen đang chia ra khỏi rãnh thẻ của mình.

[Thành viên Á Đường, kể từ ngày hôm nay, chính thức được điều vào đoàn số 23 của Thương, trở thành một thành viên mới của khu vực “Ngu Giả”.]

[Thành viên Thủy Kính, kể từ ngày hôm nay, chính thức được điều vào đoàn số 23 của Thương, trở thành một thành viên mới của khu vực “Ngu Giả”.]

“Ngu Già?” Nặc Á nhìn Tiểu Thần, “Xem ra thời gian thanh thoi của chúng ta phải chấm dứt rồi.”

Tiểu Thần tiến vào báo danh trong khu vực Ngu Già, nhìn thấy dấu hiệu trên vị trí cao nhất là cái tên “R Quân” màu xám, cười nói, “R Quân? Không biết là dạng người gì đây?”

...

[Thành viên Xích Cưu, kể từ ngày hôm nay, chính thức được điều vào đoàn số 23 của Thương, trở thành một thành viên mới của khu vực “Ngu Già”.]

“Đẹp.” Lôi Liệt một đầu tóc đỏ lộ ra biểu tình tràn đầy vẻ khó chịu, bốn chi mở rộng ra mà nằm ở trên sân thượng lầu cao nhất. Hắn vừa mới ở trong game phát hiện một thằng nhóc tên là Zero, lá gan rất lớn, vậy mà lại dùng phương thức ngụy trang để tránh thoát sự truy đuổi của hắn, đây là khiêu khích trắng trợn!!

Hắn sử dụng Tọa độ linh hồn, muốn lập tức tìm ra thằng nhóc này, ai biết hắn vậy mà đã logout rồi! Đáng giận!!!

Vốn tâm tình đã không tốt, hiện tại lại bị điều vào một khu vực mới. Ngu Già gì? Giống như đồ ngốc vậy (ngu già = kẻ ngu). Đừng để cho hắn tìm ra tên R Quân này, nếu không cần phải cho hắn chút sắc mặt nhìn coi! Muốn làm thủ lĩnh của Lôi Liệt hắn, chờ đến kiếp sau đi!

Thiên Lý và Tra Nhĩ trở lại trụ sở của Bá Ân, đám người Khoa Phi Nhĩ còn chưa rời đi.

Thiên Lý chào hỏi từng người một trong bọn họ.

Cố Phi chào xong liền hỏi, “Thiên Lý, sau khi ăn cơm xong có rảnh không?”

“Có chuyện gì vậy?”

“Haha, dẫn em đi một nơi thú vị thôi.”

Thiên Lý không chút cử động, cẩn thận hỏi, “Anh nói trước là đi nơi nào đã?”

“Tĩnh đình trí tuệ.” (nôm na hiểu là nơi kiểm tra trí tuệ đi)

“Thì ra mấy người đều muốn mang em đi kiểm tra IQ.”

“Thông minh.” Cố Phi cười tủm tỉm nói, “Vậy như thế nào? Đi đi?”

“Không đi.” Thiên Lý không chút do dự từ chối, “Cái loại kiểm tra này không có chút ý nghĩa nào, em không có hứng thú.”

“Làm sao lại không có ý nghĩa chứ?” Cố Phi thổi phồng nói, “Nó có thể làm cho em nhận biết thật rõ năng lực của mình, phát huy tài năng của mình thật tốt.”

“Thực ra chủ yếu là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh đi?” Thiên Lý bình tĩnh nói ra ý đồ thực sự của hắn.

“Hahahaha...” Ba Tư Đón cười to.

Trong mắt Bá Ân và Khoa Phi Nhĩ cũng lộ ra vui vẻ.

Cố Phi sa sút tinh thần nói, “Em không thể biểu hiện ra một chút ngớ ngẩn của những đứa trẻ bình thường sao?”

“Có vẻ sự ngớ ngẩn đó đã rơi hết đi ở kiếp trước rồi, chờ em tìm lại được sẽ nói cho anh biết.”

“...”

Thiên Lý không tiếp tục để ý đến Cố Phi đang xoắn xuýt nữa, chuyển hướng nói với Bá Ân, “Tiên sinh Bá Ân, con đi về phòng rửa mặt trước, lúc ăn cơm con sẽ ra.”

“Ừ, con đi đi.”

Thiên Lý lại gật đầu nhẹ với Khoa Phi Nhĩ và Ba Tư Đón, liền xoay người đi lên lầu, Tra Nhĩ lập tức đuổi kịp.

“Các anh không cảm thấy...” Cố Phi nhìn bóng lưng của Tra Nhĩ, hỏi, “Cậu thanh niên kia quá dính Thiên Lý sao? Cậu ta rốt cuộc là ai vậy?”

Bá Ân trả lời, “Thân phận của Tra Nhĩ tôi cũng không biết, song nếu như Thiên Lý tin tưởng cậu ta, tôi cũng không tiện hỏi nhiều.”

“Nhưng như vậy cũng quá dính rồi. Thiên Lý hiện tại còn nhỏ thì dễ nói, nhưng chừng hai năm nữa chẳng lẽ lại cứ dễ như vậy?”

Khoa Phi Nhĩ trừng mắt liếc hắn một cái, nhẹ trách mắng, “Việc của người khác không liên quan tới mình thì cậu ít quan đi, cậu cho rằng Thiên Lý không chú ý đến sao? Cô bé tự có tính toán của riêng mình, chúng ta những bậc làm cha chú này, chỉ cần giúp cô bé một tay lúc bé cần là được rồi.”

“Dạ dạ, em nó đã biết...”

Thiên Lý vừa khép cửa phòng lại, đồ vật trên tay liền chấn động một cái.

Nàng cầm chiếc thẻ màu đen mở ra Ngu Giả, phát hiện trong đó đã có mười thành viên báo danh, mấy ngày nữa, việc thu thập thành viên sẽ hoàn thành.

Nàng tiện tay ấn mở danh hiệu của một thành là “Á Đương”, bên trên lập tức hiện ra tài liệu cá nhân của thành viên này, giới thiệu các loại tin tức về cấp bậc và thuộc tính dị năng của hắn, sở thích và tính cách, sở trường, chỉ số IQ và EQ, tố chất thân thể, ưu khuyết điểm, v.v...

Xem ra sau khi kết thúc Giải thi đấu vũ khí lần này, nàng sẽ phải chuẩn bị thật tốt để chính thức tiếp quản Ngu Giả. Muốn hiểu rõ toàn bộ năng lực của các thành viên, đương nhiên chỉ dựa vào những tài liệu này là không đủ, cần có thời gian mài giũa.

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, Thiên Lý và đám người Ba Tư Đốn cùng nhau đi đến địa điểm thi đấu bán kết của Giải thi đấu vũ khí ---- 4B03.

Bọn họ được sắp xếp vào tòa nhà Huy Hoàng, ở nơi đây tất cả đều là người dự thi. Chẳng những điều kiện sinh sống tốt, hơn nữa có đủ các loại phương tiện giải trí, còn sắp đặt một đài thi đấu to lớn, để dị năng giả luận bàn trao đổi với nhau.

Lúc đám người Thiên Lý đi qua, vừa vặn đang có người luận võ, lửa cháy điện giật, người xem hoa mắt, không ngừng reo hò khen hay.

Thiên Lý cảm giác được thân thể của Tra Nhĩ cứng lại, dường như có chút kích động.

Lúc này nàng mới nhớ tới, từ sau khi tiến vào thành thị, Tra Nhĩ cũng chưa từng hoạt động thật tốt một lần. Thiên Lý lại không dám để cho hắn tỷ thí với dị năng giả khác, thứ nhất là hắn không biết nặng nhẹ, rất dễ dàng làm hại tới tính mạng người; thứ hai, hắn là trọc hóa nhân, một khi làm người khác bị thương, trọc khí sẽ lập tức xâm nhập vào thân thể của đối phương, cho dù là người nọ trì hoãn đi chữa trị, cũng sẽ phát hiện Tra Nhĩ khác thường.

Chỉ bằng hai điểm trên, Thiên Lý luôn luôn không dám khinh thường. Cũng may gần đây Tra Nhĩ cũng không ồn ào cáu kỉnh, đại khái là do chịu ảnh hưởng của linh khí. Lúc ở địa phương bị trọc hóa, sát khí trên người hắn nồng đậm hơn nhiều.

Song luôn gò bó hắn cũng không tốt, ngày mai sẽ dẫn hắn đi rừng rậm ngoại thành hoạt động chút đi.

Chủ ý đã định, ngày hôm sau Thiên Lý chào hỏi đám người Ba Tư Đốn, mở Phiêu phù xa bay ra ngoại thành.

Xung quanh mỗi một thành thị ở tinh cầu này cơ bản đều là cây xanh bao phủ, quần thể thực vật hình thành một kết giới trong xanh sạch sẽ, bảo vệ những sinh mạng trong đó.

Thiên Lý tìm một địa phương tương đối rộng rãi dùng Phiêu phù xa lại, giữa đầu hít thở thật một hơi cái không khí trong lành này, mà Tra Nhĩ thì nhảy ra khỏi Phiêu phù xa, vui sướng mà chạy vài vòng, sau đó tung người nhảy mấy cái liền biến mất trong rừng cây.

Thả cảm giác ra, xung quanh cũng không có người không phận sự (ý là rảnh rỗi quá tới chỗ này), Thiên Lý yên lòng, đốt một đồng lửa, chờ Tra Nhĩ mang con mồi đi săn về.

Càng tới gần thành Thánh, linh mộc có quy tắc quả nhiên càng nhiều hơn, nàng chẳng qua chỉ thoáng cảm giác một cái, đã phát hiện ở gần đó có ba gốc thực vật mang theo quy tắc. Thờ ỉp Tra Nhĩ còn chưa trở lại, nàng đem ba loại quy tắc bỏ vào trong túi, sau này có thời gian sẽ khắc chúng thành hình.

Một tiếng “phịch”, Tra Nhĩ quăng con heo rừng trên lưng xuống đất, sau đó giống như tranh công, ngồi xổm bên cạnh Thiên Lý.

Thiên Lý vỗ vỗ đầu của hắn, tỏ vẻ khen ngợi.

Tra Nhĩ cười đến mắt híp lại, duỗi móng tay ra, thành thạo giải phẫu con heo rừng, mà Thiên Lý tức thì chuẩn bị dụng cụ làm sạch.

Ăn cơm dã ngoại như vậy, hai người cũng đã hình thành thói quen rồi.

Đúng lúc này, Tra Nhĩ đột nhiên dừng động tác lại, mạnh mẽ đứng lên, cảnh giác mà nhìn một hướng khác.

Thiên Lý nhú mày, cách đó không xa xuất hiện một cỗ máy phi hành, mục tiêu rõ ràng là đang bay về bên này.

Nàng kéo tay của Tra Nhĩ, trấn an tâm tình có chút xao động của hắn.

Không bao lâu sau, cỗ máy phi hành chậm rãi đáp xuống, lúc còn cách có một mét, bên trong truyền ra giọng nói công thức hóa, “Hai vị, xin lấy ra giấy phép đi săn của mình.”

Giấy phép đi săn? Thiên Lý cảm thấy kỳ lạ, lúc ở khu vực cấp D, cho tới giờ vẫn chưa từng nghe qua loại “giấy phép đi săn” này.

“Xin đưa ra giấy phép đi săn của hai vị.” Giọng nói kia nhắc nhở lần nữa.

Thiên Lý trả lời, “Chúng tôi không có giấy phép đi săn.”

“Không có giấy phép, hai vị cũng dám tự tiện đi săn trong rừng rậm? Có biết hậu quả nghiêm trọng bao nhiêu không? Tôi có thể yêu cầu lập tức bắt hai vị.”

“Chúng tôi vừa tới khu vực cấp B, không rõ quy định, có thể đàn xếp một lần hay không?”

“Đưa ra thẻ thân phận của hai vị, tôi cần nghiệm chứng một lần.” Cổ máy phi hành đáp xuống, từ bên trong có một nhân viên điều tra mặc chế phục đi ra.

Thiên Lý lấy thẻ thân phận ra, nhân viên điều tra soát một cái, trên mặt hơi hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, không nghĩ đến cô bé này lại là một dị năng giả cấp trung.

Thái độ của hắn hòa hoãn hơn, nói với Tra Nhĩ, “Cũng mời vị tiên sinh này đưa thẻ thân phận ra.”

Thẻ thân phận của Tra Nhĩ là lam tạp, không cách nào có tư cách nghiệm chứng thân phận, Thiên Lý tiến lên trước nói, “Thân phận của anh ấy không tiện lộ ra.”

Nhân viên điều tra khó xử nói, “Xin tiểu thư Thiên Lý thứ lỗi, tôi phải làm việc theo điều lệ.”

“Nếu chúng tôi kiên trì không đồng ý nghiệm chứng?”

“Vậy tôi đành phải mời hai vị đi trung tâm bảo vệ một chuyến.” Nhân viên điều tra nói xong câu đó, lại nhìn thấy trong hành trang trên mặt đất lộ ra nửa nhánh cây, “Mặt khác, thực vật trong rừng rậm không thể tùy ý đốn gãy, bẻ gãy một nhánh cây thô có độ dài vượt qua cánh tay cũng đã bị xử phạt.”

Lại nghiêm khắc như vậy? Thiên Lý bỗng nhiên có loại cảm giác không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 45

Tâm tình vốn tốt đẹp của Tra Nhĩ bị sinh vật đáng ghét trước mặt này phá hỏng gần hết, trong lòng tràn đầy tức giận không cách nào phát tiết ra. Hắn quay lại ngồi chồm hổm bên cạnh lộn rừng, dùng ngón tay đâm mấy cái vào thi thể, tạo ra một tiếng vang kinh người.

Sắc mặt của nhân viên điều tra thay đổi, không nhìn được mà lui về một bước.

Thiên Lý quét mắt nhìn, có chút bất đắc dĩ, hỏi nhân viên điều tra: “Giấy phép đi săn có thể bổ sung sau được không? Bẻ gãy cành cây thì bị xử phạt thế nào?”

“Chắc là em vừa được điều từ khu vực cấp D đến cấp B không lâu đúng không?” Thấy Thiên Lý gật đầu, nhân viên điều tra tiếp tục nói, “Dị năng giả cấp trung có đãi ngộ đặc biệt, tôi có thể giúp em xin thủ tục để bổ sung, nhưng lỗi bẻ gãy cành cây thì phải bồi thường 1000 điểm.”

Thiên Lý âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Làm phiền anh như vậy...” Nói được một nửa đột nhiên dừng lại, Thiên Lý xoay đầu nhìn hướng khác.

Nhân viên điều tra kỳ quái quay đầu lại nhìn, ngoại trừ rừng cây um tùm ra cũng không có cái gì đặc biệt.

Đang muốn hỏi thăm, đột nhiên bên tai hắn truyền đến mấy tiếng “vù vù”. Chỉ một lát sau, ba chiếc Phiêu phù xa tạo hình phô trương lao ra từ rừng cây, xoay vòng một lúc ở trên đầu mọi người, sau đó từ từ hạ xuống.

“A, không phải đây là Kiều Cát sao? Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Từ trên Phiêu phù xa có năm người đi xuống, trong đó có ba dị năng giả, hai người còn lại chỉ là người thường. Người đàn ông cầm đầu thân cao, quần áo sang trọng, giọng điệu nói chuyện khiến người khác không thoải mái.

Nhân viên điều tra bị hắn gọi là “Kiều Cát” cung kính nói: “Thiếu gia Gia Lý, xin chào ngài.”

“Hừ.” Gia Lý hừ với hắn một tiếng, sau đó nhìn về phía hai người Thiên Lý, hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Kiều Cát trả lời: “Hai người này không có giấy phép đi săn, tôi đang cùng bọn họ thương lượng.”

“Ha ha, thật can đảm đấy.” Gia Lý vòng hai tay trước ngực, liếc mắt nhìn ngọn lửa đang cháy và con heo rừng đang bị Tra Nhĩ đâm thành cái sàng, cười nói: “Chỉ là hai người bình thường mà cũng dám làm như vậy?”

Trên người Thiên Lý và Tra Nhĩ đều không có dao động dị năng, hơn nữa lại ăn mặc đơn giản, cho nên Gia Lý chỉ coi bọn họ là những người dân bình

thường.

Kiều Cát nghe như vậy, đang lúc muốn nói rõ lại thì Gia Lý lại mở miệng nói: “Thế này đi, hôm nay tâm tình của bản thiếu gia vô cùng tốt, chỉ cần các người hầu hạ đến lúc ta hài lòng, ta liền có thể đảm bảo các người không bị phạt vì đã phá hư quy củ.”

Hầu hạ? Thiên Lý rũ mắt xuống.

Trong năm người này mặc dù có hai dị năng giả, nhưng so sánh bọn họ với những dị năng giả mà nàng gặp trước đây thì họ thiếu những kinh nghiệm được tích lũy từ trên chiến trường. Dị năng giả được hưởng phúc lợi mà người bình thường khó có được, nhưng song song với những phúc lợi đó là cần phải đến tiền tuyến để tham dự các loại chiến đấu nguy hiểm, ngoại trừ một số dị năng giả cấp thấp không phù hợp với chiến trường và những dị năng giả đặc biệt ra thì toàn bộ những người khác đều không thể trốn tránh trách nhiệm của mình, duệ thạch mà bọn họ thu hoạch được hằng năm chính là một biểu tượng vinh dự.

Mà những người trước mắt này chắc chắn không phải là những dị năng giả được chiến đấu thường xuyên, đại khái có lẽ là bọn họ được gia tộc bảo vệ, cho nên mới có thể thành thoi hưởng thụ cuộc sống như vậy.

Trong lòng Thiên Lý cũng không thêm coi trọng những người này, nàng lạnh nhạt hỏi: “Người là ai?”

“Chú ý giọng điệu của người đi, bình dân.” Gia Lý lạnh lùng nói “Ta là tiểu thiếu gia Gia Lý của gia tộc Tây Khắc, chú ruột của ta chính là chấp sự bảo vệ trung tâm. Nếu các người không muốn bị bắt vào tù thì thái độ cung kính một chút cho ta.”

Mặt Thiên Lý không chút thay đổi, Tra Nhĩ lạnh lùng nhìn hấn, hai người đứng yên không cử động.

Gia Lý lập tức liền cảm thấy mình bị coi thường, hấn quay đầu hỏi đám bạn: “Mỗi ngày chúng ta đi săn ở trong rừng như vậy có vẻ cũng hơi chán, nếu hôm nay chúng ta đổi trò chơi khác thì sao?”

Những người còn lại lập tức ồn ào: “Được đây, Gia Lý, cậu có sáng kiến gì tốt?”

“Hai tên bình dân này nhìn qua có chút ý tứ đấy, phạm lỗi như vậy còn không biết điều như thế, chúng ta cần phải dạy họ học cách ngoan ngoãn chứ nhỉ?”

“Hắc hắc, đúng vậy, phải thế chứ.”

“Phải dạy bằng cách nào đây ta?”

Gia Lý cười lạnh nói: “Trước kia chúng ta đều săn dã thú, hôm nay thử dùng bọn họ làm con mồi xem thế nào?”

“Đúng là một ý kiến tốt. Chẳng qua nhìn bọn họ như vậy, chạy được vài bước chắc đã bị chúng ta đuổi kịp.”

“Đúng vậy, nếu thế thì đùa không vui chút nào.”

Gia Lý nói: “Không sao cả, chúng ta có thể bắt đũa nhỏ hơn trước, trói lại rồi đưa vào rừng làm mồi, xem thử coi tên còn lại kia tìm được nó trước hay nó bị thú dữ ăn thịt trước.”

“Hắc hắc, tốt, cứ làm như thế đi.”

Những người còn lại vội gật đầu phụ họa.

Thiên Lý neho mắt lại, cho dù không thể nhìn thấy, nàng vẫn có thể đoán được vẻ mặt của bọn họ bây giờ như thế nào. Ở trong mắt bọn họ, người bình thường và đồ chơi cũng không khác nhau là mấy, cho dù chơi đùa đến chết đi chăng nữa thì họ cũng sẽ không bị trách nhiệm hình sự truy cứu. Có tiền, bọn họ có thể làm tất cả.

“Thiếu gia Gia Lý...” Nhân viên điều tra Kiêu Cát tiến lên phía trước một bước, muốn nói rõ thân phận của Thiên Lý ra.

Gia Lý bực mình khoát tay, “Cậu không có việc gì ở nơi này, nhanh rút đi cho tôi.”

Kiều Cát há to miệng, khó xử nhìn về phía hai người Thiên Lý.

Thiên Lý nói với hấn: “Phiền anh giúp tôi xin thủ tục để bỏ sung.”

Ý tứ của nàng rất rõ ràng, việc này hấn không cần can thiệp vào, chuyện này cứ để chính bọn họ giải quyết.

Kiều Cát chỉ là người bình thường, đối với những xung đột giữa các dị năng giả thì tránh liên quan tới là càng tốt, cô bé kia cũng đã nói như vậy, hấn liền nhanh chóng rời đi.

Trước khi đi, hấn không nhịn được liền suy đoán thân phận của hai người kia, không biết liệu bọn họ có thể thuận lợi thoát thân hay không?

Mặc kệ chuyện này như thế nào, hấn tốt nhất vẫn nên đem chuyện này báo cáo cho chấp sự thì hơn.

“Được rồi, bắt đầu đi.” Gia Lý ngoắc tay với người đằng sau, ra lệnh: “Cáp Bó, Khăng, hai người đem tên quỷ nhỏ kia trời lại đi.”

Cáp Bó và Khăng chính là hai người không có dị năng trong năm người.

Tra Nhĩ thấy có người không có ý tốt lại cần Thiên Lý, lập tức chạy vọt đến bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn chăm chăm bọn họ, toàn thân toả ra sát khí khiến người khác sợ hãi.

Mà Thiên Lý thì là đang suy nghĩ cách để đuổi mấy người không biết sống chết trước mắt này.

Hai người kia bị nhìn chăm chăm đến nổi da gà, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi, chân không tự chủ được liền dừng lại.

“Làm cái gì thế? Nhanh tay lên một chút đi.” Gia Lý thúc giục.

Thiên Lý âm thầm cười lạnh, nếu là đám người Phương Chấn thì tất nhiên sẽ cảm giác được hơi thở nguy hiểm không giống người thường ở trên người Tra Nhĩ, cho dù thấy hắn không có dao động dị năng cũng sẽ không tùy tiện gây sự, còn ngược lại thì đám người này lại ngu ngốc như vậy. Đáng tiếc đây lại là khu vực cấp B, nếu như là ở biên cảnh, chỉ sợ bọn họ cũng không sống được quá ba ngày.

Cáp Bó và Khăng nghe Gia Lý thúc giục, liền tiếp tục đi lên đồi đầu.

Thiên Lý đột nhiên hỏi Tra Nhĩ: “Tra Nhĩ, anh còn nhớ trò chơi đắp lâu đài cát không?”

Tra Nhĩ nghiêng nghiêng cái đầu, giống như đang tìm từ mẩu chốt.

Một lát sau mắt hắn loé sáng, đầu gật lia lịa.

“Tốt lắm, anh cứ coi bọn hắn là đồng cát, đắp một bức tường thành nhé?” Thiên Lý hướng dẫn hắn “Nhưng nhớ đừng đâm rách, nếu không hạt cát sẽ rơi ra đấy.”

Tra Nhĩ nắm chặt tay lại, nóng lòng muốn thử. Trò chơi giả tưởng khác với đời thực, bao cát chân thật hắn còn chưa được thử qua.

Đám người Gia Lý không hiểu hai người này đang nói cái gì, chỉ là đột nhiên có dự cảm không tốt.

Rất nhanh sau đó, dự cảm liền trở thành sự thật.

Chỉ thấy một bóng đen vọt lên, Cáp Bó và Khăng liền bay lên trời, sau đó rơi xuống cây đại thụ cách đó không xa, thân thể đụng mạnh vào cây, phát ra hai tiếng phịch phịch trầm đục.

Hai người bọn chúng ngay cả rên cũng không kịp rên, hộc máu một cái rồi ngất xỉu.

“Mây...” Gia Lý kêu lên một tiếng, ngay sau đó liền theo chân hai người kia, thân thể hắn xẹt qua giữa không trung, đụng vào thân cây rồi rơi xuống đè lên hai người bên dưới, chồng thành ba vị la hán (bậc tu hành đắc đạo trong đạo Phật - ở đây ý chỉ châm biếm mấy thằng này sắp thăng lên Tây Thiên rồi mấy mợ ạ!).

Hai người còn lại cuối cùng cũng phản ứng kịp, khởi động dị năng muốn phản kích, nhưng tốc độ thực sự rất chậm, chỉ trong nháy mắt cả người liền bị ném lên không trung.

Phịch phịch vài cái, 5 vị La Hán quy quy chính chính chồng lên nhau, lại không hề lệch lạc chút nào.

Thiên Lý giờ ngón cái với Tra Nhĩ.

Tra Nhĩ nhếch miệng cười một tiếng, tung người vài cái liền nhảy lên đóng người, hưng phấn vui vẻ nhảy nhót trên đấy.

Mấy người bị hắn giẫm dưới chân suýt tắt thở, tiếng kêu rên không ngừng vang lên.

Bọn họ kêu rất có tiết tấu, Tra Nhĩ thấy thế lại càng giẫm liên tục, giống như là đang tấu nhạc vậy.

Thiên Lý bật cười, nhanh chóng ngăn cản hắn: “Được rồi, anh thắng rồi đấy, xuống đây đi.”

Tra Nhĩ nhảy xuống, ngồi xổm cạnh Thiên Lý cọ cọ vào nàng giống như đang tranh công.

Thiên Lý sờ sờ đầu hắn, lần ăn cơm dã ngoại này có vẻ đã chết non rồi, nhưng ít nhất cũng làm cho Tra Nhĩ vui vẻ hơn một chút, như vậy cũng coi như rất đáng giá.

“Tra Nhĩ, chúng ta đi thôi.” Thiên Lý kéo tay hắn “Chờ đến khi trở lại khu vực cấp D lại chơi đùa tiếp được không?”

Tra Nhĩ nhìn qua con heo rừng đằng kia, có chút lưu luyến không nỡ. Sau đó ánh mắt chuyển đến mấy vị la hán đang chất thành đồng đằng kia lại trở nên hung ác mà sắc bén lạnh lẽo. Trước khi đi còn dùng chân đá cát và cây khô xung quanh lên người bọn hắn, đến khi trên người bọn hắn phủ đầy bụi đất

mới thôi.

”Tụi bay chờ đấy, tao sẽ không bỏ qua đâu!” Nhìn hai người đang thu dọn đồ đạc lên Phiêu Phù xa, người xem chút nửa mắt nửa cái mạng là Gia Lý liền phần nộ gào lên.

Thiên Lý ngay cả việc liếc mắt nhìn bọn họ cũng lười, nàng khởi động Phiêu phù xa, mang theo Tra Nhĩ rời đi.

Đáng tiếc, trước lúc Giải thi đấu vũ khí kết thúc thì nàng sẽ không thể cùng Tra Nhĩ ra ngoài ăn cơm dã ngoại nữa, nơi này khác với khu vực cấp D, xung quanh đều là máy theo dõi, thật khiến cho người khác có chút bó tay bó chân.

Nàng vốn là lên kế hoạch thu thập linh mộc trong rừng rậm, sợ rằng bây giờ cũng phải vì thế mà tạm thời bị trì hoãn.

Nàng mơ hồ có cảm giác, cho dù thành Thánh có tới đến mấy đi nữa, thì cũng không thích hợp với nàng và Tra Nhĩ..

Gia Lý toàn thân chật vật chạy về nhà, ngay cả quần áo cũng không thèm thay liền chạy chỗ chú ruột của hần để cáo trạng, còn thêm mắm thêm muối lên một phen.

Vốn cho rằng chú ruột của hần sau khi nghe xong sẽ ra mặt làm chủ cho hần, ai ngờ cuối cùng hần lại bị chú ruột hần mắng: “Cháu thật là, gia tộc đã bảo vệ cháu như thế, tại sao cháu không chịu suy nghĩ một chút cho gia tộc đây?”

”Chú La Duy Nạp, sao chú lại mắng cháu? Cháu trai bị hai bình dân khi dễ, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?”

”Cháu còn dám nói như vậy? Ba dì năng già ngay cả thời gian để phản ứng còn không có liền bị người ta quật ngã, cháu không sợ mất mặt sao?”

”Cháu mặc kệ, dù sao đi nữa thì cháu cũng phải đòi lại món nợ ngày hôm nay, nếu không thì sau này sao còn có thể lăn lộn ở đây nữa? Kiều Cát chắc là đã báo cáo với chú rồi đi. Rốt cuộc hai người kia là ai? Lạ gan thật lớn! Ngay cả gia tộc Tây Khắc cũng không thêm kiêng nể.”

”Cô bé đó đúng là không cần kiêng nể gì đến đấy.” La Duy Nạp nghiêm túc nói “Cháu có biết thân phận của cô bé đó là gì không? Rõ ràng người ta là dì năng già, cháu nghĩ gì mà lại coi người ta là bình dân thế hả?”

”Bọn chúng là dì năng già á?” Gia Lý không tin nói: “Trên người bọn chúng còn không có dao động của dì năng, sao có thể là dì năng già được?”

”Kiến thức của cháu đúng là nông cạn, nếu không phải dì năng già thì làm sao bọn họ đối phó được với các cháu? Cháu không chịu dùng đầu óc suy nghĩ một chút sao?”

Gia Lý vẫn không phục nói: “Vậy thì sao chứ? Cháu cũng là dì năng già, hơn nữa còn là tiểu thiếu gia của gia tộc Tây Khắc, bọn chúng thì là cái gì? Chẳng lẽ thân phận còn có thể cao hơn chúng ta sao?”

”Thật bất hạnh, đúng là thân phận của bọn họ cao hơn chúng ta.”

”Cái gì?”

”Thân phận cụ thể là gì chú không thể nói, tóm lại là có quan hệ với thành Thánh, tốt nhất là cháu nên quên chuyện này đi, bọn họ đã nương tay lắm rồi đấy.”

Gia Lý nghe La Duy Nạp nói như vậy, cũng biết chuyện ngày hôm nay phải kết thúc ở đây, trong lòng cảm thấy tức giận bất bình. Từ nhỏ hần đã sống trong an nhàn sung sướng, còn chưa bao giờ bị người ta đối xử như vậy, muốn hần cứ bỏ qua như thế thật không cam lòng!

Phía bên kia, La Duy Nạp sau khi cắt đứt cuộc trò chuyện liền nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, trên đó là thông tin về thân phận của Thiên Lý hần lấy được từ chỗ Kiều Cát. Kiều Cát chỉ là nhân viên điều tra bình thường, nên cũng không biết trên thẻ thân phận này ngoại trừ thông tin cơ bản ra còn có một ấn ký, đây là loại ấn ký đặc biệt được trí não trực tiếp khắc vào, những người có loại ấn ký này đều đại biểu cho một thân phận không tầm thường, ít ra cũng là người mà khu vực cấp B không chọc nổi.

Mà cho dù không có loại thân phận này đi nữa, thì tổ hợp một lớn một nhỏ này của Thiên Lý và Tra Nhĩ cũng đã rất nổi danh ở biên cảnh, ít nhất thì đã có được sự ủng hộ của một vài dòng binh đoàn.

Hy vọng người cháu trai không ra hồn kia sẽ không quậy ra chuyện gì thì tốt biết mấy...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương 46

Thiên Lý trở lại chỗ ở liền lập tức dùng máy tính tìm hiểu một vài tư liệu về gia tộc Tây Khắc, nàng sử dụng quyền hạn thành viên của Thương nên tin tức thu được cũng rất tường tận.

Gia tộc Tây Khắc quả thật là có thể lực đứng nhất nhì ở 4B03, nhưng sự ảnh hưởng với giới dị năng lại chỉ có thể đứng tầng lớp thứ hai. Người thuộc dòng chính thức tinh dị năng của gia tộc bọn họ không quá năm người, thực lực như vậy đối với một gia tộc lớn thì có chút yếu ớt. Khó trách Gia Lý lại được gia tộc che chở không phải tham gia trách nhiệm thực chiến như vậy, đã thế còn bị nuông chiều đến mức ngu ngốc mà hống hách.

Người như vậy thì thường rất sĩ diện, hay mang thù mà làm việc lại lỗ mãng, không biết phải nhẫn nhịn con tức nhất thời.

Nhưng gia tộc Tây Khắc có thể đạt được thành tựu như bây giờ thì tất nhiên cũng có chỗ hơn người, sẽ không bởi vì một chuyện nhỏ như vậy mà đắc tội một dị năng giả cấp trung, huống chi nàng còn có đặc quyền của thành viên thuộc Thương, cho dù bọn họ không biết thân phận cụ thể của nàng là gì thì cũng sẽ làm việc cẩn thận.

Nàng cũng không hối hận vì đã dạy dỗ Gia Lý như thế, nếu chuyện như vậy lại xảy ra nàng cũng vẫn sẽ làm như hôm nay. Chỉ cần gia tộc Tây Khắc không can thiệp thì chỉ vón vẹn một người Gia Lý nàng cũng không sợ.

Ba ngày sau, vòng bán kết của Giải thi đấu vũ khí chính thức được khai mạc.

Địa điểm thi đấu của trận này là ở trường thi mô phỏng Tầng Tinh (ngôi sao ẩn núp) ở ngoại thành, diện tích khoảng chừng hai ngàn km², là một trấn nhỏ được kiến thiết lại.

Ban đầu lúc mới bước vào Tầng Tinh, Thiên Lý còn tưởng mình vừa đi vào một đài cao cỡ lớn, mặt đất nơi đây được phủ kín toàn bộ bằng hợp kim thép, giữa không trung nổi lơ lửng hơn mười mặt theo dõi điện tử, mà bao bọc bên ngoài lại là những pháo đài kim cương có chứa vòng phòng hộ loại nhỏ.

Nhưng lúc Thiên Lý dùng cảm giác để tra xét, lại nhanh chóng phát hiện được ở dưới đài cao to lớn kia có một khoảng trời mênh mông riêng, cơ cấu phức tạp, giống như là một thế giới khác.

Tất cả người dự thi đều đứng đợi lệnh ở trong pháo đài, người xem không thể đi vào Tầng Tinh, chỉ có thể thưởng thức trận đấu từ màn hình bên ngoài.

Trong ngày khai mạc, đầu tiên là sẽ giới thiệu những đội ngũ lọt vào bán kết, sau đó là công bố quy định và quy tắc chi tiết của trận đấu.

Đấu bán kết hoàn toàn khác với đấu vòng loại, người dự thi của các tổ vũ khí, tổ dụng cụ phụ trợ và tổ máy móc đều phải mô phỏng phát huy năng lực của mình trên chiến trường.

Sau khi giới thiệu xong, Ba Tư Đồn đại diện cho đội lên rút thăm, cuối cùng bất hạnh rút phải thăm 1-36, nghĩa là bọn họ là nhóm đầu tiên thi đấu, là đối thủ của họ là số 36.

Nhưng nội dung so tài cụ thể thì chưa được công bố, tất cả mọi người đều không thể chuẩn bị sẵn sàng trước bất kỳ cái gì, việc này chính là để kiểm tra kinh nghiệm và năng lực sáng tạo của người dự thi, và ngoài ra còn có... vận may.

“Vận may? Việc này thì có liên quan gì tới vận may?” Thiên Lý hỏi.

Ba Tư Đồn giảng giải với Thiên Lý: “Ngày mai vào lúc thi đấu, tất cả dụng cụ phụ trợ trên người chúng ta đều phải gỡ bỏ, máy tính sẽ giúp chúng ta lựa chọn hoàn cảnh dự thi.”

“Hoàn cảnh dự thi?”

“Có thể nói là chúng ta sẽ bị bố trí đến một căn cứ gần như bị bỏ hoang, căn cứ thì lại có các loại hình sau: loại hình tổng hợp; loại hình phòng ngự; loại hình công kích; loại hình rada; loại hình anti-monitoring (theo dõi ngược lại); loại hình tiếp tế hậu cần; loại hình trị liệu; loại hình công nghiệp quốc phòng; loại hình giải trí; loại hình sinh hoạt; loại hình kiến trúc... và vân vân những loại hình có chủng loại phức tạp. Mà đa số các máy móc sư đều có sở trường riêng, nếu bị bố trí loại hình mà mình không am hiểu thì xong. Đương nhiên, đấu bán kết là có tới ba trận chế tạo, ta không nghĩ sẽ có đội xui xẻo đến nỗi cả ba trận đều bị bố trí cho loại hình mình không am hiểu.”

“Thì ra là như vậy.”

Ngày hôm sau, đám người Ba Tư Đồn đến cửa trận đấu sớm hơn một chút để chờ kết quả lựa chọn của máy tính.

Một tiếng “ding” vang lên, trên màn hình liền hiện lên kết quả: Số 1 loại hình phòng ngự VS Số 36 loại hình công kích.

Khoa Phi Nhĩ cười nói: “Vận may cũng không phải là đến mức quá kém.”

Tiếp theo là âm thanh nhắc nhở người dự thi của hai đội chuẩn bị mọi thứ cho tốt. Dem mọi dụng cụ phụ trợ kể cả máy tính, vũ khí và toàn bộ các loại công cụ trên người giao cho giám sát viên.

Lúc giao máy tính ra Thiên Lý có chút do dự, bởi vì trong máy tính của nàng có tất cả những hình minh họa chế tạo linh văn và ghi chép nghiên cứu trong một, hai năm qua. Mặc dù bên trong máy tính đã được thiết lập mật mã trí năng đặc thù, cũng trang bị cả máy định vị mini, nhưng cũng không thể hoàn toàn cam đoan là không có chút sơ hở nào được.

Mà để ở khu vực nghỉ ngơi thì nàng lại càng không an tâm, chỉ có thể tạm thời tin tưởng mức độ giám của giải thi đấu mà thôi.

Mấy người tiến vào cầu thang nổi, đầu tiên là đang đáp xuống dưới, sau đó lại lộn vòng lên tiếp, liên tục di động đếm mười phút mới dừng lại.

Đi ra khỏi cầu thang nổi, xung quanh là một màu tối đen. Đương nhiên, lúc Thiên Lý “nhìn” thì đây dường như là một gian phòng điều khiển trung tâm.

Lúc này, giọng nói điện tử đột nhiên vang lên: “Trận bán kết đầu tiên của Giải thi đấu vũ khí, Số 1 loại hình phòng ngự VS Số 36 loại hình công kích, mười giây sau sẽ chính thức khởi động, thời gian đếm ngược bắt đầu: 10, 9, 8, 7...”

Sau khi thời gian đếm ngược hoàn tất, xung quanh liền vang lên một loạt tiếng nổ, mặt đất giống như là từ từ bay lên.

Đến khi mọi thứ kết thúc, đèn phòng điều khiển của đám người Thiên Lý đã sáng lên, đài cao bằng hợp kim trên mặt đất cũng bị thay thế bởi địa hình vùng núi, hình thành một hoàn cảnh thiên nhiên.

Trụ sở của bọn họ chỉ có hơn 600 m2, đúng là một loại hình căn cứ bỏ túi (ý chỉ căn cứ nhỏ).

Thiên Lý đột nhiên hướng mặt đến cửa chính bên trái của căn phòng, một chàng trai không biết từ đâu bước ra, hần tự giới thiệu mình: “Tôi là Hi Bình, là người trợ giúp cho mọi người, trong trường hợp quan trọng còn có thể làm binh lính xuất chiến.”

Đám người Ba Tư Đồn cũng lần lượt giới thiệu.

“Hi Bình, tình trạng hiện tại của căn cứ chúng ta như thế nào?”

“Hiện tại thì máy tính trung tâm và hệ thống năng nguyên đều đã bị hư hại, trong kho hàng có vũ khí và máy móc nhưng phần lớn đều trong trạng thái sắp vứt đi, ngoài ra còn có tàu con thoi và xe vận chuyển không thể khởi động, linh kiện có lẽ cũng không được đầy đủ, nhưng có thể thu nhặt của những đồ bỏ đi trong kho hàng để bổ sung.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, như vậy thì thà rằng nói là không có chỗ nào tốt đi.

Hi Bình lại nói: “Còn nữa, căn cứ loại hình công kích của đối phương dựa theo tình hình chung thì chỉ cần ba giờ đồng hồ là có thể sửa chữa xong.”

Nói cách khác thì đợt công kích đầu tiên có thể sẽ xuất hiện vào ba giờ sau, bọn họ nhất định phải hoàn thành việc sửa chữa hệ thống phòng ngự trong khoảng thời gian này. Phòng ngự của đối phương chắc chắn sẽ không cao, sau đợt công kích thứ nhất sẽ phải nghỉ ngơi và hồi phục một khoảng thời gian, lúc đó chỉ cần bọn họ có thể nhanh chóng chế tạo một vũ khí công kích bất ngờ là có thể có cơ hội thắng lợi rồi.

“Đối phương có biết rõ vị trí căn cứ của chúng ta không?” Ba Tư Đồn hỏi.

“Biết rõ, một khi máy tính được khôi phục, vị trí của song phương hai đội sẽ đều ở trong phạm vi thăm dò của rada.”

Khoa Phi Nhĩ hỏi tiếp: “Vậy chỉ số công kích tối đa của đối phương là bao nhiêu?”

“Vấn đề này không thuộc phạm vi quyền hạn của tôi, điều này các anh phải tự phỏng đoán thôi.”

Cố Phi nói: “Nếu như vậy chẳng phải có nghĩa là chúng tôi nhất định phải đem vòng năng lượng phòng hộ điều chỉnh lên mức cao nhất có thể sao?”

Hi Bình cười cười: “Đại khái là như vậy.”

Cố Phi trợn trắng mắt.

“Được rồi, nói ít lời ong tiếng ve thôi, thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm đâu.” Ba Tư Đồn nói, “Khoa Phi Nhĩ, Cố Phi, hai người có nhiệm vụ sửa chữa máy tính và hệ thống năng nguyên, tôi đi xem thử đồ đạc trong kho hàng này xem có thể lắp ráp được một bộ trang bị chiến đấu không.”

Khoa Phi Nhĩ và Cố Phi đồng thời gật đầu, bắt đầu lu bù lên với phần việc của mình.

Ba Tư Đồn nói với Thiên Lý: “Thiên Lý, con có nhiệm vụ thu thập linh kiện, đem tất cả những linh kiện có thể sử dụng gom hết lại.”

“Vâng.”

“Tiên sinh Hi Bình, phiền anh cùng tôi đi vào kho hàng, tôi cần biết anh am hiểu phương thức chiến đấu nào.”

Hi Bình cũng không nói gì theo chân Ba Tư Đồn ra khỏi phòng điều khiển.

Thiên Lý đầu tiên là dùng cảm giác quét bên ngoài bên trong căn cứ một lần, sau đó mang theo Tra Nhĩ đi vào garage phía sau, kiểm tra qua một chút xe vận chuyển, phát hiện quả thực là đã hư hại rất nghiêm trọng, trên cơ bản thì có thể vứt đi được rồi.

Nàng lại chuyển qua kiểm tra tàu con thoi, đây là loại hình tàu chiến đấu, tốc độ rất nhanh, có đạn ánh sáng định vị và năng lực phòng hộ nhất định. Nhưng dụng cụ để bắn đạn ánh sáng đã hư hỏng, vòng phòng hộ cũng không thể khởi động được.

Nhưng mấy cái này bây giờ không quan trọng, nàng chỉ mong cái con tàu con thoi này có thể chuyên chở và vận chuyển đồ đạc là tốt rồi.

Mang dụng cụ tới, Thiên Lý bắt đầu công tác sửa chữa, còn Tra Nhĩ thì nghe theo lời nàng dặn dò đi dò xét tình hình xung quanh...

Tình huống của hai đoàn đội đều được chiếu lên màn hình một cách chân thật, hơn nữa còn có thể quan sát dưới nhiều góc độ. Lớn là tình huống dưới mặt đất, nhỏ là hình ảnh hành động cá nhân của mỗi người dự thi.

Đây là lúc thực lực chính thể của toàn đội và mỗi cá nhân được bày ra.

Biểu hiện của hai đoàn đội đều rất xuất chúng, so sánh hai bên, tốc độ của Số 36 dường như nhanh hơn một chút, đội trưởng của họ là một dị năng giả cấp thấp, tốc độ của tay nhanh hơn bình thường và có kinh nghiệm lập trình phong phú, chỉ trong thời gian nửa giờ ngắn ngủi đã sửa chữa được 30% hệ thống, còn lại đều là trình tự kiểm tra tương đối rườm rà.

Nếu đúng theo suy đoán thì thời gian bọn họ bắt đầu lần công kích thứ nhất nhanh hơn dự đoán của Hi Bình ít nhất mấy chục phút.

Khán giả cảm thấy sôi trào không thôi, rồi rít bàn luận, thực sự mong đợi trông thấy lần đầu tiên giao phong giữa hai bên. Có thể nói, bên nào lấy được thành quả trong lần giao phong thứ nhất này, thì cán cân thắng lợi cũng liền nghiêng về bên đấy.

“Hả? Cô bé kia đang làm gì vậy?” Trong đám người đột nhiên vang lên một thanh âm đầy ngạc nhiên.

Với tư cách là người dự thi nhỏ tuổi nhất, Thiên Lý tất nhiên là thu được sự chú ý của rất nhiều người.

Trên màn hình, cô bé tháo hết tất cả các trang bị vũ khí trên tàu con thoi xuống, chỉ để lại mỗi thân tàu, sau đó nhanh nhẹn sửa chữa kết cấu bên trong, giống như đã nắm rõ tình huống hư hại ở bên trong là như thế nào. Thân ảnh nhỏ bé kia kém xa con tàu con thoi, thế nhưng động tác thành thạo và vẻ mặt nghiêm chỉnh lại thật sự đánh sâu vào trong lòng mỗi người.

Chỉ mấy chục phút sau Thiên Lý liền hoàn thành việc sửa chữa tàu con thoi, ngoại hình bên ngoài cũng có khác biệt rất lớn, tháo dỡ các vũ khí ra, tăng thêm diện tích không gian dùng để chuyên chở.

Nhưng đây cũng không phải điều khiến người ta kinh ngạc nhất. Thiên Lý còn đổi cả hệ thống thao tác, gia tăng thành điều khiển định vị, chỉ cần nàng khởi động trang bị điều khiển trên cổ tay, tàu con thoi liền sẽ tuân theo sự điều khiển mà di chuyển, điều đấy không thể nghi ngờ là rất tiện lợi cho việc chọn lựa linh kiện.

Mặc dù gắn bảng điều khiển định vị cũng không phải thiết kế gì đó phức tạp, nhưng có thể làm được trong thời gian ngắn như vậy thì tất nhiên là phải có đầy đủ kinh nghiệm thao tác thường xuyên và tư duy chế tạo nhạy cảm. Huống chi, người làm được lại chỉ là một cô bé mười một mười hai tuổi, điều này đúng là khiến người khác khó có thể tin được.

Cho nên khán giả đang theo dõi màn hình ở bên ngoài cũng liền nhiệt liệt vỗ tay cho Thiên Lý.

Nhưng hành động kế tiếp của Thiên Lý liền khiến người khác cảm thấy khó hiểu, nàng điều khiển tàu con thoi đi đến phòng linh kiện, sau đó coi linh kiện như đá tảng mà không ngừng nhặt ném vào trong tàu, hoàn toàn không thèm kiểm tra, giống như là đang chọn lung tung vậy. Cái này thì vốn không cần phải để ý đến, nhưng với năng lực mà Thiên Lý biểu hiện ra thì chẳng lẽ đến việc phân loại ưu khuyết điểm của linh kiện nàng cũng không thèm để ý sao?

Chẳng lẽ muốn chuyển đến kho hàng rồi bày ra lựa lại? Như vậy không phải là rất lãng phí thời gian sao?

Đội đến khi trên tàu tràn đầy linh kiện, Thiên Lý đem linh kiện chuyển đến kho hàng, vừa lấy ra vừa phân loại sắp xếp.

Linh kiện bị thiếu thì không ít, nhưng mà những cái giống nhau thì lại rất nhiều.

“Chẳng lẽ tất cả những linh kiện cô bé chọn đều có thể sử dụng?” Một người xem nghi hoặc nói.

“Không thể nào? Các linh kiện nhỏ thì không nói đến, nhưng những linh kiện cỡ lớn và bán thành phẩm (đã là một nửa thành phẩm máy móc) thì cần phải kiểm tra mới biết được có hư hại hay không chứ.”

“Nhưng cô bé ấy đang phân loại chứ không phải là kiểm tra.”

“Chẳng lẽ cô bé khẳng định chỉ cần quét mắt qua một cái là biết linh kiện nào có hoàn hảo hay không?”

“Hoặc là nói, chi cần sờ qua là cô bé đã biết ưu khuyết điểm rồi?”

“Ặc, như vậy thì thật không khoa học chút nào! Nếu con bé là người trưởng thành thì tôi tạm chấp nhận, nói không chừng tôi còn gửi tin hỏi, nhưng nhìn độ tuổi của bé hiện tại thì...”

“Tiếp tục xem đi, có thể sử dụng hay không thì chút nữa sẽ biết.”

...

Thiên Lý khởi động tàu con thoi đi ra phía sau căn cứ, nơi này có một đồng kim loại vút đi chất chồng thành núi, bàn nung chảy kim loại cũng đã bị hư, nếu không thì có thể dùng nó để nung chảy rồi rèn lại, chế tạo ra một bộ linh kiện kim loại mới càng phù hợp hơn.

Cả người Thiên Lý đều bị bao phủ dưới bóng của đồng vật phẩm vút đi chồng chất này, tạo nên một sự đối lập cực kỳ mãnh liệt. Cho dù là người lớn thì lúc nhìn thấy đồng vật phẩm chỉ đáng vút đi này có lẽ cũng sinh ra một loại cảm giác bất lực không biết làm gì.

Thiên Lý thở dài một hơi, xem ra lượng công việc lúc này không ít đâu, nàng chẳng những phải tìm ra những linh kiện bị thiếu trong chồng phế phẩm bừa bãi lộn xộn này mà còn phải nghĩ ra cách chế tạo một bộ linh kiện có thể sử dụng nữa.

Tác chiến, bắt đầu đi...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Ngoại truyện 1: Tra Nhĩ - Lần đầu gặp

Bốn phía là một mảnh hỗn độn, hắn chạy trong thế giới âm đạm này một cách mờ mịt không có mục đích. Không biết nên đi về đâu, không biết nên làm gì để dừng, cảm giác duy nhất hắn có thể cảm nhận được chính là —— đói khát.

Mùi máu tươi!

Hắn nuốt nước miếng, nhanh chóng chạy đến bên kia, nghe các loại âm thanh rối loạn, hắn nhìn thấy có ba sinh vật hai chân đang quần chiến với năm sinh vật bốn chân.

Hai chân hiển nhiên không phải là đối thủ, lượng vết thương trên người không ngừng tăng lên, chảy ra huyết dịch (máu) đỏ tươi.

Thoạt nhìn dường như có vị rất ngon, nhưng mà so với mấy sinh vật bốn chân kia, sinh vật hai chân lại nhỏ gầy hơn nhiều, hoàn toàn không đủ để cho hắn ăn.

Hắn lập tức làm ra quyết định, nghiêng mình đi ra, duỗi ra móng sắc tấn công sinh vật bốn chân ngay gần hắn.

Nhìn máu thịt bắn tung tóe, hắn lại cảm nhận được chút hưng phấn không thể hiểu nổi.

Lại nữa, lại nữa, hắn khát vọng được chiến đấu, khát vọng tốc độ và cảm giác hình ảnh đan xen lẫn lộn thay đổi với nhau.

Nhưng mà, mấy sinh vật này nhìn thì có vẻ cường đại, thật ra lại không chịu nổi một kích. Không tốn bao nhiêu thời gian, tất cả chúng đã phơi thây hết trên mặt đất.

Hắn vẫn chưa trút hết tinh lực ra, từng bộ vị trên thân thể đều đang bắt mặn mà kêu gào.

Liếm máu tươi dính trên móng tay, ánh mắt của hắn chuyển qua trên người ba sinh vật còn sống cách đó không xa.

“Là... là trọc hóa!” Trong đám sinh vật đó phát ra một giọng nói run rẩy.

“Các cậu đi trước, để tôi ngăn chặn hắn.”

“Không, muốn ở lại thì tất cả cùng ở lại!”

“Các cậu không tỉnh táo lên được sao? Đã bị trọc khí ăn mòn, cho dù là chạy về cũng hết thuốc chữa, các cậu vẫn còn có cơ hội!”

“Không, anh cả, chạy trốn bây giờ, không bằng chết cùng một chỗ.”

“Đồ đàn...”

Hắn nghe không hiểu bọn hắn đang nói cái gì, nhưng trong lòng lại sinh ra khó chịu không hiểu nổi.

Hắn thực sự rất đói rồi, không có kiên nhẫn để nghe bọn hắn lủi rủi nữa. Mấy sinh vật còn sống này ngay cả năm con bốn chân kia cũng không thể đối phó được, giết chết bọn hắn cũng không lãng phí được bao nhiêu thời gian.

Chân phải ký nhẹ xuống đất, trong nháy mắt hắn liền chuyển đến trước mặt người cầm đầu kia, cắt về phía cổ của hắn.

Không ngờ kẻ kia lại thành linh phản ứng, vậy mà trong hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc lui ra được khỏi phạm vi công kích của hắn, mà hai kẻ còn lại cũng phát động công kích hắn.

Thì ra không yếu như trong dự đoán. Hấn lại hưng phấn, không cố kỵ chút nào tấn công bọn hấn.

Một kẻ trong đó bị hấn đâm xuyên qua tim, máu tươi phun ồ ạt trên người hấn, thân thể cũng ngã ầm ầm xuống đất, cặp mắt dần dần mất đi rực rỡ kia nhìn thẳng lên bầu trời, dường như lộ ra cảm xúc nào đó khó có thể lý giải.

Loại cảm xúc này làm hấn vô cùng khó chịu.

Hấn không khỏi cau kinh lên, thế tấn công càng thêm mãnh liệt, lúc móng tay bén nhọn sắp đâm vào cổ kẻ thứ hai, chân phải đột nhiên bị thứ gì đó ghim lại.

Cúi đầu nhìn, là kẻ bị thương nặng kia, trên người hấn đầy máu tươi, hai tay ôm chặt lấy chân hấn.

“Đi đi em!”

“Không đi!”

“Ca Cầu, đi đi!”

“... Không, phải chết thì cùng chết.”]

“...”

Hấn nghe không hiểu, và vẫn nghe không hiểu, nhưng mà vì sao lại khó chịu như vậy, trong lòng tựa như có một tảng đá lớn đang đè nặng.

Hấn gầm nhẹ một tiếng, không còn hứng thú tiếp tục chơi nữa, tay nâng tay buông, lại thu gặt tính mạng của hai sinh vật.

Đá vắng thi thể ra, hấn đột nhiên cảm thấy buồn nôn. Loại sinh vật hai chân này, hấn chắc chắn không thích ăn.

Đi đến chỗ sinh vật bốn chân, hấn đặt móng ngồi xuống, bắt đầu im lặng ăn.

A? Vì sao có thêm một loại mùi vị? Trên mặt cũng uơn uớt.

Hấn đưa tay sờ một chút, trong mắt chảy ra hai hàng chất lỏng ấm áp, hòa lẫn với máu tươi, che kín trên mặt.

Hấn bị thương ư? Lại hoàn toàn không có cảm giác đau nhức.

Mà, bụng đã được lấp đầy nhưng vẫn cảm thấy trống rỗng, trong đầu vẫn luôn tái hiện lại tình cảnh lúc ba sinh vật vừa rồi kia chết...

Được rồi, về sau gặp loại sinh vật này liền né đi, giết chết bọn hấn chẳng những không ăn được, lại còn khiến cho bản thân vô cùng không vui!

Con đường bối rối vẫn tiếp tục, mỗi ngày, ngoại trừ bỏ sung đồ ăn, hấn chỉ nhảy nhót khắp nơi. Ngày trắng đêm đen, nóng nực giá lạnh đối với hấn không có gì khác nhau.

Không biết đã đi bao lâu, lần đầu tiên hấn tiến vào thế giới tràn đầy màu xanh, hấn cảm thấy màu xanh rất đẹp, nhưng mà nơi đây lại tràn ngập hơi thở khiến cho hấn đau buốt.

Kỳ quái là, thân thể rõ ràng bài xích loại hơi thở này, đáy lòng lại có một giọng nói không ngừng kêu hấn xâm nhập. Hấn không sợ đau đớn, hấn sợ là loại áp lực khó hiểu cũng như không có phương pháp giải này.

Vì vậy, hấn không chút do dự nào lựa chọn thế giới màu xanh này.

So với chốn buồn tẻ và âm u ban đầu, nơi đây dường như mỗi ngày đều có màu sắc, xem nhẹ việc thân thể không khỏe, hấn vui vẻ dừng lại ở thế giới này.

Song, cái thế giới màu xanh này, dường như tồn tại nguy hiểm nào đó đối với hấn.

Một hôm nào đó đang ăn uống, hấn không cẩn thận nuốt vào một phiến lá xanh, thân thể lập tức xuất hiện đau đớn kịch liệt, phảng phất như có hai loại lực lượng đang cắn xé tranh chấp, không biết làm sao rồi tán loạn khắp nơi, mãi đến khi đau đớn kịch liệt dần dần dịu lại, mới có thể ngã nằm xuống đất một cách khó chịu.

Vốn hấn có lẽ sẽ nóng nảy, có lẽ sẽ hủy toàn bộ cây cối xung quanh, nhưng hấn lại cảm thấy không nên làm như vậy. Ăn phiến lá cây kia, trong lúc đau đớn, dường như cũng xuất hiện biến hóa đặc thù nào đó.

Lòng hấn khát vọng loại biến hóa này, thậm chí so với đói khát lúc nào cũng cảm thấy, còn khắc cốt ghi tâm hơn.

Hấn vươn tay, xuyên qua đầu ngón tay mà nhìn về phía cành lá đan xen trên không kia.

Bắt đầu từ hôm này, hắn quyết định mỗi ngày sẽ ăn lá cây một lần.

Dần dần, hắn càng ngày càng quen với loại đau đớn này, cuối cùng cũng sẽ có một ngày, hắn nhất định có thể biết được ý nghĩa của loại đau đớn này với hắn.

Mãi đến không lâu sau đó, hắn gặp cô...

Mở một cái đồ vật kỳ quái, chạy trốn dưới sự truy kích của một đàn dã thú.

Hắn cảm giác được một lực hấp dẫn không hiểu được từ trên người cô, muốn đến gần lại mang theo chút sợ hãi.

Không suy nghĩ nhiều, hắn lao ra giết chết toàn bộ dã thú. Thấy cô rời đi, hắn lập tức vác đồ ăn trên lưng đuổi theo. Nhắm mắt theo đuổi, không dám tới gần quá mức, nhưng lại không muốn rời đi.

Rốt cuộc có một người, người hắn đi theo kia chủ động tới gần hắn.

Nhìn bóng dáng nho nhỏ dừng lại bên cạnh hắn kia, dù thân thể của hắn đau đớn âm ỉ, nhưng trong lòng lại là vui mừng.

Hắn ngồi xổm xuống, nhìn đôi mắt dường như không có tiêu cự, lại giống như hồ sâu kia.

“Tôi nghĩ, có thể thử xem.” Cô mở miệng nói, “Người có được ý chí như thế, có lẽ có thể sáng tạo nên kỳ tích.”

Sau đó, cô đeo một thứ giống như dây thừng lên cổ hắn. Đồ vật trên dây thừng đó làm hắn đau đớn không chịu nổi, toàn thân tựa như đang bị lửa thiêu, mấy lần hắn đã muốn kéo nó xuống, nhưng sau đó lại vẫn chịu đựng được.

Cô nở nụ cười, rồi nói với hắn, “Anh về sau liền đi theo tôi đi. Tôi phải thu thập các loại quy tắc văn lộ, có lẽ trong số đó có thứ có thể giúp anh khôi phục.”

Vẫn nghe không hiểu như cũ, nhưng hắn lại cảm thấy rất yên ổn.

“Bây giờ anh tựa như một bình khí hình người mạnh mẽ, nhưng tâm trí lại như một đứa trẻ, chuyện gì cũng đều cần phải bắt đầu lại, về sau gọi anh là ‘Tra Nhĩ’ đi.”

Thật lâu sau đó, hắn mới hiểu được, “Tra Nhĩ” là tên hắn.

Mà khi đó, cô đã trở thành chỗ dựa duy nhất trong lòng của hắn.

Cái thứ được gọi là “cô độc” này cũng đã theo đó mà biến mất...

[Là Thiên Lý, là Tra Nhĩ.]

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 47

“Hi Bình, căn cứ của đối phương có những phương thức công kích nào?” Ba Tư Đốn vừa tháo dỡ trang bị vũ khí vừa nói, “Cái này không biết có ở trong quyền hạn không nhỉ?”

“Có thể.” Hi Bình trả lời, “Theo như tôi được biết, loại hình căn cứ công kích có: hòa lực tầm xa; đạn ánh sáng định vị trong cự ly ngắn; sóng có hiệu quả nhiễu loạn năng lượng; bom hẹn giờ; đạn sương mù; đạn đóng băng; đạn hỏa diễm (lửa); ngưng trệ, v.v...”

“Sao lại nhiều như vậy?” Ba Tư Đốn dừng động tác lại, sắc mặt ngưng trọng.

“Tuy là nhiều loại, nhưng các trang bị vũ khí đa số đều hổng hóc, ví dụ như đạn được, nếu không có dụng cụ bắn, cho dù đạn có nhiều đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không cách nào sử dụng được.”

Ba Tư Đốn gật đầu, tiếp tục động tác trên tay, sau khi hắn kiểm tra xong tất cả các trang bị máy móc, tiếp theo liền tính toán số lượng của linh kiện, phát hiện ra thật sự là thiếu rất nhiều. Với số lượng hiện tại, chỉ có thể miễn cưỡng lắp ráp một cánh tay máy móc và một kiện áo giáp che ngực.

Lúc này Thiên Lý đã đi tới, Ba Tư Đốn vội vàng gọi cô hỏi: “Thiên Lý, trong garage có bao nhiêu xe thuộc loại hình chiến đấu?”

“Chỉ có loại tàu con thoi này thích hợp với việc chiến đấu mô hình nhỏ trên mặt đất. Ước chừng chỉ có 3 xe là có thể sửa chữa được trong thời gian ngắn

như vậy.”

Ba Tư Đồn nhú mày, im lặng không nói.

Hi Bình tò mò nhìn Thiên Lý, không nhịn được hỏi: “Em gọi là Thiên Lý sao? Em bao nhiêu tuổi rồi?”

“11.” Thiên Lý vừa trả lời vừa phân loại linh kiện mới thu được ra, động tác thành thạo lại nhanh gọn.

Ba Tư Đồn lại gần xem xét kiểm tra một chút, lắc đầu nói: “Vẫn còn thiếu. Vũ khí công kích trong căn cứ loại hình phòng ngự sao lại thiếu thốn như vậy chứ, so sánh với bên kia thì ưu thế chúng ta là gì đây?”

Thiên Lý nói: “Khu phế liệu còn có vài linh kiện có thể dùng được, con sẽ qua đó xem sao, bên này còn thiếu những gì?”

Ba Tư Đồn liền tiếp đọc tên.

Sau khi Thiên Lý ghi lại liền đi qua khu phế liệu.

Hi Bình thấy lạ, cười nói: “Thiên Lý là học trò của anh sao? Tuy còn nhỏ tuổi nhưng làm việc có bài bản hẳn hoi đấy.”

“Ha ha.” Ba Tư Đồn cười cười “Nếu tôi mà có được một học trò như vậy chắc ngay cả lúc mơ cũng cười.”

Sau đó hai người cũng không tiếp tục nói chuyện phiếm nữa.

Tiến độ của đội ngũ Số 36 ở bên kia cũng rất nhanh chóng, bọn họ hợp tác ăn ý, đã sửa chữa được hơn phân nửa hệ thống, nhưng bọn họ tạm thời không có chuẩn bị trang bị công kích khác, thoạt nhìn là đang muốn dồn trọng điểm vào đợt tấn công từ xa đầu tiên.

“Rada đã sửa chữa xong, đã khóa mục tiêu căn cứ số 1.”

“Tích trữ năng lượng cần khoảng chừng ba mươi hai phút.”

“Dự đoán giá trị công kích cao nhất sẽ lên tới tám trăm vạn T (đơn vị đo giá trị công kích).”

“Ok, nếu có thể phát động công kích trước khi đối phương mở vòng bảo hộ thì vấn đề này chúng ta có thể cảm chắc chiến thắng rồi.”

“Tiếp tục đi, tranh thủ để nửa giờ sau phát động công kích lần thứ nhất.”

...

Giữa khu phế liệu, Thiên Lý đang chọn lựa kim loại đột nhiên dừng lại, cô xoay đầu nhìn hướng khác, dừng một lát, sau đó đứng dậy đi về phòng điều khiển.

Nghe được tiếng cửa kim loại mở ra, Khoa Phi Nhi quay đầu lại nhìn, cười nói: “Thiên Lý, em phụ bên kia xong chưa?”

“Vẫn chưa xong.” Thiên Lý đi đến cạnh bàn điều khiển, tay giống như vô tình đặt lên bàn điều khiển.

Hệ thống chỉ sửa chữa được 50%, năng lượng mới bổ sung chưa được 30%... Rada đã được khôi phục, hơn nữa đã định vị được vị trí căn cứ của đối phương.

Với tình hình này thì bọn họ cần khoảng một giờ đồng hồ nữa mới có thể mở thành công vòng bảo hộ.

Tay Cô Phi lướt như gió trên bàn điều khiển, tiện thể tranh thủ nói với Thiên Lý: “Thấy hứng thú với công việc lập trình sao? Để anh đây biểu diễn cho em xem.”

“Cậu đừng có mà chém gió nữa.” (#Lãng: haha :D3 xin lỗi nhưng mà Lãng không nhịn cười được) Khoa Phi Nhi tức giận nói: “Hơn một tiếng đồng hồ mà không sửa nổi cho xong cơ cấu của hệ thống, còn không biết xấu hổ mà nói như vậy hả!”

Cô Phi lè lưỡi một cái.

Thiên Lý nói: “Em về làm việc tiếp đây, hai người cô lên nhé.”

“Không thành vấn đề.” Hai người cũng không quay đầu lại mà tiếp tục làm việc cật lực.

Thiên Lý sau khi ra khỏi phòng điều khiển, đi về phía kho hàng.

Trong cảm giác của cô có xuất hiện dao động của năng lượng tích trữ, hiển nhiên là tiến độ của đối phương nhanh hơn bọn họ, dự đoán khoảng chừng ba bốn mươi phút nữa sẽ bắt đầu công kích.

“Thiên Lý, khu phế liệu có vật dụng chúng ta cần dùng không?” Ba Tư Đồn thấy Thiên Lý đi tới, vội hỏi.

“Chuyện này tạm thời phải giải quyết sau đi.” Thiên Lý đi đến cạnh Ba Tư Đồn, nói: “Con đột nhiên có ý tưởng này không biết có được không?”

“A? Nói ra thử đi.”

“Căn cứ của chúng ta có thể sẽ không hoàn thành được việc sửa chữa trong một giờ, thời gian hiện tại rất gấp gáp, nếu tốc độ của đối phương nhanh hơn chúng ta thì tình huống tiếp theo sẽ rất tệ đấy.”

“Điều này ta biết rõ, con có biện pháp nào sao?”

“Con vừa mới kiểm tra garage, ở đó có một số tàu con thoi chiến đấu không hư hại nghiêm trọng cho lắm. Chúng ta có thể sửa chữa ít nhất hai chiếc trong mười phút, sau đó sửa thành hình thức định vị quỹ đạo, bên trong cài đặt một lượng bomb nhất định, sau đó điều khiển tàu con thoi về phía căn cứ của số 36.”

Ánh mắt của Ba Tư Đồn sáng lên, cân nhắc nói: “Đây đúng là một ý kiến hay, nhưng tất cả những bomb trong căn cứ đều là loại có uy lực thấp như đạn sương mù, đạn phóng xạ và đạn hỏa diễm, mà chỉ với nhiều đấy thì sẽ không khiến đối phương tổn thất bao nhiêu!”

Thiên Lý nở một nụ cười nhẹ nhàng, cúi đầu nói vào tai hắn vài câu.

...

Căn cứ Số 36.

“Hệ thống đã sửa chữa được 85%, có thể vận hành bình thường.”

“Năng lượng tích trữ đạt tới 89%, chỉ số công kích ước chừng khoảng sáu trăm tám mươi vạn T.”

“Ừ, xem ra chỉ cần năm phút sau là chúng ta có thể phát động đợt công kích thứ nhất.”

“Đúng vậy, suy đoán từ phản ứng năng lượng của đối phương thì có vẻ như bọn họ vẫn chưa mở vòng bảo hộ.”

“Rất tốt...”

“Đội một chút, rada phát hiện được dị thường.”

“Làm sao vậy?”

“Có hai chiếc tàu con thoi phản trọng lực (di chuyển không phụ thuộc vào lực hút của tinh cầu) đang bay tới chỗ chúng ta, vận tốc là 0.4 km/s, dự tính khoảng bảy phút sau sẽ đến căn cứ.”

“0.4 km/s? Hai chiếc xe toa này chắc chắn đã được cải tạo qua.”

“Kiểm tra không có sinh mệnh nào ở bên trong, đây là kiểu tàu con thoi chiến đấu không người điều khiển.”

“Chết tiệt! Nhất định là bên trong có bomb!”

“Bọn họ có loại bomb uy lực cao nào sao?”

“Không xác định được, nếu bên bọn họ có chuyên gia về bomb, như vậy thì chỉ cần hai giờ đồng hồ cũng đủ để chế tạo một lượng bomb uy lực lớn.”

“Thời gian chỉ còn năm phút thôi, làm sao bây giờ lão đại?”

“Năng lượng tích trữ đạt tới bao nhiêu phần trăm?”

“91%.”

“...”

Ngay lúc đội ngũ Số 36 đang khó khăn lựa chọn, thì hiện tại người xem ở phía bên ngoài cũng đang kích động.

Vốn là bọn họ đang thấy Số 36 sắp sửa chữa xong, nhanh hơn so với Số 1 ít nhất là hai chục phút, nghĩ rằng lần đầu tiên giao phong bọn họ sẽ chiếm ưu thế, nhưng không nghĩ tới bên bắt đầu công kích trước lại là Số 1?

Khán giả có thể nhìn thấy rất rõ ràng bên trong xe chỉ có năm quả đạn sương mù và đạn phóng xạ uy lực thấp. Chẳng lẽ đây là muốn mê hoặc đối thủ choáng váng hoặc bị phóng xạ thần kinh, rồi sau đó toàn bộ thành viên mới xuất kích sao?

Không ít người cảm thấy khó hiểu trong lòng, nhưng có một nhóm người nhìn ra được điểm mấu chốt cũng không nhận được mà cảm thán hai chữ diệu chiêu.

“Làm sao bây giờ lão đại? Chỉ còn ba phút nữa là tàu con thoi sẽ tới căn cứ của chúng ta rồi.”

“Tỷ lệ cao nhất có thể thành công đánh bại phòng ngự của đối phương là bao nhiêu?”

“Là 80%, nhưng uy hiếp của tàu con thoi với căn cứ của chúng ta cũng là 80%. Chúng ta phải đánh cược thử xem bên trong rốt cuộc là có quả bomb uy lực cao nào hay không sao?”

“Giả sử bên trong là bomb có uy lực lớn, vậy thì chúng ta hoàn toàn không có cơ hội thắng. Nhưng nếu từ bỏ lần tấn công thứ nhất, vậy thì hai mươi phút sau chúng ta còn cơ hội lật ngược lại.”

“Được rồi, thay đổi hướng bắn, phá hủy tàu con thoi.”

“Tuân lệnh. Thời gian phóng ra bắt đầu đếm ngược...”

Thời gian đếm ngược kết thúc, trong căn cứ số 36 đồng thời phát ra hai chùm ánh sáng chia nhau nhắm thẳng vào hai con tàu con thoi.

Chỉ ba giây sau liền đánh trúng mục tiêu, hai chiếc tàu con thoi nổ tung giữa chùm ánh sáng, tách ra một luồng ánh sáng khổng lồ, đồng thời hình thành một đám mây khói kỳ quái hình cây nấm.

“Chết tiệt, chúng ta bị lừa rồi!” Vài thành viên của đội số 36 thấy tình trạng này đều tức giận thở hắt hắt.

Nếu như bên trong xe là loại bomb có uy lực cao thì phạm vi của vụ nổ chắc chắn sẽ không thể nhỏ như vậy.

Bọn họ bị trúng kế rồi, bỏ lỡ mất thời điểm tốt nhất để tấn công!

Ba Tư Đốn nhìn hình ảnh nổ tung trên màn hình, khen: “Thiên Lý, con thật lợi hại.”

Hắn nhớ lại lời Thiên Lý nói vào tai hắn: “Đối phương cũng không biết chúng ta để thứ gì trong xe, bọn họ sẽ lo lắng nếu như bên trong có loại bomb uy lực cao thì phải làm sao bây giờ? Căn cứ của bọn họ tuy rằng có thể mở vòng bảo hộ, nhưng năng lực phòng ngự của họ còn không bằng một phần ba của bên chúng ta, cho nên tất nhiên họ sẽ không dám mạo hiểm để tàu con thoi trực tiếp đánh thẳng vào căn cứ.”

“Mục đích thực sự của con là dùng tàu con thoi để dụ bọn họ lãng phí năng lượng tích trữ cho lần tấn công thứ nhất.”

Khá khen cho một chiêu vây Ngụy cứu Triệu*!

*Vây Ngụy cứu Triệu: năm 353 trước công nguyên, nước Ngụy vây đánh kinh đô Hàm Đan của nước Triệu. Nước Tề phái Điền Kỵ dẫn quân đi cứu Triệu. Điền Kỵ dùng kế sách của quân sư Tôn Tẫn. Nhân khi nước Ngụy không phòng bị kéo quân đi đánh Ngụy, quân Ngụy phải trở về bảo vệ đất nước, quân Tề thừa lúc quân Ngụy mệt nhọc đã đánh bại quân Ngụy tại Quế Lăng, do đó nước Triệu cũng được giải vây. Sau này dùng câu 'vây Ngụy cứu Triệu' để làm phương pháp tác chiến

Chẳng những giúp bọn họ hóa giải nguy hiểm mà còn vì bọn họ mà tranh thủ một chút thời gian quý giá.

“Sao con có thể khẳng định bọn họ sẽ từ bỏ đợt công kích thứ nhất để phá hủy tàu con thoi như vậy?”

“Con chỉ nắm chắc 70% mà thôi.” Thiên Lý thần nhiên nói: “Bọn họ vốn đã muốn được ăn cả ngã về không (đốc vốn chơi lớn một trận), chỉ tập chung trọng điểm ở trên lần tấn công thứ nhất, như vậy cũng có nghĩa là sẽ không có đủ thời gian để chuẩn bị các vũ khí và đạn dược khác. Tuy tài nguyên của bọn họ ở trên phương diện tấn công phong phú hơn so với chúng ta, nhưng cũng tương ứng, thời gian để sửa chữa vũ khí của bọn họ sẽ lâu hơn chúng ta. Họ từ bỏ lần tấn công thứ nhất thì cùng lắm là hai bên không phân thắng bại, chỉ cần bắt đầu lại từ đầu là được, nhưng nếu họ kiên trì không chịu phá thì hai chiếc tàu con thoi có thể có bomb sẽ trực tiếp phá hủy trang bị năng lượng hoặc tầng phòng ngự của họ. Nếu là như vậy thì ngay cả một chút phản thắng bọn họ cũng chẳng có.”

Ba Tư Đốn gật đầu: “Nếu là ta, ta cũng sẽ chọn phương pháp phá hủy xe toa. Dù sao hệ thống của bọn họ đã khôi phục gần xong rồi, hoàn toàn có thể khởi động lại để bắt đầu lần tấn công thứ hai, chỉ là thời gian trễ hơn một chút mà thôi.”

“Đúng là như thế.” Thiên Lý cười cười.

Ba người nhìn cô bé trước mặt này, mảnh mai thấp bé, khuôn mặt rõ ràng rất ngây thơ, nhưng lại có được sự thông minh và tâm tư vô cùng tinh tế tỉ mỉ không phù hợp với tuổi. Lưng cô bé thẳng tắp, đôi con ngươi sâu như đầm nước âm u, giống như không có điểm dừng.

Cô nói: “Chúng ta phải sử dụng cho tốt khoảng thời gian quý báu này đi, mấu chốt thắng bại đều có thể đánh cược vào ngay lúc này.”

Đội đến khi lần giao phong thứ nhất kết thúc, những người theo dõi màn hình bên ngoài rốt cuộc cũng hiểu được là chuyện gì. Thì ra là đội số 1 phát động tàu con thoi tấn công không phải để phá hủy căn cứ của đối phương mà là để tranh thủ một chút thời gian cho mình!

Thật sự là một mưu kế hay! Hành động khi người ta không đề phòng mà đánh đòn phủ đầu, khiến đối phương có cảm giác do dự và gấp gáp, cuối cùng cũng không thể không buông tha cho cơ hội tấn công.

Việc nắm chắc thời gian với đội số 36 cũng rất chuẩn xác. Nếu là phát động sớm hơn mười mấy hai chục phút, vậy thì lúc đó năng lượng tích trữ của căn cứ số 36 vẫn chưa còn chưa hoàn thành, họ chỉ có thể mở loại phòng ngự cấp thấp để chống đỡ, như vậy thì kế hoạch này nhất định sẽ thất bại. Còn nếu phát động chậm hơn một chút, vậy thì lúc đó quỹ đạo tấn công của năng lượng tích trữ số 36 sẽ không thể thay đổi, căn cứ số 1 sẽ vì thế mà bị thiệt hại nặng nề.

Một chiêu vừa công vừa thủ, vừa tiến vừa lùi này đúng là khiến cho người ta cảm thấy thỏa mãn. Bọn họ không hề nghĩ đến việc sẽ có thể nhìn thấy các chiến thuật được vận dụng trong cuộc chiến của các máy móc sư. Từ trước tới nay điểm quan trọng để phân thắng bại trong cuộc chiến của các máy móc sư là dựa vào tốc độ, trình độ và kinh nghiệm chế tạo cùng sự hợp tác ăn ý giữa đoàn đội. Còn về việc lợi dụng các vật dụng vốn có để sử dụng, sáng tạo ra điều kiện có lợi và thời gian chuẩn bị nhiều hơn, trên cơ bản không có máy móc sư nào suy nghĩ đến việc đấy.

Nếu là lính đánh thuê hàng năm du tàu ở biên cảnh thì không nói đến, kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ rất phong phú, có thể bố trí chiến thuật như vậy cũng là điều bình thường.

Nhưng mà cô bé kia lại chỉ mới mười một tuổi, có lẽ ngay cả sức lực để nâng vũ khí cỡ trung lên cũng không có, nhưng lại giống như một quân sĩ đã trải qua các trận chiến đấu, chẳng những có được cái nhìn đại cục phi phàm, phản ứng nhạy bén, năng lực quan sát mạnh mẽ, hơn nữa lại còn tinh táo cơ trí hơn so với rất nhiều người trưởng thành.

Loại tính chất đặc biệt này lại xuất hiện trên người một đứa nhỏ, làm sao không thể khiến người khác kinh ngạc đây? So sánh với điều này thì thiên phú về máy móc của cô lại còn có chút phai nhạt.

Thiên tài có có trí lực hơn người vĩnh viễn luôn làm cho người ta chú ý hơn so với những xoàng xĩnh đại chúng.

Nếu nói lúc ở vòng loại cái người ta chú ý là số tuổi của cô, vậy thì lúc này đây, năng lực của cô mới thật sự được người ta chính thức nhìn thẳng vào.

Danh tiếng của “tiểu máy móc sư” Thiên Lý cũng từ từ đi vào lòng người ở các thành thị khu 10 phía bắc....

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 48

Sau khi trận đấu kết thúc, thành viên của đội ngũ số 36 mới biết được bọn họ vậy mà lại thua trên tay một cô bé, nếu không có cô nhúng tay chặn ngang ở lúc mấu chốt, dẫn dụ bọn họ lãng phí lần công kích đầu tiên, kết quả của trận tranh tài này chắc chắn sẽ khác.

Sau đó, đám người Ba Tư Đồn thành công khởi động vòng phòng hộ, chống cự được ba lượt tấn công mạnh, cuối cùng vào lúc đối thủ không kịp tổ chức tiếp một đợt công kích nữa, một lần hành động đã hạ trụ sở của bọn họ.

Trận đấu này, đoàn đội của Thiên Lý bọn họ đã lấy được điểm chấm tổng hợp không tệ. Chỉ cần hai trận đấu kế tiếp triển khai như bình thường, lên cấp vào trận chung kết cũng không khó khăn gì.

Lúc ba người Ba Tư Đồn rời khỏi trường thi đấu Tầng Tinh, trên mặt đều mang theo nụ cười vui sướng.

Giám sát viên đưa lại những đồ đạc mà bọn họ đã gửi.

Thiên Lý cài máy tính của mình lên cánh tay trước, lúc đang muốn đi lấy đồ vật khác, động tác lại ngừng lại một chút, sau đó giống như không có chuyện gì xảy ra, lại tiếp tục lấy đồ.

“Chúc mừng các anh đã chiến thắng trận đấu thứ nhất!” Giám sát viên mỉm cười nói, “Tiếp theo xin hãy nghỉ ngơi thật tốt, hẹn gặp lại nửa tháng sau.”

“Cảm ơn.” Mấy người cười đáp lại, gật đầu với nhau sau đó liền chuẩn bị rời đi.

Thiên Lý đi cuối cùng, đột nhiên quay lại dò hỏi giám sát viên, “Tiên sinh, tôi muốn biết, đồ đạc mà bọn tôi gửi ở đây, đều có người trông coi sao?”

“Đúng vậy.” Giám sát viên trả lời, “Tôi vẫn luôn trông ở phòng mọi người, trong lúc ăn cơm trưa cũng sẽ để người thay phiên trông. Tiểu thư Thiên Lý còn thiếu đồ vật gì sao?”

“Không, tôi chỉ là tùy ý hỏi chút thôi.” Thiên Lý cười cười, không nhiều lời nữa, kéo Tra Nhĩ nhanh chóng đuổi theo đám người Ba Tư Đồn.

Trên thực tế, cô vừa mới phát hiện có thêm một đồ vật trong máy tính của mình, như là dụng cụ đếm trộm nào đó được làm giả giống như một con chip trên máy tính. Hiển nhiên, máy tính của cô đã bị người khác động vào, hoặc là vị giám sát viên kia có vấn đề, hoặc là còn có người có thể dưới tình huống không kinh động đến giám sát viên mà lấy máy tính đi, rồi lại lặng lẽ trả nó lại.

Trong lúc diễn ra trận đấu, tinh lực của cô đều đặt ở gần căn cứ, cũng không đặc biệt lưu ý gian phòng kia, vì vậy cũng không biết trong khoảng thời gian

này rất cuộc đã xảy ra chuyện gì.

May mắn đó là, xuất phát từ việc cẩn thận, lúc tháo máy tính xuống, cô thuận tay bỏ trí não chuyên dụng của thành viên thuộc Thương vào trong chiếc hộp bình thường giả làm hộp đựng công cụ nhỏ. Nếu thứ này bị cầm đi, cô rất có thể sẽ gặp phiền toái, ít nhất là sẽ bị A Nhĩ Đế Tư xem nhẹ.

Cô lại dùng cảm giác quét qua máy tính của ba người Ba Tư Đốn một cái, đều không có tình huống khác thường nào. Xem ra là chỉ nhằm vào cô, mà người duy nhất gần đây cô đặc biệt chỉ có Gia Lý. Nhưng mà, thủ đoạn cài dụng cụ đếm trộm trên máy tính này, dường như không phải là phong cách của Gia Lý, nếu là hắn, trực tiếp hủy hoại trái lại còn hà tiện hơn.

Tác dụng của dụng cụ đếm trộm là phá giải mật mã, thu thập số liệu vận hành của máy tính, đồng bộ gián tiếp.

Trở lại nơi ở, Thiên Lý lấy công cụ ra, dỡ bỏ vỏ ngoài máy tính của mình, sau đó cẩn thận gỡ dụng cụ đếm trộm ra. Dụng cụ đếm trộm giống như một cái cúc áo nhỏ, là sản phẩm ra đời mới nhất, giá trị cực lớn, ước chừng vào khoảng hơn 9 vạn điểm.

Đỡ dụng cụ đếm trộm qua một bên, Thiên Lý lại kiểm tra máy tính một chút, xác định là không có vấn đề gì mới dám khởi động.

Nếu vừa rồi trực tiếp khởi động, như vậy chỉ cần cô nhập mật mã, đối phương lập tức có thể tiến vào máy tính của cô, đánh cắp tất cả những tin tức mà hắn muốn.

Ai sẽ để máy tính của một đứa bé đây? Gia Lý? Thiên Lý lắc đầu, cho dù người sai khiến là hắn, cài dụng cụ đếm trộm cũng chắc chắn không phải là hắn.

Chẳng lẽ bên cạnh hắn có cao nhân?

Mật mã khởi động máy tính của cô tuy rằng phức tạp, nhưng nếu là người tinh thông máy tính, chỉ trong một hai tiếng cũng có thể phá giải, mấu chốt chính là trình tự trong máy tính.

Thiên Lý chỉ áp dụng mã hóa kiểu trí năng mang tính duy nhất, phương thức mã hóa chỉ có mình cô biết rõ, nếu những người khác mở tài liệu văn bản ra cũng chỉ có thể nhìn thấy những đường nét không quy tắc cùng với những hình khối hỗn loạn giống như vũ trụ, hơn nữa những trình tự này chỉ có thể vận hành bình thường trên máy tính của cô, nếu người khác download hoặc copy vào những máy tính khác, sẽ xuất hiện chỗ tồn tại và khuyết thiếu, càng không có khả năng phá giải được.

Để phòng ngừa người khác đánh cắp minh họa quy tắc mà bản thân sưu tầm được, Thiên Lý không thể không chuẩn bị chu đáo vẹn toàn.

Nghĩ một lát, Thiên Lý để dụng cụ đếm trộm vào trong túi áo, mang theo Tra Nhĩ rời khỏi gian phòng, tiến vào đại sảnh giải trí phía trước.

Tiến vào một ghế lô (ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi) game, chọn một game ích trí cho Tra Nhĩ trước, còn bản thân thì lại cẩn thận tháo dỡ một quang não khác. Trong quang não có trang bị tự động kiểm tra, cách một khoảng thời gian thường sẽ tiến hành quét hình, đảm bảo trình tự có thể vận hành một cách bình thường. Nếu không phải người thạo nghiệp vụ, rất dễ sẽ tiếp xúc với trang bị kiểm tra, dẫn đến cảnh báo.

Thiên Lý tính toán thời gian một chút, cô phải cài lại dụng cụ đếm trộm tốt trong vòng 10 phút.

Vừa đếm thầm, vừa linh hoạt tháo dỡ bản số liệu tổng thể, vị trí của con chip cô biết rõ, cái khó là phải qua mặt trang bị kiểm tra.

4 phút, 2 phút, 1 phút, 30 giây... Hoàn thành!

Thiên Lý thở phào một hơi, cảm ứng quét hình lia một vòng sáng qua khe hở. Dụng cụ đếm trộm có thể ngăn trở được phần lớn các dụng cụ xem xét, mà quang não trong sảnh giải trí hiển nhiên là không cần phải dùng trang bị kiểm tra cao cấp.

Ấn mở quang não, trong cảm giác dụng cụ đếm trộm lập tức phản ứng, bắt đầu trộm chuyển số liệu.

Thiên Lý nhắm mắt lại, vừa click màn hình, vừa theo dõi tín hiệu.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô dùng cảm giác theo dõi tín hiệu, khác hơn so với lúc bình thường, trong đầu xuất hiện một đồng đường cong độ dài không đều nhau, nếu tập trung tinh thần, thậm chí có thể phân tích ra một ít nội dung trong tín hiệu. Song khoảng cách càng xa, tín hiệu càng yếu.

Tốc độ trộm chuyển tín hiệu rất nhanh, Thiên Lý tìm nơi nhận, vẫn luôn theo dõi đến tận một gian phòng trên tầng 19 của quán Huy Hoàng.

Trong phòng có ba người, một người trong đó đứng là Gia Lý, hắn nằm nghiêng trên ghế salon, dường như đang muốn nói gì đó. Mà hai người còn lại đều là dị năng giả, một người ngồi vung ngón tay trước máy tính, một người ôm ngực đứng bên cạnh người đó nhìn.

Thì ra là thế, người đang đứng trong hai dị năng giả đó là người có dao động năng lượng mà nàng biết kia, chính là dị năng ẩn thân mà nàng gặp trong quảng mô.

Xem ra người trộm máy tính đúng là hắn, chỉ cần ẩn thân, là có thể tránh thoát ánh mắt của giám sát viên.

Người ngồi trước máy tính kia, khá là khó để phán đoán thuộc tính dị năng, có thể là dị năng giả loại hình trí lực.

Hắn đang phân tích số liệu mà dụng cụ đếm trộm trộm chuyển về.

Thiên Lý đang dùng quang não lên mạng, điều tra thủ tục của giải thi đấu vũ khí. Trong thời gian ngắn, đối phương có lẽ không thể cảm nhận được chút khác thường nào.

Song cô không có ý định cho đối phương có thời gian phản ứng, đóng quang não lại, Thiên Lý đợi vài phút cho các loại kiểm tra quét hình lần thứ hai xong, lập tức bắt đầu tháo dỡ bản số liệu tổng thể một lần nữa, nhanh chóng lấy dụng cụ đếm trộm ra, đề lại vào trong túi.

Lúc này Tra Nhĩ lại nghiêng đầu sang đây, dời mắt nhìn đi, ánh mắt nhìn Thiên Lý sáng ngời, dường như muốn chơi với cô/

Thiên Lý suy nghĩ một chút, nói, “Vậy chơi một ván được không? Sau đó đi cùng tôi tới một chỗ.”

Cũng không biết Tra Nhĩ có hiểu hay không, chỉ thấy gật đầu.

Thiên Lý đứng bên cạnh hắn, bước vào tiến trình game.

Thường xuyên chơi game với Tra Nhĩ, Thiên Lý phát hiện ra hắn có một chỗ kỳ lạ, đó là bất kể chơi game gì, hắn đều có thể sử dụng phương thức không hề bình thường để qua cửa, hơn nữa phương thức qua cửa mỗi lần cũng không giống nhau, ngoại trừ một tháng đầu vì mới tiếp xúc với game mà có vẻ không thông thạo ra, đều có thể rất nhanh tìm được ra bí quyết.

Thiên Lý hoài nghi, trước khi Tra Nhĩ bị trục hóa, rất có thể là một thiên tài game. Tuy nói là cô đều chọn cho hắn trò chơi dành cho lứa tuổi dưới 18, nhưng nội dung cũng phong phú và thay đổi thường xuyên, ngay cả một số người trưởng thành cũng chưa chắc đã có thể hoàn toàn qua cửa.

Thiên Lý trong game cũng đều đi theo tiến độ của Tra Nhĩ, vừa quan sát, lại vừa mô phỏng phương thức suy nghĩ của hắn. Loại tư duy đặc biệt khó có thể suy xét này, luôn có thể mang đến cho Thiên Lý rung động và gợi ý không nhỏ.

Sau nửa tiếng, Tra Nhĩ thỏa mãn rời khỏi đại sảnh giải trí, bị Thiên Lý kéo tay leo lên cầu thang ánh sáng.

Tầng 19.

“Tôi nói này La Phu, tra ra được cái gì không đó?” Gia Lý dùng giọng nói hơi châm biếm hỏi.

La Phu không để ý tới hắn, mà chỉ nhìn chăm chăm vào những đường nét hỗn loạn trên màn hình, nhủ mảy suy nghĩ.

“Làm sao nó là tất máy tính nhanh như vậy?” Khắc Lôi Cách tựa và cạnh bàn, cũng mở miệng hỏi theo.

“Không biết, cô bé chỉ xem website về giải thi đấu vũ khí xong liền tất máy tính, có thể là bạn một chuyện khác.” La Phu tựa vào lưng ghế, thờ dãi.

“Làm sao cậu lại cảm thấy hứng thú với máy tính của nó như vậy?”

“Tôi cũng không rõ.” La Phu trả lời, “Khi cậu trộm máy tính đến, tôi vốn chỉ là theo thói quen mà kiểm tra một chút, ai ngờ đối phương vậy mà lại cài đặt mật mã trí năng. Cậu cũng biết, người bình thường tôi đã cũng chỉ chọn dùng mật mã tổ hợp, mật mã trí năng cần có kiến thức chuyên ngành nhất định. Một cô bé, tại sao lại phải thiết lập mật mã trí năng khó có thể phá giải trên máy tính của mình đây? Chẳng lẽ trong máy tính của bé có cất giấu bí mật gì?”

“Haha, vì thế nên cậu sinh ra hiếu kỳ rồi hả?” Khắc Lôi Cách cười trêu nói, “Bí mật của một cô bé cũng đáng để cậu để tâm như vậy?”

La Phu không động chút nào, tiếp tục nói, “Thói quen nghề nghiệp mà thôi. Nếu không tiến hành kiểm chứng thêm một bước, làm sao tôi có thể phát hiện ra những thứ đồ vật thú vị này đây?”

Khắc Lôi Cách liếc qua màn hình, không cho là đúng, nói, “Thứ vị ở đâu chứ? Nhìn như một đồng đay rồi vậy.”

“Cô bé áp dụng phương thức mã hóa đặc biệt để che giấu nội dung tài liệu văn bản, hơn nữa lại có tính duy nhất, chỉ có thể hoàn toàn vận hành bình thường ở trên máy tính của chính chủ. Phương thức này ngay cả tôi cũng mới nhìn thấy lần đầu, quả thực là giống như đang chơi đùa với số liệu. Nếu đây xuất phát từ tay đứa bé kia, vậy tôi không thể không nói, cô bé có tài năng lập trình siêu đẳng.”

“Nhìn cậu thôi phỏng nó kia!” Gia Lý đứng lên, khó chịu nói, “Tôi gọi cậu đến là để dạy dỗ cái vật nhỏ đó, làm sao lại nghiên cứu đến mấy thứ đồ chơi này rồi hả? Lúc đầu nghe tôi thì tốt rồi, đập nát máy tính chẳng phải là xong hết mọi chuyện rồi sao?”

La Phu hạ mi xuống, che giấu sự khinh thường trong mắt, thì thầm lầm bầm, “Đáng tiếc, nếu có đủ thời gian, tôi muốn trực tiếp tiến hành giải mã trên máy tính của cô bé. Chỉ dựa vào dụng cụ đếm trộm, không biết có thể thu hết số liệu về không.”

“Cái này thì được!” Khắc Lôi Cách cười nói, “Chờ bọn họ lại tham gia thi đấu, tôi lại đi trộm máy tính đến đây, lúc đó không tráo lại là được rồi?”

La Phu trầm ngâm không nói, dường như đang suy nghĩ về tính khả thi của nó.

“Tôi đồng ý việc này!” Gia Lý vội vàng phụ họa.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Khắc Lôi Cách vỗ tay ra tiếng.

La Phu cũng không lên tiếng phản đối, bởi vì hắn thật sự cảm thấy quá mức hứng thú với những văn kiện kia, nhìn thì lộn xộn, song lại mang theo cảm giác có quy luật vận hành kỳ lạ nào đó, nhìn một lúc lâu, dao động năng lượng dường như cũng mờ hồ sinh ra sự cộng hưởng.

Hắn có một loại dự cảm, chỉ cần giải mã được những văn kiện này, có lẽ sẽ có một phát hiện lớn nào đó không chừng...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chương 49

[Ngoài cửa có khách tới, xin hỏi chủ nhân có muốn mở cửa hay không?] Giọng nói điện tử đột nhiên vang lên, kinh động đến ba người trong phòng.

Tiếp theo, bên cạnh cửa xuất hiện một màn ảnh, cho thấy hình ảnh của người bên ngoài, bất ngờ lại đúng là chính chủ mà bọn họ đang thảo luận ---- Thiên Lý.

Gia Lý vừa nhìn thấy, đã cả giận nói, “Tôi còn chưa đi tìm nó tính sổ đâu, không ngờ nó cũng đã tự mình lặn tới cửa rồi!”

La Phu và Khắc Lôi Cách liếc nhau, sắc mặt ngưng trọng.

La Phu thấp giọng hỏi, “Cô bé làm sao biết được vị trí của chúng ta?”

“Chẳng lẽ vừa rồi lúc dùng máy tính đã bị nó theo dõi ngược lại?”

“Không thể nào.” La Phu lắc đầu phủ nhận, “Tôi không tin có người có thể thông qua dụng cụ đếm trộm do tôi lắp đặt mà tiến hành theo dõi ngược lại, hơn nữa còn có thể hoàn toàn không khiến tôi phát hiện!”

“Các cậu đừng có mà đoán đi đoán lại nữa, trực tiếp tra hỏi không được à?” Gia Lý nói, “La Phu, mở cửa!”

La Phu và Khắc Lôi Cách đồng thời liếc qua vị đại thiếu gia này, còn chưa làm ra quyết định đã nghe thấy giọng nói của Thiên Lý truyền đến từ trong micro, “Tôi biết rõ các anh đang ở đây, mở cửa đi, chúng ta cần nói chuyện.”

La Phu nhíu mày, nói, “Mở cửa, mời khách vào.”

Cùng lúc đó, Khắc Lôi Cách theo bản năng ẩn thân, núp vào một góc.

Cánh cửa kim loại mở ra, bóng dáng nhỏ gầy của Thiên Lý xuất hiện trong mắt ba người, sắc mặt cô không hề thay đổi mà cất bước tiến vào.

Gia Lý liếc nhìn cô, cười nói, “Làm sao? Tên hộ vệ bên cạnh mi đâu rồi? Hôm nay không đi cùng mi sao?”

Thiên Lý liếc cũng không thèm liếc hắn một cái, trực tiếp chuyển hướng lên hai người La Phu và Khắc Lôi Cách.

La Phu hỏi, “Không biết tiểu thư Thiên Lý đến đây để làm gì?”

Thiên Lý lấy dụng cụ đếm trộm từ trong túi áo ra, đặt nhẹ lên trên bàn, thản nhiên nói, “Các anh dường như đã quên chút đồ ở chỗ của tôi, hôm nay tôi đặc biệt đến để hoàn trả.”

Sắc mặt La Phu biến hóa, cứng ngắt nói, “Tiểu thư Thiên Lý nhớ lầm rồi sao? Đó cũng không phải là đồ của bọn tôi.”

“Phải không?” Thiên Lý tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, “Như vậy, có muốn tôi tra lại hình ảnh máy theo dõi cùng ngày máy tính bị trộm hay không?”

“Hặc hặc.” La Phu còn chưa nói gì, Gia Lý đã cười nhạo trước, “Điều tra ra thì như thế nào? Máy theo dõi làm sao có thể lấy được Khắc...”

“Gia Lý!” La Phu cắt ngang lời của hắn, hung hăng trừng mắt một cái, “Tiểu thư Thiên Lý, hôm nay cô tới rốt cuộc là muốn làm gì? Kính xin hãy nói rõ.”

“Nên xưng hô anh như thế nào?” Thiên Lý không trả lời mà hỏi lại.

“La Phu.”

Sắc mặt Gia Lý đắc ý, bổ sung thêm, “Đây chính là anh họ của ta, dĩ năng giả cảm ứng tâm điện.” (đại khái là có thể cảm ứng mấy thứ liên quan đến máy móc điện tử)

Biểu cảm của Thiên Lý không thay đổi, trong lòng lại thờ dài: Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo. Hôm nay coi như là cô được tìm hiểu một lần đi. Vốn cô còn chưa xác định được dị năng của La Phu, hiện tại lại có người giải đáp cho cô, thực sự là vô cùng cảm kích.

La Phu chắc hẳn cũng cảm thấy hơi mất mặt, khóe miệng co giật liên tục.

Gia Lý vẫn chưa tự ý thực được, còn nói thêm, “Nếu hôm nay mi thành thật xin lỗi bản thiếu gia, bản thiếu gia liền bỏ qua chuyện cũ, tha cho mi một mạng.”

“Xin lỗi?” Thiên Lý đan hai tay trên đầu gối, nói, “Thật ngại, tôi vẫn cho là mình chưa có sai. Ngược lại, tôi còn muốn các anh phải xin lỗi tôi.”

“Bảo bọn ta xin lỗi?” Gia Lý cười mỉa nói, “Đầu óc mi bị hỏng rồi sao? Làm sao ta phải xin lỗi mi? Mi cho mi là ai? Chẳng qua chỉ là một con nhóc mồ côi sau thú triều mà thôi, cũng chẳng có dao động của năng lượng, không biết là dùng cái thủ đoạn gì mà lừa gạt được cái thân phận bây giờ...”

“Gia Lý!” La Phu nghiêm nghị quát hấn dừng lại, quay đầu nói với Thiên Lý, “Thật xin lỗi, Gia Lý lỡ mạng, xin không cần trách.”

Thiên Lý nheo mắt lại, đối diện với Gia Lý, lạnh lùng nói, “Tôi nghĩ anh ít nhất cũng phải hiểu một chút pháp luật đi, trong luật về quyền dành cho dị năng giả, có một luật bảo vệ đặc biệt dành cho dị năng giả vị thành niên, lời nói vừa rồi của anh, đã gây tổn hại đến danh dự của tôi, đủ để tạo thành tội phi báng không lí do, tôi có thể trực tiếp khởi tố, yêu cầu anh phải công khai xin lỗi tôi.”

“Hừ!” Gia Lý không cho là đúng, nói, “Ta nói thì làm sao? Mi có chứng cứ sao?”

Thiên Lý không nói một lời, chỉ ấn một cái nút nào đó trên máy tính đang mở, chỉ nghe thấy bên trong truyền ra, “... Mi cho mi là ai? Chẳng qua chỉ là một con nhóc mồ côi sau thú triều mà thôi...”

Sắc mặt Gia Lý lập tức đỏ lên, chỉ vào Thiên Lý cá giận nói, “Mi lại có thể ghi âm!”

“Chủ đề mà chúng ta đang bàn luận cũng không liên quan gì đến cơ mật thương mại, lại càng không liên quan đến vấn đề riêng tư, tôi có quyền ghi âm!”

Gia Lý tức đến không nói ra lời, từ nhỏ đến giờ, vẫn chưa có người nào dám không cho hắn mất mặt như vậy!

La Phu tiến lên một bước, chân thành nói, “Tiểu thư Thiên Lý, tôi thay em họ xin lỗi em, việc này là lỗi của chúng tôi, em có yêu cầu gì có thể nói ra.”

“La Phu.” Gia Lý kêu lên.

“Em câm miệng!” La Phu quát to hấn một tiếng, sau đó lại nhìn Thiên Lý, “Gia tộc Tây Khắc cũng coi như có chút danh tiếng ở 4B03, tôi nghĩ tiểu thư Thiên Lý cũng không hy vọng khiến chuyện ồn ào lớn hơn đi.”

“Anh xin lỗi vì lời vũ nhục vừa rồi của Gia Lý Tây Khắc đối với tôi, hay là vì chuyện các anh cài dụng cụ đếm trộm trên máy tính của tôi?”

Đầu lông mày của La Phu hơi nhúc nhích, cười nói, “Tôi nghĩ tiểu thư Thiên Lý đã hiểu lầm, chúng tôi cũng không cài đặt dụng cụ đếm trộm nào cả.”

“Vậy anh cho là tôi làm sao lại tìm tôi được chỗ này?” Thiên Lý nhàn nhạt hỏi.

La Phu ngẹn lời, ánh mắt chuyển qua chỗ máy tính của mình, từ đầu đến cuối trong lòng vẫn không tin cô bé này lại có loại bản lĩnh đó. Nhưng không thể không nói rằng, hấn quả thực đã xem thường cô. Sờ dĩ trước đó hấn nhúng tay vào, chỉ là vì nhìn thấy bộ dạng muốn đánh người ta đến tàn phế của Gia Lý, hấn mới đề nghị chỉ cần dạy dỗ nhẹ nhàng một chút là được rồi, lại không nghĩ tới đối thủ của bọn hấn không phải là một con chó trắng nhỏ, mà là một con sư tử con can đảm lại thông minh.

“Việc này đúng là lỗi của chúng tôi.” La Phu ngồi xuống đối diện Thiên Lý, rót một tách trà cho cô.

Gia Lý thấy thế, bất mãn nói, “La Phu, anh làm gì? Nó nói chúng ta động tay động chân lên máy tính của nó, căn bản là không có chứng cứ, chúng ta cũng có thể nói nó đang phi báng!”

Thiên Lý nhú mày, thực sự là hiếm có, hấn còn biết vừa học tập vừa áp dụng (ý là nói tên này học tiểu Lý muốn khởi tố lại ấy mà)

Cô nói, “Các anh thật sự cho rằng tôi không có chứng cứ? Trước đó từ trong máy theo dõi tôi...”

“Thôi đi.” Gia Lý ngắt lời, nói, “Không bằng mi trực tiếp lấy ra cho chúng ta nhìn coi, rốt cuộc máy theo dõi đã ghi được cái gì?”

Thiên Lý cười cười, đứng lên, giống như vô tình đi đến hướng gần cửa sổ, gõ nhẹ ngón tay, nói, “Bất kể là dị năng giả cũng đều có nhược điểm, bước qua sẽ để lại dấu vết, trên đời không có cái gì gọi là ‘không chút sơ hở’, anh thử nghĩ xem?”

Câu hỏi cuối cùng lại là nói với Khắc Lô Cách đang ẩn thân trong góc.

La Phu lập tức đứng lên.

Khắc Lô đang trong trạng thái ẩn thân để xem kịch vui cũng thay đổi sắc mặt.

Thiên Lý lại nói tiếp, “Nếu các anh đã điều tra qua về tôi, thì nên biết tôi là dị năng giả linh giác, ẩn thân không có chút ý nghĩa nào với tôi.”

Không khí trong phòng lập tức rơi vào yên lặng.

Sau một hồi lâu, Khắc Lôi Cách lộ rõ thân hình, cười khỏ nói, “Mặc dù em là dị năng giả linh giác, nhưng ẩn thân của tôi chẳng những có thể che giấu dấu vết từng hoạt động, còn có thể điều chỉnh nhịp tim và hô hấp hòa làm một với hoàn cảnh, dị năng giả linh giác bình thường căn bản không thể phát hiện được. Em, rất lợi hại.”

“Cảm ơn đã khen ngợi.” Thiên Lý xoay người, đối mặt với cả ba, “Mục đích chủ yếu mà hôm nay tôi đến, ngoại trừ muốn các anh xin lỗi ra, còn muốn nhắc nhở các anh, đừng gây thêm phiền toái cho tôi. Tôi có thể tha thứ cho các anh lần một lần hai, nhưng tuyệt đối sẽ không để mặc đến lượt ba lần bốn. Mỗi người đều có một điểm mấu chốt, một khi vượt qua điểm mấu chốt này, tôi không thể bảo đảm mình còn có thể bình tĩnh mà trao đổi với các anh giống như bây giờ hay không. Phải biết rằng, tính tình của một đứa nhỏ, dù sao cũng vẫn không thể suy nghĩ tốt đâu đấy.”

Đứa nhỏ? Cô rốt cuộc là cái giống loài đứa nhỏ gì? Trong lòng ba người đồng thời sinh ra một ý nghĩ như vậy.

“Mặt khác, Gia Lý Tây Khắc, tôi cần phải phổ cập cho anh một kiến thức sau.” Thiên Lý từ từ nói, “Máy theo dõi thông thường tuy rằng không thể ghi lại được hình ảnh của dị năng giả ẩn thân, nhưng mà nếu máy quét cảm giác nhiệt, người ẩn thân sẽ không thể che giấu được.”

Mặt Gia Lý đỏ lên, bị nói đến mức không hề có sức phản bác.

La Phu và Khắc Lôi Cách nhìn nhau cười khỏ, không nghĩ tới hành động của bọn họ lại sơ hở khắp nơi, từ lúc vừa bắt đầu liền đã định sẵn là bị chê cười. Sự cẩn thận và sắc bén của cô bé hoàn toàn vượt xa người bình thường. Coi cô như một đứa nhỏ, hiển nhiên chính là sự ngu ngốc của mình.

La Phu thở dài một hơi, nghiêm mặt nói, “Tôi thành tâm xin lỗi tiểu thư Thiên Lý, hy vọng em có thể tha thứ cho hành vi vô lễ đó của chúng tôi.”

Khắc Lôi Cách cũng sờ đầu nói, “Sớm biết như vậy, lúc trước tôi cũng sẽ không lội vào vũng nước đục này. Lần này thực sự quăng hết mặt mũi đi rồi.”

Gia Lý cắn răng, vẫn không phục nói, “Rõ ràng tôi mới là cái người bị khi dễ cơ mà, bây giờ làm sao lại phải xin lỗi nó?”

“Gia Lý Tây Khắc, chắc hẳn cho tới bây giờ anh cũng chưa từng đi đến địa phương bị trục hóa đi, cũng chưa từng chính thức tham gia chiến đấu một cách thật sự.” Thiên Lý bình tĩnh nói, “Ồ đó, một khi xúc động mà phạm sai lầm, thứ mất đi là tính mạng, căn bản không có cơ hội để giải thích. Anh có được sự che chở của gia tộc thì hãy quý trọng thật tốt đi, không nên gây thêm phiền toái cho người khác nữa.”

Gia Lý nghe cô nghiêm trang dạy bảo, tức giận nói, “Cô...”

La Phu vội vàng ngắt lời, “Tiểu thư Thiên Lý nói đúng, sau này chúng tôi sẽ trông giữ Gia Lý thật tốt.”

Thiên Lý gật đầu, chẳng biết tại sao lại đột nhiên nói với không khí, “Được rồi, cứ như vậy là được. Tra Nhĩ, chúng ta đi thôi.”

Ba người kinh ngạc nghi ngờ, nhìn khắp xung quanh.

Thân hình của Tra Nhĩ lặng yên không chút tiếng động mà xuất hiện sau lưng Gia Lý.

Gia Lý vừa quay đầu liền nhìn thấy gương mặt của Tra Nhĩ gần trong gang tấc, thâm trầm mà lạnh lùng, ánh mắt như lưỡi đao, sát khí trên người giống như thực chất, đâm vào da thịt khiến người ta đau nhức. Hẳn hoàn toàn không nghĩ ngờ tên thanh niên này có thể nhẹ nhàng mà giết hẳn. Quan trọng hơn chính là, cảm giác đè ép dày đặc như vậy, mà trong lúc hấn (TN) ẩn thân lại không lộ ra chút nào, thật sự là quá mức đáng sợ!

Gia Lý sợ tới mức tim suýt chút nữa đã ngừng đập. Hấn chưa từng biết chỉ cần nhìn người khác một cái thôi cũng có thể sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

La Phu và Khắc Lôi Cách cũng kinh hãi không thôi, người thanh niên này ở trong phòng bọn họ lâu như vậy, vậy mà bọn họ lại không phát giác được gì. Nếu đối phương muốn ám sát bọn họ, quả thực là dễ như trở bàn tay.

“Anh, anh cũng là dị năng giả ẩn thân?” Khắc Lôi Cách không nhịn được hỏi.

Tra Nhĩ không để ý tới hấn, nháy mắt một cái đã xuất hiện ở bên cạnh Thiên Lý, tốc độ nhanh đến mức giống như dịch chuyển tức thời.

“Hay... hay là dị năng giả tốc độ?” Ba người nhất thời cũng không biết nên phán đoán chuẩn xác như thế nào.

Trên người Thiên Lý và Tra Nhĩ đều không có dao động dị năng, nhưng lại đều biểu hiện không tầm thường. Trước đó Gia Lý còn có một chút tâm tư đen tối, nhưng bây giờ lại hoàn toàn dập tắt. Bọn họ đúng là dị năng giả, hơn nữa còn là dị năng giả có thân phận, lúc trước chủ của hấn cũng đã nhắc nhở qua, chẳng qua lúc đó hấn cũng không cho là chuyện quan trọng gì.

Tuy rằng Gia Lý làm việc rất xúc động, bất kể hậu quả, nhưng đến lúc này cũng biết mình và hai người này quả thực không cùng một cấp độ.

Trong lòng của hấn sinh ra một loại cảm xúc sợ hãi và tự ti chưa từng tồn tại. Đây chẳng lẽ chính là điểm khác nhau giữa dị năng giả tham gia thực chiến và dị năng giả sống an nhàn sung sướng sao? Bất kể là thực lực, hay là trí lực, trước mặt bọn họ, bản thân quả thực giống như đồ ngốc.

“Như vậy, việc này liền chấm dứt đi, chúng tôi xin từ biệt.” Thiên Lý đi tới trước cửa, lại xoay người nói, “Mặt khác, xin tiên sinh La Phu hãy xóa bỏ bản copy tài liệu từ máy tính của tôi, tuy rằng không phải là tài liệu quan trọng gì, nhưng bị người khác xem trộm cũng không phải là chuyện vui gì cho cam đâu.”

La Phu gật đầu, “Có thể, tôi sẽ xóa đi.”

Thiên Lý cười cười, “Cảm ơn, hy vọng lần sau gặp mặt, chúng ta có thể trao đổi bằng phương thức hữu nghị hơn.”

“...” Tốt nhất là đừng gặp lần nữa. Ba người đều lộ ra biểu cảm mất tự nhiên.

Đội hai người rời đi, Gia Lý mất hứng ngồi xuống ghế salon, biểu tình khó coi.

Khắc Lôi Cách kỳ quái nhìn hần, hỏi, “Gia Lý, cậu làm sao vậy? Lại có thể không kêu la đòi lấy lại danh dự nữa.”

“Còn đòi cái gì nữa?” Gia Lý tức giận trừng hần, “Tôi muốn phái người ám sát bọn họ, các cậu sẽ cho phép sao?”

“Nếu em thật sự làm như vậy, anh sẽ yêu cầu gia tộc xóa tên em.” La Phu nghiêm khắc nói, “Trong giới dị năng giả tuyệt đối không cho phép giết hại lẫn nhau, em nếu dám xuống tay giết họ, gia tộc cũng không chứa nổi em. Người nào có thể gây sự, mà người nào không thể gây sự, em vẫn nên suy nghĩ một chút đi!”

Gia Lý ngượng ngùng nói, “Thuận miệng nói một chút thôi, em hôm nay bị một đứa bé dạy dỗ đến xám mặt xám mũi, anh vẫn còn muốn dạy dỗ em một trận nữa sao?”

La Phu cũng không nói thêm gì nữa.

Lại qua một lúc lâu, Gia Lý đột nhiên lẩm bẩm, “Hay là mình cũng nên đi đến biên giới rèn luyện một lần...”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Ngoại truyện 2: Tra Nhĩ ----- Phần nộ

Tra Nhĩ không thích nước, ngoại trừ lúc khát nước sẽ tới gần mép nước ra, tất cả những lúc còn lại đều sẽ không dễ khiến cho cả người ướt nước. Chính vì nguyên nhân như vậy, hần vẫn luôn có bề ngoài vô cùng bẩn, tóc cũng bởi vì máu đông lại mà rối tung thành một đống.

Cô bé nhỏ bên cạnh hần rõ ràng có chút bất mãn đối với thói quen của hần, kéo hần đến bên bờ sông, kỳ cọ giúp hần.

Nước sông mát lạnh xối qua làn da, mang đi một mảng vết bẩn, dường như rút cuộc làn da cũng đã có thể hô hấp một cách bình thường.

Hần ngồi yên lặng, nhìn chăm chăm cô bé nhỏ trước mặt không nháy mắt, động tác của cô bé cẩn thận mà dịu dàng, cong người mà mơ màng chìm vào giấc ngủ. Đây là cảm giác hần chưa bao giờ có, an tâm, bình tĩnh, nhẹ nhàng... Nếu không phải đột nhiên lại đói bụng, hần chắc hần sẽ ngủ thật (hixhix: bé Tra tự dung phá không khí ~ hự nhé ~)

Rất kỳ quái, hần vậy mà lại tin tưởng cô bé này, chẳng lẽ bởi vì thoát nhìn cô yếu đến mức một ngón tay cũng có thể bóp chết sao?

Bụng lại đói, Tra Nhĩ không đợi cô bé nhỏ lau khô nước đọng trên người hần, đã tự mình đứng lên, đi săn thức ăn giống như bình thường, chẳng qua lần này hần không hề ăn cơm tại chỗ nữa, mà lại mang đồ ăn về bên người cô bé.

Hần tùy ý tìm một gốc cây đại thụ ngồi xuống, vừa mỗ xẻ con mồi, vừa quan sát cô bé đang ngồi cách đó không xa.

Lúc này, cô bé đang đi tới đây, động tác cẩn thận từng li từng tí giống như mèo, Tra Nhĩ dừng động tác lại, tò mò nhìn chăm chăm cô.

Trước kia, nếu có sinh vật sống nào dám đến gần hần lúc hần đang ăn, hần nhất định sẽ không chút do dự nào mà biến bọn chúng thành vật chết. Nhưng mà cô bé này lại là ngoại lệ, hần không muốn làm cô bị thương.

Cô bé dùng dao găm cắt đi một khối thịt từ trên con mồi của hần, Tra Nhĩ nhìn chăm chăm cô mấy lần, cảm giác cô dường như có chút sợ hãi, liền dời ánh mắt đi, cúi đầu tiếp tục thưởng thức bữa ăn.

Bên tai phảng phất giống như nghe được tiếng thờ phào của cô bé, không hiểu tại sao Tra Nhĩ lại cảm thấy có chút vui vẻ, một mình ăn uống đến vô cùng hăng say.

Ăn được một nửa, sức chú ý của hần lại bị cô bé hấp dẫn, chỉ thấy cô rửa sạch khối thịt trước, sau đó đặt lên giá nướng trên đồng lửa.

Tra Nhĩ bữu môi, đồ ăn không có mùi máu tươi có gì ngon chứ? Còn dùng lửa đốt, cô bé thích ăn loại đồ vật khô không khốc mà lại nhật nhều này?

Hắn vừa ăn vừa nghĩ: Đợi lát nữa nếu cô bé ăn không vô, hắn sẽ chia chút thịt cho cô.

Không đến một lúc lâu, thịt xiên bị nướng đến chảy mỡ xèo xèo, tỏa ra mùi thơm mê người. Tra Nhĩ vốn đang ăn ngon, nhưng nhìn thấy mấy xâu thịt nướng kia, bụng lại sôi ùng ục không ngừng, không nhịn được mà nuốt nước miếng, nhìn đồ ăn trên tay, lại nhìn mấy xâu thịt nướng kia một chút, đột nhiên không có khẩu vị ăn đồ dính đầy máu tươi nữa.

Cô bé xé một miếng thịt nướng đưa qua, hắn vội vã đưa vào trong miệng, vừa ném một cái, mùi vị đã tan ra trên đầu lưỡi.

Cô bé lại đưa hết số thịt xiên còn lại cho hắn, Tra Nhĩ héch miệng, trong lòng vui vẻ đến mức mềm mại. Lúc thưởng thức mỹ thực, hắn cũng vẫn không quên ném chỗ thịt heo rừng còn lại cho cô bé...

Ăn uống no nê, Tra Nhĩ thỏa mãn giãn căng tứ chi ra nằm dưới cây.

Ở bên cạnh cô bé, sự tối tăm và âm u lạnh lẽo lúc trước đều biến mất không dấu vết.

Loại cảm giác này, rất lâu về sau hắn mới biết được, được gọi là “hạnh phúc”.

Mặc quần áo, tắm rửa, nướng thịt... Hắn học lấy một cách nghiêm túc và vui vẻ, nhưng dù sao cũng vẫn chỉ biểu hiện bình thường, bởi vì hắn rất hưởng thụ cảm giác được cô bé chăm sóc. Nhìn cô cười, nhìn cô bắt đỉ, nhìn cô tức giận, nhìn cô chuyên tâm làm việc, mạo hiểm cùng với cô... đã trở thành niềm vui thú của hắn.

Hắn cho rằng, thời gian sống chung này chính là vĩnh viễn.

Mãi đến một ngày, thừa dịp hắn đi săn mồi, một mình cô lặng lẽ rời đi.

Đối mặt với trạm bổ sung năng lượng không một bóng người, trong nháy mắt, hắn có cảm giác như rơi vào hầm băng, lạnh đến mức trái tim dường như đông lại.

Hắn phát điên mà tìm kiếm khắp nơi, tước đi vô số sinh mạng của dã thú, phá hủy rất nhiều cây cối, nhưng mà, người kia vẫn chưa trở về.

“Tra Nhĩ, tôi muốn đi ra ngoài vài ngày, một mình anh ở lại đây được không?”

Trong đầu đột nhiên hiện lên lời của cô bé trước khi đi, hắn không hẳn là hiểu rõ, nhưng mơ hồ cảm nhận được là cô đang dặn dò cái gì đó. Đây có phải có nghĩa là cô chỉ rời đi tạm thời thôi? Hắn chỉ cần kiên nhẫn chờ một chút là được rồi?

Tra Nhĩ ngồi trên nóc trạm bổ sung năng lượng, hai tay ôm đầu gối, ngơ ngác nhìn nơi xa xăm, bóng lưng cuộn mình lộ ra sự cô độc đến tột cùng.

Trong rừng rậm bao la như vậy, dường như chìm vào một mảnh tĩnh mịch, đã không còn có sức sống như trước. Chỗ trống trong lòng hắn dần dần rộng ra theo thời gian, cảm giác âm u lạnh lẽo khiến hắn càng thêm thu mình lại.

[... Thiên, Thiên Lý, Thiên Lý, Thiên Lý, đừng bỏ rơi tôi, đừng bỏ rơi tôi, tôi... Tôi không biết nên đi tìm em ở nơi nào...]

Có lẽ là bởi vì đã từng có được, cho nên một khi mất đi, sẽ cảm thấy càng đau khổ hơn.

Từ lúc hắn có ý thức đến nay vẫn luôn là một người độc lai độc vãng (một mình lẻ loi), đối thì ăn, ăn no rồi thì đi, đi mệt thì dừng lại nghỉ ngơi, đến khi lại đói... Cứ như thế mà tuần hoàn lặp đi lặp lại, cũng hết một ngày. Hắn vốn cảm thấy sống như vậy không có gì là không tốt, nhưng mà khi gặp được Thiên Lý, hắn mới phát hiện trong lòng mình lại luôn có khát vọng, khát vọng được người khác quan tâm, khát vọng được có người làm bạn, khát vọng được xoa tan tất cả bóng tối trong lòng...

Vẫn đợi cho đến lúc mặt trời lui về phía tây, người hắn chờ kia vẫn chưa trở về.

Rốt cuộc hắn đã không nhịn được nữa, trong lòng sinh ra một sự phẫn nộ khó có thể ức chế cùng với nỗi sợ hãi không thể xoa tan.

Hắn xông vào trong phòng, phá hủy toàn bộ những thứ mà Thiên Lý thu thập, lại chạy ra ngoài, ném tất cả những vật còn sống hoặc đã chết ở xung quanh đến gần trạm bổ sung năng lượng, không ngừng trút giận, không ngừng cuồng hóa, đầu óc cũng trở nên hỗn loạn...

Một đêm dài đằng đặc mà âm u lạnh lẽo trôi qua, ánh mặt trời hôm sau chiếu xuống rừng rậm, lốm đốm rơi trên bóng cây.

Một bóng dáng quen thuộc xuất hiện phía chân trời.

Giống như du hồn (những linh hồn du dương, không được siêu thoát), Tra Nhĩ mạnh mẽ giật người, lao cực nhanh đến chỗ bóng dáng kia, không đợi cô kịp phản ứng đã gục cô xuống, tay bóp trên cổ cô, trong mắt tràn đầy sát ý, cổ họng phát ra tiếng gầm phẫn nộ.

Giờ phút này, trong đầu hắn thực sự sinh ra ý nghĩ muốn giết chết cô.

“Không có việc gì, Tra Nhĩ, tôi không vứt bỏ anh, chẳng qua chỉ đi ra ngoài một hai ngày mà thôi.”

Giọng nói dịu dàng xuyên qua bóng đêm, đi vào đáy lòng của hắn, trấn an cảm xúc thô bạo của hắn.

Trong mắt cô không có sợ hãi, không có nóng lòng, thậm chí cũng không có bóng dáng của hắn, chỉ có một sự bình tĩnh và an tâm.

“Tra Nhĩ, Tra Nhĩ.”

Nhẹ nhàng gọi, từng tiếng truyền vào trong tai hắn.

Ngón tay nhẹ run, móng tay bén nhọn xẹt qua cái cổ trắng nõn mà yếu ớt của cô.

Hắn có một cảm giác, chỉ cần ngón tay hắn khẽ nhúc nhích thôi, thì hắn sẽ phải hối hận cả đời.

Cho nên, đã buông ra.

Hắn, thích.

Hắn, sợ.

Hắn, không muốn hối hận.

Hắn vui đầu tựa vào trong ngực cô.

[Thiên Lý, đừng rời khỏi tôi nữa.]

“Tra Nhĩ, tôi sẽ không vứt bỏ anh, tôi sẽ luôn ở bên cạnh anh, đừng lo lắng.”

Giống như đáp lại tiếng lòng của hắn, Thiên Lý hứa hẹn.

Tuy rằng tạm thời hắn vẫn chưa cách nào thấu hiểu, nhưng hắn đã nhớ thật kỹ trong tâm.

Lúc đó, rốt cuộc hắn đã xác định được địa vị của Thiên Lý trong lòng hắn.

Cô, giống như linh hồn của hắn.

Mang đến một tia sáng trong thế giới hỗn loạn của hắn.

Hắn, không muốn rời khỏi cô.

Cho nên, Thiên Lý, mãi ở cùng nhau đi!

Bất kể đi đâu, bất kể tương lai có nhiều gian nan khổ khó, đều mang theo hắn, ở cùng nhau...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 50

Mãi đến nửa tháng sau trận đấu bán kết thứ hai mới bắt đầu. Trong lúc này đám người Ba Tư Đốn vẫn luôn luôn quan sát trận đấu của các đội ngũ khác, phân tích năng lực và đặc điểm của các đội ngũ, liệt kê những đội ngũ tương đối có lực uy hiếp ra, nghiên cứu trọng tâm vào những đội đó.

Ngoại trừ buổi tối hội họp với bọn họ ra, ban ngày Thiên Lý đều sẽ mang Tra Nhĩ đi xem trận đấu của tổ vũ khí. Hình ảnh và số liệu thu thập được thông qua màn hình, không có giá trị tham khảo.

Các trận đấu của tổ vũ khí diễn ra ở một trường thi khác tại Tầng Tinh, thử nghiệm uy lực của vũ khí thông qua phương pháp dị năng giả chiến đấu trong ảo cảnh mô phỏng thực tế. Thứ bọn họ phải đối mặt là những loại sinh vật trực hóa được tạo ra ngẫu nhiên, trên người bọn họ được cài trang bị cảm ứng, lúc số liệu sinh mệnh giả tưởng thấp hơn 40, liền đại biểu cho việc dị năng giả đã mất đi sức chiến đấu, được đưa rời khỏi chiến trường.

Bọn họ có thể kiên trì được trong thời gian bao lâu, đều sẽ ảnh hưởng đến số điểm mà giám khảo chấm cho vũ khí đó.

Thiên Lý chẳng những muốn học tập về cấu tạo vũ khí, còn muốn nhân cơ hội sưu tập kết cấu năng lượng của dị năng giả.

Trước kia khi ở biên giới, phần lớn tinh lực của cô đều đặt ở trên linh mộc, bây giờ có thời gian, lại vừa vặn có thể bổ sung chỗ thiếu hụt về phương diện

này.

Song khi chính thức quan sát thi đấu lại có hơi thất vọng, bởi vì phần lớn những dị năng giả tham gia dự thi lại toàn sở hữu những nguyên tố tự nhiên tương đối phổ biến ---- thí dụ như dị năng hệ phong, hỏa, điện, thủy (gió, lửa, điện, nước), không hề phát hiện một dị năng đặc thù nào cả.

Nhưng mà lại có chút tâm đắc ở phương diện chế tạo vũ khí.

Thiên Lý ghi chép lại từng thứ một, cũng sắp xếp cho mình một kế hoạch, sau đó sẽ tiến hành tuần tự từng bước, đi sâu vào nghiên cứu.

Những ngày như vậy vẫn tiếp tục cho đến trận đấu bán kết thứ hai.

Bọn họ rút thăm được căn cứ loại hình sinh hoạt. Đây là loại hình mà Khoa Phi Nhĩ am hiểu nhất, bản thân hẳn chính là cố vấn gia cư (cố vấn về nhà ở) của một tập đoàn khoa học kỹ thuật tổng hợp lớn, vô cùng quen thuộc với các loại máy móc điện tử sinh hoạt, hơn nữa trận này không phải là hình thức đối chiến (chiến đấu hai đội), mà là thiết kế khoa học kỹ thuật hóa trang bị gia đình giữa hai đội ngũ.

Trận đấu thứ hai, đám người Khoa Phi Nhĩ bọn họ thắng mà không hề tốn quá nhiều công sức, đại khái đây lại vừa khéo là loại hình đối phương không am hiểu, tốc độ chậm hơn bọn họ những nửa giờ, hơn nữa thiết kế và quy hoạch không được hợp lý, điểm số vô cùng thấp.

So với trận đầu khăn trương, lần này lại khiến cho đám người Khoa Phi Nhĩ cảm giác có chút không chân thực.

Nhưng mà tóm lại, thắng lợi vẫn là một chuyện đáng giá để cao hứng, bọn họ cùng đi nhà hàng ăn mừng một phen thật lớn.

Trải qua hai cuộc tranh tài, số lượng đội ngũ tham gia dự thi đã bị giảm mất một nửa.

Tiếp theo cũng chỉ còn lại trận đấu bán kết thứ ba, cũng là trận máu chốt.

[Tích tích.]

Trí não “Thương” chuyên dụng trên tay Thiên Lý vang lên, thè quẹt “soạt” một cái xuất ra, trên đó là một hàng chữ: [36 thành viên của Ngu Giả đã đủ, xin thủ lĩnh lưu ý tuyên bố nhiệm vụ bất cứ lúc nào, cũng kịp thời tiến hành trao đổi với thành viên.]

Thiên Lý xem xét tư liệu của từng thành viên một, bên trong gồm có tất cả các chủng loại hình của dị năng giả, thậm chí có đến 7, 8 loại dị năng đặc thù.

Không biết sẽ gặp phải nhiệm vụ gì? Tuy rằng không cần phải tiết lộ thân phận, nhưng cô cảm thấy chính mình hẳn là nên mau chóng quen thuộc với đặc điểm của từng thành viên. Cô chỉ cần phụ trách phân chia đoàn đội, nhưng bọn họ lại phải liều mạng đi chém giết. Nếu như đã tiếp nhận thân phận này, cô nhất định phải chịu trách nhiệm với tính mạng của bọn họ.

Thiên Lý âm thầm suy nghĩ, sau này nếu có cơ hội, có lẽ cô nên trang bị cho mỗi người bọn họ một kiện linh khí...

“Thiên Lý.” Tiếng của Ba Tư Đốn truyền đến từ trong micro gắn trên cửa.

Thiên Lý mở cửa ra, Ba Tư Đốn đi vào, nói: “Vừa rồi ban tổ chức đã tìm ta, nói ta hỏi con có nguyện ý nhận phỏng vấn hay không?”

“Phỏng vấn?” Thiên Lý hơi sững sốt.

“Đúng vậy.” Ba Tư Đốn cười nói, “Đừng nói với ta, bây giờ con vẫn không biết mình đã là một danh nhân đấy chứ?”

“Danh nhân? Con cũng không để ý.”

Ba Tư Đốn vỗ vỗ cái trán, cười thờ dãi: “Làm sao con lại không có một chút vẻ tò mò cùng với hưng phấn muốn náo động mà trẻ con nên có đây?”

“Ách...” Thiên Lý im lặng.

“Được rồi, con có tiếp nhận hay không đây?” Ba Tư Đốn dùng giọng điệu dụ dỗ nói, “Nếu tiếp nhận lần phỏng vấn này, chẳng những con có thể nhận được sự chú ý của tầng lớp cao, lại còn có thể đạt được không ít lợi ích.”

“Lợi ích gì ạ?”

“Ví dụ như có thể dùng com miễn phí ở một nơi được chỉ định riêng biệt nào đó, được hưởng đãi ngộ của khách quý khi lên tàu con thoi, đạt được giá trị vinh dự phong phú, có tư cách được xin vào ở thành Thánh, v.v...”

“Nghe qua dường như không tệ.” Thiên Lý nghiêm trang trả lời, biểu cảm không chút nào nhìn ra rốt cuộc là điểm nào “không tệ”.

Ba Tư Đốn xoắn xuýt, hỏi: “Thiên Lý, chẳng lẽ những thứ này không có chút lực hấp dẫn nào với con sao?”

Thật ra thì, đúng là không có thật. Trước lúc đứa nhỏ của cô ra đời, hành trình của cô vĩnh viễn sẽ không ngừng lại, bất kể loại đãi ngộ nào đối với cô mà nói đều chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, hư vô mờ mịt. Thứ cô theo đuổi không phải là hưởng thụ, không phải là vinh dự, mà là một đáp án cùng một hy vọng.

Hơn nữa, tạm thời Tra Nhĩ vẫn không thích hợp để định cư lâu dài ở thành thị, tâm tính của hắn dễ thay đổi, cuộc sống ở thành thị đối với hắn mà nói, là một loại gò bó trói buộc.

Lúc trước khi biết được đi săn còn phải cần giấy phép, cô liền đặc biệt tra xét luật pháp quy định ở thành thị cấp cao, phát hiện ở thành thị cấp B trở lên, tất cả những cây rừng và dã thú đều được nhận bảo hộ, lượng gỗ đốn và săn bắt hàng năm đều bị hạn chế nghiêm khắc, máy theo dõi trái rừng trên tất cả các nẻo rừng rậm, nếu Thiên Lý muốn tự do sưu tầm quy tắc văn lộ, là hầu như không có khả năng.

Chỉ dựa vào điểm này, thành Thánh liền mất đi lực hấp dẫn vốn có.

Sau trận đấu lần này, nếu có cơ hội lọt vào trận chung kết, cô liền tạm thời đi thăm thú một chút; nếu không thể, cũng không có gì phải tiếc nuối.

“Xem ra con sẽ không nhận phóng vấn.” Ba Tư Đốn nhún vai, “Nhưng mà lúc con ra khỏi cửa phải cẩn thận rồi, phóng viên sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, một khi bị bọn họ chụp được, ta cũng sẽ không đi cứu con đâu.”

Thiên Lý trợn trừng mắt khinh bỉ.

Ba Tư Đốn lại nhìn Tra Nhĩ, cười nói: “Có hắn ở đây, ta nghĩ rằng ta không cần lo lắng về vấn đề an toàn của con.”

Tra Nhĩ nghe được tên của mình, đứng thẳng lưng.

Thiên Lý cười cười.

“Được rồi, ta đi trước đây, hôm sau chính là trận đấu cuối cùng rồi, con nghỉ ngơi cho tốt đi, rồi lại tranh thủ tỏa sáng một phen.”

Vừa nói tới đây, ngoài cửa đột nhiên truyền tới giọng nói sột rột của Cố Phi: “Ba Tư Đốn, không tốt rồi, Khoa Phi Nhĩ đã xảy ra chuyện!”

Ba Tư Đốn cả kinh, Thiên Lý vội mở cửa ra.

Cố Phi vọt vào nói: “Khoa Phi Nhĩ đã xảy ra tai nạn xe cộ, bây giờ đang ở bệnh viện.”

“Cái gì?” Ba Tư Đốn vội hỏi, “Tình huống cậu ta như thế nào?”

“Còn chưa biết được, tôi cũng mới vừa nhận được tin bệnh viện truyền tới.”

“Đi, nhanh chóng đi xem xem.” Ba Tư Đốn vội vàng đi ra ngoài.

Thiên Lý cũng kéo Tra Nhĩ nhanh chóng đuổi kịp.

Đi tới bệnh viện, mới biết được tình trạng thương tích cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng, Khoa Phi Nhĩ chỉ gãy xương tay phải và chân phải, dường như thương tích có thể hồi phục.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Khoa Phi Nhĩ nửa nằm ở trên giường bệnh, Ba Tư Đốn hỏi: “Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì? Làm sao cậu lại xảy ra tai nạn xe cộ?”

“Vận may không tốt chứ sao.” Khoa Phi Nhĩ cười khổ nói, “Hôm nay tôi chỉ định đi ra ngoài dạo thôi, ai biết lại gặp phải kẻ phóng vượt tốc độ, kết quả tạo thành năm chiếc Phiêu phù xa lẫn lộn đâm vào nhau trên đường, tôi cũng bị liên lụy. May mắn là phòng hộ của Phiêu phù xa cũng không tồi, tôi chỉ bị chút vết thương nhẹ.”

“Trước kia thì đương nhiên chỉ là vết thương nhẹ, nhưng mà bây giờ phải tham gia trận đấu cuối cùng, cái dạng này của anh có thể đến trường thi đấu sao?” Cố Phi hỏi.

“Hắn là không thành vấn đề.” Khoa Phi Nhĩ cười nói, “Tôi để bác sĩ đặc biệt xử lý cho tôi một chút, kiên trì bảy, tám tiếng chắc là vẫn được.”

“Vậy là được rồi, nhưng mà ngàn vạn lần đừng có miễn cưỡng.”

“Tôi biết.”

Ba Tư Đốn và Cố Phi bên kia đã yên lòng, Thiên Lý lại nhíu mày.

Cô cảm giác được tình trạng thương tích của Khoa Phi Nhĩ cũng không tầm thường, chỗ các đốt xương tay phải và đùi phải của hắn đều có dao động năng lượng mỏng manh, luôn quán quanh không tán đi, rất rõ ràng, đây tuyệt đối không phải do tai nạn xe cộ tạo thành.

Chẳng lẽ là Gia Lý vẫn chưa từ bỏ ý định, xuống tay với Khoa Phi Nhĩ?

Rất nhanh, cô lại phủ nhận phỏng đoán trong lòng này. Cô cũng không cho rằng đây là do Gia Lý bọn họ làm, lần trước cô rõ ràng đã có thể cảm giác được biến hóa trên thái độ và cảm xúc của đối phương, lại đây đưa không rõ nữa cũng có chút nhàm chán.

Như vậy, rốt cuộc là ai đây?

Thiên Lý sờ như tùy ý đưa tay đặt lên cái chân bị thương của Khoa Phi Nhĩ, cảm giác thuộc tính năng lượng chỗ các đốt xương, đây là một loại dị năng đặc thù, cũng không phải mô phỏng. Nó tựa như một loại khuẩn bệnh ngoan cố, bám vào xương cốt không chịu rời đi, các liều thuốc tiên tiến cũng không cách nào khu trừ được mấy may, có thể thấy được rằng chỉ sợ Khoa Phi Nhĩ cũng không hề giống như hắn nói, có thể dự thi bình thường.

Muốn gây trở ngại cho bọn họ dự thi, chỉ có đối thủ cạnh tranh cùng tổ máy móc mà thôi. Trận đấu thứ hai, biểu hiện của Khoa Phi Nhĩ rất nổi bật, đại khái là đã bị một người nào đó cho là có lực uy hiếp to lớn. Hơn nữa Khoa Phi Nhĩ là người thiết kế của đoàn đội bọn họ, không có hắn, bọn họ ở trong quá trình trận đấu liền mất đi kế hoạch sáng tạo đối mới.

Đáng tiếc, khí cơ châm của cô chỉ có thể chữa trị tổn hại kết cấu của thân mình dị năng giả, không có cách nào khu trừ năng lượng từ bên ngoài.

“Chú Khoa Phi Nhĩ, lúc chú phát sinh tai nạn xe cộ, có lưu ý đến tình huống gì đặc biệt hay không?” Thiên Lý đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Tình huống đặc biệt?” Khoa Phi Nhĩ kỳ quái nói, “Tình huống đặc biệt gì? Lúc đó mọi thứ phát sinh quá nhanh, chú còn chưa có phản ứng đã bị đụng phải rồi.”

Ba Tư Đồn nhìn Thiên Lý: “Thiên Lý, vì sao con lại hỏi như vậy?”

“Con chỉ cảm thấy tai nạn xe cộ lần này không đơn giản, chú Khoa Phi Nhĩ chỉ sợ không có cách nào dự thi.”

Hai người Ba Tư Đồn và Cố Phi đồng thời sùng sốt: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Trước khi trả lời vấn đề này, con muốn hỏi chú Khoa Phi Nhĩ trước, trình độ hư hao của chiếc Phiêu phù xa mà chú dùng như thế nào?”

Khoa Phi Nhĩ nhớ lại một chút, chần chờ nói: “Dường như cũng không hư hao nhiều, chỉ nát mỗi đèn trước.”

“Vậy là được rồi.” Thiên Lý thần nhiên nói, “Chú Khoa Phi Nhĩ là dị năng giả, tuy rằng chỉ số dị năng không cao, nhưng tố chất thân thể vẫn vượt xa người thường, Phiêu phù xa mà chú điều khiển chỉ nát một cái đèn trước, chú ngồi ở trong xe, làm sao lại có thể gãy xương đây? Đừng nói đến độ phòng hộ của Phiêu phù xa cực cao, cho dù là không cao đi chăng nữa, chú hẳn cũng không thể xuất hiện tổn thương như vậy.”

Đám người Ba Tư Đồn đồng thời biến sắc.

Cố Phi lập tức đứng lên, kinh sợ nói: “Không sai, chuyện này quả thật rất kỳ quái.”

Ba Tư Đồn ngưng trọng nói: “Nếu không phải do tai nạn xe cộ tạo thành, vậy có nghĩa là có dị năng giả ra tay.”

Hắn sờ vào khớp xương của Khoa Phi Nhĩ, Khoa Phi Nhĩ bị đau, kêu một tiếng: “Đừng có dùng sức.”

“Không phải chứ?” Sắc mặt Ba Tư Đồn khó coi nói, “Bệnh viện chưa giảm đau cho cậu sao?”

“A?” Khoa Phi Nhĩ sùng sốt một chút, “Vừa rồi đã giảm đau rồi.”

Ba Tư Đồn nặng nề thở một hơi: “Xem ra Thiên Lý đã đoán đúng, cậu quả thật đã bị dị năng giả ám toán, trận đấu hôm sau cậu không thể tham gia rồi.”

Khoa Phi Nhĩ nhíu mày nói: “Chẳng lẽ không có biện pháp trị liệu sao? Chúng ta tìm bác sĩ chuyên chữa dị năng?”

“Vậy thử đi.” Trong lòng Ba Tư Đồn đã có chút không lạc quan.

Quả nhiên, sau khi mời bác sĩ chuyên kiểm tra, nói: “Dị năng khiến tiên sinh Khoa Phi Nhĩ gãy xương là một dị năng tên ‘Tuong lực’, dị năng này sẽ khiến cho các đốt xương bị sai vị trí, sần sệt giống như bột nhào khó loại trừ, cần khoảng mười ngày để chậm rãi pha loãng rồi bài xuất.”

“Nói cách khác, tôi không thể tham dự trận đấu tiếp theo?” Khoa Phi Nhĩ hiếm khi lộ ra biểu cảm tối tăm phiền muộn.

“Đúng vậy.” Bác sĩ tiếc nuối nói, “Xin vẫn nên an tâm dưỡng thương đi, giao trận đấu cho đồng bạn của anh.”

Khoa Phi Nhĩ dùng tay trái không bị thương nắm vào nệm một cách nặng nề.

Ba Tư Đồn vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi nói: “Không có việc gì, chúng tôi sẽ cố gắng.”

“Đúng vậy!” Cố Phi cắn giận nói, “Chúng tôi tuyệt đối sẽ không thua, hơn nữa nhất định giúp anh tìm được hung thủ. Đợi lát nữa chúng ta phải đi cục cảnh vệ điều tra tư liệu mấy người gây họa kia.”

“Chỉ sợ là vô dụng thôi.” Ba Tư Đồn trầm ngâm nói, “Kẻ hành hung hẳn là thuê người ngoài không chút nào liên quan đến hắn để gây trận tai nạn này, hẳn chỉ cần âm thầm xuống tay một cái liền không có dấu vết để mà tìm.”

“‘Tuong lực’ là dị năng tương đối hiếm thấy, hẳn là không khó tìm lắm.”

”Tôi đã tra qua tư liệu của những đội ngũ dự thi, cũng không có một dị năng giả 'Trương lực' nào.”

Cố Phi cắn răng: “Chết tiệt, chúng ta tuyệt không thể bỏ qua như vậy được.”

Thiên Lý yên lặng gật đầu trong lòng, cô nhớ kỹ loại dao động của loại dị năng này, chỉ cần gặp được, cô nhất định có thể tìm ra.

Thi đấu đường đường chính chính, thua thì thua, nhưng là nếu có ít người muốn dùng loại thủ đoạn hèn hạ này, vậy ngưng ngưng rồi, cô tuyệt đối sẽ hoàn trả lại gấp bội!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 51

Trận đấu bán kết cuối cùng, bởi vì Khoa Phi Nhĩ không thể dự thi, Thiên Lý thay thế hấn bổ sung vào vị trí thiếu, từ một trợ thủ biến thành người dự thi chính thức.

Lúc lần đầu tiên Thiên Lý lấy thân phận tuyển thủ chính thức xuất hiện trên màn hình, không ít người đều bật lên tiếng hoan hô nhiệt liệt cho cô.

Mấy người tới trước cửa trường thi đấu, máy tính tự động chọn phương thức thi đấu cho bọn họ.

Không bao lâu sau, trên màn ảnh nhỏ hiện ra dòng chữ: Số 22 (theo dõi) – khắp nơi không ngừng - Số 1 (phản theo dõi).

“Đây là cái gì?” Ba Tư Đồn nhin không được hỏi.

Người thuyết minh trả lời, “‘Khắp nơi không ngừng’ là một trong những loại hình căn cứ theo dõi, hai đội của mọi người sẽ tiến hành tỷ thí theo dõi và phản theo dõi trong đó. Đội ngũ số 22 cần chế tạo ra dụng cụ dò xét, mà mấy người thì cần phải nghĩ biện pháp che giấu dấu vết đã hoạt động, tránh khỏi sự theo dõi của bọn họ, tìm thấy cửa ra, rồi khỏi ‘khắp nơi không ngừng’.”

Đám người Ba Tư Đồn lúc này mới hiểu rõ.

Cố Phi thăm nói, “Chúng ta lại là bên phòng ngự?”

“Được rồi, trận đấu sắp bắt đầu, lúc này mọi người có thể đem đồ đạc của mình đi gửi rồi.” Giám sát viên đi tới cười nói.

“Lát nữa từng người một đi vào trường thi đấu, thang ánh sáng sẽ đưa mỗi người đến một trong bốn cánh cửa khác nhau, nơi đó sẽ có thêm gợi ý về cuộc so tài.” Người thuyết minh bổ sung.

“Gi cơ? Chúng tôi phải tách ra để hành động?” Cố Phi kinh sợ hỏi.

Người thuyết minh gật đầu, “Đúng vậy, phía theo dõi nắm giữ không dưới 18 loại phương thức theo dõi, đó là chỉ nhìn đơn thuần xem bọn họ có thể sử dụng bao nhiêu (tức là có 18 loại phương thức dò xét trở lên, song là chỉ xét trên phương diện sẵn có), nếu còn có thể tạo ra tần suất theo dõi mới, đối với việc mọi người ở cùng một chỗ sẽ rất bất lợi.”

Ba Tư Đồn và Cố Phi nhìn nhau cười khỏ, nghe như vậy, dường như bất kể như thế nào cũng đều vô cùng bất lợi với họ.

Ba Tư Đồn cúi đầu nhìn Thiên Lý, hỏi, “Thiên Lý, con cảm thấy như thế nào?”

Thiên Lý nhún vai, “Cũng đã đến đây rồi, vậy thì tùy cơ ứng biến thôi ạ.”

“Cũng phải.” Ba Tư Đồn cười to vài tiếng, khí phách nói, “Đi thôi, chúng ta phải nhìn xem, ai sẽ đi ra khỏi ‘khắp nơi không ngừng’ trước.”

...

Thiên Lý dặn dò Tra Nhĩ một phen, lại để cho hấn ngoan ngoãn ở lại phòng nghỉ của thành viên dự thi xem cô thi đấu, sau đó bước vào cầu thang ánh sáng.

Lúc cô bước ra khỏi thang ánh sáng, đã đứng ở một gian phòng kim loại rộng chừng 70m2, bên trong có rất nhiều thiết bị điện tử, thiết bị kim loại và các loại linh kiện máy móc.

Đi đến trước máy tính, ấn mở màn hình, Thiên Lý bắt đầu đọc công việc liên quan đến trận đấu lần này. Trên đó giới thiệu kỹ càng kết cấu kiến trúc của ‘Khắp nơi không ngừng’, vị trí của đội ngũ số 22 cùng với ưu thế và hoàn cảnh xấu của hai bên, v.v...

Chỗ ‘khắp nơi không ngừng’ này hiện lên là một hình vuông, lối đi bên trong vô cùng rắc rối và phức tạp, mỗi một khúc quẹo đều lắp đặt một thiết bị theo dõi khác nhau. Đương nhiên, cũng không phải là có thể sử dụng tất cả, điều này còn cần đội ngũ số 22 tiến hành kiểm tra và sửa chữa.

Trái ngược với bọn họ, là bên phản theo dõi, cũng phải kiểm tra xem lối đi nào có thiết bị theo dõi, là thiết bị theo dõi thuộc loại hình gì, sau đó lại căn cứ vào tình huống mà đặt ra kế hoạch dò xét ngược lại.

Điều có lợi với bọn họ chính là, cửa vào ‘khắp nơi không ngừng’ có tổng cộng 64 cánh cổng, cửa ra có 16 cánh cổng, đối phương phải theo dõi từng cánh một, nếu không thì rất có thể sẽ bị bọn họ thông qua, hơn nữa phương thức công kích duy nhất mà bọn họ được cho phép sử dụng, chính là con trỏ điện tử định vị, chỉ có sau khi phát hiện mục tiêu mới có thể khởi động công kích đánh ngất.

Nơi Thiên Lý đang đứng hiện tại, thuộc về khu vực an toàn, khu vực như vậy thường cách một lối đi sẽ có một cái, thuận lợi cho phía phản theo dõi nhằm vào những phương thức theo dõi bất đồng mà tiến hành cải tạo dụng cụ. Trên màn hình cho thấy bản đồ địa hình ‘khắp nơi không ngừng’, nhưng thiết bị theo dõi tối đa chỉ có thể quét hình đến tình huống của năm sáu lối đi gần đó.

Trong đó thiết bị theo dõi a-1 và a-4 đã được khởi động, chia ra là loại hình quét bằng sóng vi ba và cảm giác nhiệt, còn mấy cái chỗ khác lại ở trạng thái an toàn.

Nếu cô muốn thuận lợi đi ra ngoài, phải đi qua 7 hành lang kim loại khác nhau, nói cách khác, trên đường ít nhất sẽ phải gặp 4 – 5 phương thức theo dõi khác nhau.

Tình huống của Ba Tư Đón và Cố Phi cũng không khác là mấy. Thời gian bọn họ cần tiêu phí tuyệt đối nhiều hơn so với đối thủ, cảm giác của Thiên Lý có thể nhanh chóng tìm ra mấy theo dõi quét hình trong lối đi, nhưng mà hai người Ba Tư Đón lại không thể.

Tuy rằng cảm giác của cô có thể dễ dàng tìm được vị trí của bọn họ, nhưng là không thể trực tiếp liên lạc được, bởi vì lấy tín hiệu cũng là một phương thức theo dõi, ngoài ra còn có: máy quét cảm giác nhiệt, tìm kim loại, đo lượng máu lưu thông của sinh vật, nhịp tim, phản xạ ánh sáng, đo dao động khí lưu, sóng vi ba liên tiếp, theo dõi vượt cự ly, v.v... các loại hình khác nhau.

(#Ngân: hơi ngắt một chút... nhưng mà ed đoạn này mà Ngân toát cả mồ hôi TT^TT)

Trước mắt loại có uy hiếp lớn nhất với bọn họ chính là loại máy theo dõi cảm giác nhiệt, máu, nhịp tim của sinh vật.

Thiên Lý trầm tư đứng trước màn sáng, cô nhớ rõ cha đã từng thiết kế một bộ máy truyền tin đơn nhiều lần (bộ máy truyền tin gồm một máy nhưng truyền được nhiều lần), loại máy truyền tin này cần một loại sóng dẫn đặc thù mới có thể phát, hình thức của sóng dẫn phải vượt qua phạm vi tần suất theo dõi, khiến cho đối phương không thể bắt được tín hiệu.

Thiên Lý có ý định cải tiến loại sóng dẫn này, lắp vào trong con chip của máy truyền tin, dùng để liên lạc với đám người Ba Tư Đón. Cảm giác của cô có thể thẩm tách (đã giải thích – bạn nào không nhớ thì lật độ mấy chục chương trước ra xem, Ngân không chịu trách nhiệm) được tần suất thiết bị theo dõi điện tử của đối phương, nó thuộc loại hình tương đối cao cấp, tìm được lỗ hổng trong đó cũng không dễ dàng, nhưng không có nghĩa là không có khả năng.

Âm thầm gật đầu, Thiên Lý vung ngón tay bắt đầu nhanh chóng tiến hành mã hóa.

Bên kia, Ba Tư Đón và Cố Phi cũng đều lu bù công việc hết lên, bọn họ đã lấy được số liệu về máy quét trong căn cứ, bắt đầu cải tạo thiết bị phản theo dõi. Tài liệu cơ bản cũng rất đầy đủ, tốc độ của bọn họ rất nhanh, hẳn là không đến một giờ, có thể xuất phát đi qua lối đi đầu tiên.

Người xem bên ngoài màn hình thấy thế háng hái bưng bưng, dường như so với người dự thi, bọn họ càng muốn biết trong ‘khắp nơi không ngừng’ có bao nhiêu loại hình phương thức theo dõi, càng muốn biết trong trò chơi theo dõi và phản theo dõi này, ai có thể trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng.

Đúng lúc này, Thiên Lý lại làm ra một chuyện khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt, cô vậy mà dùng máy truyền tin gửi tin cho đồng bạn, đối tượng nhận hẳn là vị máy móc sư tên là “Ba Tư Đón” kia, bởi vì hẳn đang dùng về mặt kinh ngạc nhìn dụng cụ liên lạc của mình, sau đó cũng giống phần lớn mọi người, bắt đầu thấy kinh hồn táng đảm.

Tại nơi bốn phía đều là dụng cụ theo dõi này mà sử dụng máy truyền tin, đây không phải là tự chui đầu vào rọ sao? Tuy rằng gian phòng hiện tại của bọn họ thuộc về khu vực an toàn, nhưng mà tín hiệu sẽ làm bại lộ ra đại khái vị trí của bọn họ.

Ngay sau đó, trên máy truyền tin lại truyền tới một tin tức: [Không cần lo lắng, con đã kiểm tra tần suất sóng ngắn, đối phương không thể theo dõi được, nhưng chỉ có thể sử dụng văn tự mã hóa để truyền lại tin tức.]

Ba Tư Đón lúc này mới thở phào, trả lời tin: [Con làm như vậy là quá mạo hiểm rồi.]

Thiên Lý: [Con biết, nhưng mà con cảm thấy cần phải có tin tức chung, bởi vì sau khi đi qua 2 – 3 cái hành lang, chúng ta rất có khả năng sẽ đi vào lộ tuyến giống nhau, người nào tới trước, người đó có thể cung cấp tin tức có lợi cho những người còn lại, tránh chậm trễ thời gian.]

Ba Tư Đón: [Được, con cẩn thận một chút, nếu gặp phải lối đi không qua được, không cần vội, gửi tin cho ta, ta đi tìm con.]

Thiên Lý: [Vâng.]

Tiếp theo, Thiên Lý lại liên lạc với Cổ Phi. . .

Mọi người bên ngoài màn hình thấy ba người trong đội ngũ số 1 liên lạc với nhau, mà đội khác lại không hề phản ứng chút nào, hiển nhiên, một hồi đấu nhỏ nhỏ này, bọn họ đã thắng được một bậc.

Ba Tư Đốn và Cổ Phi xuất phát sớm hơn Thiên Lý, bọn họ thuận lợi đi qua hành lang đầu tiên, lần lượt tiến vào khu vực an toàn thứ hai.

Mà lúc này Thiên Lý mới vừa vận khởi hành.

Hình thức theo dõi mà cô sắp sửa phải đối mặt, là sóng vi ba, đơn giản mà nói chính là thăm dò chấn động của vi hạt tử, chủ yếu là quét nguyên tử vi hạt đột nhiên xuất hiện trong không khí.

Thiên Lý muốn tránh khỏi theo dõi, nhất định phải dùng dụng cụ đồng hóa thành như hạt tử bình thường (nôm na là tiểu Lý khiến cho số liệu của mình giống mấy cái vi hạt tử đó), khiến thân thể giống như không khí, để đạt được hiệu quả lừa gạt. Cũng may mỗi lối đi đều chỉ có một loại hình phương thức theo dõi, nếu thêm cái theo dõi hơi thở hay cảm nhiệt gì đó kia, vậy bọn họ thật sự là nửa bước cũng khó đi rồi.

Tiến vào khu vực an toàn, Thiên Lý lập tức phát đi tín hiệu “Tất cả thuận lợi” cho đám người Ba Tư Đốn.

Ba Tư Đốn: [Tiếp theo ta sẽ gặp loại phản xạ ánh sáng, đây là loại ta khá yếu, thân hình của ta quá cường tráng, dụng cụ phản theo dõi có thể không bao trùm được hết.] (giải thích: dụng cụ phản theo dõi có thể che giấu khả năng dò xét của dụng cụ theo dõi)

Thiên Lý dùng cảm giác quét qua, trả lời: [Có lẽ có lối đi khác, có thể vòng qua đoạn này đó ạ?]

Ba Tư Đốn: [Có thể thử xem.]

Lúc này, Cổ Phi ở bên kia cũng truyền đến tin tức: [Tiếp theo là loại sở trường nhất của anh, theo dõi vượt cự ly, anh lại đi lập trình lại số liệu, đi trước đây.]

Ba Tư Đốn: [Nhìn thẳng nhóc đác chí xem, không được, ta phải cố thêm đây, không nói nữa.]

Đoán chừng Cổ Phi sắp không cười nổi nữa rồi, đoạn tiếp theo là máy quét cảm nhiệt, đây là loại khó qua nhất đấy, hơn nữa hẳn không thể như Ba Tư Đốn bên này, có thể đi vòng sang lối khác.

Thiên Lý lắc đầu, bắt đầu không nhanh không chậm mà trang bị là dụng cụ phản theo dõi mới, lối đi tiếp theo của cô cũng là loại hình quét cảm nhiệt. Song cô trang bị cũng không phải là dụng cụ đối phó loại hình quét cảm nhiệt, mà là cái thứ ba sắp gặp phải – đo dao động khí lưu liên tiếp.

Máy quét cảm nhiệt có thể quét được tất cả những vật thể gì xung quanh có nhiệt độ vượt qua 2.5°, hiện thời vẫn tạm thời chưa có ai có thể hoàn toàn tránh né máy quét cảm nhiệt, trừ phi mặc giáp máy, bao bọc toàn bộ thân thể, điều chỉnh toàn bộ nhiệt độ chênh lệch. Nhưng mà tại hoàn cảnh hiện giờ, hiển nhiên là không có thời gian chế tạo loại trang bị này.

Nhưng mà, cũng không phải là không có cách nào.

Thiên Lý lắp đặt dụng cụ xong, từ từ rời khỏi khu vực an toàn.

Người xem ngoài màn hình cũng biết, nan đề đầu tiên của cô bé này đã xuất hiện.

Trên thực tế, Thiên Lý cũng không coi cái này là một nan đề.

Máy quét cảm nhiệt của lối đi này có một chỗ thiếu hụt, đó chính là quét chậm, mỗi lần quét, ước chừng sẽ phải dừng lại 3 – 4s, hơn nữa quét tuần hoàn lần lượt từ trước ra sau, lại từ sau lên trước, nói cách khác, thời gian không quét ở giữa là khoảng 7s.

Thiên Lý tính toán chiều dài của hành lang, không đến 40m, với tốc độ chạy của cô, có lẽ sẽ khó khăn để hoàn thành, chẳng qua là cần phải có sức bật giống như chạy trời chết. . .

Ánh sáng quét dần dần tới gần, Thiên Lý thở một hơi thật dài, chuẩn bị tốt để xuất phát chạy.

Các loại ánh sáng quét vừa tắt, cô lập tức đạp chân, cực nhanh bật chạy đi.

Lúc này, người xem ngoài trường thi đấu cũng không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi, nín thở mà nhìn chăm chú.

Được 4s, ánh sáng quét xuất hiện lần nữa, theo sát sau lưng Thiên Lý, tốc độ nhanh gần gấp đôi cô.

5s, 6s ----- Thiên Lý cảm giác được ánh sáng sắp đụng phải mái tóc đang bay lên của cô ----- 7s, một cái lộn nhào, ngay một giây cuối cùng thân thể của cô mạo hiểm mà trượt ra khỏi phạm vi của máy quét cảm nhiệt, thuận lợi qua cửa trót lọt.

Thiên Lý nhất thời không có sức lực mà nằm ngửa trên mặt đất, thở hổn hển, tim cũng dường như sắp nhảy ra ngoài đến nơi.

Người xem ngoài trường thi đấu nhiệt tình vỗ tay một hồi.

“Vậy mới tốt chứ!”

“Lấy năng lực của một đứa trẻ, cô bé quả thực rất thông minh, vậy mà lại dùng loại phương pháp này tránh khỏi máy quét cảm nhiệt.”

“Chẳng qua là rất kỳ lạ, cô bé làm sao lại có thể nắm chắc được chính xác thời gian vượt qua ánh sáng quét?”

“Đúng vậy đó, chẳng lẽ dụng cụ cô bé chế tạo vừa rồi chính là để kiểm tra số liệu máy quét hay sao?”

“Rất có khả năng.”

“Rất có khả năng cái gì? Không thể nào, nếu cô bé trực tiếp dùng dụng cụ kiểm tra số liệu, người bị phát hiện đầu tiên tuyệt đối là cô bé, phải biết rằng ánh sáng kiểm tra liên tiếp không thể gạt được dụng cụ cảm nhiệt đâu.”

“Vậy cô bé đã làm như thế nào...”

“Anh không xem tin tức sao? Thiên Lý là một dị năng giả linh giác đó!”

“Oh...”

Mọi người giật mình.

Dị năng giả à, vậy liên không có điều gì quá mức kỳ lạ rồi...

Tiến vào khu vực an toàn, Thiên Lý bắt đầu chế tạo dụng cụ phản theo dõi thứ tư, dùng để đối phó với loại hình phản xạ ánh sáng sau loại hình đo dao động khí lưu liên tiếp.

Chỉ cần đi qua lối đi thứ tư, cô liền cách khỏi cửa ra không xa nữa.

Nhưng cùng lúc đó, đội ngũ số 22 cũng đã chuẩn bị tốt để phản kích, lối đi sau đó ẩn hiện nguy cơ...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 52

Một lần nữa tiến vào khu vực an toàn, Thiên Lý chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt trước.

Trận đấu này chủ yếu là tính điểm chế tạo theo cá nhân, tính điểm dựa vào số lượng các lối đi mà mỗi người thông qua, mỗi lần được tính là 100 điểm, đủ 60 điểm thi được tính là thông qua. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải dựa vào dụng cụ, thành công tiến hành phản theo dõi; nếu giống như Thiên Lý vừa rồi, lợi dụng lỗ hổng để tránh né máy quét mạng phương thức cảm nhiệt như vậy, thì chắc là sẽ không được tính điểm. Cách này chỉ có thể dùng để kiểm tra năng lực ứng biến của dị năng giả tại trường thi đấu, lại không thể dùng để kiểm tra tiêu chuẩn của một máy móc sư.

Nhưng nếu trước lúc đối thủ bắt đầu sử dụng tất cả những máy theo dõi, có một máy móc sư có thể tìm được một lối đi an toàn để rời khỏi, cũng sẽ nhận được 100 điểm.

Thiên Lý tính toán một chút, trước mắt đội bọn họ đã được tổng cộng là 300 điểm, tiếp theo chỉ cần mỗi người Ba Tư Đồn và Cố Phi đi qua một lối đi nữa, mục tiêu của trận đấu này cũng đã đạt được rồi, dù sau đó không có ai có thể thuận lợi đi ra khỏi ‘khắp nơi không ngừng’ cũng không ảnh hưởng đến tổng số điểm đạt được.

Chính vào lúc đang tự hỏi, Cố Phi lại truyền tới tin tức: [Anh đã đi qua hai lối đi đầu tiên, lối tiếp theo là máy quét cảm nhiệt, đoán chừng sẽ hơi nguy hiểm rồi.]

Thiên Lý còn chưa kịp trả lời, Ba Tư Đồn bên kia cũng đã truyền đến tin tức: [Thật có lỗi, ta bị định vị rồi, sợ là kẻ tiếp chỉ có thể dựa vào hai người thôi.]

Thiên Lý hơi kinh ngạc, vội vàng dùng cảm giác xem xét. Ba Tư Đồn đang chạy trốn trong lối đi, dường như đang muốn thoát khỏi máy theo dõi định vị, nhưng mà rất rõ ràng, hần quả thực đã bị đối thủ khóa mục tiêu, cho dù trốn vào khu vực an toàn đi chăng nữa, hần cũng sẽ bởi vì bại lộ vị trí mà bị công kích, trừ phi mãi cho đến khi trận đấu kết thúc hần vẫn không rời khỏi khu vực an toàn. Như vậy chẳng khác nào buông tha cho điểm số, bỏ cuộc trước thời gian.

Bây giờ đã là 400 điểm. Không sao, bọn họ vẫn có hy vọng.

Nhưng khiến cho Thiên Lý không nghĩ tới đó là Ba Tư Đồn bị phát hiện nhanh như vậy, cô vốn nghĩ rằng người thứ nhất bỏ quyền sẽ là Cố Phi đấy.

Đột nhiên, cô khẽ nhú mày, thả cảm giác ra lần nữa, cẩn thận xem xét.

Đó là gì vậy?

Ngay lúc Ba Tư Đồn vừa mới đi qua lối đi, đã có một trận dao động năng lượng đặc thù của dị năng giả lưu lại. Chắc chắn không phải là Ba Tư Đồn, nhưng lại có chút quen thuộc.

Thật kỳ quái. Tường bao của ‘khắp nơi không ngừng’ được chế tạo bằng nguyên vật liệu đặc thù, tín hiệu chỉ có thể phát ra mà không thể thu vào, đồng thời, nó còn có thể phát hiện dao động của năng lượng, một khi dị năng giả muốn đi xuyên qua tường mà vào, máy tính trung tâm của ‘khắp nơi không ngừng’ sẽ lập tức phát ra cảnh báo. Đây vốn là vì để phòng dị năng giả từ bên ngoài đi vào trợ giúp người dự thi ăn gian.

Như vậy, dao động năng lượng mà cô cảm giác được đến từ đâu đây? Lúc tiến vào ‘khắp nơi không ngừng’, cô đã quét qua cả tòa kiến trúc một lần, khi đó chắc chắn là không có thứ này, cũng không phải là đến từ đối thủ của bọn họ.

Chẳng lẽ dị năng giả đó có thể tránh thoát khỏi sự theo dõi của máy tính, điều khiển năng lượng ở cự ly xa?

Thiên Lý tập trung tinh thần, mở rộng phạm vi cảm giác, ‘khắp nơi không ngừng’ là một đài cao rộng lớn, hướng ra phía ngoài là bàn điều khiển trung tâm và khu nghỉ ngơi. Nơi đây bình thường chỉ có nhân viên công tác và người dự thi đang chờ đến trận đấu.

Ồ đó!

Nơi cách ‘khắp nơi không ngừng’ hơn một nghìn mét, có một nam một nữ đang đứng song song với nhau, hai tay đan lấy nhau, vừa quan sát màn hình vừa sử dụng dị năng.

Trong đó, dao động năng lượng trên người người đàn ông kia giống như đúc với cái mà nàng cảm giác được trong lối đi, chính là loại “Trương lực” cô phát hiện được ở trên người Khoa Phi Nhĩ kia.

Thì ra là hần ta ----- người hại Khoa Phi Nhĩ bị thương kia, người muốn ngăn cản bọn họ vượt qua vòng thi. Nhưng mà nữ dị năng giả kia là ai? Nhìn tình hình, sở dĩ “Trương lực” có thể tránh thoát khỏi dụng cụ theo dõi, chắc hẳn là do công lao của cô ta.

Điều này cũng không được tốt lắm. Bọn hần có thể trực tiếp từ vị trí mỗi người nhìn thấy, dựa vào tình hình mà sử dụng dị năng gây nhiễu dụng cụ theo dõi, bại lộ vị trí của bọn họ. Kể từ đó, người khác chỉ biết khi bọn họ chế tạo dụng cụ phản theo dõi không vượt qua được kiểm tra, mà lại không sinh ra chút nghi ngờ nào khác.

Không tốt rồi! Cố Phi gặp phiền toái!

Thiên Lý vừa mới chuẩn bị truyền tin lập tức nhắc nhở Cố Phi, đã thu được tin nhắn của hần: [Hồngбет rồi, anh cũng bị định vị! Anh nghỉ ngơi đội ngũ số 22 đã cải tiến số liệu theo dõi của lối đi, anh nhất thời không cẩn thận, đã bị phát hiện rồi.]

Thiên Lý im lặng không nói, cô thầm nghĩ: Đối thủ quả thực đã cải tiến số liệu, nhưng còn chưa đạt tới mức hành động bất ngờ không cần chuẩn bị như vậy, thật ra bọn hần còn có cao nhân khác hỗ trợ.

Tuy trong lòng rất rõ ràng, lại không thể nói thẳng ra.

[Thật xin lỗi, Thiên Lý, chỉ còn lại một mình con rồi. Nhưng mà tuyệt đối đừng gây áp lực, dù không thể vượt qua vòng thi cũng không sao, nếu thật sự không thể, có thể trực tiếp yêu cầu kết thúc trận đấu.] Ba Tư Đồn truyền tin đến.

Cố Phi cũng tỏ vẻ đồng ý, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng ai bảo kỹ thuật của bọn họ kém một bậc đây?

Kỹ thuật kém một bậc? Thiên Lý cầm chặt dụng cụ trong tay, run nhẹ nhẹ.

Người xem bên ngoài màn hình thấy hai chủ lực của đội số 1 lần lượt bị định vị, đều cho rằng trận đấu này cũng nên kết thúc rồi. Tuy Thiên Lý rất thông minh, nhưng chỉ bằng lực lượng của một mình cô, đoán chừng cũng rất khó để đi qua những lối đi còn lại, thành công rời khỏi ‘khắp nơi không ngừng’. Bọn họ còn cần phải đạt ít nhất 200 điểm nữa, mới có thể có nắm được xác suất thành công vượt qua vòng thi được khoảng trên 60%. Nhưng mà đội số 22 đã nắm giữ tiết tấu, số liệu theo dõi đăng sau gần như đã được tu sửa toàn bộ, muốn đối phó dựa theo phương thức bình thường, hiển nhiên là không thể nào.

Thiên Lý cắn răng, đứng dậy ấn mở máy tính của mình, mở rương đựng trang bị linh kiện điện tử, chỉ nghe thấy một hồi tiếng “lick tick” vang lên, từng dãy rương điện tử theo hình dáng cầu thang mà bắn từng cái lên vách tường.

“Cô bé muốn làm gì?” Những người nhìn thấy một màn này đều sinh ra nghi vấn như vậy.

Hai dị năng giả đang quan sát ở xa lại cười lạnh trong lòng: Bất kể mi giãy dụa như thế nào cũng không vượt qua được đâu, vẫn nên mau chạy đi, kết thúc trận đấu đi!

...

Thiên Lý nhanh chóng chọn lựa ra linh kiện và công cụ mà bản thân mình cần, đã bắt đầu quá trình lắp ráp nhìn cực kỳ rối mắt, khác với những người khác cần phải kiểm tra những linh kiện khác nhau, cô gần như không cần nhìn đã trực tiếp đặt tay lên, giống như đã diễn luyện qua vậy, đối với bất kỳ thứ gì cũng vô cùng quen thuộc.

Cô vừa quét nhìn, vừa tính toán kích cỡ, chất liệu và công dụng của các loại linh kiện, trong đầu không ngừng mô phỏng quá trình chế tạo, nét mặt của cô thoạt nhìn dường như đang mờ mịt, trên thực tế tinh thần đã tập trung đến mức vượt qua cực hạn.

Chỉ một giờ, cô đã chế tạo hơn mười dụng cụ nhỏ có hình hộp vuông. Cho dù là những không hiểu về máy móc cũng biết, những dụng cụ này là cùng một loại.

Nhưng mà, một loại dụng cụ làm sao có thể tránh thoát vài loại máy theo dõi khác nhau đây?

Tất cả mọi người đều đợi bước hành động tiếp theo của cô. Không biết cô bé này có thể mang đến kinh hi cho bọn họ lần nữa hay không?

Thiên Lý thở một hơi thật sâu, cắt kỹ từng cái dụng cụ nhỏ một, sửa sang lại tốt những vật phẩm tùy thân, sau đó chậm rãi rời khỏi khu vực an toàn.

Tất cả những lộ tuyến lối đi trong ‘khắp nơi không ngừng’ đều hiện ra trong đầu cô, bất kể là có nguy hiểm hay không đều bị cô thẩm tách rành mạch toàn bộ.

Trước mắt bọn họ có 400 điểm, chỉ cần đoạt được thêm 200 điểm nữa sẽ được tính là vượt qua vòng thi, nhưng mà Thiên Lý đoán chừng hai dị năng giả kia sẽ không cho cô cơ hội một lần nữa, dù cho cô chế tạo ra toàn bộ những dụng cụ phản theo dõi trong lối đi, cũng không qua được một trang bị theo dõi trong lối đi.

Nhưng mà, trong đầu cô có 3 lối đi an toàn, tuy rằng hơi nghèo nàn một chút, nhưng mà đi qua chúng để rời khỏi là không thành vấn đề. Chỉ cần rời khỏi ‘khắp nơi không ngừng’, cô có thể đạt được 100 điểm, mà 100 điểm còn lại... Thiên Lý hí hí mắt, để xem bọn họ sẽ làm gì để ngăn cản chiêu phản kích cuối cùng của cô?

Thời gian không có nhiều, đối thủ không thể sửa chữa tất cả những trang bị theo dõi trên những lối đi an toàn.

Thiên Lý bắt đầu chạy chậm. Cô cũng không trực tiếp lựa chọn chạy đến cửa ran gay, mà là chạy theo một lộ tuyến kỳ quái ở khắp nơi.

Mọi người nhìn thấy cũng không hiểu, không khỏi nói thầm: Như thế cũng không phải là sẽ nhanh bị phát hiện sao?

Nhưng mà kỳ quái đó là, Thiên Lý dường như biết hết phạm vi theo dõi trong lối đi vậy, mặc kệ thế nào vẫn có thể vừa đúng lúc mà đứng ở ranh giới khu vực nguy hiểm, sau đó cài đặt dụng cụ nhỏ mà cô chế tạo lên tường, thiết lập thời gian là 30 phút.

Chẳng lẽ đây là bom hẹn giờ? Trong lòng tất cả mọi người đều suy nghĩ như vậy.

“Chết tiệt! Nếu nó không tiến vào phạm vi theo dõi, tôi căn bản không thể tiếp xúc với dụng cụ theo dõi.” Tên dị năng gia tương lực vẫn luôn nhìn trộm ở xa kia không nhìn được mà khẽ nguyền rủa.

“Thực sự kỳ quái, vì sao nó không tiến vào phạm vi theo dõi?” Nữ dị năng giả nói, “Nếu không đi qua, sao nó có thể lấy được đủ số điểm đây?”

“Cô nói xem, có phải nó phát hiện có dị năng giả nhúng tay hay không? Dù sao nó cũng là một dị năng giả linh giác rất lợi hại.”

“Không thể nào? Dao động năng lượng của anh đã bị tôi che giấu, ngay cả dụng cụ thăm dò năng lượng cũng không thể dò được, nó làm sao có thể làm được?”

“Chỉ mong là tôi quá nhạy cảm, tôi cảm thấy đũa nhóc này rất kỳ lạ...”

...

Thiên Lý tiếp tục cài đặt dụng cụ, mãi đến khi tất cả dụng cụ đều đã được lắp đặt hoàn tất, vốn còn 3 lộ tuyến an toàn, hiện tại chỉ còn lại 1.

10 phút cuối cùng, lao ra khỏi ‘khắp nơi không ngừng’.

Thiên Lý ném một ít đồ vô dụng trên người đi, sau đó chân cô giống như bị nhò bật ra, bắt đầu chạy như điên.

Màn hình di động theo động tác của cô, nhìn cô lướt qua từng lối đi nhỏ dài và hẹp một cách cực nhanh, trong lòng tất cả mọi người đều không nhìn được mà cổ vũ cho cô.

Chỉ còn cách cửa ra vồn vồn vài bước chân, hy vọng đã ở phía trước. Giờ phút này, chưa tính đến có đi ra được khỏi ‘khắp nơi không ngừng’ hay không, tổng số điểm đội của bọn họ cũng không thể đạt được mục tiêu. Thứ duy nhất mọi người chú ý là, cô bé kia có thể thuận lợi đến phút cuối hay không.

8 phút trôi qua, chỉ còn lại một đường cuối cùng, cũng là lối đi dài nhất. Lúc Thiên Lý vừa tới, cũng đúng lúc lối đi được khởi động trang bị theo dõi, cả lối đi đều bao phủ trong phạm vi theo dõi, lối đi an toàn cuối cùng cũng đã biến mất.

Thiên Lý lẳng lặng đứng yên trước lối đi đang hơi tỏa sáng, bóng lưng nhỏ nhỏ được bao phủ bởi một vòng ánh sáng nhạt. Ngay tại nơi cách đó chưa tới trăm mét, chính là cửa ra. Tuy rằng đã đến được đây rồi, biểu hiện của Thiên Lý cũng đã đủ làm phần lớn mọi người tán thưởng không ngớt rồi, nhưng nếu không thể thành công rời khỏi ‘khắp nơi không ngừng’, dù sao vẫn sẽ khiến cho người ta cảm thấy khuyết thiếu. Vì vậy tất cả mọi người đều đang nín thở chờ đợi, hy vọng cô có thể sáng tạo ra kỳ tích một lần nữa.

“... 10, 9, 8, 7...”

Thiên Lý hơi ngẩng đầu, bắt đầu thấp giọng đếm ngược.

“4, 3, 2, 1! Khởi động!”

Thiên Lý vỗ tay một tiếng trong không trung.

Chỉ nghe thấy một tiếng “két”, phần lớn trang bị theo dõi đều phát cảnh báo đến chỗ khu điều khiển trung tâm của đội số 22, biểu thị đã phát hiện số liệu không bình thường.

Cả ‘khắp nơi không ngừng’ dường như cũng náo nhiệt hẳn lên, bên trong không ngừng lóe lên hào quang, Thiên Lý chậm rãi bước chân lên lối đi cuối cùng, tùy ý để dụng cụ theo dõi quét qua trên người cô.

Dụng cụ nhỏ gây nhiễu mà cô lắp đặt chỉ có thời gian là 1 phút 35 giây.

Nhưng mà, thế là đã đủ rồi.

Đủ để cho cô thông dong đi qua lối đi, tới cửa ra rồi.

Người xem ngây dại.

Hai tên dị năng giả ở xa cũng ngây dại. Bọn hắn hoàn toàn không ngờ tới Thiên Lý sẽ dùng một chiêu như vậy, chế tạo dụng cụ gây nhiễu số liệu trên diện tích lớn, để cho bọn hắn chỉ có thể trở mắt nhìn cô không sợ hãi không hiểm nguy mà băng qua lối đi cuối cùng.

Lúc bước lên cửa ra, Thiên Lý đột nhiên chuyển mặt hướng về màn hình, lộ ra vẻ tươi cười mang một hàm ý sâu xa, không tiếng động mà nói một câu.

Sau đó những lời này đã đưa tới một phen thảo luận rất náo nhiệt, nhưng mà người nào cũng không thể moi ra được gì từ trong miệng Thiên Lý, kết quả là xuất hiện vô số phiên bản.

Chỉ có hai gã dị năng giả kia mơ hồ cảm giác được, câu nói kia là đang nói với bọn hắn.

Thật ra, Thiên Lý nói rất đúng: “Cách phòng thủ tốt nhất chính là tấn công, thủ vừa rồi đã báo, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Chương 53

Thành Thánh, được đánh số 1A01, là trung tâm khu 10 phía Bắc, là nơi phồn hoa nhất tỉnh cầu, tụ tập hàng ngàn hàng vạn dị năng giả, gia tộc như mây, khoa học kỹ thuật phát triển, linh khí dồi dào. Xung quanh thành Thánh có bốn tòa thành bảo vệ quân sự, canh phòng nghiêm ngặt, bất kể ai không phải người của thành Thánh mà muốn vào thành Thánh, đều phải đạt được giấy phép xuất nhập trước, bình thường loại giấy phép này có hạn chế thời gian cho phép ở lại, cần phải xin giấy một lần nữa hoặc là lập tức rời đi.

Thiên Lý bọn họ với tư cách là đội ngũ dự thi tiến vào trận chung kết của giải thi đấu vũ khí, đã lấy được xác nhận xuất nhập đặc biệt, thời gian là nửa năm. Mười mấy ngày trước, trong trận đấu bán kết cuối cùng, Thiên Lý đã thành công rời khỏi ‘khắp nơi không ngừng’, đạt được 100 điểm, mặt khác đã lắp đặt công cụ nhiễu sóng, cũng đạt được thêm 150 điểm cho đội của bọn họ, ngay cả một hai chiêu số này cũng có thể làm ra hiệu quả trong lúc mấu chốt, trọng tài vẫn cho rằng đáng giá được thừa nhận.

Cuối cùng, Thiên Lý bọn họ lấy số báo danh là 3 đi đầu vòng kế tiếp, hai đội trước theo thứ tự là số 22 và số 34. Trên thực tế, đội ngũ có thực lực mạnh mẽ rất nhiều, nhưng mà trong quá trình thi đấu luôn luôn phát sinh sai lầm ngoài ý muốn, kết quả là nhiều đội ngũ hạt giống đều bị loại.

Thiên Lý suy đoán, trong đó tuyệt đối có “công lao” của hai gã dị năng giả kia, bọn hắn có lẽ đã nhận nhiệm vụ khiến một trong hai đội ngũ chiến thắng.

Sau khi vượt qua kiểm tra, Thiên Lý đi cùng đám người Ba Tư Đốn tiến vào nơi được xưng là “Thủ đô mơ ước” – thành Thánh.

Tuy rằng mắt cô không thể nhìn thấy, nhưng trong đầu lại hiện ra một bản đồ kiến trúc phức tạp mà lại thường xuyên thay đổi, đường cong di chuyển,

các loại tín hiệu chợt lóe lên, cảnh tượng trong thành thị đương nhiên là một mảnh phồn hoa rực rỡ.

Những đội ngũ tiến vào trận chung kết giải thi đấu vũ khí tổng cộng có 14 đội, đều được sắp xếp ở lại thành Lưu Ly, chỗ này cách trong thành khoảng gần ba trăm dặm, gần biên giới. Địa điểm diễn ra trận chung kết là ở “Diệu ương” cách đây hơn 40 dặm, thời gian bắt đầu thi đấu là nửa tháng sau, nội dung cụ thể của trận đấu còn chưa được tiết lộ, đến lúc đó ba vị đại sư sẽ trực tiếp chỉ đạo và bình phẩm.

Cổ Phi vẫn là lần đầu tiên được đến thành Thánh, tâm tình rất tốt, cố gắng lôi kéo Thiên Lý đi dạo phố. Thiên Lý đang cảm thụ linh khí dồi dào trong thành phố này, không đồng ý, hần đành phải một mình đi ra ngoài.

“Tra Nhĩ, anh cảm nhận được không?” Thiên Lý thở dài, “Đây không hồ danh là thánh địa, có được linh khí nồng đậm như thế, thực sự là được trời ưu ái.”

Tra Nhĩ ngồi dưới đất, sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ, bàng hoàng.

Thiên Lý không chú ý đến cảm xúc đang biến hóa của Tra Nhĩ, nhắm mắt lại, mở rộng cảm giác, linh khí chuyển động toàn thân, tất cả những lỗ chân lông dường như đều giãn ra, viên ngọc xanh trong lòng bàn tay hình như đang nhảy lên, thỉnh thoảng truyền đến cảm xúc vui sướng.

Không biết qua bao lâu, Tra Nhĩ đột nhiên đứng lên, chậm rãi mở cửa đi ra ngoài, Thiên Lý chỉ cho là hần muốn dạo chơi ở xung quanh, cũng không lên tiếng ngăn cản. Nhưng mà không lâu sau, Tra Nhĩ vậy mà lại rời khỏi Diệu Ương, đi lên đường phố.

Thiên Lý lập tức đứng lên, vội vàng đuổi theo, khởi động Phiêu phù xa chậm rãi đi theo sau hần.

Tốc độ của Tra Nhĩ cũng không nhanh lắm, thỉnh thoảng dừng lại nhìn xung quanh, dường như đang xác nhận điều gì?

Ngay từ đầu Thiên Lý cũng đã biết trước khi bị trục hóa Tra Nhĩ là một dị năng giả cường đại, nói cách khác, hần có khả năng xuất thân từ thành Thánh. Trước đó khi đi qua nhiều thành thị như vậy, hần cũng không có phản ứng đặc biệt gì, lần này lại không như vậy.

Tra Nhĩ giống như không có mục đích mà đi tiếp, nhưng phương hướng hần hướng đến vẫn luôn là trung tâm thành thị.

Thần trí của hần dường như hơi hoảng hốt, nhiều lần suýt chút nữa đã đụng vào những chiếc xe đang đi, nếu không phải tin tưởng vào năng lực phản ứng của hần, Thiên Lý gần như đã muốn đi lên trước cứu giúp rồi.

Dòng người qua lại tấp nập trên con đường phồn hoa, bóng dáng Tra Nhĩ tựa như một u linh lộ ra vô cùng cô đơn và mờ mịt, dường như tách biệt hần với thế giới xung quanh.

Thiên Lý không hiểu sao lại cảm thấy hơi đau lòng.

Trong thành phố này có nhà và người thân của hần sao? Nếu có, vậy rốt cuộc đang ở nơi nào? Nếu may mắn tìm được quá khứ thuộc về hần, người nhà của hần nguyện ý chấp nhận hần như vậy sao? Nếu chấp nhận, có phải là đồng nghĩa rằng hần sẽ phải rời khỏi mình không?

Nghĩ đến khả năng này, một loại cảm xúc tên là hoảng sợ xông lên đầu.

Cho tới nay, đều là Tra Nhĩ đứng ở sau lưng cô, nhìn bóng lưng của cô, không biết bóng lưng của mình có phải cũng cô độc giống như hần hay không? Lúc ấy hần nghĩ gì? Sẽ sợ người mình theo sát đột nhiên biến mất sao? Loại lo được lo mất này, như hình với bóng. Trước kia không chú ý, bây giờ lại đột nhiên phát hiện lúc trước bản thân mình không đề ý rất nhiều thứ.

Lắc đầu, loại bỏ suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, tiếp tục đuổi theo Tra Nhĩ.

Tốc độ của Tra Nhĩ dần dần nhanh hơn, tung người nhảy mấy cái liền biến mất trong vòng hơn trăm mét, Thiên Lý vội vàng tăng tốc đuổi kịp.

Lúc Tra Nhĩ toàn lực chạy trốn, tốc độ của Phiêu phù xa cũng không thể đuổi kịp nổi, cũng may hần vẫn luôn ở trong phạm vi cảm giác của cô, tạm thời không cần lo lắng sẽ mất dấu.

Sau hơn một giờ, Tra Nhĩ đứng ở một ngã tư đường sầm uất, ngẩng đầu nhìn một tòa cao ốc cao chọc trời trong mây. Ngay trên cao ốc lắp đặt một màn hình cực lớn, trên đó đang phát ra tin tức liên quan đến gia tộc Duy Tập Tư – một trong năm thế lực lớn tại thành Thánh, đặc biệt giới thiệu về các tiêu sư anh hùng của thiên tài trẻ tuổi Lai Dịch của gia tộc này. Hần là một trong số ít những dị năng giả cao cấp trẻ tuổi, 3 tuổi đã thức tỉnh dị năng, 14 tuổi hoàn thành tất cả các chương trình học, 16 tuổi tham gia thí luyện nơi biên cảnh, biểu hiện vô cùng ưu tú, sau đó hàng năm luôn dành một nửa thời gian chiến đấu ở địa phương bị trục hóa, thời gian còn lại thì tham gia vào sự nghiệp của gia tộc cùng với các cuộc thi đấu giữa dị năng giả, danh tiếng liên tục tăng lên, là đối tượng được nhận sự sùng bái của vô số các thiếu nam thiếu nữ.

Nghe tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên trên đường là có thể thấy được.

Thiên Lý quan sát thấy Tra Nhĩ ngây ngẩn nhìn một lúc lâu mà vẫn chưa có phản ứng, thầm nghĩ: Chẳng lẽ Lai Dịch này có quan hệ gì với hần?

Vừa mới nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên kinh hãi, cô có thể cảm nhận được trên người Tra Nhĩ đột nhiên toát ra trục khí, dao động năng lượng cũng có dấu hiệu hỗn loạn.

Xảy ra chuyện gì vậy? Thiên Lý hơi khản trương, dùng cảm giác quét qua bốn phía, sợ có người phát hiện ra chỗ không thích hợp.

Đây chính là thành Thánh, trọc khí trên người Tra Nhĩ tuy rằng đã bị Kim tiền hoàn che giấu, nhưng nếu không khống chế được mà tạo thành trọc khí lan tràn, không đến vài phút sẽ có thể bị dụng cụ theo dõi quét được hình.

Thiên Lý lập tức quyết định mang Tra Nhĩ rời đi, vừa mới chuẩn bị hành động, liền kinh hãi phát hiện trọc khí trên người Tra Nhĩ đã đột phá vòng bảo vệ của Kim tiền hoàn, tràn ra rất nhiều, thậm chí dường như hình thành một vòng bóng tối xung quanh. Người đi qua chỗ hắn tuy không thể nhìn thấy, nhưng đều theo bản năng mà tránh đi thật xa.

Nguy rồi! Bị cảnh báo rồi!

Thiên Lý nhạy cảm phát hiện một tín hiệu cảnh giới chột lóe lên.

Lúc này, Tra Nhĩ đột nhiên giẫm chân tại chỗ một cái, biến mất ở đó, nhanh như chớp chạy trốn sang một hướng khác.

Thiên Lý lập tức nhanh chóng đuổi theo, trong lòng vô cùng lo lắng.

Đoán chừng dụng cụ theo dõi đã phát cảnh báo trọc khí cho máy tính rồi, tuy rằng chưa xác định được vị trí của Tra Nhĩ, nhưng đang mở rộng phạm vi theo dõi trong thành thị, nếu như hắn vẫn giữ nguyên trạng thái này, chỉ sợ không bao lâu nữa cũng sẽ bị tìm ra.

Cô phải ngăn lại Tra Nhĩ trước đã, ổn định cảm xúc đột nhiên hỗn loạn của hắn.

Mặt khác, cô vẫn lo lắng Tra Nhĩ sẽ không khống chế được mà công kích người qua đường.

Nhưng Thiên Lý lại một lần nữa đánh giá thấp khả năng tự kiềm chế của Tra Nhĩ, cho dù đã chìm vào sát cảnh giới phát cuồng, hắn cũng không xông vào đám người, mà lại lựa chọn chạy vào một khu biệt thự nào đó tương đối yên tĩnh.

Hắn dừng lại, vịn vào tường, cúi lưng nhẹ nhàng run rẩy, móng tay sắc bén đâm ra năm lỗ ngón tay trên tường. Trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ đè nén, trọc khí toàn thân bốc lên, dao động năng lượng lúc lắng lúc dậy, lộ ra một loại hơi thở nguy hiểm.

Lúc Thiên Lý đi đến, hắn dường như sắp bùng nổ.

“Tra Nhĩ...” Thiên Lý từ trên Phiêu phù xa nhảy xuống, chậm rãi tới gần Tra Nhĩ.

Lúc chỉ còn cách ba bước, Thiên Lý đưa tay muốn chạm vào hắn, kết quả lại bị hắn mãnh liệt gạt ra, cả người bay ngược ra mấy chục mét, lưng suýt chút nữa bị đụng gãy, cổ họng khô khốc, phun ra một ngụm máu tươi.

“Khụ khụ.” Thiên Lý che miệng lại, vẻ mặt tràn đầy đau đớn.

Tra Nhĩ nhìn Thiên Lý, trong mắt vốn tối tăm phiến muộn mờ hồ lộ ra chút thần sắc lo lắng, theo bản năng mà đi vài bước tới chỗ Thiên Lý, dừng lại, lại đi thêm vài bước, lại dừng lại, do dự không dám tiến nữa.

“Tra Nhĩ, khụ khụ, anh không biết tôi sao? Tôi là Thiên Lý.” Thiên Lý cố sức đứng lên, giống như an ủi nói.

Thiên Lý? Thiên Lý là... ai?

“Tra Nhĩ...”

Tra Nhĩ? Tra Nhĩ là ai?

Trong đầu hiện lên vài hình ảnh quen thuộc, nét mặt của Tra Nhĩ từ lạnh lùng biến thành mê mang, sua đó dần dần chuyển thành sáng lạn.

Thiên Lý, Thiên Lý, Thiên Lý...

Tra Nhĩ nhanh chân chạy vội tới bên người cô, nửa ngồi trên mặt đất, mạnh mẽ tựa đầu mình vào bờ vai nhỏ gầy của cô, nước mắt không ngăn được chảy dài.

[Thiên Lý, thật là khó chịu, tôi thật là khó chịu...]

“Làm sao vậy?” Thiên Lý chỉ cảm thấy bả vai đột nhiên nặng hơn, sau đó là bị ẩm ướt, sự đau đớn của Tra Nhĩ dường như đang truyền tới rõ ràng, thẳng vào tận tâm hồn của cô, “Tra Nhĩ, nói cho tôi biết, anh khó chịu ở đâu? Vì sao đột nhiên lại không kiềm chế được như vậy? Anh có thể nói chuyện mà, nói cho tôi biết đi, Tra Nhĩ.”

[... Thiên Lý, Thiên Lý...]

Tra Nhĩ càng không ngừng thì thầm tên của Thiên Lý, dường như cái tên này có thể đuổi đi tất cả bóng tối trong đáy lòng của hắn.

“Được rồi, không sao đâu, tôi vẫn sẽ luôn ở bên cạnh với anh.” Thiên Lý khẽ vuốt đầu của hắn.

Tra Nhĩ ngẩng đầu, tiện tay lau nước mắt trên mặt, lúc này mới chú ý đến máu tươi chảy ra trong miệng Thiên Lý, hấn lập tức giống như một đứa bé phạm sai lầm, không biết làm sao.

Thiên Lý dùng tay xoa xoa, an ủi: “Không sao, tôi không đau.”

Lông mày của Tra Nhĩ xoắn lại, cảm thấy vết máu loang lổ kia rất là chướng mắt, sau một lúc lâu im lặng nhìn chăm chú, hấn đột nhiên cúi người, duỗi đầu, nhẹ nhàng liếm vết máu trên khóe miệng cô.

Thiên Lý ngây dại, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, để kệt Tra Nhĩ liếm sạch vết máu trên khóe miệng cô từng chút một.

Lông mi thật dài thỉnh thoảng sẽ xẹt qua đuôi lông mày của cô, hơi thở của hai người trộn lẫn với nhau, giờ phút này dường như hình thành một thế giới riêng, yên lặng, nhu hòa.

Trọc khí trên người Tra Nhĩ lấy tốc độ cực nhanh mà biến mất, năng lượng cũng dần dần ổn định.

Không sao.

Thiên Lý nhẹ nhàng đẩy Tra Nhĩ ra, gương mặt hơi nóng lên, không được tự nhiên nói: “Đừng thè lưỡi ra liếm bậy, vết máu rửa đi là được rồi, dùng lưỡi liếm không sạch đâu.”

Tra Nhĩ yên lặng nhìn cô, tâm tình không hiểu sao lại tốt lên.

“Vừa rồi rốt cuộc là anh làm sao vậy, đột nhiên lại cuồng hóa, muốn dọa chết người khác sao?” Thiên Lý không nhịn được cốc trán của hấn, trách cứ.

Tra Nhĩ nghiêng đầu, dường như đang nhớ lại chuyện vừa xảy ra, nhưng làm sao cũng không nhớ nổi, chỉ là cảm thấy vô cùng đau đớn, cho nên, không nghĩ ra cũng được.

Tra Nhĩ yên lặng gật đầu, quyết định của mình chắc chắn là rất đúng.

“Được rồi, không có việc gì là tốt rồi, chúng ta trở về thôi.” Thiên Lý chịu đựng đau đớn trên lưng, níu chặt tay của Tra Nhĩ, chậm rãi đi đến chỗ Phiêu phù xa.

May mắn còn chưa dẫn đến bạo động gì, nếu thân phận trọc hóa nhân của Tra Nhĩ bị phát hiện, vậy thì nguy rồi.

Biến cố vừa rồi của hấn hiển nhiên là do Lai Dịch kia tạo thành, về sau nên cố gắng tránh để cho Tra Nhĩ tiếp xúc với mọi thứ về người này, cho đến khi biết rõ thân phận và bối cảnh của hấn thì thôi.

Đang muốn bước vào Phiêu phù xa, về mặt của Thiên Lý đột nhiên nghiêm túc lên, cách đó không xa xuất hiện vài chiếc máy bay, đang lấy tốc độ cực nhanh bay tới chỗ của bọn họ.

Chẳng lẽ Tra Nhĩ vẫn bị phát hiện?

Thiên Lý gắt gao kéo Tra Nhĩ, đã âm thầm dự đoán đến tình huống xấu nhất...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 54

Máy bay chậm rãi đáp xuống, ba thành viên cảnh vệ mặc đồng phục từ bên trong đi ra.

Bọn họ đến trước mặt Thiên Lý, hơi hơi khom người chào.

Cảnh vệ cảm đầu nói: “Xin chào, tiểu thư Thiên Lý, tôi là đội trưởng Đức Bi của phân đội cảnh vệ nhỏ số 7, rất hân hạnh được gặp cô, tôi đã xem trận đấu của cô, vô cùng đặc sắc.”

Thái độ hữu hảo của người này, khiến cho Thiên Lý âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hấn lại nói tiếp: “Hoan nghênh cô đến thành Thánh, với thực lực của đoàn đội các cô, tin tưởng mọi người có thể đoạt được thành tích càng cao hơn nữa.”

“Cảm ơn.” Thiên Lý kìm chế chút dè chừng và không kiên nhẫn của mình, hỏi: “Đội trưởng Đức Bi đang tuần tra sao?”

Đức Bi trả lời: “Vừa rồi chúng tôi thu được cảnh báo, có một luồng trục khí di chuyển đến phương hướng này, không biết tiểu thư Thiên Lý có phát hiện điều gì khác thường không?”

Thiên Lý lắc đầu, tỏ vẻ là không có.

Đức Bi chú ý tới dấu vết màu đỏ ở cổ áo của cô, hỏi: “Tiểu thư Thiên Lý, cô bị thương sao?”

“Không.” Thiên Lý sửa sang lại cổ áo, trả lời, “Thật sự là ngượng ngùng, vừa rồi ăn hơi nhanh một chút, dính ít nước tương thôi.”

Đức Bi gạt đầu, vừa rồi chỉ là thuận miệng hỏi một câu, cũng không nghi ngờ gì.

Rút một đồ vật từ bên hông ra, vẻ mặt hẩn mang ý xin lỗi nói: “Thất lễ rồi, đây là chức trách, chúng tôi cần kiểm tra hai người theo thông lệ.”

“Không sao, xin cứ tự nhiên.” Thiên Lý kéo tay Tra Nhĩ, nắm thật chặt.

Tra Nhĩ nhìn cô, đứng yên một bên.

Đức Bi dùng dụng cụ quét một vòng trên người bọn họ, sau khi xác định không có điều gì bất thường, cười nói: “Tốt rồi, đã làm trễ thời gian của hai người, chúng tôi vẫn còn phải điều tra tiếp, xin cáo từ trước.”

Trước khi đi, Đức Bi còn nhìn kỹ Tra Nhĩ vài lần.

Sau khi máy bay cất cánh, trong máy truyền tin truyền ra tiếng của đội viên: “Đội trưởng, vừa rồi anh nhìn cái gì vậy? Trên người thanh niên kia có gì kỳ lạ sao?”

“Các cậu không cảm thấy cậu ta hơi quen mắt sao?” Đức Bi hỏi.

“Quen mắt ư? Không cảm giác được, chỉ cảm thấy có chút đáng sợ mà thôi.”

Về mặt Đức Bi giống như nhớ tới điều gì đó, dù sao vẫn cảm thấy người thanh niên kia có chút quen mắt, nhưng nhìn bộ dạng tinh thần sa sút kia, lại không giống như người thuộc tầng lớp trên của thành Thánh...

Chờ tiểu đội cánh vệ rời đi, Thiên Lý và Tra Nhĩ liền ngồi lên Phiêu phù xa, nhanh chóng đi về thành Lưu Ly.

Thiên Lý khởi động hình thức tự động, thân thể cứng ngắc ngồi trên ghế lái, vẻ mặt lạnh nhạt, trên trán lại toát ra mồ hôi lạnh.

Tra Nhĩ kỳ quái nhìn cô, nghiêng đầu không hiểu.

Dọc đường đều thuận lợi, Phiêu phù xa hạ xuống trên khu vực đỗ xe.

Tra Nhĩ nhảy ra ngoài trước, Thiên Lý hơi chần chờ, rất lâu sau mới chậm rì rì đi ra.

Tra Nhĩ “vèo” một cái vọt vào cửa sảnh thành Lưu Ly, tự động đứng trước cầu thanh ánh sáng, sau đó hào hứng quay đầu lại, chuẩn bị vỗ tay với Thiên Lý, rồi lại kinh hãi nhìn bóng dáng nho nhỏ kia run rẩy đi vài bước, sau đó đột nhiên té xuống mặt đất, bất tỉnh.

Trong đầu Tra Nhĩ trống rỗng, nháy mắt đã di chuyển đến bên người Thiên Lý, hai tay run rẩy nhẹ lay người cô.

Thấy cô không có phản ứng, hẩn hoàn toàn hoảng hồn, nhanh chóng ôm lấy cô, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh trực tiếp đạp chân lên tường, tung người nhảy lên tầng 8...

“Bác sĩ, cô bé sao rồi?” Ba Tư Đón thấy bác sĩ đi ra, liền vội vàng hỏi.

Bác sĩ là một cô gái xinh đẹp, cô không trực tiếp trả lời vấn đề của Ba Tư Đón, mà đưa bọn họ đến phòng bệnh trước.

Tra Nhĩ đang ngồi xồm bên cạnh giường bệnh của Thiên Lý, yên lặng nhìn cô, không phản ứng chút nào với mấy người đang đi vào.

Đám người Ba Tư Đón nhìn Thiên Lý mê man, lại hỏi thăm bệnh tình của cô một lần nữa.

Bác sĩ cau mày nói: “Hắn là cô bé bị va chạm với vật nặng, trước ngực và sau lưng đều xuất hiện tình trạng máu ứ đọng, vài đầu khớp xương có dấu hiệu nứt, nhưng cũng không có gì đáng ngại. Tình đường một thời gian là được.”

Ba người đều thở dài một hơi. Lúc đó nhìn thấy Tra Nhĩ giống như phát điên ôm người đến trước mặt bọn họ, còn tưởng rằng là do xảy ra việc lớn gì, bây giờ nhìn lại, cũng không có xuất hiện tình huống bọn họ không lo lắng được, thật sự là vô cùng may mắn. Nếu Thiên Lý gặp chuyện không may bên cạnh bọn họ, Bá Ân còn không ăn sống nuốt tươi bọn họ sao.

“Tuy rằng tình trạng vết thương của cô bé không sao, nhưng mà lúc tôi kiểm tra toàn thân cho cô bé, còn phát hiện một vấn đề nữa.” Bác sĩ đột nhiên mở miệng nói.

“Vấn đề gì?” Lòng mấy người lại bắt đầu căng thẳng.

“Đứa bé này dường như đã phải chịu áp lực và mọi mặt cực độ trong một thời gian dài, thần kinh căng thẳng khác thường, cho dù đang ngủ, vỏ não cũng không ngừng hoạt động. Hiển nhiên, cô bé cũng ngủ ngon giấc, rất có khả năng là đang rơi vào trong giấc mộng áp lực, càng nguy hiểm hơn gấp bội.”

Mấy người không hện mà cùng nhau nhìn Thiên Lý lần nữa, quả nhiên thấy cô nhú mày, trên mặt mang theo một loại mỗi mặt không nên xuất hiện trên người một đứa bé.

Đám người Ba Tư Đốn nhìn nhau không nói gì. Từ khi bọn họ gặp Thiên Lý đến nay, những gì đứa bé này biểu hiện ra ngoài đều là mặt kiên cường và chín chắn của mình, khiến cho bọn họ dần dần không để ý đến tuổi tác của bé. Đồng thời khi xác định cô bé là một “thiên tài”, cũng đồng nghĩa với việc cho rằng mọi thứ của bé như một điều đương nhiên.

Nhưng mà vào giờ phút này, bọn họ mới đột nhiên tỉnh táo lại ---- Thiên Lý vẫn còn trẻ con! Không chỉ như vậy, bé cũng đã tận mắt nhìn thấy máu tanh khi thủ triều lướt qua bất chấp tất cả mọi thứ, trải qua cửa nát nhà tan, sống sót sau tai nạn. Dưới tình huống không hề có ai để dựa vào, tự sống sót một mình. Điều này cần một sức thừa nhận như thế nào chứ? Đây là thứ mà một đứa bé có thể thừa nhận được ư?

Bác sĩ nói cô bé đã phải chịu áp lực và mọi mặt trong một thời gian dài. Đúng vậy, làm sao lại không có áp lực chứ? Áp lực của bé không chỉ đến từ quá khứ buồn bã đã trôi qua, còn đến từ cả tương lai không nơi nương tựa, không chút ánh sáng.

Mỗi mặt, làm sao lại không mỗi mặt? Cô bé không có sự ngây thơ đơn thuần của một đứa bé, lúc những đứa trẻ khác đang tùy ý vui đùa, bé lại đang liều mạng tiếp nhận tri thức, đại nào lúc nào cũng ở trong trạng thái suy nghĩ, tựa như một cái dây cót chạy không ngừng nghỉ.

Đây là cuộc sống mà một đứa bé nên có sao?

Cô bé muốn, một cuộc sống như vậy ư?

Nghĩ tới đây, ba người cũng không nhịn được mà áy náy một lúc. Từ những ngày ở chung cho đến bây giờ, bọn họ vậy mà chưa từng quan tâm đến cảm xúc của Thiên Lý, đơn giản chỉ vì thoát nhìn cô bé rất kiên cường?

Bác sĩ từng bọn họ vài lần, lạnh lùng nói: “Có phải mấy người đối xử quá mức hà khắc với đứa bé đúng không? Tuy rằng trận đấu rất quan trọng, nhưng cũng không thể tạo quá nhiều áp lực cho cô bé. Trạng thái tinh thần của con người rất nhỏ bé, một khi đã vượt qua cực hạn, thì có thể hoàn toàn tan vỡ.”

Khoa Phi Nhĩ thở dài: “Chúng tôi đã biết, bác sĩ dạy rất đúng. Không biết chúng tôi có thể làm gì cho bé không?”

“Cố gắng để cho bé nghỉ ngơi tốt đi, không thể suy nghĩ quá nhiều vấn đề, tốt nhất không nên dự thi nữa, ché tạo máy móc cần sức chăm chú ở cường độ cao, đối với cô bé, chính là một gánh nặng rất lớn.”

Mấy người gật đầu biểu thị đã hiểu.

Bác sĩ nhìn Thiên Lý vài lần, lại nói: “Tạm thời để cho cô bé tĩnh dưỡng ở đây đi, tôi sẽ chuẩn bị thức ăn dinh dưỡng cho bé, chờ các người thi đấu xong, chắc hẳn bé cũng sẽ hoàn toàn bình phục.”

Ba người cùng nhau tỏ vẻ cảm ơn.

Đội bác sĩ rời đi, bọn họ đi đến bên cạnh giường bệnh.

Cố Phi nhỏ giọng nói: “Không phải làm sao Thiên Lý lại bị thương?”

Nghe thấy câu này, thân thể Tra Nhĩ hơi run rẩy.

“Đội cô bé tỉnh rồi hẵng hỏi lại.” Ba Tư Đốn liếc nhìn Tra Nhĩ, biết rõ là không thể hỏi ra được nguyên do từ trong miệng cậu ta, chỉ là cảm thấy kỳ quái, có Tra Nhĩ đi cùng, làm sao Thiên Lý còn có thể bị thương?

Trên mặt Khoa Phi Nhĩ tràn đầy vẻ áy náy, không nói gì.

Đúng lúc này, lông mày Thiên Lý giật giật, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Đây chỉ là động tác theo bản năng của cô, cô không thể nhìn thấy mọi thứ, mở mắt hay không cũng không ảnh hưởng đến hoạt động của cảm giác.

Tra Nhĩ vốn muốn đi tới gần, sau đó lại lùi lại mấy bước, từ từ lạng lẽ bước qua một bên.

Cố Phi lướt qua hần, hỏi Thiên Lý: “Thiên Lý, em tỉnh rồi, có khỏe không?”

“Không có việc gì.” Thiên Lý cười cười, quét qua bốn phía, lập tức biết mình đang ở trong bệnh viện. Xem ra cô vẫn đánh giá sức chịu đựng của mình quá cao rồi, vốn muốn quay về chỗ ở trước, rồi đi phòng điều trị ngâm tẩm thuốc.

Khoa Phi Nhĩ cũng quan tâm nói: “Không thoải mái ở đâu nhất định phải nói cho chúng ta biết, dù sao cũng đừng tự chịu đựng một mình nữa.”

Thiên Lý hơi kỳ quái, cô rõ ràng cảm giác được sự quan tâm khác so với bình thường của bọn họ, đối xử với cô giống như một con búp bê dễ vỡ, nói với giọng nhỏ nhẹ, cẩn thận từng li từng tí.

Cố Phi rót cho cô chén nước, hỏi: “Có chuyện gì xảy ra với em vậy? Làm sao lại bị thương?”

Thiên Lý quét qua Tra Nhĩ đang đứng ở góc khuất, lắc đầu nói: “Không có chuyện gì lớn cả, chỉ là lúc đang đi dạo phố thì không cẩn thận bị đụng phải thôi, không ngờ kết quả lại bị thương như vậy.”

Cố Phi thở dài: “Thành Thánh nhiều người, về sau lúc ra khỏi thành thì cố gắng cẩn thận một chút. Có Tra Nhĩ đi cùng, em nên đi bên cạnh cậu ấy.”

Thiên Lý gật gật đầu: “Em đã biết.”

Lúc này Ba Tư Đồn mới nói: “Con cũng đừng tham gia trận chung kết mấy ngày sau nữa, tỉnh dưỡng cho tốt đi, thân thể quan trọng hơn.”

“Con chỉ bị chút vết thương nhỏ thôi, không có việc gì đâu.”

“Bác sĩ nói trạng thái tinh thần của con không tốt, suy nghĩ ưu sầu quá nhiều, cho nên con vẫn ngoan ngoãn tỉnh dưỡng ở đây đi.” Khoa Phi Nhĩ vuốt nhẹ trán của cô.

Thiên Lý suy nghĩ một chút, cũng không kiên trì nữa. Cô tham gia giải đấu cũng chỉ vì muốn tăng thêm kiến thức, bây giờ đã tiến vào thành Thánh, mục đích cơ bản đã đạt được, tiếp theo phải quan sát trận chiến cho tốt, thu thập một ít quy tắc dị năng, vậy sẽ không uống phí chuyến đi này nữa.

Mấy người dọn dồ vài câu liền chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, Khoa Phi Nhĩ còn đặc biệt nhắc nhở: “Trong lúc tỉnh dưỡng, cố gắng dùng mấy tính ít thôi, con không chỉ cần đề thân thể nghỉ ngơi, mà đầu óc cũng cần thư giãn nữa.”

Thiên Lý ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, chờ bọn họ rời đi, lập tức ném những lời này ra sau đầu (Ngân: ——” tình trạng điển hình của trẻ em thời nay đây ư?)

Cô nửa nằm nửa ngồi, quay đầu sang chỗ Tra Nhĩ, kêu: “Tra Nhĩ, sao vậy?”

Tra Nhĩ đưa lưng về phía cô, ngồi xồm ở góc khuất không nói lời nào.

Chẳng lẽ hán đang tự trách?

“Tra Nhĩ, anh không để ý tới tôi sao?” Thiên Lý giống như đang dụ dỗ, hỏi.

Tra Nhĩ giật gật, vẫn không đứng lên.

Thiên Lý kêu mấy lần nữa, hán vẫn không phản ứng, cô suy nghĩ một chút, lại nằm xuống lần nữa, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Chỉ một lát sau, cảm giác được bên cạnh mình có bóng người di động, Tra Nhĩ lặng lẽ di chuyển đến bên giường, ngồi xồm trên đất, tựa đầu ở mép giường, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thiên Lý.

Đột nhiên, ngón trỏ của hán bị một bàn tay nhỏ nắm chặt, kéo vào trong chăn.

Thiên Lý cũng không mở mắt, nhẹ nhàng nói: “Không cần phải tự trách, cũng không cần phải khổ sở, tôi hiểu cảm giác của anh, anh đã làm rất tốt rồi.”

Tra Nhĩ vẫn không nhúc nhích, chỉ lặng lặng nghe Thiên Lý dùng giọng nói bình thản nói nhỏ với hán.

Ánh tà dương xuyên qua lớp thủy tinh, chiếu vào trong căn phòng bệnh màu trắng này, phủ lên nó một tầng hơi ấm.

“Tra Nhĩ, thật ra người sợ hãi phải là tôi.”

Ánh mắt Tra Nhĩ lộ ra nghi hoặc.

“Trong chặng đường dài buồn chán sau này, tôi cũng cần anh làm bạn, cần anh cho tôi dũng khí để bước tiếp.”

“Không có anh, tôi không làm được bất cứ thứ gì.”

“Vì vậy, Tra Nhĩ, xin hãy cho tôi được ích kỷ một lần, trước khi tôi chưa có năng lực để tự bảo vệ mình, đừng rời khỏi tôi. Tôi sẽ giúp anh tìm được quá khứ của mình, chống cự lại lực lượng tọc hóa cùng anh, cho đến khi, chúng ta đều trở nên mạnh mẽ.”

Tra Nhĩ ngừng đầu, cầm tay Thiên Lý thật chặt, im lặng mà truyền lại lời hứa của hán.

[Tôi sẽ làm bạn với em, tôi sẽ cho em dũng khí.]

[Em là Thiên Lý, tôi là Tra Nhĩ.]

[Chúng ta, vĩnh viễn ở cùng nhau.]

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 55

Vài ngày kế tiếp, đám người Ba Tư Đốn tạm thời buông chuyện liên quan đến cuộc thi xuống, dưới sự cho phép của bác sĩ, dẫn Thiên Lý đi du ngoạn khắp nơi.

Vốn mục tiêu tốt nhất là vườn chơi trò chơi, nhưng bởi vì Thiên Lý không thể vận động quá mạnh, bọn họ liền lựa chọn đi nơi khác – Cánh cửa ngôi sao. Ở đây từ dưới lên trên có tổng cộng 999 tầng, mỗi một tầng đều có một loại kỳ quan được kết hợp giữa tự nhiên và khoa học kỹ thuật, ví dụ như tầng thứ nhất là khu kiến trúc đá có vân tự nhiên, chất đá mềm dẻo trắng nõn, không nhiễm chút hạt bụi, từ xa nhìn lại, giống như một vòng sóng hoa màu trắng. Lại chẳng hạn như tầng thứ bảy là rừng cây bốc lửa, giống như lửa cháy bùng bùng, gió nhẹ thổi qua, trên mặt đất là cỏ nổi màu bạc bay múa đầy trời, hình thành cảnh đẹp “cây lửa hoa bạc” kỳ ảo mỹ lệ chân chính. . . Cho đến tầng cao nhất là đài ngắm sao, buổi tối đóng cửa lại bật đèn lên, trên trời dưới đất đều biến thành biển sao, đặt thân mình vào trong đó, giống như đang chạy đi trong vũ trụ.

Trên đường đi, đám người Ba Tư Đốn đều thần phục tạo hóa thần kỳ, ngay cả vẻ mặt của Tra Nhĩ cũng trở nên dễ chịu hơn.

Nhưng bọn họ lại không biết, Thiên Lý không hề nhìn thấy gì cả. Thế giới của cô chỉ có trắng và đen, không gian màu đen, đường cong màu trắng. Không có màu sắc và ánh sáng, bất kể là cảnh đẹp gì cũng đều trở nên đơn điệu đối với cô.

Nhưng mà, tâm lòng này của bọn họ, cô, đã nhận được.

Đứng bên trong đài ngắm sao, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng mà nhìn chăm chú vào bầu trời đêm, trong đầu cũng đang nhớ lại cảnh đêm đã từng thấy ở kiếp trước. Lúc này cô mới phát hiện, vậy mà cho tới bây giờ, chính mình lại chưa từng nhìn bầu trời một lần một cách thực sự.

Đó, là một cảnh đẹp như thế nào?

Mọi người du ngoạn ở mấy chỗ có phong cảnh nổi danh tại thành Thánh trong vài ngày, cho đến khi trận chung kết sắp bắt đầu, đám người Ba Tư Đốn lại không có thời gian bận tâm đến những thứ khác nữa; bọn họ vừa khua chiêng gõ trống mà chuẩn bị trước cuộc thi, vừa đi chen chúc chen anh cùng bên tổ chức giải thi đấu, công khai tiếp nhận phỏng vấn của các phóng viên. Đối với đội ngũ lọt vào vòng chung kết, thành Thánh đều dành sự chú ý rất cao cho bọn họ.

Thiên Lý với tư cách là người dự thi, tham gia bữa tiệc chính của giải thi đấu vũ khí. Nhưng cô cũng không mang Tra Nhĩ vào hội trường, bởi vì cô nghĩ tới Lai Dịch làm cho Tra Nhĩ luống cuống kia, tuy rằng là kiểu tiệc bàn tròn, có lẽ thanh niên kia cũng không chú ý, nhưng do ngộ nhớ như trước kia, vẫn nên cẩn thận một chút mới được.

Tra Nhĩ đã trải qua một thời gian dài lưu lạc, tạm thời không nhắc đến dung mạo, khí chất chắc chắn đã khác biệt rất nhiều so với trước kia, cho dù là người quen, chỉ sợ cũng không cách nào nhận ra hắn. Chỉ cần giảm bớt tần suất lộ ra ánh sáng của hắn, thì phương diện an toàn tạm thời không cần phải lo lắng.

Đây là lần đầu tiên Thiên Lý lộ diện trước công chúng, cho dù luôn bảo trì phong cách điệu thấp, nhưng sự xuất hiện của cô vẫn đưa tới sức chú ý của không ít người.

Cô mặc trên người bộ váy liền áo màu lam nhạt mà Cố Phi chuẩn bị cho cô, tay trái đeo một chiếc bao cổ tay màu bạc được khảm ngọc, lộ ra vẻ tinh xảo mà tao nhã. Tóc dài cột thành một chiếc đuôi ngựa gọn gàng, trang sức màu bạc đeo trên trán rủ xuống. Dưới váy lộ ra hai bắp chân non mịn, đi một đôi ủng ngắn rất phá cách. Vẻ mặt trầm tĩnh, đứng thẳng lưng một cách xinh đẹp, không hề có chút luống cuống nào, lộ ra vẻ đoan trang lại xuất sắc*.

(*) nguyên gốc là từ “suất khỉ” = đẹp trai – Ngân không dám phang bừa

“Đây chính là tiểu máy móc sư Thiên Lý của chúng ta mà.” Một người đàn ông trung niên mặc quần áo hoa lệ đi ra đón chào.

Ba Tư Đốn giới thiệu: “Đây là một trong những người tài trợ của giải thi đấu vũ khí lần này – tiên sinh Kiều Mạn.”

Thiên Lý hơi khom người, lễ phép lên tiếng chào hỏi.

“Haha, tôi đã nghe danh của Thiên Lý từ lâu, rốt cuộc hôm nay cũng đã có cơ hội gặp mặt. Đi, tôi mang mọi người đi chào hỏi những người khác.” Kiều Mạn vừa nói, vừa vờn tay đến bả vai của Thiên Lý.

Thiên Lý tránh đi mà không để lại dấu vết, hơi lui về phía sau bọn họ vài bước, đi cuối cùng.

Kiều Mạn dường như không chú ý vậy, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ, dẫn bọn họ đi đến chỗ của mọi người.

Thiên Lý nhìn không chớp mắt, không nhanh không chậm theo sát, không phát giác những ánh mắt đang đặt trên người mình.

Càng ngày càng nhiều người đến xã giao, đám người Ba Tư Đốn lo lắng Thiên Lý sẽ cảm thấy nhàm chán, liền kêu một bồi bàn đưa cô bé đến salon hình vòng ở chỗ nghỉ ngơi bên cạnh.

“Thiên Lý, đói bụng thì để cho bồi bàn mang điểm tâm và đồ uống đến nhé.” Khoa Phi Nhĩ thấp giọng dặn dò.

“Vâng.” Thiên Lý gật đầu, câu còn không được.

Bữa tiệc lần này yêu cầu tất cả những tuyển thủ lọt vào trận chung kết đều phải tham dự, Thiên Lý vốn có thể viện cớ bệnh mà từ chối, nhưng nghĩ đến hai dị năng giả đã từng ám toán bọn họ kia, cô cảm thấy cần phải đến một chuyến.

Ngồi trên ghế salon, để bồi bàn chọn đồ ăn giúp mình, Thiên Lý vừa chậm rãi hưởng thụ phục vụ, vừa dùng cảm giác quét nhìn toàn bộ hội trường.

Bữa tiệc lần này đại khái có hơn ba nghìn khách mời, ngoại trừ tuyển thủ dự thi ra, còn có cả những người tài trợ của giải thi đấu, vài nhân sĩ nổi danh của các ngành sản xuất, cùng với phần lớn các dị năng giả. Mặt khác, ba vị bậc thầy cũng sẽ lộ diện một lần. Phần lớn mọi người đều đến vì các vị bậc thầy này, đồng thời cũng muốn lôi kéo một số nhân tài. Dù sao, vũ khí chiếm cứ một địa vị vô cùng quan trọng trên cả hành tinh này, đại diện cho quyền uy, kỹ thuật cùng với sự chuẩn bị dành cho chiến đấu, là mục tiêu tranh đoạt của phần lớn các tập đoàn.

Chỉ cần tiến vào vòng chung kết, mặc kệ có thể đạt được vinh dự cao nhất hay không, những người dự thi này cũng đã có đủ điều kiện để hấp dẫn các thế lực khắp nơi rồi.

Đúng lúc này, ở cửa ra vào đột nhiên truyền đến một hồi oanh động, sau đó, một chàng trai cao lớn với bước chân vững vàng bước vào đại sảnh. Anh ta mặc một bộ quân trang thẳng thớm, tóc vàng hơi cuốn lại, ánh mắt sâu sắc, khỏe miệng mang theo nụ cười nhẹ nhàng, khí thế bùng bùng.

Theo sau anh ta là một chàng trai tóc đen, cũng là một bộ quân phục, nhưng nét mặt lại ảm áp, lộ ra một vẻ nho nhã.

Hai người này vừa tiến vào, đã lập tức đoạt đi phần lớn ánh mắt của mọi người trong hội trường.

Mọi người nhường ra một lối đi, đều hành lễ với bọn họ.

Là A Nhĩ Đế Tư và Mục Tập.

Thiên Lý thầm nghĩ: Không thể ngờ bọn họ cũng có hứng thú đi tham gia bữa tiệc như vậy.

Hiển nhiên, không ít người bên cạnh đều sinh ra nghi vấn giống như Thiên Lý, tiếng nghị luận không ngừng vang lên bên tai.

Còn chưa đợi mọi người bình tĩnh, ngoài cửa lại có mấy người đi vào, cầm đầu là một chàng trai trẻ tuổi mặc quần áo hoa lệ, anh ta có một mái tóc mềm mại màu rậm nắng, hai bên tóc mai hơi dài, càng làm cho ngũ quan tinh xảo thêm phần tinh tế.

Bên tai truyền đến vài tiếng hét đã cố gắng đè thấp của mấy vị nữ sĩ: “A, là Vân Phách!”

“Trời ạ! Lần này thật sự là không thể không đến, còn có thể nhìn thấy thiếu gia Vân Phách!”

Cận Vân Phách, nhị công tử của nhà họ Cận – một trong năm đại gia tộc tại thành Thánh, chỉ mới ra mặt từ năm hai mươi tuổi. 7 tuổi anh ta đã thức tỉnh dị năng, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng ra tay, chỉ số dị năng của anh ta là một câu đố, nhưng cũng đã có lời đồn, hàng năm anh ta đều che giấu tung tích đi tham gia chiến đấu ở địa phương bị trọc hóa, sức chiến đấu không thể khinh thường.

Sở dĩ anh ta thành danh, cũng không phải là bởi vì thân phận dị năng giả của anh ta, mà là bởi vì anh ta tham gia vào nghiệp kinh doanh giải trí, trải rộng khắp mấy trăm thành thị của khu mười phía Bắc, tiền lời một ngày cũng đủ để mua một thành thị cấp D!

Mặt khác, anh cả Vân Hồ của anh ta cũng là một nhân vật không thể khinh thường, có lực ảnh hưởng cực lớn trong hai giới chính trị và kinh doanh.

Hai người sau lưng Cận Vân Phách, lần lượt gọi là Lý Áo và Nội Tây Á, là những gia tộc luôn giữ quan hệ hợp tác với nhà họ Cận, cũng coi như có chút danh tiếng.

Vốn đã có A Nhĩ Đế Tư, lại thêm một Vân Phách, bữa tiệc nhỏ hôm nay quả thật là ngoài dự đoán của mọi người. Nếu nói A Nhĩ Đế Tư đến là để cổ động cho các bậc thầy, vậy tại sao Vân Phách không hề liên quan đến giao dịch vũ khí lại tới đây? Chẳng lẽ là thay anh cả của anh ta đến để lôi kéo nhân tài?

Mấy người kia vừa bước vào, các tuyển thủ dự thi vốn tham gia với tư cách là nhân vật chính lập tức trở thành nền.

Người có quyền cao chức trọng luôn có thể trở thành trung tâm được chú ý, bọn họ có xuất thân cao quý, có được tài lực kinh người, nắm giữ tài nguyên phong phú, sống một cuộc sống xa xỉ mà những người bình thường không thể tưởng tượng nổi. Kiến thức, tài trí, nói năng hơn người, đủ để bề nghề chúng sinh, nếu còn có thể biểu hiện vượt trội ở một lĩnh vực nào đó, sẽ càng khiến cho người ta ngưỡng mộ hơn.

Không có công bằng hay không công bằng, đây là sự phân biệt đẳng cấp luôn tồn tại ở bất cứ thời đại nào.

Sau khi tiến vào thành Thánh, Thiên Lý cũng đã điều tra cơ bản về mấy thế lực lớn ở thành Thánh. Tuy rằng cũng chưa từng muốn tiếp xúc với bọn họ, nhưng rời xa tranh đấu không có nghĩa là hoàn toàn ngu ngốc, nguồn tin tức chính xác mà đầy đủ vẫn luôn luôn là một lá bùa tự bảo vệ mình.

Đồng thời, cô cũng muốn xem có thể tìm ra chút tin tức nào liên quan đến thân phận của Tra Nhĩ hay không.

Đúng lúc này, Thiên Lý đột nhiên quay đầu nhìn sang chỗ mấy người Vân Phách.

Hấp dẫn sự chú ý của Thiên Lý chính là người đàn ông tên là “Nội Tây Á” kia, hắn đang nói chuyện với hai dị năng giả, mà hai gã dị năng giả kia đúng là người đã ám toán bọn họ trong trận đấu bán kết. Một người có dị năng “Tuang lực”, và một dị năng giả nữ có thể che giấu dao động của năng lượng.

Thiên Lý khẽ chén đĩa xuống, dùng khăn giấy lau miệng, sau đó đứng dậy, chậm rãi đi đến chỗ những người đó.

Lúc chỉ còn cách Nội Tây Á vài chục mét, Cận Vân Phách đã chú ý tới Thiên Lý, anh ta cho rằng Thiên Lý là tìm anh ta, liền chủ động tiến lên một bước: “Em chính là Thiên Lý sao?”

Thiên Lý dừng bước lại, đáp: “Xin chào, thiếu gia Vân Phách.” Bắt tay với anh ta, cảm giác cũng đang lưu ý tình huống của Nội Tây Á bên kia.

“Tuy rằng đã xem qua trận đấu của em, nhưng tận mắt nhìn thấy, vẫn không thể nào tưởng tượng được một cô bé xinh đẹp như vậy lại thích máy móc.” Vân Phách thân thiện cười nói, “Hơn nữa biểu hiện của em còn xuất sắc như thế.”

“Cảm ơn.” Thiên Lý thân nhiên nói, “So với các tiền bối, tôi vẫn còn rất nhiều chỗ cần phải học tập.”

“Haha, Thiên Lý, chúc nữa ba vị bậc thầy sẽ đến hội trường, không biết em có nguyện ý để cho tôi tự mình giới thiệu cho em không?”

Lời này vừa nói ra, lập tức đưa tới không ít tiếng hô nhỏ cực kỳ hâm mộ. Đây cũng tương đương với việc muốn tiến cử Thiên Lý cho ba bậc thầy. Nếu được một bậc thầy nhìn trúng, thu làm học trò thì tương lai là không thể nói trước rồi. Tuy rằng biểu hiện của cô bé này trong trận đấu không tệ, nhưng người dự thi xuất sắc hơn so với cô bé còn rất nhiều, dựa vào đâu mà cô bé có thể đoạt được sự ưu ái của thiếu gia Vân Phách?

Chẳng lẽ là bởi vì cô bé còn nhỏ tuổi?

Thiên Lý cũng không để ý đến phản ứng của người xung quanh, người làm mưa làm gió ở trên cao trong mắt mọi người, đối với cô cũng không khác gì mấy người qua đường Giáp Ất Bình Định, sở dĩ cô tiếp xúc với vị quý công tử này, chỉ là vì giải quyết nghi ngờ trong lòng mà thôi.

Bên kia, hai gã dị năng giả dường như đã nói chuyện với Nội Tây Á xong, xoay người rời khỏi hội trường.

Cô âm thầm suy nghĩ, chuyện này có quan hệ với Nội Tây Á hay không? Hoặc là vị thiếu gia Vân Phách trước mặt này mới thật sự là người làm chủ? Bọn họ vẫn sẽ động tay động chân trong trận chung kết sao?

Thiên Lý không hy vọng Ba Tư Đốn bọn họ sẽ thua bởi thủ đoạn hèn hạ của người khác.

Vì vậy cô trả lời: “Vây liền cảm ơn, đây là vinh hạnh của tôi.”

Vân Phách lộ ra một nụ cười sung sướng, cánh tay trái hơi nhấc lên.

Thiên Lý liền đưa tay vòng vào trong khuỷu tay của anh ta, để anh ta dẫn đường.

Vân Phách âm thầm dò xét cô bé bên cạnh, ngũ quan nho nhã, nói năng ngăn gọn mà không thất lễ cho thấy sự trầm ổn không phù hợp với tuổi, hào phóng khéo léo, không quan tâm thắng thua, là một đứa bé có tố chất tâm lý vô cùng tốt.

Càng đặc biệt hơn là ánh mắt của bé, đen đến mức không chút ánh sáng nào, tĩnh mịch mà trong trẻo, lúc đối mặt dường như không có điểm nhìn. Nếu không phải bé đi lại như thường, anh gần như cho rằng mắt của bé không thể nhìn thấy gì.

Anh đã nhìn và duyệt qua vô số người, nhưng cô bé bên cạnh này, lại làm cho anh có cảm giác rất kỳ diệu. Bề ngoài non nớt, khí chất lại rất trường thành, tràn đầy mâu thuẫn.

A, thú vị. Trong mắt Vân Phách hiện lên ánh sáng vô cùng hứng thú.

Tiếp theo, anh ta giới thiệu Lý Áo và Nội Tây Á với Thiên Lý. Lý Áo là một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, tính cách hoạt bát, nói năng khôi hài.

Nội Tây Á thì im lặng ít nói hơn nhiều, ánh mắt nhìn Thiên Lý cũng có chút khó hiểu.

Nghe thấy Vân Phách muốn giới thiệu Thiên Lý cho ba bậc thầy, hắn không nhịn được mở miệng nói, “Như vậy có tốt không? Dù sao cô bé này cũng không có thân phận gì, đường đột mang đến trước mặt các bậc thầy có phải hơi không thỏa đáng hay không?”

Vân Phách nhìn hắn một cái, cười cười, cũng không trả lời.

Ngược lại Lý Áo lại nói, “Có gì không thỏa đáng chứ? Anh không biết thầy Bồ Lỗ Đặc đã từng khen ngợi Thiên Lý sao?”

“Cái gì?” Về mặt Nội Tây Á tràn đầy kinh ngạc.

Thiên Lý cũng hơi ngoài ý muốn, không thể ngờ mình lại nhận được lời khen ngợi của bậc thầy. Nhưng xem ra, có lẽ Cận Vân Phách cũng không liên quan đến người ám toán bọn họ, nếu không anh ta cũng không cần cố ý tiến cử cô với các bậc thầy, phải biết rằng loại cơ hội này là ước mơ tha thiết của bao nhiêu vị vũ khí sư đây? Lấy thân phận và địa vị của anh ta, cũng không thực sự cần phải làm chuyện như vậy.

Nhưng mà, Nội Tây Á thì chưa chắc đã như vậy...

Đang lúc tự hỏi, trong hội trường truyền đến giọng nói sôi nổi của MC.

Rốt cuộc ba bậc thầy đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: chương 56

Ba vị bậc thầy lên sân khấu, lần lượt phát biểu cảm nghĩ về giải thi đấu vũ khí, chúc cho tất cả những người dự thi tiến vào trận chung kết đều lấy được thành tích tốt, cũng nói rõ là nếu có người biểu hiện xuất sắc, sẽ cân nhắc thu làm học trò, cho họ một môi trường phát triển tốt hơn.

Người dự thi ở đây đều vô cùng kích động, ngay cả đám người Ba Tư Đốn cũng không kìm được ý chí chiến đấu dạt dào.

Sau khi ba bậc thầy lên tiếng xong, cũng không ở lại lâu, lần lượt rời đi trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, thời gian còn lại chính là lúc dành cho những người khác trao đổi.

“Thiên Lý, tôi dẫn em đi gặp thầy.” Vân Phách cúi đầu nói với người bên cạnh.

“Tôi muốn nói một tiếng với bên chú Ba Tư Đốn trước.”

“Tôi sẽ để cho người hầu truyền tin, em yên tâm đi.” Nói xong, liền bảo Lý Áo sau lưng.

Thiên Lý quay mặt sang chỗ đám người Ba Tư Đốn, thấy bọn họ đang nói chuyện phiếm với mấy người xa lạ một cách tràn đầy hứng thú, liền rời đi theo Vân Phách.

Cô cũng không lo lắng người đàn ông này có ý đồ gì với cô, tại nơi công cộng này, càng là người có đang tiếng thì lại càng phải chú ý hình tượng. Huống chi cô chỉ là một nhân vật nhỏ, không có chỗ nào đáng giá để mưu đồ.

Vân Phách nhìn Thiên Lý, cảm thấy đứa bé này thật sự là quá bình tĩnh, hoàn toàn không có tí nét khẩn trương nào. Bé thật sự chỉ là một bình dân bình thường xuất thân từ khu vực cấp D sao?

Vân Phách mang ý đồ xét thử hỏi một chút những việc cô từng trải qua, Thiên Lý trả lời vô cùng phù hợp, dường như là hỏi gì đáp nấy, nhưng trên thực tế thông tin nói ra lại không có bao nhiêu giá trị.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi qua hành lang, đúng lúc này, sau lưng có một giọng nói truyền đến: “Vân thiếu, mọi người đang đi đâu vậy?”

Xoay người nhìn lại, chỉ thấy A Nhĩ Đế Tư tràn đầy khí thế đang sải bước đi đến.

“Thì ra là ngài A Nhĩ Đế Tư.” Vân Phách cười nói, “Vừa rồi lại chưa kịp chào hỏi ở đại sảnh, thật sự là ngượng ngùng.”

“Không có việc gì.” A Nhĩ Đế Tư cười đáp, liếc nhìn Thiên Lý, lại hỏi, “Mọi người đang đi đâu vậy?”

“Tôi muốn dẫn Thiên Lý đi gặp ba bậc thầy.”

“Có lẽ các bậc thầy đang nghỉ ngơi rồi, bây giờ đi quấy rầy cũng không tốt lắm đâu?” A Nhĩ Đế Tư nói, lời ít ý nhiều.

Vân Phách hí húp mắt, từ chối cho ý kiến nói: “Ngài nói cũng đúng, vậy ngài cho rằng lúc nào là phù hợp?”

A Nhĩ Đế Tư nhếch môi: “Bọn họ là giám khảo đặc biệt của giải thi đấu, chỉ sợ là trước khi trận chung kết kết thúc đều không có thời gian.”

“A?” Ánh mắt sắc bén của Vân Phách và anh ta đụng chạm trên không trung, dao động năng lượng trên thân hai người dường như nổi sóng, khí thế tỏa ra, Nội Tây Á bên kia cũng không nhận được mà lùi một bước.

Nhưng Thiên Lý lại không chút sứt mẻ, dường như không chú ý đến biến hóa xung quanh.

A Nhĩ Đế Tư dường như đang ám chỉ cô không nên đi gặp các bậc thầy, hoặc nói đúng hơn là không nên đi cùng Vân Phách đến đó.

Xem ra, hành động dò xét lần này phải hủy bỏ, tham gia tranh đấu của mấy thế lực lớn cũng không phải là hành động sáng suốt.

Đang lúc cô muốn tìm cơ rời đi, lông mày đột nhiên nhíu lại, xoay người nhìn sang một hướng khác.

Cùng lúc đó, A Nhĩ Đế Tư và Vân Phách đồng loạt thu hồi năng lượng, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về bên kia.

Bóng đen lóe lên, một thanh niên xuất hiện trước mặt mấy người, chậm rãi tới gần, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng A Nhĩ Đế Tư.

Tra Nhĩ. Trong lòng Thiên Lý giật mình, nhanh chóng dùng cảm giác lưu ý biểu lộ của mấy người bên cạnh.

A Nhĩ Đế Tư chỉ nhíu mày, âm thầm kinh hãi sát khí đáng sợ như có thật, hơn nữa dường như chỉ nhắm vào người anh ta trên thân hắn.

Trong mắt Vân Phách lộ ra chút kinh ngạc, nhìn A Nhĩ Đế Tư, hẳn là trong lòng đang suy đoán hai người này đã từng đụng chạm với nhau cái gì.

Biểu hiện của Nội Tây Á là kỳ quái nhất, sau khi nhìn thấy Tra Nhĩ, vẻ mặt của hắn vốn là nghi ngờ, sau đó là kinh ngạc, rồi lại là trầm tư.

Thiên Lý rất nhanh đoán rằng, A Nhĩ Đế Tư và Vân Phách không biết Tra Nhĩ, nhưng Nội Tây Á thì dường như lại biết gì đó.

Nhưng bây giờ tạm thời chưa phải lúc nên suy nghĩ những điều này, dáng vẻ của Tra Nhĩ thoát nhìn như muốn quyết đấu với A Nhĩ Đế Tư vậy.

Kỳ quái, hẳn là hắn chưa từng gặp A Nhĩ Đế Tư đi?

Thiên Lý không biết là, mặc dù Tra Nhĩ chưa gặp qua anh ta, nhưng lần trước, trong lúc tiến hành kiểm tra dị năng, tổn thương của Thiên Lý lại khiến cho hắn nhớ thật kỹ hơi thở năng lượng của A Nhĩ Đế Tư.

“Tra Nhĩ.” Thiên Lý đi đến bên cạnh Tra Nhĩ, giữ chặt tay của hắn.

Tra Nhĩ vẫn nhìn chằm chằm vào A Nhĩ Đế Tư như cũ.

A Nhĩ Đế Tư mở miệng nói: “Vị này chính là Tra Nhĩ sao? Chào anh, lần đầu gặp mặt.”

Nói xong, đưa tay phải ra.

Tra Nhĩ cũng chậm rãi vươn tay, Thiên Lý lại ngăn lại, bắt tay A Nhĩ Đế Tư thay hắn: “Xin chào, tôi thay anh ấy chào hỏi ngài.”

Lúc này, Vân Phách cũng nhìn ra chút quái dị, anh ta cẩn thận đánh giá Tra Nhĩ vài lần, bỗng dưng cảm thấy có chút quen mắt, dường như trước đó đã gặp qua ở đâu.

Tra Nhĩ với tư cách là người thủ hộ của Thiên Lý, đã từng xuất hiện trên màn ảnh truyền hình trực tiếp của giải thi đấu, nhưng đều xuất hiện ở xa, độ phân giải không cao, lúc này nhìn ở khoảng cách gần, mới phát hiện có chút khác thường.

A Nhĩ Đế Tư là dị năng giả cao cấp, lại ở địa vị cao, loại khí phách đứng đầu này đã thành vốn có. Mà Tra Nhĩ cả người tiêu điều, lại không nhìn ra chút yếu kém nào, mà khí thế của hắn lại có thể sánh bằng A Nhĩ Đế Tư, loại “khí thế giết chóc” ẩn chứa màu máu này làm lòng người kinh sợ.

Tìm Thiên Lý đập mạnh, sợ người khác nhìn ra manh mối gì.

Cô nói: “Nếu các vị bậc thầy cần nghỉ ngơi, vậy hôm nay tôi sẽ không đi quấy rầy. Thiếu gia Vân Phách, thật có lỗi, khiến cho ngài phí tâm rồi.”

Vân Phách cười nói: “Tôi cũng có chút qua lại với các vị bậc thầy, bọn họ sẽ không trách móc đâu. Cơ hội hiếm có, Thiên Lý cũng không nên bỏ lỡ.”

“Cảm ơn ý tốt của thiếu gia Vân Phách, Thiên Lý vẫn nên thăm hỏi vào hôm khác thôi.” Cô lại chuyển hướng sang A Nhĩ Đế Tư, “Chúng tôi xin cáo từ ngài trước, các ngài trò chuyện đi.”

A Nhĩ Đế Tư gật đầu, trong lòng biết Thiên Lý đã hiểu ý của anh ta.

Thiên Lý kéo Tra Nhĩ, Tra Nhĩ lại lăm bầm vài tiếng, hung hăng trừng A Nhĩ Đế Tư, dường như không cam lòng mà rời đi theo Thiên Lý.

A Nhĩ Đế Tư vuốt cằm, âm thầm suy nghĩ rốt cuộc là mình đã từng đắc tội người đàn ông này khi nào?

“Ngài cảm thấy anh ta như thế nào?” Vân Phách đột nhiên hỏi.

A Nhĩ Đế Tư cười nói: “Rất có thực lực, vừa rồi nếu anh ta khiêu chiến, nói không chừng tôi sẽ thật sự đánh một trận với anh ta.”

“Ngài sẽ sao?” Vân Phách ôm ngực nói, “Cho dù là ngài sẽ, chỉ sợ phò quan của ngài cũng sẽ ngăn cản, là một trưởng quan cao cấp, sao có thể tùy tiện

thi đấu với người bình thường.”

A Nhĩ Đế Tư cười cười, lườm Nội Tây Á, khoan thai rời đi.

Vân Phách bắt đầu đi, kế hoạch mời chào Thiên Lý chỉ có thể tạm thời mắc cạn. Không biết có phải A Nhĩ Đế Tư cố ý hay không? Lúc trước anh ta đã biết Thiên Lý sao? Nếu vậy, anh ta (VP) lại phải dò xét bối cảnh của Thiên Lý lần nữa.

Nội Tây Á cũng có phần không yên lòng, hần tùy tiện tìm có, vội vàng rời đi.

Ra khỏi hội trường, hần trực tiếp lái xe đến một nơi khác.

Nửa giờ sau, đứng trước một tòa biệt thự xa hoa, sau khi thông báo, hần được người dẫn vào trong biệt thự.

Người hầu đẩy cửa phòng làm việc ra giúp hần, Nội Tây Á nhanh chóng đi vào.

Trong phòng làm việc, một người đàn ông tóc đen nằm nghiêng ở trên salon, dáng vẻ lười biếng, cũng không thấy hần có động tác gì, chỉ thấy các quân cờ trên bàn tự động chuyển đến vị trí thích hợp.

“Ngài Lai Dịch.” Nội Tây Á bước nhẹ tới gần, cúi người hành lễ.

“Chuyện gì?” Lai Dịch giữ nguyên tư thế không hề cử động, vẫn nhìn bàn cờ, nhàn nhạt hỏi.

“Vừa rồi tôi gặp được một người, cảm thấy hần có chút giống...”

“Giống ai?”

Nội Tây Á không nói gì, mà trực tiếp click mở một hình ảnh trong máy tính.

Lai Dịch ngẩng đầu nhìn, ánh mắt hung ác, lập tức khôi phục thái độ bình thường: “Cậu gặp ở đâu?”

“Vào bữa tiệc giải thi đấu hôm nay, hần xuất hiện vì thủ hộ một cô bé.”

“Thủ hộ? Hần, sẽ không thủ hộ người khác.”

*thủ hộ = bảo vệ; người thủ hộ = người bảo vệ

“Cho nên tôi cũng không chắc chắn.” Nội Tây Á chần chừ nói, “Tuy rằng bề ngoài giống đến 80%, nhưng khí chất lại khác biệt rất nhiều.”

“A.” Lai Dịch vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng.

“Có phải nói chuyện này với...”

“Cậu muốn nói như thế nào?” Lai Dịch chậm rãi ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm hần nói, “Cậu có chứng cứ chứng minh thân phận của hần sao? Nếu hần thật sự là người kia, vậy vì sao hần không trực tiếp về nhà?”

“... Có lẽ hần có điều bí ẩn.” Nội Tây Á dùng giọng điệu không chắc chắn trả lời.

“Điều bí ẩn?” Lai Dịch cười nhạo, “Cậu muốn làm gì tôi không ngăn cản. Nhưng mà tôi muốn nhắc nhở cậu, nếu trước lúc chưa có chứng cứ xác thực mà cậu đã đi báo tin, đến lúc nhận làm người, cậu sẽ phải chuẩn bị tốt để làm công cụ trút giận.”

Nội Tây Á rùng mình, im lặng không nói gì.

“Được rồi, cậu phái người đi âm thầm điều tra thêm đi, tra rõ rồi nói cũng không muộn.”

“Vâng.” Nội Tây Á vội vàng gật đầu, có sự bảo đảm của vị đại nhân này, bản thân có thể bớt chút cố kỵ đi. Ngừng trong chốc lát, hần lại chần chờ mà mở miệng nói: “Thưa ngài, có hai dị năng giả rất có tiềm lực muốn gia nhập dòng binh đoàn Chiến Sắc của ngài, không biết...”

Câu nói kế tiếp bị ánh mắt âm u lạnh lẽo của Lai Dịch đẩy ngược về.

“Cậu không biết quy củ của tôi sao? Muốn vào Chiến Sắc thì để cho chính bọn hần đi khiêu chiến, đừng quên thân phận của cậu, cậu không có tư cách giới thiệu người cho tôi.”

“Vâng, đúng là tôi không có tư cách.” Trên trán Nội Tây Á toát ra mồ hôi lạnh.

Lai Dịch không thèm liếc hần thêm cái nào nữa, nằm về chỗ cũ tiếp tục đánh cờ.

Nội Tây Á thức thối mà khom người rời đi.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Lai Định đột nhiên hô: “Mặc, thăm dò người đàn ông này cho tôi, có cơ hội, giết.”

Không khí dường như bị bóp méo, lại nhanh chóng khôi phục như cũ, giống như biến hóa vừa rồi chỉ là ảo giác.

Trong mắt Lai Định lộ ra ánh sáng khiếp người, Nội Tây Á thật sự đã mang đến cho hắn một tin tức không hề thoải mái, tuy rằng tỉ lệ sống sót của người đàn ông kia rất thấp, nhưng nếu thật sự...

Ngón tay khẽ nhúc nhích, tiếng vỗ của nhẫn vang lên.

Cho dù là không phải đi chẳng nữa, hắn cũng không cho phép kẻ có bề ngoài giống như vậy sống tại thành Thánh!

Bữa tiệc kéo dài đến tận đêm khuya, nhân sĩ khắp nơi đều có rất nhiều thu hoạch, tiếp theo chỉ cần chờ trận chung kết bắt đầu.

Đám người Ba Tư Đốn đối với việc Thiên Lý vẫn chưa nhìn thấy ba bậc thầy mà cảm thấy tiếc nuối, sau đó lại tràn đầy tin tưởng nói, chỉ cần biểu hiện xuất sắc, nhất định sẽ có cơ hội trao đổi với các bậc thầy. Tuy rằng Thiên Lý không tham gia trận chung kết, nhưng cuối cùng vẫn cùng đội như cũ.

Thật ra Thiên Lý lại không có quá nhiều tiếc nuối, điều dễ tâm duy nhất chính là tên Nội Tây Á kia.

Càng lúc cô càng cảm thấy thân phận của Tra Nhĩ không đơn giản, dường như vướng vào quá nhiều ân oán khúc mắc.

Hiển nhiên bây giờ bọn họ chưa đủ năng lực để xử lý khúc mắc này, chỉ một nhân vật tùy tiện trong thành Thánh thôi cũng có thể âm thầm theo dõi bọn họ.

Nghĩ tới đây, Thiên Lý quyết định đợi đến lúc trận chung kết vừa kết thúc liền rời đi, thân phận của Tra Nhĩ có thể từ từ điều tra, nhưng mà tính mạng thì chỉ có một, cô càng tin tưởng dự cảm về nguy cơ của mình hơn.

Hôm sau, nhân lúc không có việc gì, Thiên Lý mang Tra Nhĩ đi dạo thành Thánh, lần này lại mang theo hộp ký ức, cô muốn ghi lại cảnh quan của thành Thánh, sau này có thể thỉnh thoảng lấy ra để kích thích trí nhớ của Tra Nhĩ.

Trên đường đi Tra Nhĩ vẫn vô cùng cao hứng, thậm chí đoạt lấy hộp ký ức mà tự mình quay chụp lại, nhiệt tình nhất vẫn là quay chụp Thiên Lý, nhìn đáng về mỉm cười, trầm tư, lạnh nhạt của cô, cảm thấy có một loại xúc động muốn lưu giữ lại tất cả.

Thiên Lý vốn đang nói giỡn với Tra Nhĩ, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc lại, sau đó tập trung tinh thần cảm giác bốn phía.

Vốn cô còn chưa chú ý, nhưng mà có một dao động năng lượng cực kỳ đặc biệt, hơn nữa vẫn luôn theo sát như bóng với hình rất lâu. Cần thận dò xét, lại phát hiện vài người có bộ dạng khả nghi. Cô cũng không cho rằng đối phương chỉ là đi ngang qua.

Chẳng lẽ nhanh như vậy đã khiến cho những người khác chú ý? Loại chú ý này là tốt hay xấu? Thiên Lý càng cho là về sau, nếu là ý tốt, bọn họ cũng chẳng phải lên lút, trực tiếp gặp mặt là được, chỉ cần trao đổi một lần, tự nhiên là có thể biết rõ Tra Nhĩ có phải người hắn muốn tìm hay không.

Lựa chọn phương pháp theo dõi này, rõ ràng cho thấy là muốn ngầm hành động.

Thân phận của Tra Nhĩ, không có ghi chép nào trên máy tính, tựa như một vị khách đến từ nơi xa xôi vậy.

Lúc đến thành Thánh, tình huống cũng rất kỳ quái. Nếu lúc trước Tra Nhĩ là một người có thân phận, vậy A Nhĩ Đế Tư không có khả năng không biết; nếu chỉ là một dị năng giả bình thường, vậy làm sao lại có quan hệ với Lai Định kia? Nội Tây Á đó cũng có chút kỳ lạ, không chừng những kẻ theo dõi này chính là người mà hắn phái tới cũng nên.

Thiên Lý đương nhiên sẽ không cho rằng mình có sức hút lớn đến mức làm cho người ta phải hưng sư động chúng như vậy, tên dị năng giả có dị năng đặc thù kia, tuyệt đối không phải người bình thường có thể phái ra được.

Thiên Lý vuốt vuốt trán, xem ra phải rời đi trước thời hạn.

Thành Thánh, thật sự không phải là nơi phù hợp với cô bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Hiện Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 57

Edit + beta: Ngân Lam

Trở về chỗ ở, Thiên Lý ấn mở máy tính, chuẩn bị tra thân phận của Nội Tây Á và Lai Định một chút, nhưng vừa nhập tên vào cô lại xóa đi. Bọn hắn đã

khiến cho người khác chú ý rồi, nếu điều tra rõ thân phận của bọn hắn, sẽ để lại dấu vết trên mạng, đây không thể nghi ngờ là tự đi tìm phiền toái.

Thiên Lý chậm rãi đóng máy tính lại, âm thầm suy nghĩ kế sách đối phó. Đột nhiên, cô hơi khom người, thò tay xuống dưới bàn.

Là công cụ nghe trộm tín hiệu!

Động tác của bọn hắn không khỏi quá nhanh đi?

Sắc mặt Thiên Lý nặng nề, chuyện này còn khó giải quyết hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của cô.

Cô cắn răng, lấy ra linh khí Ân lan (huy chương có hoa văn có tác dụng ẩn thân được cầm về từ trong tay Y Bỏ của dong binh đoàn Thất Diệp) đưa cho Tra Nhĩ. Lần trước lúc đi tìm Gia Lý, Tra Nhĩ cũng đã dùng Ân lan để ẩn thân, sau này để cho hắn sử dụng món linh khí này đi, ít nhất cũng có thêm chút bảo đảm.

“Ngày mai tôi đi ra ngoài dạo chơi một mình, anh có thể tự do an bài hành trình.” Thiên Lý giống như vô tình nói, “Bây giờ chúng ta đi tìm chú Ba Tư Đốn bọn họ đi ăn cơm thôi.”

Đám người Ba Tư Đốn vốn chuẩn bị ăn cơm trong phòng, nhưng nếu Thiên Lý đề nghị, bọn họ đương nhiên cũng không có dị nghị gì mà vui vẻ đi tiếp.

Mấy người tìm một nhà hàng, đi vào, gọi món ăn cho riêng mình.

Thiên Lý dùng cảm giác quét qua, xác định kẻ khả nghi đã rời đi xa rồi, liền nói với ba người Ba Tư Đốn: “Chú Ba Tư Đốn, ngày mai con muốn rời khỏi thành Thánh.”

“Cái gì?” Ba Tư Đốn kinh ngạc nói, “Vì sao? Đã xảy ra chuyện gì rồi ư?”

Khoa Phi Nhĩ chán chừ nói: “Không phải là bởi vì chúng ta không cho con tham gia trận chung kết, cho nên...”

“Không phải vậy.” Thiên Lý lắc đầu nói, “Con nhận được tin tức của một người bạn, nhà cậu ấy gặp chút chuyện, con muốn đi thăm.”

“Người bạn nào vậy, gặp phải phiền toái gì ư?”

“Các chú đừng lo ạ, bạn của con chỉ bị thương mà thôi, cũng không gặp phải phiền toái gì quá lớn.” Thiên Lý nói, “Nhưng mà trước kia con đã từng được bọn họ chăm sóc, cho nên bắt kể ra sao cũng phải đi thăm một lần.”

“Ở đâu vậy? Đường đến có xa không?”

“Ngay ở khu vực cấp C thôi ạ, đi đến đó cũng không mất bao nhiêu ngày, nếu nhanh, không chừng con còn có thể về trước lúc trận chung kết kết thúc.”

Đám người Ba Tư Đốn liếc nhau, “Chúng ta vẫn có chút không yên lòng, một đứa bé như con...”

“Con vẫn còn có Tra Nhĩ ở bên cạnh mà.” Thiên Lý cười nói, “Trước kia vẫn luôn như vậy, không có việc gì đâu ạ.”

“Nhưng mà chỗ Bá Ân...”

“Con sẽ giải thích với chú ấy.”

...

Mất một hồi công sức, cuối cùng Thiên Lý cũng thuyết phục được bọn họ. Cô muốn rời khỏi thành Thánh cùng Tra Nhĩ ngay ngày mai, trong thời gian ngắn cũng không có ý muốn trở lại.

Những lời vừa rồi cô nói trong phòng là cố ý nói cho những kẻ ở trong chỗ tối nghe thấy. Tra Nhĩ là mục tiêu chủ yếu của bọn họ, hành động của cô có lẽ sẽ không bị gây trở ngại. Tra Nhĩ chỉ cần ẩn thân đi theo sau cô, không chừng có thể thuận lời rời đi.

Nhưng mà, Thiên Lý không ngờ tới, trong những kẻ theo dõi bọn họ có một gã dị năng giả linh giác, thính lực kinh người, cho dù ở nơi công cộng không có thiết bị cách âm, cách xa nhau vài trăm mét, bất kể là tiếng nói chuyện nhỏ thế nào, hắn đều có thể nghe thấy.

Kế hoạch chuẩn bị rời khỏi thành Thánh ngày mai của cô, rất nhanh đã bị báo cáo.

Hôm sau, Thiên Lý thu thập xong xuôi, bỏ qua rất nhiều đồ dùng hằng ngày, cố gắng trang bị gọn nhẹ hết sức để đi.

“Quái lạ, làm sao chỉ có một mình nó?”

“Đúng vậy đó, tên đàn ông kia đâu? Chẳng lẽ không đi cùng sao?”

“Tiểu Ngũ, cậu nghĩ cách đi xem gian phòng kia đi. La, cậu đi theo dõi con bé kia. Những người còn lại chờ lệnh tại chỗ, chuẩn bị đánh lén bất cứ lúc nào.”

“Vâng.”

Mấy người nhanh chóng tản ra, tự mình hành động.

Thiên Lý vừa điều khiển Phiêu phù xa, vừa lưu ý tình hình xung quanh. Đúng như cô dự đoán, đối phương chỉ để một người theo dõi cô.

Liên tục bay nhanh, rất nhanh đã bay ra khỏi phạm vi thành thị, đi đến nơi dã ngoại.

Theo dõi cô là một dị năng giả hệ phong (gió), không chỉ có tốc độ kinh người, lực công kích cũng vô cùng mạnh mẽ.

Gã nhờ có gió mạnh, luôn luôn theo sát sau lưng cô.

Đột nhiên, động tác của gã hơi chậm lại, không biết có một vật dài nhỏ xuất hiện từ đâu trực tiếp xuyên qua cổ họng gã.

Gã khó khăn quay đầu, kinh hãi nhìn thấy một bàn tay dính máu biến mất trong không trung, âm u kỳ dị như u linh, đây chính là điều cuối cùng mà gã nhìn thấy trên thế giới này...

Thiên Lý khẽ nhủ mày, Tra Nhĩ vừa ra tay ắt phải chết, hung ác tuyệt tình như vậy, khiến cho lòng người lạnh ngắt. Nhưng cô không có tư cách đi chỉ trích, bởi vì đây là cách sinh tồn của hắn. Nhân từ, cũng đồng nghĩa với chết, thân phận trợ hóa nhân của hắn đã định trước là sẽ không được chấp nhận, trừ phi tìm được phương pháp trừ đi trợ khí, khôi phục như cũ.

“Thủ lĩnh, không tốt rồi, đã mất đi liên lạc với La.”

“Cái gì?”

Còn chưa kịp giật mình, bên kia đã truyền tới tin tức: “Thủ lĩnh, trong gian phòng không có một bóng người, tôi nghi ngờ tên đàn ông kia đã ra khỏi thành rồi.”

“Làm sao có thể? Chúng ta vẫn luôn theo dõi bọn chúng, rốt cuộc tên đàn ông kia có thể rời khỏi đây như thế nào?”

“Không sao, bọn tôi đã cài dụng cụ theo dõi lên xe, cho dù là nó chạy tới chân trời góc biển cũng có thể tìm được.”

“Rất không may, thiết bị theo dõi vẫn luôn ở trong thành thị không di chuyển. Đoán chừng đã bị con bé kia ném rồi.”

“Cái gì? Làm sao nó có thể phát hiện?”

“Các cậu đã quên thân phận của nó sao? Máy móc sur!”

“... Chết tiệt!”

“Xem ra nhiệm vụ đến đây là kết thúc rồi, thật không biết lát nữa trở về nên nói như thế nào.”

“Trước đừng khai báo gì vội, tôi lo lắng La gặp phải bất trắc gì.”

...

Khi bọn hắn men theo tín hiệu lần đến dấu vết của đồng bạn, nhìn thấy chỉ là một thi thể chết đã lâu.

“Vậy sao? Đã chết một người.” Lai Dịch nhận được tin tức mà Nội Tây Á truyền đến, giọng điệu lạnh nhạt nói, “Sắp xếp việc hậu sự của cậu ta cho kỹ đi.”

“Vậy chuyện này nên xử lý ra sao ạ? Vẫn tiếp tục điều tra tiếp ư?”

“Không cần, nếu bọn chúng đã rời đi thì cứ để cho bọn chúng đi đi.”

“Cứ bỏ qua như vậy ạ? Chẳng lẽ người tôi chết vô ích sao?”

“Cậu đang chất vấn tôi ư?” Trong mắt Lai Dịch hiện lên chút sắc bén.

Nội Tây Á vội vàng cúi đầu xuống, hoảng sợ nói: “Không phải, tôi tuyệt đối không có ý này. Nếu Tra Nhĩ là người chúng ta muốn tìm, cứ để như vậy mà không giải quyết chẳng phải rất đáng tiếc sao? Nếu hắn không phải, chẳng lẽ chúng ta tùy ý để bọn chúng giết chết người của mình?”

“Cậu có chứng cứ chứng minh là bọn chúng giết sao?” Lai Dịch đột nhiên hỏi.

Nội Tây Á há to miệng, lập tức im lặng.

“Nếu như không có, vậy đừng có nhiều lời.” Lai Dịch không nhịn được nói, “Để các cậu theo dõi hai người thôi mà cũng không được, còn có thể làm

được gì chứ? Mặc kệ có phải là kẻ đó hay không, bây giờ cũng không quan trọng, chuyện này là do cậu khởi xướng lên, nên xử lý ra sao, tự cậu xem mà làm đi. Nếu tạo ra ồn ào quá lớn, đừng hy vọng tôi sẽ ra mặt bảo vệ cậu.”

Nói xong câu đó, Lai Định trực tiếp chặt đứt liên lạc.

Hắn hít một hơi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không thể ngờ hai tên kia cũng không dễ đối phó như trong tưởng tượng, hiển nhiên trước đó bọn chúng đã biết rõ có kẻ đang theo dõi mình, từ việc lời nói của con bé kia đối với đồng bạn hoàn toàn khác so với nội dung nghe lén được là có thể phân tích ra rồi.

Thiên Lý, một con nhóc mười một tuổi lại có suy nghĩ tỉ mỉ như vậy? Nếu không có dị năng giả linh giác theo dõi, chỉ sợ hắn cũng bị lừa đi?

Mà tên đàn ông bên người nó, chẳng những có thể ẩn thân, hơn nữa tốc độ còn nhanh như chớp, đây cũng không phải là dị năng vốn có của kẻ đó trong trí nhớ của hắn.

Đã như vậy, thì lặng lẽ nhìn kết quả xử lý xem sao. Có thể giết thì giết, nếu không giết được, để cho bọn chúng một con đường sống cũng chẳng sao. Chỉ là hai nhân vật nhỏ, cũng không tạo nổi sóng gió gì...

Có người!

Tìm Thiên Lý đột nhiên đập mạnh, trong cảm giác xuất hiện một dao động năng lượng, đây là gã dị năng giả đặc thù theo dõi bọn họ lúc trước kia, dường như có thể di chuyển tức thời, nhưng cũng không phải là dị năng không gian.

Kẻ nọ lại biến mất rồi. Thiên Lý vừa cảm giác vừa cảnh giác.

Ở phía trước! Thiên Lý vừa mới cảm giác được, Phiêu phù xa cũng đã đâm vào người tên này, nhưng cũng phát ra tiếng va chạm gì, thân xe như chìm vào trong một vùng chất lỏng sền sệt, tốc độ bị ngăn trở, cuối cùng ngừng lại giữa không trung, sau đó lực cản đột nhiên biến mất, Phiêu phù xa rơi “ầm” một tiếng xuống đất, chấn động đến mức Thiên Lý choáng váng.

Rốt cuộc là dị năng gì?

Thiên Lý vẫn chưa kịp suy tư tiếp, kẻ nọ lại biến mất lần nữa. Lúc này cô phát hiện chút manh mối, cách đối phương biến mất na ná như phân giải, thân thể của hắn trong một hai giây liền phân giải thành nguyên tố không khí, hoàn toàn hòa nhập vào trong trời đất, không có chút dấu vết nào để tìm ra. Ngay cả cảm giác chuẩn xác nhất cũng rất khó tìm được, Thiên Lý đoán chừng có lẽ là loại phân giải này có thể phân giải cả năng lượng, xé thành từng mảnh nhỏ, gần như đạt đến trạng thái người và trời hòa làm một. Thật sự là khó có thể tưởng tượng ra đó!

Vừa nghĩ tới đây, Thiên Lý cũng cảm giác được bên người đột nhiên xuất hiện một bóng dáng.

Tim của cô suýt chút nữa đã ngừng đập, không hề nghĩ ngợi gì mà mở cửa xe nhảy ra ngoài.

Sức nặng của thân thể đặt trên cánh tay phải, đầu đến mức mồ hôi lạnh của cô chảy ra ròng ròng.

Kẻ vốn đang ở trong xe, tựa như một cái lưới lớn trùm lên người cô. Tốc độ phản ứng của thân thể Thiên Lý rất chậm, tuy rằng có thể nhìn thấy bóng dáng của đối phương, nhưng lại không thể né tránh. Thấy mình sắp bị chụp, một cánh tay lớn đột nhiên vòng ngang người cô, biến đám thành vuốt, túm lấy bóng dáng mờ mờ mạnh mẽ ném đi.

Nhưng kẻ đó lại giống như đám bông, không đau không ngứa, nhẹ nhàng trôi đến nơi xa biến mất lần nữa.

Tra Nhĩ lộ mình, nâng Thiên Lý dậy, bảo vệ bên người, ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh.

Đột nhiên, hắn biến mất tại chỗ, rất nhanh đã xuất hiện ở bên kia, móng tay sắc bén vạch vào không khí, kéo theo một chuỗi máu.

Trực giác của Tra Nhĩ lại có thể phát hiện kẻ địch nhanh hơn so với cảm giác của cô.

Xung quanh tĩnh lặng im ắng, tinh thần Thiên Lý tập trung cao độ, không ngừng tìm tòi bóng dáng mờ ảo như ma quỷ kia.

Mỗi khi cô phát hiện một chỗ, Tra Nhĩ đã di chuyển, ra tay tấn công rồi. Nhưng mà hình thái của kẻ nọ thật sự là vô cùng quái dị, dường như không có chất gì vậy, ngoại trừ lần đầu tiên bị Tra Nhĩ đánh trúng bất ngờ, thì sau đó cũng không lộ ra sơ hở.

Tra Nhĩ tựa như đang chiến đấu với không khí, không thể gắng sức.

Tiếp tục như vậy, Tra Nhĩ nhất định sẽ sử dụng dị năng, dị năng của hắn đã dung hòa với trọc khí, một khi ra tay cũng có nghĩa là bại lộ thân phận. Thiên Lý chưa bao giờ thấy hắn công kích bằng dị năng, cũng không hy vọng nhìn thấy, bởi vì cô không xác định như thế của thể làm cho Tra Nhĩ bị trọc hóa nhiều hơn không.

Thiên Lý nhin đau, nằm bên cạnh cửa xe, tìm vật gì đó trong rương.

Nhưng mà chưa đợi được đến lúc cô tìm thấy vũ khí thích hợp, đã cảm thấy eo bị siết chặt, sau đó cả người như bị dây thừng trói gô, hung hăng ném ra

đăng sau.

Tra Nhĩ gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng di chuyển, chuẩn xác tiếp lấy cô.

Nhưng mà, đầu của Thiên Lý cũng bị tấn công ảnh hưởng đến, nặng nề cúi xuống xương quai xanh của Tra Nhĩ, trong nháy mắt liền hôn mê bất tỉnh.

Tra Nhĩ cẩn thận quơ quơ cô, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi. Nhìn cô bé yếu ớt đến mức dường như chỉ sau một phút nữa sẽ biến mất trong lòng mình, hai tay của hắn không thể khống chế được mà khẽ run, trong mắt dần dần hiện ra ngọn lửa màu đen giống như ánh sáng, trọc khí toàn thân bốc lên, giống như quỷ thần tới từ địa ngục.

Biến hóa như vậy khiến cho người núp trong bóng tối không khỏi kinh hãi trong lòng: Hắn là trọc hóa nhân?

Nếu vậy, rất có thể hắn thật sự là “hắn”! Không được, hắn phải mau chóng nói tin này cho Lai Dịch. Hắn không giết được người đàn ông này!

Vừa chuẩn bị rời đi, lại hoảng sợ phát hiện mình không thể nhúc nhích, bảo trì trạng thái phản tử của không khí.

Làm sao có thể?

Không khí, làm sao có thể ngừng lại.

Tra Nhĩ buông Thiên Lý ra, chậm rãi đứng lên, xung quanh ngoại trừ tiếng hít thở của hắn, cũng không có bất kỳ tiếng động nào khác, tựa như đã tiến vào một không gian kỳ lạ khác.

Lòng của kẻ núp trong chỗ tối run rẩy, cảm giác thần chết đang tới gần hắn. Thân thể vốn phân giải thành nguyên tố không khí không thể khống chế mà hợp lại như cũ, cuối cùng lộ ra gương mặt kinh hãi được ngưng kết lại của hắn.

Gương mặt Tra Nhĩ không thay đổi nhìn hắn ta, chậm rãi duỗi ra móng tay sắc bén.

Trước khi thân thể bị cắt thành các khối thịt, hắn ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Lai Dịch, “hắn” đã trở về từ địa ngục rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hiện Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 58

Lai Dịch nhìn đồng cây nát trên mặt đất, sắc mặt âm u.

“Ngài...” Một gã vệ sĩ sau lưng tiến lên thấp giọng gọi một câu.

“Đưa cậu ta đi hỏa táng, xử lý tốt hiện trường.” Lai Dịch mạnh mẽ xoay người, bước lên Phiêu phù xa, dứt khoát rời đi.

Hắn ta hoàn toàn không ngờ Mặc sẽ chết!

Mặc là người thủ hộ khế ước của hắn, mười năm trước đã ở bên cạnh hắn, người biết đến sự tồn tại của cậu ta đã ít lại càng thêm ít hơn. Cậu ta có được dị năng cường đại hiếm có, tuyệt đối không phải loại dị năng giả bình thường có thể giết chết. Nhưng mà, Mặc chẳng những đã chết, lại còn chết vô cùng thê thảm.

Những kẻ vốn bị hắn coi là mấy nhân vật nhỏ chỉ bằng con sâu cái kiến, vậy mà lại dễ dàng khiến cho hắn tổn thất một quân đại tướng!

Hai kẻ kia, đáng chết!

Trong mắt Lai Dịch hiện lên một ánh sáng âm ngoan.

Bất kể tên đàn ông kia có phải “hắn” hay không, hắn ta đều không có ý định buông tha cho hắn.

Nhưng mà tạm thời vẫn phải nhẫn nại chịu đựng một chút, vị trí của hắn bây giờ vô cùng miễn cưỡng, không thể đi nhầm một bước nào, càng không thể giống trống khua chiêng mà phái người đuổi giết hai dị năng giả.

Nghĩ tới đây, hắn ần mở máy truyền tin: “Hồng Phong, làm thay tôi một chuyện...”

...

Tra Nhĩ ôm Thiên Lý vào Phiêu phù xa, học động tác của cô trước kia, nổ máy xe, vội vã chọn một phương hướng ngược với thành Thánh mà đi.

Giờ phút này, gương mặt hần dử tợn, trọc khí toàn thân bốc lên, đầu óc dần dần trở nên hỗn loạn, hơi thở tối tăm phiền muộn chọt hiện chọt tắt trong mắt.

Hần lái xe nhanh hơn, gân xanh trên tay gần như nổ ra, lưng run nhè nhẹ, dường như đang liều mạng đè nén điều gì.

Không biết phải qua bao lâu, chân trời phủ đầy ánh chiều tà màu đỏ, chỉ nghe thấy một tiếng gào rú của Tra Nhĩ, Phiêu phù xa âm âm rơi xuống đất. Sau đó, hần lao ra từ trong xe, trong nháy mắt đã vọt vào trong rừng rậm. Rất nhanh, cây rừng ngã lật, hù dọa một đồng chim thú.

Bất chấp tất cả mà lướt đi một hồi, sau đó Tra Nhĩ té ngựa xuống mặt đất, hoàn toàn chìm vào bóng tối...

Mà bên kia, Thiên Lý ngồi trong xe vẫn đang ở trong tình trạng hôn mê, nhưng trong cơ thể cô lại đang phát sinh biến hóa không thể tưởng tượng nổi. Cứ va chạm kia, dường như đã chạm đến một vòng cấm nào đó, một năng lượng kỳ lạ ở trong lòng bàn tay trái bắt đầu khuếch tán, trải rộng khắp các nơi trên thân thể. Linh khí dần dần diễn sinh*, bắt đầu tự động di chuyển, tất cả xung quanh dường như đều trở nên linh động mà trong sáng, cỏ cây cùng vươn, tỏa ra ánh sáng chói lọi như có sinh mệnh dưới ánh mặt trời.

(*) diễn sinh: đã giải thích qua

Ngược lại, cách đó không xa, Tra Nhĩ mất đi ý thức đã bị trọc khí bao phủ hoàn toàn, màn sương giống như chất khí không ngừng phóng xạ ra bên ngoài, đi qua nơi nào, cây cối khô mục, hơi thở từ vong tràn ngập, ngay cả gió cũng đều trở nên dờ dẩn mà nặng nề. Cái loại áp lực khiến cho người ta tuyệt vọng này, dường như là ác ma cắn nuốt sinh mệnh, hủy diệt linh khí trong trời đất từng chút một.

Nếu có người từ trên không nhìn xuống, sẽ có thể nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ, chỉ là hai nơi cách xa nhau có ba trăm mét mà thôi, nhưng một nơi lại tươi đẹp và tràn trề sức sống, còn một chốn lại âm u đầy hơi thở từ vong.

Hai vùng lần lượt lấy Thiên Lý và Tra Nhĩ làm trung tâm, ngay lúc này hình thành hai cực ánh sáng và bóng tối, dần dần thành hình.

Hai loại lực lượng không ngừng khuếch tán, rốt cuộc cũng đụng vào nhau, tạo ra chấn động cực lớn, dòng khí như từng vòng sóng bắt đầu gợn ra bên ngoài. Tất cả đều im lặng, nhưng lại trực tiếp chạm vào linh hồn.

Thiên Lý và Tra Nhĩ, đồng thời mở mắt ra.

Linh khí ngừng diễn sinh.

Trọc khí ngừng lan tràn.

Tất cả, trong nháy mắt trở lại bình tĩnh.

Thiên Lý đi ra từ trong xe, vuốt vuốt trán, rõ ràng thân thể không ngừng đau đớn, nhưng tâm trí cũng rất nhanh trấn tĩnh lại.

Thả cảm giác của mình ra, cô rất nhanh đã tìm được Tra Nhĩ đang ngồi cách đó không xa, mang về mặt không biết nên giải quyết như thế nào, đồng thời cô cũng phát hiện tình huống trọc khí đầy trời bên đó.

Xem ra rốt cuộc Tra Nhĩ vẫn vận dụng dị năng của mình. Nguy cơ bị người đuổi giết tạm thời biến mất, nhưng mà Tra Nhĩ...

Tra Nhĩ dường như vô tri vô giác, trong mắt trống rỗng. Hần chậm rãi đứng lên, trong cổ họng phát ra một tiếng gào hơi mang chút đau đớn, nhìn khắp bốn phía, hần không biết nên làm như thế nào.

Thế giới đan xen màu xám và sắc xanh, tựa như linh hồn của hần, bồi hồi giữa biên giới vùng địa cực. Hần không dám chuyển bước, bởi vì hần không biết con đường kia là chốn hy vọng, hay là nơi muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Trong thân thể tràn ngập cảm giác đói khát giống như cái động không đáy cùng dục vọng khát máu khiến cho người ta điên cuồng.

Buông tha cho việc giãy dụa, là hần có thể giải thoát.

Nhưng hần, còn muốn đợi, đợi... ai?

“Tra Nhĩ”

Tra Nhĩ quay đầu lại, một bóng dáng nhỏ quen thuộc xuất hiện cách đó không xa.

Cô càng tới gần, Tra Nhĩ càng cảm giác được màu sắc vốn u ám xung quanh dần dần trở nên rực rỡ.

Mỗi một bước của cô, dường như cũng đang an ủi linh hồn của hần.

Cô vươn tay ra với hần: “Tra Nhĩ, tôi là Thiên Lý, anh còn nhớ rõ không?”

Nhìn gương mặt tươi cười của cô, hần đột nhiên sinh ra một loại cảm giác như được cứu rỗi.

Âm u và lạnh lẽo tan biến, trí nhớ trở về.

Thiên Lý.

Tra Nhĩ ôm lấy cô, bởi vì tiếp xúc mà thân thể vô cùng đau nhức, nhưng không cách nào xua đuổi được vui sướng tràn đầy trong lòng.

Một tia sáng trong bóng tối, đang ở ngay trong lòng của hắn.

“Có sao không?” Thiên Lý vỗ vỗ lưng của hắn.

Tra Nhĩ cọ mặt của cô, lẩm bẩm vài tiếng.

Thiên Lý dùng cảm giác kiểm tra thân thể của hắn một chút, sau khi xác định không có việc gì mới nói: “Anh đã dùng dị năng sao? Mức độ trọc hóa rõ ràng đã cao hơn, nhưng cũng may vẫn còn giữ lại được tính bình thường. Anh đúng là một kẻ lợi hại, cho dù như vậy cũng vẫn có thể chống lại trọc hóa.”

Dáng vẻ Tra Nhĩ là có nghe mà không có hiểu, chỉ biết không ngừng gật đầu.

“Hiện tại cũng không còn sớm, chúng ta rời nơi này trước đã.” Bây giờ có lẽ bọn họ đã ở một nơi hoang vu tại biên giới khu vực cấp A, cũng không phát hiện máy theo dõi. Nhưng vẫn không thể cam đoan là không có người thăm dò.

Thiên Lý kéo Tra Nhĩ lên Phiêu phù xa, đột nhiên nhớ tới một vấn đề: “Tra Nhĩ, anh biết lái xe?”

Tra Nhĩ nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội.

Thiên Lý thở dài: “Được rồi, hỏi cũng như không.”

Cô vừa nổ máy xe, vừa nói thầm trong lòng: Tra Nhĩ là ngốc thật hay giả ngốc đây? Cảm thấy thật ra hắn đã học xong rất nhiều thứ rồi...

Mặt trời chiều ngã về tây, cảnh ban đêm dần dần bao phủ mặt đất, chiếc Phiêu phù xa bị hủy hoại một nửa chở hai người hoàn toàn không biết gì trong tương lai vội vã đi về một nơi phương xa không biết tên.

Thiên Lý không biết, ngay trong lúc cô hôn mê, thân thể xuất hiện tiến hóa tự nhiên, nếu loại tiến hóa này vẫn luôn tiếp tục, sẽ biến cánh rừng chỗ cô nằm kia thành một mảnh đất tràn trề linh khí có một không hai, mà cô cũng sẽ bước lên một con đường tươi sáng, trở thành vị linh giả đầu tiên cũng là duy nhất trên thế giới.

Mà Tra Nhĩ cũng không biết, dị năng của hắn đã dẫn phát dị biến của trọc khí, lĩnh vực hệ ám thành hình, nếu kéo dài thêm, sẽ hóa thành thần chết, gạt hái toàn bộ linh khí trong trời đất, cắn nuốt sức sống, tạo nên vô số mảnh đất chết chóc và những sinh vật trọc hóa.

Thiên Lý đã mất đi một cơ hội tiến hóa linh khí, nhưng lại cứu vớt Tra Nhĩ suýt chút nữa đã sa vào bóng đêm.

Tra Nhĩ dễ vượt thời cơ duy ngã độc tôn, lĩnh vực hóa ma*, nhưng lại lấy được lực lượng tâm linh chiến thắng vận mệnh.

(*) duy ngã độc tôn, lĩnh vực hóa ma: trở thành ác ma tôn quý nhất

Giữa hai người, tựa như có một sợi dây vô hình kết nối, dù cho người ở hai cực âm dương, cũng có thể ảnh hưởng lẫn nhau, cuối cùng trăm sông đổ về một biển, sáng tạo nên kỳ tích.

Thiên Lý và Tra Nhĩ liên tục chạy bảy, tám ngày đường, rốt cuộc đến biên giới khu vực cấp C. Nơi đây không có các loại điều lệ cùng với giám sát và điều khiển, tuy rằng vẫn hạn chế không ít thứ như cũ, nhưng ít ra cũng có thể để cho người ta thư giãn một tý rồi.

Bọn họ không vào thành, mà tìm một trạm bổ sung năng lượng để nghỉ ngơi.

Trong một đoạn thời gian rất dài sau này, trạm bổ sung năng lượng đã trở thành trạm trung chuyển của Thiên Lý. Trong thành thị không có những thứ cô cần, hơn nữa cũng dễ tránh cho bị người có tâm phát hiện tung tích, cho nên cô luôn cố gắng hoạt động nơi dã ngoại.

Cũng may mua đồ qua Internet rất thuận tiện, chỉ cần không phải ở địa phương trọc hóa, bất kể là vật tư gì cũng đều có thể nhanh chóng bổ sung.

Trong lúc đó, cô cũng không báo một tiếng bình an cho người giám hộ Bá Ân, cũng nói cho ông ấy biết sẽ tạm thời ở lại nhà bạn, trong thời gian ngắn sẽ không trở về.

Tuy rằng lo lắng, nhưng Bá Ân cũng không trách cứ nhiều. Ông biết rõ Thiên Lý cũng không phải là một đứa trẻ bình thường, tâm trí trưởng thành, lại có Tra Nhĩ bảo vệ ở bên cạnh, có lẽ chẳng cần lo lắng an toàn.

Sắp xếp xong mọi thứ, Thiên Lý sửa chữa Phiêu phù xa một lần nữa, chiếc xe này đã đi theo cô hai năm, vỏ ngoài cũng đã sứt mẻ, rất nhiều linh kiện bên trong cũng cần phải thay mới. Thật ra so với sửa chữa, mua một chiếc xe mới càng dễ dàng hơn, nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc vứt bỏ nó.

Đã có kinh nghiệm ở giải thi đấu vũ khí, trình độ hiểu biết của Thiên Lý đối với máy móc lại tăng lên một ít, Phiêu phù xa được cô cải tạo lại càng thêm tốt.

hon.

Khi cô chuẩn bị tiếp tục lên đường, một tin tức đưa tới chú ý của cô: Tại 5D09 đã trở hóa một nửa do bị thú triều tấn công cách đây một năm lẻ tám tháng, đàn thú gần như đã tàn đi...

Tìm cô đập mạnh, rút cuộc đàn thú đã tàn đi!

Thiên Lý quay đầu sang phương hướng của 5D09, nơi đó là nơi cô sinh ra, là nhà của cô ở thế giới này.

Lúc nên về nhà đã đến.

Thiên Lý mang theo Tra Nhĩ trực tiếp chạy tới thành Tập Sát.

Cô muốn đem tất cả những linh mộc, tài liệu vũ khí và máy móc mà cô thu được lấy ra, sau đó mang hết đến 5D09. Trên đường, cô vẫn gặp nhặt được không ít linh mộc, đợi khi tìm được nơi ở tạm, chỉ sợ cô phải bận rộn một phen rồi.

Gần đây tâm tình của Tra Nhĩ rất tốt, không hề cảm thấy gấp rút lên đường vất vả chút nào, mỗi ngày đều vui vẻ, không xuất hiện tình huống trở hóa lúc trước nữa, chẳng qua trở khí lại thăng lên một giai đoạn mới, không có dấu hiệu giảm bớt.

Thật không biết nơi nào có thể khiến cho Tra Nhĩ hoàn toàn trở hóa, dường như hắn vẫn luôn có thể ở lại sát rìa trở hóa...

Ngay tại lúc Thiên Lý thu lại vật phẩm gửi trong thành Tập Sát, cô đã ngoài ý muốn nhận được tin tức của Thương.

Khởi động nhiệm vụ: [Phái người tiến vào 5D09 trước, điều tra số lượng, chủng loại và phân bố của sinh vật trở hóa, thời hạn là 3 tháng. Chú ý: Nếu gặp được sinh vật nửa trở hóa, lập tức tiến hành bắt giữ, vận chuyển đến địa điểm khác và truyền tin.]

Thiên Lý hơi giật mình, không thể ngờ được lại trùng hợp như vậy, địa điểm của nhiệm vụ dĩ nhiên lại ở 5D09 mà cô sắp trở về.

Nhưng mà bắt sinh vật nửa trở hóa? Chẳng lẽ là dùng để nghiên cứu trở hóa sao? Cô nhớ tới việc lần trước gặp phải nhện sói trên tàu con thoi, vận chuyển sinh vật trở hóa rất không dễ dàng, chỉ hơi vô ý một chút sẽ gây ra bạo động cực lớn.

Nhưng mà bắt sinh vật nửa trở hóa chỉ là nhiệm vụ bổ sung, cô có thể lựa chọn không làm. Nhiệm vụ chủ yếu chỉ là điều tra, Thiên Lý cũng lại không lo lắng.

Cô đọc qua tư liệu của các thành viên trong Ngũ Giả, rất nhanh đã chọn ra được mấy người.

Á Dương: Hệ điện, chỉ số sức chiến đấu A, am hiểu bày lưới điện và bố trí cạm bẫy, suy nghĩ tỉ mỉ.

Ô Tặc: Hệ gió, chỉ số sức chiến đấu B, am hiểu dao gió và nhảy vọt, tốc độ cực nhanh.

Xích Cừu: Hệ lửa, chỉ số sức chiến đấu A+, sức bật kinh người, kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Liên Hoàn: Cảm ứng tâm linh, có thể gieo tọa độ năng lượng xuống người sinh vật, trong phạm vi nhất định có thể nhanh chóng tìm được mục tiêu, hơn nữa có thể lợi dụng sóng điện não để truyền âm đi ngàn dặm.

Mặt khác, Thiên Lý cũng coi mình và Tra Nhĩ vào. Dù sao mục đích giống nhau, cô cũng vừa vặn có thể dễ dàng thuận tiện phân tích năng lực của từng thành viên.

[Trong vòng 5 ngày đến 5D09, tập hợp tại quảng trường trung tâm, tham gia nhiệm vụ điều tra. Dấu hiệu phân biệt thành viên: Nhẫn vàng ngón cái.]

Bốn người ở các thành thị khác nhau đều nhận được tin tức triệu tập trong cùng một lúc.

Nhiệm vụ đầu tiên của Ngũ Giả, chính thức được khởi động!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 59

Quay về quê cũ, cảnh còn người mất, thành nhỏ vốn âm áp biến thành một chốn phế tích.

Khắp nơi trên đường phố toàn những đồ bỏ đi, xen lẫn những mảnh xương cốt còn lại của nhân loại và dã thú, gió lạnh vù vù, mang đến từng đợt mùi thối lăm cho người ta phát rét. Nơi đây, đã hoàn toàn biến thành một tòa thành chết, trong không khí tràn ngập trở khí nhân nhạ, tuy rằng còn chưa trở

thành một mảnh đất trực hóa chân chính, nhưng rõ ràng đã không còn thích hợp để cho con người sống nữa rồi.

Trong lòng nặng nề, Thiên Lý rời khỏi Phiêu phù xa, đi từng bước một vào trong “nhà” của mình. Đẩy cửa ra, bên trong vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc mình rời đi, chỉ là phủ thêm một tầng bụi thật dày. Ngón tay xẹt qua, để lại một dấu vết rõ ràng.

Chuyển mặt sang hướng phòng của cha, ngón tay của Thiên Lý run nhè nhẹ, rốt cục vẫn không bước vào. Một lát sau, cô thở một hơi thật dài, mở miệng nói: “Được rồi, tạm thời cứ đợi ở đây đi, Tra Nhĩ, giúp tôi chỉnh đốn lại gian phòng một chút.”

...

“Lực phá hoại của thú triều thật lớn.” Nặc Á đổ xe vào trong thành thị, lắc đầu nói, “Mới chỉ hơn một năm, nơi này đã bị trực khí xâm nhập, ngay cả Phiêu phù xa cũng suy yếu chút nữa đã không khởi động được.”

Tiểu Thần nhìn khắp bốn phía, cảm khái: “Không biết dựa vào nhân công trồng cây có thể xua đuổi được hết trực khí hay không?”

“Chỉ sợ là không được.” Nặc Á ngồi xổm xuống bốc lên chút đất trong bụi hoa mà nhào nặn, “Nhân công trồng cây thì phải ít nhất là 3 năm mới có thể tạo ra hiệu quả, mà với tốc độ trực hóa hiện tại và phạm vi của thành thị, đại khái không cần tới một năm thì nơi đây sẽ biến thành một mảnh đất trực hóa.”

“Trực khí đang không ngừng cắn nuốt không gian sinh tồn của chúng ta, có lẽ ngàn năm sau cũng không thể sinh sống ở tình cầu này được nữa.”

“Tôi lại không bi quan như vậy.” Nặc Á phui bùn đất trên tay, đúng lúc đang muốn nói tiếp cái gì đó, chỉ nghe thấy một tiếng rít trong không trung, sau đó liền thấy một chiếc Phiêu phù xa màu đen có đuôi thon sắc bạc lấy tư thế cực kỳ đẹp mắt đáp xuống cách đó không xa.

Nặc Á nhú mày: “Đây là chiếc Phiêu phù xa ‘Sao băng màu đen’ mới nhất, xem ra đồng đội của chúng ta lần này cũng rất thời thượng.” (công nhận anh này biết nhiều thật ~!~)

Hai cánh của Sao băng màu đen mở ra, một chàng trai cao lớn đi xuống, mái tóc đỏ giống như ngọn lửa thiêu đốt trong gió, vô cùng bắt mắt; một thân trang phục màu xanh đen, bó chặt lấy dáng người kiện mỹ của anh ta, chân đi một đôi giày bó màu đen, bên cạnh eo cùng đùi có một thanh vũ khí, trong lúc đi phát ra âm thanh leng keng rất nhỏ.

Anh ta nhìn hai người Nặc Á và Tiểu Thần, khoe mắt xếch lên, ánh mắt sắc bén, làm cho người ta có một loại cảm giác bừa bãi, lạnh lùng mà kiêu ngạo.

Nặc Á vươn tay lộ ra chiếc nhẫn vàng trên ngón cái.

Chàng trai tóc đỏ liếc qua, nhưng cũng không duỗi tay của anh ta ra, chỉ tự nhìn xung quanh, thân nhiên nói: “Thật đúng là một tòa thành nhỏ vắng vẻ.”

“Nhỏ hay không ngược lại cũng không sao cả, quan trọng là... thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.” Nặc Á cũng không thêm để ý sự thất lễ của đối phương, thuận miệng nói ra.

“Không biết nên xưng hô anh như thế nào?” Tiểu Thần hỏi.

“Xích Cưu.” Lôi Liệt báo ra danh xưng của mình.

“Á Đường.”

“Thủy Kính.” Nặc Á và Tiểu Thần cũng lần lượt trả lời.

Lôi Liệt tựa trên thân xe, nhú mày, đột nhiên hỏi: “Lúc các anh tới có gặp được sinh vật trực hóa nào hay không?”

Nặc Á và Tiểu Thần hai mặt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

Nặc Á nói: “Về việc này, tôi cũng rất kỳ quái. Thú triều vừa lướt qua, bình thường thì xung quanh có lẽ cũng không nên thiếu sinh vật trực hóa mới đúng, nhưng suốt dọc đường chúng tôi đi lại không phát hiện được con nào.”

“Thú triều không thể nào lui hoàn toàn như vậy.” Lôi Liệt suy đoán, “Chẳng lẽ lúc trước đã có lính đánh thuê hoặc người mạo hiểm tới đây?”

“Không thể xác định, chờ tất cả các thành viên đến đông đủ, chúng ta có thể bắt đầu điều tra.” Nặc Á cười nói, “Đây chẳng phải là mục tiêu nhiệm vụ lần này của chúng ta sao?”

Lôi Liệt cười, không có hứng thú, lấy một con dao găm mà ngắm nghía thưởng thức.

Đột nhiên, động tác của anh ta ngừng lại, hỏi: “Thành thị này có lẽ không có người ở đi?”

“Có lẽ không có.” Nặc Á kỳ quái nói, “Anh phát hiện điều gì sao?”

Lôi Liệt héch cằm sang một hướng khác, “Bên đó.”

Nặc Á và Tiểu Thần cùng nhìn lại, chỉ thấy dọc theo quảng trường là mấy đồng xương cốt chính tề làm thành lũy, nhưng những vật lẫn lộn khác xung quanh lại không có dấu hiệu bị thanh lý.

“Đừng nói cho tôi sinh vật trọc hóa sẽ tập trung đồ ăn lại để ăn.”

Nặc Á nhú mày: “Quả thật rất kỳ quái.”

Tiểu Thần nhìn khắp nơi, lẩm bẩm nói: “Khó trách gần đây không có tàn cốt.”

Lôi Liệt thu dao găm lại, lấy súng năng động* ra, đi đến chỗ đồng xương cốt kia.

(*) súng năng động: có lẽ là loại súng có thể ảnh hưởng đến năng lượng (chưa rõ công dụng - Ngân)

“Anh muốn làm gì?” Nặc Á hỏi.

“Đi điều tra một chút.” Lôi Liệt lạnh lùng nói, “Tôi không hy vọng trong lúc đối phó với sinh vật trọc hóa còn phải phòng bị kẻ sau lưng.”

Nặc Á và Tiểu Thần liếc nhau, cũng lấy ra vũ khí hành động.

Dọc đường bọn họ đi, phát hiện càng nhiều những núi xương cốt đắp thành lũy, xem ra dường như đang có người tẩm liệm di cốt của người chết.

Lôi Liệt giơ tay lên, ý bảo có biến.

Còn chưa làm tốt chuẩn bị phòng ngự, đã cảm giác được một trận gió mạnh thổi tới nhanh như chớp, ba người đồng thời nhanh nhẹn tránh ra.

Chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một con thú trọc hóa cao có hơn nửa mét xuất hiện ở chính giữa con đường. Nó giống như một con báo nhỏ, trên mình đầy những vân tay, hai mắt đỏ sẫm, hàm răng bén nhọn tỏa ra ánh sáng lạnh như băng dưới ánh mặt trời. Bốn chi có lực, móng vuốt cắm thật sâu vào trong lòng đất cứng như hộp kim.

“Rốt cuộc tôi đã biết tại sao quanh đây không có sinh vật trọc hóa nào khác rồi.” Tiểu Thần khẽ lẩm bẩm, “Đây là Thiểm Kỳ, kẻ ám sát trong các loài thú, có được hai hệ dị năng lửa và điện, bất kể là tốc độ, phòng ngự hay là lực công kích đều hơn xa dã thú bình thường.”

Nặc Á nhắc nhở: “Cố gắng đánh xa, không nên tiếp xúc gần người, nếu không một khi bị điện giật, sức chiến đấu ít nhất sẽ giảm đi 30%.”

Tiểu Thần gật đầu.

Lôi Liệt bên kia lại không sợ, đổi súng thành dao, ngọn lửa thành hình trực tiếp đi lên công kích. Anh ta biết rõ với tốc độ của Thiểm Kỳ, súng không thể bắn trúng được.

Nặc Á thấy thế, lập tức nói: “Chuẩn bị yểm trợ.”

“Không cần!” Lôi Liệt nổi giận gầm lên một tiếng, giương tay phóng ra một vòng lửa, ngăn trở đường đi của Thiểm Kỳ, ánh lửa chói mắt. Thiểm Kỳ híp mắt, nhờ sức phản ứng nhạy bén mà tránh một kích của Lôi Liệt, đồng thời phát động công kích hệ điện với Lôi Liệt.

Hai người Nặc Á và Tiểu Thần đang chuẩn bị đi lên tiếp ứng, đã thấy Lôi Liệt dường như hoàn toàn không bị điện giật ảnh hưởng, động tác không hề chậm chạp chút nào mà tiếp tục tấn công.

Thiểm Kỳ cũng có dị năng hệ lửa, tổn thương của lửa đối với nó cũng có hạn, vì vậy Lôi Liệt phải tới gần mà đánh vào chỗ yếu hại của nó.

Thiểm Kỳ gào rú một tiếng, toàn thân toát ra ánh điện.

Lôi Liệt vội vàng ngừng lại trên không trung, đạp mạnh chân, lui về phía sau.

Chỉ nghe thấy vài tiếng rít vang lên, Thiểm Kỳ thả ra một vòng tròn điện hình lưới, ánh sáng phát ra rực rỡ, nhanh chóng bắn đi bốn phía.

Lôi Liệt khó khăn lắm mới tránh thoát được phạm vi điện thể cao nguy hiểm. Vừa mới đứng vững, liền nhìn thấy Thiểm Kỳ giống như một tia sáng vọt tới chỗ mình.

May mắn anh ta phản ứng rất nhanh, lăn mình mấy vòng liền tránh thoát được lần nữa.

“Nó chạy rồi.” Nặc Á ở bên kia hô.

Trong mắt Lôi Liệt hiện lên một ngọn lửa giận, phi thân đuổi theo sát nút.

Hai người Nặc Á và Tiểu Thần cũng đuổi kịp theo.

“Không tốt, cẩn thận!” Mấy người vừa quẹo qua một khúc cua, không ngờ lại nhìn thấy một đứa bé đứng cách đó không xa.

Cô bé mặc một bộ trang phục phòng hộ, đeo khẩu trang và găng tay, đang nhặt nhanh xương cốt.

Thiểm Kỳ tựa như tia chớp đánh tới đứa bé, chỉ biết là một màn máu tanh sắp được trình diễn. Ai ngờ, ngay tại nơi cách đứa bé chưa đến một mét, thân thể của Thiểm Kỳ đột nhiên dừng lại giữa không trung, giống như bị người khác bóp cổ, gào thét vùng vẫy bốn chi, trên người đồng thời phóng ra tia chớp và ngọn lửa, lại vẫn không thể gãy dựa thoát ra khỏi kiềm chế như cũ.

Đứa bé chậm rãi xoay người, đối mặt với ba người Lôi Liệt.

Tay bé cầm xương trắng, tóc dài bay múa, toàn thân đều bị trang phục phòng hộ màu đậm rộng thùng thình bao phủ ở bên trong, chỉ lộ ra ngoài khẩu trang một đôi mắt đen nhánh.

Trên không có một có thú trục hóa đang giãy dựa trong lửa và điện, bé lại dường như đang nhắm mắt làm ngơ, ánh sáng màu bạc và màu đỏ chiếu rọi trên người bé, lấp lóe chớp tắt, tại mảnh đất như phế tích này, lộ ra vẻ kỳ lạ khó hiểu.

Tại sao nơi đây lại có thể có một đứa bé?

Trong lòng ba người Lôi Liệt đồng thời sinh ra nghi vấn như vậy. Không phải là trục hóa nhân, cũng không phải là dị năng giả?

Như vậy con Thiểm Kỳ bị mắc giữa không trung là chuyện gì xảy ra?

Trong khi đang suy nghĩ, trên cổ Thiểm Kỳ đột nhiên xuất hiện một cánh tay, sau đó chậm rãi, bóng dáng của một chàng trai hiện ra rõ ràng.

Cũng không biết hẳn ta đang làm cái gì, Thiểm Kỳ vốn đang giãy dựa không ngừng đột nhiên giống như bị thoát lực, bốn chi rũ xuống, lửa điện trên người cũng biến mất không còn dấu vết.

Chàng trai ném Thiểm Kỳ ném qua một bên, sau đó tiện tay xoa xoa vết máu lên trên quần áo.

Trong lòng ba người đều rung mình, thoải mái mà giết chết một con thú trục hóa cấp cao như vậy, người đàn ông trước mắt này, rất mạnh.

Nặc Á chần chờ hỏi: “Hai người... là ai?”

Anh ta thấy chiếc nhẫn vàng trên ngón cái của người đàn ông kia. Nhưng mà nhân vật như vậy, cho tới bây giờ anh ta vẫn chưa từng nghe nói qua trong tổ chức Thương. Cho dù chưa từng gặp, nhưng mà một ít thành viên cường đại trong tổ chức cũng vẫn có danh tiếng, chỉ cần ra tay, anh ta gần như đều có thể nhận ra, ví dụ như Xích Cừu bên cạnh.

Thiên Lý thả xương cốt trong tay ra, tháo khẩu trang và găng tay xuống, lộ ra chiếc nhẫn vàng, nói: “Linh.” Lại chỉ Tra Nhĩ: “Kỵ Sĩ.”

Nặc Á trả lời: “Tôi là Á Đương, đây là đồng bạn của tôi – Thủy Kính, chào các cậu.”

Lôi Liệt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tra Nhĩ, không nói gì. Nặc Á đành phải tiếp tục giới thiệu: “Vị này chính là Xích Cừu.”

Thiên Lý và Tra Nhĩ cũng coi như có chút danh tiếng ở vùng biên giới, số lượng dị năng giả biết bọn họ cũng không ít. Nhưng mà cô cũng lo lắng việc thân phận bại lộ, bởi vì đây là quy củ của tổ chức Thương, cho dù biết rõ thân phận chân thật của đối phương, cũng không được phép đàm luận, càng không được phép tiết lộ, nếu không chắc chắn sẽ phải nhận trừng phạt nghiêm khắc.

Giữa các thành viên chỉ lấy danh hiệu để xưng hô, có nghĩa là không thể liên quan đến chuyện khác ngoài nhiệm vụ.

“Hai người đã tới lâu rồi sao?” Nặc Á nhìn xung quanh, hỏi, “Vì sao lại thu lại những di hài này?”

“Chỉ là đến sớm hơn hai ba ngày so với các anh thôi.” Thiên Lý nhàn nhạt trả lời, “Nhìn những người chết này phơi khô dã ngoại, có chút không đành lòng, vừa vặn bây giờ vẫn chưa có việc gì, muốn đưa bọn họ về cùng một chỗ để hỏa táng.”

Phần lớn hài cốt của người chết đều không được đầy đủ, tất cả máu thịt đều bị nuốt, còn lại những tàn cốt hiu quạnh. Thiên Lý luôn cảm thấy, trong này có lẽ có di hài của cha cô, không thể nào nhận ra, không bằng thu lại hết tất cả những hài cốt của mọi người.

Lôi Liệt cười lạnh một tiếng: “Thật đúng là hảo tâm.”

Thiên Lý không để ý đến lời châm chọc của anh ta, nói: “Không còn sớm, các anh tùy tiện tìm chỗ nghỉ ngơi đi. Trước khi chưa có mệnh lệnh, sẽ không có chuyện gì để làm đâu.”

Nói xong, cô liền dẫn Tra Nhĩ xoay người rời đi.

Ba người nhìn bóng lưng của bọn họ, trong lòng nảy sinh ra một loại cảm giác kỳ quái.

Bất kể là đứa bé nhặt xương trong phế tích kia, hay là chàng trai chỉ một tay đã giết chết con thú trục hóa cấp cao kia, đều để lại ấn tượng sâu sắc cho bọn họ.

...

Thiên Lý trở về chỗ ở, trong cảm giác ba người kia đã tự rời đi, đi tìm chỗ nghỉ ngơi.

Trên thực tế, lúc cô và Tra Nhĩ vừa đến đây liền phát hiện ra con thú trọc hóa này, Tra Nhĩ cũng đã đánh mấy lần với nó. Cô vẫn chưa để cho Tra Nhĩ giết chết nó, mà cố ý để lại tánh mạng của nó, mục đích đúng là muốn mượn nó để thăm dò một số người.

Trước mắt xem ra, thực lực của vài thành viên đều không tệ, đều có đặc điểm riêng.

Xích Cửu có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng mà tính cách quá mức ngạo mạn đơn độc.

Á Dương đủ bình tĩnh vững vàng, nhưng lại chưa có quyết đoán.

Thủy Kính xuất hiện ngược lại lại khiến Thiên Lý ngoài ý muốn, người đàn ông này ôn hòa có thừa, lực công kích hơi thiếu, thuộc về nhân tài loại hình phụ trợ.

Bây giờ, cũng chỉ còn lại có Ô Tặc và Liên Hoàn thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 60

Thiên Lý thu lại nhát dao cuối cùng, linh mộc trong tay chậm rãi thành hình, biến thành một vật hình giống phi tiêu, đầu trên mềm dẻo nhỏ nhắn, đầu dưới lại cứng rắn sắc nhọn.

Thiên Lý gọi nó là “Nguyên chi 50”, tuy rằng còn chưa thí nghiệm lần nào, nhưng căn cứ vào đặc tính của nó, cô cũng có thể phỏng đoán ra đại khái về tác dụng. Thiên Lý lưu ghi chép về linh văn vào máy tính, rồi lại thuyết minh ngắn gọn lại.

Xử lý xong những thứ này, cô đột nhiên ngừng đầu, lẩm bẩm nói: “Xem ra đã đến đông đủ rồi.”

Quảng trường trung tâm, Lôi Liệt, Nặc Á cùng Tiểu Thần nhìn thấy hai thành viên cuối cùng đã đến – Ô Tặc và Liên Hoàn.

Ô Tặc là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, dáng người gầy gò, đôi mắt dài nhỏ, cười rộ lên thì cong cong thành vòng trăng, giống như phật Di Lặc vậy.

Liên Hoàn tuổi chừng hai mươi, mang theo một đôi kính mắt viền vàng, sau lớp kính là một đôi mắt phượng sắc bén. Đôi môi hơi mỏng, không mang theo chút vui vẻ nào, cả người đều lộ ra sự nghiêm túc. Tại thời đại này, chỗ thiếu hụt về thị lực đã có thể chữa khỏi hoàn toàn nhờ dụng cụ chữa bệnh. Kính mắt tồn tại, không phải với tư cách là vật trang trí, thì nhất định sẽ có tác dụng đặc thù gì đó. Chỉ là không biết kính mắt của người đàn ông này thuộc loại phía trước hay là phía sau đây?

(Ngân: Aaaa *phun máu mũi* sao nghe miêu tả giống đội trưởng Tezuka vậy nè... TT^TT)

Mấy người vừa mới báo tên cho nhau, liền lần lượt nhận được một tin tức giống nhau: Tất cả các thành viên đã tập hợp đầy đủ. Mục tiêu giai đoạn đầu tiên, dò xét phạm vi 150km (= 300 dặm theo nguyên gốc) về phía Tây Nam, cố gắng tránh chiến đấu trực diện, chủ yếu tìm kiếm tư liệu về phân bố của sinh vật trọc hóa. Mười ngày sau, bất kể là đã dò xét hoàn thành chưa, đều phải về chỗ tập hợp.

“Tại sao là bắt đầu từ phía Tây Nam?” Tiểu Thần khó hiểu hỏi.

Nặc Á trầm ngâm nói: “Phía Bắc có một cánh rừng lớn, trọc khí không thể xâm nhập được; mấy chục km phía Nam thì tiếp giáp với vùng đất trọc hóa, tính nguy hiểm khá cao; phía Đông Nam... Kỳ quái, vì sao lại không chia tổ mà hành động? Chúng ta có 7 người, có thể chia thành 2 tổ.”

“7 người?” Liên Hoàn đẩy kính mắt, hỏi, “Còn hai người nào vậy?”

Nặc Á trả lời: “Gặp phải hôm qua, đến sớm hơn chúng ta vài ngày, biệt danh lần lượt là Linh và Kỵ Sĩ.”

“Linh, Kỵ Sĩ?” Liên Hoàn trầm tư nói, “Cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe qua.”

“Aiz, ít tán gẫu thôi, lúc nào chúng ta phải xuất phát?” Ô Tặc nhảy xuống từ trên đồng đá, nhìn khắp nơi xung quanh, hơi có chút không chờ đợi được.

“Đội Linh và Kỵ Sĩ đến thì đi.” Nặc Á vừa nói, vừa lấy trang bị ra.

“Bọn họ đến rồi.” Lôi Liệt đột nhiên mở miệng nói.

Mấy người cùng nhìn qua, chỉ thấy hai bóng dáng một cao một thấp đang từ từ đi đến, bọn họ đều mặc trang phục phòng hộ, trang bị đầy đủ hết.

“Làm sao lại có cả một đứa bé?” Liên Hoành cau mày nói, “Mặc dù chỉ là nhiệm vụ dò xét, nhưng mà khu vực nửa trọc hóa vẫn rất nguy hiểm.”

(Ngân: chắc... càng lúc càng thấy giống Tezuka-sama... làm sao bây giờ... o.O)

Cái gọi là khu vực nửa trọc hóa, chính là một phạm vi vẫn còn tồn tại một số lượng thực vật có linh khí nhất định, chỉ số trọc khí trong không khí cũng chưa đạt tới mức báo động đỏ, đối với dị năng giả, chỉ cần chưa bị sinh vật trọc hóa đánh thương nặng, không dùng được thực tính lực cũng chỉ cần nghỉ ngơi mấy tháng. Nhưng mà trong lúc đó, một ít sinh vật nhỏ có sức sống tương đối yếu ớt lại có thể sinh tồn trong hoàn cảnh này, hơn nữa trở nên vô cùng táo bạo và cực kỳ có lực công kích. Tuổi thọ của chúng mặc dù ngắn, nhưng thắng ở số lượng lớn, khó lòng phòng bị. Có vài giống thậm chí còn chứa cả chất độc cực mạnh, vô cùng đáng sợ.

“Quả thực quá ầu tả!” Ô Tặc cũng nói, “Tên R quân kia đang làm gì vậy? Chúng ta cũng không kiềm chế làm vú em.”

Thiên Lý dường như không nghe thấy lời của bọn họ, trực tiếp đi đến trước mặt mấy người đó, hỏi: “Chuẩn bị xuất phát chưa?”

Ô Tặc khoát tay một cái, nói: “Chúng tôi sắp lên đường, nhưng còn cô bé, vẫn nên ở lại đi.”

Thiên Lý thân nhiên nói: “Tôi đến sớm hơn vài ngày so với mọi người, cũng quen thuộc hoàn cảnh gần đây hơn so với mọi người.” Sau đó vỗ vỗ chiếc rương trên tay Tra Nhĩ, ý bảo hắn đặt xuống mặt đất, nói tiếp: “Chắc hẳn mọi người đều chưa chuẩn bị trang phục phòng hộ. Trong rừng rậm của khu vực nửa trọc hóa có rất nhiều côn trùng, tốt nhất là vẫn nên đề phòng đi.”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, cũng không nhiều lời nữa, tự lấy một bộ trang phục phòng hộ từ trong rương ra.

Sau khi chờ bọn họ mặc xong, Thiên Lý lại nói: “Lúc chúng tôi đến đây, toàn bộ vùng phụ cận của thành thị đều không có bóng dáng của sinh vật trọc hóa, tôi cảm thấy không chỉ là do sự tồn tại của con Thiểm Kỳ kia, khả năng là còn có một nguyên nhân khác.”

Nặc Á gật đầu: “Đúng vậy, ban đầu tôi cũng tưởng rằng bởi vì nguyên nhân là con Thiểm Kỳ đó, nhưng sau khi thấy Kỵ Sĩ dễ dàng giết chết nó xong, tôi lại cảm thấy thực lực của con Thiểm Kỳ kia còn chưa đủ để biến nơi đây thành lãnh địa của nó. Ngượng ngùng, Kỵ Sĩ, tôi cũng không có ý coi nhẹ anh.”

Tra Nhĩ không hề phản ứng chút nào với lời của anh ta.

Nặc Á cười cười, cũng không thêm đề ý đến sự lạnh lùng của hắn.

“Được rồi, nếu như đã đầy đủ rồi thì đi đi thôi!” Lôi Liệt có chút không nhịn được nói, “Chuyện có kỳ quái ngược lại sẽ càng thú vị hơn, tôi chỉ sợ nhàm chán thôi.”

“Tôi đồng ý.” Ô Tặc cười hi hi nhấc tay.

“Vậy, lên đường thôi.” Thiên Lý kéo Tra Nhĩ, đi ra ngoài thành đầu tiên.

Ô Tặc sờ sờ đầu: “Ồ? Không phải tôi đã quên điều gì đấy chứ?”

Liên Hoành nhìn thoáng qua bóng lưng của Thiên Lý, im lặng một lúc, sau đó cầm lấy trang bị đi theo.

Tiểu Thần cười khế, thấp giọng nói: “Chỉ mấy câu liền vào đội rồi.”

Nặc Á cũng chú ý, trong mắt hiện lên mấy tia sáng sắc bén.

Phần lớn phía Tây Nam đều là những cánh rừng trải dài, có một nửa là cây do nhân công trồng, bị ăn mòn nhanh nhất cũng là loại cây này, những lớp cây bên ngoài gần như đều khô trụi, ở giữa coi như còn hoàn hảo, nhưng linh khí cũng không dồi dào mấy.

Mọi người đi trong cỏ dại, ngoại trừ thỉnh thoảng gặp được vài con côn trùng trọc hóa ra, cũng không phát hiện một sinh vật nào giống như sinh vật bị trọc hóa.

Trong rừng rậm, thậm chí ngay cả tiếng chim hót cũng không có, im ắng khác thường.

Đi suốt như vậy cho đến giữa trưa, mọi người quyết định dừng lại nghỉ ngơi một chút.

“Ôi, kìm nén chết tôi rồi.” Ô Tặc đặt mông ngồi xuống đất, vừa uống nước vừa phàn nàn, “Thú triều vừa mới qua sao? Làm sao ngay cả bóng một con dã thú cũng không có? Còn tưởng rằng sẽ thấy nhiều dã thú còn hoạt động ở đây chứ? Tôi cũng đã chuẩn bị tốt rồi kia mà.”

Sắc mặt Lôi Liệt cũng khó chịu, hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Ngược lại Liên Hoành lại không có gì là không kiên nhẫn, yên tĩnh mà ăn đồ ăn.

Nặc Á mở ba lô ra, lấy một phần đồ ăn nén từ bên trong ra đưa cho Tiểu Thần.

Tiểu Thần một tay tiếp lấy đồ ăn, tay kia lại vô ý thức dựa vào gốc đại thụ bên người. Ngay lúc sắp đụng phải thân cây, một bàn tay nhỏ đột nhiên vươn ra kéo lại ống tay áo của anh.

Tiểu Thần quay đầu nhìn, chỉ thấy Thiên Lý đang đứng sau mình.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

Thiên Lý không nói gì kéo tay của anh xuống, sau đó lấy một con dao găm ra mạnh mẽ cắm vào thân cây.

Chỉ nghe thấy một tiếng “xì”, trên “thân cây” lập tức chảy ra một dòng máu tươi, đồng thời một tiếng ré chói tai vang lên, một mảnh gì đó giống như vỏ cây đột nhiên rớt từ trên cành cây xuống, giã dựa trên mặt đất một lúc rồi bất động.

“Là trùng biến hình!” Ô Tặc lại gần, ngạc nhiên nói, “Không thể ngờ là cánh rừng này còn có loài vật như vậy. Thủy Kính, cậu rất may mắn, nếu vừa rồi dựa tay vào đó thì chắc chắn không thể không trúng độc rồi. Độc của trùng biến hình cũng không dễ giải đâu.”

Sắc mặt Tiểu Thần hơi biến đổi, nói với Thiên Lý: “Cảm ơn.”

“Không cần.” Thiên Lý trở lại ngồi bên cạnh Tra Nhĩ, tiếp tục ăn đồ ăn.

Liên Hoành nhìn cô một cái, hỏi: “Làm sao em lại phát hiện ra nó?”

“Linh giác.” Thiên Lý chỉ nói hai chữ.

Liên Hoành nhú mày, không tiếp tục truy hỏi nữa. Trong lòng của anh ta lại không cho rằng đây chỉ là linh giác bình thường, trùng biến hình im hơi lặng tiếng, ngay cả mùi cũng có thể bắt chước, bất kể một loại giác quan nào trong năm giác quan cũng đều rất khó để dễ dàng phát hiện.

Ô Tặc nói: “Tôi ăn xong rồi, đi dò đường trước đây. Có thể sẽ đi xa một chút, có việc thì để Liên Hoành báo cho tôi.”

Vừa mới nói xong, anh ta liền tung người nhảy mấy cái, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Những người còn lại nghỉ ngơi xong, một lần nữa chuẩn bị xuất phát.

Hơn một giờ, Ô Tặc vẫn chưa trở về.

Nặc Á hỏi: “Bên Ô Tặc vẫn chưa có tin gì sao?”

Liên Hoành lắc đầu: “Chưa có, sóng điện não của anh ta vẫn luôn giữ ở trạng thái ổn định.”

Vài km xung quanh đây đều không có dấu hiệu hoạt động của sinh vật cỡ lớn nào. Trong lòng Thiên Lý đã sớm biết rõ, cô cũng biết vị trí của Ô Tặc, quả thật là không hề có nguy hiểm gì. Chắc hẳn là anh ta quá mức nhàm chán, muốn dò xét đến chỗ xa hơn thôi.

Đột nhiên, Thiên Lý dừng bước, mở miệng nói: “Liên Hoành, gọi Ô Tặc về.”

“Cái gì?” Liên Hoành không hiểu nhìn cô.

Những người khác cũng dừng bước lại.

Thiên Lý lặp lại lần nữa: “Mau gọi anh ta về nhanh!”

Liên Hoành nhú mày, có chút chần chờ.

Không còn kịp rồi. Thiên Lý không nói thêm gì nữa, bởi vì cô biết rõ Liên Hoành nhất định sẽ thu được tín hiệu cầu cứu của Ô Tặc.

Quả nhiên, Liên Hoành biến sắc, nói: “Ô Tặc gặp nguy hiểm. Chúng ta phải mau chóng đi tiếp ứng cho anh ta.”

Thiên Lý bổ sung: “Có thể là ong rừng, Xích Cừu...”

Lôi Liệt không chờ cô nói xong, đã chạy trước về hướng đó.

Sắc mặt Liên Hoành khác thường liếc nhìn Thiên Lý, sau đó cũng đuổi theo những người còn lại.

Không bao lâu, mọi người quả nhiên đều nghe thấy âm thanh “Vù vù” từ xa truyền tới.

Rất nhanh, bóng dáng chật vật của Ô Tặc xông ra từ trong bụi cây, theo sát phía sau anh ta là một đám mây đen giống như bầy ong sắp vây quanh anh ta. Nếu không phải anh ta mặc trang phục phòng hộ, chỉ sợ cả người đã sớm bị bao phủ.

“Cẩn thận, bầy ong đang ở phía sau!” Ô Tặc kêu to.

Vốn không cần anh ta nhắc nhở, tốc độ của bầy ong có thể so với tốc độ của dị năng giả bình thường.

Lôi Liệt giờ tay lên, xây nên một bức tường lửa ngay trước mặt, chờ bầy ong bay tới, ngăn chặn đường lui của bọn nó. Lửa lớn điên cuồng thiêu đốt, “xèo xèo” cháy sạch bầy ong. Thình thoảng có mấy con ong rùng tỏa ra tia lửa lao ra từ trong ngọn lửa, cũng bị những người còn lại dễ dàng giải quyết.

Không đến một lúc, bầy ong gần như bị thiêu đốt hoàn toàn, Tiểu Thần dùng dị năng hệ nước dập tắt lửa, hơi khói tan đi, chỉ để lại một đám tro tàn.

Ô Tặc thở ra một hơi, cười nói: “Nếu các cậu đến muộn hơn chút nữa thì tôi liền hồngбет rồi.”

“Làm sao anh lại chọc tới đàn ong rừng này?” Nặc Á hỏi.

Ô Tặc nhún vai: “Cũng không phải là tôi chọc bọn chúng, mà là tôi vừa hiện thân đã bị bọn chúng quần lên rồi.”

“Lần sau cẩn thận một chút.” Nặc Á tiến lên vỗ vỗ vai anh ta.

Tiểu Thần cười nói: “Lúc này không cảm thấy nhàm chán nữa chứ?”

Ô Tặc nhún vai: “Làm sao lại chỉ có chút ít như vậy? Chỉ có bầy ong rừng này thì làm sao mà đủ nhìn được?”

Tiểu Thần tròn trĩnh mặt.

Một hồi ngoài ý muốn này qua đi, sau đó mọi người lại bắt đầu hành trình yên ổn mà buồn tẻ một lần nữa.

Màn đêm buông xuống, mọi người tìm một chỗ đặt chân tương đối rộng rãi dựa lưng vào núi đá.

Thời gian một ngày, đã đi được gần 25 km (= 50 dặm).

Ô Tặc nói: “Xem ra ngày mai cần phải tăng tốc lên rồi.”

Những người còn lại đều không để ý đến anh ta, tự dựng lều của mình. Lều vải mà bọn họ mang theo đều là gói nén, sau khi nén lại chỉ lớn bằng một cái hộp cơm, loại bình thường có thể ngủ được ba người. Nhưng mà đám người Lôi Liệt đều ngủ riêng, chỉ có Nặc Á và Tiểu Thần bởi vì là bạn bè nên xài chung một cái lều vải. Mà Thiên Lý và Tra Nhĩ thì không cần nhiều lời, đương nhiên là ngủ cùng.

Lôi Liệt nhóm lửa, mà Thiên Lý lại lấy từ trong túi ra một đồ vật cắm ở gần lều vải, đúng là linh khí mà cô vừa khắc xong chưa bao lâu – “Nguyên khí 50”.

Từ sau khi phát sinh sự kiện ong rừng lúc chiều, Liên Hoành vẫn luôn lưu ý đến Thiên Lý, lúc này thấy cô đem một đồ vật kỳ quái cắm trên mặt đất, không nhịn được tiến lên hỏi: “Đây là gì vậy?”

“Bảo vệ tạm thời của tôi.” Thiên Lý thuận miệng đáp.

Liên Hoành cẩn thận đánh giá đồ vật kia, cũng không phát hiện ra chỗ đặc biệt nào, liền không nhịn được mà suy đoán có phải đây là thói quen cá nhân của đứa bé này hay không? (Ngăn: nghĩ nhiều quá giống Oishi rồi ==)

Không chiếm được đáp án từ Thiên Lý, anh chỉ có thể tạm thời buông tha.

Đến khuya, mọi người sắp xếp tốt thời gian và người gác đêm, liền tự tản đi.

Thiên Lý vẫn chưa ngủ được, ngồi lẳng lẳng mê mẩn ở bên cạnh đồng lửa. Tra Nhĩ bên cạnh thì loay hoay cái hộp ký ức, bởi vì ảnh hưởng của trọc khí, hình ảnh của hộp ký ức lúc liên lúc đứt, rất không rõ ràng.

Đột nhiên, Thiên Lý ngồi thẳng lên, xoay mặt về phía “Nguyên chi 50”.

Phần nhỏ nhỏ mềm mại trên đầu nó chậm rãi mở ra giống như khổng tước xòe đuôi...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chương 61

Nguyên chi 50, làm từ một loại thực vật lấy từ vùng đất trọc hóa tên là “Nguyên cầm”, nó vô cùng mẫn cảm đối với trạng thái ô nhiễm của không khí, có thể dò xét ra các loại khí có hại trong không khí, là một kẻ giám sát hoàn cảnh trong giới tự nhiên.

Nguyên chi 50 được hình thành quy tắc, chắc chắn sẽ kế thừa đặc tính này của nó.

Thiên Lý lấy nguyên chi 50 từ trong đất ra, mặt quạt mở rộng ở đầu trên của nó chậm rãi thu hồi lại, quay trở về hình dạng vốn có. Thiên Lý nhú mày, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, lại cắm nó vào trong đất lần nữa, không bao lâu sau, nó lại xuất hiện biến hóa báo động.

Cô đã có chút hiểu, phương pháp sử dụng linh khí vô cùng giống nhau, phần lớn đều dựa vào dị năng để kích phát, một số nhỏ chỉ cần tiếp xúc với năng lượng là có thể sử dụng, mà những kiện còn lại thì cần đến những điều kiện khởi động khác. Ví dụ như linh khí này, dưới nhận những loại đất khác nhau, trên thì tiếp lấy không khí, truyền vào lẫn nhau.

Như vậy xem ra nó báo động không sai, bây giờ trong không khí quả thật đã xuất hiện khí có hại đối với bọn họ, chẳng qua là loại chất khí này vượt ra khỏi phạm vi phân biệt bằng khứu giác của nhân loại bình thường, cho nên không thể ngửi thấy, nhưng mà không ngửi thấy cũng không có nghĩa là vô hại, trái lại, thứ làm cho người ta khó phòng bị mới càng đáng sợ hơn.

Thiên Lý lấy khẩu trang từ trong túi ra đeo lên, Tra Nhĩ thấy thế cũng học theo.

Lôi Liệt ngồi đối diện bọn họ nghi ngờ liếc, hỏi: “Làm sao vậy?”

Thiên Lý không trả lời, mà dùng cảm giác tra xét rõ hoàn cảnh xung quanh. Trước đó vẫn chưa phát hiện điều gì khác thường, có thể thấy được là khí có hại chỉ sinh ra vào buổi tối. Nhưng rốt cuộc là đến từ đâu? Gần nơi này cũng không có sinh vật trực hóa nào đủ sức uy hiếp bọn họ.

Chờ đã, đó là cái gì?

Tại chỗ cách đó 500m về phía Nam, có mấy đóa hoa lớn chừng cái chậu nửa mặt nở rộ. Khi bọn họ cắm trại, Thiên Lý xác định vẫn chưa có loại hoa này tồn tại, trừ phi ban đầu bọn chúng vốn không có loại hình thái này.

“Xích Cừu, đeo khẩu trang lên, đi cùng tôi đến chỗ này.” Thiên Lý nói với Lôi Liệt.

Lôi Liệt không chút chần chừ, đeo khẩu trang xong liền đứng lên.

Biểu hiện của Thiên Lý ngày hôm nay, anh ta đều nhìn thấy hết, trong lòng cũng cảm thấy kinh dị, đồng thời cũng không coi cô thành đứa bé bình thường mà đối đãi nữa.

“Tôi gọi một người gác thay trước.”

“Không cần.” Thiên Lý nói, “Chúng ta sẽ không đi xa quá đâu.”

Lôi Liệt nghe vậy, liền không nhiều lời nữa, phóng một ngọn lửa ra, đi theo Thiên Lý vào trong rừng rậm âm u.

“Ồ? Đó là cái gì?” Xuyên qua ánh lửa, anh ta nhìn thấy mấy đóa hoa kỳ lạ đang sinh trưởng cách đó không xa. Đường kính hoa rất lớn, cánh hoa khá dày, trên mặt phủ đầy những điểm lấm tấm, nhị hoa giống như con san hô, nhẹ nhàng đong đưa trong gió đêm, thỉnh thoảng lại rơi ra một ít điểm sáng giống như cái chấm nhỏ, lộ ra vẻ diêm dúa lẳng lơ dị thường trong đêm tối.

“Vậy mà lại là ‘Thú hóa xương’.” Về mặt Lôi Liệt lạnh lẽo nghiêm túc.

“Thú hóa xương?” Thiên Lý hỏi, “Đó là gì?”

“Là một loài động vật ăn thịt dựa vào mùi hương mà săn giết sinh vật.”

“Động vật?” Thiên Lý hơi giật mình. Cô sinh sống 10 năm tại 5D09, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe nói qua có loài động vật giống như thực vật này tồn tại ở gần đây.

Chẳng lẽ chúng từ đâu đó xuất hiện ư?

Lôi Liệt đột nhiên hỏi: “Làm sao cô* lại phát hiện ra nó vậy? Mùi của thú hóa xương, nhân loại bình thường sẽ không thể ngửi được. Người có thể ngửi được chỉ có dị năng giả linh giác có khứu giác nhạy cảm, nhưng nếu bọn họ gặp phải loại sinh vật thì rất xui xẻo, bởi vì mùi của thú hóa xương có độc, khứu giác càng linh mẫn lại càng dễ trúng độc.”

(*) đáng lẽ nên dịch là “em”, nhưng mà ta nghĩ đến tính cách của nhân vật Lôi Liệt này nên chuyển thành “cô” – ai cảm thấy không hợp thì comt lại để ta sửa nhé ^^

“Tôi cũng không nhờ vào khứu giác.” Nói một nửa, nhưng không giải thích làm sao cô lại phát hiện ra thú hóa xương.

Lôi Liệt nhìn cô một cái, không hỏi nhiều thêm.

“Làm sao bây giờ?” Thiên Lý hỏi.

Lôi Liệt xoay người trở về hướng trú quân, “Về trước đi, thú hóa xương chỉ hoạt động vào buổi tối, hơn nữa là loại sinh vật quần cư, dựa vào ba người chúng ta thì không thể đối phó được.”

Thiên Lý nhanh chóng đuổi kịp, kỳ quái hỏi: “Ngoại trừ công kích bằng mùi ra, nó còn có phương thức công kích nào khác sao?”

“Dịch acid và dây leo.” Lôi Liệt giải thích, “Tuy rằng thoát nhìn giống như thực vật, nhưng trên thực tế chúng không hề có rễ, ban ngày có hình con thoi giống như cá mực, có thể đi xuyên dưới mặt đất; buổi tối thì lập tức chui ra khỏi đất, nở ra đóa hoa xinh đẹp, dùng mùi để giết chết những sinh vật gần đó, sau đó nuốt đi.”

Thì ra là vậy. Thiên Lý âm thầm kinh hãi, xem ra loại sinh vật này đã chuyển từ nơi khác đến đây.

“Khó trách gần đây đều không có sinh vật thực hóa nào khác, một đám thú hóa xương chiếm hẳn một cánh rừng, huống chi là sau khi đã bị thực hóa.”

...

Vừa nói chuyện, ba người trở lại nơi trú quân, đánh thức những người khác, cũng báo lại tình huống.

Đám người Nặc Á cũng tự uống một lọ thuốc giải độc, sau đó đeo khẩu trang lên.

Ô Tặc lắc đầu nói: “Không ngờ cánh rừng này thậm chí còn có thú hóa xương, thực TM*!”

(*) TM: phát âm là ‘ta ma’, là lời chửi tục (= cmn trong Việt Nam)

“Quả nhiên thú triều đã đưa tới những sinh vật không thuộc về khu vực này.” Nặc Á trầm ngâm nói, “May mắn chúng ta không trúng độc quá sâu, nếu không chỉ sợ là phải viết di ngôn ở đây rồi.”

Liên Hoành đầy đặn kính, nói: “Đây chính là biến số mà thú triều mang đến, cũng là mục đích của nhiệm vụ lần này của chúng ta.”

Ô Tặc nhảy dựng lên, cảm giận nói: “Đi, bây giờ chúng ta liền đi xử lý cái đám thú hóa xương kia.”

Tiểu Thần ngăn cản: “Thú hóa xương là sinh vật quần cư, trước khi chưa biết rõ số lượng của chúng, tốt nhất là chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

Liên Hoành liếc nhìn bọn họ, thần nhiên nói: “Chúng ta chỉ cần điều tra rõ số lượng của chúng là được rồi, giết chết chúng không có ở trong phạm vi nhiệm vụ của chúng ta.”

“Đúng vậy.” Nặc Á gật đầu đồng ý, “R quân đã từng nói qua trong chỉ thị, cần cố gắng tránh xung đột trực tiếp với thú thực hóa. Thời gian của chúng ta tương đối ngắn, trước mắt còn chưa dò xét xong cả một phần ba của khu vực, vì vậy tốt nhất không nên lãng phí thể lực.”

Ô Tặc bều môi không nói thêm gì nữa.

Những người khác cũng không dị nghị gì.

Thiên Lý âm thầm cười.

Tổ chất của mấy người này quả thật không tệ, tuy rằng tính cách khác nhau, nhưng biết xem xét thời thế, cân nhắc lợi hại, xử lý nội dung nhiệm vụ vẫn rất thỏa đáng.

Thú hóa xương chỉ thoát ra mặt đất vào buổi tối, vì vậy Lôi Liệt bọn họ phải đợi gió đêm để tiến hành điều tra.

Ba người Thiên Lý, Tra Nhĩ và Liên Hoành ở lại nơi trú quân, chịu trách nhiệm trông nom trang bị vật tư và trung tâm liên lạc.

Thiên Lý tựa vào người Tra Nhĩ, nhắm mắt lại, thả cảm giác ra, tất cả xung quanh đều xuất hiện tường tận trong đại não.

Đêm tối mặc dù không hề có ảnh hưởng với cô, nhưng lại mang đến sự bất tiện lớn cho đám người Lôi Liệt, tuy có đèn chiếu sáng, nhưng tầm nhìn vẫn rất kém, hơn nữa còn phải phòng bị các loại côn trùng và sinh vật có độc. Nếu không có kinh nghiệm phong phú ở đất hoang, chỉ sợ ngay cả nửa bước bọn họ cũng khó đi.

Thiên Lý cũng sửa chữa một chút ý nghĩ trước đó, nhiệm vụ dò xét này cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng. Nguy hiểm đến mà không biết trước, thường rất khó phòng bị.

Trời tờ mờ sáng, mấy người ra ngoài lần lượt trở về, ngoại trừ có chút mệt mỏi ra, cũng không gặp tổn thương gì khác.

Liên Hoành vẫn luôn giữ liên lạc với bọn họ, cũng hao tổn không ít tinh thần.

Nhưng bọn họ cũng không muốn nghỉ ngơi trong phạm vi lãnh địa của thú hóa xương, vì vậy sửa sang trang bị xong liền tiếp tục chạy đi.

Rời khỏi lãnh địa của thú hóa xương, bọn họ bắt đầu gặp được đủ loại thú thực hóa, hơn nữa số lượng cũng không ít, nhiều lần đều suýt nữa đã bị vây chặn.

Thiên Lý nhìn thấy thực lực của vài đội viên, từ lúc làm theo ý mình đến khi phối hợp ăn ý, bọn họ chỉ dùng vốn vẹn ba ngày.

Đám người Lôi Liệt cũng nhìn thấy thực lực của Tra Nhĩ, trong ba chiêu liền chết, bọn họ thậm chí không biết hấn dùng vũ khí gì; sự thần kỳ của Thiên Lý đã lộ ra, cô có một loại lực lượng dò xét vượt qua mức bình thường, có thể nói là mới nghe lần đầu. Đường như cô có một con mắt của trời, có thể thu hết những gì trên mặt đất vào trong mắt vậy.

Nhưng mà, điều khiến bọn họ cảm thấy kinh dị không chỉ có thế.

Ngày thứ tư, mây đen giăng đầy trời, không khéo là bắt đầu rơi mưa to.

Trong lúc vội vàng mấy người đã phát hiện một cái động trong núi, trực tiếp phóng thẳng về bên đó.

Thiên Lý không kịp ngăn cản, chỉ thấy Ô Tặc có tốc độ nhanh nhất đã vọt vào động trước tiên, nhưng chỉ vài giây, anh ta lại vọt ra, miệng còn hô lớn: “Cẩn thận, trong động có đàn thú.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một đoàn bóng đen bay rất nhanh từ trong động ra.

Là đàn dơi!

Mọi người thay đổi sắc mặt, tự mở ra vòng bảo vệ của mình.

Chỉ nghe thấy một hồi tiếng va đập đùng đùng không ngừng, không ít con dơi đã xuyên qua vòng bảo vệ dị năng, phát động công kích như mưa rào đối với mọi người.

Biến cố này tới quá nhanh, cho dù có kinh nghiệm chiến đấu phong phú cỡ nào đi chăng nữa, cũng không thể nhanh chóng né tránh được, đám người Lôi Liệt lần lượt bị thương.

Dơi hút máu biến dị, có bốn móng vuốt sắc nhọn giống như móc câu, có thể phát ra sóng âm tần suất cao, làm thương nặng trung khu năng lượng của dị năng giả, phá hư kết cấu năng lượng của bọn họ, hơn nữa trên người chúng còn mang theo bệnh khuẩn, có thể thông qua việc hút máu mà dẫn bệnh khuẩn vào trong cơ thể của sinh vật.

Ba người Tiểu Thần, Ô Tặc, Liên Hoàn đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, mà Lôi Liệt có chỉ số vũ lực cao nhất ở trong mưa thì lực công kích lại giảm mạnh, càng phải trực tiếp nhận lấy những cú đánh sâu, bị vài con dơi quần lấy thân.

Tình huống tương đối ổn chỉ có Nặc Á, lưới điện của anh ta khó khăn lắm mới chặn được thể tấn công của dơi, nhưng sóng âm của dơi làm anh ta khó không thể tả, hoàn toàn không rảnh đi quan tâm những người khác.

Nhưng mà, trong mảnh hỗn loạn này, lại xuất hiện một màn khiến người khác kinh dị.

Chỉ thấy Thiên Lý lẳng lặng đứng yên trong mưa, trên thân dường như bao phủ một tầng sương mù sáng nhàn nhạt, đàn dơi ùn ùn kéo đến thậm chí có ý thức tránh khỏi cô, bay vù vù qua người cô, gió to lay động tóc tơ của cô, bọt nước tung bay trong mưa. Trong những bóng dáng đông nghìn nghịt, bóng lưng của cô dường như tự hình thành một mảnh trời đất.

Mà Tra Nhĩ lại đang đại khai sát giới, tốc độ nhanh như gió kia, chỉ để lại vòn vẹn mấy cái bóng trên không trung, từng con dơi rơi xuống xung quanh Thiên Lý, bắn ra từng trận bọt nước.

Động và tĩnh, giết chóc và thần thánh đan xen với nhau, tạo thành một hình ảnh quỷ dị.

Chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua, mấy người liền khắc thật sâu một màn này vào trong đầu...

Sau khi vượt qua nguy hiểm ban đầu, những người còn lại cũng triển khai phản kích hữu hiệu. Với sự phối hợp ăn ý, mấy trăm con dơi rất nhanh đã bị tiêu diệt sạch sẽ. Nhưng cho dù tất cả bọn họ cộng lại, chỉ sợ cũng không giết chết nhiều dơi bằng Tra Nhĩ. Nhưng trong lúc chiến đấu ác liệt, cũng không có mấy người chú ý tới sự khác thường này.

Đẹp xong tất cả, mọi người đều chòng chắt vết thương mà đi vào trong động.

Bọn họ im lặng, bắt đầu tự chữa thương, nhưng mà ánh mắt thỉnh thoảng lại rơi trên người Thiên Lý lông tóc không chút tổn thương nào.

Cô bé này rốt cuộc là ai? Lại có thể tránh được công kích của thú trọc hóa! Trên đời này có dị năng như vậy sao? Nếu có, đây không phải có nghĩa là, cô bé hoàn toàn có thể tự do đi lại trong vùng đất trọc hóa sao?

Nặc Á há to miệng, vừa định hỏi thăm, chợt nghe thấy một tiếng rên đau đớn vang lên.

Nhìn sang, chỉ thấy Lôi Liệt che ngực co rúc vào một chỗ.

Mấy người liền vội vàng tiến lên xem xét: “Xích Cừu, làm sao vậy?”

Mấy người ở đây, ngoại trừ Thiên Lý và Tra Nhĩ, bị thương nặng nhất là Nặc Á, bị thương nặng nhất là Lôi Liệt, phòng hộ của anh ta gần như vô dụng

trong mưa, lại bị sóng âm trực tiếp công kích, trung khu năng lượng phải nhận tổn thương rất lớn.

Tất cả những dị năng giả đều biết trung khu năng lượng bị phá vỡ có ý nghĩa như thế nào, đặc biệt là dị năng giả cấp cao lợi hại như Lôi Liệt, biến thành người bình thường còn không bằng trực tiếp chết trận.

“Mau, cho cậu ta uống được thủy tinh lọc trước đi.” Ô Tặc hô.

Liên Hoàn nhanh chóng lấy từ trong hành trang ra một lọ được thủy tinh lọc cho Lôi Liệt uống.

Trọc khí của Lôi Liệt cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng mà dị năng lại vô cùng không ổn định, thậm chí trên ngón tay thỉnh thoảng còn toát ra lửa thiêu.

“Làm sao bây giờ?” Tiểu Thần nhìn đám người Nặc Á.

Nặc Á nặng nề nói: “Trung khu năng lượng là năng lực chữa trị của tôi, chỉ hy vọng tình huống của cậu ta cũng không quá mức nghiêm trọng.”

Tuy nói như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ của Lôi Liệt, cũng không phải là thương tổn nhẹ nhàng gì.

Lúc này, Thiên Lý đi tới ngồi xổm bên người Lôi Liệt, giống như vô tình đặt tay lên người anh ta. Sau đó lấy một cây châm từ trong túi ra, nhắm ngay vị trí trung khu dị năng mà đâm thật sâu vào.

“Cô đang làm gì vậy?” Ô Tặc nói xong, lập tức tiến lên định cản lại.

Liên Hoàn ngăn anh ta lại: “Chờ chút đi.”

Mấy người rất nhanh đều cảm giác được năng lượng vốn hỗn loạn trên người Lôi Liệt chậm rãi ổn định lại.

“Đây... Đây là chuyện gì xảy ra vậy?” Về mặt Nặc Á không thể tin nổi.

Thiên Lý đứng dậy, thần nhiên nói: “Trung khu năng lượng của anh ta bị hao tổn, cần chữa trị phụ trợ, may mắn năng lượng cũng không hao tổn quá nhiều, cộng thêm tố chất thân thể tốt, vết thương sẽ rất nhanh phục hồi như cũ.”

Những người còn lại đều nhìn cô, cô bé trước mắt này mang đến cho bọn họ từng đợt sóng rung động liên tiếp, bọn họ cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Bé chẳng những có thể tránh được công kích của sinh vật trọc hóa, còn có thể trị được tổn thương năng lượng mà khoa học kỹ thuật chữa bệnh hiện đại không thể trị được, lại còn có cả lực lượng dò xét vượt mức bình thường. Rốt cuộc bé còn giấu bao nhiêu bí mật?

Qua thật lâu, rốt cuộc Tiểu Thần không nhịn được mở miệng: “Em, em là...”

Thiên Lý xoay mặt đối diện với anh ta: “Anh quên lệnh cấm của tổ chức rồi sao?”

Tiểu Thần lập tức im lặng.

Thiên Lý cười cười, có lẽ có một ngày cô sẽ nói cho bọn họ biết: Tôi chính là thủ lĩnh của Ngu Giả ---- R quân. Khi đó, tất nhiên là lúc cô đã đủ mạnh!

Cô chậm rãi đi đến cửa động, lẳng lặng nghe tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài.

Tra Nhĩ vội vàng tiến đến bên người cô ngồi xuống.

Thiên Lý xác nhận hẳn chỉ bị chút vết thương nhẹ, cũng yên lòng.

Nhiệm vụ lần này, cũng nên kết thúc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: chương 62

Đám người Lôi Liệt thuận lợi trở lại thành thị nhỏ trong thời gian quy định, tình trạng thương tích của bọn họ cũng đã tốt hơn phân nửa trong quá trình trở về, nhưng bệnh khuẩn mà mấy con dơi dẫn vào trong cơ thể của bọn họ vẫn khiến cho bọn họ sốt mấy ngày.

Chờ bọn họ tĩnh dưỡng đến trạng thái bình thường, Thiên Lý lấy thân phận R quân phân phối phần nhiệm vụ còn lại cho họ. Biên giới Tây Nam là một khu vực có hoàn cảnh phức tạp, cho nên lúc trước cô mới để cho thành viên hợp thành đội đi thăm dò. Sau đó đám người Lôi Liệt hiển nhiên cũng phát hiện được tình huống này, bọn họ lấy một tổ khoảng hai ba người lần lượt đi những khu vực khác, tuy rằng thỉnh thoảng cũng gặp phải một chút tình

huống ngoài ý muốn, nhưng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều so với lần đầu tiên.

Điều này khiến cho bọn họ không khỏi suy đoán, có phải R quân đã sớm biết rõ hoàn cảnh địa lý của nơi này hay không? Nếu không làm sao có thể bố trí nhiệm vụ phù hợp như vậy?

Thiên Lý cũng không tham dự phần sau của nhiệm vụ thăm dò, cô ở lại trong phòng sửa sang lại hồ sơ của đám người Lôi Liệt, ngoại trừ thu được quy tắc dị năng của bọn họ ra, cũng tiến hành phân tích sâu vào trang bị vũ khí mà bọn họ sử dụng.

Ở thời đại này, phần lớn dị năng giả đều có một chỗ thiếu hụt, đó chính là sức khống chế năng lượng. Hàm lượng năng lượng càng cao, cũng yêu cầu càng cao đối với sức khống chế. Ví dụ như Lôi Liệt, anh ta là một người có đẳng cấp năng lượng cao trong mọi người, nhưng ngược lại, anh ta cũng gặp phải khó khăn khi điều khiển dị năng nhiều hơn so với người khác. Cho dù nhò vào vũ khí, cũng chỉ có thể vẹn vẹn triển khai được từ 30 – 50% thực lực. Nếu không vì thế, lúc trước khi gặp phải đàn doi, anh ta cũng không phải chịu ảnh hưởng của mưa lớn mà không kịp phòng thủ như vậy.

Trong năm người, năng lượng ổn định nhất là Liên Hoành, anh ta thuộc về loại nhân tài phụ trợ, có được dị năng cảm ứng tâm linh hiếm có. La Phu mà Thiên Lý gặp được ở 4B03 cũng là dị năng cảm ứng tâm linh, nhưng mà đẳng cấp của anh ta rõ ràng cũng không cao như Liên Hoành, năng lượng cũng chưa đủ tinh thuần. Có ưu thế là dị năng linh giác hoặc thuộc loại hình trí lực, không cần dựa vào vũ khí hoặc công cụ phụ trợ để đề cao sức khống chế, nhưng lúc triển khai thực lực cũng bị hạn chế đẳng cấp, chỉ có thể nhờ huấn luyện không ngừng mới đạt được đến trạng thái vận dụng tự nhiên.

Về phần Nặc Á, Tiểu Thần và Ô Tặc, tình huống của ba người cũng không khác nhau là mấy, trong đó Ô Tặc có vũ khí tốt, anh ta dùng một cây đao nhỏ hình trắng non, vừa vặn có thể phát huy được dị năng hệ gió của anh ta, hẳn là được tạo ra dưới bàn tay của một vị danh gia. Mà của Nặc Á là hai chiếc vòng, lực dẫn và lực phòng ngự đều tốt. Tiểu Thần thì là một thanh trường kiếm (gươm loại dài), Thiên Lý rất kỳ quái tại sao anh ta phải sử dụng một vũ khí không hề thích hợp với mình. Nếu nói Lôi Liệt là vì hàm lượng năng lượng quá cao mà khó tìm được vũ khí phù hợp, vậy Tiểu Thần kia hoàn toàn là bởi vì chọn sai vũ khí mà không thể triển khai được đầy đủ thực lực của mình.

Thiên Lý tính thiết kế vũ khí riêng cho bọn họ, tuy rằng rất nhiều khâu vẫn còn đang trong giai đoạn nghiên cứu, nhưng mà mượn cơ hội này cũng có thể dễ dàng thí nghiệm.

Sau hai mươi ngày, nhiệm vụ thăm dò của Lôi Liệt bọn họ đã gần như hoàn thành, đem toàn bộ tư liệu đã sửa sang tốt về truyền cho R quân, chờ chỉ thị tiếp theo.

Thiên Lý thu được tư liệu của bọn họ, bổ sung một ít nội dung, sau khi truyền về cho tổng bộ liền trực tiếp kết thúc nhiệm vụ lần này, cũng đưa cho bọn họ điểm vinh dự tương ứng. Đối với việc bắt sinh vật nửa trọc hóa, cô không có bao nhiêu hứng thú. Huống hồ thăm dò lâu như vậy, ngoại trừ một ít côn trùng nhỏ vẫn ở trong trạng thái nửa trọc hóa ra, những dã thú hơi cao cấp một chút đều đã hoàn toàn bị trọc hóa.

Hoàn thành nhiệm vụ, mấy người Lôi Liệt chính đôn hành trang chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, Lôi Liệt nói với Thiên Lý: “Tôi thiếu nợ cô một mạng, sau này nếu có bất cứ phiền phức gì, trực tiếp liên lạc với tôi, cho dù ở xa tôi cũng sẽ chạy đến.”

Đương nhiên là anh ta nói tới việc Thiên Lý dùng khí cơ chăm giúp mình chữa trị trung khu năng lượng.

Thiên Lý chỉ gật gật đầu, đưa dây số liên lạc của anh ta vào trong máy truyền tin.

Liên Hoành nói: “Linh, các em không đi sao?”

“Tôi còn ở lại đây hai ngày, còn một chút việc.” Thiên Lý thuận miệng trả lời.

Những người khác cũng không nói gì thêm, tạm biệt nhau sau đó liền tự rời đi.

Bọn họ thường xuyên tham gia những nhiệm vụ ngắn ngủi như vậy, lúc hợp tác cùng thành viên khác thì là đồng bọn, sau khi chia tay liền thành người lạ. Cho dù hiểu kỹ lẫn nhau nhưng cũng không được phép tùy tiện điều tra thân phận của đối phương, sau này nếu có nhiều lần hợp tác, có lẽ sẽ sinh ra tình hữu nghị, nhưng cuối cùng vẫn có một khu cấm không thể chạm đến.

Thiên Lý và Tra Nhĩ đứng trong thành thị trống không, không khí xung quanh tĩnh mịch mà tiêu điều, gió lạnh thổi qua, mang đến từng hồi rung mình.

Trong lòng dâng lên một cảm giác trống rỗng không thể hiểu nổi, Thiên Lý không nhận được cảm chặt tay Tra Nhĩ.

Tra Nhĩ cúi đầu nhìn cô một lúc, đột nhiên đưa tay sờ sờ đầu cô.

Thiên Lý cười nói: “Không ngờ anh còn có thể an ủi người khác.”

Nói xong, kéo người Tra Nhĩ xuống, cũng thò tay sờ lên đầu của hắn.

Tra Nhĩ cong cong mắt, tựa đầu sát vào mặt cô mà cọ cọ.

Thiên Lý thờ dài, giọng trầm trầm lên: “Được rồi, Tra Nhĩ, về nhà thôi.”

Tra Nhĩ vui mừng kêu lên.

Ánh hoàng hôn chiếu lên hai người đang dắt tay nhau đi xa...

Trong tay Thiên Lý vẫn giữ không ít quy tắc văn lộ, cô tính nhân khoảng thời gian này khắc hết toàn bộ chúng, sau đó lại hao một đoạn thời gian để nghiên cứu trang bị vũ khí. Mặc kệ có thể nghiên cứu ra được thành quả nào hay không, sau một hai tháng, cô cũng phải tiếp tục đi thu thập quy tắc.

Cùng lúc đó, những dị năng giả vẫn luôn chờ đợi Linh văn sư xuất hiện kinh ngạc mà vui mừng phát hiện, số 108 lại một lần nữa bắt đầu bán linh khí rồi!

Trong một khoảng thời gian ngắn, số 108 đã thu được hơn một vạn đơn đặt hàng, số lượng vẫn đang tiếp tục gia tăng, đáng tiếc người mua được linh khí lại lác đác không có bao nhiêu, hơn nữa vị Linh văn sư kia vẫn thường xuyên biến mất không dấu vết trong âm ỉ, chọc đến mức một đám dị năng giả sốt ruột cứ như lũ khỉ bất mãn lúc cầu mà không được vậy.

Cùng với từng kiện linh khí một được bán ra, rất nhiều diễn đàn cũng bắt đầu thu thập tin tức của những linh khí này.

Hơn mười kiện linh khí đã được công khai, tất cả đều không ngoại lệ mà nổi danh trên bảng, hơn nữa thứ tự còn dần dần lên cao. Sau đó có người tự mở một trang web, dùng để giới thiệu tất cả những chủng loại và đặc tính của những linh khí đã được biết.

Lúc này, vẫn chưa có ai ý thức được ý nghĩa xuất hiện của trang web này, nó là bảng tổng phổ* linh khí tương đối hoàn thiện đầu tiên, sau vài thập niên, đã thu thập được tư liệu của hơn hai ngàn kiện linh khí, sau này được người đời gọi là “Thánh phổ không trọn vẹn”. Trong đó chỉ liệt kê ra những linh khí có hậu tố còn thiếu hụt hơn bốn trăm kiện. Mà linh khí đặc thù được đặt hậu tố “QL” thì chỉ là long phượng sừng lân**. Cho đến sau này khi linh phổ*** chính thức ra đời, cũng không thể bổ sung được những tư liệu thiếu thốn này, nó cũng thành câu đố vĩnh cửu, trở thành tiếc nuối của đời sau.

+++

(*) tổng phổ: gần với một bảng thống kê chi tiết

(**) long phượng sừng lân: ý chỉ những thứ quý hiếm

(***) linh phổ: bảng thống kê linh khí

(Giải thích cho một số bạn có thể chưa hiểu đoạn này: Sự xuất hiện của trang web kia gắn liền với quá trình thống kê những linh khí được bán ra của số 108, sau vài thập niên thì đã thu thập được tư liệu về hơn hai ngàn kiện linh khí. Trong đó thì thiếu những hơn bốn trăm kiện linh khí có hậu tố đặc biệt. Sau này khi linh phổ chính thức ra đời thì không thể thu thập được tư liệu của những món linh khí này nữa => tạo thành tiếc nuối cho đời sau.)

P/S: dài dòng thật ==” mọi người đọc tiếp nhé ^^

+++

“Nó... thật lợi hại!” Trong một thành thị ở khu vực cấp B, một người đàn ông nhìn món linh khí tên là “Kim văn 57” giống như một chiếc lông vũ trong tay, kích động không thôi.

Đồng bạn của anh ta cũng không khỏi kinh ngạc: “Thật sự là khiến cho người ta khó có thể tin nổi, vừa rồi cậu lại kích phát được chỉ số công kích gấp năm lần so với bình thường chỉ trong ba giây.”

“Tôi cũng không thể tin được, linh khí này chẳng những đề cao sức khống chế của tôi, hơn nữa còn tăng phúc lực lượng cho tôi nữa. Trước kia khi sử dụng những vũ khí khác còn cần thời gian một hai giây để tích trữ năng lượng, bây giờ hoàn toàn không có cảm giác trì trệ, có thể công kích liên mạch luôn.”

“... Buồn quá đi, tên khốn cậu quá may mắn đó, rõ ràng cùng đi đặt hàng cùng một lúc, vì sao cậu có mà tôi không có chứ.”

“Hừ hừ, đây chính là chênh lệch về nhân phẩm đó.”

“Chỉ số công kích này quả thực cao ngoài dự liệu. Cậu có nhớ rõ giải thi đấu vũ khí chấm dứt ba ngày trước không? Vũ khí mà vị vũ khí sư lấy được ngôi đệ nhất của tổ vũ khí đó chế tạo có thể triển khai được 70% thực lực của người sử dụng, đây vốn đã là đột phá vô cùng trọng đại rồi, nhưng mà bây giờ nhìn thấy món linh khí này, tôi đột nhiên cảm thấy món vũ khí đó quả thực kém xa nó không chỉ một cấp bậc.”

“Đúng vậy, nếu vị Linh văn sư kia tham gia giải thi đấu, tôi đoán anh ta có thể hoàn toàn thắng tất cả những người dự thi.”

“Đáng tiếc là không có duyên nhìn thấy...”

Lúc hai người cảm thán, chuyện như vậy cũng đều xảy ra tại mấy nơi khác. Linh khí có những đặc sắc riêng, có được lực công kích cao, có được năng lực tinh lọc mạnh, có được tác dụng phụ trợ cực kỳ hữu dụng trong thực tế, hiệu quả không giống nhau, quả thực tựa như đạo cụ ma pháp vậy, làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

Sau đó không lâu, có người thông qua đủ mọi cách mà thu thập được tư liệu của hơn mười kiện linh khí, lúc số liệu được công bố ra đã đưa tới tiếng xôn xao cực lớn. Hiệu quả của vài món linh khí đều vượt qua thanh vũ khí dị năng hạng nhất kia. Giải thi đấu vũ khí vốn được người ta chú ý cũng bởi vì lực lượng mới xuất hiện là số 108 mà âm ỉ mất màu.

Một di chứng lớn của việc này là, số 108 lại ngênh đón từng đợt đơn đặt hàng nhiều hơn nữa, bắt đầu dĩ là tăng thì nhiều mà chao thì thiếu, người có thể mua được linh khí không đến 0.001% - tức là một phần ngàn.

Thiên Lý khắc xong một quy tắc văn lộ, cuối cùng cũng trở về từ trong trạng thái điên cuồng với công việc. Lần này cô đã khắc tất cả 43 kiện linh khí, ngoại trừ ba kiện linh khí có tác dụng đặc thù ra, còn lại toàn bộ đã bị cô bán hết. Tiếp theo ngoại trừ nghiên cứu linh khí và vũ khí ra, chỉ phải sửa sang lại những tâm đắc khi sử dụng linh khí do từng dị năng giả phản hồi lại.

Trong khoảng thời gian này Tra Nhĩ rất có sức sống, hoặc là cầm lấy hộp ký ức chụp phong cảnh khắp nơi, hoặc là thay Thiên Lý tiếp tục nhặt xương cốt, hoặc là chạy vào trong rừng rậm nhảy nhót, thỉnh thoảng còn kéo về mấy con dã thú mập mạp. Đồ nướng thơm ngào ngạt, dường như hân vinh viên không ngán, đặc biệt là đồ Thiên Lý tự mình nướng. Trên thực tế hắn đã sớm biết nướng đồ ăn như thế nào, nhưng mỗi lần đều cố ý biểu hiện là mình tay chân vụng về, Thiên Lý không nhìn được, đều chủ động xử lý giúp hắn.

(Vâng, bé gian kinh người >>”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: chương 63

Hai tháng sau khi hoàn thành nhiệm vụ thăm dò lần trước, Lôi Liệt ngoài ý muốn thu được tin tức của R quân, yêu cầu anh ta phát tọa độ của chính mình, cũng mở dụng cụ định vị ra.

Lôi Liệt không biết R quân muốn làm cái gì, tuy trong lòng không hiểu, nhưng vẫn nghe theo.

Hai ngày sau, một chiếc tàu con thoi vận chuyển loại nhỏ chuyển tới cho anh ta một cái bao. Trong bao là một thanh trường đao (đao đáng dài) có hình dạng kì lạ, dọc sống đao có khắc một đường hoa văn phức tạp, mờ hồ lộ ra ánh sáng màu đỏ ánh vàng, thoạt nhìn thần bí mà lại mang phong cách cổ xưa.

Vừa nhìn thấy thanh vũ khí này Lôi Liệt đã sinh lòng yêu thích, lúc anh ta nắm lấy chuôi đao, trên mặt không nhìn được lộ ra biểu cảm không thể tin nổi, không ngờ năng lượng trong cơ thể lại có thể cộng hưởng với trường đao, giống như là một chỉnh thể trọn vẹn vậy. Nhẹ nhàng vung lên, mũi đao liền kéo ra một đường lửa trong không trung, quá trình không hề gặp trở ngại, năng lượng lưu chuyển tự nhiên.

“Đây là...” Lôi Liệt ngừng thở, nhìn chăm chăm vào trường đao trong tay, đột nhiên trong lòng dấy lên chút chiến ý, thân hình khẽ nhúc nhích, đã nhanh chóng phóng đến sân thử luyện, tung mình nhảy vài cái, tha hồ vung quét trong không gian rộng rãi trên sân, cảm giác tràn trề sáng khoái kia thật sự khiến cho con người ta không cách nào kiềm chế nổi.

Tần Viêm—— vũ khí khắc văn đầu tiên mà Thiên Lý nghiên cứu và chế tạo thành công, lấy kim loại năng lượng làm vật dẫn, lấy quy tắc dị năng của Lôi Liệt làm trung khu, thông qua máy tính mà tính ra tỉ lệ điều phối và phương vị (hướng và vị trí) điều khắc, cuối cùng hình thành thanh vũ khí mang ý nghĩa chuyên dụng chính thức này. Nó có thể triển khai được từ 85 – 92% thực lực của Lôi Liệt, trải qua việc rèn luyện và làm quen không ngừng, thậm chí có thể đạt tới trạng thái tốt nhất là “người đao cộng hưởng”*. Sở dĩ phải gọi là “chuyên dụng”, đó là bởi vì ngoại trừ Lôi Liệt, bất kể ai cũng không thể kích phát được quá 30% lực lượng của thanh đao này. Chỉ cần vận dụng thích đáng, mấy năm sau, Lôi Liệt sẽ trở thành một trong dị năng giả cao cấp mạnh nhất sở hữu dị năng hệ lửa, mà thanh vũ khí khắc văn chuyên dụng đầu tiên trong lịch sử cũng sẽ tỏa ra ánh sáng chói lọi trên tay anh ta, từ đó về sau danh truyền ngàn đời.

(*) người đao cộng hưởng: người đao hợp nhất, người như đao mà đao như người

Bên kia, Liên Hoàn cũng thu được một niềm kinh ngạc vui mừng ngoài ý muốn —— linh khí “Khống hồn”, tương tự chiếc nhẫn, có được công hiệu tinh lọc mạnh mẽ và tác dụng tăng phúc, có thể ổn định năng lượng, an thần định khí*, làm cho phạm vi dị năng cảm ứng tâm linh của anh ta khuếch đại gấp ba lần, thậm chí có thể tiến hành trao đổi sóng điện cùng người khác rõ ràng hơn.

(*) an thần định khí: làm tâm hồn bình tĩnh yên tâm

Sau đó không lâu, anh ta cũng sẽ phát hiện một công dụng kỳ lạ khác. “Khống hồn” sở dĩ được đặt tên là “khống” (khống chế, điều khiển) mà không phải “Truy” (truy đuổi, tìm kiếm), đó là bởi vì khi thực lực người sử dụng tăng lên, anh ta có thể trực tiếp dùng sóng điện điều khiển động tác của sinh vật kia, làm cho dị năng cảm ứng tâm linh thuộc loại phụ trợ này có được một thủ đoạn công kích độc đáo mà cường đại.

R quân: [Các anh dùng vũ khí cho tốt, nếu có bất kỳ hành động sai trái nào, tôi sẽ thu hồi ngay lập tức.]

Giờ phút này, hai người Lôi Liệt và Liên Hoàn đều có chút hiểu biết và khâm phục vị tân thủ lĩnh thần bí này. Có thể tiện tay lấy ra vũ khí như vậy, có thể thấy được phần nào năng lực của anh ta.

Về phần những người khác, Thiên Lý còn chưa thể chế tạo ra vũ khí thích hợp với bọn họ, chỉ có thể tạm thời gác lại.

5 tháng sau, 5D09 lần lượt nghênh đón mấy đơn vị binh đoàn, bởi vì phía chính phủ đã chính thức công bố tư liệu mà đám người Lôi Liệt điều tra lúc trước, cũng kêu gọi các dị năng giả nhóm hăng hái tham gia hành động săn giết.

Thành thị nhỏ vốn tĩnh mịch bỗng có thêm chút hơi người.

Đột nhiên trong lòng Thiên Lý nảy ra một ý tưởng, nay 5D09 đã thành nơi vô chủ, qua vài năm nữa sẽ hoàn toàn bị trục hóa. Nếu cô có thể làm chậm lại tốc độ trục hóa, có phải có thể biến nơi này thành căn cứ riêng thuộc về mình hay không?

Cùng với số lượng linh khí và vũ khí tăng lên, phần tạm thời chưa bán ra kia phải có một nơi để cất giữ. 5D09 nửa trục hóa chẳng những ít người lui tới, tính an toàn cũng cực cao, ngoại trừ một ít dị năng giả, người thường gần như sẽ không tới nơi này. Dị năng giả cũng sẽ không ở lâu tại đây, cùng lắm cũng chỉ nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

Thiên Lý âm thầm gật nhẹ đầu, đặt ra cho mình mục tiêu này. Tuy rằng tạm thời còn chưa có kế hoạch cụ thể, nhưng cũng không phải là không có khả năng thực hiện. Thu thập hành trang xong, một lần nữa cô lại bước lên hành trình cùng Tra Nhĩ.

Lúc này cô thu được tin từ của đám người Ba Tư Đốn, ba tháng trước bọn họ giành được hạng ba trong tổ máy móc của giải thi đấu vũ khí, hơn nữa may mắn được trao đổi những tâm đắc cùng các bậc thầy, thu được không ít lợi ích. Đồng thời cũng nhận được lời mời của vài gia tộc, ngay cả Thiên Lý không ra sân ở trận chung kết cũng nhận được lời mời.

Thiên Lý phát tin chúc mừng cho bọn họ, cũng thuật lại đơn giản một chút tình huống trước mắt của mình. Đương nhiên, gần như đều là bịa ra. Tuy rằng không muốn lừa bọn họ, nhưng nếu ăn ngay nói thật, cô chắc chắn sẽ bị Bá Ân bắt buộc trở về thành. Với tư cách là người giám hộ, ông tuyệt đối có quyền lợi này. Bọn họ đều là người thật sự quan tâm cô, chỉ hy vọng về sau có thể có cơ hội bù đắp.

...

Thành Nguyệt Hoa, cách 5D09 hơn mười vạn dặm (tương đương 4140km) về phía tây, bao quanh nơi này là một mảnh rậm rừng nguyên thủy rộng lớn —— rừng Trầm Mặc, thậm chí trong rừng rậm có cả những nơi nhiều năm không có người đi qua, cây cối đầy leo dầy đặc, đã thú phong phú.

Thành Nguyệt Hoa nằm ngay tại trung tâm của rừng rậm, phía Bắc tiếp giáp với 7D13, hai phía khác còn có hai tòa thành nhỏ —— “An Lỗ” và “An Khê”, nơi này tuy nhỏ, nhưng dân số cũng rất lớn, hơn nữa đủ các loại người, các thế lực cát cứ, là vùng đất nằm ngoài vòng pháp luật.

Vùng rừng Trầm Mặc bao la, linh khí dồi dào, ngoài rừng rậm còn có vùng đất trục hóa rộng lớn. Lịch sử mảnh đất trục hóa này cũng đã có từ rất lâu, nhưng vẫn chưa thể trục hóa được rừng Trầm Mặc, hiển nhiên, mảnh đất rừng rậm này có những quy tắc vẫn lộ không tầm thường.

Thiên Lý quyết định ở lại đây một thời gian.

Sau khi tiến vào thành, bọn họ tìm một khách sạn để ở lại. Nơi này lạc hậu hơn không ít so với thành Tạp Sắt đã đi qua trước kia, rất nhiều công nghệ cao đều không được cách tân, thậm chí ngay cả vũ khí mà dị năng giả cũng sử dụng đều có vẻ hơi nguyên thủy. Đương nhiên, cái gọi là nguyên thủy chỉ là nói về hình dáng bên ngoài.

Còn có một điểm nữa khiến Thiên Lý để ý là, nơi này có không ít những cô gái bình thường, hơn nữa phần lớn đều là trẻ tuổi và xinh đẹp.

Cô cùng Tra Nhĩ đi vào nhà hành, lập tức cảm giác được hơn mười ánh mắt dừng ở trên người cô, đó là một loại ánh mắt bỉ ổi đáng khinh làm người ta chán ghét. Xung quanh lượn lờ hơi khói, tiếng động âm ỉ, bên người của phần lớn các lính đánh thuê đều có một hai người đẹp hầu hạ. Bọn họ chuyện trò vui vẻ, cử chỉ thân mật.

Thiên Lý nhũn nhũn mày, muốn đổi một nhà hàng khác, nhưng cảm giác lướt qua một vòng, dường như đều na ná giống nhau, chỉ có thể chọn một chỗ ngồi trống ngồi xuống, bắt đầu gọi cơm.

Luôn luôn có mấy ánh mắt không có ý tốt đảo qua người, thậm chí còn thử dò xét năng lượng, tựa như có người sờ soạng toàn thân cô mấy lần vậy.

Bồi bàn bưng món ăn lên, có ý tứ sâu xa nhìn Thiên Lý, lại nhìn Tra Nhĩ bên người cô dường như không hề có dao động năng lượng, mở miệng hỏi: “Hai vị từ đâu tới đây?”

“Không thể trả lời.” Thiên Lý lạnh nhạt trả lời một câu.

Bồi bàn lơ đãng cười, nói: “Cho hai vị một lời khuyên, không nên ở lâu tại đây.”

Sau khi tên bồi bài kì quái kia rời đi, mặc dù trong lòng Thiên Lý sinh ra cảnh giác, nhưng cũng không có ý định rời đi.

Thành Nguyệt Hoa hẳn là một trong những thành thị hỗn loạn nhất mà cô đã từng đến. Dị năng giả sống ở đây phần lớn đều là lính đánh thuê tự do cương quyết kiêu ngạo, được hưởng thụ đãi ngộ đặc thù, cũng không muốn tuân theo những ràng buộc đạo đức và pháp luật, làm việc buông thả, giết chóc tùy tâm.

Cho nên rất nhiều lính đánh thuê chính thống đều không muốn đặt chân lên mảnh đất này, dần dà, nơi này trở thành một thành thị ngoài vòng pháp luật có tỉ lệ phạm tội cực cao. Sau này các thế lực khắp nơi được hình thành, một trật tự ngầm nào đó dần dần được diễn sinh, nắm đảm của ai lớn, người đó có tư cách đặt được tài nguyên và đàn bà, nhưng phải dựa theo quy củ mà bọn họ đặt ra.

Thiên Lý “thấy” những cô gái đến nơi này, có một phần là bị bọn họ bắt đến từ các thành thị khác, cũng có một phần là tự nguyện. Những phần tử trục lạc này tuy rằng không coi ai ra gì, nhưng thực lực quả thật rất cường hãn, những cô gái không hề có năng lực có thể dựa vào một cường giả, cũng là

một sự may mắn của các cô.

Đối với phụ nữ, từng người đàn ông đều có sở thích khác nhau: có người đàn ông thích loại hình xinh đẹp trưởng thành, có người lại thích loại hình dịu dàng trang nhã, cũng có người lại thích loại hình trong sáng đáng yêu. Mà Thiên Lý, là một thiếu nữ vị thành niên, thuộc loại hiếm thấy tại cái thành thị nhỏ gần biên cảnh này. Diện mạo cô đáng yêu, da thịt non mềm, hơn nữa trên người cô có một loại khí chất độc đáo mà trầm tĩnh, quả thực chính là một khối ngọc thô chưa được tạo hình và mài giũa.

Không ít tên đàn ông khi thấy cô vừa vào liền cẩn thận chú ý, bọn họ luôn luôn không coi đạo đức là gì, chỉ cần không chạm đến giới hạn thấp nhất của mấy thế lực lớn nào, hoàn toàn không có chuyện xen vào chuyện của người khác. Càng quan trọng hơn là, trên người hai người này không có dao động năng lượng..

Thiên Lý dùng cơm được một nửa, sắc mặt đột nhiên trở nên âm trầm, một lưỡi dao gió xẹt qua eo cô, để lại trên góc áo của cô một vết cắt.

“Ha ha ha...” Cách đó không xa lập tức truyền đến cười vang.

Một tên đàn ông trêu đùa: “Tập Đặc, may thật kém, ngay cả đánh lên một cô bé cũng không làm được.”

“Xi, nếu không phải không muốn làm bị thương làn da mềm mại của nó, chẳng lẽ tao lại phải bó chân bó tay như vậy sao?”

“Vậy may cứ thử làm đi, xem may có bản lĩnh lột quần áo của nó ở xa không.”

“Hừ, Cỗ Lặc, đừng cho là tao không làm được.”

Thiên Lý quay đầu nhìn mấy tên đàn ông kia, lửa giận trong lòng điên cuồng thiêu đốt lên, cô lớn thế này vẫn còn chưa từng phải chịu qua vũ nhục như vậy.

“Ha ha, xem, cô bé tức giận.” Cỗ Lặc vỗ cái bàn, ồn ào nói, “Tập Đặc, xem may lên đi. Tao trông cửa thay cho may, không để cho nó chạy.”

“Bọn tao cũng trông thay may ha.” Không ít người xung quanh cũng đều nhao nhao lên phụ họa, ngay cả một số ả đàn bà cũng hé miệng cười trộm.

Tập Đặc xoa xoa bàn tay, lộ ra biểu cảm nóng lòng muốn thử. Đang lúc gã vừa mới chuẩn bị tích trữ năng lượng, đột nhiên cảm giác được một tia sát khí làm cho người ta sợ hãi đánh thẳng đến, suýt chút nữa làm cho năng lượng trong cơ thể gã hỗn loạn.

Kinh hãi nhìn lại, chỉ thấy tên thanh niên vốn ngồi ở bên cạnh cô bé kia đứng dậy, che lại trước người cô bé, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Những người còn lại cũng cảm giác được sát khí gần như cụ thể hóa trên người Tra Nhĩ, đều không khỏi thu hồi nụ cười.

“A, thì ra cũng là một dị năng giả.” Cỗ Lặc cười quỷ dị nói, “Tập Đặc, xem ra lúc này khó khăn gia tăng rồi, may còn có lá gan tiếp tục sao?”

“Làm sao mà không dám?” Vừa dứt lời, liền phóng ra mấy thanh dao gió về phía Tra Nhĩ. Gã khẳng định đối phương sẽ không trốn, bởi vì hắn còn muốn che chở cho người phía sau.

Quả thật Tra Nhĩ không trốn, mà tay không đánh tan từng thanh dao gió, tóc phát nhẹ qua, lưỡi dao sắc bén lại không hề để lại một chút dấu vết gì trên da của hắn.

Người xung quanh đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Cỗ Lặc cũng không nhịn được đứng ở bên người Tập Đặc, làm ra tư thế phòng bị.

Tập Đặc cũng rất hưng phấn, kêu lên: “Khá lắm, thì ra là một tên cao thủ giấu tài, đến đây, chúng ta so mấy chiêu.”

Về mặt Tra Nhĩ lãnh khốc, hai mắt lộ ra ánh sáng khát máu.

So mấy chiêu? Tra Nhĩ chỉ biết giết người, sẽ không so chiêu.

Thiên Lý chớp chớp mắt, thân nhiên hỏi: “Anh xác định muốn so chiêu sao?”

“Đương nhiên.” Tập Đặc không có ý tốt nhìn cô một cái.

“Không màng sống chết?”

“Không màng sống chết.” Tập Đặc cười khà khà nói, “Nếu ta thắng, mi chỉ có thể thuộc về ta, đại gia ta sẽ yêu thương mi thật nhiều.”

Thiên Lý nhin lửa giận xuống, cười lạnh một tiếng.

Tập Đặc thấy cô không nói chuyện, cho rằng cô đã cam chịu, liền kêu lên: “Đến đây đi, tao không chờ kịp!”

Vừa dứt lời, bóng dáng của Tra Nhĩ liền biến mất, ngay sau đó, cổ Tập Đặc bị bóp chặt, dường như khuôn mặt của tử thần xuất hiện trước mắt gã, lộ ra một loại sát khí làm người ta kinh sợ.

Toàn bộ quá trình không đến một giây, những người còn lại ngay cả ánh mắt cũng không kịp chớp, Tạt Đặc đã bị đối phương chế trụ, sống chết chỉ phụ thuộc vào một ý niệm của đối phương.

Không khí trong nhà hàng chìm vào yên lặng, nín thở nhìn biểu cảm đáng sợ của Tra Nhĩ cùng Tạt Đặc cả người cứng ngắc đang bị bàn tay của hắn bóp chặt cổ.

“Đang làm cái gì ở đây?”

Đúng lúc này, một giọng nói có chút lơ đãng truyền đến từ cửa nhà hàng, đánh vỡ không khí tiêu điều u ám ở hiện trường.

Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía phát ra âm thanh...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 64

Người tới đầu tóc bù xù, mặt mũi bình thường, nhưng lại có hơi thở nam tính khắc sâu vào trong ngũ quan, lông mi dày mà rậm, hai mắt mang theo ý cười, lại dường như ẩn chứa ít sắc bén; thân hình cao lớn, quần áo hơi xộc xệch, dưới cổ áo rộng mở lộ ra hai khối cơ bắp rắn chắc; tay phải cầm một quả táo đang cắn dở, trên bao cổ tay trái khảm một vật giống như lệnh bài.

Thiên Lý rất nhanh đã nhận ra, vật này đúng là một kiện linh khí mà cô đã bán ra lúc trước --- Địa Khôn Lệnh*. Cái gì gọi là “Địa thể khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vật”**, người sử dụng của nó là một dị năng giả hệ đất, hơn nữa thực lực cũng rất mạnh, có thể nhìn ra được một chút từ tư liệu của anh ta cung cấp cho số 108, bản thân anh ta đã có được lực khống chế hàng đầu, năng lượng hùng hậu mà ổn định, chỉ cần vung tay, có thể mở núi phá đất.

(*) làm cho đất nhu hòa

(**) Đất vốn dĩ nhu hòa, người quân tử phải biết lấy đức để đối xử với vạn vật

Mà tác dụng của Địa Khôn Lệnh chính là ---- nạp, dung nạp những tinh hoa của nguyên tố đất được tinh luyện xung quanh bản thân vào trong cơ thể mình. Cứ tiếp tục như vậy, tốc độ tiến hóa có thể nhanh hơn gấp mấy lần, hơn nữa dần dần hình thành bức tường phòng ngự tự nhiên.

Nếu như nói Lôi Liệt có được Tần Viêm đao là cao thủ công kích đầy sức bật, vậy dị năng giả có được Địa Khôn Lệnh này chính là người khống chế toàn bộ phương vị trên bàn cờ.

Anh ta đến, làm cho bầu không khí trong nhà hàng sinh ra biến hóa kỳ diệu, mọi người vốn đang khần trương dường như cũng có cảm giác được thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Lý kêu: “Tra Nhĩ, buông hắn ra.”

Tra Nhĩ hừ một tiếng, lỏng cổ áo của gã trên tay tới góc tường.

Người tới nhìn nhìn Tra Nhĩ, lại nhìn Thiên Lý một chút, sau đó nói với đám người Tạt Đặc: “Các cậu càng sống càng thụt lùi sao? Sáng mắt ra một chút cho tôi nhờ, người nó có thể đụng vào người nào không thể đụng vào cũng không biết sao?”

Đám người Tạt Đặc không dám thốt tiếng nào ra khỏi cổ họng, lưng ta lưng túng mà núp vào góc.

Người nọ cắn mấy miếng đã hết quả táo, tùy ý ném hột đi, miệng vừa phát ra tiếng răng rắc, vừa vươn tay với Tra Nhĩ, lăm lăm không rõ nói: “Chào hai người, tôi là Bách Chiến, hoan nghênh đến thành Nguyệt Hoa.”

Tra Nhĩ lạnh lùng nhìn anh ta, vẫn không nhúc nhích.

Thiên Lý tiến lên một bước, cũng bỏ qua bàn tay đang vươn ra của đối phương, thân nhiên nói: “Chú Bách Chiến, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Chú?” Bách Chiến vội vàng sờ lên mặt của mình, cực kỳ tự nhiên bỏ qua sự lúng túng khi bị người khác hạ thấp mặt mũi (không bắt tay ấy :3), khoa trương nói, “Tôi mới hai mươi bảy, làm sao lại là ông chú được?”

Người xung quanh nghe vậy, đều bĩu môi mà không để lại dấu vết.

Thiên Lý không để ý đến Bách Chiến, mà lại quay đầu đối diện với mọi người trong nhà hàng, nói: “Tôi không được vừa lòng lắm với bữa cơm đầu tiên ở thành Nguyệt Hoa, hy vọng sau này sẽ có thể cải thiện hơn. Chúng tôi vẫn muốn tạm cư trú ở đây một thời gian, chúng tôi nhất định sẽ tuân theo quy củ cần tuân ở đây, đầu võ so tài, không màng sống chết, thật ra cũng rất thú vị.”

Nhiều người đều ngạc nhiên, rất thú vị? Những lời này được nói ra từ trong miệng của một cô bé, làm sao lại cảm thấy quái dị như vậy?

“Hon nữa,” Thiên Lý tiếp tục nói, “Không nên lấy cái loại ánh mắt bí ối này nhìn chằm chằm tôi lần nữa, nếu không đừng trách tôi chặt đứt gốc rễ* của gã ta!”

(*) gốc rễ: hơi thô bỉ, nhưng nó là cái gì của đàn ông thì mọi người biết rồi nhé? :3

Nói xong những lời này, cô cười yếu ớt xinh đẹp, tựa như dáng vẻ của một loài vật vô hại.

Và mọi người cũng suyt chút nữa lại đi lên trên ghẹo.

Buru hân, con mẹ nó quá buru hân!

Nói xong, Thiên Lý cũng mặc kệ biểu tình của những người còn lại ra sao, kéo Tra Nhĩ trực tiếp lướt qua Bách Chiến, nghênh ngang rời đi.

Những người trong nhà hàng lập tức âm ỉ lên.

“Con nhóc này có phải quá kiêu ngạo rồi hay không?”

“Quả thực là nó đang gây hấn với tất cả những dị năng giả trong thành Nguyệt Hoa của chúng ta.”

“Tao thấy nó đang chán sống thì có, đêm nay tao phải “làm” được nó!”

“Đẹp đi, mày đánh thắng được thằng bên cạnh nó sao? Vừa rồi thằng đó chỉ dùng có một chiêu đã chop được Tạt Đặc rồi đấy.”

“Đúng đó, không thấy nó còn chẳng để lão đại Bách Chiến vào mắt sao? Đương nhiên là yên tâm vì đã có chỗ dựa vững chắc rồi.”

“Mẹ kiếp, từ lúc nào thành lại có con tiểu quái thai như vậy thế?”

“Ừ, đủ mạnh, tao thích. Tao quyết định triển khai hành động theo đuổi, chắc chắn phải đoạt nó vào tay.”

Người xung quanh đều quăng ánh mắt khinh bỉ cho kẻ này.

“Ha ha ha...” Đột nhiên, Bách Chiến cười lớn, vỗ vỗ sau lưng nói, “Thú vị, rất thú vị! Ha ha ha...”

Những người còn lại đều cảm thấy vị lão đại trước mắt này đang tức điên lên.

Một người hỏi: “Lão đại Bách Chiến, anh không định dạy dỗ bọn chúng một chút sao?”

“Có gì mà dạy dỗ chứ?” Bách Chiến không thèm để ý phát tay, sau đó hô to với bồi bàn ở bên trong, “Lão tử (ông đây) sắp chết đói rồi, nhanh chóng mang đồ ăn lên cho tôi! Còn các cậu,” Chỉ chỉ mấy người xung quanh, “Nên làm gì thì làm đi, đừng có mà lo nghĩ cho lão tử! Còn nữa, đừng có đánh chủ ý gì với cô bé kia, lão tử đã coi trọng rồi đó!”

Mọi người giật mình, đều lộ ra nụ cười xấu xa quỷ dị, tự tản đi.

Đi ra từ trong nhà hàng, Thiên Lý cũng không bình tĩnh như mọi người tưởng tượng, cũng không phải là không để Bách Chiến vào trong mắt. Trái lại, chỉ sợ cô còn hiểu rõ thực lực của Bách Chiến hơn phần lớn những người trong đây. Sờ dĩ vừa rồi lại phát ngôn to gan như vậy, chỉ là vì tạo cho mình một chỗ đứng mà thôi. Tại thành Nguyệt Hoa trật tự hỗn loạn này, thực lực đại diện cho tất cả, sợ hãi rụt rè sẽ bị kẻ khác khinh thường, nếu đã khiến người khác chú ý, cũng không cần phải giữ vẻ điệu thấp nữa. Kiêu ngạo thỏa đáng, có lẽ có thể tạo được tác dụng uy hiếp nhất định.

Huống hồ, cô còn cố ý coi Bách Chiến là một cái bia đỡ đạn. Hiển nhiên người đàn ông này có địa vị không tầm thường ở thành Nguyệt Hoa, nếu ngay cả anh ta cô cũng không để vào mắt, như vậy trong lòng những kẻ đã bị khiêu khích cũng sẽ có chỗ cân bằng, đồng thời cũng sẽ biến lửa giận thành tâm tình xem kịch vui. Bách Chiến là dị năng giả hệ đất, mặc dù bề ngoài hào sảng, nhưng tính cách cũng ôn trọng mà độ lượng. Biết rõ điều này, cô mới dám dùng chiêu hiểm mà đánh một cuộc chiến tranh tâm lý nho nhỏ.

Tương lai, rất có thể cô còn phải trải qua các tình huống lực đực phức tạp khó hiểu, phải ứng đối với các cục diện khác nhau ra sao là những thứ cô cần phải học tập.

Một đêm bình an qua đi, hai người Thiên Lý quả nhiên không bị quấy rối chút nào.

Hôm sau, bọn họ tiến vào rừng Trầm Mặc, bắt đầu tìm kiếm quy tắc mới.

Quả thật có không ít quy tắc ở cánh rừng rậm này, hơn nữa còn dồi dào linh khí, và đầy các chủng loại đa dạng. Thiên Lý chú trọng lựa chọn những quy tắc chưa từng thu thập trước kia. Nói chung, những loài thực vật giống nhau thì tác dụng của quy tắc mà chúng tạo thành đều na ná như nhau, trừ phi là có chênh lệch quá lớn về hoàn cảnh địa lý thì thực vật mới sinh ra biến dị.

Vì vậy, Thiên Lý gần như không thu thập lại những quy tắc trên những loài cây giống nhau.

Hai người vẫn đi tiếp vào sâu trong rừng rậm, chỗ đó có một gốc đại thụ mang linh khí hùng hậu lạ thường, giống như một chấm nhỏ sáng chói trong một biển linh khí.

Dừng lại lúc đến gần, Thiên Lý không khỏi sợ hãi thán phục, gốc cây này cao chừng hơn 70m, đường kính thân cây khoảng hơn 20m, vỏ cây xù xì, tràn đầy những khe rãnh bào mòn của gió sương, nhưng vẫn mang vóc dáng cao ngất, cành lá rậm rạp, diện tích mà tầng cây che phủ khoảng gần 500m², đứng dưới tầng cây, cảm giác như cả người đều vô cùng nhỏ bé.

Càng khiến cho Thiên Lý kinh dị hơn là, trên thân cây này hầu như đều được bao phủ bởi quy tắc văn lộ, là loại cực kỳ lớn mà cô chưa từng thấy qua.

Khó trách cánh rừng này lại có thể tiếp tục chống lại trọc khí, đều do nơi này có một gốc cổ thụ nghìn năm trăm quý ---- Hiên Viên Bách.

Thiên Lý đưa tay sờ lên thân cây, hạt ngọc trong lòng bàn tay lập tức truyền đến ý mừng rỡ, cùng lúc đó, linh khí trong người lưu chuyển, dường như sinh ra cộng hưởng cùng gốc Hiên Viên Bách này.

Cô nhắm mắt lại, tinh tế cảm nhận cảm giác dường như được đặt mình trong mây này.

Cùng với biến hóa khi ngâm mình trong linh khí, cảm giác của cô dường như cũng xuất hiện biến hóa kỳ lạ nào đó...

Không biết qua bao lâu, Thiên Lý mở mắt ra, cho dù vẫn chỉ nhìn thấy một màu đen, nhưng lại cảm thấy rất ấm áp.

Gốc Hiên Viên Bách này thật sự rất giỏi, có thể kiên cường tồn tại đến bây giờ, hơn nữa còn tạo nên một quy tắc hùng vĩ như thế. Nếu có thể khắc quy tắc này thành hình, chắc chắn sẽ là một kiện linh khí khiến trời long đất lở. Nhưng mà Thiên Lý lại không muốn chiếm nó thành của riêng mình, gốc cây này là linh hồn, là trụ cột của cánh rừng này, chỉ cần nó còn tồn tại, linh khí của rừng rậm cũng sẽ không giảm đi, hơn nữa sẽ không ngừng thúc đẩy những thực vật khác hình thành những quy tắc mới.

Đây là thứ mà bất kể linh khí nào cũng không thể thay thế.

Nhưng mà, cô có thể vẽ quy tắc văn lộ xuống để làm tư liệu nghiên cứu quan trọng sau này.

Lúc này đã đến gần giữa trưa, Tra Nhĩ chạy vào rừng đi săn, Thiên Lý lập tức bật máy tính lên, ngồi dưới tầng cây chuyên tâm vẽ linh văn.

Đột nhiên, cô dừng động tác lại, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Chú Bách Chiến, nếu như đã đến, có sao còn muốn giấu đầu lòi đuôi?”

Thân hình Bách Chiến quỷ dị trôi lên mặt đất, bùn đất đảo lộn, sau khi anh ta đứng vững thì trở về trạng thái ban đầu, dường như chưa từng bị người nào lật qua lật lại.

Thiên Lý đóng máy tính lại, hỏi: “Không biết chú Bách Chiến tìm tôi có chuyện gì?”

Bách Chiến đi đến bên người Thiên Lý, từ trên cao nhìn xuống mà cười nói: “Đã là một tiểu máy móc sư thiên tài với độ hot cao, lại còn là một dị năng giả linh giác với năng lực xuất chúng. Tiểu thư Thiên Lý, không ngờ có thể may mắn gặp lúc này, thật là có duyên.”

Về mặt Thiên Lý không thay đổi, nói: “Chú Bách Chiến không cần khách sáo, nếu có chuyện xin nói thẳng.”

Bách Chiến ngồi xổm xuống, cười hi hi nói: “Thương lượng đi, đừng gọi anh là chú, gọi anh là anh Bách Chiến, hoặc trực tiếp gọi là anh trai được không?”

Thiên Lý đứng thẳng dậy, bắt đầu nhóm lửa, dường như coi anh ta là vật không tồn tại.

“Ây cha, thật sự là không đáng yêu!” Bách Chiến bắt mẫn thì thào một hồi, sau đó nói, “Nếu đã như vậy, anh đây nên nói thẳng rồi. Ba ngày sau, anh cùng mấy đồng bọn muốn đi vùng trọc hóa thăm dò thành Long Ngữ, hy vọng em có thể gia nhập.”

“Thành Long Ngữ?”

Bách Chiến gật đầu, giải thích: “Đây là một tòa thành cổ tồn tại trong mấy ngàn năm lịch sử, vốn đã bị chôn vùi dưới đất, biến mất trong thế giới, nhưng sau này do trọc khí xuất hiện, phần lớn thực vật đều chết khô, mặt đất hóa thành cát, tòa thành cổ này cũng do bão cát chuyển dời mà xuất hiện một lần nữa.”

“A?” Thiên Lý có chút hứng thú, hỏi, “Mấy người đã đến chưa?”

“Đến rồi.” Bách Chiến đột nhiên lộ ra biểu tình buồn rầu, “Nhưng rất đáng tiếc là, ngoại trừ ít tác phẩm điêu khắc hòng ra, bọn anh không phát hiện điều gì cả.”

“Vậy nơi đó còn có gì đáng để thăm dò sao?”

“Không, trên thực tế, lúc đó bọn anh chỉ tiến vào ngoại thành, lại không tiến vào được nội thành. Không chỉ mỗi bọn anh, rất nhiều dị năng giả khác đều nhìn chăm chăm vào đây, nhưng vẫn không thể tiến vào, bởi vì bọn anh hoàn toàn không tìm thấy cánh cửa.”

Thiên Lý kỳ quái nói: “Không có khả năng, anh là dị năng giả hệ đất, hoàn toàn có thể trực tiếp phá ra một lối đi.”

“Trọng điểm là ở đây.” Bách Chiến duỗi một ngón tay ra, chỗ cách đó xa xa hiện lên một khối đất đá, nói, “Dị năng của anh không hề có tác dụng với nó, bởi vì thành Long Ngự không được xây nên từ đất đá, mà một loại kim loại đặc thù.”

“Kim loại đặc thù?”

“Đúng vậy, là một loại kim loại đặc thù mà anh chưa từng thấy bao giờ, chẳng những vô cùng chắc chắn, hơn nữa còn có thể hạn chế dị năng phát huy ở một trình độ nhất định. Nguyên một tòa nội thành đều xây dựng từ loại kim loại này, vài nghìn năm trước, con người làm sao có thể hoàn thành một công trình to lớn như vậy đây?”

Thiên Lý lộ ra vẻ trầm tư, không đi khảo sát thực tế, cô cũng rất khó mà phán đoán chủng loại của kim loại này. Nhưng lời của Bách Chiến quả thực đã gọi lên lòng hiếu kỳ của cô.

Rốt cuộc trong tòa thành cổ ngàn năm cất giấu những thứ gì đây?

Thiên Lý nói: “Anh mời tôi gia nhập, là bởi vì linh giác dò xét của tôi?”

“Đúng vậy.” Bách Chiến nói thẳng, “Không dễ để tìm một dị năng giả linh giác, thật vất vả mới gặp được một người, đương nhiên anh sẽ không khách khí. Sao, nguyện ý gia nhập không?”

“Quả thật tôi rất có hứng thú, nhưng trước đó, tôi muốn giao hẹn với anh một điều.”

“Giao hẹn gì?”

“Nếu phát hiện vật phẩm hiếm có gì trong đó, tôi có quyền được chia một phần.”

“Ha ha, đó là đương nhiên!”

“Được, cứ quyết định như vậy đi. Ba ngày sau, tôi với các anh cùng tiến vào thành Long Ngự.”

Bạn đang đọc truyện *Hiện Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương 65

Ba ngày sau, mấy người tụ họp. Trừ Bách Chiến còn có hai người đàn ông khác, một người tầm ba mươi tuổi, da ngăm đen, trên mặt có sẹo, trên lưng đeo cung phục hợp*, bên hông có sẵn một bộ binh khí tổ hợp; người kia cũng khoảng quá ba mươi, vóc dáng cao gầy, mặt hơi dài, mắt tam giác, cánh tay trái có bao cổ tay hình thoi, tay phải đang vuốt ve ngắm nghía một thanh phi đao.

(*): cung có thể tách ra để ghép lại

Bách Chiến giới thiệu hai người với Thiên Lý: “Đây là cung thủ Thái Kha, kia là dị năng giả hệ điện Tả Đường.”

Rồi tiếp tục cường điệu giới thiệu Thiên Lý và Tra Nhĩ.

“Được rồi, đi thôi.” Tả Đường từ tảng đá nhảy xuống, cất phi đao, vẻ mặt không kiên nhẫn nói, “Đường khá xa, chúng ta phải chạy cấp tốc, con nhỏ này đi nổi ư?”

Bách Chiến nhìn về phía Thiên Lý, người sau trả lời: “Không sao, các anh cứ dẫn đường đi.”

Những người còn lại cũng không nhiều lời nữa, bắt đầu đứng lên.

Tra Nhĩ vẫn cống Thiên Lý chạy như trước, tốc độ không chậm chút nào.

Thể lực của mọi người đều vô cùng tốt, chạy suốt chừng ba giờ vẫn không hề ngại nghỉ chút nào.

Rất nhanh, trong cảm giác của Thiên Lý xuất hiện một bức tường đất không hoàn chỉnh, phần lộ ra chỉ có hơn một mét, đứt đoạn bao vây thành một khu vực hình tròn có đường kính khoảng hai nghìn mét, mà chính giữa...

Mấy người dừng lại.

“Đến rồi.” Bách Chiến tùy ý lắc mái đầu hơi rối bời, cười nói, “Thành Long Ngự, lại gặp may rồi.”

Thái Kha và Tà Đường đều không nói gì, chỉ thờ ơ phui bụi trên người.

“Nhưng trước đó, chúng ta phải xử lí cái đuôi sau lưng đã.” Nói xong, Bách Chiến đột nhiên giơ một tay lên, sau lưng vang một tiếng ầm lớn, lập tức mù mịt khói bụi.

Mà Thái Kha và Tà Đường cũng rút vũ khí của mình ra, chia nhau tấn công từ hai phía.

Thiên Lý nhảy từ lưng Tra Nhĩ xuống, im lặng đợi họ hoàn thành công việc.

Bách Chiến thấy vẻ mặt không hề giật mình trên mặt cô, cười nói: “Rõ ràng em đã sớm biết trước, vì sao lại cố ý không nói?”

“Tôi làm thêm điều thừa làm gì?” Thiên Lý thuận miệng đáp, cảm giác vẫn luôn lưu ý “Thành Long Ngự” trong miệng Bách Chiến.

“Ha ha.” Bách Chiến cười to, đưa tay định xoa tóc cô thì bị Tra Nhĩ ở cạnh ngăn cản.

Chống lại hai ánh mắt lạnh như băng, Bách Chiến cũng lờ đi, chậm rãi thu tay lại.

Chỉ trong mười phút, Thái Kha và Tà Đường đã quay lại. Hai người cũng không có vết thương gì, chỉ là cả người toàn bụi đất, bề ngoài trở nên chật vật.

Tà Đường khó chịu nói: “Này Bách Chiến, anh có thể đánh nhau chuyên nghiệp hơn chút nữa được không? Bốc lên một đồng bụi đất lớn rồi phui tay mặt kệ, định chuyên môn rước phiền toái cho bọn tôi sao?”

“Ha ha, tôi đã chặn mấy tên kia trước rồi, chẳng lẽ không thuận cho hai anh ra tay ư?”

Tà Đường tròn trĩnh mắt, Thái Kha im lặng không nói.

Mấy người đi đến khúc giữa bức tường phế tích. Trên mặt đất lộ ra một tòa kiến trúc có thân phân đốt giống như kim tự tháp, nó gồm tám mặt, trên tường ngoài phủ đầy những hình thù kỳ quái màu vàng tối, chẳng những không phản chiếu dưới ánh mặt trời mà còn âm u nặng nề hơn.

Thiên Lý tập trung tinh thần cảm giác cả tòa kiến trúc, nó kéo thẳng từ trên xuống dưới mặt đất.

Một lúc sau, cô hỏi: “Vì sao mấy người gọi nó là ‘Thành Long Ngự’? Hình như lịch sử không ghi chép lại điều này.”

“Quả thật không có.” Bách Chiến chỉ vào lỗ tai, nói, “Em chú ý nghe kĩ vào.”

Thiên Lý tập trung nghe, xung quanh là tiếng gió cát gào thét, lộ ra cảm giác hoang vu và đau thương, đột nhiên, một tiếng gầm dường như phát ra từ dưới lòng đất vang lên, truyền đi trong gió nóng, tựa như tiếng rì rào vọng đến phương xa.

“Đó là gì?”

Bách Chiến nhún vai: “Tôi cũng chịu. Tiếng vang này thường thỉnh thoảng xuất hiện. Chính vì thế, nơi đây liền được người đời sau gọi là ‘Thành Long Ngự’*.”

(*) long ngữ: tiếng của rồng

Thiên Lý nhìn tòa "Thành Long Ngự" này, lẩm bẩm: “Thành? Không phải, thay vì nói là một tòa thành, nó càng giống một cỗ máy phi hành hơn.”

“Máy phi hành?” Bách Chiến và Tà Đường đồng thời lên tiếng, ngay cả Thái Kha cũng không nhận được lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Những gì lộ ra chỉ là một góc của cỗ máy phi hành thôi.” Thiên Lý đi dọc theo rìa thành Long Ngự, tuy cảm giác của cô chỉ có thể thăm tách ra một bộ phận, nhưng cô vô cùng chắc chắn, đây tuyệt đối là một phương tiện giao thông chưa bao giờ xuất hiện, có lẽ nó là "UFO"*?

(*) UFO: viết tắt của “unidentified flying object”, nghĩa là “vật thể bay không xác định”

Nó cao khoảng hơn hai nghìn mét, rộng gần một nghìn mét, hình chóp, 80% phần thân phân đốt đều bị vùi dưới lòng đất.

“Vậy tường thành xung quanh thì giải thích thế nào?” Tà Đường nhìn bốn phía, nghi ngờ nói, “Bức tường thành này chỉ xây bằng đất đá bình thường, ai sẽ vây một bức tường thành quanh một cỗ máy phi hành chứ?”

Bách Chiến sờ trán, trả lời: “Điều này cũng không khó đoán. Nếu cỗ máy phi hành này vì bị hỏng mà bị vùi ở đây, có lẽ người xưa đã coi là một vật trời ban để thờ cúng, hẳn là tường thành đã được xây lúc đó.”

Thái Kha gật gù đầu, hơi nghiêng về phỏng đoán của Bách Chiến.

Tà Đường sờ cằm, trầm ngâm rồi nói: “Cũng có lý. Trong vũ trụ vốn tồn tại rất nhiều tinh cầu văn minh, vài nghìn năm trước cũng có sinh mệnh ngoài hành tinh tới Áo Lạc của chúng ta, cũng không lạ lắm gì, hơn nữa như vậy cũng có thể giải thích vì sao từ trước tới giờ chúng ta vẫn chưa từng thấy loại kim loại này.”

“Vây, Thiên Lý, em có thể tìm được cửa vào không?” Bách Chiến hỏi.

“Ngay đây thôi.” Thiên Lý đáp, “Dưới chân chúng ta chính là cửa vào.”

Bách Chiến mừng rỡ, phát tay nói: “Mọi người lui về sau đi.”

Đội mấy người lùi xa, anh ta đối diện với thành Long Ngữ, gương mặt vốn đang vui cười trở nên nghiêm túc, giang hai tay ra, khuỷu gối xuống, hít sâu một hơi, gầm nhẹ: “Mở!”

Lấy anh ta làm trung tâm, đất cát xoay tròn theo năng lượng, chậm rãi hình thành một vòng xoáy, lập tức, trong lòng đất truyền đến tiếng vang âm ầm, mặt đất chấn động, một khe hở có hình cầu thang kéo dài từ dưới chân anh ta đến rìa thành Long Ngữ xuất hiện, không ngừng mở rộng, cát bụi nổi khắp bốn phía, che khuất bầu trời, uy thế kinh người.

Chỗ da bị đất cát quét qua hơi đau nhức, mấy người bên ngoài vội dùng ống tay áo che mặt.

Tra Nhĩ bảo vệ Thiên Lý, ôm chặt cô vào lòng.

Tuy không nhìn thấy, nhưng Thiên Lý lại biết rõ biến hóa bên chỗ Bách Chiến hơn tất cả mọi người, sau mấy chục phút, chấn động dừng lại, đất cát cuồng loạn trên trời cũng nhanh chóng rơi xuống, khói bụi tan đi, một con đường dài sâu thẳm hiện ra trước mặt mọi người.

Bách Chiến vỗ vỗ cái đầu đầy cát và đất, hét: “A, mệt chết ông mày rồi.”

Trong lòng Thiên Lý có chút rung động, thực lực của Bách Chiến còn mạnh hơn những gì cô nghĩ, vận dụng năng lượng lớn đến thế mà anh ta vẫn có thể thành thạo.

Mấy người thấy đã thông lối đi, cũng không nhiều lời nữa, lần lượt tiến vào.

Dưới mặt đất u ám, mọi người bật đèn đã chuẩn bị sẵn, cẩn thận dò từng bước.

Đi được khoảng mấy mươi phút, cuối cùng cũng thấy đầu ra.

Trước mặt là một vách tường kim loại nghiêng, bên trên không có kí hiệu đặc biệt gì, dường như là một thẻ hoàn chỉnh, hoàn toàn không thấy cửa ở đâu.

Tả Đường hỏi: “Đây thực sự là cửa vào sao? Đi vào bằng cách nào?”

Thiên Lý tiến lên phui bùn đất trên vách tường kim loại xuống, áp tay vào tinh tế cảm nhận. Cái UFO này rõ ràng đã được chế tạo bằng kỹ thuật hoàn toàn khác với tinh cầu này, hơn nữa đã cạn kiệt năng lượng, nếu không nắm rõ nguyên lí hoạt động của nó, e rằng khó mà mở được.

Song, may thay, chớp cửa kim loại có kẽ hở, có thể là do va chạm hoặc nguyên nhân gì khác mà bị hư hại. Như vậy, mới có đủ sức phá vỡ.

Thiên Lý nói suy nghĩ của mình cho đám người Bách Chiến.

Họ nhảy lên trên, sau khi xác nhận là đúng, liền tập trung năng lượng, bắt đầu phối hợp phá cửa.

Sau một phen trắc trở, cuối cùng họ đã thành công tiến vào trong thành Long Ngữ. Đeo mặt nạ bảo hộ chín chu, họ tò mò dò xét khắp nơi.

“Chắc chắn, không biết người ngoài hành tinh có mỹ quan không vậy?” Tả Đường khinh thường nói, “Nhìn kết cấu này, y như tổ ong.”

Hai bên là tầng tầng lớp lớp các vách tường, lối đi thì quanh co vòng vèo, càng kì lạ hơn là, tất cả gian phòng đều không có cửa.

Bách Chiến nói thầm: “Bọn họ cũng không cần ** à?”

(**) Không rõ chỗ này là gì, chắc là ý nghĩa nó cũng không trong sáng gì - Ngân, có thể là ám chỉ đi WC đó (Vũ)

“Không phải không cần **.” Thiên Lý nói, “Cửa phòng của họ có lẽ đều là cửa năng lượng. Bây giờ không có năng lượng, đương nhiên là không thể mở được rồi.”

“Quá phí phạm!” Tả Đường kêu lên, “Lấy năng lượng làm cửa? Đầu óc họ bị trục hóa thú giẫm rồi à?”

Thiên Lý cũng không cho là như vậy. Trong cỗ máy phi hành này cũng không có lối đi phức tạp gì, cũng không có cả trung khu năng lượng và các linh kiện máy móc gì đó, đây quả là một điều khó có thể tưởng tượng nổi đối với một cỗ máy vận tải cỡ lớn. Cách giải thích duy nhất là, cỗ máy phi hành này được chế tạo từ một vật liệu kim loại đặc biệt, hơn nữa cách sắp xếp cũng rất có quy luật, nhìn như lộn xộn, thật ra lại liên kết chặt chẽ với nhau. Giống như quy tắc văn lộ mà cô khắc, tự hình thành một thẻ hoàn chỉnh.

Đám người Bách Chiến kiểm tra nhiều gian phòng, cũng không thu hoạch được gì. Trải qua mấy ngàn năm, nhiều thứ bên trong cũng đã bị phong hóa*, những gì còn lại chỉ là một vài vật kỳ lạ hiếm có, không có giá trị gì.

(*) phong hóa: quá trình phá hủy, làm biến đổi đá, khoáng vật

Họ cũng chẳng nổi giận, tiếp tục thăm dò.

“Thiên Lý, cẩn thận một chút.” Bách Chiến thấy Thiên Lý đi rất nhanh, không nhìn được lên tiếng nhắc nhở.

Thiên Lý cũng không quay đầu lại, nói: “Không sao đâu, trong này đã không còn sinh vật sống nào.”

Bách Chiến hơi kinh ngạc, nhìn bóng lưng cô, dường như có điều suy nghĩ, xem ra anh ta đã đánh giá đẳng cấp linh giác của cô bé này rồi.

Phạm vi cô bé do thám được, rốt cuộc giới hạn đến đâu?

Thiên Lý trực tiếp đi đến một căn phòng na ná nhà kho, căn phòng này rất rộng, cao gần 100m, rộng chừng 50m, không gian hình sáu cạnh, trên vách tường chia ra nhiều ô ngăn cách với nhau dùng để xếp đồ, đa số đều trống không, chỉ còn một ít vũ khí kim loại đặt ở đó. Nhưng thứ khiến Thiên Lý chú ý chính là mấy chục quả hình cầu giống trứng gà đặt ở bên trong.

Chỗ cao cách mặt đất chừng hơn ba mươi mét như vậy, cũng không biết người ngoài hành tinh dùng cách gì để lấy nó xuống, chẳng lẽ họ đều biết bay sao?

Để Tra Nhĩ cảm mấy thứ đó xuống, Thiên Lý giữ một khối cầu, vuốt ve một hồi, trong lòng khó nén kích động.

Đây là...

“Đây là cái gì?” Giọng Bách Chiến đột nhiên vang lên bên tai.

Về mặt Thiên Lý không thay đổi, thản nhiên nói: “Không biết, đang nghiên cứu.”

Anh ta ngẩng đầu nhìn xung quanh một lượt, cảm thán, “Khá lắm, đây là kho vũ khí à?”

“Hẳn là vậy.” Thiên Lý buông vật trên tay xuống, ở tầng giá đựng đồ cuối cùng có một vật hình dạng kỳ quái, loay hoay một lúc, phát hiện chính giữa có một lỗ khảm, thăm nghĩ: Chẳng lẽ đây là thứ dùng để lắp đặt cái hình cầu này sao?

Hiển nhiên Bách Chiến cũng có suy nghĩ giống cô, anh ta trực tiếp ghép khối hình cầu vào lỗ khảm, quả thực là nguyên bộ, nhưng cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

“Đây là một loại năng lượng thể, chỉ là đã quá lâu rồi, năng lượng đã cạn hết.” Bách Chiến tiếc nuối nói, “Thật là đáng tiếc, tôi còn muốn biết vũ khí công nghệ cao của người ngoài hành tinh là như thế nào mà.”

Cạn năng lượng ư? Không, hoàn toàn không.

Vừa rồi, Thiên Lý đã cảm ứng được rõ ràng, năng lượng trong quả cầu chẳng những chưa cạn mà còn rất dồi dào. Nó được vỏ bảo vệ cực kì hoàn hảo, thậm chí không bị trực khí ảnh hưởng, vẫn ổn định sống động như cũ. Chỉ cần tìm ra phương pháp mở khối cầu này, cũng có nghĩa là... Cô có thể chế tạo ra máy móc dùng được trong vùng đất trọc hóa!

Cô kim nhip tim đang đập loạn lại, bình tĩnh nói với Bách Chiến: “Có thể đưa cho tôi mười tám khối cầu này không? Tôi muốn nghiên cứu chúng.”

Bách Chiến nhú mày, tia sáng trong mắt lóe lên, cười nói: “Không thể cho em hết, tôi muốn một nửa.”

Thiên Lý sững sờ: “Vật không có ích, chú muốn làm gì?”

Bách Chiến ngồi xổm xuống trước mặt cô, duỗi ra một ngón tay nói: “Chỉ có tôi cảm thấy vô dụng thôi.”

“Có ý gì?” Thiên Lý nhú nhú mày. Chẳng lẽ anh ta phát hiện cái gì? Minh lộ ra sơ hở ở đâu ư?

Bách Chiến mang vẻ mặt đã lâu rồi không được ăn đòn: “Không nói cho nhóc, dù sao anh cũng muốn một nửa.”

Thiên Lý im lặng, có ý muốn tranh thủ, nhưng lại lo mình biểu hiện thái quá, sẽ đưa tới càng nhiều nghi ngờ, đành phải nói: “Được rồi, tôi còn muốn một ít vũ khí.”

“Không thành vấn đề.” Lần này ngược lại, Bách Chiến trả lời rất sáng khoái.

Thiên Lý chần chờ một chút, muốn nhắc anh ta bảo quản mấy quả cầu năng lượng này cho cẩn thận, nhưng suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không hé miệng.

Bách Chiến không để lại dấu vết dò xét cô, trong lòng thầm khen nhóc quý này thật sự bảo trì bình thân.

Trên thực tế, vừa mới bắt đầu anh ta quả không để ý mấy quả cầu năng lượng này, nếu là vũ khí thì còn có thể tìm mấy người chế tạo máy móc tới nghiên cứu.

Nguyên do anh ta thay đổi, là vì Thiên Lý nói ra một con số — “Mười tám”.

Những quả cầu năng lượng còn đó, nếu trong lòng không quan tâm, ai sẽ đi kiểm kê số lượng chứ? Cho dù muốn kiểm, cũng phải kiểm lúc phân phối mới đúng.

Trên mặt Thiên Lý vẫn bình tĩnh, nhưng sơ hở cô lỡ để lộ ra trong lời nói, rất không may đã bị Bách Chiến bắt được.

Không thể không nói, đây là một người đàn ông bề ngoài hào sảng, trong lòng lại vô cùng tỉ mỉ và gian xảo.

“Thiên Lý, làm một cuộc giao dịch nhé?” Bách Chiến bắt ngờ mở lời.

Giao dịch? Người đàn ông này lại muốn cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chương 66

Đám người Thiên Lý lục soát hai ngày ở thành Long Ngữ, cũng thu hoạch được khá nhiều khí giới công nghệ cao vẫn có thể coi là hoàn hảo, còn phần lớn những thứ khác đều đã hư hại hoặc là oxy hóa, khó mà phân biệt được chủng loại. Mặt khác, Thiên Lý còn kiểm tra cả trung tâm điều khiển của cỗ máy phi hành này, nhưng đáng tiếc, hình thức thao tác và kết cấu chính thể của cỗ máy đều rất khó đoán, ngoại trừ vài thiết kế lắp đặt trụ cột, những phần khác đều rất lạ lẫm, điều này khiến cho Thiên Lý có cảm giác hết cách, cuối cùng chỉ có thể lưu lại bản vẽ dựa theo nguyên hình, đợi sau này có thời gian rồi nghiên cứu tiếp.

Sau đó, Thiên Lý mang đi chín khối cầu năng lượng, mười món vũ khí cùng mấy khối kim loại đặc thù (vật liệu chủ yếu để chế tạo cỗ máy phi hành).

Lúc rời đi, Bách Chiến lại lắp đặt về, một lần nữa giấu cỗ máy phi hành đi. Có lẽ đối với những nhân viên nghiên cứu khoa học, cỗ máy phi hành này chính là bảo bối, nhưng đối với những lính đánh thuê như bọn họ thì lực hấp dẫn cũng chẳng lớn là bao, cùng lắm cũng chỉ là một món đồ mới lạ mà thôi. Đặc biệt là khi nhìn thấy đồng “phế phẩm” mà đám Bách Chiến mang về kia, mọi người liền lập tức mất đi chút hứng thú khám phá cuối cùng.

Nếu không ngoài ý muốn, thành Long Ngữ sẽ lại một lần nữa trở thành mảnh đất trọc hóa hoang vu ngủ say ở đó.

“Bất kể em có thể nghiên cứu ra thành quả gì, nhưng nếu em muốn những khối cầu năng lượng này, vậy nhất định phải dùng một thứ gì đó khiến tôi cảm thấy hứng thú để đổi.” Trên đường trở về thành, nghĩ đến giao dịch với Bách Chiến lúc trước, Thiên Lý lại cảm thấy đau dạ dày.

Trên tay cô có rất nhiều thứ khiến cho anh ta cảm thấy hứng thú, nhưng cô cũng không tin tưởng người đàn ông này lắm, một khi để lộ ra quá nhiều, chắc chắn sẽ gây bất lợi cho mình. Nhưng mà trước mắt, đáp ứng lại an toàn hơn là từ chối, song cuối cùng có đổi hay không thì cũng là do cô lựa chọn.

Thiên Lý nói: “Nếu như vậy thì lúc tôi cần, anh cũng phải trợ giúp.”

“Đương nhiên rồi.” Bách Chiến cười như không nói, “Điều kiện tiên quyết là, em phải chứng minh được mình có giá trị đó trước đã.”

Thiên Lý không nói gì, chỉ tặng lại cho anh ta một nụ cười, trong nụ cười đó ẩn chứa tự tin làm Bách Chiến nướng nẩy.

Tiếp xúc với người đàn ông này, trong lòng Thiên Lý luôn giữ một phần kiêng dè và một phần cảnh giác, không muốn đắc tội, nhưng cũng không muốn đến gần. Nhưng không thể phủ nhận, có một viện binh mạnh như vậy cũng mang đến không ít thuận lợi cho cô.

Trong lòng hai người đều có suy nghĩ riêng. Thiên Lý nói chưa chắc đã là thật, Bách Chiến cũng chưa chắc đã tin hết. Sau này có thể hợp tác hay không, cho dù là ai cũng không thể đoán trước.

Sau đó, Thiên Lý lại ở lại thành Nguyệt Hoa hơn mười ngày, cho đến khi rương hòm giữ đồ đều đầy, cô mới quyết định lên đường quay về 5D09. Thành Nguyệt Hoa cũng không phải là nơi tốt để khắc quy tắc và chế tác vũ khí, xung quanh cô có rất nhiều ánh mắt, có tay sai của Bách Chiến, cũng có chút lính đánh thuê nhàm chán. Nhưng cũng bởi có Bách Chiến mà không người nào dám đến quấy rối, cô và Tra Nhĩ có thể thuận lợi rời đi.

“Cứ để cho con nhóc rời đi như thế sao?” Tả Đường nói với Bách Chiến đang ngồi xôm trên mặt ghế ăn táo, “Không phải anh vừa ý nó sao?”

Bách Chiến crompt crompt vài miếng đã ăn xong, nói: “Còn quá nhỏ.”

“Nếu anh thật sự thích, sẽ quan tâm đến số tuổi sao?” Về mặt Tả Đường không cho là đúng.

Bách Chiến cười mà không nói.

Thái Kha đang chà lau vũ khí đột nhiên nói: “Chưa từng thấy anh tích cực với một đứa bé bao giờ. Anh xác định cô bé có giá trị đó sao?”

Bách Chiến tùy ý xoa tay lên trên quần áo, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cười nói: “Tạm thời khó nói là có cái giá trị đó hay không, nhưng mà theo quan sát của tôi, cô bé quả thực rất đặc biệt. Cả thanh niên bên người cô bé kia nữa, thực lực vô cùng mạnh mẽ, tôi cũng không chắc là mình thắng được cậu ta không.”

Tà Đường và Thái Kha đồng thời nhìn anh ta một cách kinh dị.

Tà Đường nói: “Tuy rằng tôi cũng biết tên đó không tồi, nhưng cũng không thể mạnh đến mức ngang tay với anh đi?”

“Có mạnh hay không, các cậu phải chờ xem thôi.” Bách Chiến ha ha cười nói, “Nhóm người Phở Lâm kia đã không chịu ngồi yên nữa rồi, tên đó sẽ không chịu bỏ qua bất kỳ cơ hội nào khiến cho tôi khó chịu đâu, ha ha, chúc bọn chúng may mắn.”

...

Thiên Lý dùng Phiêu phù xa lại, rà soát số người mai phục xung quanh, sáu người, đẳng cấp năng lượng trung bình, dùng thế trận như vậy để đối phó hai người, không khỏi có chút “chuyện bé xé ra to”.

“Tra Nhĩ, giờ không cần nể mặt nữa, giải quyết hết đi.” Thiên Lý lạnh lẽo nói.

Bóng Tra Nhĩ lóe lên, biến mất không dấu vết. Ngay sau đó, chỉ nghe thấy trong rừng truyền ra tiếng vang rất nhỏ, bóng cây rung rinh, giấu giếm sát cơ.

Người trong tối ngay cả kêu cũng không kịp đã đầu than hai nơi, Tra Nhĩ có thể ẩn thân giống như một vị tử thần vô hình, thỏa thích vung vẩy lưỡi hái của mình gạt hái sinh mệnh của người khác.

Thiên Lý cố nén cảm giác không khỏe trong người, không ngừng tự nói với mình, chắc chắn đã có không ít người bình thường chết trong tay đoàn người này, giết cũng đã giết, mình không nên mềm lòng.

Hiển nhiên bọn họ cũng không phải là người của Bách Chiến, dùng bọn họ để lập uy, cũng có thể tăng phần lượng của mình trong lòng Bách Chiến. Có thể duy trì địa vị ngang hàng hay không, đều dựa vào thực lực.

Cũng chỉ ít lâu sau, Tra Nhĩ chạy từ trong rừng ra, trên tay máu me boang lổ.

Thiên Lý không nói gì, chỉ lấy khăn tay ra lau cho hắn. Tra Nhĩ yên lặng nhìn cô, trong mắt là tín nhiệm không chút nghi ngờ.

Thiên Lý không nhìn thấy, nhưng có thể cảm giác được. Đôi khi loại tín nhiệm này sẽ khiến cô thấy xấu hổ, mặc dù là trợ hóa nhân, nhưng lòng dạ Tra Nhĩ lại vô cùng thuần khiết (Ngân: vâng “thuần khiết” cực áy >”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: chương 67

“Linh, Kỵ Sĩ “

Thiên Lý và Tra Nhĩ vừa bước vào thành Tây Ma, một giọng nói liền xuất hiện trong đầu. Cô không hỏi vị trí của Liên Hoành đã trực tiếp đi đến khu biên giới phía đông.

Liên Hoành nhìn hai người đang đi tới đây, đẩy kính mắt, trong lòng lại cảm thấy kinh ngạc với năng lực linh giác của Thiên Lý.

Lôi Liệt lên tiếng chào hỏi Thiên Lý, mở miệng nói: “Chắc em cũng biết tình huống rồi. “

Thiên Lý gật đầu: “Trước khi đám Thiên Ca mất tích, cũng không để lại bao nhiêu manh mối hữu dụng, chúng ta phải cực kỳ cẩn thận. “

Liên Hoành cũng nói: “Ừm, đúng vậy, quả thực việc này rất kỳ quái, cũng khác nhiệm vụ lần trước, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa, cũng không thể cam đoan an toàn một trăm phần trăm “

“Nói nhiều cũng vô ích. “ Giọng Lôi Liệt lạnh lùng nói, “ Giờ nên tìm nơi nghỉ một đêm trước, ngày mai rồi xuất phát. “

Vì vậy tất cả đều tự đi nghỉ ngơi.

Hôm sau, mấy người tập hợp lần nữa, cùng nhau đi tới rừng rậm phía đông, nơi mà các thành viên trước lần lượt mất tích.

Dọc đường cũng khá thuận lợi, ngay cả dã thú cũng không gặp một con.

Đột nhiên, Thiên Lý mở miệng nói: “ Chờ chút. “

Lôi Liệt và Liên Hoành phía trước cũng đồng thời dừng lại, xoay người nhìn cô.

Thiên Lý ngồi xổm xuống, đưa tay áp lên mặt đất.

Đây... là cái gì?

Phía trước cách đó bảy – tám trăm mét, xuất hiện vài dao động năng lượng quen thuộc, cách mặt đất khoảng gần trăm mét có chôn năm khối... nhưng tinh thạch*. Đúng vậy, đúng là nhưng tinh thạch xuất hiện ở sâu trong quảng mộ Phạm Nại Nhĩ, vốn là quả của một loại thực vật họ mây tên là “Độc nhưng“, dị năng giả ăn nó vào, có thể kết xuất ra một loại nhưng tinh thạch có thuộc tính giống với dị năng của anh ta.

(*) xuất hiện tại chương 26 – trang 37

Lúc ấy kẻ sử dụng nhưng tinh thạch này là một gã trọc hóa nhân không gian, nhờ dị năng được tăng phúc mà đã dùng sức một mình vây khốn không ít lính đánh thuê.

Độc nhưng là một loài thực vật hiếm có đã được xác nhận là không còn tồn tại, Thiên Lý đã thiếu hỷ rằng độc nhưng ma hóa ở trong quảng mộ Phạm Nại Nhĩ kia, vốn tưởng rằng sẽ không nhìn thấy bao giờ nữa, ai ngờ vậy mà lại phát hiện nhưng tinh thạch ở đây, hơn nữa cũng là nhưng tinh thạch thuộc tính không gian.

Đây có phải cũng đồng nghĩa, trên thế giới bây giờ vẫn còn tồn tại độc nhưng hay không? Chẳng lẽ năm đó gia tộc Ách Tu Lạp bởi vì xây dựng quảng mộ Phạm Nại Nhĩ khiến cho trọc khí xâm lấn vẫn chưa hoàn toàn suy tàn, ngược lại sau khi bị thành Thánh trọc xuất thì chuyển xuống dưới lòng đất, bí mật phát triển?

5 khối nhưng tinh thạch không gian hợp thành một vòng tròn giống như pháp trận, trong phạm vi cảm giác của Thiên Lý có chừng hơn 4 vòng trận như vậy, phân bố bình quân tại biên giới một khu vực, mà dưới lòng đất của khu vực này là một tòa thành thị ngầm cực lớn, Thiên Lý có thể mơ hồ cảm giác được dao động năng lượng của rất nhiều cơ thể mang sinh mệnh ở đó. Theo phỏng đoán như vậy thì phạm vi thành thị dưới mặt đất này ước chừng phải đến gần 1000 ki-lô-mét vuông.

Hiển nhiên, những người mất tích nhất định là bị truyền tống đến thành thị ngầm này.

Nhưng mà truyền tống không gian cần dị năng giả không gian tạo ra nhưng tinh thạch này điều khiển, trừ phi bọn chúng đã nắm giữ kỹ thuật không gian.

“Linh, em phát hiện được gì sao?” Liên Hoành hỏi.

“Tôi nghĩ, tôi đã biết tại sao những người đó mất tích.” Thiên Lý đứng lên, về mặt bình tĩnh.

Hai người Liên Hoành và Lôi Liệt nghe vậy, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Thiên Lý bèn giải thích qua một lần cho họ, nhưng cũng không nói cụ thể chỗ bố trí trận không gian.

Nhưng chỉ điều này thôi cũng đã đủ khiến hai người giật mình, cô bé chỉ sờ qua mặt đất thôi, đã dò xét được nhiều tin tức như vậy ư?

Liên Hoành há to miệng muốn hỏi làm sao em biết được, nhưng lời đến bên miệng lại đổi thành một vấn đề khác: “Nói vậy, chẳng phải là chúng ta hoàn toàn không thể tiếp cận sao?”

Thiên Lý không nói gì.

Lôi Liệt lại nhìn về phương hướng thành thị ngầm, khóe miệng nhếch lên nụ cười: “Thú vị, thậm chí ngay cả truyền tống không gian cũng có thể làm được, chủ nhân của thành thị ngầm này rõ ràng cũng là một nhân vật nhĩ, tôi muốn đi gặp xem sao.”

“Quá nguy hiểm.” Liên Hoành không đồng ý, □

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 68

Thiên Lý tiếp tục cảm giác, nhanh chóng phát hiện vị trí của Lôi Liệt và Liên Hoành, một người ở phòng giam số 5, người kia ở số 17, Tra Nhĩ thì lại không bị nhốt, hẳn có thể tàng hình, tự do đi lại, tạm thời chưa cần lo lắng.

Tất cả những phòng giam xung quanh đều nhốt dị năng giả, có mấy người ở trong trạng thái tinh thần đặc biệt không tốt, hiển nhiên là do bị nhốt trong

một thời gian quá dài.

Cũng không biết đối phương định xử trí họ thế nào?

Rất nhanh, nghi vấn của Thiên Lý đã được giải đáp.

Trong hai ngày, không một ai để ý họ, cứ giam giữ như vậy, phải tự giải quyết vấn đề ăn uống, mặc cho không chịu đựng nổi, thì muốn xin tha thứ cũng không có cơ hội. Cho đến khi đối phương cảm thấy giam đủ rồi, mới thả người ra, ai không chết thì phải đeo vòng kim loại, người chết thì trực tiếp thiêu hủy. Sau hai ngày, Thiên Lý đã thấy ba dị năng giả tử vong, còn có một số người trở nên điên cuồng. Thật quá tàn nhẫn.

Trong loại phòng giam này ngay cả camera giám sát cũng không có, chắc hẳn là để phòng ngừa dị năng giả hệ điện lợi dụng dị năng để công kích. Nói cách khác, hoàn toàn không thể tìm ra một kẻ hở.

Hiện giờ, Thiên Lý chỉ cảm thấy may mắn, may thay cô mang theo không ít đồ ăn dạng nén, nếu không với tổ chất cơ thể của cô, tuyệt đối không sống được quá bảy ngày.

Hai ngày này, Liên Hoành cũng không liên lạc với cô, dường như đang bị ai đó công kích, tinh thần lực vô cùng yếu, không thể gắng cảm ứng tâm linh cự ly xa, cho dù có Truy Hồn cũng không thể đền bù sự tổn hại của tinh thần lực.

Cô vừa nhai nuốt đồ ăn một cách máy móc, vừa cảm giác sự thay đổi xung quanh.

Đột nhiên, cô nói một câu quái lạ: “Tiêu Âm, là anh à?”

Người đàn ông cách cô hai gian phòng thay đổi sắc mặt, hé miệng nói gì đó.

“Tôi không nghe thấy anh nói gì.” Thiên Lý tiếp tục nói, “Nếu anh là Tiêu Âm thì hãy gõ lên tường một cái.”

Người đàn ông nọ quả nhiên gõ một cái lên tường.

“Rất tốt, Tiêu Âm, tôi là Linh, cũng đến từ Ngu Giả.”

Lập tức Tiêu Âm kích động nói gì đó.

Thiên Lý nói: “Đừng kích động, yên lặng nghe tôi nói, lần này theo tôi còn ba người nữa, một người là Xích Cừu, ở phòng số 5, người thứ hai tên là Liên Hoành ở phòng số 17, người còn lại là Kỵ Sĩ, trước mắt vẫn đang ẩn ở ngoài đội thời cơ.”

Tiêu Âm bình tĩnh trở, khẽ gõ lên vách tường.

Thiên Lý lại hỏi: “Anh đã bị giam bao lâu rồi?”

Tiêu Âm vẽ ra con số 21 lên vách tường.

“Chắc là thức ăn của anh đã tiêu hao khá nhiều.”

Tiêu Âm gõ một cái.

“Anh có biết dị năng giả bị giam bao lâu mới được thả không?”

Tiêu Âm vẽ ra con số 30.

Cần thời gian dài như thế ư? Thiên Lý trầm tư một chút, lại nói: “Giờ anh lấy giấy bút ra đi, tôi nói cho anh kết cấu tòa thành dưới mặt đất, anh hãy vẽ thành một tấm bản đồ.”

Tiêu Âm lập tức lấy giấy bút trong ba lô ra, ngón tay hơi run. Ở trong phòng khép kín khốn đốn hơn hai mươi ngày, gần như mất hết hi vọng, giờ lại có được cơ hội sống sót, sao có thể không kích động.

Nghe “Linh” tự thuật, anh ta cẩn thận nghe, vẽ từng nét một.

Hơn nửa canh giờ, cuối cùng bản đồ đã hoàn tất.

“Nếu không có gì ngoài dự liệu, anh sẽ được ra sớm hơn những người ở đây một chút, lúc ra ngoài đừng phản kháng, cứ nghe theo sự sắp xếp của đối phương, sau đó nghĩ biện pháp liên lạc với Kỵ Sĩ ở ngoài. Phương thức liên lạc là...” Thiên Lý phác họa cho anh ta biểu tượng ô văn lộ, đây chính là ô biểu tượng thường có trong trò chơi của Tra Nhĩ, hẳn xem qua là hiểu.

“Sau khi anh liên hệ được thì không cần nói gì hết, chỉ cần nói vị trí của tôi cho anh ta là được, tôi ở phòng giam số 29.”

Tiêu Âm hơi khó nhiều nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đột nhiên, Tiêu Âm đứng phắt dậy, khẩn trương nói mấy câu.

Thiên Lý nói: “Anh muốn nói gì thì viết ra đi.”

Tức thì, Tiêu Âm viết một hàng chữ.

Dựa theo nét viết, Thiên Lý có thể nhận ra nội dung: [Vừa rồi tôi nghe mấy người ở ngoài nói hai ngày trước bắt được một cô bé, giờ đang chuẩn bị mang người đến cho trưởng quan gặp. Người họ nói không phải là em chứ?]

“Đúng là tôi.” Những ngày nay, ngoại trừ cô, trong nhà giam cũng không có cô bé nào.

[Vậy giờ phải làm sao?] Tiêu Âm không kim được mà lo lắng.

Sắc mặt Thiên Lý lạnh lùng, bình tĩnh nói, “Anh không cần lo cho tôi, nhớ bảo vệ bản thân, lưu ý tình huống xung quanh, tùy cơ ứng biến.”

Sau cùng, Tiêu Âm chỉ viết bốn chữ: [Bọn họ đến rồi.]

Không bao lâu sau, một mặt tường trong phòng Thiên Lý từ từ mở ra, bên ngoài có hai binh sĩ dị năng đang đứng, cởi bỏ lớp vòng bảo vệ.

Một trong hai người nói: “Quý nhỏ, ra đi, vận may của mày đến rồi.”

Mặt Thiên Lý vẫn không cảm xúc, cô đứng lên.

Gã còn lại dùng súng đẩy cô ra ngoài, sau đó bắt đầu cởi trang bị của cô, từ ba lô đến máy tính, rồi đến vũ khí, tất cả bị bọn chúng lấy đi, cuối cùng chỉ còn lại quần áo trên người. Trong quá trình này, hai tên lính còn hèn hạ sờ soạng vài cái trên người cô.

Thiên Lý chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Chà chà, không biết sau khi đại ca chơi chán có thể cho chúng ta ném thử không đây?”

“Mày mơ à? Bị đại

□

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 68: Ách Tu Lạp (2)

Thiên Lý tiếp tục cảm giác, nhanh chóng phát hiện vị trí của Lôi Liệt và Liên Hoành, một người ở phòng giam số 5, người kia ở số 17, Tra Nhĩ thì lại không bị nhốt, hẳn có thể tàng hình, tự do đi lại, tạm thời chưa cần lo lắng.

Tất cả những phòng giam xung quanh đều nhốt dị năng giả, có mấy người ở trong trạng thái tinh thần đặc biệt không tốt, hiển nhiên là do bị nhốt trong một thời gian quá dài.

Cũng không biết đối phương định xử trí họ thế nào?

Rất nhanh, nghi vấn của Thiên Lý đã được giải đáp.

Trong hai ngày, không một ai để ý họ, cứ giam giữ như vậy, phải tự giải quyết vấn đề ăn uống, mặc cho không chịu đựng nổi, thì muốn xin tha thứ cũng không có cơ hội. Cho đến khi đối phương cảm thấy giam đủ rồi, mới thả người ra, ai không chết thì phải đeo vòng kim loại, người chết thì trực tiếp thiêu hủy. Sau hai ngày, Thiên Lý đã thấy ba dị năng giả tử vong, còn có một số người trở nên điên cuồng. Thật quá tàn nhẫn.

Trong loại phòng giam này ngay cả camera giám sát cũng không có, chắc hẳn là để phòng ngừa dị năng giả hệ điện lợi dụng dị năng để công kích. Nói cách khác, hoàn toàn không thể tìm ra một kẻ hờ.

Hiện giờ, Thiên Lý chỉ cảm thấy may mắn, may thay cô mang theo không ít đồ ăn dạng nén, nếu không với tố chất cơ thể của cô, tuyệt đối không sống được quá bảy ngày.

Hai ngày này, Liên Hoành cũng không liên lạc với cô, dường như đang bị ai đó công kích, tinh thần lực vô cùng yếu, không thể gắng cảm ứng tâm linh cự ly xa, cho dù có Truy Hồn cũng không thể đền bù sự tổn hại của tinh thần lực.

Cô vừa nhai nuốt đồ ăn một cách máy móc, vừa cảm giác sự thay đổi xung quanh.

Đột nhiên, cô nói một câu quái lạ: “Tiêu Âm, là anh à?”

Người đàn ông cách cô hai gian phòng thay đổi sắc mặt, hé miệng nói gì đó.

“Tôi không nghe thấy anh nói gì.” Thiên Lý tiếp tục nói, “Nếu anh là Tiêu Âm thì hãy gõ lên tường một cái.”

Người đàn ông nọ quả nhiên gõ một cái lên tường.

“Rất tốt, Tiêu Âm, tôi là Linh, cũng đến từ Ngu Già.”

Lập tức Tiêu Âm kích động nói gì đó.

Thiên Lý nói: “Đừng kích động, yên lặng nghe tôi nói, lần này theo tôi còn ba người nữa, một người là Xích Cừu, ở phòng số 5, người thứ hai tên là Liên Hoàn ở phòng số 17, người còn lại là Kỵ Sĩ, trước mắt vẫn đang ẩn ở ngoài đợi thời cơ.”

Tiêu Âm bình tĩnh trở, khẽ gõ lên vách tường.

Thiên Lý lại hỏi: “Anh bị giam bao lâu rồi?”

Tiêu Âm viết con số 21 lên vách tường.

“Chắc là thức ăn của anh đã tiêu hao khá nhiều.”

Tiêu Âm gõ một cái.

“Anh có biết dị năng giả bị giam bao lâu mới được thả không?”

Tiêu Âm viết ra con số 30.

Cần thời gian dài như thế ư? Thiên Lý cân nhắc một chút, lại nói: “Giờ anh lấy giấy bút ra đi, tôi nói cho anh kết cấu của tòa thành dưới mặt đất này, anh hãy vẽ thành một tấm bản đồ.”

Tiêu Âm lập tức lấy giấy bút trong ba lô ra, ngón tay hơi run. Bị nhốt trong căn phòng khép kín hơn hai mươi ngày, gần như mất hết hi vọng, giờ lại có được cơ hội sống sót, làm sao có thể không kích động đây?

Anh ta cẩn thận nghe lời của «Linh», vẽ từng nét một xuống.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, cuối cùng bản đồ đã hoàn tất.

“Nếu không có gì ngoài dự liệu, anh sẽ được ra sớm hơn những người ở đây một chút, lúc ra ngoài cũng đừng nên phản kháng, cứ nghe theo sự sắp xếp của đối phương, sau đó nghĩ biện pháp liên lạc với Kỵ Sĩ ở ngoài. Phương thức liên lạc là...” Thiên Lý miêu tả cho anh ta biểu tượng ô hoa văn, đây chính là ô biểu tượng đội ngũ* thường dùng trong game của Tra Nhĩ, hẳn chỉ cần nhìn một cái là hiểu.

(*) biểu tượng đội ngũ của Tra Nhĩ và Thiên Lý (đội ngũ hoặc tổ đội đều được)

“Sau khi anh liên hệ được thì không cần nói gì hết, chỉ cần đưa vị trí của tôi cho anh ta là được, tôi ở phòng giam số 29.”

Tiêu Âm hơi khó hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đột nhiên, Tiêu Âm đứng phắt dậy, khăn trương nói mấy câu.

Thiên Lý nói: “Anh muốn nói gì thì viết ra đi.”

Tiêu Âm lập tức viết một hàng chữ.

Dựa theo nét viết, Thiên Lý có thể nhận ra nội dung: [Vừa rồi tôi nghe mấy người ở ngoài nói hai ngày trước mới bắt được một cô bé, giờ đang chuẩn bị mang người đến cho trưởng quan của chúng. Người chúng nói không phải là em chứ?]

“Đúng là tôi.” Những ngày nay, ngoại trừ cô, trong nhà giam cũng không có cô bé nào.

[Vậy giờ phải làm sao?] Tiêu Âm không kìm được mà lo lắng.

Sắc mặt Thiên Lý lạnh lùng, bình tĩnh nói, “Anh không cần lo cho tôi, nhớ bảo vệ bản thân, lưu ý tình huống xung quanh, tùy cơ ứng biến.”

Cuối cùng, Tiêu Âm chỉ viết bốn chữ: [Chúng đến rồi.]

Không bao lâu sau, một mặt tường trong phòng giam của Thiên Lý từ từ mở ra, bên ngoài có hai gã lính dị năng đang mở vòng phòng hộ.

Một trong hai gã nói: “Quý nhỏ, ra đi, vận may của mày đến rồi.”

Mặt Thiên Lý vẫn không cảm xúc, cô đứng lên.

Gã còn lại dùng súng đẩy cô ra ngoài, sau đó bắt đầu cởi trang bị của cô, từ ba lô đến máy tính, rồi đến vũ khí, tất cả bị bọn chúng lấy đi, cuối cùng chỉ còn lại quần áo trên người. Trong quá trình này, hai gã còn bi ối sờ soạng vài cái trên người cô.

Thiên Lý chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Chà chà, không biết sau khi đại ca chơi chán có thể cho chúng ta ném thử không đây?”

“Mày mơ à? Bị đại ca chơi xong còn có thể sống được ư? Ồ? Lạ nhỉ, nó không phải dị năng giả.” Tên lính nọ đang chuẩn bị đeo vòng kim loại lên người Thiên Lý, song lại phát hiện không có năng lượng dao động xung quanh cô, không khỏi đồng tình nói, “Không ngờ chỉ là một người bình thường, e là cũng không cảm cự được hai ngày đâu.”

Nói xong cũng lười đeo vòng kim loại cho cô.

“Haiz, cái chỗ qui quái này, đàn bà còn hiếm hơn cả kim loại, tao sắp ghen chết rồi.”

“Thôi đi, không phải mày đã chơi cả đàn ông à.”

“Ha ha, chẳng phải là vì quá chán sao.”

“Nhìn vẻ vô si của mày này...”

Nghe hai gã cười nói không kiêng nể gì, Thiên Lý chợt cảm thấy buồn nôn. Không biết có bao nhiêu người vô tội đã bị mấy tên này sát hại? Đa số những dị năng giả ngoài lòng đất này đều tâm cao khí ngạo, khí phách hăng hái. Nhưng rồi rơi xuống đây, không có lực lượng, không có tôn nghiêm, chỉ đành kéo dài hơi tàn, như cá nằm trên thớt mặc người ta quyết định, quả thực là sống không bằng chết.

Trong lòng Thiên Lý trào dâng lên một con phần nộ. Bất kể chủ nhân tòa thành dưới lòng đất này là ai, cô quyết không để nó tiếp tục tồn tại!

Xuyên qua mấy hành lang gấp khúc, Thiên Lý bị mang tới gần cầu thang, đi thẳng xuống tầng thứ năm.

Tòa thành ngầm có bảy tầng, tầng dưới cùng là trung tâm thành chính. Tầng ba trở đi đều là khu vực khai thác mỏ, trận địa không gian ở ngay vùng ven tầng thứ nhất; tầng thứ tư là phòng gian; tầng thứ năm hẳn là phân khu tập trung trưởng quan, phòng ở đây sạch sẽ lại tinh xảo, còn có rất nhiều phương tiện giải trí; tầng thứ sáu là phòng tích trữ, kho vũ khí, cũng là... nơi trồng độc nhưng.

Quả nhiên, chúng có độc nhưng, nhìn diện tích gieo trồng, ước chừng mỗi năm có thể sản xuất được khoảng từ 30-40 trái.

“Trưởng quan Bang Kỳ, người ngài cần đã được đưa đến.” Gã lính báo cáo với máy liên lạc trên vách tường.

Cửa phòng mở ra, Thiên Lý bị đẩy vào trong.

Ở giữa phòng có một tên mặt sẹo cường tráng khoảng độ bốn mươi tuổi đang ngồi, mặt đầy râu ria, dáng vẻ hung thần ác sát đầy đáng sợ.

“Được rồi, bọn bây ra ngoài đi.”

Hai tên lính cúi người rời khỏi.

Tên mặt sẹo nhìn Thiên Lý từ trên xuống dưới, ánh mắt hết như con sói đói.

“Chà chà, đã lâu không thấy mấy cô bé xinh xắn thế này rồi, xem ra còn chưa khai bao (*) nhỉ? Khắc khắc, tốt, tốt.”

(*) khai bao = bị lấy lần đầu =”= cái churong nó đen đến thế là cùng

Thiên Lý chán ghét nhú nhú mày.

“Tới đây.” Tên mặt sẹo vẫy vẫy tay với cô, cười bi ối nói, “Nếu cô em lanh trí, anh đây sẽ đảm bảo cái mạng này của em.”

Thiên Lý nặng nề bước về phía gã, tim đập kịch liệt, thần kinh kéo căng hết cỡ.

“Rất tốt.” Mặt tên mặt sẹo sáng lên, đưa tay nâng cằm Thiên Lý, khen, “Đúng là vật nhỏ mềm đến nhéo được ra nước, bỏ đây không đợi được nữa rồi.”

Ngón tay Thiên Lý run nhẹ, dốc sức liều mạng nhịn xuống ý nghĩ muốn chạy trốn.

Tên mặt sẹo bắt ngờ ôm lấy cô, cô còn chưa kịp hét toáng lên, toàn thân đã đập xuống giường. Tên mặt sẹo cười lớn, bắt đầu nhanh chóng xé rách quần áo trên người.

Thiên Lý kìm lại sự khẩn trương và buồn nôn dưới đáy lòng, lén lút rút ra một cây châm trong giày bó. Đây là thứ cô giấu đi trước khi bị mang ra, cô biết rõ chúng nhất định sẽ thu trang bị của mình, cho nên vội vàng để lại khi cơ châm trước.

Đây chính là cơ hội duy nhất để cô thay đổi tình thế.

Mặt mũi tên mặt sẹo đầy vẻ không thể chờ được, chỉ cởi quần đã nhảy lên giường, tay gã kéo chân Thiên Lý, rút giày của cô ra, sò lên từ bắp chân.

Cuối cùng Thiên Lý không thể nhẫn nhịn được nữa, đá cho gã một cước, sau đó ôm lấy cánh tay gã, dùng sức cắn.

Tên mặt sẹo lo lắng, vừa đưa tay dò vào trong quần áo cô, vừa cười lớn: “Ha ha, thế này sao? Hơi ngang bướng mới thú vị chứ! Cắn đi, cứ cắn đi, chú đây không sợ đau đâu... U...”

Nói được một nửa, ánh mắt đột nhiên rã rời, vẻ mặt cũng chậm rãi trở nên đờ đẫn.

Châm thành công.

Thiên Lý buông cánh tay của hắn ra, buồn nôn ói ra vài miếng.

Trên thực tế, cô đã sớm nghĩ tới khả năng thất bại. Một khi bại, kết quả chờ đợi cô, chính là địa ngục sống không bằng chết. Khi đó cô thà rằng chết cũng không muốn làm *i cho người khác chơi*. Nhưng cô không có đường lui, nếu đã đi đến một bước này rồi, cũng chỉ có thể dốc toàn lực đi tiếp.

(*) =”= rất đáng tiếc, văn bản viết y xì nguyên như vậy

Cũng may rằng thần may mắn vẫn chưa đi xa, cuối cùng cô vẫn thành công.

“Người tên gì?” Thiên Lý lạnh lùng hỏi.

“Bang Kỳ.”

“Rất tốt, Bang Kỳ, đây là đâu?”

“Thành Nại Mỹ Tư.”

Nại Mỹ Tư (*)? Nữ thần báo thù? Thiên Lý lại hỏi: “Thủ lĩnh thành Nại Mỹ Tư là ai?”

(*) Nại Mỹ Tư , phiên âm tiếng anh nghĩa là nữ thần báo thù.

“Thành chủ Da Lỗ Tát.”

Da Lỗ Tát? Cái tên nghe thật lạ.

“Tòa thành dưới lòng đất này đã thành lập được bao lâu rồi?”

“Không rõ lắm, hai mươi mấy năm trước đã tồn tại rồi.”

“Tòa thành này có dị năng giả không gian sao?”

“Không rõ lắm.”

“Vậy các người khởi động trận địa không gian truyền tống như thế nào?”

“Giữa thành có đầu mối quan trọng khổng lồ, nhưng tới giờ tôi vẫn chưa từng thấy, tôi chỉ phụ trách tù nhân ở khu vực này thôi.”

Xem ra gã đàn ông này cũng không biết nhiều tình hình bên trong. Thiên Lý đi qua đi lại trong phòng. Cô cẩn thận tính toán nhân số bảo vệ, tầng thứ năm có không đến trăm người; bảo vệ nhiều nhất ở tầng ba trở đi; tầng thứ sáu khoảng năm mươi người, nhân số tầng thứ bảy tuy không nhiều lắm, nhưng đều là dị năng giả cấp cao, khó đối phó.

Mà trong nhà tù chỉ có khoảng 60-70 dị năng giả bị giam, trong đó người còn sức chiến đấu không đến một nửa, nếu tập hợp lại, chưa chắc đã chống lại được binh sĩ.

Mặt khác, ở ngoài quảng còn có hơn tám mươi dị năng giả, vấn đề chính là vòng kim loại trói buộc họ có thể lấy xuống không.

“Bang Kỳ, đồ vật dị năng giả mang trên đầu là cái gì? Có thể lấy xuống không?”

“Đó là vòng cấm ức chế năng lượng, không thể cởi bỏ bằng ngoại lực, phải có chìa khóa tương ứng.”

“Chìa khóa gì?”

“Dụng cụ phá cấm.”

“Ở đâu?”

Tên mặt sẹo đứng lên, đi sang gian phòng bên cạnh. Thiên Lý ngăn cản gã, bên cạnh là phòng kiểm soát, trong có máy giám thị, một khi tiến vào phạm vi giám thị, Thiên Lý sẽ bại lộ. Cô nói với tên mặt sẹo: “Người đi lấy thứ đó tới đây.”

Tên mặt sẹo mang tới một dụng cụ kim loại hình hộp ở bàn điều khiển.

Thiên Lý nhận lấy, hỏi: “Sử dụng như thế nào?”

“Tung mặt mã ứng với một cái vòng cấm, nhập mặt mã vào là có thể cởi bỏ.”

“Chỗ người có tất cả mặt mã không?”

“Có, nhưng tôi không nhớ?”

“Vì sao?” Thiên Lý khó hiểu.

“Tôi đều tùy tiện thiết lập, vốn không có ý giải trừ.”

“Khốn nạn!” Lần đầu tiên Thiên Lý tức giận thế này, đây quả đều là một đám súc vật không có nhân tính.

Kim ché lửa giận trong lòng, Thiên Lý chuyển lực chú ý sang dụng cụ phá cấm, dùng cảm giác thẩm tách hình thức tín hiệu trong đó. Sau một lúc lâu, trên mặt cô lộ ra vẻ vui mừng: Thật tốt quá, mình có thể phân tích số liệu tín hiệu ở bên trong.

Nhưng có một điểm rất lạ, vì sao thành chủ Da Lỗ Tát kia có thể yên tâm giao dụng cụ Phá Cấm khổng chế dị năng giả này cho cấp dưới quản lý?

Thiên Lý đưa ra nghi vấn này với tên mặt sẹo.

“Bởi vì tính mạng chúng tôi nằm trong tay thành chủ, ngài chỉ cần động một ngón tay, cơ thể chúng tôi sẽ nổ tung mà chết.”

Thì ra là thế, đại khái là đạo lý cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm mà thôi.

Hiểu ra điểm này, Thiên Lý không hề lo nghĩ nữa. Cô ngồi trên giường im lặng suy tư, một lát sau, cô ngẩng đầu, vẻ mặt kiên định.

Đã muốn chơi thì phải chơi cho lớn!

“Bang Kỳ, nghe kĩ này, đợi tí nữa thì người...”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 70

Trở về từ tầng bảy, kế hoạch bắt đầu hình thành trong lòng Thiên Lý.

Tầng bảy có rất nhiều gian phòng trống, tính cả gian phòng ngủ chính lớn nhất kia; nhưng hiển nhiên phần lớn nhân vật quan trọng đều không ở đây, đây cũng chính là cơ hội của bọn họ. Việc cô cần phải làm tiếp theo là chế tác chìa khóa mở vòng cấm. Dụng cụ phá cấm phải kết nối được với con chip trên vòng cấm mới có thể giải trừ, nhưng mà cô hoàn toàn không có thời gian cũng không có cơ hội đi mở khóa từng cái một, cho nên việc khẩn cấp bây giờ là phải chế tạo ra chìa khóa tương ứng dựa theo nguyên lý của dụng cụ phá cấm.

Cô muốn chế tạo ra tám mươi tư cái chìa khóa trong vòng hai ngày, đây là số lượng dị năng giả ở khu vực khai thác mỏ, nếu như muốn làm thì phải làm cho hết.

Nhưng mà ở đây khác với giải thi đấu vũ khí, thiếu thốn tài liệu một cách nghiêm trọng. Thiên Lý đã tháo dỡ toàn bộ những máy móc có thể, còn phải cố gắng duy trì về ngoài nguyên vẹn của chúng, không để cho người khác nghi ngờ. Mặt khác còn phải dựa vào việc Tra Nhĩ đi trộm linh kiện bỏ đi ở nhà kho.

Trong lòng Thiên Lý không nghĩ đến chuyện gì khác, tinh thần tập trung cao độ, ngoại trừ ăn cơm, ngay cả thời gian ngủ cô cũng không dám lãng phí.

Tất cả những kẻ tù tội ở thành thị ngầm đều không có tên, mà được xưng hô bằng số, cũng khiến Thiên Lý thuận lợi tìm mặt mã tương ứng. Thật ra

không khó để chế tạo chìa khóa, cái khó là kết cấu tinh tế ở bên trong, cần thủ pháp cực kỳ chuẩn xác, chỉ cần hơi sơ suất một chút thôi cũng có thể làm hỏng một phần tài liệu. Để đạt tới xác suất thành công cao nhất, ngay cả tiết tấu hô hấp của Thiên Lý cũng phối hợp nhịp nhàng với tốc độ của tay.

Suốt ba mươi sáu tiếng, ngón tay cô đầy vết máu, móng tay cũng đã gãy thành mấy mảnh. Nhưng cuối cùng cũng vẫn chế tạo thành công tám mươi tư chiếc chìa khóa.

Thiên Lý thở dài một hồi, liên lạc với Liên Hoành: [Liên lạc với tất cả những dị năng giả bị nhốt trong phòng giam, đêm nay bắt đầu hành động.]

[Bố trí cụ thể ra sao?]

[Anh tổ chức những dị năng giả bị nhốt đến tầng bảy trước, chỗ đó chỉ có 11 gã dị năng giả và gần 100 bảo vệ bình thường. Giải quyết hết bọn chúng nhưng đừng động vào phòng thí nghiệm.]

[Vậy bên Tiêu Âm thì sao?]

[Đúng một giờ sáng hành động, tôi sẽ giao chìa khóa mở vòng cấm cho anh ta. Ổn định tình hình ba tầng trên, chiếm cứ toàn bộ trần không gian, chờ không gian mở ra.]

[Hiểu rồi, còn em...]

[Tôi sẽ cố gắng dọn sạch chương ngại cho các anh.]

Bàn bạc kế hoạch cụ thể xong, dường như một tảng đá lớn trong lòng Thiên Lý cũng rơi xuống, toàn thân đều thả lỏng ra, đầu óc hơi choáng váng một chút, cả người không tự chủ được ngã ra đằng sau. Tra Nhi lập tức ôm lấy cô, ân cần nhìn.

Thiên Lý cười nói: “Không sao, chỉ hơi mệt thôi.”

Tra Nhi nâng cổ tay của Thiên Lý lên, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vết máu trên ngón tay cô.

Thiên Lý hơi không tự nhiên, thu tay lại, sờ lên đầu hấn, an ủi: “Ngón tay bẩn, không nên liếm.”

Tra Nhi làm bầm vài tiếng, dường như hơi tức giận.

Thiên Lý lại trấn an hấn một lúc, sau đó để cho mặt sẹo truyền tin đến tất cả trưởng quan của các phân khu, mời bọn họ đến tụ hội ở đại sảnh vào buổi tối.

Cuối cùng hạ lệnh: “Một giờ sáng mở toàn bộ phòng giam.”

Sắp xếp xong mọi thứ, Thiên Lý dùng chút thời gian cuối cùng để bổ sung thể lực.

Lúc 0 giờ, cô để Tra Nhi đi đưa chìa khóa cho Tiêu Âm. Trên quần áo Tiêu Âm vẽ ô hoa văn mà Thiên Lý nói cho anh ta lúc trước, Tra Nhi liếc một cái là có thể nhận ra.

Trong lúc đó, tất cả trưởng quan của các phân khu vừa tiến vào đại sảnh giải trí, vừa trò chuyện vui vẻ, nghị luận xem đêm nay mặt sẹo sẽ mang đến sự kinh ngạc gì cho bọn chúng.

Về mặt Thiên Lý lạnh lùng, chỉ nói một chữ với Tra Nhi vừa trở về: “Giết.”

Tra Nhi lắc mình một cái, biến mất ở cửa ra vào.

Thiên Lý khóa cửa sảnh giải trí lại, người bên trong muốn trốn cũng không trốn được. Tra Nhi đại khai sát giới bên trong, cũng không truyền ra chút tiếng vang nào. Bên ngoài yên lặng lạnh lẽo, trong sảnh lại là một tràng máu tanh. Mấy mươi phút sau, hơn mười tên trưởng quan phân khu đã yên lặng biến mất trên thế giới này.

Cánh cửa mở ra, cả người Tra Nhi đầy máu me đi tới, toàn thân tràn ngập sát khí, nhìn thấy Thiên Lý đang chờ ở cửa mới chậm rãi thu lại, cuối cùng khôi phục bình thường.

“Vết vả rồi, Tra Nhi.” Thiên Lý không quan tâm vết máu trên người hấn, tiến lên ôm lấy eo hấn.

Tra Nhi sung sướng nhếch khóe miệng.

Tiếp đó, bọn họ đi đến tầng bốn, giải quyết hết toàn bộ bảo vệ quanh phòng giam, rồi trực tiếp đến tầng bảy. Lúc này chỉ còn 5 phút nữa là đúng một giờ sáng. Cô phải đến đó trước để mở cửa kim loại bên ngoài ra.

“Đến giờ rồi.” Trong bóng tối, truyền tới giọng nói tỉnh táo của Tiêu Âm.

Vèo vèo, mấy người tù đứng lên, hít thở ồ ồ, trong mắt dường như có một ngọn lửa đang rực cháy, đặng đặng sát khí.

Đột nhiên, mặt đất chấn động, phát ra từng tiếng vang ầm ầm.

“Tôi chờ ngày này mười năm rồi!” Một người đàn ông trung niên khom người xuống, nắm chặt hai đấm, năng lượng trong cơ thể lưu chuyển cực nhanh, tường đá sau lưng chậm rãi hóa thành một vũng bùn lầy.

Cách ông ta không xa, một ngọn lửa giống như rồng quần lên, nhanh chóng nuốt hết bảo vệ canh gác gần đó.

Tiếng kêu thảm thiết nổi lên khắp nơi, một mùi cháy khét đập vào mặt.

Sắt vàng hóa bạc, dây mây phá tường, nước băng trộn lẫn, lửa bùng như sóng, đất đá thành bùn.

Trong bóng tối, ánh sáng năng lượng va chạm long lánh, hơn mười dị năng giả xung phong đi đầu, kéo mấy trăm người tù liệu chết xống tới.

Bọn họ gào thét vang dội, trút toàn bộ đau khổ và si nhục bị

□

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Ách Tu Lạ (4)

Trở về từ tầng bảy, kế hoạch bắt đầu hình thành trong lòng Thiên Lý.

Tầng bảy có rất nhiều gian phòng trống, tính cả gian phòng ngủ chính lớn nhất kia; nhưng hiển nhiên phần lớn nhân vật quan trọng đều không ở đây, đây cũng chính là cơ hội của bọn họ. Việc cô cần phải làm tiếp theo là chế tác chìa khóa mở vòng cấm. Dụng cụ phá cấm phải kết nối được với con chip trên vòng cấm mới có thể giải trừ, nhưng mà cô hoàn toàn không có thời gian cũng không có cơ hội đi mở khóa từng cái một, cho nên việc khẩn cấp bây giờ là phải chế tạo ra chìa khóa tương ứng dựa theo nguyên lý của dụng cụ phá cấm.

Cô muốn chế tạo ra tám mươi tư cái chìa khóa trong vòng hai ngày, đây là số lượng dị năng giả ở khu vực khai thác mỏ, nếu như muốn làm thì phải làm cho hết.

Nhưng mà ở đây khác với giải thi đấu vũ khí, thiếu thốn tài liệu một cách nghiêm trọng. Thiên Lý đã tháo dỡ toàn bộ những máy móc có thể, còn phải cố gắng duy trì về ngoài nguyên vẹn của chúng, không để cho người khác nghi ngờ. Mặt khác còn phải dựa vào việc Tra Nhĩ đi trộm linh kiện bỏ đi ở nhà kho.

Trong lòng Thiên Lý không nghĩ đến chuyện gì khác, tinh thần tập trung cao độ, ngoại trừ ăn cơm, ngay cả thời gian ngủ cô cũng không dám lãng phí.

Tất cả những kẻ tù tội ở thành thị ngầm đều không có tên, mà được xưng hô bằng số, cũng khiến Thiên Lý thuận lợi tìm mật mã tương ứng. Thật ra không khó để chế tạo chìa khóa, cái khó là kết cấu tinh tế ở bên trong, cần thủ pháp cực kỳ chuẩn xác, chỉ cần hơi sơ suất một chút thôi cũng có thể làm hỏng một phần tài liệu. Để đạt tới xác suất thành công cao nhất, ngay cả tiết tấu hô hấp của Thiên Lý cũng phối hợp nhịp nhàng với tốc độ của tay.

Suốt ba mươi sáu tiếng, ngón tay cô đầy vết máu, móng tay cũng đã gãy thành mấy mảnh. Nhưng cuối cùng cũng vẫn chế tạo thành công tám mươi tư chiếc chìa khóa.

Thiên Lý thở dài một hồi, liên lạc với Liên Hoành: [Liên lạc với tất cả những dị năng giả bị nhốt trong phòng giam, đêm nay bắt đầu hành động.]

[Bố trí cụ thể ra sao?]

[Anh tổ chức những dị năng giả bị nhốt đến tầng bảy trước, chỗ đó chỉ có 11 gã dị năng giả và gần 100 bảo vệ bình thường. Giải quyết hết bọn chúng, nhưng đừng động vào phòng thí nghiệm.]

[Vậy bên Tiêu Âm thì sao?]

[Đúng một giờ sáng hành động, tôi sẽ giao chìa khóa mở vòng cấm cho anh ta. Ổn định tình hình ba tầng trên, chiếm cứ toàn bộ trần không gian, chờ không gian mở ra.]

[Hiểu rồi, còn em...]

[Tôi sẽ cố gắng dọn sạch chương ngại cho các anh.]

Bàn bạc kế hoạch cụ thể xong, dường như một tảng đá lớn trong lòng Thiên Lý cũng rơi xuống, toàn thân đều thả lỏng ra, đầu óc hơi choáng váng một chút, cả người không tự chủ được ngã ra đằng sau. Tra Nhĩ lập tức ôm lấy cô, ân cần nhìn.

Thiên Lý cười nói: “Không sao, chỉ hơi mệt thôi.”

Tra Nhi nâng cổ tay của Thiên Lý lên, dùng đầu lười nhẹ nhàng liếm vết máu trên ngón tay cô.

Thiên Lý hơi không tự nhiên, thu tay lại, sờ lên đầu hấn, an ủi: “Ngón tay bẩn, không nên liếm.”

Tra Nhi lăm bằm vài tiếng, dường như hơi tức giận.

Thiên Lý lại trấn an hấn một lúc, sau đó để cho mặt sẹo truyền tin đến tất cả trưởng quan của các phân khu, mời bọn họ đến tụ hội ở đại sảnh vào buổi tối.

Cuối cùng hạ lệnh: “Một giờ sáng mở toàn bộ phòng giam.”

Sắp xếp xong mọi thứ, Thiên Lý dùng chút thời gian cuối cùng để bổ sung thể lực.

Lúc 0 giờ, cô để Tra Nhi đi đưa chìa khóa cho Tiêu Âm. Trên quần áo Tiêu Âm vẽ ô hoa văn mà Thiên Lý nói cho anh ta lúc trước, Tra Nhi liếc một cái là có thể nhận ra.

Trong lúc đó, tất cả trưởng quan của các phân khu vừa tiến vào đại sảnh giải trí, vừa trò chuyện vui vẻ, nghị luận xem đêm nay mặt sẹo sẽ mang đến sự kinh ngạc gì cho bọn chúng.

Về mặt Thiên Lý lạnh lùng, chỉ nói một chữ với Tra Nhi vừa trở về: “Giết.”

Tra Nhi lắc mình một cái, biến mất ở cửa ra vào.

Thiên Lý khóa cửa sảnh giải trí lại, người bên trong muốn trốn cũng không trốn được. Tra Nhi đại khai sát giới bên trong, cũng không truyền ra chút tiếng vang nào. Bên ngoài yên lặng lạnh lẽo, trong sảnh lại là một tràng máu tanh. Mấy mươi phút sau, hơn mười tên trưởng quan phân khu đã yên lặng biến mất trên thế giới này.

Cánh cửa mở ra, cả người Tra Nhi đầy máu me đi tới, toàn thân tràn ngập sát khí, nhìn thấy Thiên Lý đang chờ ở cửa mới chậm rãi thu lại, cuối cùng khôi phục bình thường.

“Vết và rồi, Tra Nhi.” Thiên Lý không quan tâm vết máu trên người hấn, tiến lên ôm lấy eo hấn.

Tra Nhi sung sướng nhếch khóe miệng.

Tiếp đó, bọn họ đi đến tầng bốn, giải quyết hết toàn bộ bảo vệ quanh phòng giam, rồi trực tiếp đến tầng bảy. Lúc này chỉ còn 5 phút nữa là đúng một giờ sáng. Cô phải đến đó trước để mở cửa kim loại bên ngoài ra.

“Đến giờ rồi.” Trong bóng tối, truyền tới giọng nói tỉnh táo của Tiêu Âm.

Vèo vèo, mấy người tù đứng lên, hít thở ồ ồ, trong mắt dường như có một ngọn lửa đang rực cháy, đặng đặng sát khí.

Đột nhiên, mặt đất chấn động, phát ra từng tiếng vang ầm ầm.

“Tôi chờ ngày này mười năm rồi!” Một người đàn ông trung niên khom người xuống, nắm chặt hai đấm, năng lượng trong cơ thể lưu chuyển cực nhanh, tường đá sau lưng chậm rãi hóa thành một vùng bùn lầy.

Cách ông ta không xa, một ngọn lửa giống như rồng quần lên, nhanh chóng nuốt hết bảo vệ canh gác gần đó.

Tiếng kêu thảm thiết nổi lên khắp nơi, một mùi cháy khét đập vào mặt.

Sắt vàng hóa bạc, dây mây phá tường, nước băng trộn lẫn, lửa bùng như sóng, đất đá thành bùn.

Trong bóng tối, ánh sáng năng lượng va chạm long lánh, hơn mười dị năng giả xung phong đi đầu, kéo mấy trăm người tù liều chết xông tới.

Bọn họ gào thét vang dội, trút toàn bộ đau khổ và sỉ nhục bị đè nén bấy nhiêu năm ra.

Binh lính xung quanh hoảng sợ nhìn những người tù bạo động, cả người run rẩy. Tuy chúng có nhiều người, nhưng luôn ở trong trạng thái lo lắng, bị dị năng giả được giải cấm đánh cho không trở tay nổi, hoàn toàn không thể tổ chức phản kích hữu hiệu.

Những người tù hận thấu xương đám binh lính này, một khi bị bọn họ đến gần cũng đồng nghĩa với việc chết không toàn thây, dao cùn trên tay họ còn đáng sợ hơn súng năng lượng trên tay đám lính.

Máu tanh, chết chóc... Những người tù chảy nước mắt phản kháng lũ ác ma chà đạp lên tôn nghiêm của họ.

Dị năng giả là nguồn gốc dừng khí của họ, là hy vọng đạt được tự do của họ. Họ đã đợi bao nhiêu năm, mới được một cơ hội như vậy.

Những người vốn sợ sệt, khi nhìn đến những đồng bạn xung quanh đều đứng lên, cũng không nhận được mà cầm lên công cụ của mình...

Phản kháng đi mọi người, tất cả vì tự do! Thoát khỏi địa ngục, trở về nhân gian thôi!

Tầng bốn.

Mặt sọc dưới ám chỉ của Thiên Lý mở ra tất cả phòng giam, những dị năng giả đã sớm mất bình tĩnh không đợi cửa mở ra hết đã vọt ra ngoài.

Liên Hoành tập kết hết mọi người, dựa theo kế hoạch vọt thẳng lên tầng bảy. Dọc đường không chút trở ngại, trên hành lang thỉnh thoảng xuất hiện thi thể của binh lính, khi họ nhìn thấy hình ảnh máu tanh trong sảnh giải trí tầng năm, rốt cuộc những người có dị năng cũng không nhận được nữa mà hỏi: “Chẳng lẽ đây đều do vị Linh kia làm sao?”

Liên Hoành và Lôi Liệt liếc nhau, trong lòng đều rung động.

Có lẽ Linh không làm được, nhưng Kỳ Sĩ lại có thể.

Cho tới bây giờ, Liên Hoành vẫn không biết làm sao Linh có thể hoàn thành kế hoạch này. Bất kể là dò xét thành thị ngầm, phân bố bảo vệ và dị năng giả, hay là chế tạo chìa khóa vòng cấm, mở cửa phòng giam, điều động nhân viên và quét sạch chương ngại... trong một khoảng thời gian ngắn, gần như đã tính toán và bố trí chuẩn xác toàn bộ.

Cô bé sống sót trên tay đám ác đồ kia như thế nào? Lại làm sao có thể làm được toàn bộ những điều này trong hoàn cảnh ác liệt như thế?

Trong lòng đám người Liên Hoành tràn đầy những khó hiểu. Cô bé này lại thay đổi đánh giá của họ với cô một lần nữa.

Thiên Lý giải mã xong, tiếng vào thành thứ bảy dưới sự trợ giúp của Tra Nhĩ.

Lúc này báo động vang lên, tất cả bảo vệ bên trong bắt đầu tổ chức võ trang. Thiên Lý không trực tiếp giao chiến với bọn chúng, mà tránh né đến phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm, thật ra cũng chính là phòng điều khiển, diện tích rất lớn, mỗi bên có một tòa điện lớn riêng, trần không gian nằm ở trong đó.

Lúc này phòng thí nghiệm có hai dị năng giả, một gió một điện, đẳng cấp năng lượng đều cao.

Tra Nhĩ phá cửa kim loại của phòng thí nghiệm, nhanh nhẹn né tránh công kích, ẩn thân tiến vào.

Hai gã kia vô cùng cảnh giác, trước tiên đeo dụng cụ cảm giác nhiệt lên, nhìn thấy hết bóng dáng Tra Nhĩ, nhưng tốc độ của hắn lại cực nhanh, đã vượt qua tầm di chuyển thị giác của chúng.

Nhưng công kích của Tra Nhĩ cũng không thể phá được vòng phòng hộ của chúng. Trên người chúng đều có riêng một viên nhưng tinh thạch cùng thuộc tính, được tăng phúc lực lượng. Nếu không vận dụng dị năng, e là Tra Nhĩ rất khó đánh bại được chúng.

Thiên Lý lục lọi trong túi một hồi, tìm ra một chiếc găng tay kim loại, bên ngoài găng tay khảm một viên trái tim Long Ngữ. Đây là vũ khí cô chế tạo cho Tra Nhĩ --- găng tay khu trục (găng tay xua đuổi trục khi), vẫn chưa được lấy ra, rốt cuộc bây giờ đã có đất dụng võ.

Cô vọt đến cạnh cửa, vừa cẩn thận phòng hộ vừa hô to: “Tra Nhĩ, tiếp lấy!”

Ra sức quăng vào trong, Tra Nhĩ tiếp được nó giữa không trung, nhanh chóng đeo vào tay trái, sau đó lao đến gần tên dị năng giả hệ gió như một tia chớp, tay trái trực tiếp đánh lên vòng phòng hộ của gã, ngón sắc duỗi ra, vẽ nên mấy tia sáng trắng trong không trung, gã dị năng giả này còn chưa kịp phản ứng đã bị xéo thành mấy khối, biểu cảm hoảng sợ trên gương mặt vỡ tan, từng cục thịt rơi lộp bộp xuống đất, máu tươi chảy đầm đìa.

Mặt gã dị năng giả hệ gió tràn đầy hoảng sợ, trong lúc ngây người, bị bàn tay của Tra Nhĩ xuyên qua cơ thể, máu phun ra thành vũng.

Gã dị năng giả hệ điện thấy không ổn, ánh mắt quét qua chỗ Thiên Lý, lập tức chuyển mục tiêu đánh sang cô.

Thiên Lý mở lá chắn xu trục ra, thành công chặn một kích.

Tra Nhĩ rút bàn tay nhuộm máu ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm gã dị năng giả hệ điện kia, sau khi Thiên Lý ngăn được một kích liền lập tức xuất hiện trước mặt gã ta, một vuốt đánh nát vòng phòng hộ của gã, ngón sắc duỗi ra, vẽ nên mấy tia sáng trắng trong không trung, gã dị năng giả này còn chưa kịp phản ứng đã bị xéo thành mấy khối, biểu cảm hoảng sợ trên gương mặt vỡ tan, từng cục thịt rơi lộp bộp xuống đất, máu tươi chảy đầm đìa.

Thiên Lý che miệng lại, nhanh chóng bước qua đồng máu thịt kia, đi vào phòng thí nghiệm.

Cô biết rõ Tra Nhĩ mà bắt đầu giết người thì sẽ không chần chừ chút nào, nên công kích luôn trực tiếp và mạnh mẽ, nhưng lại không ngờ sẽ tàn nhẫn như vậy. Thực tế lúc trước cũng đã có một lần, nhưng lúc đó Thiên Lý lại ngắt đi, cho nên đây là lần đầu tiên cô “thấy” hình ảnh hắn phân thân, quả thật hơi hoảng sợ.

Tạm thời vứt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn đi, Thiên Lý đi đến bên cạnh thùng giam dị năng giả không gian, ngón tay đặt lên bàn điều khiển, cẩn thận thăm

tách nguyên lý hoạt động của nó.

Một lát sau, cô ấn mở màn hình, nhanh chóng điều chỉnh trình tự. Theo thao tác của cô, dao động năng lượng quanh dị năng giả không gian phát sinh biến hóa, tất cả những trận không gian từ dưới lên trên của thành thị ngầm, lần lượt được khởi động.

Lúc này, Liên Hoành đã chỉ huy mười mấy dị năng giả đến tầng bảy, đang giao chiến với những bảo vệ còn lại.

Tình hình của ba tầng trên cũng gần như được đám Tiêu Âm khống chế hết, tuy rằng thương vong không ít, nhưng cuối cùng cũng thành công chiếm cứ vài trận không gian.

Lúc trận không gian xuất hiện dao động năng lượng, tất cả mọi người đều kích động lên, không kịp chờ mà xông vào trong trận, lập tức biến mất.

Tiêu Âm cũng không vội rời đi, ngoài ra cũng còn vài dị năng giả nữa cũng không đi.

Anh ta kỳ quái hỏi: “Tại sao mấy người còn chưa đi?”

“Tôi muốn gặp người đã cứu chúng ta.” Một người trung niên hơi mang vẻ tang thương trầm giọng trả lời.

Mấy người khác cũng gật đầu.

“Linh sao?” Tiêu Âm cười nói, “Tôi cũng muốn gặp. Vậy bây giờ chúng ta đi tầng bảy trợ giúp họ thôi.”

Lúc đám người Tiêu Âm đến, cuộc chiến đã sắp kết thúc, cả tòa thành thị ngầm đều trở thành tổ ong, tràn ngập hơi máu.

Họ tập trung lại, cùng đi đến phòng thí nghiệm nơi Thiên Lý đang ở. Lúc đi ngang qua cửa kim loại chòng chát máu thịt, mọi người sợ đến nhảy dựng lên.

“Sao mấy người còn chưa đi?” Thiên Lý nhú mày hỏi.

“Dù sao tình hình cũng đã ổn định rồi, chúng tôi chờ em đi cùng.” Lôi Liệt lắc lắc đầu, trả lời như lẽ đương nhiên.

Rồi anh ta lại thấy dị năng giả trong thùng, không nhịn được sững sờ hỏi: “Ai vậy?”

Liên Hoành đẩy kính mặt, lạnh giọng nói: “Không ngờ bọn chúng lại làm thí nghiệm trên thân thể người, quả thật là không thể tha thứ được!”

Những người còn lại cũng lộ ra biểu cảm phẫn nộ, chỉ có vài dị năng giả khá lớn tuổi vẻ mặt lạnh nhạt.

“Linh, em định làm thế nào?” Liên Hoành hỏi.

“Cái gì? Cô bé chính là Linh?” Đám người Tiêu Âm kinh ngạc kêu lên.

Tất cả mọi người đều không ngờ người cứu bọn họ lại là một đứa bé thoát nhìn không chịu được cả gió như vậy.

“Không có thời gian để nhiều lời, mấy người lập tức đi đi.” Thiên Lý nghiêm túc nói, “Trận không gian không duy trì được bao lâu đâu.”

Sở dĩ cô phải thúc giục, bởi vì lo lắng chậm trễ thì sẽ xảy ra biến cố. Cô phát hiện trong đất đá sau thành thị ngầm được chôn mấy viên nhưng tinh thạch hệ đất quấn quanh từ dưới lên, con đường thoát hiểm này lại do dị năng giả hệ đất kết xuất ra những viên nhưng tinh thạch kia khống chế, có thể nhanh chóng khai thông. Nếu là dị năng giả hệ đất khác, chắc chắn sẽ không làm được. Cho dù là Bách Chiến, nếu muốn mở ra một con đường thông lên mặt đất từ độ sâu như vậy cũng phải hao phí không ít hơi sức.

“Được rồi, chúng tôi sẽ không chậm trễ nữa.” Liên Hoành nói, “Tiêu Âm, mỗi chúng ta mang một nửa số người, rời đi từ trận không gian hai bên.”

Tiêu Âm gật đầu, đáp một tiếng rồi mang người rời đi.

Lôi Liệt nhìn Thiên Lý nói: “Cùng đi thôi.”

“Anh đi trước đi, tôi muốn xem có biện pháp nào mang dị năng giả này ra ngoài không.”

Lôi Liệt nhìn người trong thùng, không phân bác, nói: “Vậy tôi chờ em.”

Thiên Lý nghe vậy, cũng không nói gì thêm.

Xác định những người còn lại đã rời đi hết xong, cô bắt đầu tìm đọc tư liệu trong máy tính. Nếu muốn mang dị năng giả này cùng rời đi, đầu tiên phải khôi phục trí giác của anh ta đã.

“A! Cuối cùng cũng ra rồi!” Một dị năng giả nhìn bầu trời đầy sao, không kiềm chế được kích động.

Mà những người bình thường kia lại càng không thể ức chế được cảm xúc mãnh liệt đang trào dâng, họ có vui mừng khôn xiết, có khóc rống chảy lệ, có cử chỉ điên cuồng.

Khi họ hít vào luồng không khí mới mẻ đầu tiên, cũng có nghĩa là họ đã được sống lại, đã được tự do.

Nhìn thấy cảnh như vậy, những người bị nhốt chưa lâu cũng sinh ra chút thương cảm và mừng rỡ.

“Ồ? Sao đám Linh còn chưa ra vậy?” Tiêu Âm đột nhiên hỏi.

Liên Hoành và những thành viên còn lại của Ngũ Giả cũng sửng sốt.

Đang lúc họ muốn bàn bạc một chút, đột nhiên cảm thấy mặt đất chấn động một hồi, dưới mặt đất lập tức vang lên tiếng ầm ầm, dường như có vật gì đó bị làm nổ vậy.

Đám người Tiêu Âm và Liên Hoành nhất tề hoảng sợ.

Thành thị ngầm đã tự nổ...

+++

Có vẻ buồn... cho nên edit cũng càng chậm... mặc dù chất lượng thì cảm thấy cao hơn, nhưng tốc độ thì không dám bảo đảm... Sắp lên thớt rồi, cho nên tâm trạng càng không tốt, và lại vừa cãi nhau với bạn thân... Thôi thì cố gắng..

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Lực lượng mới

Thiên Lý mở ổ khóa cuối cùng, xác nhận giải trừ khống chế, máy tính bắt đầu vận chuyển sóng điện trên người chàng trai trong thùng. Rất nhanh, cô cảm giác được người nọ đang thức tỉnh, còn chưa kịp vui mừng thì tiếng ầm ầm bất ngờ vang lên, cả đại điện đều rung chuyển dữ dội.

Tra Nhĩ nhanh chóng lao đến bên cạnh Thiên Lý, Lôi Liệt ngay tức khắc vùng Tầm Viêm lên, tạo một vòng bảo vệ xung quanh ba người.

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng nổ mạnh liên tục vang lên từ xa.

“Không ổn, có người khởi động trình tự tự hủy.” Thiên Lý phát hiện có người lợi dụng nhưng tinh thạch hệ đất mở đường chạy trốn, sau khi hắn ta chạy đi đường sẽ tự khắc đóng lại.

“Bọn chúng thật độc ác.” Lôi Liệt lạnh lùng nói, “Trong thành vẫn còn nhiều tên lính chưa chết, vậy mà chúng có thể mặc kệ ư?”

Vừa mới dứt lời, ngoài hành lang truyền đến tiếng nổ đì đẹt tai, vách tường phòng thí nghiệm dần nứt ra, vôi rơi xuống ào ào.

Kỳ lạ, vì sao cô không cảm giác được có bom xung quanh, chúng dùng thứ gì để nổ thành thị ngầm? Tuy trong lòng Thiên Lý đầy nghi vấn nhưng giờ hiển nhiên không phải lúc suy nghĩ mấy thứ này, anh chàng dị năng giả không gian kia tạm thời không thể khởi động trận không gian, năng nguyên* trong máy tính đã ngắt, mệnh lệnh mới không thể truyền đạt được.

(*) nguồn năng lượng (= nghe máy tính có nguồn năng lượng thì Ngân thấy hơi trầm trầm...)

“Chúng ta không thể đợi ở đây được, phải nghĩ cách thoát ra ngoài.” Lôi Liệt lớn tiếng nói.

“Ra ngoài cũng vô dụng thôi.” Thiên Lý trả lời, “Trước mắt chỉ có duy nhất một cơ hội rồi đi.”

“Là gì?”

Thiên Lý chưa kịp trả lời, phòng thí nghiệm đã nổ mạnh, khói đặc cuộn cuộn, tầng tầng lớp lớp vụn kim loại tróc ra, vòng bảo vệ không ngừng rung lên khi va chạm.

Đột nhiên, "choang" một tiếng, dường như là tiếng vỡ của thủy tinh - nơi giam giữ dị năng giả không gian kia vỡ ra rồi!

Thiên Lý cả kinh, vội vàng mở vòng bảo vệ, vọt về phía đó.

Chàng trai kia nằm sấp trên đất, cả người ướt sũng, trên lưng bị một khối vụn rơi xuống làm máu thịt lẫn lộn với nhau.

Thiên Lý tiến lên bảo vệ anh ta, sau đó cố sức lật người cậu ta lại, nâng cao đầu, vỗ nhẹ lên mặt cậu ta.

Tỉnh lại mau!

Thiên Lý rút ra một cây châm, nhanh chóng châm vào vị trí lồng ngực, chữa trị kết cấu năng lượng bị tổn hại của cậu ta có thể tăng tốc độ khôi phục thần trí.

Chàng trai này là hi vọng rồi đi duy nhất của họ.

“Sao rồi?” Lôi Liệt đập vỡ một tảng kim loại, gấp rút hỏi.

“Còn chưa biết.”

“Tôi đoán trong vòng bốn đến năm phút nữa, chúng ta sẽ chôn chôn trong đồng hoang tàn này.”

Thiên Lý nhíu mày, Tra Nhĩ ngồi xổm bên cạnh, khó chịu chọc chọc chàng trai nọ, không chút nào để ý nguy hiểm từ phía.

Đột nhiên, Thiên Lý cảm giác nhịp tim của chàng trai trong lòng hơi thay đổi, mắt của cậu ta cũng hơi giật giật, chỉ trong giây lát, cậu ta chậm rãi mở mắt ra.

“Anh tỉnh rồi!” Thiên Lý đè nén kích động, lộ ra nụ cười.

Chàng trai đó chỉ sững sờ nhìn Thiên Lý, không có phản ứng khác.

Lúc này xung quanh lại truyền đến tiếng vang rõ to, phòng thí nghiệm sập hơn nửa, ngoại trừ khu vực Thiên Lý đang đứng, những nơi khác đều bị kim loại và đá phủ kín.

“Anh có nghe hiểu lời tôi nói không?” Thiên Lý vội vàng nói, “Xin anh giúp đỡ chút, tập trung tinh thần vận dụng dị năng của mình, đưa chúng tôi lên mặt đất.”

Chỉ cần cậu ta có ý thức, không cần trận không gian kếp cũng có thể truyền tống lên.

Trên mặt chàng trai là vẻ ngỡ vực, quay đầu nhìn khắp nơi, chậm rãi đảo qua Tra Nhĩ và Lôi Liệt, cuối cùng dừng trên người Thiên Lý, ánh mắt trong suốt như một đứa trẻ.

“Không phải cậu ta bị ngốc rồi chứ?” Lôi Liệt có chút luống cuống.

Thiên Lý không để ý đến anh ta, chỉ tiếp tục lặp lại lời đã nói.

Chàng trai nhìn chằm chằm Thiên Lý, tỉ mỉ thu giọng nói của cô vào tai, không ngừng truyền vào đại não. Sau đó, cậu ta chậm rãi nhắm mắt lại, tiếng ầm ầm xung quanh và tiếng gào thét của một người đàn ông khác từ từ biến mất...

Đợi khi mở mắt ra lần nữa, họ đã xuất hiện ở chỗ khác.

Trời đêm bao la tĩnh mịch, ánh sao lấp lánh đầy trời, không hiểu vì sao tầm mắt lại hơi mờ mịt, trong lòng bỗng dung xuất hiện một cảm xúc tên là "thỏa mãn". Lại nhìn cô gái bên cạnh, trên mặt là nụ cười vui vẻ, đang vẫy tay với những người cách đó không xa.

Thiên Lý bảo Lôi Liệt cởi áo khoác cho chàng trai mặc tạm.

“Thật may quá, mọi người đều không sao!” Nhóm Tiêu Âm chạy tới, thở dài một hơi. Họ vừa nghe thấy tiếng nổ lớn liên tiếp, lại không thấy nhóm Thiên Lý ra ngoài, còn tưởng lành ít dữ nhiều, suýt nữa đã gọi dị năng giả hệ đất chui xuống. Cũng may vào thời khắc cuối cùng, họ đã thành công rời khỏi thành thị ngầm.

“Đây là dị năng giả không gian kia ư?” Liên Hoàn hỏi.

Thiên Lý gật gật đầu, sau đó nói: “Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta về thành Tây Ma trước đã.”

Dưới lòng đất vẫn đang rung chuyển, có lẽ chỉ trong chớp lát, khu vực này sẽ xuất hiện một cái hố lớn.

Những người còn lại tự nhiên không có ý kiến, kéo cơ thể mệt mỏi dậy, cùng nhau đi về phía Tây.

Sáng tinh mơ tĩnh lặng, thành Tây Ma hoang vắng nghênh đón vô vàn những người đau khổ trong tuyệt cảnh trốn về, bọn họ đến, mang lại một sức sống chưa từng có vào tòa thành nhỏ sát biên giới này...

Tìm một nơi đặt chân ở thành Tây Ma, Thiên Lý mang một đôi mắt thâm sì đánh giá một vài thành viên khác trong Ngu Già.

Nguyên Dã hệ đất là một anh chàng ngông cuồng thô kệch, ánh mắt cương nghị, hơi trưởng thành một tý.

Thiên Ca hệ khí, mặt mày tuấn tú, vóc dáng cơ bắp, nghiêm túc, lộ ra cảm giác nghiêm túc khó gần.

Nhiên Trần hệ lửa, ngũ quan vuông vức, từng cử chỉ đều mang tính kỉ luật chỉ có riêng trong quân đội, dù là ngồi hay đứng, mỗi tư thế đều cực kì chuẩn mực.

Mà Tiêu Âm, lại có một gương mặt như em bé, dù cho không cười, khóe miệng dường như vẫn mang theo nét vui vẻ, vô cùng hân hoan.

Từng người họ cảm ơn Thiên Lý, trong khoảng thời gian bị cầm tù kia, cơ thể bọn họ đều chịu dày vò cực độ, dường như đã buông bỏ hi vọng sống. Cho đến khi Liên Hoành liên lạc với họ, cuối cùng mới dấy lên khát vọng sống.

Chẳng ai ngờ rằng, ở tình cầu này, vẫn còn tồn tại một thế giới giống như địa ngục.

“Linh, làm sao em có thể làm được?” Liên Hoành hỏi.

Thiên Lý trầm mặc một hồi, thầm nghĩ xem sẽ trả lời thế nào.

“Đây là cái gì?” Tiêu Âm đột nhiên chú ý tới vết ứ đọng trên cổ Thiên Lý, chợt nhớ đến trước đó nàng bị đưa đến chỗ trưởng quan gì đó, sắc mặt thay đổi.

Những người còn lại cũng lưu ý dấu vết trên người cô, không nhận được kinh hãi.

Chẳng lẽ cô...

Thiên Lý khoát tay nói: “Không phải như mọi người nghĩ, tôi không sao.”

“Trên thực tế tôi đã dùng phương pháp đặc thù khống chế gã trưởng quan kia, cho nên mới có thể thuận lợi giúp mọi người trốn.”

“Khống chế?” Trên mặt mọi người đều là vẻ tò mò.

Thiên Lý cười nói: “Phương pháp khống chế không tiện tiết lộ, tóm lại sự thật là vậy.”

Vì vậy mọi người cũng không hỏi nhiều. Trong đầu họ sinh ra một ý nghĩ mờ ảo, có lẽ cô bé này là dị năng giả linh giác “cái gì cũng biết” (toàn tri) trong truyền thuyết, một dị năng cực kỳ đặc biệt. Nhưng dù vậy, cô bé lại có thể chuyển biến mối nguy, từng bước hoàn thành một bố cục tình diệu dưới tình huống như thế này, tố chất tâm lí xuất sắc xen lẫn sự tinh táo sáng suốt của cô quả thật khiến người khác phải thán phục.

Đây là một người lãnh đạo trời sinh!

Mọi người lại trao đổi với nhau một lúc, sau đó thì đi nghỉ ngơi. Trải qua một đêm kinh khủng này, cơ thể và ý thức của họ đều mệt mỏi cực độ.

Đội mấy người đi rồi, Thiên Lý mới xử lí qua loa miệng vết thương trên tay mình, thuận tiện giúp Tra Nhĩ tắm sơ qua. Cuối cùng cũng không kiên trì nổi, ngã xuống giường, chìm vào giấc ngủ say. Ngoại trừ Tra Nhĩ, trong căn phòng này còn có anh chàng dị năng giả không gian.

Tra Nhĩ nằm ngủ say bên cạnh Thiên Lý, nghe rằng cảnh cáo dị năng giả không gian bên kia, sau đó ôm Thiên Lý, đầu kê bên tai cô, nhắm mắt ngủ.

Anh chàng dị năng giả không gian lẳng lặng nằm trên giường, mắt nhìn chăm chăm vào Tra Nhĩ và Thiên Lý, trong mắt đầy vẻ tò mò và ham học hỏi..

Ngủ một mạch đến hơn ba giờ chiều, Thiên Lý đau đầu tỉnh lại, thấy Tra Nhĩ đang ngồi găm thịt ở bên cạnh.

Không ít người bên ngoài đã dựng bếp nấu cơm, vừa dùng cơm vừa tán gẫu. Đa số lại ở trong phòng, do nhiều năm sống dưới lòng đất, mắt họ không thể thích ứng nhanh chóng với ánh sáng mãnh liệt, tạm thời chỉ có thể ở nơi tối một chút.

“Linh.” Liên Hoành lên tiếng chào hỏi Thiên Lý vừa mới đi ra ngoài.

Vài thành viên Ngu Giả xung quanh đều gật đầu với cô.

“Linh, bản báo cáo nhiệm vụ lần này em làm nhé.” Liên Hoành mở miệng nói.

Thiên Lý từ chối cho ý kiến, gật đầu, đáp, “Hiện tại có hơn hai trăm người tiến vào thành Tây Ma, trạng thái cơ thể rất kém, tôi nghĩ trước hết phải nhanh chóng xin bên trên phái người tiếp quản.”

“Em xem rồi xử lí đi, chúng tôi không có ý kiến.” Nhóm Liên Hoành mỉm cười gật đầu.

Thiên Lý quét bọn họ vài cái, thầm nghĩ, sao mình thấy là lạ nhỉ?

Cô cũng không biết, trong lòng mọi người cô đã có uy tín, có lẽ đây chính là người có năng lực đứng trên, bọn họ tâm phục khẩu phục.

Ngày hôm sau, cùng với một tiếng vang thật lớn, cánh rừng phía đông sụp xuống trong phạm vi lớn, tạo thành một cái hố cỡ bự. Khói đen mù mịt, vốn là không khí tươi mát, giờ chỉ còn mùi khói sừng gay mũi.

Thành Nại Mỹ Tư ẩn núp mấy chục năm, cuối cùng đã chết.

Vô số người vỗ tay vui mừng, lệ tuôn đầy mắt.

Ngày thứ tư, thành Thánh thành điều động một đội 300 binh lính tiến vào tiến vào chiếm giữ thành Tây Ma, bắt đầu điều tra triệt để sự kiện lần này.

Thành Nại Mỹ Tư xuất hiện làm chấn động thượng tầng, từ một nơi bí mật gần đó, vẫn có một thế lực đen tối như vậy đang phát triển. R Quân của Ngu Già đưa ra phỏng đoán trong báo cáo, chủ nhân phía sau của thành thị này - Da Lỗ Tát vẫn chưa lộ mặt, có lẽ vẫn còn rất nhiều thành thị ngầm như thành Nại Mỹ Tư.

Kết luận vừa đưa ra, lập tức khiến cho thượng tầng cảnh giác, bắt đầu nhanh chóng tổ chức nhân viên đến biên giới tiến hành dò xét, nhất định phải triệt để quét sạch thế lực ngầm này.

Trải qua việc này, đoàn thể “Ngu Già” mới được Thương tạo nên cũng đã có danh tiếng khá lớn. Người ngoài có lẽ không biết nguyên nhân hậu quả, nhưng thành viên bên trong đều rõ ràng, trong vòng luẩn quẩn nào đó, Ngu Già dần dần khiến người khác chú ý.

“Nhiệm vụ hoàn thành, chúng tôi phải đi đây.” Sau khi tình hình ổn định, nhóm Tiêu Âm đến tạm biệt Thiên Lý.

Thiên Lý gật đầu với họ: “Sau này còn gặp lại.”

Tiêu Âm chú ý tới dị năng giả không gian đang hấp cháo trong một gian phòng hẻo lánh, nói: “Linh, chuyện người đàn ông này em có báo cáo hay không?”

“Cái đó thì không.” Thiên Lý trả lời, “Tôi định trực tiếp giao anh ta cho quân đội, với năng lực của anh ta, nhất định sẽ được chăm sóc tốt nhất.”

“Quân đội à...” Tiêu Âm nhìn nhìn Nhiên Trần trầm mặc bên cạnh, nhỏ giọng nói, “Quân đội không hẳn là chỗ tốt đẹp đâu.”

Nhiên Trần nhìn anh ta, không nói gì.

“Vậy anh có ý kiến gì hay?” Thiên Lý hỏi.

Tiêu Âm trầm ngâm một lúc, nói: “Không bằng như vậy đi, giao anh ta cho tôi, nhà tôi anh chị em nhiều, nuôi một người hoàn toàn không thành vấn đề.”

Thiên Ca chen miệng nói: “Vào quân đội không tốt sao?”

“Không sao.” Tiêu Âm khoát khoát tay, “Cậu không thấy rất nhiều dị năng giả đều tránh dính vào người quân đội à?”

Lời này không sai, dị năng giả trốn ra khỏi thành thị dưới lòng đất tìm đường sống, có hơn nửa đều không muốn trao đổi với quân đội.

“Như vậy đi, giao anh ta cho anh nhé.” Thiên Lý gật đầu đồng ý, “Không biết người này đã bị nhốt bao lâu, hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài, ngay cả mình là ai cũng không biết, vậy nên hi vọng anh có thể chăm sóc anh ta thật tốt.”

“Yên tâm đi.” Tiêu Âm vỗ ngực cam đoan.

Rồi anh ta đi đến chỗ người nọ, hiền lành nói: “Sau này em là em trai của anh, cùng đi với anh nhé.”

Dứt lời thì muốn đi đỡ cậu ta.

Chàng trai kia dường như bị hoảng sợ, đẩy tay Tiêu Âm ra, ánh mắt cầu cứu nhìn Thiên Lý, nhưng tiếc thay, Thiên Lý hoàn toàn không "nhìn" thấy.

Tiêu Âm không để bụng; chỉ cho là cậu ta sợ người lạ, liền tới gần lần nữa. Ai ngờ tay còn chưa chạm vào, bóng dáng chàng trai kia đã trở nên mờ nhạt, lập tức biến mất trước mặt anh.

Sau đó rất nhanh xuất hiện bên cạnh Thiên Lý, bịch một tiếng, Thiên Lý vừa khéo bị đè, suýt nữa đau sốc hông.

Tra Nhĩ thấy thế thì giận dữ, nhắc cổ áo cậu ta quăng lên trời. Chàng trai nọ biến mất giữa không trung, sau đó xuất hiện ở trên giường, ôm chân, ra vẻ đáng thương.

Tiêu Âm vỗ trán, thông tay nói với Thiên Lý: “Xem ra tôi không mang đi được rồi.”

Lôi Liệt cười nhạo: “Có phải cậu ta coi Linh là mẹ mình hay không vậy?” Anh nhớ lúc đó, người đầu tiên chàng trai này thấy là Linh.

“Rất có thể đó!” Mặt Tiêu Âm đầy nét cười chế nhạo.

Không phải chứ? Mặt Thiên Lý không cảm xúc. Chăm sóc một con dã thú đã đủ rồi, cô còn phải nuôi một con Shepherd (chó vàng lớn)?

Liên Hoành đẩy kính, nói với giọng nặng nề: “Dị năng giả không gian có thể di chuyển tức thời, trong tình huống bình thường rất khó bắt lại.”

“Nói cách khác, “Tiêu Âm bổ sung, “Em không muốn giữ cũng không được, dù thế nào cậu ta cũng sẽ dịch chuyển tới cạnh em.”

Những người còn lại cũng nhao nhao gật đầu hòa theo.

Thiên Lý ngây ra. Sao cô lại có cảm giác bị mấy người này đùa cợt nhỉ?

Cô xoa xoa thái dương, bắt lực nói: “Tôi sẽ cân nhắc.”

Nói thật, cô hoàn toàn không có tinh lực chăm sóc dị năng giả không gian giống như đứa bé này. Tuy tâm trí Tra Nhĩ không được đầy đủ, nhưng hẳn có thực lực mạnh mẽ và năng lực hành động xuất sắc, lại thêm sức phán đoán giống như dã thú, đã trở thành người bảo vệ cô không thể thiếu.

Nhưng chàng trai dị năng giả không gian này, ngoại trừ có thể di chuyển tức thời, trước mắt lại không có bất kỳ sức công kích nào, không phận biệt được thiện ác, thật sự không hợp ở cạnh cô.

Thiên Lý thầm quyết định, trước hết cứ đợi một thời gian ngắn rồi sẽ tìm cho cậu ta một người tin cậy nuôi dưỡng.

Tiến vài thành viên Ngũ Giả đi, Thiên Lý ở lại thành Tây Ma, âm thầm lưu ý công tác thanh lý của quân đội với thành Nại Mỹ Tư.

Tuy tòa thành này đã bị hủy, nhưng dưới lòng đất vẫn còn chôn giấu không ít nhưng tinh thạch, càng quan trọng hơn là vùng cây độc nhưng kia, chỉ cần còn giữ lại một bụi cũng có thể phát triển thành một rừng. Cô muốn xem có còn cơ hội để lấy một chút hay không.

Vài ngày sau, Thiên Lý ngoài ý muốn nghênh đón bảy, tám dị năng giả, trong đó có năm người là cao thủ trước đó cô đặc biệt chú ý. Bọn họ nhìn qua có vẻ tiêu tụy, gầy như que củi, nếu không có dao động năng lượng quanh người, thì khi ném vào trong một đồng người cũng chỉ giống như dân tị nạn. Nhưng họ đã bị nhốt mấy năm, ý chí cứng cỏi, trải qua không ngừng rèn luyện, năng lượng trở nên vô cùng tinh thuần. Một khi giải phóng sẽ giống như lửa cháy trong đêm, chói sáng rực rỡ.

Thiên Lý bội phục họ từ tận đáy lòng.

“Mấy chú tìm con có việc gì ạ?” Thiên Lý lễ phép hỏi.

“Chúng ta đến cảm ơn con.” Ông lão cầm đầu mở miệng nói.

“Không cần đâu ạ.” Thiên Lý thành khẩn nói, “Cứu mọi người, không chỉ riêng mình con.”

“Có thể chế tạo chìa khóa của vòng cấm trong thời gian ngắn như thế, không phải chuyện người bình thường có thể làm được. Không có chìa khóa, sẽ không có hy vọng.”

Ý của ông lão rất rõ ràng, công sức của Thiên Lý là không thể thay thế.

Thiên Lý cười cười: “Được rồi, con nhận lời cảm ơn của mọi người. Không biết mấy chú có tính toán gì trong tương lai không?”

Ông lão khẽ thở dài một hơi: “Bị nhốt mười năm, người vật đều chẳng còn, giờ chú cũng chẳng còn mặt mũi mà về.”

“Chú cũng vậy.” Mấy người khác cũng mang vẻ mặt âm đạm gật đầu.

Chỉ có một người nói: “Tôi muốn về, tôi còn vợ và con.”

“Chú là?” Thiên Lý hỏi

“Trúc Tuân, dị năng giả hệ lửa.”

“Chú Trúc Tuân, hi vọng chú nhanh chóng đoàn tụ với gia đình.”

Trúc Tuân gật đầu, vui sướng cười.

Song, ông lão lại nhìn ông ta, trong ánh mắt mang theo vài phần thương xót.

“Cô Linh.” Lão giả bắt ngờ nói, “Cô có thể thu nhận và giúp đỡ mấy lão giả chúng tôi chứ?”

Thiên Lý sửng sốt: “Thu nhận, giúp đỡ mọi người ư?”

Ông lão gật đầu, lạnh nhạt nói: “Chúng tôi không còn nhà để về, ngoại trừ có chút hơi sức thì không có sở trường gì. Thân phận đã sớm mất, trong máy tính chắc đều không còn ghi chép gì về chúng tôi, cho nên hi vọng cô có thể thu nhận và giúp đỡ mấy lão giả này, cho làm việc vặt cái gì cũng được.”

Đề mấy dị năng giả cấp cao đi làm việc vặt? Thiên Lý im lặng.

Một người trung niên khác cười nói: “Đúng vậy, giờ đây trong người chúng tôi không còn đồng nào, phải tìm chủ thuê giải quyết vấn đề cơm ăn.”

Thật ra họ có thể trực tiếp tìm quân đội, hoàn toàn có thể đạt được đãi ngộ vô cùng tốt.

Nhóm người họ trải qua gặp trắc trở, tâm tính hình như đã thay đổi rất lớn.

Thiên Lý cân nhắc một lúc, thận trọng nói: “Con cũng sống tách ra với thế giới, không nơi nương tựa, các trưởng giả không chê thì có thể định cư ở 5D09 cùng con. Chỗ đó đã trải qua thú triều, trước mắt là nơi nửa trọc hóa.”

“Nửa trọc hóa?” Mấy người nhìn nhau cười cười, đây quả thực là nơi định cư lí tưởng nhất dành cho họ.

Sau đó, Thiên Lý lại lấy ra một tờ phiếu, đưa cho ông lão nói: “Ở trong này có hơn 1000 vạn điểm, có thể đủ dùng cho chi tiêu hàng ngày của mấy người.”

Ông lão cũng không nhiều lời, tự nhiên tiếp nhận.

Thiên Lý cũng không lo lắng cả người cả của đều không còn, với năng lực của mấy người họ, hoàn toàn không cần phải lừa một đứa trẻ. Huống hồ, cho dù 1000 vạn kia có mất cũng không sao, hiện giờ cái gì cô cũng không có, chỉ có tiền là nhiều. Hào phóng trợ giúp hôm nay, có lẽ ngày sau có thể được hồi báo phong phú hơn.

Như vậy, dị năng giả không gian kia cũng có thể trực tiếp giao cho mấy người kia chăm sóc, chắc chắn họ sẽ là những người thầy tốt nhất.

Cuối cùng, ngoại trừ người trung niên tên là “Trúc Tuân” kia, sáu người còn lại đều quyết định đến 5D09.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Phục chế

Tại một thành ở khu B.

“Cái gì? Thành số 5 bị phá hủy?” Một người đàn ông trung niên kinh sợ hỏi trong máy truyền tin, “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Tình huống cụ thể vẫn đang được điều tra, căn cứ vào tin tức mà nhóm Lạp Mỗ mang về, dường như đã có người khống chế một tên trưởng quan phân khu, hơn nữa còn giải trừ vòng cấm của tất cả các dị năng giả.” Đầu bên kia máy truyền tới một giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

“Không thể nào!” Sắc mặt người đàn ông trung niên âm trầm, “Tạm thời chưa nói đến việc khống chế trưởng quan phân khu, chỉ giải trừ vòng cấm của tất cả các dị năng giả thôi, dùng có một bộ dụng cụ phá cấm làm sao được?”

“Có người giải được mật mã, cũng chế tạo được chìa khóa chuyên dụng.”

“...” Người đàn ông trung niên im lặng.

“Hiện tại những kẻ bên trên kia đã hạ lệnh tìm kiếm, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Tạm thời đình chỉ công việc dưới tầng một tầng hai của lòng đất, tất cả khai phá tầng thứ ba. Phí vận chuyển cũng đổi từ ba tháng một lần sang nửa năm một lần.” Người đàn ông trung niên ra lệnh, “Mặt khác, chế tạo lại vòng cấm, sửa chữa trình tự mở khóa.”

“Vâng.”

“Cuối cùng, tìm ra kẻ phá hủy thành số 5, ta muốn gặp.”

+++

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Linh, Âm*, sáu dị năng giả kia đã chôn giấu quá khứ của mình đi, đều dùng thuộc tính dị năng của mình để đặt tên, tuy rằng thoát nhìn ngoại hình của họ hơi già nua, nhưng trên thực tế người lớn tuổi nhất cũng chẳng quá 50, dựa theo tuổi thọ bình quân của người trên tinh cầu này, 50 tuổi cũng vẫn còn tráng niên, Thiên Lý gọi là “chú” cũng hợp lý.

(*) kim loại, cây cối, nước, lửa, đất, linh giác, âm thanh

Họ rời khỏi thành Tây Ma trước cô, trực tiếp về 5D09 trước.

Bên người Thiên Lý ngoài Tra Nhĩ ra, lại thêm một cục cưng dính người nữa. Thiên Lý đặt tên cho cậu ta là Vệ Không, coi như cho cha Vệ nhận thêm một đứa con trai.

Công tác thanh lý thành Nại Mỹ Tư tiến triển khá chậm chạp, hơn một tháng mới khai quật được một phần ba. Quân đội phong tỏa hiện trường, bất kỳ người không phận sự nào đều không được đi vào.

Đến lúc khai quật đến tầng bốn, ở bên ngoài, Thiên Lý dùng cảm giác dò thoảng qua tình huống của mảnh độc nhưng kia, kết quả khá là đáng tiếc khi phát hiện toàn bộ đã bị thiêu thành tro tàn, cả gốc lẫn rễ đều bị ô nhiễm, hiển nhiên không thể gây trồng lại nữa.

Thiên Lý bất đắc dĩ, chỉ có thể thất vọng trở về. Nhưng cũng không phải là không có chút thu hoạch nào, cô đã lấy được 5 viên nhưng tinh thạch không gian hoàn hảo, ít nhất có thể tăng phúc lực lượng của Vệ Không, tuy rằng tạm thời có lẽ là chưa dùng được.

Mấy ngày sau, Thiên Lý cũng quyết định quay về 5D09, dọc đường cũng thuận tiện sưu tầm thêm quy tắc mới.

Lần này thêm một người, hành trình náo nhiệt lên không ít. Tra Nhĩ vốn không thích ngồi trên Phiêu phù xa, nhưng bởi vì có Vệ Không tồn tại, hắn kiên quyết chiếm vị trí bên người Thiên Lý. Chỉ cần Vệ Không lại gần, hắn lập tức quăng một bạt tay về. Cũng may hắn cũng biết khống chế sức, nếu không sẽ tạo thành bi kịch.

Cứ như vậy, rốt cuộc Vệ Không cũng bị đánh cho thông minh ra, biết rằng không thể trêu vào Tra Nhĩ, chỉ cần có hắn ở đây, cậu ta liền ngoan đến không thể ngoan hơn. Có lẽ trong lòng cậu ta, hình tượng của Tra Nhĩ đã to lớn như một con sư tử thực uy nghiêm. Ừm, còn Thiên Lý là sư tử cái...

Hai người này từ đám đá trốn chạy, dần dần đến bình yên mặt ngoài. Tuy rằng sắc mặt Tra Nhĩ vẫn rất thúi, nhưng tốt xấu gì cũng nguyện ý chủ động chia chút thịt cho Vệ Không lúc ăn thịt nướng, thậm chí hắn còn làm công tác rửa mặt cho Vệ Không nữa ---- đây vốn là việc của Thiên Lý, nhưng ngay từ lần đầu tiên đã bị Tra Nhĩ rống giận đoạt lấy.

Thiên Lý không khỏi nghĩ: Chẳng lẽ anh ta đã sinh ra giác ngộ thần thánh của một người làm cha?

(ý, giải thích chút xíu, tại vì Ngân vẫn luôn ed Tra Nhĩ là “hắn” khi anh chưa khôi phục như cũ, nhưng mà đây là trong suy nghĩ của Thiên Lý nên sẽ thay xưng hô bằng “anh ta”, chứ không phải do Ngân ed sai đâu nhé ^^)

Trước mặt Thiên Lý, Vệ Không vừa tỉnh quái lại vừa bám người, cười giống như thiên sứ. Nhưng lại sợ Tra Nhĩ một phép, thường xuyên dùng ánh mắt cẩn thận từng li từng tí mà phán đoán tâm tình của hắn. Cảm thấy tâm tình của hắn tốt thì đến gần một chút, cảm thấy không được tốt thì lại quy củ một tẹo, hoàn toàn chính là một đứa bé muốn đạt được niềm vui của cha.

Chắc hẳn Tra Nhĩ cũng cảm nhận được sự trong sáng vô ngần của cậu, mới dần dần chuyển thái độ đối với quan hệ này.

Nhưng mà trong lòng hắn vẫn luôn không vui khi giữa hắn và Thiên Lý có một người chen vào, thậm chí trước kia còn lên ném Vệ Không đi thật xa nhiều lần, kết quả đến lúc hắn trở về, thẳng nhóc này vẫn mang vẻ mặt vô tội mà xuất hiện bên người Thiên Lý như cũ.

Cuối cùng hắn cũng bất đắc dĩ thừa nhận, hắn không quăng được cái sinh vật khổng lồ chướng mắt này đi...

Một tháng sau, rốt cuộc nhóm Thiên Lý cũng về tới 5D09.

Sau khi tiến vào thành nhỏ, Thiên Lý kinh ngạc phát hiện nơi này trở nên sạch sẽ hơn nhiều, rác trên đường đều bị thu dọn hết, một số công trình tồn tại cũng được tu bổ lại --- ặc, cũng chỉ là dùng kim loại tu bổ thoảng qua, ít nhất sẽ không lọt gió.

Thiên Lý đến gần trụ sở phía trước, vừa vặn gặp phải chú Thổ đang chấp tay sau lưng đi tản bộ, mà sau lưng ông bùn đất cuộn cuộn, một đồng rác bị đất nuốt xuống.

“...” Thiên Lý im lặng.

“Cô Linh trở về rồi hả.” Chú Thổ cười ha ha lên tiếng chào hỏi.

“Chú Thổ đừng gọi con là cô Linh, trực tiếp gọi Thiên Lý là được ạ.” Sau này họ sẽ định cư lâu dài tại 5D09, sớm muộn gì cũng sẽ biết thân phận của cô, huống hồ thân phận “Thiên Lý” của cô cũng không phải là bí mật gì.

“Được, Thiên Lý.” Chú Thổ không để ý xưng hô chút nào.

Thiên Lý chỉ chỉ sau lưng ông, hỏi: “Chú đang làm gì vậy?”

Chú Thổ cười nói: “Chú với đám Kim rồi rảnh quá, đành mỗi ngày đi ra quét dọn một lần. Thành nhỏ này cũng không tòi, hoàn cảnh yên tĩnh, thiết bị đầy đủ, bọn chú đều rất thích.”

“Vậy là tốt rồi, mấy chú hài lòng là được.”

Thiên Lý về chỗ ở, nghỉ ngơi mấy ngày, cũng không tiến vào trạng thái công tác ngay lập tức, cô vẫn luôn suy nghĩ một chuyện, đó chính là xin được trở thành người chuyên trách của 5D09, được hưởng quyền lợi kiến thiết, cải tạo, thu thuế, quy hoạch thành thị.

Nếu là tình hình chung, đương nhiên Thiên Lý không có tư cách này, cho dù chỉ là một tòa thành nhỏ cấp D cũng không phải người bình thường có thể có được, nhưng 5D09 đã trở thành vùng đất nửa trực hóa, sau ba năm nữa, thậm chí sẽ hoàn toàn bị trực hóa, tốc độ trồng cây nhân tạo không theo kịp

được tốc độ trực hóa, cho nên gần như không có người nguyện ý tiếp nhận một tòa thành thị nhất định sẽ bị vứt bỏ như vậy, huống chi nơi đây còn chẳng có bất kỳ khoáng sản gì, không hề có giá trị mở rộng.

Cho nên, Thiên Lý có cơ hội xin được. Cô gửi tin cho A Nhĩ Đế Tư trước, hy vọng được anh ta trợ giúp.

A Nhĩ Đế Tư trả lời tin rằng: [Chuyện này không khó, chỉ cần em trình đơn, cam đoan tiến hành ít nhất là ba năm xanh hóa, kéo dài tốc độ trực hóa thêm hai năm, vậy bất kể là sau này có thành công xua đuổi trực khí đi không thì em vẫn là người chuyên trách của 5D09.]

Trong lòng Thiên Lý mừng rỡ, lập tức chuẩn bị tốt tư liệu, trình đơn xin.

Trong thời gian chờ trả lời, cô bắt đầu mua thực vật nhân tạo với số lượng lớn. Chính phủ vô cùng buông lỏng chính sách xanh hóa, chẳng những giá rẻ, lại còn lập chế độ khuyến mãi chuyên môn. Nhưng nếu có người có ý lãng phí tài nguyên thực vật, một khi thẩm tra ra, chính phủ cũng sẽ trừng phạt nghiêm khắc.

Thiên Lý muốn xanh hóa vùng đất nửa trực hóa, người bình thường sẽ thấy đây là hoàn toàn có hết sức chứ không phải nịnh nọt, dù là chính phủ cũng lười quản lý. 5D09 nối liền với vùng đất trực hóa, tràn ngập trực khí và sinh vật trực hóa, người bình thường hoàn toàn không thể công tác ở đây, mà dĩ năng giả sẽ càng không hứng thú chạy tới biên cảnh trồng cây gây rừng.

Thiên Lý không quan tâm những điều này, cô có linh khí hồ lô, có thể tinh lọc nguồn nước, làm thổ nhượng màu mỡ, tuy rằng có lẽ cần thời gian khá lâu, nhưng vẫn có hy vọng xua đuổi trực khí.

Cô mua năm vạn gốc cây nhân tạo, chia thành 8 nhóm chuyển đến ba tháng một lần.

Đám chú Thổ biết ý định của Thiên Lý, đã sớm quy hoạch mấy khu đất ngoài thành, mấy vạn hố đất cũng hoàn thành trong vòng chưa đầy mấy ngày. Phần lớn cây Thiên Lý mua cũng chỉ là loại cây thụ linh (cây thu hút linh khí) một hai năm, gồm các loại cây lớn như nhãn, hoa, cỏ, ngô, v.v... là chính, gần như không thể mua các loại cây quá hai năm với số lượng lớn.

(một hai năm ở đây ý chỉ chu kỳ sống của cây)

Thiên Lý mang Tra Nhĩ vào rừng rậm khảo sát.

Vệ Không bị cô ném cho mấy ông chú kia, qua mấy ngày dạy dỗ, rốt cuộc cậu ta cũng nguyện ý tạm thời rời khỏi Thiên Lý. Tuy rằng hiện tại cậu ta cần phải học tập rất nhiều thứ. Nhưng có mấy chú ấy dạy bảo, tin rằng cậu ấy cũng sẽ nhanh chóng từ một bé con vô tri lột xác thành một thanh niên sáng láng đầy hứa hẹn.

Rừng rậm phía Bắc của 5D09 có trình độ trực hóa nhỏ nhất, chỉ có một phần phía biên giới xuất hiện hiện tượng trực hóa, nhưng được linh khí hồ lô tưới nước xuống, đang chậm rãi khôi phục lại. Phần trực hóa nghiêm trọng nhất là hai mặt Tây và Nam, phần lớn thực vật ở đó đều đã bắt đầu khô héo, hơn nữa có rất nhiều sinh vật trực hóa, tạm thời chưa xử lý được.

Cho nên Thiên Lý định xanh hóa phía Đông trước, tạo ra một vòng đai bảo vệ màu xanh, nhanh chóng hợp thành một đường với rừng rậm phía Bắc, dựa vào linh khí rừng Bắc mà phát triển cây nhân tạo nhanh hơn.

Thiên Lý phát hiện ra một gốc cổ thụ trăm năm khổng lồ trong rừng rậm, tuổi thọ cỡ khoảng bốn – năm trăm năm.

Vuốt ve thân cây xù xì, cô không khỏi nghĩ đến gốc Hiên Viên Bách nghìn năm tại rừng Trầm Mặc ở thành Nguyệt Hoa kia. Hiên Viên Bách tự hình thành quy tắc, linh khí tinh thuần, ảnh hưởng đến thực vật xung quanh từ năm này qua tháng nọ, quy tắc mới không ngừng diễn sinh. Cánh rừng kia tiếp giáp với vùng đất trực hóa, lại có thể trường tồn lâu như vậy, cũng đủ biết lực lượng kia mạnh như thế nào.

Nếu nơi đây cũng có một gốc Hiên Viên Bách thì tốt! Thiên Lý không nhịn được cảm than.

Đáng tiếc, quy tắc như thế chỉ có thể gặp mà không thể cầu, ắt hẳn không phải năm – sáu trăm năm tiến hóa thì tuyệt đối không thể hình thành được. Tuy gốc cổ thụ trăm năm này cũng là cây cao to như Hiên Viên Bách, nhưng quy tắc lại không đầy đủ, độ tinh khiết của linh khí cũng không cao như vậy.

Thiên Lý hít một hơi, vừa chuẩn bị thu tay lại, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay trái hơi nóng lên, sau đó chậm rãi rung rung.

Cô hơi sững sốt, không nhịn được hơi khản trương lên, chẳng lẽ con cô xảy ra chuyện gì?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, viên ngọc trong tay lại truyền đến một tình cảm ấm áp, dường như đang trấn an cô. Thiên Lý bình tĩnh lại, bắt đầu cẩn thận chú ý biến hóa trong lòng bàn tay.

Bàn tay của nàng chạm vào thân cây cổ thụ, linh khí từ trong lòng bàn tay chậm rãi đi vào trong thân cây, giống như có sinh mệnh, dạo quanh trong thân cây, dần dần vẽ ra một bức hoa văn phức tạp. Nếu Thiên Lý không nhớ lầm, hoa văn này đúng là quy tắc của gốc Hiên Viên Bách kia!

Con cô đang phục chế lại quy tắc của Hiên Viên Bách! Hiểu được điều này, trong lòng Thiên Lý hơi hơi kích động.

Không biết qua bao lâu, quy tắc hình thành, cổ thụ vốn hơi xơ xác dường như được rót vào một sức sống mới, lá cây nhảy múa trong gió, thân cây trở nên rắn chắc hơn, linh khí tiến hóa, lan rộng ra không chút gián đoạn nào, cỏ cây xung quanh đều trở nên dạt dào sức sống.

Thiên Lý sợ hãi thán phục, đột nhiên không biết nói gì.

Nếu cẩn thận thăm tách, có thể phát hiện ra, gốc cổ thụ được phục chế lại quy tắc của Hiên Viên Bách này cũng không có lực lượng mạnh như Hiên Viên Bách, nhưng tác dụng vẫn không nhỏ, ít nhất có thể đẩy nhanh tốc độ tiến hóa linh khí của cánh rừng này. Đến khi rừng cây nhân tạo hình thành, không cần linh khí hồ lô tưới tắm, cũng có thể kéo dài thời gian cây cối bị trục hóa.

Thiên Lý mừng rỡ không thôi, nếu có thể phục chế quy tắc của Hiên Viên Bách, có phải đồng nghĩa là những quy tắc khác cũng có thể được phục chế?

Cô sờ lên lòng bàn tay, đứa bé không thể trả lời vấn đề của cô, cô quyết định tự đi nghiệm chứng. Lúc phục chế vừa rồi, cô cũng không cảm thấy đứa bé xuất hiện tình trạng gì khác thường, có thể thấy phục chế quy tắc cũng không phải là gánh nặng đối với bé.

Nhưng dù như thế, Thiên Lý vẫn tiến hành cẩn thận từng li từng tý, luôn luôn chú ý trạng thái của bé.

Sau mấy ngày, Thiên Lý thông qua thí nghiệm hơn mười quy tắc, rốt cuộc cũng cho ra một kết luận, muốn phục chế quy tắc phải thỏa mãn mấy điều kiện tiên quyết sau.

Một: Đối tượng phục chế quy tắc phải tự hình thành hệ thống, có thể tự tuần hoàn và chữa trị. Giống như những quy tắc Thiên Lý tìm được trước kia, một khi bị hỏng sẽ hoàn toàn biến mất, chỉ có khắc thành linh khí mới có thể trở nên vững chắc.

Hai: Đối tượng phục chế phải cùng một loài thực vật.

Ba: Đối tượng phục chế phải có trụ cột linh khí nhất định. Gốc cổ thụ kia có khoảng 500 năm tuổi thọ, linh khí dồi dào. Nếu là cây nhân tạo 500 năm trở xuống, e là không thể phục chế thành công.

Bốn: Lực lượng của đối tượng phục chế sẽ yếu hơn quy tắc vốn có, nhưng tác dụng cũng giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hiên Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Bước đầu tiến hành xây dựng 5D09

Thiên Lý vờn vai, sau đó cắt kỹ linh khí vừa khắc đi.

Xin phép quy hoạch 5D09 được ít lâu, cô lại bắt đầu công tác khắc quy tắc. Hiện tại, trong tay còn hơn ba mươi món chưa khắc, cô hi vọng trước khi hoàn thành, có thể thuận lợi lấy được cái danh 'người chuyên trách'. Như vậy, cô có thể an tâm ra ngoài vào đầu xuân năm sau rồi.

Trong thành có các chú trấn thủ, không lo về việc an toàn. Gần đây, họ thường xuyên thay phiên nhau rời thành hoạt động, có khi là vài ngày, đôi lúc lại một hai tháng, chia ra ba hoặc bốn người một tổ, dù thế nào cũng để lại hai ba người trông thành.

Thiên Lý chưa bao giờ hỏi họ đi đâu, trước giờ họ cũng không nói với cô. Nhưng cô cảm nhận được, họ thật sự coi đây là nơi an cư, dù đi nơi nào cũng sẽ trở về.

Chỉ cần điều này là đủ rồi.

Thiên Lý đi vào phòng ngủ, định tắm rửa sạch sẽ cho thư giãn một tí. Cô đi vài bước về phía phòng tắm, đột nhiên dừng lại, đưa tay bắt thứ gì đó trong không khí, sau đó giống như đang kéo ai đó ra cửa.

Mở cửa phòng tắm, làm động tác đẩy người, sau đó đóng cửa.

Cửa phòng vừa khép lại, ngoài cửa lập tức xuất hiện một bóng dáng cao lớn - đúng là Tra Nhĩ vừa "hiện hình", hấn ừ rừ cụp đầu ngồi xổm cạnh cửa, phiên muộn vẽ vòng tròn.

Thiên Lý sắp tròn mười ba tuổi, cơ thể bắt đầu dậy thì, không thể tiếp tục cùng tắm cùng ngủ với Tra Nhĩ nữa.

Ngâm cơ thể vào nước ấm, Thiên Lý thở phào nhẹ nhõm. Cô đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, theo tình huống sinh lý bình thường, khi con gái lên mười ba, sẽ có kinh lần đầu. Nhưng Thiên Lý thấy, tạm thời có thể cô sẽ không có, bởi vì - cô vẫn ở trạng thái "có thai". Tuy không phải "mang thai" như những người phụ nữ bình thường, nhưng lòng bàn tay cô thật sự có một sinh mạng nhỏ cư ngụ.

Nếu đoán đúng, vậy đây tuyệt đối là chuyện đáng để ăn mừng. Con người cũng đã tiến hóa, vì sao phương diện này của phụ nữ lại không thể tiến hóa chứ?

Thiên Lý lắc đầu cười, bỏ qua suy nghĩ nhàm chán, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ngâm tẩm xong, Thiên Lý đổi một bộ áo ngủ hồng nhạt in hình thỏ tai dài khổng lồ, đây là đồ mua ở trên mạng, đến giờ cô cũng không biết trên quần áo có hình vẽ gì. Lúc ấy, sau khi chủ cửa hàng biết tuổi cô thì nhiệt tình đề cử bộ này. Thiên Lý không có yêu cầu cao với quần áo ở nhà, đương nhiên mua không chút do dự.

Tính cả áo ngủ, còn vài chục bộ đồ khác. Thiên Lý đều yêu cầu loại tiện cho hoạt động dã ngoại, chất lượng bền, không dễ hỏng. Cho nên quần áo chủ cửa hàng chọn cho cô đều có một phong cách cá tính riêng, tổng kết lại chỉ có một chữ - soái!

Thiên Lý sắp xếp lại tủ quần áo của mình, phát hiện khá nhiều quần áo cô mặc không vừa. Cô lấy một cái quần lót chưa từng mặc, kéo kéo, co dãn không tê, vừa chuẩn bị mặc, thì cảm thấy xung quanh đột nhiên xuất hiện một dao động năng lượng quen thuộc.

Đội cô lấy lại tinh thần, người đã xuất hiện trong phòng huấn luyện, còn giữ nguyên tư thế kéo quần lót.

“Thiên Lý.” Vệ Không vui sướng bỏ nhào về phía trước, ôm cổ, cọ cọ bên tai cô. Không cần nói, động tác này chắc chắn học từ Tra Nhĩ.

Khóe miệng Thiên Lý co giật, sao cô lại quên nhỉ, mấy viên nhưng tinh thạch không gian vẫn còn ở chỗ cô, chỉ cần Vệ Không muốn, cậu có thể “triệu hoán” cô tới bất cứ lúc nào.

Thiên Lý dùng sức gõ trán của cậu, trách cứ: “Ai cho cậu tùy tiện sử dụng dị năng hả?”

Vệ Không xoa xoa nơi bị đập, đáng thương nói: “Thiên Lý, cô ác quá.”

“Sao không ác được!” Cô nhanh chóng giấu quần lót vào tay áo, thật may lúc này trong phòng huấn luyện không có ai, nếu không cô bị chơi khăm rồi, hiện tại cô còn chưa mặc cả quần lót, dưới áo ngủ rộng tuếch.

Cô nghiêm mặt hỏi: “Cậu hoàn thành chương trình học hôm nay rồi à?”

“Hoàn thành.” Mắt Vệ Không lóe sáng, hớn hờ gật đầu.

“Vậy sao không trực tiếp về nhà, mà truyền tôi tới đây?”

“Tôi muốn đi về cùng cô.” Vệ Không nói với giọng đầy chờ mong.

Ặc, Thiên Lý xoa trán, thâm thía dạy dỗ hân: “Vệ Không, lần sau không được tùy tiện tiến hành dịch chuyển không gian, nhớ kĩ chưa?”

Vệ Không gật đầu liên tiếp.

“Vậy được, chúng ta về đi.”

Vệ Không lập tức lôi kéo tay Thiên Lý, cười hi hi nhìn cô.

“Đi thôi.” Thiên Lý thúc giục.

“Được.” Nói xong, nhanh chân bước ra ngoài.

Thiên Lý vội vàng ngăn cản: “Sao không trực tiếp truyền tống?”

Vệ Không nghi ngờ nói: “Không phải Thiên Lý vừa nói không được tùy tiện tiến hành di chuyển không gian ư?”

“...” Im lặng.

Thật vất vả mới thuyết phục Vệ Không sử dụng dị năng, cuối cùng Thiên Lý thuận lợi trở lại gian phòng của mình.

Tra Nhĩ còn ngồi xồm ở ngoài cửa thấy tên nhóc Vệ Không đi ra từ phòng của Thiên Lý, lập tức nổi giận, xách cổ áo cậu ném ra ngoài cửa sổ. Vệ Không đã quen, trong nháy mắt đã tránh được, tiến vào ổ nhỏ của mình.

Sau đó, tiếng bùm bùm hỗn loạn không ngừng vang khắp đại sảnh.

Thiên Lý thâm nghĩ, ngày mai lại phải thu dọn lại rồi. Cô đã tinh tường ý thức được, đối mặt với một dã thú chưa hẳn đã phiến toái bằng đối mặt với hai con dã thú.

Thời gian sau đó là thời gian Thiên Lý thư thái kể từ sau lần thú triều nọ. Sáng thì tới rừng rậm phía trước tìm quy tắc, tối thì chế tạo linh khí, hoặc nghiên cứu trái tim Long Ngự.

Năng lượng dự trữ của trái tim Long Ngự rất lớn, có thể duy trì máy móc vận hành ba năm, nhưng Thiên Lý không tìm được nguồn năng lượng giống loại này, tức là, không thể bổ sung năng lượng cho mấy hạt trái tim Long Ngự, một khi năng lượng cạn, sẽ trở nên vô dụng.

Lúc này, Thiên Lý đang cố gắng phân tích năng lượng tạo nên trái tim Long Ngự, nếu chiết xuất được năng lượng từ trong khoáng chất khác có thể dung hợp được với năng lượng trong trái tim Long Ngự thì tốt quá.

Trừ lần đó ra, cô không cần quan tâm tới mấy việc lật vật trong cuộc sống.

Phương diện ăn uống có chú Thủy, sở trường của ông là nấu nướng, lúc vừa vào thành đã chiếm nhà hàng lớn nhất trong thành nhỏ này. Bình thường, khi không ra ngoài, thức ăn của mọi người đều do ông chuẩn bị.

Việc trồng cây, xây dựng đã có chú Thổ và chú Mộc lo.

Tân trang thành thì có chú Kim.

Canh gác có chú Âm và chú Linh.

Hơn nữa, Vệ Không cũng do bọn họ thay phiên dạy bảo.

Ban ngày, thường thấy chú Kim nhặt ve chai trong kiến trúc đã bị tàn phá, hoặc bắt gặp chú Mộc nhỏ cò trong góc, không thì thấy chú Âm và chú Linh rảnh rỗi đi dạo. Trừ lúc dọn rác ra, chú Thổ thích nhất là mở xe tưới nước loang quanh khắp nơi. Thiên Lý đưa linh khí hồ lô cho ông, sau khi ông đựng một lượng nước đã được tinh lọc nhất định thì bắt đầu tưới nước cho thực vật. Nhưng ông toàn lái chiếc xe tưới nước hình cái ấm dành cho một người, vòi phun trước xe có thể co duỗi và xoay tròn, bởi vì bề ngoài xe quá tục, nên đã bị vứt đi nhiều năm trước, không biết chú Đất lôi được từ kho hàng nào ra...

Cảnh tượng như vậy khiến cho các dong binh (lính đánh thuê) đi ngang qua thấy vui mừng, lại có mấy người xem thường. Năng lượng trong cơ thể họ (các chú Thổ, Âm, Linh, Mộc) lắng dưới đây, người ngoài nhìn không thấy dao động rõ ràng, hơn nữa về ngoài ý hết dân tị nạn, nhóm dong binh càng không để vào mắt. Nhưng, đám chú đã từng chịu hết áp bức và lắng nhục ở thành thị dưới lòng đất làm sao lại để ý quan điểm của nhóm dong binh?

Mặt khác, công trình xanh hóa 5D09 cũng khiến không ít dong binh thâm cười nhạo, ai cũng biết chỉ dựa vào sức người trồng cây thì không thể ngăn cản sự ăn mòn của tọc khí, không biết ai lại làm chuyện không chút lợi ích nào như thế này.

Hiện giờ, không một ai biết, không lâu nữa, tòa thành nhỏ gần như hoang tàn này, sẽ làm cho tất cả mọi người chấn động...

Qua một khoảng thời gian thanh thoi ngắn, công văn phê chuẩn Thiên Lý đội đã lâu cũng được chuyển đến. Từ nay trở đi, cô chính thức trở thành người chuyên trách của 5D09.

Vì thế, chú Thủy còn đặc biệt làm một bữa tiệc lớn. Vừa khéo, hôm nay tất cả các chú về thành, có đủ tất cả mọi người.

Mọi người vây quanh, ngồi cùng chỗ, tựa như người một nhà, ăn uống rất thư thái. Duy chỉ có Tra Nhĩ và Vệ Không là không hài hòa, một người tướng ăn hung mãnh, người còn lại động tác chậm chạp. Giống nhau ở chỗ, hai người đều ăn lung tung...

Cơm nước xong, đột nhiên Thiên Lý quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Chú Mộc thân nhiên nói: “Tối nay gió lớn quá.”

Thân hình chú Linh bất động nhưng trong mắt lại lóe sáng. Chú Âm im lặng, chậm rãi uống rượu.

Chú Thổ đứng lên, đầm đầm lưng, cười nói: “Tôi ngồi đến đau cả xương sống thắt lưng, phần còn lại giao cho mọi người.” Nói xong, chắp tay sau lưng thành thoi ra ngoài.

“Tôi còn chưa hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện, đi trước nhé.” Dứt lời, chú Kim tiếp bước chú Thổ rời nhà hàng.

“Thiên Lý, ăn no chưa?” Chú Thủy cười hỏi.

Thiên Lý gật gật đầu, lướt qua Tra Nhĩ, hần đang uống rượu, tỏ vẻ rất thỏa mãn.

Liên hoan kết thúc, Thiên Lý mang theo Tra Nhĩ và Vệ Không cùng rời khỏi nhà hàng, đập bóng tối, chậm rãi đi.

Xung quanh yên tĩnh im ắng, chỉ có gió mát hiu hiu.

Chỗ tối, hai bóng đen ẩn trong bụi cây, lạnh lùng nhìn bóng dáng nhóm Thiên Lý. Chúng hợp thành một thể với hoàn cảnh xung quanh, dù cho có người tới gần cũng rất khó phát hiện dấu vết của chúng.

Đột nhiên, nhánh cây ở cạnh chúng khẽ đung đưa, trong gió cũng không lộ rõ. Cho đến khi mặt đất chấn động, mấy cái rễ cây chui từ đất lên, nhanh chóng cuốn lấy hai gã.

Hai gã đều hoảng sợ, dùng tốc độ cực nhanh thoát khỏi rừng cây. Bóng dáng vừa nhảy lên không trung lại rơi mạnh xuống, năng lượng của chúng bị sóng âm im lặng quật vào, làm cho năng lượng hỗn loạn. Theo sự tấn công ngày càng dày đặc của sóng âm, chúng đau đớn kêu ra tiếng, lăn lộn trên mặt đất.

Hai nhánh cây chọc trời đâm xuống, xuyên mạnh qua cơ thể hai gã, chỉ trong chốc lát, chúng đã hết hơi tàn.

“Là đám người kia sao?” Chú Mộc hỏi.

Chú Âm kiểm tra thi thể một chút, gật đầu nói: “Ừ.”

“Mục tiêu của chúng là Thiên Lý, xem ra đã tra được chuyện thành thị dưới lòng đất bị phá hủy rồi.”

Chú Âm cười lạnh: “Có bản lĩnh thì phải một đội binh lính tới, chỉ dựa vào hai tên trộm cắp cũng muốn ám sát ư?”

Mặt chú Mộc không cảm xúc, thân nhiên nói: “Quăng vào xô này đi, để mai cho Thổ xử lý.”

Chú Âm gật đầu, xoay người rời đi cùng chú Mộc.

Trên thực tế, một tháng trước đã có thám tử hoạt động ở gần khu vực này, nhưng hơn phân nửa trong số đó chưa kịp dò xét đã bị mấy chú giết chết. Hiện giờ, đối phương trực tiếp phải sát thủ, mục tiêu của chúng đã lộ rõ, chính là ám sát Thiên Lý.

Đáng tiếc chúng đã đánh giá sai lực lượng bên cạnh Thiên Lý. Tuy trông bề ngoài các chú đều có vẻ tuổi già sức yếu, nhưng mỗi người đều là cao thủ giấu tài. Huống chi, cho dù các chú không ra tay thì hành động của chúng không có khả năng thành công. Dù cho là sát thủ có bản lĩnh cao tới đâu trong việc ẩn giấu cũng không thoát khỏi cảm giác của Thiên Lý.

Muốn ám sát Thiên Lý, trước tiên phải tới gần cô, trừ phi thể giới xuất hiện nhân vật có thể giết người trong vô hình khi cách xa mục tiêu nghìn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Hiên Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Trong rừng trọc hóa

5D09 chính thức đổi tên là thành Minh. Ở tỉnh cầu này, thành thị đều dùng số để làm tên; những thành có tên cụ thể đều là mấy chủ thành lớn, hoặc là những thành thị biên cảnh: thí dụ như những thành Vệ di động, thành Tụ Sắt, thành Nguyệt Hoa, thành Tây Ma mà Thiên Lý đã đi qua, đều tiếp giáp với vùng đất trọc hóa, đều thuộc về điểm phòng thủ quan trọng tại biên cảnh.

Vào mùa đông, phần lớn dong binh đoàn cũng bắt đầu trở lại thành, vào mùa này sinh vật trọc hóa đều dần tiến vào thời kỳ ngủ đông, đều lui về cư trú ở sâu trong vùng đất trọc hóa, rất ít con còn hoạt động bên ngoài. Dưới điều kiện nhiệt độ thấp, độ sinh sôi của trọc khí cũng sẽ giảm xuống tương đối; mặt khác, phần lớn thực vật cũng héo tàn, hàm lượng linh khí cũng bị giảm bớt.

Khác những ngày trước, bởi có đám người Thiên Lý đến, mùa đông năm nay ngôi thành 5D09 được đổi tên là “thành Minh” này lại náo nhiệt hơn khá nhiều, chỉ mỗi tay nghề của chú Thủy thôi đã kéo được mấy dong binh đoàn ở lại. Tuy nơi đây vắng vẻ hoang tàn, nhưng vẫn đầy đủ các công trình và cơ sở vật chất, hoàn toàn khác với vùng đất nửa trọc hóa trong tưởng tượng, những người ở đây không hề cảm thấy không khỏe chút nào.

Những dong binh này cũng không nghĩ nhiều thêm, chỉ cho là trình độ trọc hóa còn chưa vượt mức tiêu chuẩn. Sự thật là, dưới ảnh hưởng của “Hiên Viên Bách số 2” (cổ thụ trăm năm được về quy tắc của Hiên Viên Bách) và nước của hồ lô, rừng nhân tạo đã dùng tốc độ cực nhanh cảm rỗi sinh sôi, tuy còn chưa diễn sinh được linh khí, nhưng cũng không dễ bị trọc khí ăn mòn nữa.

Song lúc này, Thiên Lý và Tra Nhĩ cũng không ở trong thành, mà đang đi về phía nam.

Vốn Thiên Lý không định ra ngoài vào mùa đông, bởi thật sự là không thể ưa nổi vùng đất trọc hóa khô hạn đầy gió lạnh. Nhưng số dĩ cô đối ý, là vì bất chợt nghe thấy dong binh ở thành Minh nhắc tới, ở vùng trọc hóa cách thành Minh hơn 500km về phía nam có một mảnh rừng trọc hóa. Rừng trọc hóa – chính là loại rừng chỉ tồn tại ở vùng đất trọc hóa, giống như ốc đảo trong sa mạc. Rừng trọc hóa cực kỳ hiếm, có thể tồn tại trong vùng đất trọc hóa, đồng nghĩa là ở đó chắc chắn phải xuất hiện một quy tắc khổng lồ như Hiên Viên Bách, tự hình thành kết giới*.

(*) Kết giới, hay vòng tròn ma thuật, là một không gian (tiếng Hán là giới) được bảo vệ mang tính tâm linh, pháp thuật. Kết giới được lập bởi các pháp sư (hay kết giới sư), thuật sĩ, phù thủy cao tay ẩn và thường dùng để bảo vệ người đó hoặc những người đặc biệt, những bảo vật bị dòm ngó bởi tà ma. Ngoài ra kết giới còn do tự bản thân một vật có tính pháp thuật tiết ra để bảo vệ chính nó.

Mục tiêu của Thiên Lý đúng là quy tắc này. Nhân lúc sinh vật trọc hóa rút đi, cô lập tức quyết định tiến vào rừng trọc hóa một chuyến. Nếu thuận lợi, với tốc độ của họ, chỉ cần 10 – 20 ngày là có thể trở về.

“Ngay phía trước.” Thiên Lý nằm trên lưng Tra Nhĩ, rạo rức nói.

Tra Nhĩ tăng tốc, gió lạnh thổi vù vù bên tai. Thiên Lý mặc một cái áo khoác dày, cái mũ lông nhưng ẩm áp cũng không ngăn được gió lạnh thì thoảng lách vào từ khe hở. Theo bản năng, cô run nhẹ, Tra Nhĩ lập tức kim tốc độ lại, quay đầu nhìn cô.

“Không sao, chỉ hơn một cây số thôi, tăng tốc đi.” May mắn tổ chất thân thể của người bình thường trên tỉnh cầu này cũng rất tốt, có thể thoải mái ở trong mọi hoàn cảnh ác liệt nào.

Hai người lại chạy một lúc lâu, rốt cuộc cũng đến mục tiêu.

Mảnh rừng trọc hóa này cũng chỉ có diện tích khoảng 500 héc-ta (tức 5km vuông), chủ yếu là cây sam đỏ*, nhưng cũng có vài thực vật khác sinh trưởng. Thân cây sam đỏ thẳng tắp, giống như cọc tiêu**, cây cao nhất khoảng hơn 60m, nhìn vòng tuổi của cây, 20 năm cũng có mà 300 năm cũng nhiều. Còn kém xa Hiên Viên Bách, nhưng phần lớn chúng đều đã diễn sinh ra quy tắc. Trong đó quy tắc của các cây sam đỏ ở bốn phía đông tây nam bắc lại càng sống động ngoài sức tưởng tượng. Nhưng với kinh nghiệm của cô, quy tắc như thế vẫn còn chưa đạt được yêu cầu để chế tạo kết giới.

(*) sam đỏ: có thể là loài cây sam núi thường để chơi cây cảnh (sam bonsai)

(**) cọc tiêu: cây chỉ đường cho thuyền cập bờ

Thiên Lý đến gần một gốc cây, áp tay trái lên thân cây, viên ngọc trong lòng bàn tay lập tức phản ứng, linh khí chậm rãi chảy xuôi theo văn lộ quy tắc. Cùng lúc đó, những gốc sam đỏ ở ba phía khác cũng sản sinh ra biến hóa, tựa như đang gọi đáp với nhau. Lấy chúng làm trung tâm, linh khí như sóng gợn lan ra bốn phía, vừa đến ven rừng thì dừng lại.

Thiên Lý đã hiểu, thì ra đây là một tổ hợp quy tắc, giống như khí cơ châm của cô, vừa có thể dùng riêng vừa có thể hỗ trợ lẫn nhau. Có lẽ lực lượng của một gốc cây thì chưa đủ mạnh, nhưng sau khi tổ hợp thì lại có thể sinh ra biến hóa. Tuy không mạnh mẽ và lâu đời như Hiên Viên Bách, nhưng tràn đầy sức sống và tính bền bỉ.

Ngoài ra, dưới ảnh hưởng của bốn gốc sam ở bốn phía cánh rừng mà các gốc khác cũng sinh ra quy tắc, có lớn có nhỏ, tất cả đều là hình thức tổ hợp thành bộ phận, phần lớn đều hình thành trên ngọn cây.

Thiên Lý bảo Tra Nhĩ lấy mỗi gốc một cành về, cất kỹ. Cánh rừng này có khoảng hơn nghìn gốc sam đỏ, chỉ cần bốn gốc sam quan trọng nhất kia không tổn hao gì, kết giới cũng sẽ không biến mất. Nhưng trong rừng vẫn thiếu chút sức sống, đa số côn trùng và động vật đều đã chết hết. Một hệ thống sinh thái không hoàn chỉnh, Thiên Lý rất nghi rằng nó có thể sống được qua trăm năm không.

Cô sục sạo cả buổi ở cánh rừng này, không phát hiện thứ nào hữu dụng nữa, lập tức quyết định trở về.

Vừa xoay người, đột nhiên phát hiện trên một gốc sam đỏ cách đó không xa có một sinh vật nhỏ đang nằm sấp, dài khoảng 16 – 17cm, mình dẹt, đuôi dài nhỏ. Hẳn đó là một con tị dịch*, cũng chính là tắc kè hoa mà mọi người thường nói.

(*) tị dịch: có thể là một cách gọi nữa của tắc kè hoa ở bên TQ, Ngân không tìm ra trong từ điển o_o

Sở dĩ Thiên Lý chú ý nó, không chỉ vì nó là một trong số ít những động vật còn sống trong rừng, mà còn vì dao động năng lượng trên người nó có thể so với linh thú cấp cao, hơn nữa còn không bị ảnh hưởng chút nào trong điều kiện nhiệt độ thấp như vậy.

Theo cô biết, tắc kè hoa là một loài động vật không ưa lạnh, nhiệt độ quá thấp sẽ dễ dàng bị bệnh và chết. Nhưng trạng thái lúc này có nó có vẻ không tốt lắm, có lẽ là do không có đồ ăn trong thời gian dài, cho nên nhịp tim rất chậm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở vậy.

Thiên Lý lầm bầm: “Nên bắt nó về thành không đây? Dù sao cũng là một con linh thú cấp cao, còn sống sót được qua cả thời kỳ nhiều trọc khí nhất, khá tuyệt đấy.”

Vừa dứt lời, tắc kè hoa lại bất ngờ quay đầu lại, con ngươi từ từ chuyển động, phản xạ lại bóng dáng của Thiên Lý.

“Mày nghe hiểu sao?” Thiên Lý hơi kinh ngạc, lại thăm dò thêm một câu, “Mày bằng lòng đi theo tao sao?”

Tắc kè hoa vẫn không nhúc nhích, giữ nguyên động tác quay đầu, giống như một cái tiêu bản* vậy.

(*) tiêu bản: vật sống được ép khô để giữ làm tài liệu nghiên cứu, học tập

Thiên Lý buồn cười lắc đầu: “Được rồi, mày có thể tiến hóa thành linh thú cấp cao, chắc là do trọc khí kích phát, tiếp tục trong hoàn cảnh như vậy mới càng xúc tiến được sự phát triển của mày, tao thật sự không nên xen vào. Cậu bạn nhỏ, cố gắng sống sót đi, sau này nhất định mày có thể trở thành một sinh mệnh thể tuyệt vời. Hẹn gặp lại.”

Nói xong, cô xoay người, chuẩn bị rời đi. Ai ngờ, đầu lười của tắc kè hoa lại thè ra, dính vào cái ba lô trên lưng cô, thân thể rơi lên đó trong nháy mắt. Làn da toàn thân vốn đang là màu xám dần dần biến thành màu như cái ba lô, chỉ nhìn bằng mắt thường, gần như không thể phân biệt được.

Thiên Lý kinh ngạc quay đầu, phát hiện tắc kè hoa lại dờ dẩn như giả chết, dường như sinh vật vừa vọt như chớp đến không phải nó vậy.

Cô cười: “Được, vậy chúng ta cùng đi. Ừm, mày giới ngụy trang, thế sau này gọi mày là... Tịch Y vậy.”

Dường như là một thú vui ác độc...

Xử lý xong, Thiên Lý và Tra Nhĩ thuận lợi về thành Minh trước năm mới.

Vừa vào thành đã thấy chú Mộc vội đi tới, thở dài một hơi nhẹ nhõm, nói với cô: “Cuối cùng con cũng về rồi.”

Thiên Lý hơi ngạc nhiên: “Sao vậy ạ? Trong lúc con ra ngoài, trong thành xảy ra chuyện gì sao?”

“Thật ra cũng không có chuyện lớn gì, nhưng phiền toái thì có.” Khóe miệng chú Mộc hơi run rẩy.

“Là gì ạ?”

“Thằng nhóc Vệ Không kia chứ ai vào đây nữa.” Chú Mộc hơi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cậu ấy sao ạ?”

“Từ lúc các con ra ngoài, nó bắt đầu tạo phản, ăn uống không ngon, ngủ giấc không yên, quấy rối khắp nơi. Quan trọng nhất là, nó đã không – tắm hai mươi mấy ngày rồi!” (sặc!)

Thiên Lý im lặng.

Chú Mộc tiếp tục lên án: “Con phải biết là, bây giờ tâm trí thằng nhóc kia giống như một thằng bé bảy, tám tuổi, đúng là lúc mà ai ai cũng ghét, không để ý một cái liền như một thằng người rừng. Mà hận nhất là nó không chế độ năng không gian càng lúc càng thành thạo, các chú cũng không bắt được nó nữa!”

Vừa dứt lời liền cảm thấy không gian gọn sóng, bóng dáng của Vệ Không – kẻ mà “ai ai cũng ghét” lập tức xuất hiện bên Thiên Lý. Tra Nhĩ lạnh tay lạnh mắt lập tức túm được cậu ta, ngăn động tác “tập kích” Thiên Lý của cậu.

Từ chi của Vệ Không vung vẩy trên không trung, uất ức kêu lên: “Thiên Lý, Thiên Lý, Vệ Không nhớ chị lắm...”

Thiên Lý liếc cậu một cái, phát hiện tóc của thằng nhóc này rối như tổ quạ, quần áo vẫn là cái bộ mà cô giúp cậu ta thay trước khi đi, chẳng qua giờ giống như dưa muối, đầy nếp nhăn, đó còn là quần áo thật à? Có thể mặc quần áo chất lượng tốt thành như thế, chắc là chỉ có cậu ta --- khoan, không phải, còn có Tra Nhĩ nữa.

Thiên Lý xoa thái dương, nói với Tra Nhĩ: “Tra Nhĩ, anh mang Vệ Không đi tắm đi.”

Gương mặt Tra Nhĩ tràn đầy vẻ không tình nguyện, rất khó chịu liếc Vệ Không.

Vệ Không buông từ chi xuống, buồn bã treo trên không nhìn Thiên Lý, yếu ớt nói: “Thiên Lý giúp tôi tắm...”

Chưa nói hết lời đã bị Tra Nhĩ đánh một phát, sau đó bí mật biến mất ngay tại chỗ.

Thiên Lý nhìn sang chú Mộc, bình tĩnh nói: “Để hai người đó tắm với nhau đi ạ.”

“Chú biết rồi.” Vẻ mặt chú Mộc quái dị nói, “Sẽ không sao đó chứ?”

“... Rất khó nói ạ.”

“...”

Do đó, Thiên Lý đành phải nhìn coi, sau khi về nhà dùng cảm giác cẩn thận lưu ý tình huống trong phòng tắm.

Tra Nhĩ vẫn không kiên nhẫn như cũ, vung tay vài cái đã cắt quần áo của Vệ Không thành mấy mảnh, sau đó ném cậu vào bồn tắm, cầm vòi sen phun ào ào.

“Á...” Chốc lát không nhìn kỹ, Vệ Không phải uống mấy ngụm nước, sau đó liền xuất hiện một màn vô cùng kỳ quái: nước từ vòi sen phun ra vừa đến gần người Vệ Không thì biến mất một cách kỳ lạ, quanh người cậu xuất hiện một vòng chân không, mà bản thân cậu ta lại bình yên vô sự ngồi trong đó, không dính giọt nước nào.

Tra Nhĩ rất nhanh đã phát hiện ra điều khác thường, xả cả buổi mà bồn vẫn chưa đầy, hiển nhiên là Vệ Không đang giờ trò.

Hắn nheo mắt lại, vẻ mặt trở nên âm trầm...

Bên kia, Thiên Lý cất ba lô đi, vừa mới quan sát được hai người kia có hai phút, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một dòng nước rơi xuống từ trên cao, lập tức xối cô ướt đẫm.

Lại còn là nước lạnh nữa! Thiên Lý rùng mình một cái, xanh mặt, thái dương nổi lên mấy cái gân xanh. Càng điên hơn là, cô vừa di chuyển, dòng nước kia cũng di chuyển theo, xối cô suốt hai mươi mấy giây!

“Vệ Không!” Thiên Lý phẫn nộ thét lên.

Vào một cái, thân thể trắng bóng của Vệ Không lập tức xuất hiện bên người cô, vươn tay muốn ôm, kết quả bị người ở phía sau véo một nhát, lại biến mất, cả quá trình chỉ có 1 giây.

Thiên Lý vốn tưởng rằng Vệ Không còn có thể lặp lại chiêu cũ thuần di* ra, vậy mà không có động tĩnh gì. Dùng cảm giác quét qua, cô mới giật mình

phát hiện, Vệ Không giống như bị định thân**, ngồi yên trong bồn tắm, ngoại trừ trên mặt còn hơi run rẩy được thì hoàn toàn không nhúc nhích được tý nào.

(*) thuần di: di chuyển trong nháy mắt

(**) định thân: khóa thân thể tại một chỗ

Trên người Tra Nhĩ xuất hiện dao động năng lượng, hấn ---- vận dụng dị năng!

Dị năng chứa trực khí bao phủ phòng tắm, dường như tạo thành một tầng kết giới. Kỳ quái là, Thiên Lý cảm giác được đám trực khí này không dày đặc như trong tưởng tượng, ít nhất cũng không ảnh hưởng gì đến Vệ Không.

Chẳng lẽ Tra Nhĩ đã có thể khống chế năng lượng trực khí trong cơ thể rồi sao?

Thiên Lý hơi kích động, nếu như vậy, có thể Tra Nhĩ đã tiến hóa một lần nữa, như thế, cô có thể chế tạo vũ khí dành riêng cho hấn. Gắng tay khu trực lúc trước chỉ là một khí giới phụ trợ mà thôi, cũng không có tác dụng lớn gì cho việc phát huy thực lực của hấn. Nhưng một khi có được vũ khí của riêng mình, Tra Nhĩ rất có thể sẽ trở thành một cường giả mạnh nhất trên tinh cầu này.

Mặt khác, cô cũng muốn xem kết cấu dị năng của Tra Nhĩ có thể chế tạo ra vũ khí như thế nào? Chắc chắn không thể là dạng vừa rồi.

Không, không phải là không phải dạng vừa, mà là có một không hai...

Bạn đang đọc truyện *Hiên Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: “Tứ duy tôn” và “Tâm giới”

(“Bốn trong một” và “Chiếc nhẫn của tâm hồn”)

Edit + beta: Ngân

Thiên Lý thu xếp lại đồng linh khí tồn kho hiện tại, khoảng chừng ba mươi mấy kiện, đều là số còn dư sau khi sàng lọc tuyển chọn cho khách hàng của số 108. Bởi không có người mua thích hợp với chúng, nên cô cũng không tùy tiện bán ra, mà tạm thời giữ lại trong kho.

Chỉ còn mười mấy kiện chưa khác, Thiên Lý quyết định xử lý quy tắc sam đồ tìm được từ rừng trực hóa trước. Đây là tổ hợp quy tắc thứ hai mà cô tìm được, cô hết sức tò mò với tác dụng của nó.

Dùng cảm giác thẩm tách qua quy luật của nó, Thiên Lý không nghĩ gì khác nữa, bắt đầu ra tay...

Ngoài phòng làm việc, Tra Nhĩ hung ác nhìn chăm chăm Vệ Không, đề phòng cậu ta đi vào quấy rầy. Sau khi bị Tra Nhĩ áp chế mấy lần, rốt cuộc thắng nhóc này cũng bớt kiêu ngạo đi, ngoan ngoãn ngồi xồm ở góc tường tựa như một con chó cỡ lớn đang chờ chủ nhân ban phát tình thương vậy.

Không biết qua bao lâu, về mặt Tra Nhĩ khẽ biến đổi, nhìn thẳng vào cửa phòng làm việc.

Vệ Không thấy tầm nhìn của Tra Nhĩ dời đi, ánh mắt lập tức sáng ngời, thân hình nhanh chóng biến mất. Ai ngờ Tra Nhĩ đột nhiên thuận tay vút qua một trảo, túm được cổ Vệ Không, kéo cậu ta từ trong không gian ra.

(Vâng, cuối cùng dưới dâm – uy của đại khuyến Tra Nhĩ, tiểu khuyến Vệ Không đành ngậm bồ hòn làm ngọt ạ!)

“A...” Vệ Không bĩu môi, ừ ừ buông tứ chi xuống, người lắc lư trên tay Tra Nhĩ. Cậu hiểu ra, trò cũ của mình không còn tác dụng nữa rồi, chỉ cần khoảng cách không quá mười mét, thuần di của cậu chắc chắn sẽ thất bại, dù giấy dựa thế nào cũng không trốn được ngũ chỉ son* của “ông bố hời” này.

(*) ngũ chỉ son: bàn tay năm ngón, ý như kiểu bàn tay của Như Lai Phật Tổ lúc đề lên Tôn Ngộ Không tạo thành Ngũ Hành Sơn

Tra Nhĩ hất Vệ Không ra, mở cửa đi vào phòng làm việc, nhìn thấy Thiên Lý chăm chú vuốt vẽ mấy vật giống như cái dùi trên bàn.

“Tra Nhĩ, có vẻ tôi tìm ra thứ tốt rồi!” Thiên Lý quay đầu cười nói với Tra Nhĩ, “Bộ tổ hợp quy tắc này có thể tự hình thành một thế giới linh khí, ở trong đó có thể ổn định năng lượng, tiến hóa nhanh hơn.”

Tra Nhĩ quay đầu, lẳng lặng nhìn cô.

Thiên Lý lại nói: “Khác với quy tắc của Hiên Viên Bách, quy tắc này tạo thành một hoàn cảnh đặc thù có ích cho sinh vật. Tôi muốn đặt nó ở phòng huấn luyện, giờ đi thử luôn đi.”

Nói xong, Thiên Lý liền đi ra ngoài.

Tra Nhĩ không nhanh không chậm theo sát sau lưng cô. Vệ Không nhìn thấy Thiên Lý đã muốn nhào lên, Tra Nhĩ vừa liếc qua phát đã khiến cậu co vùi về, học hẩn quy quy củ củ mà đi.

Chú Âm đi ngang qua, thấy cái dáng xếp thành một hàng đi đường của họ, buồn cười nói: “Các con đi đâu vậy?”

Thiên Lý đáp: “Con định đi phòng huấn luyện, hay chú Âm cũng đi đi, con muốn làm một thí nghiệm.”

“Được.”

Mấy người đi vào phòng huấn luyện. Đây là kiến trúc lớn nhất của tòa thành nhỏ này, tuy không thể so với những thành thị cỡ lớn, nhưng cũng đầy đủ cơ sở vật chất, chỉ cần có phương pháp huấn luyện phù hợp, dù có là dị năng giả cấp cao cũng có thể huấn luyện tốt.

Thiên Lý đi ra giữa phòng huấn luyện, lấy tổ hợp linh khí ra, bảo Tra Nhĩ đặt lần lượt theo thứ tự ở bốn phía đông tây nam bắc.

Sau khi Tra Nhĩ đặt kiện cuối cùng xuống, trong phòng huấn luyện đột nhiên vang lên một âm thanh rất nhỏ. Sau đó, mọi người liền cảm thấy tựa như có một ngọn gió mát phất qua, dường như năng lượng sinh ra cảm ứng nào đó, nhẹ nhàng dao động. Những người khác không nhìn thấy, Thiên Lý lại cảm giác được rõ rệt giữa bốn kiện linh khí xuất hiện mấy dòng linh văn đan xen uốn lượn lẫn nhau. Lúc linh văn chạm vào nhau, một kết giới linh khí hình thành, bao phủ trọn tòa cao ốc huấn luyện, phạm vi đường kính khoảng 300m.

“Đây là gì?” Chú Âm lộ vẻ kinh ngạc, cẩn thận cảm nhận biến hóa của năng lượng trong cơ thể, dường như có một nguyên tố đặc thù nào đó dung nhập vào, từ từ phân giải ngưng tụ. Tuy tốc độ chậm, nhưng chỗ tốt thì không cần nói cũng biết. Nếu huấn luyện một thời gian dài trong hoàn cảnh như thế này, năng lượng có thể được tinh luyện và tích lũy gấp mấy lần bình thường.

Thiên Lý gật đầu, xem ra cô đoán không sai, đây đúng là thứ tốt để chế tạo không gian huấn luyện.

Cô nói với chú Âm: “Chú Âm, sau này cố gắng đừng cho người không có phận sự tiến vào phòng huấn luyện, chỉ cho phép những người chúng ta có thể tin tưởng vào thôi.”

Tiếp theo, cô cần phải ngưng tụ cho bốn kiện linh khí này một chút.

Chú Âm thận trọng gật đầu.

Ở chung lâu như vậy, ông và mấy người khác cũng biết Thiên Lý không phải người bình thường. Mấy thứ cô bé hay chế tạo kia, đều rất khác thường. Tuy bọn họ không hay lên mạng, nhưng cũng biết linh khí của số 108 hiện tại đang rất “hot”. Ai cũng không biết, Linh văn sư mà họ truy đuổi, chỉ là một đứa bé.

Nhưng đối với những người đã khám phá sự đời như họ, thân phận của Thiên Lý là gì cũng chẳng sao cả, giờ họ chỉ thầm muốn trải qua cuộc sống bình thường, sau đó thì rảnh rỗi tìm cái thể lực ngậm kia quấy rối.

Thiên Lý lại nói: “Chú Âm, chú có phương pháp huấn luyện thích hợp dành cho con không?”

“Con ư?” Chú Âm nói, “Thể chất của con kém hơn dị năng giả rất nhiều, chỉ có tố chất của người bình thường, chắc chắn không thể chịu được huấn luyện có cường độ quá cao, con phải bắt đầu từ cơ bản, tiến hành huấn luyện thể năng trước.”

Thiên Lý cũng biết điểm yếu của mình, không phải là dị năng giả, thể chất của cô chưa từng được đề cao. Nhưng cô không thể dựa vào vũ khí để bảo vệ mình mãi, nếu lại gặp tình huống như ở dưới thành thị ngầm, tất cả những gì trên người đều bị lấy đi, chỉ có thể dựa vào khí cơ chăm để lợi dụng lúc người khác không đề phòng mà thành công. Nếu tên đó có đẳng cấp cao hơn một chút, e là khí cơ chăm cũng vô ích.

Nhưng bắt đầu huấn luyện từ cơ bản, chẳng những tốn thời gian, hơn nữa còn tiến triển rất chậm. Quan trọng hơn, tổ hợp linh khí mới chế tạo hoàn toàn không dùng được với người không có năng lượng như cô.

Aiz, xem ra phải nghĩ biện pháp khác, nhưng kiên trì huấn luyện mỗi ngày thì vẫn phải làm.

Trở về nhà, Thiên Lý lập tức bổ sung tư liệu về tổ hợp linh khí, chính thức đặt tên chúng là “Tứ duy tôn” (bốn trong một :v).

Không lâu sau đó, phòng huấn luyện trong kết giới của Tứ duy tôn đã trở thành trụ sở huấn luyện trung tâm của thành viên trong thành Minh, bồi dưỡng ra những dị năng giả xuất sắc vượt trội. Nhưng dường như Thiên Lý có một thể chất hấp dẫn kỳ nhân dị sĩ*, thành Minh trong tương lai, hẳn sẽ thành trại tập trung những quái thai đáng sợ...

(*) kỳ nhân dị sĩ: những người có khác biệt so với người bình thường

Khắc hết những quy tắc trong tay, Thiên Lý chuyển trọng tâm sang nghiên cứu vũ khí.

Trước đó cô đã save lại văn lộ dị năng của Tra Nhĩ trong máy tính, cũng đã thử khắc quy tắc của hắn trên vũ khí kim loại, nhưng vẫn chưa thành công lần nào.

Lần này Thiên Lý lựa ra mấy trăm loại kim loại, dựa theo tỉ lệ khác nhau mà chế tạo ra phối của hơn mười loại vũ khí, sau đó thí nghiệm từng cái một. Kết quả là toàn quân bị diệt, không một vũ khí nào có thể thừa nhận quy tắc năng lượng biến dị của Tra Nhĩ.

Cuối cùng, cô chỉ có thể đặt hy vọng lên kim loại Long Ngự. Đây là khối cuối cùng còn lại trên tay cô, cô định thử xem hiệu quả, dù thất bại thì cũng có thể thu thập được số liệu mới, cung cấp tham khảo để tiến hành chế tạo vũ khí sau này.

Nhưng cô tuyệt đối không ngờ, lần này lại thành công.

Trong quá trình không ngừng phân giải và dung hợp, kim loại Long Ngự dần dần được tinh luyện nhỏ đi. Sau khi hoàn thành lần biến cuối cùng, từ một khối kim loại nửa mét vuông, nó lại biến thành một chiếc nhẫn màu đen cực kỳ bình thường.

Cùng lúc đó, tinh thần Tra Nhĩ hơi dao động, năng lượng trong cơ thể dường như thu được một lời triệu hoán nào đó, nhẹ nhàng rung động.

Hắn lách mình tiến vào phòng làm việc, liếc mắt một cái đã nhìn thấy cái nhẫn trên bàn kia, nhìn Thiên Lý, thấy cô ra hiệu thì vươn tay lấy. Thoáng chốc, không khí rung động, “rắc” một tiếng, Kim tiền hoàn trên cổ Tra Nhĩ vỡ vụn. Sau đó, lấy hắn làm trung tâm, một năng lượng kỳ lạ nhanh chóng lan ra khắp nơi, tất cả những người ở thành Minh đều đồng loạt hoảng sợ! Trong nháy mắt khi tiếp xúc với làn sóng năng lượng kia, không hiểu sao người ta lại sinh ra cảm giác sợ hãi, dường như quân lâm thiên hạ*, uy hiếp tột ra.

(*) quân lâm thiên hạ: đức vua giá lâm

Nhưng cảm giác này lập tức tan đi, mọi người còn chưa phản ứng kịp đã biến mất không dấu vết, chỉ để lại một cảm xúc rất nhỏ.

Tra Nhĩ yêu thích, vuốt ve chiếc nhẫn không muốn rời tay. Dưới sự khống chế của hắn, năng lượng thoát ầm thoát hiện, cuối cùng biến mất không dấu tích.

Mất đi công hiệu ẩn nấp của Kim tiền hoàn, trọc khí trên người lại không hề tràn ra ngoài chút nào. Nói cách khác, chỉ cần Tra Nhĩ muốn, hắn có thể hoàn toàn thoải mái đi lại trong chốn đông người. Dù vận dụng dị năng, cũng sẽ không xuất hiện bất cứ gì bất thường, bất kể là dao động năng lượng hay trọc khí, cũng đều không để lại dấu vết gì.

Dị năng của Tra Nhĩ, đã chính thức trở thành dị năng không có dao động năng lượng. Được nhẫn hỗ trợ, hắn có thể gây dựng một lĩnh vực không chút sơ hở.

Đúng vậy, lĩnh vực. Rốt cuộc cô cũng biết chủng loại dị năng của Tra Nhĩ rồi. Phương hướng phát triển cuối cùng của dị năng chính là lĩnh vực, trước mắt, dị năng giả có lĩnh vực mà cô gặp chỉ có A Nhĩ Đế Tư; nhưng lĩnh vực của anh ta vốn hình thành sau khi có Trí châu, mà dị năng của bản thân Tra Nhĩ chính là lĩnh vực, hơn nữa là lĩnh vực vô tận không có giới hạn.

Nếu lĩnh vực ảo giác của A Nhĩ Đế Tư gặp phải lĩnh vực vô tận của Tra Nhĩ, rất có thể người chế tạo ảo giác sẽ bị ảo giác mê hoặc. Trong lĩnh vực, hắn chính là thần. Đây mới là điểm mạnh chân chính của chiếc nhẫn này.

Có lẽ qua mười năm nữa, với tốc độ tiến hóa của Tra Nhĩ, có thể thoát ly chiếc nhẫn, chân chính đạt tới cảnh giới tối cao.

Làm vũ khí, đương nhiên chiếc nhẫn này không chỉ có mỗi công hiệu ấy, không bao lâu nữa, Thiên Lý sẽ phát hiện, chiếc nhẫn còn có thể hình thành từ một đến vài thanh đao xuyên qua năng lượng, chỉ cần đủ năng lượng, muốn có vạn thanh đao phóng ra cùng lúc cũng không phải là không có khả năng...

Có chiếc nhẫn này, Tra Nhĩ đã đạt tới giai đoạn tiến hóa cao nhất của thời kỳ đầu, đạt đến đỉnh cao trước một bước, thành tựu sau này cũng sẽ đồng bộ với tốc độ tiến hóa của hắn.

Lúc này, Tra Nhĩ đột nhiên đưa chiếc nhẫn tới trước mặt Thiên Lý, Thiên Lý kỳ quái hỏi: “Tra Nhĩ, anh làm gì vậy?”

Tra Nhĩ duỗi móng ra, làm động tác đeo.

Thiên Lý 囧, do dự một lát, sau đó nhận lấy nhẫn, nhẹ nhàng nâng ngón giữa của hắn lên, từ từ đeo nhẫn vào.

Nghe nói, đeo nhẫn vào ngón giữa, có ý là ---- “hoa đã có chủ”.

Khóe miệng Thiên Lý mỉm cười.

Tra Nhĩ vui sướng xem chiếc nhẫn của mình, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, đột nhiên ấn một nụ hôn lên gò má của Thiên Lý, kêu bên tai cô: “Thiên Lý.”

Giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy, Thiên Lý suýt nữa cho là mình nghe lầm, lòng cô còn khiếp sợ với việc Tra Nhĩ đột nhiên mở miệng nói chuyện hơn xa nụ hôn vừa rồi.

Cô bưng mặt Tra Nhĩ lên, kinh hi* nói: “Tra Nhĩ, anh có thể nói chuyện rồi sao? Gọi một lần nữa đi.”

(*) kinh hi: kinh ngạc vui mừng

Tra Nhĩ chỉ im lặng nhìn chăm chú vào cô.

“Gọi một lần nữa đi, một lần thôi.” Thiên Lý lộ vẻ được cưng chiều hiếm thấy của một cô bé.

Tra Nhĩ nhếch môi cười, nhưng không lên tiếng nữa.

Thiên Lý nhut chí, thầm nghĩ: Chẳng lẽ vừa rồi mình thật sự nghe lầm? Hay là Tra Nhĩ vẫn chỉ ngẫu nhiên mới nói được thôi?

“Được rồi, Tra Nhĩ, tôi đặt tên cho chiếc nhẫn này là ‘Tâm giới’ được không? Tùy tâm sở dục, duy ngã độc tôn*.”

(*) tùy tâm sở dục: làm tùy cảm xúc; duy ngã độc tôn: một mình tối cao

Tra Nhĩ gật đầu liên tục.

Vũ khí được người đời đặt ở cảnh giới tối cao trong tương lai, chính thức được đặt tên là ---- Tâm giới.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Song Sát

Edit + beta: Ngân

Mùa đông trôi qua trong cuộc sống vừa bận rộn vừa rảnh rỗi của Thiên Lý. Xếp lại bọc hành lý, cô chuẩn bị lên đường.

Giờ cô và Tra Nhĩ đã bị vài thế lực không rõ nhìn chằm chằm, ra ngoài cũng thể tùy tiện như trước nữa. Tuy Tra Nhĩ rất lợi hại, nhưng chuyện gì cũng có cái ngoài ý muốn, cho nên che giấu tung tích đã thành việc cô cần làm nhất trước mắt.

Chú Thủy điều chế nước thay da cho cô và Tra Nhĩ, nghe nói đây là phương thuốc gia truyền của nhà ông, có thể thay đổi màu sắc của làn da, mỗi lần có thể bảo trì được 20 – 30 ngày.

Đó là một kinh hi* lớn. Người của tinh cầu Áo Lạc có năm màu da: trắng, vàng, nâu, đen, đỏ. Thiên Lý và Tra Nhĩ đều là người da vàng, nếu đổi màu da, ít nhất có thể lừa được người khác qua chủng tộc. Lại dùng thêm chút kỹ xảo trang điểm, cố gắng thay đổi gương mặt vốn có, vậy nếu không có người quen, chắc chắn rất khó nhận ra. Huống hồ Thiên Lý còn đang trong thời kỳ trưởng thành, đáng người thay đổi mỗi năm, chỉ cần làm việc điệu thấp* một chút, cũng không cần quá lo lắng sẽ bị người nhận ra.

(*) kinh hi: kinh ngạc vui mừng

(*) điệu thấp: im hơi lặng tiếng, không rêu rao, khoe khoang

Lần này lên đường, Thiên Lý chuẩn bị vô cùng đầy đủ. Cô muốn thăm dò xa hơn, nếu trên đường không có thời gian khắc quy tắc thì có thể gửi về, dù sao chú Thủy vẫn sẽ luôn đóng giữ trong thành. Thành Minh cũng đã hoàn thành cơ sở quy hoạch, chỉ cần không bị phá hoại trên quy mô lớn thì có thể phát triển thuận lợi.

Đáng tiếc đã dùng hết trái tim Long Ngữ và kim loại Long Ngữ, nếu không Thiên Lý còn có thể chế tạo ra vài máy móc hữu dụng khác. Giờ cũng không nên hợp tác với Bách Chiến, cô không muốn giao đồ trong tay cho Bách Chiến, ít nhất phải chờ cô có căn cứ chân chính hẳn.

Trước khi đi còn xảy ra một phiền toái, thằng nhóc Vệ Không vừa thấy Thiên Lý và Tra Nhĩ phải ra ngoài, sống chết muốn bám theo, ầm ĩ giống như một con khỉ ăn ớt. Tra Nhĩ lườm đánh thế nào cũng không có tác dụng, đám chú Thủy lại rất che chở thằng nhóc này, không cho Tra Nhĩ xuống tay nặng.

Thực tế, là dị năng giả không gian, Vệ Không có tác dụng cực lớn ở phương diện khác. Song giờ cậu vẫn còn quá đơn thuần, hơn nữa ngoài thuần di* không gian, vẫn chưa có bất cứ thủ đoạn công kích nào.

(*) thuần di: di chuyển trong nháy mắt

Tra Nhĩ đột nhiên xòe tay ra với Vệ Không, quơ quơ trên không trung, ý bảo cậu cũng xòe tay ra. Vệ Không do dự xòe tay ra, Tra Nhĩ xoẹt một vuốt lên ba lô của Thiên Lý, rồi đặt vật gì đó vào tay cậu.

Mềm mềm, ngura ngura. Vệ Không nhìn kỹ, một sinh vật bốn chân lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay cậu, làn da vốn màu nâu xanh từ từ biến thành màu da người, trong chốc lát đã biến mất trong tầm mắt, nhưng xúc cảm kia vẫn tồn tại như cũ.

“A!” Vệ Không hất mạnh tay lên, vứt sinh vật nhỏ ra, nhanh chóng vọt ra sau lưng chú Thổ.

Tra Nhĩ liếc cậu bằng ánh mắt khinh thường, ý là, ngay cả loài vật nhỏ này cũng sợ, còn muốn đi theo họ ra ngoài?

Thiên Lý vội vàng tiếp Tiệp Y rơi từ trên không xuống. Tên nhóc này, sắp rớt não rồi mà vẫn cứ cái đáng bình tĩnh, sừng sững bất động. Bị ném ra ngoài ở tư thế nào, rơi xuống vẫn là tư thế ấy, đặt nó lên ba lô lần nữa vẫn là tư thế ấy.

Thiên Lý vỗ về: “Vệ Không, chúng tôi sẽ trở về nhanh thôi, cậu phải ngoan ngoãn đó, chờ cậu học được bản lĩnh giỏi, chúng tôi sẽ mang cậu cùng đi thám hiểm”

Cái cổ rụt sau bả vai chú Thổ của Vệ Không lại thò ra, đôi mắt trong suốt tràn đầy uất ức.

Cuối cùng, cậu vẫn chỉ có thể trở mắt nhìn hai người rời đi. Nhìn chăm chú hình bóng quán quýt của họ biến mất trong bóng đêm, suy nghĩ muốn trở nên mạnh mẽ cắm rễ vào đáy lòng cậu. Cậu, thật sự rất muốn cùng đi với họ...

Điểm đến lần này của Thiên Lý là dãy núi Tập Cơ Nhĩ. Đây là một dãy núi cực lớn chạy dọc hai phía nam bắc ở biên giới Đông Nam, mấy trăm năm trước đã bị trục khí chia đôi, trở thành hai dãy Tập Cơ Nhĩ Bắc và Tập Cơ Nhĩ Nam ngày nay. Tập Cơ Nhĩ Bắc tiếp giáp với rừng rậm Duy Cam của khu 21 cấp D; Tập Cơ Nhĩ Nam bị cô lập trong vùng đất trục hóa, trở thành dãy núi trục hóa lớn nhất tỉnh cầu này.

Sống chủ yếu ở dãy núi này là người da đỏ và người da nâu. Trong Tập Cơ Nhĩ Bắc vẫn còn hơn ba triệu người sống, họ muốn đi vào Tập Cơ Nhĩ Nam, nhất định phải vượt qua khe núi trục hóa nguy hiểm ở giữa. Hàng năm, để vận chuyển vật tư và săn giết sinh vật trục hóa, rất nhiều người đã chôn xương ở chốn này.

Thiên Lý dự tính cần khoảng hơn bốn tháng mới đến được dãy Tập Cơ Nhĩ, trên đường còn phải đi qua khá nhiều thành thị.

Ngày thứ năm sau khi cô và Tra Nhĩ rời đi, dừng lại tại nơi cách một tòa thành biên giới tên là Dạ Huân khoảng gần 3km.

Cô lấy nước thay da ra, do dự một chút. Trước đó cô chưa thử qua, không rõ hiệu quả. Song cô hiểu rõ chú Thủy, “tay nghề” của ông vẫn rất đáng tin cậy. Nghĩ vậy, Thiên Lý ngửa đầu uống một hớp nhỏ.

Tra Nhĩ ngồi xổm bên cạnh, tò mò nhìn.

Không bao lâu, Thiên Lý cảm thấy da mình hơi nóng lên. Khoảng hai ba phút sau thì ngừng nóng. Tra Nhĩ đột nhiên thò tay sờ sờ mặt Thiên Lý, dường như đang lau cái gì. Động tác này cho thấy, màu da của cô chắc chắn đã thay đổi.

Tra Nhĩ lau một lúc thì dừng lại, ngoại trừ hơi khó hiểu, về mặt cũng không có gì khác thường. Hắn không có quan niệm đẹp hay xấu, chỉ cần hơi thờ quen thuộc này không thay đổi, cho dù Thiên Lý có biến thành “màu sắc” nào cũng không có gì thay đổi đối với hắn.

Thiên Lý đưa nước thay da cho Tra Nhĩ, ý bảo hắn cũng uống một hớp. Tra Nhĩ không chút do dự nghe theo. Rất nhanh, làn da của hắn cũng xuất hiện biến hóa.

Lúc này, có lẽ Thiên Lý nên cảm thấy may mắn vì mình không nhìn thấy. Tay nghề của chú Thủy đương nhiên không thể chê vào đâu được, nhưng ông chưa nói cho Thiên Lý, công hiệu của nước thay da cũng chịu ảnh hưởng của các nhân tố như thể chất, giới tính, dị năng, v.v... của từng người.

Thiên Lý uống xong, màu da từ vàng biến thành đen. Điều này thì không sao, nhưng cô lại mặc bộ trang phục màu xanh nâu, bên ngoài còn khoác một cái áo choàng màu đen. Đôi thêm cái mũ, nhìn chính diện chỉ có thể thấy phần lông trắng mắt, đến tối thì tầm nhìn gần như bằng không... Cả người gây cho người ta cảm giác chỉ có một chữ ---- đen!

Khác với Thiên Lý, làn da Tra Nhĩ biến thành màu đỏ, tóc còn xơ lên, rối tung như cành khô, hiện ra ánh sáng xanh mờ mờ ảo ảo dưới ánh mặt trời. Sắc da đỏ thâm phối với một mái tóc xơ rối giương nanh múa vuốt, thêm cả đôi mắt hung ác kia, quả thực tựa như một con ma đỏ đến từ địa ngục, người gặp người sợ, quý gặp quý hãi.

Vốn nếu chỉ có mình Thiên Lý, người ta chỉ thấy cùng lắm là một người hơi âm trầm thôi. Nhưng cô và Tra Nhĩ đứng cùng nhau, hiệu quả liền hoàn toàn khác. Một người như u linh* trong đêm tối, một kẻ như ác quỷ từ địa ngục, tổ hợp đen và đỏ, trở thành một đôi “Hắc Hồng Song Sát”* mới.

(*) u linh: linh hồn người chết

(*) Hắc Hồng Song Sát: hai sát thủ đen và đỏ

Có lẽ Thiên Lý đã đạt được mục đích mê hoặc kẻ địch, nhưng đáng về này mà muốn điệu thấp*, trừ phi những người khác đều bị mù màu.

(*) điệu thấp: im hơi lặng tiếng, không rêu rao

Nếu cô nhìn thấy được, hắn sẽ tình nguyện trốn trong rừng sâu núi thẳm hai mươi mấy ngày cũng không muốn dùng đáng về này xuất hiện trước mặt người khác.

Nhưng cũng vì không thể nhìn thấy, nên cô rất bình tĩnh.

Lúc Thiên Lý và Tra Nhĩ đến thành Dạ Huân, đêm đã khuya.

Đến một khách sạn, Thiên Lý nói với phục vụ đang buồn ngủ: “Còn phòng trống không?”

“Nhìn màn hình, tất cả những phòng màu xám đều là phòng trống, mời ngài tự chọn vị trí ưa thích.” Phục vụ miễn cưỡng đáp một câu.

Thiên Lý đưa tay đặt lên màn hình trên tường, điểm chọn số 602, sau đó lấy thẻ tiền ra quẹt một cái qua rãnh.

Phục vụ nghe thấy tiếng nhắc phòng đã đặt, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn khách mới đến, kết quả không thấy một bóng người.

“Cảm ơn.” Bên tai truyền tới giọng nói kia, vẻ mặt phục vụ quái dị nhìn khắp nơi, cố gắng muốn tìm ra người nói chuyện.

Thiên Lý gõ bàn, thân nhiên nói: “Làm phiền, xin dẫn chúng tôi đến phòng.”

Phục vụ nhìn qua theo tiếng, một hồi lâu mới phát hiện... bóng ma đang đứng ở đó.

“A... Vị khách này, xin hỏi ngài vừa nói gì vậy?”

“Dẫn chúng tôi đến phòng.” Thiên Lý lặp lại lần nữa.

“A a, vâng, xin chờ chút.” Phục vụ luống cuống lấy thẻ phòng, ánh mắt vẫn không quên liếc qua dò xét “anh ta”, đôi tròng mắt trắng dưới cái mũ màu đen kia rất kinh người, đặc biệt là trong ban đêm yên tĩnh như thế này, lại càng thêm vài phần ỳ lạnh.

“Xin mời, bên này.” Phục vụ dẫn người vào cầu thang ánh sáng, ấn phím số 6.

Trên màn hình nhỏ của cầu thang ánh sáng có máy đo cân nặng của khách, phục vụ vừa liếc một cái, phát hiện con số là 179kg.

179... Trong lòng phục vụ rung mình, cách đây không lâu cậu mới cân, chỉ có 72kg. Mà người áo đen nhỏ bên cạnh này cùng lắm cũng chỉ 37kg thôi chứ, vậy gần trăm kg kia ở đâu ra vậy? Trong cầu thang ánh sáng còn có người khác sao...

Hai người đều không nói gì, trong không gian khép kín yên tĩnh lạ thường, chỉ nghe thấy tiếng tim đập và tiếng hít thở, tốc độ bay lên dường như cũng vô cùng chậm chạp.

Phục vụ ra vẻ tùy ý hỏi thăm: “Ngài còn có một người bạn khác sao? Vừa rồi hình như ngài nói là dẫn ‘chúng tôi’ đến phòng?”

Thiên Lý nhàn nhạt đáp: “Đúng vậy.”

“Vậy bạn của ngài đâu? Không ở cùng một chỗ với ngài sao?”

“...” Thiên Lý từ từ quay đầu, dùng đôi tròng mắt trắng kinh người dưới chiếc mũ nhìn chằm chằm cậu ta, kỳ quái hỏi: “Không phải anh ấy đang đứng ngay sau cậu sao?”

Người phục vụ cứng đờ, cảm giác lạnh từ xương sống chạy thẳng lên đại não. Cậu nuốt nước miếng, từ từ quay đầu lại một cách máy móc, bất ngờ thấy một gương mặt đỏ sẫm như yêu quái, lạnh lùng như ác quỷ dần dần hiện ra trong không trung, thân thể vẫn đang trong trạng thái tàng hình. Phục vụ đáng thương chỉ thấy một cái đầu đang lơ lửng nhếch môi cười với cậu... .

“A a a...”

Cầu thang ánh sáng vừa mở, phục vụ lao đảo chạy ra, thét chói tai chạy trốn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Thiên Lý không hiểu ra sao, Tra Nhĩ cũng vẻ mặt vô tội (phụt!)

Thiên Lý hoàn toàn không muốn dọa người, vừa rồi cô không biết Tra Nhĩ đang tàng hình, nên trả lời cũng khá tùy ý, thế nên phục vụ thấy Tra Nhĩ đột nhiên hiện hình, lập tức bị dọa cho hồn phi phách tán, hướng chỉ Tra Nhĩ còn đùa dai, chỉ lộ ra mỗi cái đầu... Thực tế, dù hấn không tàng hình, đoán chừng phục vụ cũng sẽ vẫn sợ hãi, với bề ngoài của hấn bây giờ, không cần ra tay cũng đã sinh ra lực uy hiếp đáng sợ.

Hôm sau, người của cả thành Dạ Huân đều biết đêm qua có hai con quỷ đến thành, qua lời “thêm mắm thêm muối” của phục vụ, “Hắc Sát” Thiên Lý và “Xích Quỷ” Tra Nhĩ còn chưa lộ mặt đã “tiếng quỷ lan xa”, mọi người đều muốn trông chờ vậy xem... .

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Tài năng hiển lộ

“Mọi người đang làm gì thế?”

Ô Lạc vác xâu thỏ về khách sạn, trước cửa có mấy chục người, kẻ ngồi gãi đứng, nhìn họ như đang ngồi 'tám chuyện trời đất', không có gì đặc biệt, nhưng quan sát kĩ sẽ phát hiện, tầm mắt của ai cũng cố ý hoặc tình cờ nhìn về phía cửa khách sạn.

“Này, Ô Lạc, anh về rồi, lần này thu hoạch tốt không?” Trong đám đông không ít người chào hỏi anh ta.

“Khá ổn.” Mắt Ô Lạc quét qua họ, nói, “Trở về có thể làm được nhiều thức ăn, đêm nay chúng ta làm tiệc tối.”

“Yeah.” Mọi người hoan hô nhiệt tình.

“Giờ thì ai có thể nói cho tôi biết, mới sáng sớm mọi người tụ tập ở đây làm gì?” Ô Lạc ném thỏ cho bạn đi cùng mình, lại dò hỏi.

Một người sắp lại gần, nhỏ giọng nói: “Tối qua, khách sạn anh ở có hai người kì quái đến đó.”

“Người kì quái?”

“Đừng thế đấy, nghe nói một người thì như u linh, cả người đen sì, ngay cả ngũ quan cũng không có; người còn lại mặt đỏ quạch, miệng có răng nanh, trên đầu còn có sừng.”

Ô Lạc liếc nhìn người nói chuyện, kỳ dị nói: “Mọi người nghe ai nói thế? Trên đời này làm gì có ai mang bộ dạng ấy, chẳng nhẽ gặp quỷ à?”

“CMN, anh nhạy cảm quá đấy, vừa đoán đã trúng, tối qua phục vụ tiếp đãi bị dọa đến mất mật.”

“...” Ô Lạc im lặng, tỏ vẻ khinh khỉnh, đang chuẩn bị rời khỏi chỗ toàn người rảnh rỗi nhàm chán này, lại bất ngờ dừng lại.

Hóa ra trong khi nói chuyện, một gã "người đen" vóc người thấp bé đã đi ra từ khách sạn, "hắn" lặng thinh không phát ra hơi thở đi qua các lính đánh thuê, chậm rãi đi dọc theo bóng cây ven đường, vậy mà không có mấy ai chú ý.

Ô Lạc duỗi một ngón tay ra, chần chờ nói: “Mọi người vừa nói một trong hai người họ, có phải là “hắn” hay không?”

Mọi người đồng loạt nhìn lại, quả nhiên thấy một gã toàn thân bị một cái áo choàng đen che kín.

Dường như “hắn” hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt của mọi người, vẫn đi với tốc độ không nhanh không chậm.

“Trời ạ, thì ra chỉ có thế.” Một người thất vọng nói. “Thế mà tên nhóc kia ba hoa chích chòe, còn tưởng thật sự có người kì dị như thế trên đời chứ.”

Ô Lạc thầm nghĩ: Mấy người mới kì quái ấy! Thật đúng là ăn no rừng mỡ!

Không ít người ở quanh đó la hét muốn cho tên nhóc rảnh rỗi sinh sự kia một bài học.

Đúng lúc ấy, người áo đen có vóc dáng nhỏ nhắn bất ngờ dừng chân, chậm rãi quay về phía đám đông, áo choàng rộng thùng thình che hết ánh mặt trời, để lộ hoàn toàn khuôn mặt độc một màu đen, chỉ có đôi tròng mắt... màu trắng.

Người thấy không khỏi rụt vai.

Trời ạ! Trên đời thật sự có người không có ngũ quan!

Tiếp đó, người áo đen chỉ một ngón tay về phía họ, ống tay áo rộng thùng thình bay múa trong gió, như muốn phát động lời nguyện.

“A, chẳng nhẽ hắn là pháp sư kì quái?” Một người khoa trương gào to.

Ô Lạc lại tỏ ra nghiêm túc, mạnh mẽ xoay người, anh ta chưa kịp lên tiếng thì sau lưng đã có tiếng hô trong trẻo: “Coi chừng trên trời!”

Mọi người cùng lúc nhìn về phía tây trên không, chỉ thấy một đàn chim bay vọt về phía này với tốc độ cực lớn, ít nhất cũng khoảng nghìn con, dày đặc như một đám mây đen.

Các dòng binh nhanh chóng rút vũ khí của mình ra, đồng thời hô: “Nhanh, chuẩn bị chiến đấu, thú bay trực hóa tập kích thành!”

Tiếng rít liên tiếp vang lên, giống như phóng xạ công kích mọi người. Không ít người lộ ra vẻ đau đớn, vừa mở vòng bảo vệ, đồng thời ôm lấy trán.

Cùng lúc đó, tiếng cảnh báo trong thành cũng vang lên, lưới năng lượng khổng lồ xuất hiện giữa không trung, nhưng tốc độ của thú bay quá nhanh, đa số đã xông qua vòng phòng ngự, trực tiếp giao chiến với dòng binh trong thành.

Tiếng vỗ cánh phành phạch rối loạn không ngừng, xen lẫn tiếng rít chói tai tạo thành những tầng sóng chấn động đáng sợ, liên tục dâng trào, phá hư vòng năng lượng của dị năng giả.

Sinh vật bị trực hóa không sợ tử vong, một khi bắt đầu giết chóc là không chết không thôi: chúng không ngừng dùng thân thể đánh vào; chỉ trong chớp lát, vòng bảo vệ của mấy dòng binh đã bị phá vỡ, ai phản ứng kịp thì tránh thoát một đòn trí mạng đồng thời bắt đầu phản kích, ai phản ứng chậm thì bị

thú bay xuyên qua cơ thể mà chết.

Chỉ trong vài phút đồng hồ, đã có năm, sáu dòng binh tử vong ngay tại chỗ, trong đó còn có hơn chục người bình thường không may chưa thoát được.

Viện binh còn chưa tới, hiện trường chỉ có hơn mười dị năng giả có thể hãm chân mấy trăm con thú bay, những con còn lại phi tới quảng trường cách đó không xa. Ở đó có không ít người già và trẻ em đang tản bộ, một khi thú bay tưới gần, chỉ có con đường chết.

Ngay lúc đàn thú bay vừa lao xuống, Thiên Lý lập tức chạy về phía quảng trường. Cô cũng không kịp cảnh cáo mọi người điều gì, vì nguy hiểm sau lưng đang gần trong gang tấc.

Cô chạy đến nơi tập trung nhiều người, mạnh mẽ xoay mình, khởi động lá chắn xua đuổi, một vòng bảo vệ lập tức bao phủ tám mét quanh đó.

Vòng bảo vệ vừa thành hình, đã nghe thấy tiếng ầm ầm liên tiếp, thú bay không muốn sống mà trực tiếp trùng kích, sau mấy phát, vòng bảo vệ vẫn vững như kiềng ba chân, vẫn che chở mười mấy người bình thường trong vòng ánh sáng.

Nhưng người bên ngoài vòng bảo vệ lại không may mắn như người ở trong, họ bị thú bay xuyên qua cơ thể, tử vong ngay tại chỗ, tiếng kêu la thảm thiết vang vọng, vốn là quảng trường xinh đẹp sạch sẽ, chỉ trong nháy mắt đã là nơi địa ngục đầy máu tanh.

Thiên Lý chậm rãi nhắm mắt lại, song không thể thu hồi cảm giác, chỉ có thể mặc cho những cảnh tượng thảm thiết kia khắc sâu vào trong lòng.

Đúng lúc này, không gian đột nhiên dừng lại, âm thanh hỗn tạp cũng yếu dần, gần nghìn con thú bay "đứng im" giữa không trung, tốc độ vỗ cánh chậm dần rồi ngưng hẳn.

Lúc đoàn dòng binh viện trợ tới, đập vào mắt chính là cảnh tượng kinh hoàng ấy. Toàn bộ quảng trường đều chìm trong tĩnh lặng, đối lập hoàn toàn với cảnh chiến đấu rõ nét đằng kia. Toàn bộ người có mặt ở quảng trường như bị yểm bùa 'đứng im', giữ nguyên tư thế chạy trốn, tránh né, hoảng sợ một giây trước.

Giữa quảng trường, một gã áo đen thấp bé bắt chéo hai tay trước ngực, khởi động vòng bảo vệ tám mét, bảo vệ hơn chục người bình thường, mà quanh vòng bảo vệ, là tầng tầng lớp lớp thú bay.

Các dòng binh đến đây giúp đỡ đều ngây dại. Khi họ còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy thú bay vốn "đứng lặng" trên không liên tiếp tự nổ, máu văng khắp nơi, sau đó từng con rơi xuống như mưa, tạo nên tiếng vang đùng đoàng không ngớt.

Lúc Ô Lạc giải quyết xong, ngoại trừ tám mét có vòng bảo vệ, cả quảng trường đều là xác của thú bay, dường như không đủ đất chứa xác chúng.

Không gian dừng lại bất ngờ biến mất, giống như khi nó xuất hiện, hoàn toàn không còn bóng dáng: mấy trăm dị năng giả vậy mà lại không cảm giác được dao động của năng lượng. Nó tồn tại như một điều hiển nhiên, lại lặng yên không một hơi thở rời khỏi.

Tất cả trở lại như thường, xung quanh lại vang lên tiếng hét chói tai và tiếng gọi nhau chạy trốn.

Thiên Lý thu lại vòng bảo vệ, chậm rãi xoay người trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, áo choàng rộng thùng thình bay trong gió, khắp nơi đều là người đang trốn chạy, chỉ có cô yên tĩnh đứng nơi quảng trường dày đặc thi thể. Tựa như một bóng u linh, lạnh lẽo tối tăm khác thường dưới ánh mặt trời.

Thiên Lý hơi nhúc nhích, giẫm lên thi thể thú bay, từng bước một, dọc theo quảng trường mà đi. Nhóm dị năng giả vô thức nín thở, trong mắt mang theo kính nể và sợ hãi.

Thiên Lý dần di chuyển, sau lưng cô cũng dần lộ ra một bóng người: một mái tóc dài 'nhe nanh múa vuốt', một làn da đỏ rực, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao; mỗi một bước đi, dưới chân phát ra âm thanh 'xoẹt xoẹt' của máu tươi. Hắn ta tựa như một con ác quỷ: không cần bất kỳ động tác dư thừa nào, chỉ vền vẹn là bị hấn liếc qua một cái thôi, đã cảm thấy không thở nổi. Áp lực không tiếng động mới là thứ làm cho con người hoảng sợ hơn bất kỳ thứ gì.

Thậm chí, tất cả mọi người đều cẩn thận tách ra thành một con đường.

U linh đêm đen, quỷ đồ địa ngục. Quả nhiên như lời gã phục vụ kia, hai người này quả là sự tồn tại đáng sợ.

"Vừa rồi là lĩnh vực ư?" Đội hai người đi xa, một anh chàng dòng binh mới run giọng phá vỡ sự tĩnh lặng.

"Đĩ nhiên rồi." Một người đáp, "Ngoại trừ lĩnh vực, trên đời này không còn dị năng nào có thể giết chết gần ngàn con thú bay trong thời gian ngắn chừng ấy cả."

"Trời ạ! Không ngờ thành nhỏ của chúng ta cũng xuất hiện cường giả lĩnh vực, đây là lần đầu tiên tôi thấy đấy."

"Kì lạ, sao chưa từng nghe danh hai người như vậy nhỉ?"

"Nhìn màu da họ, chắc là đến từ dãy Tạp Cơ Nhĩ."

"Dãy Tạp Cơ Nhĩ? Thảo nào, khó trách, xưa nay khu vực kia vẫn cao thủ nhiều như mây ấy."

“Không được, tôi phải đến khách sạn điều tra tên của họ mới được, từ rày về sau họ là idol của tôi!”

“Ê, tôi cũng đi nữa.”

Không ít người ào ào hét muốn đi về phía khách sạn.

“Khốn khiếp, các người đều đi hết, ai giải quyết hậu quả đây!” Một anh chàng trông có vẻ như là đội trưởng cả giận nói, “Không thấy đang có rất nhiều người cần giúp đỡ à? Còn công tác giải quyết hậu quả nữa, làm xong hết chưa?”

Nghe quở trách, tất cả mọi người mệt mỏi quay lại.

Có người cười nói: “Đừng vội, tôi giúp mấy cậu tìm tin tức, về sẽ kể cho nghe.”

Mọi người quay lại nhìn, chỉ thấy một người đàn ông tóc vàng tầm ba mươi tuổi vẫy tay với họ.

“Vây nhờ anh nhé, Hồng Phong.”

“Nhớ tra rõ vào, tốt nhất là nhờ vả ít quan hệ với họ.”

Người đàn ông tên Hồng Phong cười mắng: “Người mạnh như vậy, anh muốn tôi bám lấy kiểu gì đây? Có thể giúp mọi người lấy chút tư liệu về họ đã khá lắm rồi.”

“Ha ha.” Mọi người cười đùa rồi đi.

Đối với những người đã quen sống chết bất ngờ như họ mà nói, việc thú bay tập kích chỉ giống như một vết sẹo nhỏ ở trên người, hơi đau nhức chốc lát, cười rồi sẽ qua.

Thật ra, sinh vật trở hóa hiếm khi chủ động công kích thành thị mới tràn ngập linh khí, nhưng bởi đông vừa qua, đúng mùa dã thú đói bụng, cho nên mới xuất hiện tình huống như vậy.

Các dòng binh kinh nghiệm phong phú, dù cho lần này không có Thiên Lý và Tra Nhĩ, họ cũng có thể tiêu diệt thú bay, chỉ là số người tử vong sẽ nhiều thêm chút.

Thiên Lý và Tra Nhĩ đều dùng tên giả đăng kí phòng, Hồng Phong xui phục vụ điều tra tư liệu của hai người, cũng chỉ có hai cái tên - Tập Nhĩ và Tập Môn.

Tuy sớm biết sẽ không tra được gì, nhưng tư liệu của hai người này cũng quá là đơn giản, ngay cả giới tính và quê quán cũng không đánh dấu.

Trong mắt Hồng Phong hiện lên ánh sáng hứng thú. Theo hiểu biết của anh ta, số người có được linh vực ngày nay, có thể đếm trên đầu ngón tay. Tuổi dưới hai mươi lăm còn chưa quá ba người. Anh ta rất khó tin được, cao thủ như vậy lại hiển lộ tài năng ở đây, cho dù họ vẫn luôn ẩn cư ở Tập Cơ Nhĩ, nhưng chỉ với hình tượng quý dị của cặp bài này, chắc phải đã nổi danh tính cầu từ lâu rồi.

Xích quý Tập Nhĩ, có linh vực không chế sinh mệnh tuyệt đối, cường đại, ngạo nghễ.

Hắc sát Tập Môn, giống như u linh tự do trong loài người, lạnh lùng, thần bí.

Cao thủ mới ra đời, lần đầu lộ diện, đã tạo ấn tượng khó phai mờ cho mọi người, tên tuổi họ rất nhanh vang vọng toàn bộ mười khu phía Bắc.

Về phần nào đó, Thiên Lý và Tra Nhĩ đã ngụ trang thành công, không ai liên hệ phong cách hành sự của họ với hình tượng trước đó.

Từ hôm nay, Thiên Lý không thể không đi trên con đường “phách lối”, một khoảng thời gian khá dài sau này, bình tĩnh hưởng thụ đủ loại hình thức “tế ngộ” bị vây xem...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: “Loan âm” và thú Nghịch Quang

Bổ sung vật tư xong, đêm đó, Thiên Lý và Tra Nhĩ rời khỏi thành Dạ Huân. Không phải là vì tránh sự “nhiệt tình” của các dòng binh, mà do họ vốn chỉ định dừng chân một hai ngày ở đó. Còn phần lớn hành trình bọn họ đều đi trong núi rừng hoặc vùng đất trở hóa.

Suốt quãng đường, tốc độ cũng không nhanh lắm. Thiên Lý vừa khảo sát hoàn cảnh địa lý, đánh dấu đường đi; vừa thu thập quy tắc. Rừng càng ít ai lui tới thì càng nhiều quy tắc; càng gần biên giới thì linh khí càng mỏng manh. Cho nên đường mà Thiên Lý đi luôn vòng vèo uốn lượn, rất nhiều lần ngay cả

Phiêu phù xa (xe bay) cũng không thể đi được, chỉ có thể đi bộ qua.

Song Thiên Lý lại thu hoạch được khá nhiều trong hành trình này: cô sưu tầm được thêm rất nhiều quy tắc mới.

Trong đó có một quy tắc linh mộc hình thành từ cây “Chim loan* bảy màu”, được khắc xong thì biến thành một nhạc cụ thiên nhiên giống như vỏ sò. Tuy Thiên Lý không am hiểu âm luật lắm, nhưng vẫn có thể coi nó như kèn và thổi một bài đơn giản.

(*) chim loan: theo truyền thuyết là một loài chim thần tiên, cùng nòi phượng hoàng, đẹp và hát hay

Giai điệu êm tai du dương trong rừng thẳm, đùa cùng gió xuân, lá nhẹ bay múa. Khúc nhạc dần vang, linh khí xung quanh dần trở nên nồng đậm, dường như có hương thơm quanh quẩn trong không khí. Thiên Lý cảm thấy mình như ở giữa biển hoa, tắm mình trong nắng ấm.

Thực tế, cô quả thực đang đắm mình trong biển hoa, nhưng cảm giác của cô không tài nào khắc sâu được hình ảnh xinh đẹp này vào trong đại não. Trong mắt Tra Nhĩ, giữa rừng cây tươi xanh, từ từ nở rộ những đóa hoa rực rỡ, ngũ sắc lung linh, đẹp như trong mơ.

Tra Nhĩ vừa vuốt vuốt hộp ký ức, vừa lẳng lặng nhìn Thiên Lý trong biển hoa, trong mắt phản chiếu ra ánh sáng chói lóa.

Khúc nhạc dần dừng lại, ảo cảnh cũng dần biến mất, những đóa hoa dần biến thành những đốm sáng tan biến trong không trung.

Linh khí này có thể chế tạo ra những ảo cảnh khác nhau dựa vào tâm thức (dòng ý thức), lực lượng và nhạc của người sử dụng. Giờ Thiên Lý mới chỉ thử được hai loại linh khí bảo vệ và phòng ngự năng lượng, cô không có dị năng, không thể đạt được hiệu quả tốt nhất, nhưng vẫn không gây trở ngại cho thanh linh khí xuất sắc này.

Cô đặt tên nó là “Loan âm”, tạm thời cất vào kho của mình. Nghiên cứu được khá khá rồi thì cô định đưa nó cho chú Âm. Nếu chú Âm sử dụng “Loan âm”, cảm giác âm nhạc vượt trội phối hợp với sóng âm uyển chuyển mạnh mẽ, chắc chắn có thể phát huy được tác dụng kinh người.

Chỉnh sửa tư liệu của “Loan âm” xong, Thiên Lý tiến vào số 108, bắt đầu thu dọn lại tiệm. Đơn mua hàng càng nhiều, tìm người mua phù hợp trong ngàn vạn người cũng càng khó; Thiên Lý không muốn lãng phí quá nhiều thời gian để tìm, nên quyết định sắp xếp lại toàn bộ: dựa vào loại dị năng mà chia ra nhiều page, cũng công khai thiết lập black list và white list.

Người ở black list chỉ mua linh khí, nhưng không cung cấp tâm đắc khi sử dụng theo thỏa thuận bí mật. Thiên Lý vẫn sẽ dành ba tháng cho họ, nếu sau ba tháng chưa có câu trả lời thuyết phục, vậy cô sẽ xin trí não xếp đối phương vào black list, sau này sẽ không giao dịch với họ nữa. Đương nhiên, như vậy cũng không thể ngăn người mua đó dùng computer của người khác để đặt, nhưng ít nhất là computer của anh ta không thể tiến vào số 108 nữa.

Về phần white list, chủ yếu là các khách quen, mua hàng từ 2 lần trở lên, cũng tuân thủ nghiêm túc thỏa thuận bí mật, Thiên Lý sẽ ưu tiên cung cấp linh khí cho họ.

Ngoài những thứ đó, Thiên Lý còn cài đặt một page ẩn, trong page này chỉ có list những dị năng giả đặc thù, tư liệu của page đó đều là tuyệt mật.

Trong những page này, có một page vô cùng đặc biệt, tên là “vũ khí khắc vãn”. Trong page chỉ có một câu: “Khí linh chuyên dụng, chỉ một tâm hồn.”

Không có hình ảnh, không có dòng giới thiệu, không có bảng giá, không nhận đơn đặt hàng, không cung cấp phương thức giao dịch... Chỉ xem qua, quả thực không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nhưng không ít người chú ý tới hai chữ “chuyên dụng”. “Chuyên dụng” là như thế nào, nghĩa là chỉ dành riêng cho một người, là có một không hai. Hiện nay vũ khí gần như đều chế tạo từ kim loại không thuộc tính, rất ít người có thể mời bậc thầy chế tạo vũ khí thuộc tính riêng theo yêu cầu. Nhưng loại vũ khí này cũng không đạt được trình độ “chuyên dụng”, chỉ cần thuộc tính giống nhau thì đều có thể sử dụng.

Vậy, vũ khí “khắc vãn” đó thật sự có thể “chuyên dụng” được không? Đại đa số đều xì mũi coi thường.

Nhưng đáng page này lại là Linh văn sư, là Linh văn sư nay đã danh tiếng lan xa, anh ta không có lý do gì để nói dối. Hơn nữa bố trí của page vũ khí khắc vãn quá kỳ quái, ngay cả phương thức giao dịch cũng không có, ai có thể đạt được loại vũ khí này?

Bên ngoài nói qua bàn lại, nhưng vẫn luôn không có đầu mối, cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì. Cho đến khi “Tần viêm” của Lôi Liệt và “Tâm giới” của Tra Nhĩ tỏa sáng kinh người, vũ khí khắc vãn mới được người đời biết đến, “khí linh chuyên dụng, chỉ một tâm hồn” ra sao...

Thiên Lý cũng không để ý cách nhìn của người ngoài. Sờ dĩ cô thiết lập ra page này, không phải để giao dịch, mà để dành một chỗ cho vũ khí khắc vãn. Cô từng dùng danh nghĩa R Quân gửi thanh vũ khí khắc vãn đầu tiên – “Tần viêm” cho Lôi Liệt – thành viên Ngụ Giả. Mà thân phận R Quân, thành viên cầm đầu nội bộ như A Nhĩ Đề Tư đều có thể nhìn thấy hết. Cho nên R Quân không thể xuất hiện như người chế tạo ra vũ khí khắc vãn được. Tuy đến giờ cô vẫn biểu hiện yếu kém, nhưng ít nhất vẫn ở trong phạm vi tiếp nhận của người khác. Nếu thêm một cái danh “bậc thầy vũ khí chuyên dụng”, vậy tương lai của cô chắc chắn sẽ bị hạn chế lại thành Thánh.

Vì thế, cô không thể không mở đường lui cho mình. Cơ chế giữ bí mật của trí não vô cùng nghiêm mật; dù những người trên cao muốn tra, cũng phải thông qua tầng tầng lớp lớp những xét kiểm, rất tốn thời gian. Hơn nữa vị trí của cô thường xuyên thay đổi, thời gian giao dịch không cố định, gần như không có khả năng tiến hành truy tìm tin hiệu.

Nhưng Thiên Lý vô cùng rõ ràng, danh tiếng của Linh văn sư càng lan xa, số 108 cũng sẽ càng ngày càng được chú ý. Nhưng đây là chuyện vài năm sau mới cần lo lắng, nếu thân phận thật sự không thể đưa ra ánh sáng, cùng lắm thì cô vĩnh viễn không vào thành thị, sống ở nơi hoang dã cũng được.

Thu xếp số 108 xong, Thiên Lý bắt tay vào sửa sang lại tư liệu trong computer. Giờ cô không sợ gì cả, chỉ sợ mất tư liệu. Nếu bị người khác đoạt đi thì không sao, ít nhất vẫn còn có hy vọng cảm về. Nếu bị hủy, vậy thật sự là bó tay chịu trôi.

Thiên Lý chia tư liệu ra trước, lần lượt ghi vào trong 5 tấm đĩa sao (đĩa sao: thiết bị lưu trữ tin tức, hình giống một miếng thủy tinh nhỏ - chú thích tác giả); trong đó 3 tấm đeo trên cổ Tra Nhĩ, 2 tấm còn lại Thiên Lý tính trở về thành rồi giấu vào phòng bí mật.

(êu > _< sao chị nỡ coi bé Tra như cún vợi - _||)

Xong xuôi các thứ, Thiên Lý như được giải phóng, vươn tay dầm dẫm vai.

Tra Nhĩ lần lần qua đây, kéo tay Thiên Lý ra, rồi đặt tay mình lên vai cô, cẩn thận xoa bóp, lúc nhẹ lúc nặng, giống như đang đánh đàn, chọc chọc, rồi lại gõ gõ...

Thiên Lý dờ khóc dờ cười, bả vai bị hấn vằn qua vằn lại như thế lại càng đau hơn. Nhưng sự quan tâm của hấn khiến cô rất thư thái, nên cũng cắn răng chịu đựng 5 phút, cuối cùng đành hi sinh ngã xuống.

Đây cũng là một cách rèn luyện – Thiên Lý tự an ủi.

Xế chiều, Thiên Lý cho Tra Nhĩ ăn no, vừa khắc quy tắc, vừa nghĩ mai nên đi vùng đất trọc hóa, cô cũng thu được kha khá quy tắc ở những rừng gần đây rồi.

Đúng lúc này, nét mặt cô hơi thay đổi, động tác trên tay lại không hề dừng lại, tốc độ vẫn đều đặn lưu loát, trong lòng cũng đang tính toán thời gian. Sau hai phút, Thiên Lý ngừng dao, quy tắc trên tay thành hình, cô còn chưa nhìn đã cất vào trong hành trang, sau đó lập tức đeo túi đội mũ.

Vừa làm xong thì ba chiếc Phiêu phù xa liền xuất hiện ở gần đó, đối phương dường như cũng phát hiện ra hai người Thiên Lý, quanh quẩn một lúc trên không, từ từ hạ xuống chỗ cách họ chỉ tầm 200m.

Tra Nhĩ thấy vậy cũng chỉ lướt qua, rồi tiếp tục rúc vào ngủ bên người Thiên Lý.

Ba chiếc Phiêu phù xa, năm người, hình như cũng là dong binh đã gặp qua trong thành Dạ Huân, một người tên là Ô Lạc thì phải.

Năm người đó xuống xe, cũng không đến chào hỏi, mà bắt đầu tự cắm trại dựng lều.

Mới đầu Thiên Lý còn nghi là kẻ theo dõi, nhưng cẩn thận cân nhắc thì hình như không phải. Người đàn ông tên Ô Lạc kia rõ ràng đã sống khá lâu ở thành Dạ Huân: từ sự thân thiện của những dong binh khác đối với anh ta, có thể thấy được nhân duyên của anh ta rất tốt.

Nhưng dù không phải thì cũng không thể không cảnh giác.

Thiên Lý kiểm tra lại trang bị của mình, thấy không thiếu gì mới bắt đầu lên mạng dạo.

Đến khuya, bên kia cũng không có gì khác thường, phân biệt rõ ràng với họ. Đây hẳn là chỗ tốt khi làm kẻ mạnh, đều là dong binh, dù gặp nhau cũng không dám tùy tiện đến làm quen.

Đột nhiên, đôi mắt vốn đang khép của Thiên Lý từ từ mở ra, sau đó lấy ẩm nước gội tắt đồng lửa.

Tra Nhĩ lẩm bẩm vài tiếng, lấy tay ôm eo Thiên Lý, hơi khó chịu vịn vẹo vài cái.

Đương nhiên không phải hấn khó chịu vì lửa bị dập, mà là có kẻ không thức thời tới quấy rầy giấc ngủ của hấn và Thiên Lý.

Bên kia hiển nhiên cũng có người phát hiện lửa bên Thiên Lý bị dập.

Ô Lạc nhỏ giọng hỏi: “Diêu Từ, họ đi chưa?”

Diêu Từ nghe một lúc, đáp: “Chưa.”

“Quái, vậy sao họ dập lửa làm gì?”

Về mặt Hồng Phong nghiêm túc, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ...”

“Chẳng lẽ gì?”

Hồng Phong không đáp mà hỏi lại: “Loài thú đáng sợ nhất trong rừng Cảnh Phong là gì?”

Ô Lạc lập tức phản ứng lại, cảnh giác nói: “Thú Nghịch Quang. Mọi người, mau đứng lên chuẩn bị chiến đấu.”

Thú Nghịch Quang là một loài linh thú cấp cao, cực kỳ mẫn cảm với ánh sáng. Ánh sáng ban ngày khiến chúng không khỏe, nên tất cả đều núp trong hang. Đợi đến tối chúng mới đi săn mỗi tập thể. Phương thức công kích của chúng rất đặc biệt: Một là “che mắt” – lợi dụng dị năng khiến con mồi lâm

vào bóng tối, dù có dụng cụ phụ trợ cũng không thể thấy gì, hoàn toàn trở thành kẻ mù; hai là “đốm lửa nhỏ” – một tia lửa có thể thành đám cháy, đây là câu thích hợp nhất để hình dung loại phương thức công kích này của thú Nghịch Quang.

Chúng sợ ban ngày, là do ánh sáng quá mạnh có thể khiến cho bị loạn. Nhưng đến tối, dù là ánh sao hay là ánh lửa, đều có thể cung cấp rất nhiều lực lượng cho chúng. Ngưng quang thành hỏa, ngưng hỏa thành châm. Xung điện (châm điện) từ những đốm lửa nhỏ dày đặc sẽ tra tấn con mồi đến chết, hơn nữa lúc chết còn không chảy giọt máu nào.

(*) ngưng ánh sáng thành lửa, ngưng ngọn lửa thành châm

Nếu các dòng binh gặp phải thú Nghịch Quang, đều dùng cách ném pháo sáng để chống trả. Nhưng điều kiện tiên quyết là, họ phải ném trúng vị trí cách thú Nghịch Quang không quá 5m. Trong bóng đêm, thú Nghịch Quang có thể lợi dụng dị năng hấp thu ánh sáng, nếu không thể làm chúng loạn, vậy chúng sẽ hấp thu ánh sáng của pháo và càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nên nếu không chắc chắn 100%, tốt nhất không nên dùng pháo sáng.

Ô Lạc bảo đồng bạn phân tán ra, tự tìm một nơi thích hợp để ẩn nấp.

Toàn thân thú Nghịch Quang đen sì, đi đường không tiếng động, ngay cả tim cũng đập chậm hơn các sinh vật bình thường. Dù là dị năng giả linh giác, cũng phải hết sức chú ý mới phát hiện được chúng.

Chờ mấy mươi phút, trong bóng tối vẫn không có động tĩnh gì.

Trong lòng Ô Lạc nói thầm, nếu gần đó quả thật có thú Nghịch Quang, cũng nên xuất hiện sớm rồi. Dù sao hai người kia cũng không thể phát hiện dấu vết của thú Nghịch Quang cách đó vài cây số chứ? Hoặc đập lửa đêm khuya là ham mê đặc thù của họ, thực tế xung quanh không có nguy hiểm gì?

Đang suy nghĩ, Diêu Từ truyền đến tín hiệu cảnh giác.

Quả nhiên là thú Nghịch Quang!

Trên mặt Ô Lạc lộ ra biểu cảm kinh ngạc, hai người đó thật sự có thể biết nguy hiểm ở cự ly xa.

Đây là năng lực của người có linh vực sao? Chênh lệch này cũng quá lớn đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Hữu Vọng và Vô Ảnh

Nhóm người Ô Lạc nín thở chờ đợi. Thật ra thú Nghịch Quang đáng sợ ở chỗ là: trong đêm tối, dù chỉ là một đốm sáng cũng có thể trở thành vũ khí của chúng, kể cả toàn bộ những chế phẩm kim loại phản chiếu ánh sáng trên người họ và cả dị năng năng lượng ánh sáng.

Một, hai, ba... những năm con thú Nghịch Quang. Nghe có vẻ không nhiều, phân bố cũng khá lác đác, mỗi con cách nhau độ 8 – 9m. Hiển nhiên là pháo sáng của nhóm Ô Lạc không đủ để giải quyết tất bọn chúng trong vòng một lần, phương pháp tốt nhất trước mắt là cận chiến.

Ô Lạc phát tín hiệu chuẩn bị chiến đấu cho đồng bạn...

Năm con? No ~ phải là sáu con chứ.

Thiên Lý nhìn sang một hướng khác, trên sườn núi cách nơi của nhóm Ô Lạc và năm con thú Nghịch Quang khoảng 200 – 300m, có một con thú Nghịch Quang khác. Nó đang lảng lạng quỳ trên đất, quan sát trận chiến trước mặt, và chẳng có vẻ là sẽ tham chiến.

Nhưng theo hiểu biết của Thiên Lý, thú Nghịch Quang là một loài động vật rất có ý thức về bầy đàn: mỗi một lần đi săn đều phải có thủ lĩnh dẫn đầu, thành viên khác tuyệt đối tuân theo chỉ huy; một khi đã bước vào trận chiến thì sẽ tuyệt không chùn chân. Nếu thủ lĩnh không tham chiến, sẽ mất uy rất nhanh; thành viên không tham chiến cũng sẽ bị đuổi ra khỏi lãnh địa của bầy đàn.

Chẳng lẽ con thú Nghịch Quang trên sườn núi kia là thành viên bị tộc đàn đuổi đi ư?

...

Trận chiến giữa nhóm Ô Lạc và đàn thú Nghịch Quang diễn ra đã gần một giờ, cuối cùng đã giành thắng lợi hoàn toàn; song họ cũng sắp không chịu nổi nữa. Phương thức công kích của thú Nghịch Quang quá biến thái: tư vị bị mấy trăm tia xung điện (châm điện) đâm vào da thịt quả thật khiến người ta như – bay – lên – tiên vậy. May mắn duy nhất đó là mấy con thú Nghịch Quang này vẫn còn là linh thú, không cần lo lắng bị trọc khí ăn mòn.

“ Lão đại, không thấy bọn họ đâu hết. “ Điều Tử nhỏ giọng nói với Ô Lạc.

Ô Lạc sững sờ, hỏi : “ Biết họ đi lúc nào không ? “

“ Không biết. “ Điều Tử lắc đầu đáp, “ Vừa rồi chỉ chăm chăm vào mấy con thú Nghịch Quang thôi. “

Hồng Phong chui vào trong rừng, được một lát lại chui ra, cười nói : “ Phiêu phù xa của họ vẫn ở đây, chắc chưa đi xa lắm đâu. “

Ô Lạc xoa xoa tay, lầm bầm : “ Cao thủ cơ đấy, đồng bào gặp nạn cũng không ra tay hỗ trợ một tý. Phóng linh vực ra một cái, không phải chớp mắt đã giết được mấy con thú Nghịch Quang à ? “

Hồng Phong cười ha hả, chỉ vào Ô Lạc nói : “ Lão đại, ra là anh cắm trại gần chỗ cao thủ là để người ta cứu giúp anh à ? “

Những người khác cũng nhao nhao cười nhạo.

Ô Lạc xùy bọn họ mấy tiếng, thô lỗ nói : “ Được rồi, tranh thủ thời gian đi, cần bôi thuốc thì bôi, cần nghỉ ngơi thì nghỉ, chứ ngày mai còn phải đến khu trục hóa đấy. Ổn định tinh thần tốt vào cho tôi, tên nào dám ‘dở chứng’ trên đường là bỏ đây quất chết đấy. “

Mọi người lập tức tan tác như chim vỡ tổ.

Ô Lạc thu lại nét vui cười, quay đầu nhìn hướng hai người kia đặt chân – họ đã đi đâu ?

+++

Xem xong trận chiến, con thú Nghịch Quang kia liền xoay người, ung dung rời đi.

Về mặt Thiên Lý hơi thay đổi, nằm trên lưng Tra Nhĩ, lặng lẽ theo đuôi.

Cô phát hiện con thú Nghịch Quang này không phải là bị đuôi đơn giản, bởi trên đuôi của nó có khảm một chiếc vòng kim loại : trên vòng kim loại hình như còn khắc chữ, có vẻ là dấu hiệu dành cho sủng vật.

Thiên Lý biết rõ trên thế giới này có nhà thuần thú, nhưng khá hiếm, hơn nữa hơn nữa trong số họ đều sinh sống gần dãy núi Táp Cơ Nhĩ. Pháp luật mới hạn chế những nhà thuần thú khá nghiêm ngặt : họ không được phép mang linh thú cấp trung – cao vào những thành thị lớn ; nếu là linh thú cấp thấp thì cũng phải là loại hình không có sức công kích mới được cho vào.

Mấy trăm năm trước, những nhà thuần thú là những chiến sĩ tẩm máu chiến trường ; nhưng giờ, chức nghiệp của họ lại dành cho giải trí, họ chuyên biểu diễn trên các võ đài. Linh thú có cấp cao hơn nữa thì cũng chẳng xâm nhập được vào vùng trục hóa, bởi một khi bị trục hóa thì linh thú sẽ biến thành thú trục hóa, tốc độ tiến hóa tăng lên gấp mấy lần. Có thể nói, linh thú có cấp càng cao thì khi bị trục hóa lại càng nguy hiểm.

Chính vì nguyên nhân như vậy, những nhà thuần thú dần mất đi tư cách làm một chiến sĩ. Dù họ có được đồng bạn lợi hại nhất trên thế giới – linh thú, nhưng cũng chỉ có thể co đầu rụt cổ tại vùng đất linh khí.

Từ lúc phát hiện cái vòng kim loại trên đuôi của con thú Nghịch Quang vừa rồi, Thiên Lý bắt đầu nghi nó là đồng bạn của một nhà thuần thú nào đó. Đối với nhà thuần thú lựa chọn một linh thú cấp cao làm đồng bạn này, cô cũng khá là tò mò. Mặt khác, cô cũng muốn biết xem năm con thú Nghịch Quang kia được cố ý đưa tới, hay hoàn toàn là trùng hợp ?

Sau mấy chục phút, thú Nghịch Quang bỗng tiến vào một hang núi.

Trong hang núi có một người đàn ông quần áo tả tơi, anh ta vừa nấu canh thịt, vừa lầm bầm.

Thiên Lý và Tra Nhĩ lặng lẽ tới gần, bỗng nghe thấy người bên trong lên tiếng, “ Vô Ảnh à, sao về nhanh vậy ? Bên ngoài không có gì chơi sao ? “

Thú Nghịch Quang gầm nhẹ, có vẻ như hơi ỉu xiu.

Người nọ lại nói tiếp : “ Ồ ? Hình như không vui rồi hả ? Mày thấy gì ư ? “

Thú Nghịch Quang cào cào mặt đất vài cái.

“ Chà, chẳng có gì lớn cả, sau này tao chắc chắn sẽ để mày có cơ hội thể hiện bản lĩnh, mấy trò trẻ con này sao sánh được chứ ?! “

Thú Nghịch Quang miễn cưỡng lăn trên đất một vòng, lộ ra cái bụng phình (u hu bé thú đáng yêu quá T_T)

Đột nhiên, nó nhảy dựng lên, trong họng rống lên một tiếng báo động.

“ Thằng khốn kiếp nào ngoài đó đấy, lăn vô đây, dám rình coi bố mày, muốn chết à ! “ Người đàn ông quát lớn ra bên ngoài.

Thiên Lý thầm nghĩ : xem ra tính tình cũng nhà thuần thú này khá là nóng nảy đây.

Cô vỗ bả vai Tra Nhĩ, hai người tung mình nhảy mấy cái đã xuất hiện trong hang núi.

Người đàn ông trừng họ một cái, vừa trấn an thú Nghịch Quang, vừa nói : “ Hai người là người Tạp Cơ Nhĩ ? “

“ Không phải. “ Thiên Lý trả lời, “ Chúng tôi chỉ là hai kẻ lữ hành không có quê quán mà thôi. “

“ A, vậy hai người lén lút như ăn trộm ở ngoài làm gì hả ? “

“ Tò mò thôi. “ Thiên Lý cười cười, “ Gặp được chú thú Nghịch Quang này, tôi liền đoán ở đây khả năng có một bậc thầy thuần thú xuất sắc. “

Người đàn ông cười cợt : “ Xuất sắc beep ! Đừng có giả vờ giả vịt với bố đây. Rốt cuộc bọn mi là ai ? “

“ Tạp Môn. “ Thiên Lý chỉ vào mình trước, rồi lại chỉ Tra Nhĩ, “ Tạp Nhĩ. “

“ Chưa nghe thấy bao giờ. “ Người đàn ông quay đầu, nấu canh tiếp.

Thiên Lý cũng chẳng để ý đến thái độ của anh ta, hỏi: “Anh thì sao? Tên anh là gì?”

“Phiền, cắt qua chỗ nào thoáng đăng đi, bố đây không chào đón!” Người đàn ông gõ thìa, gắt gỏng.

Lần đầu tiên gặp phải loại người nóng nảy rồi lại khó đoán tâm tình như vậy, Thiên Lý còn chưa biết nên đối phó ra sao thì Tra Nhĩ đã hành động. Hắn đá đổ nồi nước, bóp cổ người đàn ông, hung hăng trừng mắt anh ta.

Thú Nghịch Quang bên cạnh thấy thế, lập tức ngưng tụ xung điện, chuẩn bị tấn công hắn. Tra Nhĩ vung tay lên, thú Nghịch Quang liền cứng đờ người ra. Nhưng dường như nó không cam lòng bị “đóng đinh”, cố gắng cong mình muốn phản kháng. Độ phản kháng càng lúc càng mạnh, da thịt nó dần nứt ra, móng vuốt cắm ngập trên mặt đất thành bốn dấu chân sâu hoắm.

Tra Nhĩ liếc qua nó, ánh mắt lạnh băng.

“Đừng, đừng thương tổn nó!” Người đàn ông vội kêu to.

Thiên Lý kéo ống áo Tra Nhĩ, hấn hừ một tiếng, buông người ra, nhưng vẫn không dừng không chế thú Nghịch Quang.

Người đàn ông lên đến bên người thú Nghịch Quang, cầu xin: “Vừa rồi là do tôi sai, xin hai người đẩy, buông tha cho nó đi.”

Thiên Lý đang định nói chuyện, đột nhiên thấy năng lượng trên người thú Nghịch Quang biến hóa, và im lặng.

Người đàn ông thấy hai người không phản ứng gì, cho rằng họ không muốn dừng tay lại, trong lòng bắt đầu phần nộ, đang muốn giận dữ mắng chửi, chợt nghe thấy người lùn áo đen kia lên tiếng: “Chờ chút đi, đồng bạn của anh sắp tiến hóa rồi đây.”

Người đàn ông cả kinh, lập tức dùng dị năng kiểm tra tình huống của thú Nghịch Quang, quả nhiên thấy nó đang tiến hóa trong cực hạn.

Dưới sự trấn áp của lực lượng tuyệt đối, thú Nghịch Quang kích phát tiềm năng của mình, liều mạng phá vỡ rào cản của năng lượng. Linh thú cấp cao tiến hóa khó như lên trời, không tích lũy nhiều năm và có cơ hội thích hợp thì vĩnh viễn không thể vượt lên được. Dị năng giả thì có mục tiêu cao nhất là lĩnh vực, linh thú cũng thế. Có lẽ so ra thì sức công kích của chúng kém dị năng giả cùng cấp; nhưng độ phù hợp của chúng với thiên nhiên thì không một dị năng giả nào có thể sánh kịp: một khi đột phá thành công, chắc chắn chúng sẽ trở thành những tinh linh của thế giới tự nhiên.

Đương nhiên, loại tinh linh này cũng không phải là sinh vật nhỏ có cánh trong truyền thuyết kia, mà là sinh mệnh có thể ‘nói liền’ với thiên nhiên, có được trí tuệ gần như của nhân loại.

Thiên Lý đi nhiều nơi như thế cũng chưa từng gặp một con thú tinh linh đột phá cấp cao, không ngờ hôm nay lại có duyên tự mình chứng kiến sự xuất hiện của nó.

Không biết qua bao lâu, năng lượng tuôn ra trong cơ thể thú Nghịch Quang bắt đầu thu lại từ từ, vết thương trên mình nó cũng dần khép lại. Tất cả trở lại bình thường, Tra Nhĩ thu hồi lực lượng, thú Nghịch Quang rung cả mình, rồi ngửa đầu gầm lên một tiếng. Tiếng gầm vang dài phá vỡ yên lặng của đêm tối, làm kinh sợ những sinh vật quang đầy.

Trên mặt người đàn ông lộ ra vẻ vui mừng xen lẫn sợ hãi. Nhưng vui chưa được một phút, đã thấy thú Nghịch Quang ngã xuống đất, bốn chân run rẩy, năng lượng vốn đang ổn định cũng dập dềnh lên, dường như muốn phá vỡ thân thể để chui ra.

“Xảy ra chuyện gì vậy chứ? Chẳng lẽ tiến hóa thất bại rồi?” Người đàn ông quá sợ hãi, cố dùng dị năng góp năng lượng trong cơ thể của thú Nghịch Quang lại. Nhưng vô tác dụng: kết cấu năng lượng mới có vẻ sắp vỡ rồi, năng lượng đã hoàn toàn mất khống chế.

Sắc mặt người đàn ông trắng bệch, nhưng vẫn tiêu hao năng lượng của mình không hề chần chừ.

Đột nhiên, cổ áo anh ta bị kéo qua, cả người bỗng cách xa thú Nghịch Quang.

Anh ta phần nộ rống to: “Thả tôi ra, Vô Ảnh của tôi sắp chết!!!”

Thiên Lý không để ý đến anh ta, trực tiếp đến bên người thú Nghịch Quang, lấy khí cơ châm ra, đâm chuẩn vào trung khu năng lượng.

May mắn, khí cơ châm không chỉ có tác dụng với con người, mà còn có tác dụng với linh thú.

Châm vừa đâm vào, kết cấu năng lượng bị tổn hại bắt đầu được chữa trị, hình thành quy tắc một lần nữa.

Đang giữa giữa và tức giận, người đàn ông sững sờ, trên mặt dần dần lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Tra Nhĩ buông anh ta ra, đến ngồi xổm bên Thiên Lý, dùng ngón tay chọc nhẹ vào thú Nghịch Quang (đã ngừng run rẩy).

Thiên Lý nói: “Năng lượng của nó đang ổn định lại rồi, có lẽ ngày mai sẽ chữa trị xong.”

“Ý của cô là, Vô Ảnh không sao rồi?”

Thiên Lý gật đầu.

Người đàn ông ngã ngồi xuống đất, vùi đầu vào trong hai tay, lẩm bầm khe khẽ trong tiếng nghẹn ngào: “Tốt quá, tốt quá rồi.”

Một lát sau, anh ta ngẩng đầu nói với Thiên Lý: “Tôi không quan tâm cô làm thế nào, nhưng ơn này, Hữu Vọng tôi nhớ kỹ.”

“Anh tên là Hữu Vọng?”

Anh ta gật đầu.

“Sao anh lại ở đây một mình vậy ? “Nhìn cách bày biện trong hốc núi này, hiển nhiên là đã sinh sống ở đây một thời gian rất dài rồi.

Hữu Vọng cười tự giễu, nói : “ Như hai người biết đấy, thời nay nhà thuần thú là vai hề cho người ta tiêu khiển ấy mà. “

Thiên Lý im lặng, Tra Nhĩ thì hoàn toàn chả có hứng thú.

“Lúc tôi vừa đạt được tư cách của một nhà thuần thú, người trong họ liền để tôi chọn một linh thú cấp thấp làm công cụ kiếm tiền trong tương lai. “ Trong mắt Hữu Vọng hiện lên sự phẫn nộ, giọng đầy giễu cợt nói, “Kiếm tiền ? A đúng rồi, nhà thuần thú biểu diễn thì có thu nhập cao lắm, nếu được nhân vật máu mặt nào ưu ái thì cũng chẳng khó để mà tiến vào tầng lớp cao. Nhưng với tư cách là đời sau của những người dũng sĩ đã chiến đấu anh dũng mấy trăm năm trước, tôi không thể chịu đựng được việc người nhà của tôi mất đi niềm tin của chính mình, hoàn toàn coi thuần thú là một con đường để phát tài. “

Thiên Lý nói : “ Cũng chẳng có cách nào, linh thú không thể xâm nhập vào vùng đất trọc hóa, tham gia chiến đấu trên chiến trường. Trọc khí hạn chế chúng chiến đấu, đây cũng không phải lỗi của người nhà anh. “

“Tôi biết. “Hữu Vọng gầm nhẹ, “Nhưng tôi không phẫn nộ vì thế, mà tôi phẫn nộ vì họ đã mất đi ý chí chiến đấu, mất đi hy vọng thay đổi tương lai. Tuy quả có một số người thích biểu diễn, thích dùng cách nào để mang đến sung sướng cho người đời ; nhưng họ lại hoàn toàn quên mất ý nghĩa chân chính của đồng bạn linh thú : linh hồn kẻ bên, cùng chung sinh tử. Nếu trong quan hệ này lại pha trộn tiền bạc và hư vinh, làm sao có thể đơn thuần như ban đầu nữa ? Từ lúc tất cả mọi người coi cái nghề này là cách kiếm danh lợi thì vinh quang lúc trước đã biến thành một hy vọng không tương vừa đáng buồn lại vừa đáng cười. “

Thiên Lý im lặng.

“Tôi... là một kẻ phản bội bị dòng tộc xua đuổi. “Hữu Vọng thản nhiên nói, “Bởi vì tôi không để ý người nhà phản đối, tìm một linh thú cấp cao làm đồng bạn. Để được nó thừa nhận mà tôi gần như mất nửa cái mạng. Nhưng tôi không hối hận, tôi đã có được đồng bạn đáng tin nhất trên đời. Song người trong tộc tôi không cho là thế, họ cảm thấy tôi đã mất đi hy vọng tiến vào tầng lớp cao, nên đã bắt tôi phải giết chết nó, đổi lại một linh thú cấp thấp đáng yêu. “

Thiên Lý lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thật sự là quá cực đoan !

“Kết quả đấy. “Hữu Vọng cười nhạo, nói, “Tôi chống cự, đã thương rất nhiều người trong tộc, hoàn toàn phản bội dòng tộc của tôi. “

Hữu Vọng nói rất thờ ơ, nhưng quá trình ấy thì muôn phần hung hiểm, chẳng qua anh ta không có hứng thú kể lại chuyện xưa thôi.

Trước khi rời đi, anh ta đã thề rằng, sẽ dốc suốt đời mình để tìm ra phương thức chiến đấu phù hợp với người thuần thú. Anh ta muốn dùng thân phận chiến sĩ, mang đồng bạn của mình vinh quang trở về quê cũ.

Ánh mắt Hữu Vọng nhìn thú Nghịch Quang, vẻ mặt dần trở nên bình thản, ánh mặt lộ ra chút vui mừng, lại lộ thêm chút bi ai.

“Vô Ảnh cũng giống tôi, sinh ra để chiến đấu. Nhưng dù nó có tiến hóa thành thú tinh linh cũng vẫn chẳng thể xâm nhập vào vùng đất trọc hóa. Sức đề kháng trọc khí của linh thú không có quy tắc như con người, một khi bị thương, tốc độ trọc hóa sẽ nhanh hơn. Nếu không thể trở về kịp thời, chúng sẽ bị trọc hóa, thuốc tinh lọc cũng không có tác dụng với chúng. “

Thiên Lý trầm tư, đột nhiên mở miệng : “ Hữu Vọng, nếu tôi có cách cho linh thú của anh tiến vào vùng đất trục hóa để chiến đấu, vậy anh... “

“ Cô nói gì ? Cô có cách sao ? Là cách gì ? “ Thiên Lý còn chưa nói hết, đã bị giọng nói kích động của Hữu Vọng cắt ngang “ Chỉ cần cô có, tôi tình nguyện trả bất cứ giá nào. “

Thiên Lý rũ mắt xuống, mỉm cười.

[Lịch tình cầu năm 2358, nhà thuần thú Hữu Vọng gặp bước chuyển quan trọng nhất trong cuộc đời. Gặp nhà hiền tri Thiên Lý đã để anh ta bước lên một con đường vinh quang truyền đến ngàn đời sau. Với tư cách là dũng sĩ thuần thú đầu tiên, anh ta đã một lần nữa mở ra trang sử mới cho những nhà thuần thú sau mấy trăm năm suy đồi...]

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Sắc màu rực rỡ

Sáng sớm, khi Thiên Lý và Tra Nhĩ trở lại chỗ cắm trại thì nhóm Ô Lạc đã rời khỏi.

Cô vào lều vải ngủ bù, hôm qua trông thú Nghịch Quang cả đêm, mãi đến sáng nay nó mới vượt qua con nguy hiểm, tiến hóa thành công, hơn nữa còn thăng cấp liên tiếp.

Tra Nhĩ thì ngược lại, tinh thần khá tốt, nằm nghiêng cạnh Thiên Lý, chăm chú nhìn cô không rời mắt, thấy cô chau mày, dường như ngủ không ngon, hần lặng lẽ đưa tay định vuốt lên mi tâm* đang nhăn của cô kia, song lại thả xuống, nếp nhăn vẫn còn đó. Tra Nhĩ dứt khoát chống tay ở trên không động đây, song chỉ một lúc, lại không hài lòng.

(*) mi tâm: điểm giữa hai đầu lông mày

Đột nhiên, mắt hần sáng lên, xoay người, nhẹ tay lấy một thứ trong ba lô ra, đúng là linh khí Loạn Âm mà Thiên Lý vừa chế tác hoàn thành hôm qua.

Hần vuốt vuốt hồi lâu, nhớ lại động tác của Thiên Lý, đưa Loạn Âm tới miệng, nhắm mắt, hít một hơi, thổi -

“Hu -----” Âm điệu khàn khàn khủng bố vang lên, xung quanh tức thì xám xịt, không khí âm u xuyên vào sâu trong đáy lòng.

Thiên Lý bừng tỉnh từ trong giấc ngủ say, toàn thân sợ run, giống như rơi xuống vực sâu lạnh thấu xương. Sau đó linh khí trong cơ thể tự động vận chuyển mới xua được hết hơi lạnh làm người ta sợ hãi.

Tra Nhĩ giữ nguyên động tác thổi, sững sờ nhìn Thiên Lý, trên mặt đầy vẻ hoang mang.

“Tra Nhĩ, anh đang làm gì thế?” Thiên Lý chưa hết hoảng hốt, xoa xoa thái dương hơi hơi đau nhức.

Tra Nhĩ nhanh chóng giấu Loạn Âm đi, đặt cằm lên đầu gối, vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ.

Thiên Lý thở dài, ghé vào chăn đệm được trải dưới đất cố gắng bình phục sự hoảng sợ vừa nãy. Cô không biết vì sao đột nhiên Tra Nhĩ lại có hứng thú với Loạn Âm, món linh khí này vào tay hần chẳng khác nào vũ khí giết chóc. Hần có thể chuyển hóa năng lượng tốt bên trong thành năng lượng xấu, tạo một ảo cảnh vắng đục, âm u, lạnh băng, tràn ngập hơi thở chết chóc.

Cũng có thể nói, Tra Nhĩ chỉ tái tạo lại thế giới trục hóa hần từng trải qua...

Thiên Lý khó có thể tưởng tượng đến tới cùng là Tra Nhĩ đã bỏ ra bao nhiêu cố gắng, mới để cho lí trí chiến thắng lực lượng trục hóa, không bị trục khí khống chế, luôn giữ vững niềm tin kiên định ấy. Hơi thở lạnh lẽo này giống như một con ác ma vậy, luôn luôn chờ lúc để kéo hần xuống địa ngục. Chỉ một, hai giây ngắn ngủi xúc động kia, đã khiến tâm hồn Thiên Lý đều rung động, nhưng Tra Nhĩ đã chống chọi với nó mấy năm liền.

“Tra Nhĩ, anh sợ không?” Thiên Lý nhẹ giọng hỏi.

Tra Nhĩ nằm xuống bên cạnh, cầm chặt tay cô, yên tĩnh chờ cô nói tiếp.

Cảm nhận được năng lượng giao chuyển giữa hai tay, đột nhiên Thiên Lý nhận ra tại sao Tra Nhĩ đi theo mình, bởi vì linh khí trong cơ thể cô có thể xua âm hàn trong hần. Cái lực lượng vắng đục mang cảm giác tuyệt vọng, khát máu làm hần không biết thế nào ấy vẫn luôn không ngừng ăn mòn linh hồn hần, vận vẹo trái tim vốn lương thiện lúc ban sơ của hần.

Mà cô, là một tia sáng ở trong con đường không lối thoát của Tra Nhĩ.

“Tra Nhĩ, một mình sẽ sợ hãi, nhưng hai người thì không cần sợ. Anh là lòng dũng cảm của tôi, tôi là niềm hi vọng của anh. Người có niềm hi vọng và

lòng dũng cảm như chúng ta, luôn mạnh nhất.”

Tra Nhĩ tựa vào trán Thiên Lý, hầu kết khẽ nhúc nhích, nói với giọng khàn khàn: “Chúng ta, luôn mạnh nhất.”

Thiên Lý khẽ run lên, cười nói: “Tra Nhĩ, nói tiếp đi.”

“Thiên Lý, nói chuyện.” Tra Nhĩ cọ cọ cô.

“Ừm, tôi nói — anh tên gì?”

“Tra Nhĩ.”

“Từ đâu tới đây?”

“...Nhà Thiên Lý.”

Trong lòng Thiên Lý đau xót, tiếp tục hỏi: “Định đi đâu?”

“Nơi Thiên Lý muốn đến.”

“...”

Cô không thể hỏi nổi nữa, ôm cổ Tra Nhĩ.

Xin đừng ý lại cô như thế, bởi vì... một khi đã quen, cô sợ... cô sẽ không bao giờ muốn mất đi.

“Thiên Lý?” Tra Nhĩ khẽ gọi một tiếng.

“Ừm, chúng ta nói tiếp.” Thiên Lý thu lại cảm xúc, tiếp tục dùng cách hỏi đáp dụ Tra Nhĩ nói chuyện.

Bất tri bất giác đã tới buổi chiều, Tra Nhĩ ôm bụng, trong cổ họng phát ra vài tiếng thì thầm, không chịu nói tiếp.

Thiên Lý buồn cười lắc đầu, sau khi rửa mặt xong, bắt đầu chuẩn bị ăn.

Hôm nay Tra Nhĩ đã có thể nhìn đối chịu khát, không giống như trước, mới đói chút xíu đã xõng xộc đi săn mồi.

Hai người nhét đầy bao tử, Tra Nhĩ thỏa mãn nằm dưới bóng cây, Thiên Lý bắt đầu thu dọn lều. Cô vốn định tiến vào vùng đất trọc hóa từ sáng, giờ kế hoạch đã bị lùi mấy giờ, không thể tiếp tục chậm trễ nữa.

Vừa cất ki lều vài, bóng dáng Hữu Vọng liền xuất hiện trong tầm mắt.

Thiên Lý không quá để ý, vừa tiếp tục việc đang dở, vừa đợi họ đến.

“Thật may quá, mấy người vẫn còn.” Giọng nói ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ của Hữu Vọng vọng ra từ trong rừng.

Thiên Lý cũng không quay đầu lại, Tra Nhĩ càng chẳng thèm phản ứng. (nghệ thuật bỏ đấy)

“Tạp Môn, Tạp Nhĩ.” Hữu Vọng kích động chạy tới, vui sướng nói, “Vô Ảnh tiến hóa thành thú tinh linh!”

“Ừ, chúng ta biết rồi.” Thiên Lý nhàn nhạt trả lời một câu.

“Tôi biết mấy người biết rồi.” Hữu Vọng phiền muộn nói, “Không thể chia sẻ niềm vui với tôi một chút à?”

Thiên Lý gật đầu: “Chúc mừng anh.”

Thái độ này quá lạnh lùng. Hữu Vọng vốn đầy nhiệt huyết bị làm lạnh nhanh chóng, nhưng chỉ chốc lát anh ta đã lấy lại tinh thần, hỏi: “Đúng rồi, cô nói có cách để Vô Ảnh vào vùng đất trọc hóa, là cách gì?”

“Giờ không có thời gian, chờ chúng ta ra khỏi vùng trọc hóa đã rồi nói.”

“Áy đừng, mấy người muốn đi bao lâu, có thể cho tôi gia nhập không?”

Thiên Lý trả lời, “Thú Nghịch Quang của anh không thích hợp hoạt động vào ban ngày, mang đi như thế nào?”

“Cái này thì đơn giản.” Hữu Vọng đặt ngón tay vào miệng, huýt một tiếng sáo vào trong rừng.

Chẳng bao lâu sau, một con vật kì dị nhanh chóng tới gần, nhảy mấy bước đã xuất hiện trước mặt nhóm Thiên Lý.

Sở dĩ nó kì dị, là vì con vật này bị một cái áo choàng rộng thùng thình bao bọc, bốn chân và đuôi đều được phủ vải mềm, trên mặt còn đeo một cái mặt nạ, đôi mắt được khám kính bảo vệ cực lớn, nhìn qua y như một sinh vật ngoài hành tinh.

“Đây là. . .” Thiên Lý có chút chần chờ.

“Là Vô Ảnh.” Hữu Vọng ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu của nó, hơi tự hào nói, “Đây chính là biện pháp tôi vắt vả lắm mới nghĩ ra đó, chỉ cần có thân trang bị này, nó có thể hoạt động tự do vào ban ngày. Thú Nghịch Quang có thể tự do đi lại dưới ban ngày tuyệt đối vô địch thiên hạ, ha ha ha, tôi đúng là thiên tài mà.”

Thiên Lý không còn gì để nói.

“Sao nào? Chúng tôi là trợ thủ tốt đó.” Hữu Vọng tiếp tục ‘thuyết khách’, “Cho tôi gia nhập đi.”

Thiên Lý trầm nghĩ, sau đó xoay người tìm trong ba lô. Đột nhiên, về mặt cô thay đổi, lấy một linh khí trông giống cúc áo ra, đúng là thứ hôm qua chưa kịp xem xét sau khi khắc, lấy từ cành lá cây thủy sam*, trong đó ẩn chứa nguồn linh khí dồi dào nhất trong các linh khí cô có. Tác dụng cụ thể còn chưa kịp thí nghiệm, nhưng tạm thời thử bổ sung linh khí cho thú Nghịch Quang chắc không thành vấn đề.

(*) Thủy sam (tên khoa học: Metasequoia glyptostroboides) là một loài thông lớn thuộc chi Thủy sam (Metasequoia). Cây này là loại cây gỗ lớn có nguồn gốc ở vùng Hồ Bắc - Tứ Xuyên thuộc Trung Quốc.

Cô ném cúc áo cho Hữu Vọng, anh ta vội vàng tiếp lấy, lập tức cảm thấy đồ vật này không bình thường.

Anh kinh hi hỏi: “Đây là cái gì? Bên trong có linh khí dày đặc như vậy.” Anh ta sống trong rừng, cực ít tiếp xúc với bên ngoài cho nên không biết trên đời này có loại đồ vật tên là ‘linh khí’*.

(*) khụ, đến chương này mới phát hiện: ở một số chỗ thì ‘linh khí’ là chỉ mấy vũ khí mà Tiểu Lý chế tạo từ linh mộc; còn hầu hết ‘linh khí’ trong truyện đều chỉ không khí sạch sẽ, không bị ô nhiễm (định tìm từ cơ mà lười, với lại dùng từ đầu rồi == chắc beta lại lần hai sẽ làm)

“Anh đeo nó lên người Vô Ảnh đi, sau đó chúng ta tiến vào vùng trọc hóa.” Vừa tiện kiểm tra tác dụng linh khí, lại dễ nghiên cứu biến hóa của linh thú ở vùng trọc hóa.

“Dùng cái này là được sao?” Hữu Vọng không dám tin.

“Không nhất định.” Thiên Lý trả lời, “Sau khi thí nghiệm mới biết được, đầu tiên chúng ta hoạt động ở biên giới vùng trọc hóa thôi, khi phát hiện Vô Ảnh có dấu hiệu trọc hóa thì lập tức vào rừng rậm.” Thật ra dù xâm nhập vùng trọc hóa cũng không sao, khí cơ châm số 1 có tác dụng ngưng trệ, chỉ cần ngưng trệ trước khí linh thú đạt tới giới hạn trọc hóa, đến lúc tiến vào nơi dồi dào linh khí thì nhô ra là được.

Cô nói vậy để bỏ đi băn khoăn của Hữu Vọng, cô biết rõ tầm quan trọng của Vô Ảnh với anh ta.

“Được!” Hữu Vọng gật đầu đồng ý, quay đầu nói với Vô Ảnh giống như sinh vật ngoài hành tinh nói, “Tiểu nhị, thế nào, có dám đi không?”

Nói xong, anh ta xòe tay ra, Vô Ảnh không chút do dự nâng móng vuốt vỗ vào bàn tay anh ta một cái.

“Vậy mới đúng chứ!” Hữu Vọng cười lớn.

Thu dọn thỏa đáng, Thiên Lý khoác ba lô lên vai rồi lên đường.

Lúc này khác với bình thường, họ có thêm hai “sinh vật” đi cùng.

Tiến vào vùng trọc hóa, Thiên Lý lưu ý Vô Ảnh ở bên cạnh chỉ run lên một cái, rồi không có biểu hiện gì khác thường, trong lòng âm thầm gật đầu.

Hữu Vọng nói: “Gần đây sinh vật trọc hóa tăng nhiều, hơn nữa đa số vì đói khát, càng trở nên hung tàn. Tôi ở đây hơn một tháng, gặp được vài đội đồng binh liên tiếp gặp nạn, trong đó có mấy người trên đường chạy về rừng rậm bị biến thành người trọc hóa, cuối cùng chết trong tay bạn đồng hành.”

Thiên Lý gật gù đầu, loại chuyện này cô đã gặp không chỉ một lần.

Hữu Vọng nhìn về phía Vô Ảnh, âm thầm hạ quyết tâm, cho dù Vô Ảnh biến thành thú trọc hóa, anh ta cũng sẽ không giết nó, trên đời này không có gì là tuyệt đối, chỉ cần còn một tia hi vọng, anh ta cũng sẽ liều lĩnh chống lại vận mệnh.

Mấy người chậm rãi đi dọc theo biên giới, thì thoảng gặp mấy con thú trọc hóa, đều bị Vô Ảnh giải quyết nhanh chóng. Đúng như lời Hữu Vọng, ban ngày thú Nghịch Quang gần như vô địch, họ có được vũ khí này, lúc nào cũng đều có thể phát động công kích, hơn nữa còn lạng lạng không để lộ hơi thở, khó có thể để đối phương nhận ra. Hơn nữa Vô Ảnh đã tiến hóa thành thú tinh linh, có được trí tuệ mà linh thú không có, lại thêm sự phối hợp ẩn ý giữa nó và chủ nhân, tổ hợp chiến đấu này, có thể để Tra Nhĩ bớt sử dụng linh vực.

“Chúng ta vào sâu hơn chút đi.” Hữu Vọng chủ động đề nghị.

Vì vậy nhóm người đi nhanh hơn, xâm nhập vào bên trong...

Lúc này, trong vùng trọc hóa, có hai đội dong binh đang giăng co, xung quanh còn có hai thi thể của người và bốn năm thi thể của thú trọc hóa. Trong đó một đội là nhóm Ô Lạc, đội giăng co với họ là đội mặc trang phục màu xám.

“Các người muốn làm gì?” Ô Lạc lạnh lùng hỏi.

“Buồn cười! Mấy người giết chết hai đồng bạn của chúng tôi, còn hỏi chúng tôi muốn làm gì?”

“Bọn họ vừa nãy đã biến thành người trọc hóa, chúng tôi không thể không giết.”

“Hừ! Giờ đã chết lấy đâu ra đối chứng, nói thế nào cũng là biện bạch!” Kẻ cầm đầu áo xám nói, “Huống hồ họ mới rời đi chưa đến nửa buổi, sao có thể bị trọc hóa?”

Ô Lạc trả lời: “Các người không phải không biết, một khi bị thú trọc hóa gây thương tích, lại ở trong vùng trọc hóa, không mang theo nước tinh lọc, nửa ngày đã đủ để bị trọc hóa rồi.”

“Beep!” Một thành viên sau lưng kẻ cầm đầu áo xám cả giận nói, “Họ đều là dong binh dày dạn kinh nghiệm, mấy con thú trọc hóa còn con ở đây sao có thể làm họ thương nặng được chứ? Rõ ràng là các người nói dối.”

“Có tin hay không thì tùy mấy người.” Ô Lạc nóng tính cũng bốc hỏa, hất vũ khí trên tay, chất vấn, “Nói thẳng đi, các người muốn giải quyết thế nào?”

“Giết người thì đền mạng!” Kẻ cầm đầu áo xám lấy vũ khí ra đầu tiên, các thành viên ở sau làm ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Nhóm Ô Lạc cũng sẵn sàng đón địch, hai bên chém giết hết sức căng thẳng.

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng kêu khóc như có như không, tiếng kêu thê lương liên tiếp phá vỡ bầu không khí vốn khắc nghiệt, hai đội lập tức cảm giác được tim đập nhanh, dường như có hơi lạnh xâm nhập từ đầu đến toàn thân.

“Cái . . . Cái gì đó?” Một gã dong binh trong đội áo xám run giọng hỏi.

“Là bầy chồn sóc* quý.” Ô Lạc lộ vẻ nghiêm trọng nói nhỏ.

(*) Chồn sóc: còn có tên là chồn chó, là một loài thú nhỏ ăn thịt. Ban ngày chúng sống ở mồ mả, hốc tường, đồng cũi..., buổi tối ra ngoài hoạt động kiếm mồi.

“Mẹ kiếp, thật xui xẻo.” Kẻ cầm đầu áo xám thấp giọng nói, “Đừng làm bừa, thu năng lượng lại.”

Chồn sóc quý cực kỳ mẫn cảm với chấn động năng lượng, giới xuyên qua lòng đất, trên mặt đất có động tĩnh gì cũng khiến chúng chú ý. Một con công kích đã đánh, đằng này chúng còn kết thành bầy, lợi dụng sóng âm để trói buộc năng lượng, lấy lực chọi lực, con mồi có năng lượng càng mạnh, lực công kích của chúng cũng càng mạnh theo.

Gặp tình huống này, mọi người đều nín thở đứng yên, chờ bầy chồn sóc quý này rời đi. Tuy các dong binh đều coi săn giết sinh vật trọc hóa là nhiệm vụ, nhưng có vài loại sinh vật trọc hóa quả thật khó mà chống lại, đặc biệt là loại sinh vật quần thể này. Khắc tinh của chồn sóc quý là dị năng giả sóng âm, sóng âm cường đại có thể quấy nhiễu lực chú ý của chúng, gây ra hỗn loạn.

Nhưng tiếc thay, hai đội dong binh đều không có ai là dị năng giả hệ này.

Tiếng kêu của chồn sóc quý khi xa khi gần, cao thấp khó đoán, lúc nào cũng tấn công thần kinh căng cứng của mọi người. Rốt cuộc, có người nhịn không nổi, hô to một tiếng: “Chạy mau!”

Hồ xong, xoay người chạy về phía rừng rậm.

Ô Lạc và kẻ cầm đầu áo xám thăm nguyên rủa một tiếng, không thể không mang theo đồng đội theo sát phía sau.

Động tĩnh này hoàn toàn làm chồn sóc quý chú ý. Tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng kêu thét rên rĩ vang lên sau lưng, đuổi theo hướng chạy trốn của mọi người, đồng thời trong lòng đất cũng truyền đến chấn động rất nhỏ.

Vùng đất trọc hóa trống trải, một đội dong binh căng chân chạy như điên, sau lưng là trăm con chồn sóc quý theo sát, còn chưa kể những con dưới lòng đất.

Nguy hiểm, ngay tại nơi cách sau lưng chưa đến 300m.

Lúc chạy trốn, mọi người hoảng hốt thấy trước mặt có màu sắc khác, đợi nhìn kỹ, mới biết đó là một nhóm ba người một thú.

Một người da đỏ thẫm, vẻ mặt dữ tợn, một bộ quần áo màu xanh đen, càng tôn lên sự đáng sợ của cơ bắp.

Theo sát bên cạnh anh ta là một gã vóc dáng nhỏ gầy, “hắn” trùm một cái áo choàng màu đen, vạt áo lật phất, ung dung mà u ám, như bóng quỷ dưới ánh mặt trời.

Cạnh bóng quý là một người đàn ông da nâu đậm, anh ta mặc một bộ trang phục màu đỏ tím, tướng mạo bình thường, nhưng vẻ mặt kiêu căng, phối hợp với quần áo chói mắt, giống như bị bệnh ngoài da.

Càng không thể tưởng tượng nổi chính là sinh vật không tên bên cạnh anh ta, nhìn hình thể có thể chắc chắn là không phải nhân loại, toàn thân phủ một cái áo choàng xanh lá sậm, trên mặt đeo mặt nạ tím đỏ, lại thêm kính bảo vệ đen, nhìn thế nào cũng thấy không phải là thứ có thể tồn tại ở thế giới này...

Đỏ, đen, xanh, tím, một đoàn đội sắc màu rực rỡ như thế xuất hiện ở vùng trọc hóa, quả thật có sức công phá không tưởng nổi.

Nháy mắt đã có người trong nhóm Ô Lạc cho rằng mình gặp phải Si Mị Vồng Lược*, tới khi họ nhận ra hai người trong đó là Hắc Hồng Song Sát, trong lòng vui vẻ cực hạn, có lực lượng lĩnh vực của Xích Quỷ Tập Nhĩ, tiêu diệt chôn sóc quý tuyệt đối không thành vấn đề.

(*) si mị vồng lược: những loài yêu ma quỷ quái biến thân từ gỗ đá (theo Phật học)

Vì vậy, bọn họ không chút do dự chạy như điên về phía nhóm Thiên Lý...

+++

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tử ô

Nhóm Ô Lạc dừng lại, xoay người nhìn bảy chồn sóc quý đang đuổi theo họ, nói với đám Thiên Lý cách đó không xa: “Mấy vị, thật xin lỗi đã dẫn mấy con quý này tới, lát nữa làm phiền mấy vị ra tay cứu giúp vậy.”

Dong binh đoàn áo xám bên kia thấy thế, cũng không khỏi dừng lại. Họ hơi kinh ngạc nhìn tổ hợp ba người một thú kỳ quái kia, nghe giọng điệu của Ô Lạc, họ đều là cao thủ ư? Trên thân hai người trong đó hoàn toàn không có bất kỳ dao động nào của dị năng, mà trên cổ một người khác lại có dấu hiệu của nhà thuần thú. Một nhà thuần thú lại dám dẫn đồng bạn linh thú của mình vào vùng đất trọc hóa, định tự tìm chết sao?

Ngoại trừ một đàn sắc màu rực rỡ có thể làm người ta hoảng sợ kia ra, hoàn toàn không nhìn ra họ có gì lợi hại.

Nhưng Ô Lạc lại rất nổi tiếng ở khu vực này, kẻ cầm đầu áo xám dù không thích anh ta, nhưng không cho rằng anh ta sẽ đùa với tính mạng của đội viên mình. Nếu anh ta dám ở lại, nhóm của mình đương nhiên không thể chạy trốn, nếu không thì sau này làm sao lẫn lộn được ở giới dong binh nữa?

Hạ quyết tâm, kẻ cầm đầu áo xám cũng ra lệnh cho đội viên chuẩn bị chiến đấu.

Vừa chuẩn bị xong, họ đã nhìn thấy một màn kinh người: bảy chồn sóc quý kia đột ngột dừng lại tại nơi cách mọi người không tới 50m, dường như bị làm phép cố định vậy, chốc chốc lại rống lên, lông bờm trên mình rung rung rồi lại dựng thẳng lên, thân thể lại không thể di chuyển nổi một bước.

Nhìn theo ánh mắt căm thù của chúng, thấy người đàn ông giống như quý đỏ kia đang đưa tay phải ra, ánh mắt lạnh thấu xương, ánh sáng trên chiếc nhẫn màu đen kia trở nên chói lòa dưới ánh mặt trời.

“Lĩnh vực!” Con người của kẻ cầm đầu áo xám co rụt lại, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin. Nhưng được lát gã ta lại hơi nghi ngờ, nếu thật sự là lĩnh vực, vậy sao ngay cả dao động năng lượng tối thiểu cũng không có? Hoàn toàn không có dấu vết, tựa như một tồn tại vốn có vậy. Nếu không nhìn thấy động tác của người đàn ông kia, gã gần như không biết người thật sự rat ay là ai.

Trên đồi này có kết giới lĩnh vực quái dị như thế ư?

Ô Lạc nhìn thấy lĩnh vực lần nữa, trong lòng vẫn vô cùng rung động, anh ta hít sâu một hơi, hỏi: “Mấy vị, chồn sóc quý có thể hấp thu năng lượng của dị năng giả để phản công, trước khi chúng tụ lực chúng ta cần phải...”

“Mấy người có thể đi được rồi.” Một giọng nói bỗng truyền tới từ trong áo choàng màu đen.

Ô Lạc sững sờ.

Người áo đen quay đầu nhìn hắn, dưới mũ là một bóng mờ nặng nề, thấy được phần nào đôi tròng mắt trắng lộ ra một hơi thờ kỹ dị kia.

“Cần tôi nói lại không?” Người áo đen lên tiếng lần nữa.

Trên mặt vài người lộ ra sắc giận dữ, Ô Lạc khoát khoát tay, gạt đầu với họ, sau đó khẽ quát một tiếng, “Đi.” Rồi dẫn đồng đội rời đi, không quay đầu lại.

Đoàn áo xám thấy vậy, đương nhiên cũng vô cùng tức thời, rồi theo sát bước.

Nhưng đội ngũ hai bên cũng không muốn bỏ qua cơ hội quan sát cao thủ chiến đấu, chạy ra được một khoảng cách, họ không hện mà cùng dừng lại, nhìn về hướng đó...

“Vô Ảnh.” Hữu Vọng thấy những người đó rời đi rồi, vỗ tay một phát với đồng bạn của mình.

Thú nghịch quang Vô Ảnh gầm nhẹ một tiếng, bốn phía lập tức xuất hiện ngàn vạn xung điện, vũ vũ đâm về phía bầy chồn sóc quý.

Ái ngờ phần lớn xung điện tiến vào lĩnh vực của Tra Nhĩ rồi lại lần lượt biến mất. Chồn sóc quý tru tréo thảm thiết một hồi, nhưng lại chỉ có vên vện vài chục con thật sự bị thương.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Hữu Vọng kinh ngạc, để cho Vô Ảnh tấn công mấy lượt nữa, kết quả vẫn không như ý muốn, hơn nữa tốc độ xung điện biến mất còn nhanh hơn trước.

Thiên Lý thần nhiên nói: “Chồn sóc quý đang hấp thu năng lượng của lĩnh vực.”

Hữu Vọng hít một hơi: “Đừng nói với tôi là chúng hấp thu lĩnh vực rồi có thể chế tạo lĩnh vực đấy nhé.”

“Không phải, chúng không chỉ hấp thu năng lượng của lĩnh vực, mà còn hấp thu cả năng lượng của xung điện.”

Hữu Vọng neho mắt lại, cười nói: “Đã vậy thì không dùng dị năng nữa, trực tiếp vật lộn đi.”

Thiên Lý chưa nói gì, anh ta đã rút vũ khí ra, mang theo Vô Ảnh tiến về chỗ bầy chồn sóc quý.

Thiên Lý ngẫm trợn mắt, tên này đúng là kẻ cuồng chiến đấu trời sinh.

Tra Nhĩ nhìn Thiên Lý, dường như đang trung cầu ý kiến. Hắn chỉ đang dùng lực lượng lĩnh vực để hạn chế tạm tốc độ của lũ chồn sóc quý này, còn chưa thật sự tấn công.

Thiên Lý nghĩ một lát, lấy linh khí Loan Âm từ trong túi ra, kê lên miệng từ từ thổi ra một khúc sóng âm cuộn cuộn, trầm bổng liên tiếp, cấu thành từng vòng sóng gọn màu nhạt, xẹt qua không khí, nhiễu loạn sóng âm mà chồn sóc quý vất và phát ra, chúng trở nên xôn xao hỗn loạn.

Tra Nhĩ tạm ngừng trối buộc thân thể chúng, chúng bắt đầu găm cán chém giết lẫn nhau. Sóng âm là thủ đoạn tấn công của chúng, cũng là cách giao lưu và thống nhất hành động của chúng.

Hữu Vọng và Vô Ảnh thấy cảnh này, đều sáng suốt lùi về.

Anh ta phiên muộn nói: “Tôi nói này, hai người đừng lợi hại thế được không, phải cho người ta đường sống chứ?”

Vô Ảnh cũng khó chịu, nó nhảy vài cái lên trước, hùng hổ tấn công bầy chồn sóc quý, số xung điện tính bằng đơn vị hàng nghìn vũ vũ xuất hiện. Lúc này xung điện không biến mất giữa chừng nữa, mà chân chân thật thật tạo thành tổn thương cực lớn cho chồn sóc quý.

Vô Ảnh phấn chấn lên, tiếp tục tấn công mạnh hơn, chỉ mười phút, mấy trăm con chồn sóc quý chết gần hết.

“Làm tốt lắm!” Hữu Vọng vỗ tay cổ vũ Vô Ảnh.

Thiên Lý vuốt ve Loan Âm, thầm nghĩ âm công (công kích bằng âm thanh) đúng là vũ khí tốt nhất để đối phó loại sinh vật trọc hóa này, chỉ vên vện quấy nhiễu đã khiến chúng mất đi sức chiến đấu mạnh nhất.

“Được rồi, tranh thủ thời gian tìm chỗ nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải tiến sâu vào trong hơn đây.” Thiên Lý lên tiếng.

“Không cần những duệ thạch* này sao?” Hữu Vọng dùng dao găm mổ thi thể một con chồn sóc quý ra, lấy ra một viên duệ thạch lớn bằng một viên đạn.

(*) duệ thạch: Ngân không nhớ rõ giới thiệu ở chương nào, đây là viên đá nằm trong cơ thể sinh vật trọc hóa, là nguồn năng lượng chủ yếu của chúng

“Anh muốn thì lấy đi.” Thiên Lý cất kỹ Loan Âm đi, đáp, “Chúng tôi đi về hướng nam, anh thu thập xong thì chạy tới đó tập trung.”

Nói xong, liền rời đi với Tra Nhĩ.

Hữu Vọng nhìn đồng thi thể tanh mùi máu trên đất, ít nhất cũng có bốn, năm trăm con, phải mổ từng con một đến khi nào?

Cho nên anh ta lập tức lựa chọn sáng suốt, chỉ lấy bốn viên làm kỷ niệm, cũng tiến bước theo sau...

“Sao rồi?” Ô Lạc hỏi.

“Chồn sóc quý chết hết.” Diêu Từ thu mắt lại, trả lời.

“Chết thể nào?”

“Ban đầu là linh thú của nhà thuần thú kia tấn công, rồi người áo đen kia phát ra một hồi âm thanh kỳ quái với đám chồn sóc quý, chúng liền bắt đầu tự giết lẫn nhau. Cộng thêm linh thú tấn công, rất nhanh đã tiêu diệt chúng.”

“Chẳng lẽ người áo đen kia là dị năng giả âm công?” Ô Lạc trầm tư một chút, hỏi, “Linh thú kia dùng phương thức tấn công gì?”

Diêu Từ lắc đầu: “Không thấy rõ lắm, cũng không có âm thanh đặc biệt gì khác.”

Ô Lạc lẩm bẩm: “Nhà thuần thú kia xuất hiện từ đâu vậy? Trước đó bên cạnh hai người kia cũng không có ai như thế. Anh ta dám dẫn linh thú vào vùng đất trục hóa, hẳn là có biện pháp dự phòng nguy cơ bị trục hóa, chí ít là có biện pháp giảm bớt tỷ lệ nguy cơ.”

“Ý anh cả là sao?”

Ô Lạc nhìn mọi người, từ từ nói: “Nếu linh thú có thể đột phá hạn chế trục hóa, vậy có nghĩa là thuần thú sẽ không chỉ tồn tại như một chức nghiệp giải trí nữa, họ sẽ lần nữa dùng thân phận chiến sĩ bước vào chiến trường.”

“Không thể nào. “Những người còn lại đều lộ vẻ hoài nghi, “Có lẽ chúng ta chỉ gặp phải ngoại lệ thôi.”

Ô Lạc gật đầu, không quả quyết phủ nhận.

“Đã vậy thì không bằng chúng ta theo họ tiến vào đi. “Lúc này, kẻ vẫn chưa nói gì – Hồng Phong đột nhiên mở miệng.

“Đi theo họ ? “ Ô Lạc sững sốt, lập tức lộ vẻ suy nghĩ.

Hồng Phong cười nói: “Dù sao lúc này kế hoạch của chúng ta cũng chưa hoàn thành, dứt khoát bám theo sau họ, vừa giết thú trục hóa, vừa truy tìm sự thật.”

“Có ổn không ? “Diêu Từ chần chừ nói, “Vừa rồi thái độ của họ cũng không thân thiện mấy, mạo muội đi theo, nếu khiến họ phản cảm thì sao giờ ? “

“Đường ai người nấy đi, ai cũng không ý kiến được. “Hồng Phong không thèm để ý mà nhún vai.

Ô Lạc ngẫm nghĩ một hồi, cũng gật đầu: “Được, cứ làm vậy đi, chúng ta cố gắng bảo trì khoảng cách nhất định với họ, làm việc cẩn thận một chút, đừng chọc giận họ là được.”

Những người còn lại thấy đội trưởng đã quyết định, cũng không tỏ vẻ dị nghị gì nữa. Tổ hợp ba người một thú rực rỡ sắc màu kia quả thật khiến cho người ta hiếu kỳ không thôi.

Cùng lúc đó, dong binh đoàn áo xám bên kia cũng lựa chọn làm như vậy.

Nhưng họ không biết, hành trình tiếp thao gây cho họ đã kích sâu đến xưa nay chưa từng có ra sao.

...

Lúc cắm trại ban đêm, Hữu Vọng nhìn khắp nơi xung quanh, miệng nói: “Có mười mấy người vẫn luôn theo sau chúng ta, không sao chứ ? “

“Là hai dong binh đoàn gặp phải ban ngày kia, tạm thời không cần để ý họ. “Tiếng của Thiên Lý truyền đến từ sau một mô đất.

Hữu Vọng hí hóp mắt mới tìm được người da đen mặc áo đen trong đêm tối.

“Sao cô biết là họ ? “Anh ta có Vô Ảnh đưa tin, còn vị này thì dùng cách nào trinh sát đây ?

Thiên Lý không trả lời, mở balo bắt đầu chỉnh đốn trang bị.

Hữu Vọng nhìn cô lần lượt lấy ra từng kiện từng kiện đồ kỳ quái, sau đó lại lần lượt sắp xếp lại vào, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng không nhìn được nữa mà hỏi: “Tôi muốn hỏi, vì sao cô không sắp xếp lại cạnh đồng lửa ? Sau mô đất kia tối như thế, cô nhìn thấy ư ? “

Động tác của Thiên Lý dừng lại, thân nhiên nói: “Anh không biết, người ngồi ở chỗ sáng vẫn luôn là mục tiêu bị tấn công đầu tiên sao ? “

Hữu Vọng ghen hờn, nhìn đồng lửa, sau đó lại không dấu vết mà di chuyển về sau 10cm, ha ha nói: “Tôi không sợ, Vô Ảnh là tinh linh thủ hộ của tôi. “(eo, sên rên rên í.=)

Thiên Lý chỉnh đốn xong, đeo balo lên, đứng dậy. Tra Nhĩ cũng nhảy dựng lên.

“Hai người muốn đi đâu ? “Hữu Vọng kỳ quái nhìn họ.

“Chơi đêm. “Nói xong, trèo lên lưng Tra Nhĩ, nhảy vọt mấy cái đã biến mất.

“Sặc... “

Thiên Lý và Tra Nhĩ lên dọc theo dốc núi uốn lượn. Không bao lâu sau, dừng lại bên một vách tường đổ. Thiên Lý khom người dò xuống dưới, sờ đến một bụi cây đã khô héo, ngón tay vừa đụng vào nó đã hóa thành cát bụi bay đi trong gió. Nhưng Thiên Lý không phải tìm bụi cây lộ ra trên mặt đất, mà là rễ củ dưới mặt đất.

Dùng công cụ nhỏ cẩn thận đào đất ra, Tra Nhĩ thò tay kéo một cái, rễ cây bên trong đã bật ra.

Thiên Lý tiếp lấy, trong tay là một cái củ lớn chừng quả đu đủ, dù là hình dạng hay mùi đều hơi giống hà thủ ô*, đây là tử ô. Tử ô là một loại dược thảo quý báu, có công dụng bổ máu bổ não, an thần giải độc.

(*) theo miêu tả trong truyện thì có vẻ là loài hà thủ ô đỏ (tên khoa học: Fallopia multiflora) là một loài cây thân mềm, thuộc họ Rau răm (Polygonaceae), bộ Cẩm chướng (Caryophyllales). Loài cây được sử dụng làm thuốc. Hà thủ ô đỏ chủ yếu được biết đến như là một vị thuốc bổ, trị suy nhược thần kinh, ích huyết, khỏe gân cốt, đen râu tóc.

Đây là lần đầu tiên Thiên Lý tìm được quy tắc có tác dụng làm thuốc mà có giá trị cao như thế, tưởng tượng nếu khắc thành hình, kiện linh khí ấy sẽ tuyệt vời biết mấy.

Thiên Lý không thể chờ được nữa, nhân lúc bốn vệ vắng lặng, cô lấy công cụ ra, miêu tả lại vài lần trong đầu, xác định ổn rồi mới xuống dao.

Tra Nhĩ ngồi xồm bên người cô, tò mò nhìn.

Không biết qua bao lâu, Thiên Lý thu dao, tử ô trong tay lóe ra khói sáng nhàn nhạt. Lúc khói sáng tan đi, xuất hiện trước mắt cô là một linh khí hình giọt nước, song trên đầu nhọn lại có một tầng chạm rồng hình chữ S.

Lòng tay trái hơi hơi nóng lên, phát nhiệt, hô ứng với linh khí mới, rồi lại lập tức bình tĩnh lại.

Thiên Lý kè linh khí lên mũi người người, có một mùi thuốc kỳ lạ khiến tinh thần người ta thư thái.

Tra Nhĩ cũng ho he lại đây ngửi vài cái, kết quả liên tục hắt xì, trên mặt lộ ra vẻ ghét bỏ.

Thiên Lý cười cười, thu linh khí mới này lại, đợi lúc có thời gian lại nghiên cứu tiếp.

“Được rồi, gần đây còn hai cái, chúng ta tiết kiệm thời gian chút.”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thung lũng Ma Lâm (1)

Trở lại chỗ cắm trại đã hơn hai giờ sáng, Thiên Lý và Tra Nhĩ cũng không vội chạy đi, ngủ đến hơn mười giờ sáng mới nhổ trại lên đường.

Đó khiến hai đội người kia phiền muộn chết mất, bình thường bảy giờ đã đi, giờ thì hay rồi, kéo thêm ba giờ nữa. Tại vùng đất trọc hóa, thời gian của tất cả mọi người đều rất quý giá, dù có thuốc tỉnh lọc, cũng không thể cam đoan sẽ không vì ở quá lâu mà bị trọc khí ăn mòn.

Đám Thiên Lý tiếp tục đi về phía nam, trên đường đi chỉ gặp một số thú trọc hóa rải rác. Nhóm người Ô Lạc thì ngược lại, rõ ràng cách họ chỉ có 1000 – 2000m thôi, lại thỉnh thoảng gặp được rất nhiều đàn thú trọc hóa. Lần một lần hai thì có thể là trùng hợp, nhưng lần bốn lần năm thì không thể không khiến người ta nghi ngờ.

“Anh cả, chúng ta vẫn tiếp tục ở lại ư?” Diêu Tử uống một hớp thuốc tỉnh lọc nhỏ, hỏn hỏn nói, “Phương hướng của họ rất rõ, tuy rằng không lo mất dấu, nhưng với tốc độ này, ngày mai họ sẽ đến mảnh đất cắm kia.”

Ô Lạc gật đầu, suy tư một hồi, nói: “Chạy tới đây rồi, cũng nhân cơ hội đi xem thôi. Thung lũng Ma Lâm vẫn luôn là nỗi lo ngấm của chúng ta lâu nay, dù họ không xuất hiện thì chúng ta cũng phải lưu ý nhiều hơn.”

Mảnh đất cắm trong miệng Diêu Tử là thung lũng Ma Lâm. Mấy trăm năm trước, nơi đây đã phát sinh một trận động đất, tạo thành một thung lũng hẹp dài và sâu tối. Trong lòng thung lũng dày đặc trọc khí, chỉ mấy năm ngắn ngủi đã hoàn toàn trọc hóa tất cả thực vật vốn đang nửa trọc hóa, chỉ để lại rễ cây đã mất đi linh khí. Được trọc khí thai nghén, chúng lại sinh trưởng thành thực vật biến dị - thực vật ma. Chúng có thể sinh ra rất nhiều trọc khí, xúc tiến sự tiến hóa của sinh vật trọc hóa.

Một khi thực vật ma mọc thành rừng, thì có nghĩa là một vùng sinh thái với cơ sở là trọc khí đã thành hình: từ nhỏ như các loại vi sinh vật, côn trùng; đến lớn như các loài bò sát, động vật có vú... đều biến thành những sinh vật mang hình thái khác, có loại bị trọc hóa sau sinh, cũng có loại bẩm sinh đã bị trọc hóa.

Sự nguy hại của một cánh rừng ma còn lớn hơn gấp trăm lần một vùng đất trọc hóa bình thường.

Cánh rừng ma lớn nhất, đáng sợ nhất trên tinh cầu Áo Lạc chính là gốc rễ của sự ô nhiễm – vực tối gần Hắc Tuyền. Diện tích thực vật ma ở đó chiếm khoảng hơn 13000 nghìn $[\text{km}]^2$, kéo dài từ đông sang tây, ngăn khối đất nổi lớn nhất của tinh cầu thành hai khu Nam và Bắc. Nồng độ trọc khí ở đó đủ làm cho người bình thường lập tức tử vong, khiến dị năng giả cũng phải chùn bước; những người có can đảm đặt chân vào nơi đó đều thuộc loại siêu mạnh trong các dị năng giả.

Mặt khác khu vực trọc hóa cũng có những cánh rừng ma rải rác, có đã bị đốt hoàn toàn, có vẫn được giữ lại. Thung lũng Ma Lâm mà đám Thiên Lý sắp đặt chân tới cũng chỉ có diện tích rừng ma khoảng hơn 400 $[\text{km}]^2$; nhưng do địa hình hẹp dài, lại sâu không thấy đáy, cộng thêm hướng gió thổi loạn quanh năm, dị năng giả hệ lửa phổ thông còn chẳng thể khống chế được ngọn lửa, càng đừng nói là thiêu cháy rừng ma.

“Lạnh quá!” Hữu Vọng đứng ở sườn dốc, đón gió loạn mà nhìn cánh rừng ma âm u nơi xa kia, không nhìn được mà rừng mình một cái, hỏi, “Phía trước chính là thung lũng Ma Lâm, tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

“Cắm trại, thí nghiệm.” Thiên Lý không ngẩng đầu lên, đáp.

“Thí nghiệm gì?” Hữu Vọng nhảy đến bên người cô, khó hiểu hỏi.

Thiên Lý không nói gì, lấy từ trong túi ra một cái rương xếp* nhỏ, mở ra, rồi lấy ra hai kiện linh khí hình la bàn giống nhau như đúc, lần lượt đặt tại góc đông và nam của nơi cắm trại, sau đó điều chỉnh trục xoay của một trong hai cái “la bàn”, để dẫn dắt cái còn lại. Cho đến khi nghe được tiếng ‘keng’, Thiên Lý thu tay lại.

(*) rương xếp: loại rương có thể gấp gọn lại

Hữu Vọng trừng to mắt, tinh tế cảm nhận được trọc khí bốn phía đang dần nhạt hơn, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Nhưng gió bỗng nổi lên, lại có trọc khí mới tiến vào, sau đó lại bị tinh lọc biến mất. Cứ thế lặp lại, trong phạm vi tác dụng của “la bàn” đã tạo thành một không gian tương đối sạch sẽ.

Thiên Lý gật đầu, khá thỏa mãn với hiệu quả của tổ hợp linh khí này.

“Hữu Vọng, đưa linh khí mà tôi đưa cho Vô Ảnh đây.”

Hữu Vọng vốn đang ngăn người, nghe được câu này, rống lên một tiếng thê lương như heo bị chọc tiết: “A, đừng mà, cô đừng có tàn nhẫn như vậy chứ!”

Anh ôm cổ Vô Ảnh, đau đớn nói: “Cô đã cho tôi hy vọng rồi, đừng cho tôi tuyệt vọng chứ.”

Thiên Lý bỏ qua sự phản kháng của anh ta, nói: “Ít lắm nhai thôi, lấy ra.”

Hữu Vọng thấy nản nỉ không có hiệu quả, đành run rẩy gỡ linh khí xuống, lại run rẩy đưa tới, giống như đưa đi gốc rễ* của mình vậy. Vô Ảnh cũng phối hợp phát ra âm thanh nước nổ nghẹn ngào đáng thương, ngã vào trong lòng Hữu Vọng mà cọ (êu ôi bé đáng yêu chết mất T_T)

(*) gốc rễ: ồm, hơi bậy, nhưng mà nó là cái ở dưới của đàn ông ấy (bọn nào sắc nữ chắc biết lâu rồi nhì :v)

Thiên Lý vẫn bỏ qua, tiếp lấy dùng cảm giác thẩm tách kỹ càng. Linh khí này có thể không ngừng tinh lọc trọc khí ăn mòn Vô Ảnh, chỉ cần không bị thương quá nặng, hoặc ở trong hoàn cảnh như rừng ma, trong thời gian ngắn sẽ không có nguy cơ bị trọc hóa. Nhưng Thiên Lý vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng, linh khí này không thể chỉ có một tác dụng như vậy. Cô có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa kết cấu linh khí đặc thù.

“Hữu Vọng, anh cầm lấy, đưa năng lượng vào xem sao.” Thiên Lý đưa nó cho Hữu Vọng.

Hữu Vọng không nói hai lời đưa năng lượng vào.

Thiên Lý chợt hiểu: Thì ra là thế, đúng là trùng hợp.

Ngay khi Hữu Vọng đưa năng lượng vào, anh và Vô Ảnh đồng thời sinh ra lực dẫn dắt, năng lượng vẫn chuyển lẫn nhau, dung hợp với linh khí, dần dần hình thành một vòng tuần hoàn.

Kết cấu năng lượng của người thuần thú khác với người thường: họ có lực tương tác không bình thường với động vật và ngôn ngữ linh hồn đặc thù. Một khi ký kết khế ước, thì có nghĩa là cả hai liên hệ với nhau. Mà cô cho họ linh khí này, vừa vận có thể sinh ra lực dẫn dắt, từ một bên tác động tới bên còn lại, để tâm hữu linh tê*, lực lượng giao hòa, vừa vận phù hợp với người thuần thú và đồng bạn linh thú của anh ta.

(*) tâm hữu linh tê: lấy từ trong câu “Tâm hữu linh tê nhất điểm thông” trong bài thơ “Vô đề” của tác giả Lý Thương Ẩn, nghĩa là trong lòng có điểm sùng tê. Ý chỉ sự liên hệ giữa hai người với nhau (đại khái giống như thần giao cách cảm)

Không thể không nói, đôi khi vận mệnh rất kỳ lạ.

Thiên Lý cười nói: “Hữu Vọng, linh khí này còn chưa có tên chính thức, anh đặt đi.”

Hữu Vọng ngần ra, lập tức kinh hỉ nói: “Ý của cô là, cô quyết định tặng linh khí này cho tôi?”

Thiên Lý gật đầu.

Hữu Vọng ngửa đầu hô lớn một tiếng, kích động nói: “Tên, nhất định phải lấy một cái tên thật phong cách, ừm, gọi là Thần Dư* đi!”

(*) Thần Dư: thần ban cho

Anh yên lặng nhìn Thiên Lý, vẻ mặt kính trọng: “Nó tựa như món quà mà thần ban cho tôi và Vô Ảnh vậy.”

Thiên Lý cười cười, không nói gì.

Hữu Vọng cũng không nói nhiều, thò tay định đeo Thần Dư về trên cổ Vô Ảnh.

Thiên Lý nói: “Linh khí này để anh đeo đi, chỉ cần anh không bị trọc hóa, Vô Ảnh cũng sẽ không bị trọc hóa. Chẳng lẽ vừa rồi anh không cảm thấy sự liên hệ của năng lượng sao?”

Hữu Vọng giật mình: “Khó trách, tôi đang nghĩ vì sao trước đó không có hiệu quả này, thì ra là bởi vì cách sử dụng không đúng.”

Thiên Lý suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Linh khí có lợi hại hơn cũng chỉ là phụ trợ, anh và Vô Ảnh phải mau chóng thích ứng với trọc khí, chỉ có bản thân tiến hóa mới là mục đích cuối cùng.”

Hữu Vọng thận trọng gật đầu.

Anh nhìn bóng người gầy gò ngồi xếp bằng dưới đất, đơn độc trong gió giống như một nhà trí giả, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác kính phục. Suốt quãng đường, anh tận mắt chứng kiến sự thần kỳ của cô, nhìn như yếu ớt, lại nắm giữ sức mạnh thần bí không ai có được.

Hiển nhiên cô đã đi lại trong vùng đất trọc hóa rất lâu rồi. Dù là cô, hay cường giả bên người cô kia, đều có loại ung dung tiêu sái đầy kinh nghiệm. Anh ta không quan tâm cô đến từ đâu, anh ta chỉ để ý là mình có thể đuổi theo bước chân của cô, trở thành một chiến sĩ thật sự hay không.

“Lão sư, xin để tôi đi theo cô, để tôi cùng chiến đấu.” Hữu Vọng đột nhiên quỳ một gối xuống bên người Thiên Lý, đưa ra thỉnh cầu.

“Lão sư?” Thiên Lý hơi sững sờ. (Ờ thì là thầy cô, nhưng mà ta thích để vậy T_T)

“Đúng vậy, lão sư.” Hữu Vọng kích động nói, “Tôi thích chiến đấu, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của tôi ở vùng đất trọc hóa gần như là không. Tôi hy vọng cô và Tạp Nhĩ có thể trở thành thầy của tôi, huấn luyện tôi thành một chiến sĩ đủ tiêu chuẩn.”

Thiên Lý im lặng. Một lát sau, cô ngẩng đầu nhìn phương xa, thản nhiên nói: “Anh bây giờ chưa đủ tư cách.”

Sắc mặt Hữu Vọng thay đổi, cho là Thiên Lý xem thường anh ta, không nhận được hỏi: “Tư cách gì?”

Thiên Lý từ từ đứng dậy, nói với anh ta: “Nơi tôi muốn tới, các anh chưa đi được.”

Hữu Vọng còn chưa phản ứng kịp, đã thấy Thiên Lý khoác balo lên, gọi Tra Nhĩ cùng rời khỏi kết giới la bàn.

Anh vội hỏi: “Hai người đi đâu?”

Vừa dứt lời, bóng hai người đã đi xa về phía cánh rừng ma, gió loạn mang về những tiếng cuối cùng của Thiên Lý: “Ồ chỗ cắm trại chờ chúng tôi trở về, bảo vệ mình cho tốt.”

Lúc này Hữu Vọng mới hiểu câu “Nơi tôi muốn tới, các anh chưa đi được” của Thiên Lý có ý gì.

Họ muốn đi tới rừng ma!

Đó hoàn toàn không có khả năng, đại bộ phận cánh rừng ma này nằm ở đáy thung lũng, muốn đi vào phải leo theo dây thực vật ma xuống dưới. Nhưng bên cạnh thực vật ma thường có sinh vật trọc hóa xuất hiện, đặc biệt là những côn trùng độc nhỏ, hơi không chú ý sẽ chết.

Họ lại tự tin như thế, rốt cuộc là dựa vào đâu?

Thực tế, Thiên Lý không định tiến vào rừng ma, mà muốn lướt qua khe núi đến bên đối đối diện, bên đó có một cánh rừng trọc hóa. Mỗi loại linh khí trong rừng rậm trọc hóa đều là một loại quy tắc hệ thống, cô tuyệt đối không muốn bỏ qua.

Nhưng khe núi hẹp nhất cũng rộng hơn 500m, dù là Tra Nhĩ cũng không thể nhảy một lần được xa như vậy.

Cô lấy một thứ đồ từ trong balo đằng sau, mở nó ra. Đó là một vật kim loại hình ván trượt. Đây chính là kiện trang bị Long Ngự thứ ba sau lá chắn xua trọc, găng tay xua trọc ---- ván bay xua trọc, dùng thay đi bộ trong tình huống đặc thù.

Tác dụng lớn nhất của trang bị Long Ngự là có thể sử dụng ở vùng đất trọc hóa. Ngoại trừ vũ khí, công cụ di chuyển vẫn luôn là thứ dị năng giả khát vọng nhất. Đáng tiếc bây giờ vật liệu vẫn bị trọc khí hạn chế, không thể tạo ra khí giới đi vào trong vùng trọc hóa được.

Thiên Lý may mắn có được kim loại Long Ngữ và trái tim Long Ngữ, tạm thời giải quyết được vấn đề này. Nhưng vật liệu có hạn, nếu không thể tìm được vật liệu tốt hơn để thay thế, loại khí giới này cũng chỉ là “phù dung sớm nở tối tàn”* mà thôi.

(*) phù dung sớm nở tối tàn: mượn hình ảnh hoa phù dung chỉ nở trong một thời gian ngắn (1 ngày) để chỉ những gì đẹp, tốt nhưng chỉ tồn tại được trong một thời gian nhất định

“Tra Nhĩ, bám chắc.” Thiên Lý ngồi xổm trên ván bay, hai tay nắm chặt tay vịn, lớn tiếng nói với Tra Nhĩ sau lưng, “Lát nữa ván bay có thể sẽ bị khí lưu cuốn đi, cho nên dù thế nào cũng không được buông tay ra nghe chưa.”

Đầu của Tra Nhĩ ra sức gật bên cổ Thiên Lý.

Thiên Lý thở một hơi thật dài, nhỏ giọng lầm bầm: “Được, khởi động.”

Ván bay từ từ bay lên, sau đó ‘vèo’, nhanh chóng bay lên phía trước.

Tốc độ gió phía trên thung lũng cao hơn, vang lên vù vù bên tai, cọ đau da người. Thiên Lý điều khiển ván bay, chạy theo hướng gió, xoay tròn vài vòng trên không trung rồi hữu kinh vô hiểm* đến phía đối diện.

(*) hữu kinh vô hiểm: có hoảng sợ nhưng không có nguy hiểm

Chọn một chỗ khuất gió đáp xuống, Thiên Lý vỗ ngực một cái, xuống dưới ván bay, lại thấy Tra Nhĩ vẫn nắm chặt mép ván bay.

“Tra Nhĩ, đến nơi rồi.” Thiên Lý nói.

Hai mắt Tra Nhĩ sáng lên, vỗ vỗ ván bay, mở miệng: “Thiên Lý, đi một lần nữa đi.”

“...”

Vì vậy, Thiên Lý lại dẫn Tra Nhĩ bay lên.

Rời khỏi phạm vi thung lũng, tốc độ gió dần giảm xuống, ván bay giữ nguyên tốc độ bay nhanh chóng.

Tra Nhĩ ngồi xếp bằng sau lưng Thiên Lý, miễn nguyên ngắm phong cảnh. Mũi Thiên Lý rơi xuống, tóc dài bay theo gió, hấp dẫn ánh mắt của hắn, bả vai gầy gò và bóng lưng kiên cường của người ngồi trước khắc sâu ấn ký trong mắt Tra Nhĩ. Hắn đột nhiên vòng tay ôm lấy eo cô, cầm tựa trên vai cô, hai người dựa sát vào nhau trong gió...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thung lũng Ma Lâm (2)

Vốn Thiên Lý cho là mình tìm thấy một cánh rừng trọc hóa, đến gần mới biết đó chỉ là một gốc cây – một gốc cây tựa như rừng rậm.

Thân nó to cao, tán cây rộng lớn, cành lá sum xuê. Cây rủ cành mọc xuống dưới, bám rễ vào trong đất, trở thành thân mới. Thân cành đi liền với nhau, sinh trưởng vô hạn ra bốn phía, tạo thành một bóng cây khổng lồ xòe ra, che phủ đến hơn 5000m².

“Một cây cũng nên rừng”, đây chính là cây “vua” của tinh cầu Áo Lạc ---- cây thương (tác giả: giống như cây đa của chúng ta í mà ^^)

(*) đại khái là cây này giống như một cây đa nhiều gốc (cụ thể có thể tham khảo về cây đa mười ba gốc ở thành phố nhà Ngân nè ^^)

Tuổi của gốc thương này có lẽ chỉ hơn thời gian khu vực này bị trọc hóa có một tý. Nói cách khác, nó lớn lên trong trọc khí. Trải qua mấy trăm năm, tất cả những linh thực (thực vật mang linh khí) xung quanh đều bị trọc hóa hoàn toàn; chỉ có nó vẫn sừng sững đứng đấy. Không chỉ vậy, nó còn hình thành một hệ thống quy tắc khiến người ta phải thần phục, kiên cường chống cự lại trọc khí dày đặc.

Nếu ví hiện viên bách là một vị trí giả phúc trạch thâm hậu*, vậy gốc thương này lại là một dũng sĩ cô độc đầy anh dũng. Nó sừng sững đứng tại vùng đất trọc hóa hoang vu mà thê lương, ngày ngày phải chịu đựng trọc khí và hoàn cảnh ác liệt tàn công, cô độc mà kiên cường. Nó là sắc màu duy nhất trên mảnh đất xám xịt này.

(*) phúc trạch thâm hậu: nhiều may mắn

Nhưng nó cũng không kiên trì được bao lâu nữa, sức sống mạnh mẽ thế nào thì chẳng cần được năm tháng nhấm nháp, nó đã bắt đầu biến chất.

Thiên Lý thở dài một tiếng, nhẹ nhàng đặt tay trái lên thân cây. Hạt ngọc trong lòng bàn tay hơi run lên, một hơi thở quen thuộc rót vào thân cây, chậm rãi chạy dọc theo vân lộ, dần dần hình thành một kết cấu tròn vẹn, lập tức khắc sâu vào tâm hạt ngọc. Quy tắc mới lưu chuyển ngưng luyện trong hạt ngọc, cuối cùng bình ổn trở lại.

Một lát sau, hạt ngọc lấp lánh lần nữa, linh khí quay lại, một lần nữa dung nhập vào linh văn của gốc thương, sức sống dần dần tỏa ra dọc theo vân lộ. Cảnh lá vốn rũ xuống được linh khí bổ sung, trở nên rục rờ tươi mới. Kết giới linh khí không lồ mở rộng ra, lập tức xua đuổi trọc khí xung quanh.

“Cố lên, đừng sĩ, nhất định mày còn có thể canh giữ thêm mấy trăm năm nữa.” Thiên Lý vuốt ve thân cây thô ráp, nhẹ nhàng nói.

Gốc thương dường như nghe được lời cổ vũ của Thiên Lý, cảnh lá xào xạc rung động, truyền đến cảm xúc vui sướng.

Đây là hệ thống quy tắc thứ ba mà Thiên Lý gặp được. Hiên viên bách, bốn gốc sam đỏ, giờ là gốc thương lớn này. Mỗi loại đều là sự lắng đọng của thời gian, là kỷ tích của tiến hóa, cũng là trân bảo mà thiên nhiên dành cho loài người.

Trải qua càng nhiều, Thiên Lý càng hiểu: quý trọng chúng, chính là quý trùng sinh mệnh.

Tạm biệt gốc thương, Thiên Lý và Tra Nhĩ lại dò xét xung quanh một vòng, thu hoạch cũng không nhiều. Sắc trời dần tối lại, họ quyết định về nơi cắm trại.

Điều khiển ván bay, tốc độ hai người đi cũng không nhanh lắm. Đột nhiên, Thiên Lý hơi đổi sắc mặt, nói với Tra Nhĩ sau lưng: “Tra Nhĩ, nắm chặt, chúng ta phải tăng tốc, chỗ Hữu Vọng xảy ra chuyện rồi.”

Vừa rồi cô mở cảm giác ra, đột nhiên phát hiện Hữu Vọng và Vô Ảnh đang phải quần chiến với một đám người. Đối phương có tám người, hẳn không phải là đoàn đội của Ô Lạc, rất có thể là đoàn đội còn lại vẫn luôn theo đuổi họ rồi.

Tình hình rất bất lợi cho Hữu Vọng, dù Vô Ảnh rất lợi hại, nhưng hai đám khó địch lại bốn tay*, đối phương chỉ cần phái bốn người quần lấy Vô Ảnh, Hữu Vọng liền nguy hiểm.

(*) hai đám khó địch lại bốn tay: kiểu mạnh nhưng ít thì không địch lại được yếu nhưng nhiều

“Không ổn.” Thiên Lý khẽ quát.

Trong cảm giác, Hữu Vọng bị một người đâm lên trên không, gió trọc khí thổi khắp nơi, đẩy người anh hướng về phía thung lũng. Vô Ảnh không chút do dự tiến lên, tiếp được anh giữa không trung, cùng anh lăn vào trong thung lũng.

Thiên Lý hoảng sợ, tăng thêm tốc độ.

Đám kẻ tập kích kia vỡ vét đồ tại nơi cắm trại, hành lý của Hữu Vọng cùng với hai kiện linh khí la bàn kia. Thiên Lý đoán, nguyên nhân xung đột hẳn là bộ la bàn này. Đối với dòng binh quanh năm đi lại trong vùng trọc hóa, có một kiện linh khí như vậy, đồng nghĩa với việc có thể kéo dài vô hạn thời gian sinh tồn tại vùng trọc hóa.

Nhưng bọn họ biết rõ Hữu Vọng là đồng bạn của cao thủ lĩnh vực, làm sao dám tùy tiện ra tay?

Rất nhanh, Thiên Lý đã có được đáp án.

Lúc họ trở lại nơi cắm trại, đám người đó đã rời đi, trên mặt đất ngoài dấu vết đánh nhau như một đồng tử ong ra, còn để lại một bao da đựng vũ khí, trên đó khắc một biểu tượng, là dấu hiệu của đoàn đội Ô Lạc.

Thì ra họ đã sớm muốn đồ cho Ô Lạc, khó trách không kiêng dè gì cả, thật sự cho rằng như vậy là thiên y vô phùng* rồi? Sai lầm lớn nhất của họ chính là không ngờ cô có sức cảm giác có thể nhìn thấy tất cả các phương hướng, họ chắc chắn phải thất bại rồi.

(*) thiên y vô phùng: áo tiên không vết rách, ý chỉ hoàn mỹ không sơ hở chút nào

Thiên Lý lộ ra một nụ cười lạnh, dùng cảm giác tìm nơi Hữu Vọng và Vô Ảnh rơi xuống.

Trọc khí trong rừng ma quá nồng nặc, phạm vi cảm giác của cô có hạn, không thể xuyên xuống đáy thung lũng, xem ra phải tự mình đi xuống đó một chuyến.

Đúng lúc này, bóng đám người Ô Lạc xuất hiện ở gần đó, Thiên Lý hí hóp, nhảy lên ván bay, kêu Tra Nhĩ một tiếng, nhanh chóng bay về phía họ.

Đám người Ô Lạc dừng lại tại nơi cách thung lũng không tới 200m, đang chuẩn bị bàn bạc hành trình tiếp theo, lại thấy giữa không trung có một bóng đen bay tới chỗ họ. Gần hơn mới biết đó dĩ nhiên là Hắc Hồng Song Sát mà họ vẫn luôn chú ý. Xem ra tới cũng không phải chuyện gì tốt rồi.

Ô Lạc âm thầm ra dấu cho đồng bạn chuẩn bị phòng ngự.

Ván bay hạ xuống đất, Thiên Lý không nói lời nào, ném cho một đồ vật.

“Ồ? Đây không phải bộ vũ khí của tôi sao?” Sau lưng Ô Lạc, một người kinh ngạc lên tiếng.

“Vừa rồi có người thừa dịp chúng tôi không ở đây, tập kích chỗ của chúng tôi, chúng để lại đồ vật này.” Thiên Lý lạnh lùng nói.

Nội tâm Ô Lạc run lên, trầm giọng nói: “Anh nghi ngờ là chúng tôi làm sao?”

“Phải hay không thì mấy người tự rõ ràng, đồng bạn của tôi bị đánh rơi xuống thung lũng, giờ không biết sống chết ra sao, mấy người cảm thấy khả năng anh ta còn sống cao bao nhiêu?”

Ô Lạc im lặng, vẻ mặt nghiêm trọng. Thung lũng Ma Lâm, người lạ chớ vào, không dị năng giả nào dám đơn độc mạo hiểm. Một khi rơi xuống đó, hoặc là biến thành trọc hóa nhân, hoặc là bị sinh vật trọc hóa khác xé xác nuốt vào bụng. Thung lũng là một cái vực sâu vạn trượng, nếu sinh vật trọc hóa và trọc khí cùng tấn công, ai có thể bình yên vô sự leo lên.”

“Không phải chúng tôi.” Ô Lạc chân thành nói, “Chúng tôi kính ngưỡng hai vị, tuyệt đối sẽ không trở mặt với các vị.”

Thiên Lý dùng gương mặt đen như mực dưới cái mũ nhìn họ, vẻ mặt đăm người Ô Lạc thân nhiên mà cảnh giác.

Thật lâu sau, Thiên Lý mới nói: “Tôi tạm tin tưởng.”

Ô Lạc sừng sốt: “Cái gì?”

“Tốt nhất mấy người nên mau tìm ra hung thủ thật sự, nếu không vài ngày sau chúng tôi sẽ trực tiếp tính sổ với mấy người.”

“Cái gì? Còn tính sổ gì nữa?” Mấy người sau lưng Ô Lạc đều cảm giận bất bình.

Thiên Lý không đề ý đến họ nữa, quay đầu nhìn hướng rừng ma, thân nhiên nói: “Cũng nên cầu nguyện đồng bạn của tôi không có chuyện gì, nếu không...”

Nói xong, không đợi đám người Ô Lạc phản ứng lại, đã điều khiển ván bay bay tới hướng thung lũng.

“Họ muốn làm gì?” Diêu Tử kinh hô, “Chẳng lẽ muốn vào rừng ma?”

“Hiển nhiên là như vậy.”

“Thật sự không muốn sống nữa sao ! Dù tìm được chắc cũng biến thành trọc hóa nhân rồi.”

“Hơn nữa nếu họ cũng bị trọc hóa thì sao ? Trọc hóa nhân có lĩnh vực, trời ạ, chỉ nghĩ thôi cũng đã sợ rồi.”

“Đợi tí, sao họ có thể sử dụng máy móc ở vùng trọc hóa ?” Rốt cuộc có một người chú ý tới vấn đề này.

Vừa nói ra, mọi người im lặng một lát, lập tức lại xôn xao lên.

“Đúng vậy ! Cái ván bay kia là gì đây ? Tôi chỉ thấy có người sử dụng trong thành thị, đó là phương tiện giao thông nhẹ ở cự ly ngắn.”

“Quái lạ ! Rốt cuộc họ là ai ? Có được thần khí như thế, rốt cuộc khoa học kỹ thuật của thế giới này cũng tiến bộ rồi ư?”

...

Bỗng nhiên nhìn thấy máy bay xuất hiện ở vùng trọc hóa, tất cả mọi người kinh ngạc, gần như quên luôn vừa rồi đối phương nói muốn tìm họ tính sổ.

“Được rồi, tạm thời để chuyện này xuống đi, chúng ta phải tìm ra đám người hãm hại mình trước.” Ô Lạc lên tiếng cắt ngang cuộc thảo luận của các thành viên.

Lúc này những người còn lại mới bình tĩnh hơn, một người trong đó cười lạnh : “Còn có thể là ai đây ? Không phải Bồ Câu Xám Tro xung đột với chúng ta trước đó sao ?”

“Họ có hiềm nghi lớn nhất, nhưng cũng chưa thể kết luận, chúng ta đi đến chỗ cao thủ nhìn chút đã.”

Các thành viên đều đồng ý.

Ô Lạc nhìn chăm chú hướng hai người kia rồi đi, vẻ mặt trầm tư.

Trong mắt Hồng Phong hiện lên tia sáng, sờ cằm, lộ ra nụ cười hứng thú.

Xem ra những người này còn thú vị hơn so với hắc tướng...

+++

Dưới thung lũng một màu đen kịt, không chút ánh sáng. Nhưng đối với Thiên Lý không thể nhìn thấy gì và Tra Nhĩ có năng lực nhìn trong ban đêm cũng

chẳng có gì ảnh hưởng.

Tiếp tục xuống theo hướng hai người Hữu Vọng rơi, quanh người gió lạnh vù vù, một hơi thở lạnh lẽo chạy thẳng lên não. Linh khí trong người tự động vận chuyển, từ từ xua tan hơi thở đó.

Thiên Lý vẫn luôn trốn sau quần áo chậm rãi thò đầu ra, rồi lại chậm rãi rút về.

Về mặt Tra Nhĩ hơi vẩn vơ, dựa vào người Thiên Lý một lúc mới thấy đỡ hơn.

“Tìm được rồi.” Thiên lý kêu nhỏ, nhanh chóng chạy tới đó.

Khắp đáy thung lũng mọc rất nhiều bụi cây mây còn lớn hơn cả đùi người trưởng thành. Trên sợi mây cành lá quán quanh, che kín vách đá như mạng nhện. Hữu Vọng và Vô Ảnh rơi xuống giữa cái mạng, dựa vào nhau, chống cự lại trọc khí xung quanh. Họ còn chưa phát hiện mình đã bị một bầy rắn trọc hóa vây quanh trong vòng chưa đầy tám mét.

Đột nhiên, một con rắn chợt đánh úp Hữu Vọng, răng nọc bén nhọn hung hăng cắm vào mu bàn tay anh ta.

Hữu Vọng kêu lên đau đớn, mạnh mẽ giật con rắn ra, vứt nó trên đất, Vô Ảnh phần nộ quát nó một vuốt chết tươi.

Gương mặt Hữu Vọng lộ vẻ sầu thảm, mu bàn tay bắt đầu tím đen lại. Trang bị của anh ta đều để lại hết ở trên, giờ ngay cả một lọ thuốc tinh lọc cũng chẳng có, lại còn trúng độc, xem ra không thể rời đi được nữa. Hữu Vọng là người thuần thú, năng lượng vốn cũng không tinh thuần, trước khi tiến hóa, anh ta tuyệt đối không thể chống cự được trọc khí của rừng ma.

Thật không cam lòng !

Hữu Vọng nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt hai tay, bả vai hơi run, nghe tiếng bò sột soạt bốn phía, trong mắt hiện lên nỗi tuyệt vọng và giận dữ.

Vất vả lắm anh mới gặp được cơ hội thay đổi vận mệnh, ai biết còn chưa thật sự bắt đầu đã phải kết thúc. Vinh quang của tổ tông mà anh vẫn hằng truy đuổi, giờ đây lại thành hết công dã tràng.

“Vô Ảnh, tao không cam lòng, không cam lòng !” Hữu Vọng gầm nhẹ.

Vô Ảnh đi tới, dùng đầu cọ nhẹ chân anh.

Hữu Vọng nhìn nó, trên mặt đột nhiên lộ vẻ kiên quyết, ngẩng đầu nhìn bóng tối vô tận, lạnh lùng nói : “Dù chết, tao cũng muốn chết như một dũng sĩ ! Chưa đến phút cuối cùng, tao tuyệt không cam chịu số phận ! Vô Ảnh, bạn tốt của tao, tới đây, để chúng ta cùng chiến với bọn sâu trọc hóa đáng thương này đi.”

Vô Ảnh ngửa cổ lên, uy vũ nổi giận gầm một tiếng.

Hữu Vọng vận chuyển năng lượng, linh khí còn dư liên tục lấp lóe, kết nối linh hồn của họ. Ánh sáng chuyển động, quanh thân Vô Ảnh xuất hiện cả vạn tia xung điện, vù vù bắn nhanh vào bầy rắn. Từng tiếng vang trầm trầm vang lên, xung điện như u linh, không tiếng động thu gặt những sinh mệnh dài nhỏ không sạch sẽ này...

Hữu Vọng quỳ mạnh xuống đất, dùng vải cản thận quần bàn tay bị thương lại, nhưng vẫn không thể ngăn cản độc tố lan tràn và trọc khí ăn mòn. Dù có linh khí tinh lọc, cũng chỉ đang hoãn dần tốc độ trọc hóa thôi.

Vô Ảnh dựa vào cạnh anh ta, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Người an hem, xem ra tao thật sự không qua được rồi.” Giọng Hữu Vọng lộ ra sự bất lực.

Vô Ảnh nức nở nghẹn ngào, cúi kinh đi quanh.

Đầu óc Hữu Vọng dần mờ hồ đi, anh ta cố gắng hết sức mới không ngất. Bởi cách đó không xa lại xuất hiện sinh vật trọc hóa khác, anh ta phải kè vai chiến đấu với Vô Ảnh.

Trong ánh trắng mờ, chỉ thấy một bóng dáng không lồ đánh về phía họ, nương theo mùi máu tươi nồng nặc và mùi hôi kinh tởm, Hữu Vọng giờ vũ khí lên, Vô Ảnh mượn năng lượng ánh sáng ngưng tụ xung điện. . .

“Hữu Vọng !”

Giây phút nghìn cân treo sợi tóc, một giọng nói quen thuộc lọt vào tai, đồng thời, bóng đen đánh về phía họ cũng lập tức biến thành mấy khối, kêu cũng chưa kịp đã chết tan xác.

“Hai người tới rồi.” Hữu Vọng cười như mỉa với hai người đang bay tới chỗ anh.

Thiên Lý nhảy xuống ván bay, vừa kịp đỡ Hữu Vọng sắp ngã xuống đất.

“Anh sao rồi ?”

“Rất rõ ràng, chẳng những trúng độc, còn rất nhanh sẽ bị trọc hóa.” Hữu Vọng tự giấu trả lời.

Thiên Lý nhú mày, phát hiện tình huống của anh ta quả thật không tốt lắm.

Hữu Vọng lạnh lùng nhìn chăm chăm lên trên, nói : “Giờ tôi đã hiểu tại sao cô nói tôi không có tư cách, một vùng đất trọc hóa, tôi cũng chỉ có thể miễn cưỡng đặt chân lên, càng không nói đến cánh rừng ma như địa ngục này. Tôi quá ngây thơ !”

“Anh đang nói gì ?” Tiếng Thiên Lý lạnh lùng, “Anh quên lời thề và tôn nghiêm của anh rồi ? Chút chướng ngại này cũng không vượt qua nổi, làm sao có thể thay đổi tương lai của nghề thuần thú ?”

Trên mặt Hữu Vọng lộ vẻ đau đớn, quát : “Vậy giờ tôi phải làm gì ? Cô nói cho tôi biết đi, tôi còn chút đường sống nào không !”

“Nếu có, anh có buông tha không ?”

“Đương nhiên không ! Dù chỉ có một phần vạn (0,01%) cơ hội, tôi cũng sẽ không buông tha.” Hữu Vọng yên lặng nhìn Thiên Lý, run giọng hỏi, “Có sao ?”

“Có !” Thiên Lý gạt đầu khẳng định, lấy kiện linh khí khác từ từ ô ở trong túi ra, giao nó cho Hữu Vọng, nói, “Vận hành năng lượng.”

Hữu Vọng nghe vậy, không chút do dự rót năng lượng vào, chỉ một thoáng, linh khí từ ô lóe lên ánh sáng màu xám tím. Sắc tím dần đặc quánh, độc tố trong người Hữu Vọng dần chảy vào trong linh khí. Cho đến khi hoàn toàn hấp thu hết độc tố, ánh sáng của linh khí mới biến mất.

“Đây... đây là...” Về mặt Hữu Vọng không dám tin.

Thiên Lý âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thu hồi linh khí, chân thành nói : “Anh còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, giờ không kịp mang anh rời khỏi thung lũng, anh phải tự cứu mình.”

“Tự cứu như thế nào ?”

“Dùng linh khí Thần Dư mà tôi đưa cho anh, nó có thể kết nối anh và Vô Ảnh, đưa trọc khí của anh sang người nó.”

“Cái gì ?” Hữu Vọng lắc đầu, “Không được, nếu nó bị trọc hóa...”

“Cho nên anh phải học được cách khống chế, không chỉ khống chế năng lượng trong cơ thể anh, còn phải điều hòa năng lượng trong cơ thể Vô Ảnh, và vận dụng linh khí.”

Hữu Vọng nghe xong, ngồi dậy, sờ đầu Vô Ảnh, thận trọng nói : “Người anh em, mày nguyện ý không ?”

Vô Ảnh không hề do dự, gật gật đầu.

“Anh em tốt, mày đã nguyện ý giao số mệnh cho tao, tao cũng nguyện ý giao số mệnh cho mày, chúng ta đồng sinh cộng tử.”

Vô Ảnh gầm nhẹ một tiếng, đuôi móng vuốt ra.

Hữu Vọng cười cười, nắm một quả cùng nó.

Sau đó, anh ta từ từ nhắm mắt lại, để tâm thần mình hoàn toàn dung nhập vào, khống chế Thần Dư...

Thiên Lý từ từ đứng lên, tựa lưng với Tra Nhĩ, khởi động vòng phòng hộ, cảm giác hết thảy bốn phía.

Cô thần nhiên nói : “Vậy coi như chúng ta hộ pháp* một lúc.”

(*) hộ pháp : ai đọc võ hiệp thì biết cái này, khi một người đang chuẩn bị thăng cấp hoặc là chữa thương, cần một hoặc nhiều người canh giữ để không bị gián đoạn

Làm Hữu Vọng bị thương, không lâu sau, họ sẽ đòi lại gấp bội !

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Hồng Phong

Edit + beta: Ngân Lam

Hồ sơ nhân vật nguy hiểm.

[Tập Nhĩ:

Chủng tộc: da đỏ

Thân phận: không rõ

Khả năng định sơ bộ: cao thủ lĩnh vực đặc thù, không hề cảm thấy bất cứ dao động năng lượng nào trong giới lĩnh vực. Sức khống chế kinh người, sát phạt quả quyết, tốc độ khủng khiếp, hơn nữa có thể ẩn thân mọi lúc. Tạm thời chưa thể phán đoán dị năng này là tự hấn tiến hóa hay là lực lượng mới do lĩnh vực diễn hóa ra.

Chiến đấu: không dùng vũ khí. Tay trái đeo một cái găng tay không rõ chất liệu và sản xuất, ngón tay phải đeo một chiếc nhẫn màu đen – một loại trang bị năng lượng đặc thù mới. Nếu đúng như suy đoán, chiếc nhẫn này rất có thể là một công cụ phụ trợ năng lượng cấp cao cực kỳ hiếm có.

Bước đầu phỏng đoán toàn bộ sức chiến đấu: xếp vào top 10 bảng xếp hạng cao thủ toàn cầu, chỉ số nguy hiểm đạt cấp độ SSS.]

[Tập Môn:

Chủng tộc: da đen

Thân phận: không rõ

Giới tính: không rõ, giọng nói có vẻ trung tính (khụ!)

Bề ngoài: mặc áo choàng đen trùm kín, khó nhìn thấy mặt; người gầy gò giống như trẻ con 11 – 12 tuổi, song làm việc lão luyện và tàn nhẫn

Năng lực: dị năng giả sóng âm, năng lực quan sát vượt qua hàng đầu, năng lực chiến đấu chưa rõ.

Đáng nhắc tới: có một chiếc ván bay có thể sử dụng tại khu vực trục hóa; ngoài ra có lẽ còn có 1 – 2 khí giới tấn công và phòng hộ có thể sử dụng tại khu vực trục hóa.

Phỏng đoán: chỉ số nguy hiểm chưa rõ, có giá trị nghiên cứu rất cao.]

[Hữu Vọng:

Chủng tộc: da nâu

Thân phận (người duy nhất rõ ràng trong ba người): thuộc gia tộc Khải Minh trong dãy núi Tập Cơ Nhĩ, một nhà thuần thú

Đồng bạn khế ước: thú Nghịch Quang

Nhận xét: đẳng cấp năng lượng của các nhà thuần thú đều không cao, họ và linh thú đều không thể xâm nhập vào vùng trục hóa. Song lúc trước nhà thuần thú này rơi xuống vực sâu Ma Lâm có nồng độ trục khí cực cao, chẳng những bình yên vô sự trở về, mà dường như còn tiến hóa, năng lực phòng ngự trục khí cao hơn dị năng giả cấp trung – cao bình thường.

Chỉ số chiến đấu: phối hợp cùng thú Nghịch Quang đạt đến đẳng cấp dòng binh dị năng cấp cao.]

...

Hồng Phong chỉnh sửa lại tư liệu xong, thấy ổn rồi mới truyền tới chỗ một người tại thành Thánh xa xôi.

Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ tới hình ảnh ba người một thú kia đập trên máu tanh mà rời đi, tất cả mọi người đều không tự chủ được tránh ra, trên mặt mang vẻ kính nể và sợ hãi, không dám phát ra tiếng vang gì, ngay cả hô hấp cũng đè nén xuống.

“Sau này tôi không hy vọng có ai theo dõi chúng tôi, một khi phát hiện, bắt kẻ thế nào, giết!”

Lời cuối cùng của người áo đen kia, mang theo sự ngạo mạn và cường thế đặc trưng của cường giả, dù giọng điệu bình thản, nhưng lực chấn nhiếp kinh người.

Cường giả trên đời này không ít, chênh lệch của họ với dị năng giả bình thường không thể dùng hai từ “cao – thấp” đơn giản để miêu tả. Đặc biệt là cường giả có lĩnh vực, họ có thể nhẹ nhàng giết chết mười mấy dị năng giả cấp cao, phát tay là có thể gạt hái mạng người.

Lĩnh vực tùy lòng, đất trời là một.

Một cao thủ lĩnh vực, thậm chí có thể trực tiếp hủy diệt một thành thị. Đây cũng là lý do tại sao trục hóa nhân lại nguy hiểm hơn trục hóa thú, tốc độ tiến

hóa của trục hóa nhân nhanh hơn dị năng giả bình thường, một khi họ nắm giữ lĩnh vực, nguy hiểm họ mang đến cho hành tinh này là không thể đo lường được.

Hồng Phong đoán Tập Nhĩ xuất hiện sẽ rất nhanh khiến thượng tầng chú ý, nhưng họ tuyệt đối không dám phảì người âm thầm thăm dò. Để biểu đạt sự tôn trọng, họ sẽ trực tiếp ra mặt mời, bất kể anh ta tiếp nhận hay không, cũng sẽ không bắt kình chút nào.

Đây chính là thế giới kẻ mạnh lên ngôi, kẻ giết người có phải chịu trách nhiệm hay không, còn phải xem anh ta đủ mạnh không đã.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ thì máy truyền tin trên tay reo lên, Hồng Phong nhận máy, xuất hiện trên màn hình đúng là danh nhân của thành Thánh – Lai Dịch.

“Hồng Phong, tin cậu truyền tới là thật sao? Ở biên cảnh xuất hiện một cường giả lĩnh vực?”

“Xác định chắc chắn.”

“Là hấn sao?”

“Rất khó phán đoán, bề ngoài chỉ giống 30%, tính chất lĩnh vực cũng khác rất nhiều.”

“Cậu tiếp tục điều tra đi, tốt nhất nên tiếp xúc nhiều hơn với họ.”

“Tiếp xúc?” Hồng Phong khoát tay nói, “Vậy thì thôi đi, cậu chưa gặp cái về tàn nhẫn lúc họ giết người, tôi nghĩ giờ người dám tiếp cận họ, không phải kẻ ngu thì là người điên! Tôi vẫn còn muốn sống thêm mấy năm nữa.”

Lai Dịch im lặng một lúc, đột nhiên hỏi: “Khí giới có thể sử dụng ở khu vực trục hóa mà cậu nói là cái gì?”

“Tôi không biết thứ này do ai chế tạo, nhưng tôi xác định đó tuyệt đối là một loại khí giới kiểu mới.”

Lai Dịch lại hỏi: “Gần đây cậu có chú ý hướng đi của số 108 không?”

“Đương nhiên. Sao?”

“Cách đây không lâu, số 108 xuất hiện một page mới, tên là ‘Vũ khí khắc vãn’, không có cách giao dịch, không có giá cả giao dịch, như một page vô dụng.”

Hồng Phong gật đầu: “Ừ, tôi cũng chưa thể hiểu được, vị Linh văn sư ấy lập một page vô dụng như vậy để làm gì? Rốt cuộc vũ khí khắc vãn là gì? Thật sự có loại vũ khí đó ư?”

“Có.” Lai Dịch rất khẳng định nói.

Hồng Phong nhướn mày: “Cái gì? Có?”

“Có lẽ cậu nghe qua danh của Thương rồi, do A Nhĩ Đế Tư quân, có bối cảnh chính phủ nhưng lại không phải tổ chức của chính phủ, chuyên môn chịu trách nhiệm xử lý những nhiệm vụ bí mật. Dưới cò tổ chức đó có 5 phân tổ nhỏ, một trong đó là Ngu Giả. Hai người mà tôi muốn cậu tìm kia chính là thành viên của phân tổ đó, sự kiện thành thị trong lòng đất cách đây không lâu là do chính họ giải quyết. Một thành viên khác tên là Lôi Liệt, bí danh Xích Cừu, trong tay cậu ta có một vũ khí linh vãn.”

“A? Rồi sao?”

“Không có vũ khí này, Lôi Liệt chỉ có thể coi là một dị năng giả cấp cao bình thường. Nhưng có được vũ khí này, Lôi Liệt có thể dễ dàng đối phó với ít nhất là ba dị năng giả cấp cao. Quan trọng hơn là, vũ khí này chính là một vũ khí chuyên dụng chân chính.”

“Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là, chỉ mình Lôi Liệt có thể dùng nó.”

Lúc này Hồng Phong mới nhớ tới giới thiệu của số 108, “Linh khí chuyên dụng, duy một tâm hồn”, quả thật là danh xứng với thực.

“Tôi không biết vũ khí khắc vãn trong tay Lôi Liệt có phải kiện duy nhất trước mắt không, nhưng giá trị của nó tuyệt đối vượt qua bất kể vũ khí năng lượng nào.”

Hồng Phong gật đầu đồng ý.

Lai Dịch nói tiếp: “Theo tôi được biết, người giao vũ khí này cho cậu ta là thủ lĩnh của Ngu Giả - R quân. Tạm thời chưa rõ thân phận của người này, nhưng rất có thể anh ta có quan hệ nào đó với Linh văn sư. Tôi nghi ngờ loại khí giới kiểu mới mà cậu thấy chính là do vị Linh văn sư này làm. Cho nên tôi hy vọng lúc điều tra hai người kia, cậu cũng điều tra luôn cả vị R quân thần bí này. Nếu có thể tìm hiểu kỹ càng, tìm được luôn vị Linh văn sư kia thì càng tốt.”

Hồng Phong trầm tư một chút, đột nhiên cười nói: “Thật ra chuyện này không khó.”

“A? Thế nào?”

“Người cậu muốn tìm là thành viên của Ngũ Giả, chuyện muốn tra cũng có quan hệ với Ngũ Giả, vậy chỉ cần nghĩ cách bí mật phái người ra nhiệm vụ cho Ngũ Giả là được rồi, không phải à?”

“Cậu nói là... gây ông đập lưng ông?”

“Đúng.” Khóe miệng Hồng Phong cười cười, “Rất khó để tìm được dấu vết hành động của họ, họ chỉ cần nguy trang qua loa là có thể tránh khỏi truy xét. Chúng ta vẫn quá bị động, không bằng nên lợi dụng tài nguyên trong tay, thiết lập cạm bẫy bắt ba ba trong rọ.”

Lai Dịch sờ cằm, yên lặng.

Hồng Phong nói tiếp: “Chỉ là có một vấn đề, ra nhiệm vụ chưa chắc có thể lập tức dẫn hai người đó ra.”

“Đây không phải là vấn đề.” Trong mắt Lai Dịch hiện lên một tia sáng tối tăm tàn nhẫn, thản nhiên nói, “Chỉ cần ra nhiệm vụ trước, sau đó để cho những thành viên Ngũ Giả khác xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn là được.”

Đù tàn nhẫn. Hồng Phong trầm nghĩ.

“Được rồi, cứ như vậy đi.” Lai Dịch nói, “Cậu cố gắng thu thập thêm tư liệu của ba người kia đi, nếu xác định không phải mục tiêu mà chúng ta đang tìm kiếm thì nghĩ cách lôi kéo họ. Những chuyện khác thì giao cho tôi.”

Nói xong, hắn ta cúp liên lạc.

“Cố gắng tìm phiên toái, làm không công thật khó chịu nha!” Hồng Phong quăng mấy truyền tin đi, phiên muộn lần qua lộn lại trên giường... (Edit: làm phân đề bé oi =))

+++

Lúc này, hai người đang trên đường đi – Thiên Lý và Tra Nhĩ, không hề biết chút nào về âm mưu đang nhắm vào bọn họ.

“Hữu Vọng, chúng ta chia đường ở đây thôi.” Thiên Lý đột nhiên nói với Hữu Vọng.

Hữu Vọng kinh ngạc: “Vì sao?”

“Không phải anh nói muốn học tập kinh nghiệm chiến đấu ư?”

Hữu Vọng gật đầu.

“Hai người bọn tôi đều không thích hợp làm thầy của anh.” Họ, một người không có dị năng, một người bị trục hóa, đều không phải người bình thường.

Hữu Vọng cắn môi dưới, im lặng một lúc lâu.

Thiên Lý nói tiếp: “Nhưng tôi có thể tìm nơi huấn luyện cho anh.”

“Nơi nào?” Hữu Vọng vội hỏi.

“5D09, giờ đã đổi tên là thành Minh, là thành thị nửa trục hóa, gần đó sinh vật trục hóa khá nhiều. Quan trọng hơn là, ở đó có mấy vị cao thủ đang định cư, họ đều có thể làm thầy của anh. Sau khi anh tới, trực tiếp đi nhà hàng tìm chủ Thủy, chú ấy sẽ sắp xếp cho anh.”

Hữu Vọng yên lặng ghi nhớ, nhìn Thiên Lý, muốn nói lại thôi. Vài ngày trước tại vực sâu Ma Lâm, anh và Vô Ảnh rơi vào bước đường cùng, là cô mạo hiểm tới cứu. Giúp anh ta giải độc, hộ pháp cho anh ta, lại khiến anh ta và Vô Ảnh cùng tỉnh lọc trục khí, trao đổi năng lượng, kết nối tâm linh, đạt tới đột phá tiến hóa. Khoảnh khắc đó, anh ta cảm nhận được một cảnh giới kỳ ảo chưa từng có bao giờ, trục khí tan biến, năng lượng tăng lên, dưới sự hỗ trợ của linh khí Thần Dur, đã vượt qua giới hạn của bản thân.

Khi anh ta mở mắt ra, chỉ thấy bóng lưng gầy gò đang hộ pháp cho anh ta của Thiên Lý. Lúc đó anh đã âm thầm thề, sau này nhất định phải trở thành người thủ hộ của cô!

Nhưng giờ anh vẫn chưa đuổi kịp được bước của cô.

“Tập Môn, tôi biết rồi, tôi lập tức đi thành Minh.” Hữu Vọng kiên định nói, “Lần tới gặp lại, tôi chắc chắn sẽ là một dong binh đủ tư cách.”

Thiên Lý gật đầu.

“Được rồi, Vô Ảnh, chào họ đi, chúng ta phải lên đường rồi.”

Vô Ảnh gạt nhẹ đầu với Thiên Lý trước, chuyển sang Tra Nhĩ, lại rất không hữu hảo mà ‘hừ’ một tiếng. Nó vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt bị hấn áp chế đó. Một lần bị áp, cả đời bóng ma, không thể không hận hấn được.

Tra Nhĩ nhìn nó một lúc lâu, đột nhiên nói với Thiên Lý, “Nó hừ tôi.”

Thiên Lý im lặng một hồi, đáp: “Nó hừ anh, vậy anh không hừ lại sao?”

“Ặc...” Hữu Vọng vừa định thò tay ngăn cản, đã thấy Tra Nhĩ hóp bụng hút khí, ‘hừ’ nặng một tiếng với Vô Ảnh. Lập tức, các dòng khí xung quanh bắt đầu khởi động, vù vù, Vô Ảnh bị ‘hừ’ ra mấy chục mét, móng vuốt sắc bén kéo ra bốn vết sâu hoắm trên mặt đất.

Đứng được lại, Vô Ảnh vron mình, hoàn toàn xù lông.

Hữu Vọng im re, mặt như vậy 囧.

...

Ngồi vào Phiêu phù xa, Thiên Lý đột nhiên quay đầu nói với Hữu Vọng: “Hữu Vọng, tôi muốn nói cho anh biết một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tập Môn và Tập Nhĩ là tên giả của chúng tôi.”

“Tôi đã biết chuyện này lâu rồi.” Chỉ không ngờ họ lại nói ra lúc này.

“Tôi hy vọng anh không tiết lộ hướng đi của chúng tôi.”

“Cô có thể tin tưởng tôi.” Hữu Vọng quả quyết gật đầu.

Thiên Lý cười cười, dù có lẽ đối phương không thể nhìn thấy.

Cô khởi động Phiêu phù xa, từ từ đi ỉa.

“Chúng tôi là Thiên Lý và Tra Nhĩ, nhớ kỹ, Hữu Vọng.”

“Không quên được, Thiên Lý, Tra Nhĩ, bảo trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Tả Miện Hữu Ý (1)

Tiếng ác của Hồng Hắc Song Sát còn lan truyền nhanh hơn cả tưởng tượng. Đến mức mà Thiên Lý và Tra Nhĩ đi đến đâu cũng bị người ta tránh xa, chẳng ai dám hoạt động gần bọn họ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc đó Thiên Lý lại tàn nhẫn ra tay giết chết thành viên của Hôi Cáp. Nếu không quá quyết, nhất định những ngày kế tiếp sẽ có càng nhiều phiên toái kéo tới hơn, tò mò, ngấp nghé, muốn qua lại... Tiếp xúc với càng nhiều người thì càng không thể tránh được xung đột, đến lúc đó sẽ càng nhiều người chết hơn thôi.

Bao nhiêu nơi họ đi qua, bấy nhiêu phiên bản về Song Sát xuất hiện. Rất nhiều chuyện vốn chẳng liên quan đến họ cũng bị gắn lên đầu họ, hơn nữa với ngoại hình như u linh ác quỷ và phong cách hành động cuồng ngạo lãnh khốc như vậy, không tới một tháng, họ đã bị cho là hung đồ tuyệt thế, giết người như蝼蛄, coi khinh luật pháp, người ngoài nghe mà ba hồn bảy vía bay đi đâu chẳng biết...

Đối với tiếng ác này, Thiên Lý không thêm đề ý, Tra Nhĩ lại càng không ý kiến gì. Hành trình lần này chấm dứt, Song Sát cũng sẽ tạm thời mất dấu.

Họ vẫn luôn tiến về phía dãy Tập Cơ Nhĩ. Trên đường đi, Thiên Lý không có nhiều thời gian khắc lĩnh khí linh, phần lớn các lĩnh mộc có quy tắc đều bị gửi về thành Minh. Hơn hai tháng qua, số 108 chỉ vên vẹn bán ra có mười mấy món linh khí. Rất nhiều linh khí vẫn chưa được thử nghiệm qua, tư liệu không được đầy đủ, Thiên Lý định trở về rồi mới sửa sang tổng thể lại một lần.

Lúc đó, Ngu Giả nhận được hai nhiệm vụ mới, địa điểm nhiệm vụ đều ở nơi cô từng đi qua, cách rất xa vị trí của cô hiện tại. Cô dành thời gian nửa ngày để sửa sang lại tư liệu, căn cứ vào hoàn cảnh thực địa, chọn ra thành viên tạo thành một đoàn đội tạm thời, gửi tư liệu đi và cũng phân phối xong nhiệm vụ.

Do sự kiện thành thị dưới lòng đất lần trước, giờ tiếng tăm của Ngu Giả đã tăng vọt trong cái vòng luan quản hơi đặc biệt này. Mỗi một thành viên tham

gia đều nhận được giá trị vinh dự và phần thưởng phong phú; nhiệm vụ cũng dần nhiều hơn, độ khó không đồng đều, cơ bản đều được thành viên của Ngũ Giả hoàn thành thuận lợi. Làm thủ lĩnh như R quân, đương nhiên càng được chú ý gấp bội. Song A Nhĩ Đề Tư cũng làm công tác giữ bí mật không tồi, đến nay, số người biết rõ thân phận của cô không đến hai người.

Hur Đô – một tòa thành bị vứt bỏ nằm gần dãy núi Tạp Cơ Nhĩ. Trước đó từng trải qua một lần thú triều, nhưng cũng không biến thành thành thị nửa trọc hóa như 5D09. Song vùng phụ cận có rất nhiều mảnh thú, không chỉ có thú trọc hóa, còn có cả linh thú. Các dong binh cũng không nguyên ý chiến đấu với linh thú, thức ăn trong bữa cơm dã ngoại hằng ngày cũng dùng thịt dã thú thông thường là nhiều. Linh thú sở hữu dị năng, hơn nữa còn có trí lực nhất định, đặc biệt là những linh thú cấp cao, lực sát thương tuyệt đối không hề thấp hơn thú trọc hóa.

Gần Hur Đô có một cánh rừng rậm lớn, đa dạng các loài linh thú, hẳn cũng là lý do nơi đây đầy rẫy các nhà thuần thú. Rừng rậm xanh tốt, dồi dào linh khí đã chặn được một lần thú triều tập kích, tuy rằng tổn thất phần lớn linh thực vật, nhưng lại bảo vệ được phần lớn cây rừng và sinh vật phía Bắc rừng Hur Đô. Điều đáng tiếc duy nhất là, vốn rừng rậm Hur Đô đã mất đi vách thành che chở trong lần thú triều đó, nên gần vùng trọc hóa hơn, lại thêm phần lớn mảnh thú, nên những người dân vốn đang sinh sống tại Hur Đô đều nhao nhao chuyển đến những thành thị khác. Cuối cùng nơi đây biến thành một tòa thành trống bị vứt bỏ, những dong binh hoạt động gần đó đều sẽ tiến vào 20D13 cách đây mấy trăm dặm để nghỉ ngơi và hồi phục.

Hơn mười năm trôi qua, hôm nay Hur Đô cỏ dại vurun đầy, nhìn từ xa tựa như một núi đá lẩn.

Thiên Lý vốn cũng không để ý thành thị bị vứt bỏ này lắm, nhưng lúc đi ngang qua, chợt phát hiện một hơi thở quen thuộc – loại hơi thở lạnh lẽo chỉ có thể xuất hiện ở vùng trọc hóa.

Là trọc hóa nhân.

Tại sao trong vùng đất linh khí lại xuất hiện trọc hóa nhân?

Thiên Lý nghi ngờ lái Phiêu phù xa vào Hur Đô, đi cùng Tra Nhĩ đến chỗ trọc hóa nhân.

“Đây là...?”

Xuyên qua một hành lang uốn lượn, Thiên Lý tìm được trọc hóa nhân trong cảm giác kia ở căn phòng nhỏ cuối hành lang.

Nhưng khiến cô ngạc nhiên là, trọc hóa nhân này lại là một cô bé, tuổi trạc 14 – 15, bị giam trong một cái lồng cao chừng 5m, nghe răng trợn mắt gầm rú với hai người Thiên Lý. Mái tóc rối bời ấy che đi gương mặt cô bé, quần áo tả tơi, giống như Tra Nhĩ lúc đó, cả người đều bẩn thỉu. Hai tay của cô bé vì phát cuồng mà đầy vết máu loang lổ, không hề biết đến đau đớn, chỉ dốc sức liều mạng đánh vào lồng sắt.

Xung quanh lồng sắt đầy những xương cốt động vật và vụn đồ ăn, dường như có ai đó đang nuôi nhốt trọc hóa nhân này.

Nhưng ai sẽ làm chuyện thế này đây?

Đang nghĩ, cô bỗng phát hiện bên ngoài có 4 chiếc Phiêu phù xa lải tời, từ từ đáp xuống một mảnh đất trống ở Hur Đô, một người trong đó lòi một thiếu niên từ ghế sau ra, xô cậu ngã trên đất, sau đó bắt đầu tay đấm chân đạp, miệng dường như còn đã tức giận mắng chửi gì đó.

Thiếu niên cuộn mình, không hề phản kháng dù cho bị khi nhục.

Thiên Lý nhú mày, đi cùng Tra Nhĩ ra ngoài.

“Nói đi, nói cho bố mày nghe coi nào!” Một gã thanh niên tóc xù phẫn nộ quát, “Mẹ nó chứ, mày giấu con nhóc kia ở đâu rồi?”

“An Hạo, nói lắm thế làm gì? Cứ chặt luôn chân nó, xem nó có khai hay không!” Một thanh niên lùn bên cạnh cười lạnh nói.

Mấy người còn lại cũng lập tức nhao nhao lên.

“Tà Miện, cho mày một cơ hội nữa, nói cho tao biết em gái mày ở đâu?” Thanh niên tóc xù ngồi xổm trước mặt thiếu niên, túm lấy tóc cậu, giả vờ mềm mỏng nói, “Mày cũng biết, em gái mày đã biến thành trọc hóa nhân, không giết chết nó tất để họa sau này thôi, chẳng lẽ mày định chờ đến lúc tao tố giác với trưởng quan mới nhận tội sao?”

Gương mặt thiếu niên đơ như khúc gỗ, hai mắt vô thần, không hề phản ứng.

“CMN!” Thanh niên tóc xù hung hăng vung cậu ta sang một bên, cá giận, “Bè gãy một tay nó cho bố.”

Tên lùn hung phấn tiến lên, kẹp tay phải thiếu niên chuẩn bị dùng sức bẻ, ai ngờ vừa nhúc nhích một cái đã thấy người đơ ra, không thờ nổi. Một hơi thở lạnh lẽo chạy thẳng lên đại não, khiến người ta sợ run.

Vài tên cố gắng ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, vừa vận thấy hai bóng dáng một cao một thấp, một đen một đỏ xuất hiện cách đó không xa.

Ban đầu chúng hơi mù mịt, nhưng chỉ lát sau, đột nhiên chúng lộ vẻ hoảng sợ, một người trong chúng run giọng, “Là... là Song Sát đâm máu...”

Mấy người bọn chúng đều chỉ là người bình thường, đâu có sức phản kháng? Nhớ tới những lời đồn gần đây về sự khủng bố của Song Sát, mặt bọn chúng tái mét hết.

“Cút.” Một giọng nói lạnh nhạt truyền ra từ trong chiếc áo choàng màu đen.

Lời vừa dứt, hạn chế trên người chúng được giải trừ, chúng vui quá độ, lập tức chạy trốn chết lên Phiêu phù xa, rồi đi rồi mà vẫn mặt xanh nanh vàng. Trên đất chỉ còn thiếu niên bị thương đó. Cậu loạng choạng đứng lên, tay vẫn còn ôm một cái bọc.

Thiên Lý dùng cảm giác quét qua, biết rõ trong đó là thi thể một con vật.

Người thiếu niên run rẩy, đứng nguyên đó không nhúc nhích, hiển nhiên là vô cùng sợ hãi.

Thiên Lý nói: “Cậu muốn đưa đồ ăn cho trọc hóa nhân nhỏ ở cuối hành lang kia?”

Gương mặt thiếu niên tràn đầy sự kinh sợ, ngẩng đầu, run giọng: “Các người... Sao các người biết được?”

Thiên Lý không nói gì, chỉ yên lặng nhìn cậu.

Thiếu niên bỗng xoay người chạy như điên đến chỗ giam trọc hóa nhân, trong mắt tràn đầy sợ hãi và sầu lo.

Lúc cậu xông vào phòng nhỏ, nhìn thấy người trong lồng vẫn còn sống, mới cảm thấy an tâm. Cậu ngã xuống đất, ôm đầu nhỏ giọng nức nở.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân, thiếu niên bật dậy, nhanh chóng chắn trước lồng sắt.

Tuổi của cậu chẳng hơn bé gái trong lồng là bao, rõ ràng rất sợ, lại không hề lùi bước.

“Đừng... đừng giết em ấy.” Thiếu niên đau đớn van xin.

“Cậu định nuôi cô bé mãi như thế?” Thiên Lý hỏi.

“Cho đến khi tôi chết.” Ánh mắt thiếu niên rất kiên định, lộ ra quyết tâm không thể phá vỡ.

Lòng Thiên Lý hơi cảm động, thiếu niên này rất giống cô, bên người đều giấu một trọc hóa nhân không được người đời chấp nhận. Song cô lại khá may mắn, Tra Nhĩ có được ý chí và lực lượng mạnh mẽ chiến thắng được trọc khí; cô bé này lại không có. Với người bình thường, một khi bị trọc hóa, chờ đợi chỉ có cái chết.

Nhưng khiến Thiên Lý cảm thấy kỳ quái là, thiếu niên này cũng chỉ là người bình thường, làm sao cậu ta có thể chế ngự được một trọc hóa nhân mà vẫn có thể đảm bảo mình không bị trọc hóa hoặc bị giết chết đây?

“Tôi biết rõ hậu quả bị trọc hóa, tôi sẽ không để em ấy đi ra ngoài hại người.” Thiếu niên tiếp tục nói, “Nên xin các người tha cho em ấy đi, để tôi chăm sóc em ấy đến chết.”

“Cô bé đã không còn bất kỳ cảm giác nào của con người, vậy sống còn có nghĩa lý gì nữa?”

“Em ấy không còn cảm giác, nhưng tôi còn.” Thiếu niên bị ai nói, “Tôi đã thề, nếu còn sống thì còn chăm sóc em ấy. Chúng tôi là anh em song sinh, vận mệnh vốn phải giống nhau. Dù em ấy biến thành trọc hóa nhân, cũng vẫn là người thân mà tôi nguyện dùng mạng để bảo vệ.”

Thiên Lý thờ dãi trong lòng, cô rất có hảo cảm với thiếu niên này. Tuy muốn tương trợ, nhưng dù là cô, cũng chưa thể trị hoàn toàn một người bình thường bị trọc hóa, bằng không thì Tra Nhĩ cường đại như thế cũng không đến mức tận bây giờ vẫn chưa đầy đủ tâm trí rồi.

Đang suy nghĩ, chợt nghe thấy tiếng kêu đau đớn của thiếu niên. Thì ra cậu sợ ý đến quá gần, bị bé gái trong lồng cào mạnh một nhát rách lưng, giật đi mấy miếng thịt.

Bé gái đưa mảnh da dính máu thịt vào trong miệng nhấm nuốt, trên người trên mặt tràn đầy vết máu, vô cùng đáng sợ.

Thiếu niên ngã xuống đất, cong lưng cố nén đau nhức kịch liệt.

Thiên Lý vội vàng tiến lên đỡ lấy cậu, bỏ ba lô xuống, định lấy thuốc nước tinh lọc loại bỏ trọc khí giúp cậu, lại thấy thiếu niên không hề có dấu hiệu bị trọc khí ăn mòn, trên lưng chỉ có vết thương bình thường bị móng tay sắc cào rách.

Sao có thể được?

Thiên Lý rất chắc chắn rằng trên người thiếu niên này không hề có dao động của năng lượng, cũng không hề mang thêm bất kỳ vật phẩm che giấu dị năng nào, cậu ta quả thật là một người bình thường. Nhưng vì sao một người bình thường lại không hề bị trọc khí ảnh hưởng? Thật giống như... hoàn toàn miễn dịch vậy.

“Vì sao cậu không bị trọc khí ăn mòn?” Thiên Lý vừa cầm máu cho thiếu niên vừa hỏi.

Thiếu niên cười khò: “Tôi cũng không biết. Nếu em gái tôi không biến thành trọc hóa nhân, tôi cũng sẽ không biết mình của thể miễn dịch trọc khí.”

Miễn dịch trực khí? Đây chẳng lẽ là một dị năng đặc thù? Thiên Lý nghĩ thầm.

Trên người thiếu niên có vô số vết thương, mới cũ đều có, xem ra đã phải sống một cuộc sống như thế này rất lâu rồi.

“Cha mẹ hai người đâu rồi?” Thiên Lý hỏi tiếp.

“Đã chết trong cuộc xung đột của các dị năng giả rồi.”

“Không có người thân nào khác sao?”

“Không có.”

“Vậy chính phủ phải sắp xếp cuộc sống sau này của hai người chứ, sao lại lưu lạc đến mức này?”

Sắc mặt thiếu niên âm trầm, im lặng rất lâu mới nói: “Chúng tôi từng được một đôi vợ chồng rất tốt nhận nuôi. Ba năm trước, một hôm em gái tôi bị lừa dẫn đến thám hiểm bia rừng, xảy ra chuyện gì thì tôi không rõ cụ thể, tôi chỉ biết lúc tôi tìm được em ấy, em ấy đã biến thành trực hóa nhân. Nên từ đó, tôi rời khỏi thành thị, ở tại thành thị bị vứt bỏ này.”

“Người lừa em gái cậu là ai?”

“Lũ mà hai người vừa nhìn thấy đấy.” Ánh mắt thiếu niên trở nên lạnh lẽo, “Chúng là những kẻ đầu sỏ hại em gái tôi biến thành trực hóa nhân, cũng là những kẻ duy nhất biết rõ em gái tôi bị trực hóa. Sở dĩ chúng chưa tổ giết, hẳn là vì chột dạ. Để trốn chúng, tôi đã phí bao công suy nghĩ, đáng tiếc vẫn bị chúng tìm thấy, xem ra không thể ở lâu tại đây.”

Lòng Thiên Lý gọn sóng, hỏi: “Cậu nói em gái cậu bị trực hóa từ ba năm trước?”

“Đúng vậy.”

“Ba năm...” Người bình thường không có năng lượng tiến hóa, làm sao có thể trực hóa ba năm rồi mà chưa chết?

Đôi anh em này là song sinh, anh trai có thể miễn dịch trực khí, chẳng lẽ trên người em gái cũng ẩn tàng lực lượng đặc thù nào đó?

Thiên Lý tập trung chú ý bé gái trong lòng, dùng cảm giác cẩn thận thẩm tách, chỉ một lát, trên mặt cô đã lộ rõ sự ngạc nhiên...

+++

Tác giả: Đoán đi, dị năng của em gái song sinh là?

Team Thiên Lý sắp phải về thành Minh rồi, tiếp theo phải đấu trí so đũa với thể lực ngầm, khúc chuyển lớn của truyện sắp xuất hiện. Thể lực của Thiên Lý hiện lộ uy lực lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Tả Miện Hữu Ý (2)

Sắc trời tối dần, Thiên Lý quyết định nghỉ lại tòa thành nhỏ bị vứt bỏ này mấy ngày. Gần đó khá nhiều linh thú, nghỉ đêm trong rừng cũng không an toàn. Nhưng tương ứng với điều đó, cũng có không ít quy tắc linh mộc.

Tra Nhĩ nhanh chóng bắt được một con heo và một con thỏ rừng – hẳn là thấy có thêm một người, nên cố săn thêm một con mồi, tuy rằng kích cỡ của hai con mồi rất khác nhau...

Tả Miện nhìn hai hung thần trong truyền thuyết ngồi cạnh đồng lửa nướng thịt, người da đỏ lưu loát lột da rửa thịt, người da đen chịu trách nhiệm lật nướng, lúc lấy gia vị, truyền qua đưa lại, phối hợp chặt chẽ.

Tả Miện nhìn không dời mắt, thỉnh thoảng lộ ra chút hâm mộ, rất lâu sau, cậu cẩn thận lấy hết dũng khí hỏi: “Anh ta... cũng là trực hóa nhân ư?”

Động tác Thiên Lý hơi dừng lại, hỏi ngược về: “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Tôi cảm thấy là đúng.” Tả Miện cẩn thận đánh giá Tra Nhĩ, khẽ nói, “Tôi chăm sóc em gái bị trực hóa được ba năm rồi, vô cùng quen thuộc với sinh vật trực hóa, tuy rằng trên người anh ta không có trực khí, nhưng hơi thở lạnh lẽo đó thì người bình thường tuyệt đối không có được.”

Thiên Lý không nói gì, coi như ngầm thừa nhận.

Tà Miện không nhìn được mà kích động, cố kìm nén nói: “Thật vậy ư? Anh ấy thật sự là trọc hóa nhân? Cô làm như thế nào vậy? Làm sao có thể khiến cho một trọc hóa nhân sống được như người bình thường?”

“Anh ấy khác với em gái cậu.” Thiên Lý từ từ nói, “Anh ấy có được ý chí và năng lực cường đại để chống chế trọc khí. Dưới tình huống bị trọc hóa, vẫn luôn giữ được chút lý trí, hơn nữa còn chủ động tới nơi nồng đậm linh khí, không lúc nào là không chịu đựng đau đớn khi trọc khí và linh khí va chạm với nhau, dù ở nơi địa ngục nhưng vẫn không hề dao động.”

Tà Miện không thể tin nổi nhìn Tra Nhĩ, “Trên đời này còn có người như thế ư? Từ khi em gái tôi bị trọc hóa, tôi vẫn luôn tìm cách giúp em ấy hồi phục, nhưng khắp cả tỉnh cầu, chưa từng nghe thấy ai có đủ sức một mình chống lại trọc khí cả.”

Thiên Lý gật đầu, quay lại nhìn Tra Nhĩ. Lúc này hắn đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm thịt nướng đang tứa ra những giọt mỡ chảy xèo xèo, trong cổ họng thỉnh thoảng sẽ phát ra âm thanh rì rầm kỳ lạ.

“Anh ấy thật sự quá giỏi.” Về mặt Tà Miện lộ ra chút thương cảm và thất vọng, lẩm bẩm, “Xem ra quả nhiên em gái tôi vẫn...”

Thịt thỏ đã nướng chín, Thiên Lý đưa nó cho Tà Miện. Tra Nhĩ trừng mắt, nhìn thỏ nước thơm ngào ngạt bị đưa vào trong tay người khác, lại nhìn heo rừng vẫn còn đang được lật nướng, ngón tay khẽ nhúc nhích, dường như hơi ngứa. Nhìn trộm Thiên Lý một tý, cuối cùng vẫn rừ vai xuống, cúi đầu đợi tiếp. Hắn âm thầm hạ quyết tâm, sau này không bao giờ bắt thỏ rừng cho người lạ chường mắt nữa, nếu nhất định phải bắt thì liền bắt một con cóc là được!

(Thịt thỏ khi nướng thì thơm nức mũi, ăn béo ngậy mà có thịt; trong khi thịt cóc thì không làm sạch sẽ nhiễm độc, nướng lên có vẻ cũng không ngon lắm =)))

Dường như Tà Miện thấy được tâm trạng của Tra Nhĩ, hào tâm đưa thịt thỏ trên tay qua, nói: “Anh đói bụng sao? Vậy anh ăn trước đi.”

Cậu biết rõ sự đáng sợ của trọc hóa nhân khi đói, tình nguyện để mình đói thêm một chút, cũng không thể khiến họ bị đói.

Mắt Tra Nhĩ sáng lên, không hề khách khí vươn tay định lấy đi. Thiên Lý lập tức kéo móng vuốt của hắn lại, nói với Tà Miện: “Cậu cứ ăn đi, kệ anh ấy.”

Giờ ăn thỏ, lát nữa chia heo rừng cho hắn lại không ăn nổi nữa thì sao?

Tra Nhĩ bị đánh, uất ức thu móng vuốt lại, tiếp tục chờ heo rừng của mình.

Tà Miện không khỏi bội phục Thiên Lý, có thể thuần phục một trọc hóa nhân lĩnh vực cường đại, đây là loại tồn tại trâu bò đến mức nào?

Tra Nhĩ rầu rĩ, mãi đến khi thịt heo nướng vàng xuộm tới tay mới vui vẻ trở lại, mỗi tay một miếng to, ăn đến quên cả trời đất.

Rất nhanh, hơn nửa con heo rừng to lớn đều vào “tủ nóng” (bụng) của hắn. Thiên Lý chỉ ném một miếng, cuối cùng vẫn chọn ăn thức ăn nén cho đỡ đói. Không phải là cô không ăn mặn, mà là gần đây ăn quá nhiều nên hơi ngán.

Ăn no rồi, cô lấy khăn ướt ra, Tra Nhĩ lập tức đưa tay trái qua, tay phải vẫn còn đang cầm một cái móng heo mà gặm.

Thiên Lý lặng lẽ giúp hắn lau mỡ trên tay, đang định rửa lại bằng nước, đã thấy hắn đổi móng heo sang tay trái, rồi đưa tay phải qua.

“...”

IQ của Tra Nhĩ, nhiều lúc khiến người thường không hiểu nổi...

Tối đến, Tà Miện lại cho em gái Hữu Ý ít thức ăn. Thấy dáng vẻ như hổ đói của cô bé, trong lòng cậu không tránh khỏi nổi chua xót. Trước kia em gái là một cô bé đáng yêu cỡ nào, luôn thích theo sau cậu mà ngọt ngào gọi “anh trai”, không hề kén ăn, lại chẳng ồn ào, tựa như một thiên sứ bé nhỏ.

Giờ đây, cả người cô bé bần thiêu ô uế, điên cuồng như một con dã thú hung tàn.

“Em gái, anh phải làm sao để cứu em đây?” Tà Miện tựa vào góc tường, mặt mũi thờ dài.

“Muốn cứu cô bé, không phải không có cách.” Tiếng Thiên Lý đột nhiên vọng vào phòng.

Tà Miện giật mình, bước nhanh ra ngoài, rất lâu sau mới tìm được bóng dáng màu đen dưới ánh trăng ấy.

“Cô vừa nói gì?” Tà Miện đi vài bước đến bên người Thiên Lý, vội vàng hỏi, “Thật sự có cách cứu em ấy?”

Thiên Lý ngồi trên một ụ đá, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo cậu ngồi xuống.

“Tà Miện, cậu có nghĩ miễn dịch trọc khí cũng là một dị năng không?”

“Tôi đã từng nghĩ vậy.” Tà Miện gật đầu trả lời, “Nhưng tôi đã kiểm tra rất nhiều lần, không hề có dao động năng lượng.”

“Quả thật trên người cậu không hề có dao động năng lượng, em gái cậu cũng không có. Nhưng các cậu lại có kết cấu năng lượng.”

Lúc kiểm tra Hữu Ý, Thiên Lý phát hiện tim của cô bé sinh trưởng ở bên phải. Điều này cũng không lạ, trên thế giới không hề ít người có trái tim ở bên phải. Kỳ lạ đó là, cô bé có một loại kết cấu văn lộ năng lượng rất mờ nhạt, khớp chặt trong thân thể, nếu không quan sát cẩn thận, gần như không thể phát hiện nổi.

Cho nên, cô lại tiện thể kiểm tra luôn Tả Miện. Đúng như cô nghĩ, trong cơ thể bé trai này cũng tồn tại quy tắc năng lượng, nhưng khác với kết cấu văn lộ của Hữu Ý, hay nói chính xác hơn, cả hai là phiên bản đảo ngược của nhau.

Giống nhau ở chỗ đều không có dao động năng lượng, nhưng kết cấu văn lộ bám vào người, lưu chuyển tự nhiên như máu chảy trong mạch, nhìn có vẻ không hề thu hút, thật ra lại là quy tắc vốn có.

Nên Tả Miện có tố chất miễn dịch trực khí dùng cho người bình thường, mà Hữu Ý lại...

“Kết cấu năng lượng?” Tả Miện nghi ngờ hỏi, “Đó là gì?”

“Là hệ thống kết cấu quy tắc vận chuyển năng lượng của mỗi một dị năng giả.”

“Ý cô là, tôi và em gái tôi đều là dị năng giả?”

Thiên Lý gật đầu: “Đúng vậy. Dị năng giả đặc thù không có dao động năng lượng.”

Tả Miện im lặng, mãi lâu sau mới nói: “Dù là dị năng giả thì sao? Một khi bị trực hóa, thì không còn bất kỳ hy vọng khôi phục nào nữa.”

“Với những người khác thì là thế, nhưng em gái cậu lại là ngoại lệ.”

“Cái gì?” Tả Miện ngẩng mạnh đầu, trong mắt lóe ra ánh sáng chờ mong, yên lặng nhìn Thiên Lý.

Thiên Lý đứng lên, quay đầu nhìn chỗ Hữu Ý, nói: “Cô bé không đơn giản là bị trực hóa, mà là đang chủ động hấp thu trực khí.”

“Hấp thu trực khí?”

“Thế chất đặc thù của cô bé có thể hấp thu trực khí, quy tắc năng lượng trong cơ thể lại có thể tinh lọc trực khí.”

“Làm sao có thể?” Tả Miện không tin nổi nói, “Nếu em ấy có thể tự tinh lọc trực khí, vì sao ba năm qua vẫn chưa thể khôi phục?”

“Bởi vì cô bé hấp thu quá nhiều trực khí trong một lần, vượt xa mức độ lớn nhất mà cô bé có thể thừa nhận, giống như một đường ống vốn đã bị tắc, không thể kết nối với linh khí bên ngoài, lại càng không loại bỏ được trực khí trong cơ thể nên để nó lan tràn, khiến cô bé lâm vào trạng thái trực hóa giả.”

“Trạng thái trực hóa giả?”

“Có lẽ cậu từng nghe qua trạng thái chết lâm sàng*, tình huống của cô bé cũng gần giống vậy. Không bị biến thành trực hóa nhân thật, nhưng có đặc tính của trực hóa nhân. Hơn nữa trực khí bị chặn kín lại trong người cô bé, ở nơi linh khí không thể tinh lọc được.” Sở dĩ cô khẳng định như thế, là vì cô phát hiện trực khí trong cơ thể Hữu Ý cũng không dung hợp vào các cơ quan trong cơ thể, mà lại ở trong trạng thái cách ly, phân tách rõ ràng như nước với dầu vậy.

(*) Chết lâm sàng là trạng thái mà các phương pháp khám lâm sàng cho phép xác định là chết (khi tim ngừng đập, ngừng thở, mất tri giác, v.v...); còn chết thật là khi các mô không còn hoạt động được nữa và bắt đầu phân hủy. Ở đây tác giả dùng từ “chết giả”, nhưng editor mạn phép thay thành “chết lâm sàng” để đúng từ ngữ về mặt học thuật cũng như ý nghĩa.

Đối với một người đã bị trực hóa ba năm, đây là điều hoàn toàn không thể.

Ví dụ như Tra Nhĩ, trực khí trong cơ thể hần lan khắp toàn thân, tất cả kể cả máu, cơ bắp, xương cốt, đại não... Song tình huống của hần là đặc biệt, trực khí đã biến dị, không thể suy đoán theo cách bình thường.

“Nói vậy, chỉ cần khơi thông trực khí trong cơ thể em ấy, là có thể giúp em ấy hồi phục?” Tả Miện nhảy bèn nắm ngay trọng điểm.

“Đúng vậy.” Thiên Lý quả quyết gật đầu.

“Làm như thế nào?”

“Có thể cứu cô bé chỉ có chính cô ấy, chúng ta chỉ có thể giúp cô bé mở ra một lối dẫn tinh lọc.”

...

Lồng sắt được mở ra, Hữu Ý gào thét lao tới, Tra Nhĩ túm chặt sau cổ áo cô bé, ngay lập tức chế ngự.

Thiên Lý từ từ rút một cây châm từ trong túi ra, dưới ánh mắt lo lắng xen lẫn kinh dị của Tả Miện, đâm châm chuẩn vào trung khu năng lượng của Hữu Ý.

Khí cơ châm số 4 – kích phát tiềm năng.

Khí cơ châm đâm vào người, tựa như đá chìm xuống đáy biển, không chút tiếng động. Trên người Hữu Ý không có dao động năng lượng, nên không thể nhanh chóng kết nối với khí cơ châm, nhưng chỉ cần có kết cấu năng lượng, khí cơ châm có thể triển khai tác dụng.

Không biết qua bao lâu, Hữu Ý vốn đang đại ra bỗng ngẩng đầu lên, người run nhẹ, trong mắt bốc lên trọc khí.

Rốt cuộc cũng có tác dụng! Thiên Lý thầm vui mừng.

Khí cơ châm xuyên qua trọc khí, kích hoạt kết cấu văn lộ năng lượng. Kết cấu năng lượng vốn trầm lắng như được tái sinh, lực lượng tăng lên gấp mấy lần, trong mấy phút đã tinh lọc trọc khí ở trung khu, mở ra lối dẫn thông với linh khí bên ngoài.

Tả Miện khăn trương nắm chặt hai đấm, không dời mắt chú ý biến hóa của cô bé.

Năng lượng trong cơ thể Hữu Ý vận chuyển, Tả Miện cũng cảm thấy trên người mình có gì đó kỳ lạ.

Cậu không nhìn được nắm chặt tay Hữu Ý, chỉ chốc lát, trên thân hai người đã lóe ra tia sáng chói mắt. Tuy rằng Thiên Lý không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được một hơi thở ôn hòa dịu dàng bao phủ toàn thân, như đắm chìm trong ánh nắng ấm áp vậy. Ngay cả Tiễn Y cũng hiếm khi bò ra, hít mất hương thụ. Chỉ mình Tra Nhĩ nhíu mày, sắc mặt tối đen.

Ánh sáng chỉ xuất hiện có một hai phút đã biết mất không dấu vết.

Tả Miện buông tay Hữu Ý ra, hồi phục về trạng thái người bình thường. Hữu Ý từ từ nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái hôn mê, dao động năng lượng trong cơ thể biến mất, nhưng hoạt động tinh lọc vẫn tiếp tục.

Thiên Lý rút khí cơ châm ra. Tuy kích phát tiềm năng có thể tăng lực lượng của một người lên trong một thời gian ngắn, nhưng không thể dùng lâu.

“Được rồi, tiếp theo phải dựa vào chính cô bé.”

Nghe lời Thiên Lý, Tra Nhĩ mang Hữu Ý sang giường phòng bên cạnh.

Tả Miện ngồi bên giường, vươn tay gạt tóc rối trên trán Hữu Ý ra, thì thầm “Em gái, cuối cùng anh cũng đợi được đến ngày hôm nay.”

Nước mắt tuôn không ngừng, ba năm xót xa, đều được hồi báo ngay lúc này, cậu không hề uống công thù hận, trời cao vẫn ban hy vọng cho cậu.

“Ngủ một giấc thật ngon, tỉnh lại sẽ là một ngày mới.”

+++

Lời tác giả: Đáp án bị vạch trần sớm quá: Hữu Ý chính là nhà tinh lọc chân chính đầu tiên ở thành Minh, thậm chí là trên toàn thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tả Miện Hữu Ý (3)

Thiên Lý đang sưu tầm quý tặc trong rừng, bỗng phát hiện trên không có mấy chiếc xe nổi vù vù bay tới, chạy về hướng Hư Đô. Cô nhận ra trong đó có mấy người là những kẻ đánh Tả Miện hôm qua, hơn mười còn lại đều là dị năng giả.

Khỏi cần đoán, nhất định là chúng đã báo tin tức về trọc hóa nhân Hữu Ý.

Thiên Lý nhíu mày, thu đồ lại, đi cùng Tra Nhĩ lên xe nổi bay tã tã sau họ.

“Là ở đây sao?”

Mấy chiếc xe nổi đáp xuống, một người trung niên vẻ mặt lạnh lùng đi ra, hỏi một người trẻ tuổi đang sợ hãi sau lưng.

Kẻ nọ vội vàng gạt đầu, đáp: “Hôm qua chúng tôi phát hiện họ ở đây, mới một tối, có lẽ còn chưa rời đi.”

Người trung niên liếc cấp dưới ra lệnh, mấy người xung quanh lập tức lấy ra một dụng cụ nhỏ, chia nhau tìm bốn phía.

Chỉ một chốc, một người trong đó nói: “Hơn trăm mét bên kia có sinh vật phản ứng.”

“Đi.”

Đám người soạt soạt rút vũ khí ra, bước nhanh sang đó. Xuyên qua hành lang dài, thấy một thiếu niên đi ra từ căn phòng cuối cùng.

“Chính là nó!” Thanh niên tố cáo chỉ vào Tả Miện, kêu lên, “Kẻ bị trục hóa chính là em gái nó.”

Người trung niên nghiêm túc nói với Tả Miện: “Cậu nghe thấy rồi chứ? Tránh ra, phối hợp kiểm tra.”

Tả Miện hung hăng trừng mắt tên thanh niên đó, trả lời: “Trưởng quan, em gái tôi rất bình thường, em ấy không bị trục hóa.”

“Có bị trục hóa hay không là do chúng tôi phán đoán.”

Người trung niên hơi giơ tay lên, đã có mấy người chuẩn bị đẩy Tả Miện ra để vào phòng. Ai ngờ tay còn chưa đụng đến Tả Miện đã thấy cứng người lại.

Người trung niên lập tức thấy tim đập nhanh, quay đầu nhìn lại, thấy hai bóng dáng, một cao một thấp, một đỏ một đen từ từ đi tới. Một người bề ngoài như ác quỷ, người còn lại tối tăm như u linh, đúng là hung thần như lời đồn.

Lúc trước ông đã nghe thấy tên Song Sát từ lời tự thuật của mấy tên thanh niên kia. Nhưng theo nguồn tin, Song Sát chưa bao giờ dừng lại quá một ngày ở một thành thị, phần lớn là bỏ sung vật tư rồi đi, mà trong tòa thành bị vứt bỏ này chẳng hề có chút tiếp tế nào, tại sao họ vẫn chưa rời đi? Ông cũng không cho là hai hung thần này ở lại chỉ để làm chỗ dựa cho một thằng quỷ nhỏ không một xu dính túi.

“Hai vị đại nhân, không biết hai ngài lại hạ cố tới đây, thật sự thất lễ.” Người trung niên cung kính nói.

“Mấy người đang làm gì vậy?” Thiên Lý thân nhiên hỏi.

“Có người tố giác rằng ở đây có trục hóa nhân qua lại, nên tôi dẫn người đến truy tra.”

“Có trục hóa nhân không, chẳng lẽ chúng ta không biết?” Thiên Lý bắt chước giọng của người trung niên vừa rồi mà trả lời.

Người trung niên cúi thấp đầu xuống, một lúc lâu sau mới nói: “Hai ngài nói rất phải, là chúng tôi quấy rầy rồi.”

Dù ông ta có tức giận, nhưng thực lực quá chênh lệch, không biết tự lượng sức mà cương quyết chống đối, không bằng bán thể diện cho họ.

“Cái gì? Không tiến vào? Trong đó rõ ràng có người, không đi nhìn một chút sao?” Hết lần này tới lần khác, luôn có người chẳng biết thức thời, ngay lúc này lại khơi chuyện lên.

Người trung niên lạnh lùng liếc kẻ đó, không nói gì.

Thiên Lý hỏi: “Cậu là ai?”

Thanh niên kia hoảng sợ, lại thấy xung quanh nhiều dị năng giả như thế, liền ưỡn ngực nói: “Tôi là An Hạo, quen Tả Miện và Hữu Ý, tôi khẳng định Hữu Ý đã sớm bị trục hóa, nếu không sẽ không cần tránh né mọi người.”

“Ồ?” Thiên Lý không tỏ rõ ý kiến, nói, “Vậy cậu muốn thế nào?”

“Để cho mấy vị trưởng quan này nhìn thấy người trong phòng. Tôi nghĩ với thân phận của hai vị cao thủ, chắc sẽ không che chở một trục hóa nhân chứ?”

Thiên Lý không trả lời, mà trực tiếp quay ra hỏi người trung niên: “Ông thấy thế nào?”

Người trung niên còn chưa nói gì, An Hạo đã chặn lời: “Trước khi tố cáo chúng tôi đã tra rõ tình huống rồi. Các ngài đến đó cũng không sao, dù sao cũng phải nhìn tận mắt, nếu không cũng không thể ghi báo cáo.”

Người trung niên cúi nửa đầu, nói với hai người Thiên Lý: “Xin cho phép chúng tôi đi vào tra xét tình hình, nếu đắc tội xin chớ trách, chúng tôi nhất định sẽ báo rõ với hai ngài!”

Thiên Lý phát phát tay, ý bảo họ cứ tự nhiên.

Tả Miện liếc nhìn Thiên Lý, muốn nói lại thôi, lòng hơi khản trương.

Người trung niên dẫn mấy cấp dưới vào phòng, An Hạo cũng hăng hái bưng bưng theo sau. Nhưng xuất hiện trước mặt gã, không phải là trục hóa nhân điên cuồng, mà là một cô bé đang ngủ say trên giường. Quần áo cô bé rất sạch sẽ, tóc cột tạm hai bên xoắn trên gối, lộ ra gương mặt hơi ỏm, đáng vẻ yên ổn, giữa hai đầu lông mày không hề có chút độc ác nào.

Tả Miện đi tới, giải thích: “Em gái tôi không khỏe lắm, đang tĩnh dưỡng, xin các ngài làm nhanh một chút.”

Người trung niên cũng không nhiều lời, lấy dụng cụ ra tiến hành quét toàn thân Hữu Ý, sau một lát thu tay lại, xoay người đi ra ngoài.

An Hạo không rõ ràng lắm, kêu lên: “Gi, chỉ thế là xong rồi? Không xử lý gì sao?”

Tả Miện lạnh lùng nhìn gã, ánh mắt lẩn ý hận.

“Làm phiền hai ngài rồi.” Người trung niên cung kính khom người với Thiên Lý và Tra Nhĩ.

Thiên Lý không nói gì, còn Tra Nhĩ thì từ đầu đến cuối vẫn chưa nhìn họ lấy một cái.

An Hạo đi tới, mồm vẫn lẩm bẩm: “Vi sao lại không bắt lại...”

Chưa dứt lời, đã thấy người trung niên vung tay lên, đầu An Hạo lập tức rời khỏi thân, máu tươi ở cổ phun ra phề phề, cái đầu xẹt một đường parabol trên không, rơi xuống đất rồi vẫn còn mang biểu cảm khó hiểu.

Người trung niên thu vũ khí lại, kính cẩn nói với hai người Thiên Lý, “Nếu hai vị đại nhân rảnh rồi, hoan nghênh đến 20D13, trưởng quan chúng tôi chắc chắn sẽ quét thêm đón chào. Thành Thánh đã phát lời mời, chỉ cần hai ngài bằng lòng, lúc nào cũng có thể ghi danh. Giao thông ở đây Tọa Cơ Nhĩ không thuận lợi lắm, với thực lực hai ngài, hoàn toàn có thể chiếm một chỗ ở khu vực thế giới.”

(P/s: chỗ này tác giả diễn đạt có phần không thoát ý. Ý của vị trưởng quan này có lẽ là nói đây Tọa Cơ Nhĩ không đủ cho Song Sát tung hoành, hai người nên đến thành Thánh.)

Nói xong, lại hành lễ: “Đã quấy rầy, chúng tôi xin phép cáo biệt.”

Người trung niên cũng chẳng thèm liếc cái xác trên đất một cái, dẫn mọi người nhanh chóng rời đi.

Những kẻ đi cùng An Hạo đều hoảng sợ, thậm chí ngay cả xác bạn cũng chẳng dám mang đi, xanh mặt chạy trốn.

Tả Miện nhìn cái xác trên đất, tâm trạng vô cùng phức tạp. Mấy năm qua, cậu luôn nghĩ nên làm thế nào để lấy lại công bằng cho em gái, trong lòng đã lãng trí tên đầu sỏ này không biết bao nhiêu lần, nay tận mắt thấy gã chết, lại có cảm giác trống rỗng đầy lạnh lẽo.

Tính mạng của người bình thường, ở trong mắt dị năng giả chỉ như con sâu cái kiến, sống hay chết cũng chỉ là một ý nghĩ.

Cậu âm thầm nắm chặt tay, trong đầu tràn đầy ý muốn trở nên mạnh mẽ.

Thiên Lý không ngờ người trung niên kia lại làm việc dứt khoát như thế. Trước đó cô cố ý đáp lời với An Hạo, chỉ để dạy dỗ gã một chút, ai ngờ gã này lại quá ngu xuẩn, chẳng biết thức thời, không tự lượng sức mà châm ngòi, cuối cùng tự mình hại chết mình.

Cô giết người chỉ vì người đó đáng giết, tuy lý trí cô tiếp nhận, nhưng tâm lý cô lại hơi trì trệ. Người trung niên kia lại giết người mà không có chút do dự và gánh nặng nào. Kẻ giết người và người bị giết, chẳng ai cao quý hơn ai. Nhưng khác nhau ở chỗ, với Thiên Lý thì mạng của dị năng giả và người bình thường là như nhau, còn với thế giới này, thì đó là sự chênh lệch tuyệt đối về đẳng cấp.

“Hai ân nhân.” Tả Miện đột nhiên quỳ mạnh xuống đất, cẩn thận nói, “Một từ ‘cảm ơn’ không thể nào biểu đạt nổi cảm kích của tôi với hai ngài, tôi – Tả Miện thể ở đây, sau này chỉ cần hai ngài cần, bất kể xông pha khói lửa tôi đều không tiếc.”

Cậu cắn môi, nói tiếp: “Giờ trên đời không còn chốn cho an hem tôi dung thân, xin để chúng tôi đi theo hai ngài.”

Thiên Lý nghĩ một chốc, chậm rãi nói: “Mặc dù hai người không có dao động năng lượng, nhưng đúng là dị năng giả. Chỉ cần chứng minh được, là có thể được sắp xếp và chăm sóc thỏa đáng, cuộc sống sau này cũng không khó khăn nữa.”

“Vậy thì sao chứ?” Tả Miện cười khổ, “Chúng tôi đã là người bình thường hơn chục năm, luôn luôn bị người khác coi như rác rưởi. Tôi không quan tâm họ có thừa nhận không, chỉ cần đi theo cường giả, tôi vẫn sẽ có giá trị tồn tại.”

Thiên Lý cười cười: “Chúng tôi chính là hung thần giết người như ngóe trong truyền thuyết, cậu không sợ sao?”

Tả Miện trả lời không chút do dự: “Tại sao tôi phải sợ người đã cứu tôi?”

Thiên Lý nói: “Thật ra không cần cậu nói, tôi cũng định đề nghị hai người đi theo tôi.”

“Thật sao?” Mắt Tả Miện sáng lên.

“Tình huống của em gái cậu khá đặc thù, thể chất hấp thu trực khí có lợi cũng có hại. Trước khi chưa phát triển tiếp, cô bé càng dễ bị trực hóa hơn người bình thường, nhưng ngược lại, cô bé cũng tiến hóa nhanh hơn dị năng giả bình thường.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Cùng tôi đến thành Minh, là 5D09 trước kia. Nơi đó đang ở trạng thái nửa trực hóa, nồng độ trực khí không cao, vô cùng thích hợp để em gái cậu tiến hành huấn luyện hấp thu và tinh lọc.”

Tà Miện gật đầu, vui vẻ nói: “Được!”

Thiên Lý nhìn sang căn phòng Hữu Ý đang ngủ, khẽ nói: “Năng lực càng lớn, trách nhiệm cũng càng lớn.”

“Nghĩa là sao?”

“À, không sao cả.” Tương lai, là do chính mình lựa chọn. Là hùng ung bay lượn trên trời cao, hay là cái kiến oằn mình bò trên đất, đều không thể biết trước.

Ba ngày tiếp đó, Thiên Lý và Tra Nhĩ đều bận rộn sưu tầm quy tắc. Họ phải làm nhanh, vì thành Minh và Ngu Giả đều đã truyền tin tới.

Gần đây càng ngày càng nhiều dị năng giả tiến vào thành Minh, có vài dị năng giả muốn thiết lập điểm nhận nhiệm vụ, đang xin quyền sử dụng kiến trúc và quyền tạm trú. Giờ thành Minh là thành đã có chủ, tất cả các cơ sở kiến trúc trong thành cũng không thể sử dụng tự do, phải đạt được sự đồng thuận của chủ thành.

Thiên Lý trả lời tin của chú Ân: “Khu vực từ phía bắc trung tâm thành tới gần rừng rậm là nội thành, không được bán hoặc cho ai bên ngoài thuê, có vài khu vực đặc biệt cần phải giữ bí mật. Phía nam nội thành có thể dùng, chỉ cần tuân thủ phép tắc thành Minh thì đồng thuận.”

Trước mắt thành Minh còn chưa thiết lập luật pháp tương ứng, Thiên Lý định lúc về sẽ tìm các chú bàn bạc, phương diện này không phải sở trường của cô, tiếp thu ý kiến quần chúng mới là đúng đắn.

Mặt khác, mấy tháng gần đây thành viên của Ngu Giả đã hoàn thành tổng cộng 4 nhiệm vụ, đều không bị tổn thương. Giờ nhận được hai nhiệm vụ, một nhiệm vụ có độ khó khá cao, có thành viên xin R quân điều Linh và Kỳ Sĩ cùng đi.

Thiên Lý đang suy nghĩ, nhiệm vụ này cần có thời gian chuẩn bị, cô định một thời gian ngắn nữa mới trả lời.

Đứng trên tường thành bị hủy hoại, Thiên Lý hướng về phía tây đón gió.

“Đi thôi, phải về nhà rồi.”

Thiên Lý nói với mấy người sau lưng.

Chuyến đi mấy tháng cuối cùng cũng kết thúc.

Thiên Lý và Tra Nhĩ mang theo Tà Miện và Hữu Ý vẫn còn đang ngủ mê lên đường về nhà.

[Từ khi trực khí diễn sinh tới nay, đã mấy nghìn năm trôi qua, con người không ngừng tiến hóa, vô số dị năng giả xuất sắc đã sinh ra. Nhưng trước đó, không biết có bao người vì không sở hữu dao động dị năng mà chìm vào bụi bặm. Vốn nên là những người cứu đời cứu thế, lại không tên không tuổi mà chết đi, cả đời chẳng có cơ hội triển lộ tài năng... Mãi đến khi Thánh tử song sinh xuất hiện, mới đánh vỡ quan niệm dùng dao động năng lượng để xác định dị năng.

Tà Miện - người chỉ vẹn vẹn có năng lực miễn dịch trực khí - dưới hào quang của em gái, có lẽ đã bị âm thầm đi. Nhưng anh lại có một trái tim vô tư và chính trực, một sức mạnh ý chí kinh người, dùng tư chất của người bình thường đột phá được cực hạn của dị năng giả, trở thành một cường giả duy nhất chỉ thuần túy dùng tốc độ và võ lực mà bước lên đỉnh cao.

Anh sinh ra, là để hiển dương.

Hữu Ý – nhà tinh lọc đầu tiên trong lịch sử, danh vọng của cô quả là khó ai sánh bằng. Không chỉ bởi vì cả đời cô đã cứu giúp vô số trực hóa nhân, mà càng vì mỗi một lần cô cứu, đều phải trả giá bằng sự hi sinh của chính mình, trút nỗi khổ của họ lên người mình. Dẫu gian truân cỡ nào, cô vẫn chẳng oán hận hối tiếc.

Cô sinh ra, là để hi sinh.]

~ Trích << Truyện Thánh tử song sinh: Những người mở đường cho nhân loại – Tà Miện và Hữu Ý >>

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Chưa trưởng thành

Trong thời gian Thiên Lý và Tra Nhĩ rời đi, đã có vài chuyện lớn xảy ra tại khu 10 phía Bắc.

Đầu tiên là sự kiện thành thị dưới lòng đất, đã đưa đến một chấn động khổng lồ đến toàn thế giới. Một thế lực vô danh đã coi thường lệnh cấm tối cao, bí mật xây dựng một thành thị ngầm dưới lòng đất tại khu vực xa xôi, bất bình dân làm nô lệ, khai thác mỏ phi pháp. Thế lực này làm việc rất kín kẽ, nắm giữ kỹ thuật tiên tiến và có một cơ chế bảo mật vận chuyển – giao dịch đặc biệt, ẩn náu dưới lòng đất mấy chục năm mà chẳng ai biết đến. Mãi đến khi thành Nại Mỹ Tư được giải phóng, một góc của ngọn núi băng này mới chính thức được vạch trần.

Sau đó toàn cầu triển khai tìm kiếm trên quy mô lớn, cố gắng diệt trừ hoàn toàn thế lực này. Nhưng công tác tiến hành không thuận lợi cho lắm, thế lực này đã tổ chức được mấy chục năm, đã sớm thâm nhập vào quyền lợi các cao tầng. Thế lực cao tầng lại vô cùng rắc rối, rút dây thì động rừng, vậy nên vô số mệnh lệnh đã bị ngăn trở, vô số người chết không rõ nguyên nhân, cục diện điều tra lâm vào thế bế tắc.

Dị năng giả có cấp bậc thì có phần cố kỵ, nhưng những dị năng giả không cảm quyền thì lại không sợ hãi chút nào. Họ hết sức căm thù thành thị ngầm, đặc biệt là những dị năng giả đã phải tự mình trải qua những tháng ngày ở đó, lại càng không thể chịu đựng được sự tồn tại của một tổ chức như thế tại thời đại này. Họ đi khắp muôn nơi, không ngừng tìm kiếm những tin tức liên quan tới những tòa thành đó.

Không lâu sau đó, một người thân bí đã đăng địa chỉ của tòa thành dưới lòng đất thứ hai lên mạng. Những dị năng giả đều kích động, rất nhiều dong binh đoàn chạy tới địa điểm mà người thân bí đã đăng lên.

Trước khi quân đội đến, mấy chục dong binh đoàn, lấy những dong binh đoàn nổi danh là Trương Tinh, Phong Hòa, Thất Diệp cầm đầu, tấn công một lần, đánh hạ thành thị dưới lòng đất này. Giống như tòa thành đầu tiên, cuối cùng thành thị ngầm lại lựa chọn tự phá hủy. Gần nửa số dong binh tham gia lần hành động này đã bị thương vong, và không một nô lệ nào ở thành thị dưới lòng đất may mắn thoát khỏi.

Sau khi họ tìm được đường sống trong chỗ chết rồi, mới ý thức được độ khó để giải phóng thành thị dưới lòng đất cao đến bao nhiêu. Lực lượng vũ trang của thành thị ngầm nhìn thì mạnh, thật ra cũng không phải đối thủ của dị năng giả bọn họ. Chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, công phá nó chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng mọi thành thị ngầm đều trang bị hệ thống tự hủy, mà tất cả các dị năng giả bị bắt đều phải đeo vòng cấm, nhúc nhích một cái là chết ngay lập tức.

Lần hành động này, tuy tổ chức dong binh đoàn đã phá hủy được một tòa thành thị ngầm, nhưng không một ai được cứu thoát trở về.

Trong lòng họ đều thấy thật kinh dị, các dị năng giả thân bí lần trước đã giải phóng thành Nại Mỹ Tư như thế nào? Có người đã thôi diễn, nếu muốn cứu người, trước hết phải khiến đối phương mất cảnh giác. Nói cách khác, phải dùng chiêu hiểm như họ, giả bộ bị bắt làm tù binh, tiến vào trong thành thị ngầm. Nhưng nếu vậy, có nghĩa là buông tha cho lực lượng tự vệ của mình. Không có lực lượng chỉ có thể mặc cho người khác chém giết, làm sao còn triển khai hành động cứu người được nữa?

Cách ra vào thành thị ngầm rất đặc biệt, tòa đầu tiên là dịch chuyển không gian, tòa thứ hai là đường hầm lòng đất. Muốn bí mật lên vào là hoàn toàn không thể.

Nếu lựa chọn bị bắt làm tù binh, dưới tình huống không hề có vũ trang, phải tìm ra cách mở vòng cấm, không chế phòng điều khiển, sắp xếp đường lui an toàn, tổ chức tất cả các nô lệ tổng phản công, và phải nắm chắc thời gian, rời khỏi trước khi tòa thành tự hủy.

Nghĩ sâu hơn, tất cả những dị năng giả tham gia lần hành động này đều phải hít sâu một hơi. Lúc sự kiện lần đầu tiên bộc phát, họ chỉ cảm thấy quả là hạ lòng hạ dạ. Nhưng sau khi tham gia thực tế, mới phát hiện hiểm nguy khó lường. Càng không thể tưởng tượng được đó là, lúc đó những dị năng giả ấy không hề chuẩn bị trước, họ hoàn toàn tùy cơ ứng biến. Và ngay lúc lâm nguy, họ đã sáng tạo ra kỳ tích khiến người ta sợ hãi thán phục.

Sự kiện lần này càng gây ra tiếng vọng lớn hơn lần trước. Mọi người đã ý thức được thế lực thành thị ngầm này còn khổng lồ hơn tưởng tượng, đồng thời cũng nhận ra được sự ưu tú của những dị năng giả đã giải phóng thành Nại Mỹ Tư kia.

Sau hơn một năm, danh tiếng của Ngu Giả lại tăng lên. Những người vốn chỉ có chút chỗ đứng trong vòng tròn đặc biệt của họ, dần dần được người ngoài biết đến. Nhất là Linh, Kỳ Sĩ, Xích Cửu, Liên Hoàn, Tiêu Âm.

Sau đó còn có người tiết lộ, người thân bí đã cung cấp tin về thành thị ngầm lúc đó cũng đến từ Ngu Giả. Đương nhiên, tin này chưa được chứng thực, không rõ thật giả. Nhưng từ đó, thành viên của Ngu Giả quả thực đã có được danh vọng cực cao trong nhân dân.

Trừ việc đó, còn có một chuyện khác cũng khá oanh động: Thiên tài Lai Dịch toàn thắng tổng tuyển cử, chẳng những quang vinh bước lên ghế nghị sĩ quốc vụ, còn trở thành người cầm quyền đời kế tiếp của gia tộc Duy Táp Tư. Năm đại gia tộc của thành Thánh, Duy Táp Tư đã chiếm một phần tư thiên hạ: bắt kể là ở chính phủ hay trong nhân dân, đều có sức ảnh hưởng cực lớn. Lai Dịch tiếp quyền, nghĩa là thế lực của gia tộc Duy Táp Tư đã tiến thêm một bước. Trong một thời gian ngắn, không ai có thể địch lại mũi nhọn ấy.

Lúc này, thành Minh đã khác xa so với một năm trước. Tuy nhiều kiến trúc vẫn chưa được tu sửa, nhưng đường đi thông thoáng, bố trí hợp lý, thực vật dần khôi phục sức sống: từ nội thành đến gần cánh rừng phía bắc gần như đã không còn trọc khí. Rừng cây nhân tạo ở khu vực ngoại thành phía nam cũng đã dần thành hình.

Tất cả những dị năng giả đi qua nơi đây đều cảm nhận được sự thay đổi đó. Nội thành thì ít trọc khí, ngoại thành lại nhiều thú trọc hóa, là một địa điểm vô cùng thích hợp để hoạt động lâu dài.

Nhóm chú Thổ đã chia nội thành thành hai phía nam bắc. Khu Nam dùng để cho thuê, còn cơ sở kiến trúc khu Bắc thì chỉ nhân viên nội bộ mới được phép sử dụng. Ngoại trừ vài nơi đặc biệt, dị năng giả đến từ bên ngoài đều có thể ra vào tự do, nhưng không có quyền trú ngụ và sử dụng.

Lúc nhóm Thiên Lý về đến thành đã là đêm khuya. Cô không muốn kinh động những người khác, sắp xếp cho Tả Miện Hữu Ý ở lại một lều nhỏ phía Bắc. Hữu Ý đã tỉnh lại, nhưng ba năm trời hóa khiến cô bé vô cùng yếu ớt, mê man suốt, hẳn là cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa.

Tâm tình Tra Nhĩ rất tốt, vào thành rồi đã chạy vù vù đi mất.

Thiên Lý về chỗ ở, vừa vào nhà đã che trán than nhẹ một tiếng, xoay người hỏi: “Mấy người đang làm gì vậy?”

Thì ra bên cửa sổ đã hiện lên hai bóng dáng, một là Vệ Không, một là Vô Ảnh. Hai sinh vật khổng lồ này đều dán móng vuốt và ngũ quan vào cửa sổ, hai mắt sáng lờ lờ nhìn vào bên trong.

Vệ Không nghe thấy tiếng Thiên Lý, lập tức thuận di* đến bên người cô, ôm cô cô, kêu lên đáng thương: “Thiên Lý, chị về rồi.”

(*) thuận di: dịch chuyển trong nháy mắt

Vô Ảnh lay cửa sổ, thấy không ai chú ý đến nó, đành lựa chọn đi cửa chính.

Thiên Lý ôm lại một cái, cười nói: “Đúng vậy, tôi về rồi.”

Vệ Không cọ cọ bên cổ cô, nhìn cô chăm chú, lập tức “chụt”, đặt lên mặt cô một nụ hôn.

Thiên Lý còn chưa phản ứng lại, đã cảm giác được sát khí hùng hực bốc lên xung quanh, chỉ một thoáng, Vệ Không vốn đang ôm cô đã bị người nào đó túm cổ áo ném đi thật xa.

Tra Nhĩ hùng hổ đứng bên người Thiên Lý, vươn tay ôm cô vào lòng, dùng ống tay áo xoa xoa chỗ cô vừa bị hôn trên mặt.

Vệ Không thuận di về, hung ác nói: “Tra Nhĩ, giờ tôi rất lợi hại rồi, anh đừng hòng độc chiếm Thiên Lý nữa!”

Tra Nhĩ chỉ tùy ý liếc cậu một cái, chẳng cần nói ai cũng biết là khinh miệt.

Vệ Không phồng mang trợn má, lập tức biến mất. Sau đó chỉ thấy cậu công kích Tra Nhĩ từ bốn phương tám hướng. Tiếng nổ đùng đùng vang lên không dứt, sau hai phút, Vệ Không tuyên bố bỏ mình.

Vô Ảnh ngồi xỏm ở cửa ra vào, thấy thế rất vui sướng vẩy vẩy đuôi.

Vệ Không nằm đo đất, không nhìn được mà đắm xuống: “Vì sao? Vì sao vẫn không đánh lại được anh ta?”

Đừng nói là đánh lại được, ngay cả ba phút cũng chưa chịu nổi.

Thực tế, qua mấy tháng huấn luyện, tốc độ thuận di của Vệ Không đã được đề cao gấp mấy lần, chẳng qua lực công kích thì...

“Được rồi, mấy người đừng có ầm ĩ nữa, cẩn thận người khác bị đánh thức.” Thiên Lý đẩy Tra Nhĩ ra, tiến lên nâng Vệ Không dậy, nói, “Sao muộn thế này rồi vẫn chưa ngủ?”

Vệ Không trả lời: “Mỗi đêm em đều đấu tay đôi với Vô Ảnh.”

Nói xong, lại nhìn trộm Tra Nhĩ, cúi đầu hỏi nhỏ: “Thiên Lý, mỗi ngày Tra Nhĩ đều ngủ với chị sao?”

“... Không.”

“Nói dối!” Vệ Không lên án, “Em nghe chú Hữu Vọng nói, mỗi ngày hai người đều ôm nhau, ngủ chung với nhau, còn chơi trò hôn nhẹ nữa.” (sặc!)

Hữu Vọng... Lát phải bảo Tra Nhĩ giết anh ta! Thiên Lý âm thầm nghĩ.

“Thiên Lý, em ngủ với chị.” Hai mắt Vệ Không sáng lên, trên mặt tràn đầy vẻ chờ mong.

“Không được.” Thiên Lý đẩy cậu ra, đặt ba lô xuống, khoát tay nói, “Tôi mệt rồi, đang muốn tắm rồi nghỉ, có việc thì mai nói sau.”

Vệ Không lập tức hét: “Em tắm với chị, đã... ba, bốn... bảy ngày em chưa tắm rồi!”

Thiên Lý câm nín.

Tra Nhĩ hừ lạnh, ném Vệ Không ra ngoài cửa, đóng cửa lại, bắt đầu cởi quần áo.

“Ặc... Tra Nhĩ, anh đi tắm trước đi.” Thiên Lý che mắt lại, tuy rằng cô không nhìn thấy gì cả, nhưng cảm giác đôi khi còn rõ ràng hơn cả con mắt...

Ai ngờ vừa xoay người, đã bị Tra Nhĩ ôm lấy, nháy mắt đã bị mang vào phòng tắm.

Tra Nhĩ cầm lấy vòi sen, mắt sáng ngời nhìn Thiên Lý.

“Thiên Lý, tắm rửa.”

“Anh... không phải anh luôn tự tắm à?” Thiên Lý vỗ vỗ đầu anh, chân thành nói, “Anh đã trưởng thành rồi, phải học cách tự lập chứ.”

“Ồ cùng với Thiên Lý.” Tra Nhĩ trần trụi đứng nghiêm bên người cô, vòi sen cũng được nâng ngay ngắn.

Dáng người Tra Nhĩ cân đối, cơ bắp săn chắc, đã trưởng thành hơn, cũng cao hơn rất nhiều so với lúc Thiên Lý mới gặp hắn.

Thiên Lý mới chỉ có 13 tuổi, thấp hơn hắn những ba mươi mấy cm, khó khăn lắm mới đứng đến ngực hắn. Đứng trước mặt hắn, chỉ cảm thấy hơi thở đàn ông phả vào mặt, xông đến mức đầu choáng mắt hoa.

Hắn, đã không còn là một thiếu niên.

Thiên Lý xoay người, khẽ nói: “Tra Nhĩ, sau này tôi không thể tắm cùng anh nữa.”

Tra Nhĩ im lặng.

Thiên Lý nói tiếp: “Một ngày nào đó anh sẽ khôi phục thần trí, giờ tôi là người thân mật nhất của anh, nhưng sau này thì sẽ không phải nữa.”

“Thiên Lý, là người thân mật nhất của Tra Nhĩ.” Tra Nhĩ bỏ vòi sen xuống, ôm lấy Thiên Lý từ đằng sau, khẽ tựa cằm lên đầu vai cô, âm giọng nói bên tai cô, “Mãi mãi là như vậy.”

Mãi mãi... thật sự có thể mãi mãi ư?

“Em... đang khóc?”

“Không, tôi chưa bao giờ khóc cả.”

“Vậy tại sao tôi muốn khóc.” Tra Nhĩ xoay người Thiên Lý lại, đưa tay sờ sờ mặt cô, nói, “Nếu cô không vui, phải khóc.”

Thiên Lý cũng không nói gì.

Tra Nhĩ xán lại gần, dùng mũi hít hà bên khoe mắt cô, lại dùng đầu lưỡi liếm liếm.

Thiên Lý rút đầu lại, ngậy người hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

“Muốn nếm thử xem nước mắt của Thiên Lý có mặn thật không.”

“... Có chấy đâu mà nếm.”

Tra Nhĩ “à” một tiếng, ánh mắt lại chuyển đến bờ môi đỏ hồng của cô, có vẻ rất ngon miệng, không biết có mùi vị ra sao?

Thiên Lý ngẩng đầu: “Anh nhìn gì vậy? Không phải định tắm à?”

Khoảng cách mặt hai người rất gần, lúc nói, hơi thở đều phun lên mặt người kia.

Tra Nhĩ cảm thấy người mình hơi nóng lên, đáy lòng đột nhiên hơi xao động, nhìn gương mặt tinh xảo quen thuộc và đôi con ngươi như đêm đen trước mắt, yểu hâu không nhận được mà giật giật.

“Thiên Lý...” Hắn lười biếng kêu một tiếng.

Thiên Lý nhìn được bằng cảm giác, vội lùi lại một bước, nói: “Tôi ra ngoài trước.”

Tra Nhĩ ôm lấy eo cô, lẳng lặng nhìn cô.

“Tôi... tôi muốn...” Trong mắt Tra Nhĩ dậy lên ham muốn, nhưng lại không biết mình đang ham muốn gì.

Thiên Lý hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh nói: “Tắm rồi sẽ không muốn nữa, nghe lời nào.”

“Tôi không phải Vệ Không, tôi đã trưởng thành.”

Thiên Lý không ngờ hắn lại nói một câu như thế, suýt nữa ngã sấp.

“Được rồi, anh trưởng thành rồi, vậy chắc chắn đã tự tắm được rồi.”

“Trưởng thành rồi thì không thể tắm cùng nhau nữa sao?”

“Đúng vậy.” Thiên Lý gật đầu khẳng định.

“Vậy tôi chưa trưởng thành.”

Thiên Lý cảm nín. (lần 2)

Tra Nhĩ ghé xuống trước mặt cô, nói: “Em cũng chưa trưởng thành, Thiên Lý còn chưa cao bằng Tra Nhĩ.”

“Chuyện này...”

“Chỗ này cũng không lớn bằng Tra Nhĩ.” Hấn nhìn nhìn “chỗ đó” của mình.

“...” Cảm giác vụn vặt, hiện ra cái “chỗ nào đó” của người nào đó cụ thể không gì sánh nổi. Cả người Thiên Lý đều ngậy ra như khúc gỗ.

Lập tức ngực hơi đau, Tra Nhĩ lại đưa tay phủ lên ngực cô, thận trọng lạ thường nói: “Chỗ này cũng không lớn bằng Tra Nhĩ.”

“...” Thiên Lý khóc không ra nước mắt.

“Nhưng mà, rất đáng yêu.” Tra Nhĩ đưa tay dò vào trong quần áo cô, nghiêm túc vuốt ve, “Rất mềm, rất đầy, ồ? Tìm đập nhanh hơn.”

Mặt Thiên Lý đỏ tới mang tai, kéo móng vuốt của hấn ra, dùng giọng điệu nghiêm khắc nói: “Giờ, tắm đi, tự tắm!”

Tra Nhĩ tựa đầu cạnh bồn tắm, lười biếng nói: “Tôi khó chịu.”

Thiên Lý cầm vòi sen lên, mở vòi phun hấn.

Tra Nhĩ vui vẻ cười, lấy một cái vòi khác phun Thiên Lý.

Hai người bắt đầu trận chiến phun nước trong phòng tắm nhỏ, tiếng cười không ngừng vang lên.

Vệ Không vùng trộm chạy vào, ngồi xổm ngoài cửa phòng tắm, trên mặt tràn đầy vẻ hâm mộ ghen tị hậm hực, đáng tiếc cậu không có gan xông vào...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Khe núi Hoan Nhạc khủng bố (1)

Hôm sau, khi Thiên Lý đi gặp các chú thì Hữu Vọng đã có mặt. Một thời gian ngắn không gặp, khí chất của anh chàng đã thay đổi phần nào, tăng thêm chút thần thái và sức sống.

Thiên Lý giới thiệu Tả Miện và Hữu Ý với họ, cũng sơ lược về những gì mà họ đã trải qua.

Chú Thủy vỗ ngực nói: “Các bé con, sau này hãy về đội chú Thủy, có thịt ăn đấy.”

Hữu Ý núp cạnh Tả Miện, hơi sợ sệt, lại vừa tò mò nhìn những người đang ở đây.

Tả Miện vỗ vỗ lưng cô trấn an, hành lễ với mọi người: “Cảm ơn các bậc thầy.”

“Đừng gọi bậc thầy.” Chú Thổ cười ha ha nói, “Gọi thầy đi.”

“Vâng, thưa thầy!” Tả Miện đè nén kích động, cung kính gọi.

Thiên Lý lướt qua Hữu Ý, nói với chú Linh: “Chú Linh, tình huống của Hữu Ý khá đặc biệt, mỗi ngày cần tiến hành luyện tập ở khu nửa trục hóa, bắt buộc phải hấp thu trục khí trước khi vào phòng huấn luyện tiến hành tinh lọc. Lượng trục khí được hấp thu rất quan trọng, phải có người chú ý giám sát.”

Chú Linh gật đầu.

Thiên Lý lại quay đầu hỏi: “Hữu Ý, từ trước tới nay chưa ai phải huấn luyện theo cách này, nên cũng không ai có thể lường trước được nguy hiểm, em có đồng ý tiếp nhận không?”

Hữu Ý nhìn Thiên Lý, lại liếc qua Tả Miện, sau đó nói khẽ: “Nếu như tiếp nhận, sau này liệu em có biến thành người trục hóa không?”

Thiên Lý trả lời: “Có bị biến đổi hay không thì rất khó nói, nếu em không thể khống chế lượng trục khí hấp thu, đề cao năng lực của mình, tương lai sẽ

khó tránh khỏi bị trục hóa. Nhưng tôi có thể khẳng định, chỉ cần kiên trì tập luyện, sau này em còn có thể giúp cả người khác không bị biến thành người trục hóa.”

“Giúp người khác?” Trong mắt Hữu Ý là nỗi mờ mịt, ba năm trục hóa, khiến đầu óc cô bé hơi chậm chạp, nhưng cái cảm giác lạnh lẽo đã khắc thật sâu trong linh hồn cô, nếu có thể, cô bé không muốn cảm nhận nó lần nữa.

“Em gái, đừng sợ, anh trai sẽ luôn ở bên ủng hộ em” Tả Miện giữ chặt tay cô bé, hứa, “Bất kể em lựa chọn ra sao, anh cũng không để ý. Anh sẽ cố gắng mạnh mẽ gấp bội, không để em bị tổn thương.”

Hữu Ý cúi đầu, trong kí ức mờ nhạt, vẫn luôn có bóng dáng anh trai cô bé. Những vết thương chẳng chịt trên người anh trai là minh chứng anh chưa từng rời đi nửa bước. Anh trai dùng cả tính mạng bảo vệ cô, vậy tại sao cô không thể cố gắng vì anh trai? Trục hóa tuy đáng sợ, nhưng anh trai sẽ là dũng khí giúp cô chiến thắng sự sợ hãi.

Vậy nên, cô bé luôn có một niềm tin vững chắc không thể lung lay.

Hữu Ý ngẩng đầu, chân thành nói: “Em sẽ tiếp nhận huấn luyện.”

Nhóm chú Thổ nhìn nhau cười, trong mắt hiện lên sự tán thưởng.

Chú Thủy nói: “Ha ha, Thiên Lý, cháu toàn tìm đâu ra những quái thai này vậy? Không ai bình thường cả.”

“Ông cũng đâu có bình thường.” Chú Mộc lườm

“Mộc Đầu, cẩn thận cái dạ dày ông đi!” Sức mạnh của người phụ trách ăn uống hơi bị “kinh” đấy!

Chú Mộc im re.

Đúng lúc này, máy truyền tin của Thương trên tay Thiên Lý vang lên.

Cô nói với mọi người: “Vậy làm phiền các chú nhé, cháu có việc ra ngoài một lúc.”

Nói xong liền xoay người rời đi, Tra Nhĩ đương nhiên là đuổi theo, Vệ Không... bị lườm về.

Thiên Lý vào nhà nói máy, lập tức bên kia truyền đến giọng của A Nhĩ Đế Ti.

“Thiên Lý.”

“Chuyện gì?”

“Cô đã bắt đầu tiến hành nhiệm vụ ở khe Hoan Nhạc chưa?”

“Chưa, tôi nghĩ nên thu thập tư liệu đã rồi nói.”

“Vậy giờ cô hiểu rõ bao nhiêu về tình huống của khe Hoan Nhạc?”

“Hơn ba trăm năm trước là đô thị giải trí lớn nhất thế giới. Lúc ấy là đỉnh cao của khoa học kĩ thuật, chỉ có điều sau ba mươi năm huy hoàng đã gặp phải một cơn bão trục khí mấy trăm năm khó gặp. Chỉ trong 48 giờ đồng hồ, hơn ba triệu người, ngoại trừ một ít dị năng giả, tất cả đều chết.”

“Đúng vậy.” A Nhĩ Đế Ti trầm giọng nói, “Là nơi khoa học kĩ thuật phát triển nhất, cũng là nơi bị phá hủy nghiêm trọng nhất. Chỉ một trận bão trục khí bất ngờ xuất hiện, đã hủy diệt một thành phố mà nhân loại phải mất vài chục năm để xây dựng. Cho đến nay, nơi đó vẫn bị liệt vào vùng nguy hiểm.”

“Theo tư liệu mà tôi điều tra, năm năm trước, đã có không ít dong binh đặt chân đến đó. Về hoàn cảnh của khe Hoan Nhạc, số lượng, chủng loại và phân bố của sinh vật trục hóa đều có ghi chép rõ ràng, tuy nguy hiểm không nhỏ, nhưng đối với đội ngũ dong binh chắc hẳn là nơi tập luyện khá tốt.”

“Tin tức của cô lỗi thời rồi.” A Nhĩ Đế Ti nói, “Mấy tháng trước, có người phát hiện khe Hoan Nhạc xuất hiện sinh vật thuộc thể hệ trục hóa thứ hai (*).”

“Thể hệ trục hóa thứ hai?” Thiên Lý lập tức nhớ tới nhện sói (*) gặp trên tàu con thoi, cũng là thể hệ trục hóa thứ hai. Đầu là đồng loại, nhưng trình độ khủng bố của đời thứ hai lại hơn gấp mấy lần đời thứ nhất, hơn nữa còn không sợ linh khí, và có IQ nhất định.

(*) xem lại chương 30 – 31 về Lang Chu (nhện sói)

“Là chủng loại gì? Số lượng, phân bố ra sao?”

“Tình báo bị thiếu.” A Nhĩ Đế Ti trả lời, “Chuyện này cần các cô điều tra thật giả, hơn nữa còn phải thanh lí sạch sẽ toàn bộ sinh vật trục hóa.”

Thiên Lý hiểu rõ gật đầu.

A Nhĩ Đế Ti lại nói: “Diện tích khe Hoan Nhạc rất lớn, chỉ mình đội các cô thì rất khó hoàn thành.”

“Ý anh là, sẽ có đoàn khác tham gia hành động?”

“Đúng vậy.” A Nhĩ Đế Ti im lặng một lúc, thuật lại, “Thực tế, ngoại trừ Thương, trên thế giới còn có ba tổ chức khác có tính chất giống vậy, lần lượt là Minh, Mạc, Kiều. Thương và Minh được phân công quản lý mười khu phía Bắc, Mạc và Kiều phụ trách tám khu phía nam. Hai tổ chức sau tạm thời không cần đề ý tới, vì khó mà giao thiệp. Nhưng Minh và Thương ở chung một khu vực, nên phải giúp đỡ nhau, nhưng cũng tồn tại cạnh tranh lẫn nhau. Nhiệm vụ lần này, Minh cũng sẽ phải đội tham gia.”

“Vậy ý của anh là gì?”

“Tôi hi vọng cô có thể tự mình dẫn đội.”

....

Kết thúc cuộc trò chuyện, Thiên Lý trầm tư.

Nhiệm vụ lần này chính là một nhiệm vụ đoàn đội phạm vi lớn, số người tham dự ít nhất phải 50 – 60 người. Chưa nói đến Minh, trong Thương, ngoại trừ Ngu Giả, ít nhất phải có bốn phân tổ nữa. A Nhĩ Đế Ti cũng không nói cho cô cụ thể sẽ phái mấy tổ nào, nhưng rất rõ ràng là anh ta muốn tranh giành cao thấp với Minh.

Thiên Lý không có hứng thú với việc hai tổ chức độ sức, chỉ cần thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ là OK. Ngoại trừ thành viên của Ngu Giả, những người khác không nằm trong phạm vi cô lo nghĩ, hơn nữa dưới tình huống ít tình báo, cô không có ý liều lĩnh.

Cân nhắc một lúc, Thiên Lý lần lượt phát lệnh triệu tập với Xích Cừu (lửa), Liên Hoành (cảm ứng tâm linh), Thủy Kính (nước), Nguyên Dã (đất), Nặc Á (điện), Ô Tặc (gió). Địa điểm tập hợp là ở ngoài thành Minh.

+++

Ở nơi khác, Hồng Phong đang nói chuyện với Lai Dịch.

“Cậu ủy nhiệm nhiệm vụ khe Hoan Nhạc à?” Hồng Phong hỏi.

“Không phải.” Khóe miệng Lai Dịch hơi cong lên.

“Thật à?” Hồng Phong cảm thấy kinh ngạc, lập tức ngộ ra, nói: “Cũng đúng, đang là giai đoạn quan trọng để cậu chuẩn bị tuyển cử, quả thật không nên dây vào. Nói cách khác, đây là nhiệm vụ bình thường?”

“Cũng không hẳn.” Lai Dịch thản nhiên nói.

“Vậy thì thế nào?”

“Cậu cho rằng, trên thế giới này, trừ tôi ra, còn ai hận hai người kia thấu xương?”

Mắt Hồng Phong lóe lên: “Chủ nhân sau lưng thành phố dưới lòng đất.”

“Ồ.” Lai Dịch cười nói, “Đúng vậy. Nếu không có đám người Ngu Giả nọ, họ cũng sẽ không tổn thất hai thành phố ngầm, khiến các cao tầng phải cảnh giác, bắt buộc phải ẩn nấp, lâm vào hoàn cảnh khó khăn phải thận trọng từng bước.”

“Chúng biết rõ Thiên Lý và Tra Nhĩ là thành viên Ngu Giả?”

“Trước đó có biết hay không thì tôi không rõ lắm, nhưng giờ chắc chắn đã rõ ràng.”

Hồng Phong sửng sốt, chần chừ hỏi: “Có phải... tin tức Ngu Giả lần trước cậu...”

“Đúng là tôi.” Lai Dịch tùy ý đáp.

Hồng Phong hiểu, Lai Dịch cố ý để lộ thân phận Thiên Lý và Tra Nhĩ trong Ngu Giả, họ càng nổi tiếng, càng làm người ta căm hận.

Tuy không biết ảnh hưởng của thế lực thành phố ngầm với các cao tầng là như thế nào, nhưng quyền lợi tuyên bố nhiệm vụ chắc chắn sẽ có. Sắp xếp bấy rập trong nhiệm vụ, thừa cơ giải quyết những kẻ ngáng đường, vừa tiện vừa không để người khác nghi ngờ.

“Nói vậy, tin tức về sinh vật thuộc thể hệ trục hóa thứ hai cũng là giả? Là thủ đoạn đám người kia cố ý dụ rấn rồi động?”

“Chắc vậy.” Lai Dịch trả lời một câu nước đôi.

Hồng Phong nhếch miệng, không hỏi nhiều thêm.

“Để phòng ngộ nhớ...” Lai Dịch nghĩ rồi ra lệnh, “Hồng Phong, cậu tự mình đi một chuyến.”

“Tôi đi làm gì?”

“Nếu đám người đó không tiêu diệt được chúng, cậu liền làm chim sẻ* một lần.”

(*) chim sẻ: trích trong câu “bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau”. Nghĩa tương tự câu “trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi”.

Hồng Phong im lặng, chần chừ không quyết định.

“Hong Phong, tôi biết cậu nghĩ gì. Tôi có thể đồng ý với cậu, chỉ cần thành công lần này, sau này tôi sẽ không sai khiến cậu nữa.”

“...Được, vậy tôi làm”

Chấm dứt trò chuyện, vẻ mặt Lai Dịch lạnh lùng, trong mắt hiện lên vẻ thâm trầm. Năng lực Hồng Phong rất xuất sắc, nhưng khó kiểm soát, xem ra anh ta còn phải phải người khác âm thầm giúp đỡ...

+++

Vừa chờ đội viên tập hợp, Thiên Lý vừa phát tin tức cho Bách Chiến ở thành Nguyệt Hoa, hi vọng anh ta vẫn nhớ giao dịch về trái tim Long Ngừ.

Bách Chiến đến thành Minh rất nhanh.

“Tôi còn tưởng Tiểu Thiên quên mất tôi rồi chứ?” Anh ta che ngực, làm ra vẻ thương cảm.

Thiên Lý thần nhiên nói: “Ít lời ong tiếng ve đi, tôi muốn 9 quả cầu năng lượng và lượng lớn kim loại đặc thù trong tay anh.”

“Ồ? Em định đổi bằng cái gì?”

“Ba lựa chọn.” Thiên Lý duỗi ra ba ngón tay, gần từng chữ, “Một, linh khí; hai, vũ khí khắc vắn; ba, tinh lọc trọc hóa nhân.”

Bách Chiến nghe cái đầu tiên không phản ứng gì, nhưng nghe từ “vũ khí khắc vắn” đến “tinh lọc người trọc hóa” không khỏi lộ ra vẻ kinh dị.

“Vũ khí khắc vắn?” Anh ta hỏi, “Ý em là vũ khí nâng cấp của số 108?”

Thiên Lý gật đầu.

“Em có quan hệ gì với Linh văn sư?”

“Quan hệ gì thì không tiện để lộ, anh chỉ cần biết tôi có thể trực tiếp tiến hành giao dịch với người đó là được.”

Bách Chiến trầm tư một chút, nghi ngờ hỏi: “Tinh lọc trọc hóa nhân, nếu tôi không hiểu sai lời của em, ý của em là, em có biện pháp khiến trọc hóa nhân khôi phục bình thường.”

“Chuyện này tôi không thể cho anh đáp án chính xác, hơn nữa trong thời gian ngắn cũng chưa làm được, lựa chọn thứ ba tạm thời chỉ có 50% khả năng, có xếp vào tính toán hay không, do chính anh quyết định.”

Chắc chắn Thiên Lý nắm giữ phương pháp nào đó có thể tinh lọc trọc hóa nhân. Trong bụng Bách Chiến đã xác định mấy phần. Chỉ tùy ý nói mà nội dung đã dẫn tới sóng to gió lớn. Tinh lọc trọc hóa nhân, đây là bài toán khó mà vô số nhà khoa học cả nghìn năm nay muốn giải quyết nhưng không thể thực hiện. Khiến trọc hóa nhân khôi phục bình thường một lần nữa, khác gì quất chết dị năng giả? Một khi tin tức này được công bố, toàn bộ thế giới đều phải điên cuồng.

Lúc này Bách Chiến mới ý thức được trên tay Thiên Lý có rất nhiều đồng xu nặng kị, anh ta thu hồi lòng đùa giỡn, chân thành nói: “Tôi tin em, 9 quả cầu năng lượng em cứ cầm lấy, tôi đổi lấy cơ hội tinh lọc.”

“Không suy nghĩ thêm?”

“Tôi vẫn còn một điều kiện.” Bách Chiến cười nói, “Trừ thứ đó ra, tôi muốn dùng tiền và vật phẩm mua linh khí và vũ khí khắc vắn.”

Thiên Lý hỏi: “Anh cần bao nhiêu?”

“Đương nhiên là càng nhiều càng tốt.” Thiên Lý chưa kịp nói tiếp, Bách Chiến đã cười bảo, “Tôi biết Linh văn sư cần thời gian chế tác vũ khí, hơn nữa đồ càng ngày càng tốt hơn, cho nên sẽ không tham lam, trước mắt chủ yếu là mua cho mấy thành viên trong nhóm tôi.”

“Tôi hiểu, anh dựa theo yêu cầu số 108, đưa số liệu dị năng của họ cho tôi. Hơn nữa, tốt nhất để họ tự tới thành Minh thử một lần.”

Bách Chiến gật đầu.

Hai người lại thương lượng qua chi tiết cụ thể, cuối cùng, Bách Chiến nói: “Hoàn cảnh ở đây không tệ, tôi có thể thuê địa bàn ở ngoài thành không?”

“Tùy anh, anh tới quán Nam Tân làm đơn xin là được, không cần hỏi tôi.”

“Ha ha, không phải Tiểu Thiên là chủ thành Minh sao? Tôi còn phải xin em chăm sóc nhiều hơn mà.”

Bách Chiến biết cô là chủ thành Minh cũng không có gì lạ, lúc cô xin là dùng thân phận thật, chỉ tra một chút liền rõ ràng.

Việc này cũng chẳng có gì phải giữ bí mật, trong lòng Thiên Lý thân nhiên.

...

Trao đổi xong, Bách Chiến rời khỏi phòng nghị sự, tụ họp cùng nhóm của mình.

Lúc đi quanh bốn phía, anh ta phát hiện thành phố nhỏ này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng. Tuy là nơi nửa trục hóa, nhưng linh khí lượn lờ, trong thành không có dấu hiệu thực vật bị trục hóa, ngoài thành cây nhân tạo sinh trưởng khá tốt. Hiện tượng này cũng hơi thái quá, linh khí của cây nhân tạo rất ít, hoàn toàn không thể sống ở nơi nửa trục hóa. Mà cây nhân tạo ở đây lại tràn ngập sức sống. Anh ta chắc chắn rằng ba năm sau, nơi đây sẽ trở thành rừng cây thật sự, một lần nữa dựng nên bức tường bảo vệ tự nhiên.

Cô bé đó, rốt cuộc đã làm như thế nào?

Lúc này, anh ta đột nhiên trông thấy một bóng người thoát ần thoát hiện cách đó không xa.

Là thuần đi! Dị năng giả không gian!

Sau đó, lại có một bóng dáng đuổi theo, bên cạnh anh ta còn có một linh thú giấu mình dưới áo choàng, một người một thú nhảy chạy, động tác nhanh nhẹn, phối hợp chặt chẽ.

Đây... Chẳng lẽ là nhà thuần thú?

Khi nào thì nhà thuần thú đã có thể dẫn theo linh thú tùy ý dạo ở nơi nửa trục hóa?

Như thế cũng chưa làm Bách Chiến giật mình, nhà thuần thú dù gì cũng là dị năng giả, đi lại trong khu vực nửa trục hóa một thời gian ngắn cũng có thể hiểu, nhưng đó không phải người bình thường sao?

Cách đó không xa là một thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi, khiêng một túi nặng, cơ thể cong lại chậm rãi đi đến khu bỏ hoang.

Người anh ta nhìn thấy là Tà Miện.

Tà Miện có tố chất cơ thể bình thường, lúc này đang tiến hành huấn luyện thể năng, mỗi ngày phải đeo mấy trăm túi cát trên lưng, giúp chú Thổ và chú Kim sửa thành, thoát nhìn giống y như ô-sin.

Nhóm Bách Chiến sững sốt, nếu nói cậu ta là dị năng giả, thì tố chất cơ thể lại quá kém, nếu bảo cậu ta là người bình thường, thì cậu ta lại có thể tự do đi lại trong khu vực nửa trục hóa.

Đây là tình huống gì?

“Quái thai, toàn là quái thai.” Bách Chiến nhỏ giọng thì thào.

Thành phố nhỏ này cũng thật thú vị, xem ra sau này nên vào xem nhiều một chút...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Khe núi Hoan Nhạc khủng bố (2)

“Thiên Lý, hai người đang định ra ngoài sao?” Lúc liên hoan, Tà Miện dò hỏi. Cậu thấy nãy nay Thiên Lý luôn bận không thấy bóng, nên mới đoán vậy.

Thiên Lý gật đầu, nhai kỹ bánh mì trên tay.

“Dẫn thêm tôi đi đi!” Hữu Vọng lập tức kêu.

“Cả em nữa!” Vệ Không nhấc tay.

“Không.” Thiên Lý từ chối, “Nơi tôi muốn đi, trọc khí khá nặng, chưa thích hợp cho các cậu đi tới bây giờ.”

Hữu Vọng rửa vai xuống, thìa được thìa không ăn canh.

Guồng mặt Vệ Không cũng đầy vẻ thất vọng, chán nản dùng dao ăn gỗ leng keng lên chén đĩa, kết quả bị chú Thổ vỗ một cái, đành phải đành hoàng lại.

Tra Nhĩ không hứng thú mấy với nội dung cuộc trò chuyện. Hắn thấy Thiên Lý vẫn cứ ăn bánh mì khô, chủ động múc một thìa mứt quả phết lên bánh của cô.

Thiên Lý tiếp tục yên lặng ăn, lúc nếm được vị ngọt của mứt quả, mày cô giãn ra.

Tra Nhĩ cảm giác được tâm tình của cô, vô cùng hào hứng giúp cô phết mứt quả lên tất cả đồ ăn trong đĩa, kể cả rau quả, trứng gà, bánh thịt, bánh bao nhân...

Khóe miệng Thiên Lý giật giật, bình tĩnh ăn tiếp.

Chú Thủy kỳ quái nói: “Thì ra Thiên Lý thích đồ ngọt như vậy à? Sao không nói sớm để chú chuẩn bị riêng đồ ngọt bổ dưỡng cho con?”

“Cảm ơn chú Thủy, thế này là được rồi ạ.” Thiên Lý cười cười, sau đó đẩy hết đồng đồ ăn bị Tra Nhĩ phết đến ngọt ngấy sang cho hắn.

Mặt Tra Nhĩ lập tức nhả lại như khi.

Đám chú Âm thấy thế đều thâm cười trong bụng.

Tà Miện lại hơi mất hồn. Cậu nghĩ một lúc, mở miệng nói: “Thiên Lý, có thể dẫn tôi đi cùng không?”

Thiên Lý sững sờ: “Cậu? Vì sao?”

“Gần đây tôi vẫn luôn được các thầy dạy bảo, nhưng vẫn cảm thấy mình đang giậm chân tại chỗ. Dù trên danh nghĩa tôi là đệ năng giả, nhưng tố chất thân thể lại chẳng khác gì người bình thường. Bất kể tôi cố gắng ra sao, cuối cùng cũng chỉ vãn vẹn đạt được đến cực hạn của người bình thường. Một khi chống lại đệ năng giả, e là một chiêu cũng chẳng đánh lại được, nên tôi muốn tìm cách đột phá.”

Thiên Lý im lặng, không trả lời.

Chú Thổ ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Tình huống của Tà Miện khá đặc thù, chú cũng nghĩ phương pháp huấn luyện bình thường không thích hợp với nó.”

Chú Kim cũng nói: “Tất cả các đệ năng giả, chỉ có thể thật sự trưởng thành trong nguy hiểm và chiến đấu.”

“Ý của các chú là để con mang cậu ấy theo?”

Các chú đều gật đầu.

Hữu Ý nắm tay Tà Miện, đôi mắt tràn đầy vẻ không muốn và sầu lo.

“Thiên Lý.” Tà Miện an ủi em gái một chút, lại nhìn Thiên Lý.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng Thiên Lý cũng từ từ gật đầu. Tà Miện lập tức lộ vẻ kinh hi.

Thiên Lý hỏi: “Tà Miện, cậu có am hiểu gì ở phương diện vũ khí không?”

Tà Miện sững sờ, đáp: “Nếu thuận tay thì chắc chỉ có ném lao thôi. Mắt và tay tôi phối hợp rất tốt, dùng lao luôn có thể bắt được mồi.”

Cũng vì để chăm sóc em gái mà cậu mới huấn luyện ra như vậy. Ba năm trước, ngay cả mục tiêu chỉ ở trong vòng mười mét cậu cũng không thể ném trúng.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ chuẩn bị vũ khí thích hợp cho cậu. Nếu đã quyết định mang cậu ra ngoài, thì tôi phải mang cậu lành lặn trở về.”

Hữu Vọng xen vào: “Em nhỏ Tà Miện còn đi được, chẳng lẽ anh với Vô Ảnh không thể đi à?”

“Đúng vậy.” Vệ Không và Vô Ảnh cùng giơ móng vuốt lên.

Thiên Lý thần nhiên nói: “Tuy bản lĩnh của Tà Miện chưa bằng các cậu, nhưng cậu ấy lại có ưu thế lớn nhất đó là miễn dịch trọc khí, dù là rừng ma cậu ấy cũng vào được. Các cậu có thể ư?”

Hai người một thú lập tức ưỡ oải.

+++

Ba ngày sau, Thiên Lý đưa một cây lao chỉ dài hơn một mét cho Tả Miện.

Tả Miện nghi ngờ hỏi: “Chỉ ngắn vậy thôi sao?”

“Cậu thử chỉnh trục xoay ở giữa xem”

Tả Miện nghe lời Thiên Lý, chỉnh trục xoay, “cách” một tiếng, cây lao hơn một mét lập tức biến thành hai mét.

Thiên Lý nói tiếp: “Cây lao này có hai phương thức tấn công, đó là đóng băng và điện kích. Cậu nên dành chút thời gian làm quen với nó.”

“Vũ khí cơ giới*?” Tả Miện kinh dị nói, “Có thể sử dụng vũ khí cơ giới ở vùng trọc hóa sao?”

(*) vũ khí cơ giới: là những loại vũ khí có cấu tạo chủ yếu bằng máy móc, ví dụ như súng ống, tên lửa đạn đạo, v.v... Trong truyện, khi ở vùng trọc hóa, tất cả các vũ khí cơ giới đều bị vô hiệu hóa. Các dị năng giả chỉ có thể dùng các vũ khí thô sơ như roi, kiếm, v.v...

“Có lẽ cậu đã thấy ván bay xua trọc* của tôi rồi?”

(*) xuất hiện trong chương 82 – 83: Thung lũng Ma Lâm

Tả Miện lập tức hiểu ra, vô cùng vui mừng, yêu thích cây lao cực kỳ, vuốt ve thân nó chẳng rời tay. Sau đó không thể chờ được, nói: “Tôi sẽ đi sân huấn luyện ngay bây giờ, đảm bảo sẽ nhanh chóng làm quen với vũ khí này!”

“Đợi đã.” Thiên Lý gọi cậu lại, từ từ nói, “Tôi chế tạo vũ khí này cho cậu, là để cậu phòng thân. Nhưng cậu phải nhớ kỹ mục đích mà cậu muốn ra ngoài, không thể ỷ lại vũ khí, nếu không cậu vĩnh viễn đừng mong đột phá được.”

Tả Miện tỉnh táo lại, cung kính khom người với Thiên Lý, cẩn thận nói: “Tôi hiểu, cảm ơn.”

Nói xong, cậu xoay người, từ từ đi đến sân huấn luyện.

+++

Khe Hoan Nhạc, chiếm diện tích hơn 9.700.000km², từng là đỉnh cao của thế giới mấy trăm năm trước. Chia ra làm năm khu chính: đỉnh Thái Vân (mây tía), sao Tử Dạ (nửa đêm), đô thành nước Mộng Áo, hẻm núi Linh Dị (kỳ bí) và điện Nữ thần mặt trời ở trung tâm. Một thời phồn thịnh năm ấy, giờ đã thành chết chóc vô văn.

Trải qua cơn bão trọc khí, nồng độ trọc khí ở khe Hoan Nhạc gần như ngang với rừng ma. Dị năng giả bình thường chỉ có thể ở lại tối đa nửa tháng; dị năng giả từ cấp trung đến cấp cao, nếu có linh khí, lại mang đủ thuốc tĩnh lọc, cũng chỉ có thể ở lại khoảng hai tháng.

“Không phải nói ở đây có thể hệ trọc hóa thứ hai sao?” Một người đàn ông tóc vàng cường tráng đá văng thì thở một con thú trọc hóa trên mặt đất ra, phàn nàn, “Chúng ta đã đến đây được bốn năm ngày rồi, đến nửa con trọc hóa đời hai cũng còn chưa thấy nữa là.”

“Bạch Sur, gấp làm gì?” Sa Hạc nói, “Không có thì càng tốt chứ sao? Thành viên của các tổ khác cũng chưa đến, không chừng đến lúc họ đến, chúng ta đã hoàn thành hết nhiệm vụ rồi.”

Người đàn ông được gọi là Bạch Sur xoa xoa vũ khí, đột nhiên hỏi: “Nghe nói thành viên cũng Ngũ Giả cũng sẽ tham gia nhiệm vụ lần này?”

“Đúng vậy, tôi nghe anh cả nói thế.”

“Vậy cũng khá thú vị đấy.” Lỗ Tu nghiêng ngẫm nói, “Đã sớm nghe qua danh tiếng của họ, cuối cùng cũng có cơ hội mở mang tầm mắt rồi.”

“Xi, không biết danh có xứng với thực không kia.” Gương mặt Băng Xà tràn đầy vẻ không cho là đúng, “Từ trước đến nay thành viên của tổ chức luôn lấy bảo mật là nguyên tắc, họ làm náo động như vậy chưa chắc đã tốt đâu.”

“Băng Xà nói đúng.” Hỏa Hồ gật đầu nói, “Làm việc phô trương, dễ bại lộ thực lực.”

Sa Hạc cười cười, không nói gì.

Đúng lúc này, Linh Hạc vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi mở miệng. “Có người đang đến, sáu... không phải, chín người.”

Những người khác lập tức cảnh giác.

Linh Hạc mở mắt ra, hơi nghi ngờ nói: “Kỳ lạ, có ba người không có dao động năng lượng.”

Bạch Sur nói: “Hai người trong đó nhất định là Linh và Kỳ Sĩ. Người còn lại thì...”

“Chờ họ đến thì biết.” Băng Xà quơ quơ vũ khí, vẻ mặt hồ hững.

“Ồ?” Linh Hạc sừng sốt, kỳ quái nói: “Họ chuyển hướng, đi vội tới cửa vào phía nam của đỉnh Thái Vân.”

“Chuyển hướng?” Bạch Sur sờ trán, nói thầm, “Chẳng lẽ là cố ý tránh chúng ta?”

“Đi, chúng ta cũng đi xem” Sa Hạp vươn vai đứng dậy, thản nhiên nói, “Khó được một lần tham gia nhiệm vụ phối hợp đoàn đội, cũng nên đi gặp các cao thủ khác chứ.”

+++

Nhóm Thiên Lý dừng trước lối vào, nhìn ngọn núi cao vút trong làn mây, không khỏi cảm thán.

“Không thể không nói, người của thời đại đó thật sự rất bạo tay, trực tiếp biến một ngọn núi cao như thế thành một vương quốc giải trí.” Ô Tặc tấm tắc khen lạ.

Đỉnh Thái Vân trước mắt đã sớm mất đi vẻ đẹp năm ấy. Tất cả thực vật đều bị trọc khí xâm nhập và hủy hoại, chỉ còn lại tường đá đất cát xám xịt và những phương tiện giải trí hồng hộc. Nếu nhìn vào tòa thành to lớn ấy, các cầu thang xoắn ốc theo quỹ đạo uốn lượn như các thiên thể vây quanh hành tinh, thì có thể tưởng tượng ra khoảnh khắc huy hoàng thời ấy.

“Được rồi, đừng cảm thán nữa, chúng ta vào thôi.” Xích Cưu hạ Tả Miện từ trên lưng xuống, mắt sáng rực nhìn phía trước, trong mắt đầy ham muốn chiến đấu.

“Chờ đã.” Thiên Lý nhảy xuống từ trên lưng Tra Nhĩ, dùng chân tiếp đất, nói với Nguyên Dã, “Nguyên Dã, phá tầng đất xung quanh đây ra xem”

Nguyên Dã không rõ lắm, nhưng vẫn khởi động dị năng, bới hai mét đất lên.

Thiên Lý nói: “Sâu thêm ba mét nữa.”

Những người còn lại nghe giọng Thiên Lý, cũng biết chắc là cô đã phát hiện ra gì đó, rồi rít vây quanh quan sát.

Dưới lớp bùn đất cuộn cuộn, là một vật nhóp nhách màu lục đậm.

“Đây là gì?” Thủy Kính ngồi xổm xuống, tiện tay nhặt được một mảnh kim loại bị vứt đi, xoa xoa vài cái.

“Là địa tức.” Trả lời là Nặc Á, anh ta nói chắc chắn, “Tôi đã từng gặp qua. Đây là một sinh vật tồn tại ở thời kỳ viễn cổ, có cấu tạo thân thể rất đơn giản, nhưng lại có năng lực tái sinh cực mạnh. Chỉ cần có một tế bào còn sống là nó có thể sinh ra một thân thể mới.”

Ô Tặc rung mình: “Vậy không phải là vô cùng tận rồi sao?”

“Có thể nói là vậy.” Nặc Á nói tiếp, “Nó không thể di chuyển, hoạt động quanh năm dưới lòng đất, sống nhờ vào chất dinh dưỡng hấp thu được từ đất hoặc là ký sinh trên người động vật. Bởi vì không có thần kinh, không có đại não, nên dù bị trọc hóa, độ nguy hại cũng không lớn. Chỉ cần chú ý không để nó bám lên da là được.”

“Sinh vật đơn giản như vậy mà cũng có thể sống sót ở vùng trọc hóa, thật khó có thể tưởng tượng được.” Thủy Kính cảm thán.

“Hắn cũng bởi nó đơn giản, nên mới có thể sống.” Liên Hoàn đẩy gọng kính, thản nhiên nói.

Độ nguy hại không lớn? Thiên Lý ngẩng đầu nhìn cả khe Hoan Nhạc. Trong phạm vi cảm giác của cô, loài sinh vật này như một cái lưới lớn bao phủ khắp các tầng đất. Dù chúng không có tính công kích, nhưng có thể ký sinh. Địa tức có sức sống ngoan cường như thế, nếu tiến hóa nhờ trọc khí thì sẽ ra sao?

Thiên Lý nói với mọi người: “Vẫn nên cẩn thận, dưới lòng đất toàn là loài sinh vật này, nói cách khác, thủ trọc hóa hoạt động xung quanh đây rất có thể đều bị loài sinh vật này ký sinh.”

Nặc Á trầm ngâm: “Theo tôi được biết, sinh vật có đẳng cấp càng thấp thì càng dễ bị ký sinh, loài người không cần để ý đến địa tức bình thường. Nhưng địa tức bị trọc hóa thì khó nói. Một khi bị ký sinh, địa tức sẽ cùng tồn tại với ký sinh thể. Nếu không thích ứng được, rất nhanh ký sinh thể sẽ mắc bệnh hoặc tử vong; nếu có thể thích ứng, ký sinh thể có khả năng sẽ tiến hóa.”

“Vậy chắc cũng chẳng cần lo quá đâu. Sinh vật đẳng cấp thấp đều không chịu được sự ăn mòn của trọc khí, mà sinh vật trọc hóa cấp cao cũng có sức miễn dịch, địa tức rất khó ký sinh được chúng.” Ô Tặc vẫy vẫy tay.

Nặc Á cũng đồng ý, anh ta suy nghĩ một chút, nói: “Nếu lời Linh nói là thật, dưới đất toàn là loài sinh vật này cũng phiền toái. Sau khi về chúng ta có thể đệ đơn xin phái những dị năng giả chuyên môn xử lý những loài sinh vật này ra tay, nếu để chúng phát triển tiếp thì đất cũng sẽ bị hủy hoại.”

Bổng Xích Cưu rút vũ khí ra, lạnh lùng nói: “Có biến.”

Những người khác cũng vội chuẩn bị chiến đấu, cách đó vài trăm mét, có một đám thú trọc hóa đang chạy tới đây.

Thiên Lý kéo Tra Nhĩ lui qua một bên. Cô không định để Tra Nhĩ tham chiến, thực lực của Tra Nhĩ quá mạnh, hấn vừa ra tay thì trận chiến sẽ lập tức chấm dứt.

Bất kể ai muốn tiến lên đều cần kinh nghiệm thực chiến, kể cả chính cô...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Khe núi Hoan Nhạc khủng bố (3)

“Là chim lửa!” Xích Cưu hô nhỏ.

Một đàn chim lớn màu đỏ như lửa chạy băng băng đến, hất tung bụi mù dưới đất lên, nửa đường bay vút lên cao, tiếng kêu sắc nhọn đâm đau màng nhĩ người ta.

“Làm sao có thể có chim lửa ở đây được?” Đám Nặc Á vừa khởi động vòng phòng hộ, vừa phối hợp vị trí, tất cả đều phòng thủ cho một phía.

Chim lửa thường định cư ở các hồ nước mặn hoặc vùng duyên hải, có dị năng hệ nước, tính tình ôn hòa, thường sống thành bầy đàn khoảng mấy chục nghìn con. Hôm nay mọi người chỉ gặp khoảng chừng hai mươi con, có thể là bị trục hóa lúc bay ngang qua vùng trục hóa.

Xung quanh đây không có nguồn nước, lực công kích của chim lửa cũng bị giảm bớt, dù khí thế rào rạt, nhưng cũng không phải là đối thủ của đám Xích Cưu. Đặc biệt là Xích Cưu, có đao Tần Viêm, một mình anh ta có thể giải quyết được hai phần ba đàn chim lửa. Những con còn lại đều bị Nặc Á, Ô Tặc tiêu diệt.

Thiên Lý, Tra Nhĩ, Tả Miện, Liên Hoành, ngay cả nhúc nhích cũng không cần.

Xích Cưu phóng ra một ngọn lửa, thiêu hủy hết tất cả các thi thể, còn lại năm sáu hòn đá sắc nhọn.

“Xem ra đám chim lửa này mới trục hóa không lâu, không phải là sinh vật vốn có của khe Hoan Nhạc.” Ô Tặc thu vũ khí lại, thuận miệng nói.

Xích Cưu vút mấy hòn đá nhọn cho Tả Miện, mắt kiên nhẫn nói: “Vào đi thôi.”

Tả Miện cầm lấy đá nhọn, kỳ quái hỏi: “Vì sao đưa cho em?”

Xích Cưu liếc cậu, không nói gì.

Thủy Kính cười nói: “Quan tâm hậu bối mà.”

Tả Miện im lặng, thu đá nhọn lại.

Mấy người bước vào cửa, Thiên Lý thần nhiên nói: “Không biết đoàn đội nào cùng chịu trách nhiệm thăm dò đỉnh Thái Vân với chúng ta?”

Liên Hoành trả lời: “Hắn là thành viên của Minh. Với loại nhiệm vụ trộn đoàn đội như thế này, bình thường sẽ có 2 đến 4 đội của các tổ chức khác nhau được phái đến cùng một khu.”

Thiên Lý gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy, trước mắt ít nhất có 11 người đang đi đến cùng một mục tiêu với chúng ta.”

Đám người Liên Hoành hơi sững sờ, hỏi: “Họ đã đến rồi ư? Ở đâu vậy?”

“Hướng 10 giờ, cách chúng ta khoảng 800m. Vừa rồi lúc gặp chim lửa, họ đang ở ngay chỗ cao nhìn cuộc chiến.”

Mọi người đồng loạt quay lại nhìn, quả nhiên thấy bóng người thoáng hiện lên ở khu kiến trúc trên sườn núi.

“Không cần quan tâm đến họ.” Thiên Lý nói, “Thời gian rất gấp, chúng ta đã dùng bảy ngày để đến rồi, vậy cố gắng hoàn thành nhiệm vụ trong vòng mười ngày là tốt nhất.”

Đám người Nặc Á gật đầu, ngay cả Xích Cưu vốn đang định uy hiếp đối phương một lượt cũng thu hồi lửa giận, tiếp tục đi dựa theo tuyến đường đã hoạch định trước đó.

Hầu hết các phương tiện ở khe Hoan Nhạc đều bị hỏng, dù năng nguyên chưa bị hao hết, nhưng cũng không thể sử dụng được ở vùng trục hóa, nên mọi người chỉ có thể đi bộ.

Đi hơn một tiếng, mãi đến lúc mặt trời xuống núi, vẫn không ai gặp phải một sinh vật trục hóa nào.

Ô Tặc nghi ngờ nói: “Không phải khe Hoan Nhạc là vùng đất cấm nguy hiểm trong truyền thuyết sao? Có phải hơi không đúng với thực tế rồi không?”

“Có lẽ là những dong binh đi trước đã dẹp gần hết các sinh vật trọc hóa ở đây chẳng?” Thủy Kính vừa chỉnh lại trang bị vừa cười nói.

Mấy người dừng lại ở một tòa cung điện mang hơi thở cổ xưa, chuẩn bị cắm trại ở đây đêm nay.

Lúc này, thành viên của đoàn đội khác đã tới, một người đàn ông tóc vàng trong đó hô: “Các anh em, có thể cho chúng tôi cắm trại gần đây không?”

Nặc Á đứng lên nói: “Xin cứ tự nhiên.”

“Cảm ơn.” Người đàn ông tóc vàng cười nói, “Tự giới thiệu, tôi là Bạch Sur, thành viên của Âm Các – Minh, đây là Sa Hạt...”

Anh ta giới thiệu đồng bạn bên cạnh, cuối cùng hỏi: “Xin hỏi tên mọi người?”

Nặc Á đứng ra đại diện, giới thiệu tên của mọi người với bọn họ.

Lúc nghe thấy tên của Linh và Kỳ Sĩ, các thành viên Âm Các rồi rít đưa đến ánh mắt chú ý.

Cô bé chỉ tầm 13 – 14 tuổi, gương mặt thanh tú, y như theo lời đồn, trên người không có dao động năng lượng, không khác gì những cô bé bình thường. Điểm đặc biệt duy nhất hẳn là cô bé có nét bình tĩnh ôn trọng và đôi mắt hơi có vẻ hờ hững.

Như hình với bóng cùng cô bé là Kỳ Sĩ, tuổi cũng không quá hai mươi, cũng không có dao động năng lượng, nhưng sát khí lăm lăm, người có ánh mắt đều cảm giác được lực lượng đáng sợ lại âm u lạnh lẽo này ẩn trên người hẳn.

Người thứ ba không sở hữu dao động năng lượng là thiếu niên tên Tả Dực (bí danh của Tả Miện). Thành viên Âm Các thấy thế nào cậu cũng là một người bình thường, nhưng một người bình thường sao có thể đi lại ở vùng trọc hóa? Chẳng lẽ cậu ta đúng là kẻ giấu tài?

Một đoàn 9 người, đã có 2 người chưa thành niên. Chẳng lẽ thói đời đã đến lúc đổi thay rồi sao? (=’=)

Người cuối cùng khiến cho thành viên của Âm Các đặc biệt chú ý chính là Xích Cưu, chính xác hơn, là chú ý vũ khí trên tay anh ta, vũ khí khắc văn chuyên dụng đầu tiên và cũng là duy nhất trên thế giới – Tần Viêm. Sự xuất hiện của nó trong tay Xích Cưu đã gọn nên một làn sóng không nhỏ, đưa tới chấn động cực lớn trong một phạm trù riêng.

Lúc Linh văn sư của số 108 lập ra page “Vũ khí khắc văn”, không ai biết đó là loại vũ khí gì, nhưng theo chiến tích dần tăng của Xích Cưu, mọi người dần phát hiện ra vũ khí trong tay anh ta đúng là vũ khí khắc văn trong truyền thuyết! Uy lực và đặc tính chuyên dụng ưu việt của nó đã rất nhanh đưa nó lên No.1 của bảng xếp hạng (BXH) vũ khí năng lượng.

Song không lâu trong tương lai, càng ngày càng nhiều vũ khí khắc văn xuất hiện, BXH vũ khí liệt chúng ra, lập một BXH riêng dành cho vũ khí khắc văn.

Vũ khí khắc văn, với tư cách là vũ khí chuyên dụng chân chính, đã không còn phù hợp để xếp chung với vũ khí bình thường nữa.

Mấy trăm năm sau, những vũ khí độc nhất vô nhị này đều trở thành di sản quý giá của nhân loại, chúng nó đã chứng kiến quãng đường phát triển gian khổ trong lĩnh vực này mà vị Linh văn sư đầu tiên đã phải trải qua...

Đêm khuya, lúc mọi người đang ngủ say, Thiên Lý bỗng mở mắt. Cô cảm giác được trong lòng ngọn núi có rất nhiều sinh vật đang hoạt động, nhìn hình thể, dường như là bầy kiến. Kiến thường không có bao nhiêu lực công kích, nhưng lũ kiến này, một con phải lớn chừng một bàn tay, lại đông vô số kể. Một phần đang chém giết lẫn nhau, còn một phần đang đào hang ổ.

Ban ngày, Thiên Lý cũng không phát hiện trong lòng núi có sinh vật sống, nhưng giờ cả đàn cả lũ lại kéo nhau xuất hiện. Buổi tối ánh sáng yếu, bất lợi cho tác chiến, may là đám kiến này cũng không chú ý mọi người đang ở ngoài núi, có lẽ có thể đợi đến hừng đông lại nghĩ cách tiến hành thanh lý.

Đột nhiên, trong cảm giác xuất hiện một bóng người kỳ lạ, hẳn ta lặng lẽ lên vào phía sau, ném gì đó vào khe núi, sau đó dần dần kéo dài đến chỗ mọi người, mãi khi đến ngoài cung điện nhỏ mới dừng lại. Làm xong, hẳn ta tung người nhảy mấy cái, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Thiên Lý ngồi dậy, nói với Liên Hoành đang gác đêm: “Đánh thức tất cả dậy, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.”

Liên Hoành vừa dùng sóng não truyền tin cho mọi người, vừa nói: “Linh, em phát hiện ra cái gì rồi à?”

Cô chưa kịp đáp lời, đám người Xích Cưu, Ô Tặc đã lần lượt nhảy lên.

“Có chuyện gì xảy ra?” Ô Tặc hỏi.

“Có người thả gì đó bên ngoài cung điện.”

Ô Tặc lập tức chạy ra ngoài xem xét tình huống.

Một lát sau, về mặt anh ta nghiêm trọng, chạy về nói: “Là máu tươi. Có người vấy máu tươi bên ngoài cung điện.”

“Chỉnh lại hành trang, lập tức rời đi!” Thiên Lý không cần nghĩ ngợi nói.

Thủy Kính cau mày: “Đây là muốn thu hút sinh vật trọc hóa sao?”

“Rất rõ ràng.” Nặc Á vừa thu dọn đồ đạc vừa đáp, “Nhưng có lẽ gần chỗ này không có sinh vật trọc hóa nào đi?”

“Có!” Thiên Lý gõ vách tường, nói, “Trong lòng núi, có hàng nghìn con kiến.”

Mọi người biến sắc mặt, động tác nhanh hơn. Tác chiến với bầy kiến trong đêm, thật sự không phải một lựa chọn khôn ngoan.

“Có lẽ nên truyền tin cho người của Âm Các.” Nguyên Dã bỗng nói.

Xích Cửu cười lạnh một tiếng: “Làm gì phải nói cho họ? Ai biết có phải họ âm thầm ra tay hay không?”

“Không phải người của họ.” Thiên Lý nói, “Cũng không cần truyền tin cho họ, họ đã bị đánh động rồi.”

Quả nhiên chỉ lát sau, Bạch Sư đã tới hỏi thăm: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nặc Á thuật lại đại khái tình huống.

Về mặt Bạch Sư nghiêm nghị, cảm ơn rồi lập tức về đội truyền tin cho đồng bạn nhờ trại.

Đúng lúc này, trong lòng núi truyền đến tiếng sột soạt dày đặc.

“Đến nhanh thật.” Nặc Á hô nhỏ.

Mọi người không dám chần chờ thêm, đeo hành lý lên, nhanh chóng chạy trốn lên núi.

Rất nhanh, người của Âm Các cũng theo đuôi phía sau.

Hai nhóm người vừa rời khỏi cung điện, kiến đã nổi đuôi từ khe hở trên sườn dốc chui ra, những cặp mắt tỏa ra ánh sáng màu lục, trở nên đặc biệt âm u quỷ dị trong đêm tối.

Chúng nó ngửi thấy mùi máu tươi, bắt đầu nổi điên, nhanh chóng đuôi men theo hướng mọi người rời đi. Bầy kiến đông nghìn nghịt mau chóng bao trùm lên bậc thang núi dài dằng dặc.

Chạy đuổi chừng nửa giờ, tất cả đều thấm mệt, thang núi uốn lượn mà dốc đứng, ai cũng chẳng dám tùy tiện nhảy lên trong đêm. Đương nhiên ngoại trừ Tra Nhĩ. Hắn công Thiên Lý, đi lên nhẹ nhàng như một con thạch sùng vậy.

Hai người dừng lại trên một đài quan sát rộng rãi, bởi Thiên Lý phát hiện bầy kiến đột nhiên ngừng đuổi theo, chen lẫn thành một đồng tại nơi cách đài quan sát tầm trăm mét.

Kỳ lạ, có chuyện gì vậy? Sinh vật trọc hóa không thể nào tùy tiện buông tha cho đồ ăn ngay trước mắt.

Chẳng lẽ... quanh đây tồn tại thứ gì khiến chúng phải lùi bước?

Thiên Lý nhảy xuống từ trên lưng Tra Nhĩ, dùng cảm giác quét trên diện rộng, nhưng ngoại trừ bầy kiến đó, gần chỗ này cũng không có sinh vật trọc hóa nào khác, ít nhất không có sinh vật trọc hóa nào đủ để tạo thành uy hiếp.

Lúc này, những người còn lại cũng đã đi đến, Nặc Á hỏi: “Linh, vì sao dừng lại? Bầy kiến đang ở không xa phía sau rồi.”

“Tôi biết.” Thiên Lý nghiêng đầu nhìn lên đỉnh núi, đáy lòng cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ.

“Sao không chạy tiếp?” Các thành viên Âm Các cũng đi tới.

Tất cả thành viên Ngu Giả đều nhìn Thiên Lý, những người khác cũng nhìn theo, chỉ thấy một bóng dáng gầy gò đưa lưng về phía họ, đón gió đứng yên, không biết đang tự hỏi gì.

“Chúng tôi phải đi trước đây.” Sa Hạt không nhịn được lên tiếng, “Bầy kiến biến dị có lực sát thương kinh người vào buổi tối, tốt nhất nên đi tránh trước.”

Thành viên Ngu Giả gật đầu, không ngăn cản.

Thành viên Âm Các đang định rời đi, Thiên Lý đột nhiên mở miệng: “Tạm thời ở lại tại chỗ.”

“Gì cơ?” Sa Hạt sững sốt.

“Tạm thời ở lại tại chỗ.” Thiên Lý lặp lại lần nữa.

Băng Xà cười lạnh: “Cô cho rằng cô là ai? Dựa vào đâu để ra lệnh chúng tôi?”

Sắc mặt đám người Xích Cừu phút chốc âm trầm xuống.

Sa Hạp vội nói: “Băng Xà, không được vô lễ. Tôi nghĩ Linh cũng không phải ra lệnh mà là có ý khác.”

“Không, tôi đúng là ra lệnh!” Thiên Lý không chút do dự nói, “Ở lại tại đây, đừng làm bừa.”

Sắc mặt thành viên của Âm Các đều thay đổi, trong mặt đều lộ ra ánh nhìn không tốt.

Thành viên Ngu Giả cũng liếc nhìn nhau, không hiểu rõ lắm. Họ rất rõ tính cách của Thiên Lý, bình thường tuy không nhiều lời, nhưng xử sự trầm ổn, tuyệt đối không phải loại người kiêu ngạo tùy hứng.

Nếu cô nói vậy, sẽ có lý do của cô.

Nhưng mà, rốt cuộc là vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Khe núi Hoan Nhạc khủng bố (4)

Phút chốc, không khí giữa hai bên trở nên căng thẳng. Mà ngay lúc này, bảy kiến phía sau đã thông thả di chuyển lên mấy chục mét.

“Đừng nhiều lời nữa, Sa Hạp, chúng ta đi thôi!” Băng Xà cất bước định nhanh chóng rời khỏi đây.

“Nếu mấy người không muốn sống nữa thì cứ việc đi tiếp.” Tiếng Thiên Lý lại truyền tới.

“Ý cô là sao?” Sa Hạp lạnh lùng hỏi

Thiên Lý chỉ nói hai chữ: “Khỏi độc.”

Trên đó là dốc Thiêm Tiệm Hải (chia trời và biển) nổi tiếng của đỉnh Thái Vân, với vô số hang động tự nhiên, sau khi được nhân công đào thông qua, du khách có thể đến và đi xuyên qua núi, trải nghiệm khoái cảm cực hạn.

Ban ngày, Thiên Lý còn cảm giác được ở đó có vài sinh vật trọc hóa qua lại, nhưng đến tối thì không còn một vật sống nào cả. Điều này rất bất thường, phải biết rằng có rất nhiều sinh vật thích hoạt động vào ban đêm. Nếu không phải thấy bảy kiến đột nhiên dừng bước, cô cũng sẽ không lưu ý đến tình huống đặc biệt ở trên.

Nếu trong lúc chạy trốn mà lại cầm đầu chạy vào giữa một khu vực đầy khói độc, thì kết quả chỉ có một: toàn quân bị diệt.

Chỉ có thể nói người âm thầm thiết kế việc này rất nham hiểm, mục đích cuối cùng của gã ta không phải là thu hút bảy kiến, mà là muốn đưa mọi người vào giữa khói độc.

“Khỏi độc?” Không chỉ đám người Âm Các sửng sốt, mà cả thành viên của Ngu Giả cũng cảm thấy kinh dị.

Thiên Lý trả lời: “Mấy người còn nhớ ghi chép về dốc Thiêm Tiệm Hải không? Giữa sườn dốc có sinh trưởng một dải nhưng Dạ Quang lớn, đến đêm sẽ lóe ra ánh sáng màu trắng bạc nhàn nhạt giống như bầu trời đầy sao, du khách ngồi tàu con thoi xuyên qua đó, tựa như đang chậm rãi bước đi trong trời sao của vũ trụ.”

“Vậy thì sao?”

“Cây nhưng Dạ Quang có một đặc tính, đó là khi trời vừa tối sẽ ‘hô hấp’.” Thiên Lý tiếp tục nói “Vào ban đêm chúng sẽ tỏa ra một mùi thơm mê người, trong mùi thơm đầy lại có độc tố, nên không thể hít vào quá nhiều. Mà đây lại chỉ là đặc tính của chúng trước khi bị trọc hóa thôi.”

“Ý của cô là nhưng Dạ Quang ở dốc Thiêm Tiệm Hải đã biến thành ma thực?”

“Tôi chỉ biết một điều là ngay cả bảy kiến trọc hóa cũng không dám mạo hiểm tiến vào thôi. Thú trọc hóa bình thường không phải đối thủ của bảy kiến, bởi vì số lượng kiến ấy đủ để giết chết phần lớn thú trọc hóa cao cấp, nên tôi cũng không cho rằng chúng đang sợ một loại thú nào đó.”

Nghe vậy, ai nấy cũng đều lộ vẻ trầm tư.

Thiên Lý dừng lại một chút, nói tiếp: “Giờ các anh tin tưởng tôi, không tiến về phía trước nữa, hay vẫn muốn kiên trì mạo hiểm?”

Các thành viên Âm Các đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Sa Hạp nói: “Tiếp theo cô có kế hoạch gì không?”

“Sa Hạp, anh tin tưởng lời cô ta nói sao?” Băng Xà không nhịn được ngắt lời.

“Suy đoán của cô ấy có độ tin cậy rất cao, chúng ta không thể mạo hiểm.” Sa Hạp trả lời, “Mặt nạ phòng độc thô sơ của chúng ta không thể bảo vệ chúng ta hoàn toàn, một khi hít phải quá nhiều khí độc, rất khó để chắc chắn rằng có bị nguy hiểm đến tính mạng hay không.”

Băng Xà mấp máy miệng, im lặng.

Sa Hạp lại hỏi: “Bầy kiến ở ngay phía sau chúng ta, nếu ta đứng yên một chỗ, nhất định sẽ bị chúng bao vây. Linh, kế hoạch của cô là gì?”

“Đổi tuyến đường, chúng ta sẽ đi vòng qua sườn núi, băng qua chiếc cầu treo.”

Lần này không ai có ý kiến gì, mọi người không trì hoãn nữa, cùng nhau nhảy xuống đài quan sát, chạy như điên về phía chiếc cầu treo.

Trước khi đi, Thiên Lý nhân lúc không ai chú ý, lặng lẽ thu lại “Nguyên Chi 50” trên vách đá (linh khí thử độ ô nhiễm của không khí, xuất hiện ở chương “Rừng rậm nửa trọc hóa”). Trước đó chỉ là suy đoán của cô, nhưng đến khi dùng linh khí này, cô có thể chắc chắn rằng trên đó có khói độc. Cảm giác quét qua diện tích sinh trường của nhung Dạ Quang, cô có thể phỏng đoán đại khái phạm vi có khói độc. Nhất định không thể đi qua dốc Thiên Tiệm Hải, nhưng nếu đi qua cầu treo, trực tiếp xuyên qua đường hầm tiến thẳng vào trong thành thì được.

Dốc Thiên Tiệm Hải thực chất là một ngọn núi độc lập lơ lửng giữa vách đá, tức là “núi trong núi”. Du khách có thể ngồi phi thuyền xuyên qua vách đá vào thành, hoặc có thể đi bộ ngang qua chiếc cầu treo hẹp dài để tiến vào.

Hai chiếc cầu treo đều dài hơn 1000m, treo lơ lửng giữa vách núi, bị sương mù bao phủ quanh năm, lúc nào cũng đung đưa trong gió, vô cùng hiểm trở. Trước kia nếu muốn đi qua cầu treo, sẽ có biện pháp bảo đảm an toàn tuyệt đối; nhưng hiện tại, thử thách thách không chỉ là lá gan của mọi người nữa.

Nhóm Thiên Lý vừa chạy, bầy kiến cũng di chuyển theo. Chỉ cần không phải đi lên, bầy kiến cũng không sợ hãi tí nào, tốc độ dần nhanh hơn.

Cầu treo chỉ đủ để một người đi qua, không thể đi song song một lúc hai người, nhưng kết cấu ổn định, dây xích cũng rất chắc chắn.

Từng người một bước lên cầu treo, thân cầu đung đưa, ai nấy đều đứng không vững, chỉ có thể vịn lên dây xích bảo vệ hai bên mà cẩn thận di chuyển. Bởi thế, tốc độ tiến lên hơi chậm, mà bầy kiến sau lưng đã sắp tới gần.

Thiên Lý nằm trên lưng Tra Nhĩ quay đầu lại, yên lặng tính toán khoảng cách giữa họ và bầy kiến. Với tốc độ bây giờ, đến lúc họ chỉ mới qua được nửa cầu thì bầy kiến đã đuổi tới rồi.

“Mọi người tăng tốc!” Nặc Á cao giọng hô, hiển nhiên anh ta cũng đã ý thức được nguy cơ đang cận kề.

Nhưng trên cầu treo, mọi người muốn mau cũng không thể mau nổi. Phía dưới là vực sâu vạn trượng, chỉ cần vô ý một chút cũng sẽ rơi xuống, tỷ lệ sống là cực kỳ thấp. Thần kinh ai nấy căng ra, cẩn thận đi từng bước từng bước một.

Rất nhanh, bầy kiến đã bò lên cầu treo, tốc độ di chuyển cũng bị ảnh hưởng, nhưng vẫn nhanh gấp đôi gấp ba nhóm Nặc Á.

Thành viên đi cuối cùng của Âm Các – Hòa Hồ – dường như nghe thấy tiếng sột soạt dây đặc sau lưng, anh ta kinh hồn bạt vía, mồ hôi lạnh thi nhau chảy ròng ròng.

Anh ta xoay mạnh người, hướng về con đường đã đi, hô lên với mọi người sau lưng: “Mọi người đi nhanh lên, tôi ở lại phía sau cản đường.”

Anh ta là dị năng giả hệ lửa, thích hợp tấn công phạm vi lớn, vừa vặn có thể đối phó bầy kiến. Trên cầu treo chật hẹp, bầy kiến nhất định không thể phá được bức tường lửa của anh ta.

Nhưng anh ta lại quên mất một điều, trong trường hợp gió lớn như vậy, lực công kích và lực chống chế ngọn lửa sẽ bị giảm xuống mấy lần.

“Tôi cũng ở lại.” Đứng thứ hai từ dưới lên là Ô Tặc cũng nói thế. Anh ta là dị năng giả hệ gió, hoàn cảnh này rất có lợi với anh. Nhưng một khi anh ta tấn công, cầu treo sẽ càng đung đưa hơn, vừa gây tổn thương kẻ địch lại vừa đẩy người phe mình vào tình thế nguy hiểm.

Lúc này, bầy kiến cách mọi người không tới 100m, chỉ cần hai phút là có thể đuổi kịp.

Ô Tặc cùng Hòa Hồ đều tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Đúng lúc này, một giọng trong trẻo truyền tới: “Ô Tặc, Hòa Hồ, không cần đối chiến, trực tiếp chặt đứt cầu treo!”

“Cái gì?”

Lời này vừa nói ra, tất cả đều kinh ngạc. Chặt đứt cầu treo? Đây không phải là tự tìm đường chết sao?

“Tin tôi, chặt đứt cầu treo.” Thiên Lý lại hô, “Tất cả mọi người nắm chặt dây thừng, chúng ta trực tiếp đu qua bên kia.”

“Cô nói đùa gì vậy?” Bàng Xà hô to, “Dùng tốc độ như vậy mà đâm vào trên vách đá dựng đứng thì không chết cũng thương nặng.” (Lăng: tui là tui ghét bé Bàng Xà này đó nghe!)

“Không kịp để giải thích nữa, Ô Tặc, nhanh!”

Ô Tặc cắn răng, ánh mắt nghiêm nghị, một tay nắm chặt dây xích, tay còn lại tập trung năng lượng, sau đó hung hăng giơ vũ khí chém vào dây xích.

Dây xích vô cùng rắn chắc, một đòn nặng thế giáng xuống cũng chỉ bị nứt một khe nhỏ. Ô Tặc lại tiếp tục điên cuồng chém xuống chỗ nứt đó.

Hoà Hò tròn mắt há mồm nhìn, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Đề tôi!” Xích Cưu lướt qua mấy người, đến cạnh Ô Tặc, lạnh lùng nhìn Hoà Hò, “Tránh ra đi, tự mình nắm chặt dây xích, lát nữa cậu có việc gì tôi cũng không cứu đâu.”

Nói xong, nhấc vũ khí lên, tụ lực lại tấn công, “cheng” một tiếng, dây xích một bên đã đứt.

“Điên rồi, điên hết cả rồi!” Hoà Hò thì thào tự nói.

Có vẻ đám người Ngu Giả này đã tin Linh đến mức mù quáng, ngay cả hành vi điên cuồng như vậy mà cũng làm được!

Dưới tình huống này, thành viên Âm Các cũng không làm gì được, chỉ có thể nắm chặt dây xích, chuẩn bị sẵn sàng.

Một đôi mắt tỏa ánh lục từ từ hiện ra trong bóng tối, như con quỷ đến từ địa ngục âm u, tiếng sột soạt khiến người ta nổi da gà.

Con sóng triều đen đặc cách đám người Xích Cưu không tới 5m.

“Mọi người chuẩn bị, đứt này!” Xích Cưu hô to một tiếng, chém xuống đao cuối trước khi bày kiến bao vây. “Lách cách”, cầu treo dài thế mà lại đứt đoạn, bày kiến nghiêng xuống ngay trước mắt Xích Cưu, rơi lướt qua người anh ta.

Mọi người nắm chặt dây xích, đu thẳng vào vách đá, gió tấp vào hai tai, vù vù như dao cắt.

“Aaaa --” Có người kêu lên chói tai, chờ đợi cảm giác đau đớn khủng khiếp khi đụng vào vách đá. Nhưng lạ kỳ thay, cầu treo lướt qua chỗ thấp nhất, rồi lại bắt đầu đu ngược lại, tựa như phía trước là khoảng không vậy.

Đu lên độ cao nhất định, cầu treo rơi xuống, đụng đưa mấy lần mới từ từ dừng lại, chỉ hơi lay trong gió.

“Được rồi, mọi người cẩn thận chút, chúng ta leo lên.” Nền cầu treo là nền bậc, tạo thành từ từng khối kim loại đặc thù, vừa nhẹ vừa rắn chắc, giữa các bậc có khe hở, tựa như một cái thang, vừa vặn phù hợp để leo lên. Đừng nói là dị năng giả, ngay cả Tả Miện chỉ có tố chất của người bình thường cũng không làm khó được, chỉ cần cẩn thận mỗi gió to thỉnh thoảng thôi đến.

Từng người trèo lên hành lang, là hết người ra, kẻ ngồi gãi nằm, không chút hình tượng nào.

“Quá kích thích đi đấy chứ?” Bạch Sur vỗ ngực, vừa thờ vừa nói.

Những người còn lại cũng nhìn nhau im lặng, cùng cảm động.

Nghỉ một lát, Sa Hạc không nhịn được hỏi: “Linh, làm sao cô biết cầu treo sẽ không đập vào vách đá? Trời tối đen như vậy, cho dù có thị lực của dị năng giả linh giác cũng không nhìn xa được như vậy chứ?”

Thiên Lý thần nhiên đáp: “Trước đó mấy người không xem kỹ bản đồ sao? Dốc Thiên Tiệm Hải có dạng phễu, như được treo lên trời trong mây mù, nên mới có tiếng là “thành Huyền Không” (tòa thành lơ lửng).”

Lúc này mọi người mới chợt hiểu ra.

Nhưng cũng có mấy người tỉ mỉ ý thức được, đây không chỉ là vấn đề bản đồ, dưới tình huống khẩn cấp như vậy, cô bé này vẫn có thể tỉnh táo như thế, phán đoán chuẩn xác, lại đầy gan dạ, hoặc nên nói là... điên cuồng! Ngay cả hành động chém đứt cầu treo như thế cũng làm được, không thể không khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Hơn nữa trước đó, chỉ vón vện từ chút dấu vết đã có thể phỏng đoán được nguy hiểm phía trước, quyết đoán thay đổi tuyến đường. Dù cô có đoán sai, những người khác cũng chỉ có thể đánh giá cao cô mà không thấp được.

Khó trách cô bé có thể phá hủy thành thị ngầm trong nguy ngập, cũng thành công cứu được nhiều người như thế, quả thật bộ óc tỉnh táo sáng suốt đó không phải là thứ người thường có thể sở hữu.

“Được rồi, mọi người tìm chỗ an toàn để nghỉ ngơi đi, bổ sung thể lực để mai đi vây giết bày kiến.” Sa Hạc nói với đồng bạn.

Hôm sau, thành viên hai đội tập hợp, Sa Hạt hỏi: “Linh, các cô không đi cùng chúng tôi xuống dưới sao?”

“Không, chúng tôi sẽ tiếp tục đi lên, chia nhau ra làm việc mới đây nhanh được tiến trình nhiệm vụ.” Đây là quyết định mà hôm qua họ đã bàn bạc, ban ngày gần như bày kiến đều ở trong ổ, dị năng giả chỉ cần chuẩn bị đầy đủ là có thể dụ chúng ra mà giết.

“Vậy được rồi, tạm thời chia nhau ra vậy, gặp lại trên đỉnh sau.” Sa Hạt lên tiếng tạm biệt nhóm Ngũ Giả, dẫn người của mình rời đi.

Đi được mấy chục mét, Thiên Lý đột nhiên nói: “Lúc đi qua dốc Thiên Tiệm Hải, nhớ đeo mặt nạ phòng độc, có lẽ ban ngày khói độc đã tán đi rồi, nhưng để phòng ngộ nhỡ thì vẫn nên cẩn thận.”

“Cảm ơn.” Nhóm Sa Hạt rất thành khẩn, ngay cả Băng Xà vốn có ý kiến với Thiên Lý cũng nhận món tình này.

Ngoài thành Huyền Không là cửa vào dốc Thiên Tiệm Hải. Thành viên Âm Các tiến vào lầu Khôi Thủy từ lối đi tối mờ. Lúc ra khỏi lầu Khôi Thủy, họ lập tức hoảng sợ bởi cảnh tượng đó: Chỉ thấy trên mặt đất tràn đầy thịt thối và xương cốt vỡ vụn quện lại với đất; nhưng Dạ Quang vốn xám nhạt cũng nhuốm một màu đỏ thẫm, trở nên diêm dúa lạ thường dưới ánh mặt trời.

Cảnh đẹp như trời sao mộng ảo trong truyền thuyết bị hơi thở chết chóc nồng nặc bao phủ, hoàn toàn trở thành một mảnh đất tử vong.

“Nơi đây quả nhiên bị nhưng Dạ Quang trọc hóa xâm lấn...” Sa Hạt thì thào.

Giờ thành viên Âm Các mới thật sự ý thức được họ đã khó khăn tránh được một kiếp lâm vào cảnh ngộ hiểm nguy, nếu không có Linh ngăn cản, tối qua chính là ngày cuối của họ.

Ôn này, quả thật đã nặng lại càng nặng hơn.

Nhưng rốt cuộc đây là kế hoạch của ai? Kẻ đó quả thực muốn đẩy họ vào chỗ chết, đây là một tổ chức hay một người nào đó nhằm vào họ? Chẳng lẽ ngay từ đầu nhiệm vụ này chỉ là một lớp vỏ bọc?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Khe Hoan Nhạc khủng bố (5)

Nhóm Thiên Lý tiếp tục trèo lên, đã mấy lần bị thú trọc hóa tấn công, nhưng cũng không có con nào xuất hiện đàn đàn lũ lũ như bày kiến nên đều khá dễ dàng bị giải quyết. Điều duy nhất đáng chú ý đó là, trừ đàn chim lửa gặp được lúc mới tiến vào đỉnh Thái Vân ra, những sinh vật trọc hóa khác đều là côn trùng.

Côn trùng có cấp bậc khá thấp, hoàn toàn không thể sinh tồn trong thời gian dài tại vùng trọc hóa. Thế mà, côn trùng ở đây lại thích nghi cực tốt, hơn nữa phần lớn trong bọn chúng đều có tập tính quần cư. Dù có thường xuyên tự giết nhau, nhưng so với số lượng cực lớn, chút hao tổn kia quả thật quá bé nhỏ, ngược lại còn làm tăng lên thực lực toàn thể bọn chúng.

Côn trùng với số lượng lớn càng nguy hiểm hơn dã thú.

Trừ sinh vật trọc hóa ra, mọi người còn phải đề phòng cả sát thủ không biết ẩn nấp ở đâu. Kẻ âm mưu hại họ thua keo này ắt sẽ bày keo khác. Tại đỉnh núi trọc hóa nguy hiểm tầng tầng lớp lớp này, chỉ sơ sẩy một chút thôi, lập tức sẽ chết.

Trước đó Thiên Lý chia ra hành động với thành viên Âm Các cũng vì có tính toán của mình, cô muốn biết mục tiêu chủ yếu của đối phương là ai. Nếu là

Âm Các, vậy không liên quan đến họ; nếu là họ, vậy kẻ ẩn nấp kia rất có thể chính là thế lực thành thị ngầm.

Đêm, thành viên Ngũ Giả dần chìm hết vào giấc ngủ, người gác đêm đầu tiên là Ô Tặc.

Thiên Lý không ngủ, ban ngày cô dùng cảm giác thăm dò qua mấy khu vực khả nghi, nhưng không hề phát hiện ra bất cứ nhân vật đáng ngờ nào. Hiện tại, tạm thời có ba khả năng: Một là mục tiêu của đối phương là Âm Các, vậy nên mới không theo đuôi họ; hai là chúng tấn công một lần rồi thôi, không ham chiến; ba là chúng hiểu rất rõ cô, biết cô có năng lực thăm dò đặc thù, giám sát quá gần sẽ dễ bị phát hiện, nên ẩn nấp ở nơi cách họ rất xa, đợi cô ngủ rồi sẽ tìm thời cơ ra tay.

Thiên Lý nhắm mắt lại, nhưng thần kinh lại căng ra. Suy nghĩ cẩn thận, e là kẻ ẩn nấp rất quen thuộc địa hình nơi đây, nếu không tuyệt đối không dám giữa đêm nhảy từ vách đá lên chạy trốn. Nói cách khác, trước đó, chúng đã dò xét qua đỉnh Thái Vân; còn về việc chúng có phải người đi dò xét nơi khác hay không, tạm thời không rõ được. Nhưng ít nhất, có một chuyện rất rõ ràng: nhiệm vụ lần này đã bị mưu tính từ trước. Có thể tuyên bố được loại hình nhiệm vụ lớn này, địa vị của kẻ làm chủ sau màn kia hẳn nhiên là rất cao.

Thiên Lý nhũ mào, tâm trạng hơi nặng nề.

Lúc này, một ngón tay đưa qua, vuốt nhẹ đôi mày đang nhíu lại của cô, cũng dùng đầu cọ xát bên tai cô.

Thiên Lý cười cười, giữ chặt tay Tra Nhĩ.

Đột nhiên, cô mở mắt ra, trở mình bật dậy.

Có người đến, là hai người.

Thiên Lý nói nhỏ: “Tra Nhĩ, đi thôi.”

Tra Nhĩ hừ hừ vài tiếng, gọn gàng linh hoạt ném Thiên Lý lên lưng mình.

“Hai em làm gì vậy?” Ô Tặc đang gác đêm vội hỏi.

“Kẻ ám toán chúng ta hôm đó lại xuất hiện, giờ đang có hai người đến, gọi mọi người dậy, đề cao cảnh giác, chúng tôi đi bắt người.”

“Cẩn thận một chút.” Ô Tặc dặn dò hai người một tiếng, rồi đi gọi những đồng bạn khác dậy.

“Bị phát hiện rồi.” Thiên Lý hơi giật mình, đôi phương nhảy cảm ngoài dự đoán, hai người họ vừa rời khỏi trại đã quyết đoán xoay người chạy trốn, rất mau lẹ.

Tra Nhĩ tăng tốc đuổi theo. Hai kẻ ẩn nấp này chia nhau hai đường, một kẻ tiếp tục leo lên trên, một người chui vào mê cung hang động.

Thiên Lý không chút do dự, quyết định đuổi theo kẻ ẩn nấp chạy lên trên kia. Điều kiện của mê cung hang động rất phức tạp, lại nhiều bầy sinh vật trở hóa, thành viên Ngũ Giả cũng phải xem xét xem ngày mai có nên đi vào đó thăm dò không.

Trung tâm mê cung thông lên đỉnh núi, nhưng lên đó còn phải đi qua không gian Ảo Ảnh và đại sảnh bên trong cánh cửa Vĩnh Hằng.

Mà Thiên Lý và Tra Nhĩ lại lựa chọn lối vòng quanh co từ vành ngoài lên, không lâu sau, họ đã đến không gian Ảo Ảnh.

Không gian Ảo Ảnh, thực chất là ảo ảnh được chế tạo bởi dụng cụ. Căn cứ vào sự thay đổi của ánh sáng và thời tiết, máy tính sẽ chiếu ra đủ loại cảnh sắc: từ non nước mây trời, đến thác, hoa rồi động vật, hơn nữa còn ở trạng thái động. Đồng thời, du khách cũng có thể tự sáng tạo: chỉ cần vẽ gì mình thích lên màn hình, xung quanh sẽ xuất hiện ảo ảnh tương ứng, có thể di chuyển trên không, tồn tại trong khoảng thời gian gần một tiếng.

Nhưng không gian Ảo Ảnh hiện tại đã thành một tòa kiến trúc bình thường không chút sức sống, tất cả ảo ảnh đều đã biến mất, trở lại dáng vẻ tàn phá chân thật.

“Đợi chút...” Thiên Lý chưa kịp nói xong, Tra Nhĩ đã cõng cô xông vào đài vẽ hình lộ thiên của không gian Ảo Ảnh.

Kẻ ẩn nấp giờ chỉ cách họ tầm vài trăm mét, với tốc độ của Tra Nhĩ, trong vòng hai phút là có thể bắt được. Nhưng lạ một điều là, lúc hai người họ bước lên đài vẽ hình lộ thiên, chẳng hiểu vì sao kẻ ẩn nấp để truy tìm họ lại đột nhiên biến mất.

Điều này không khỏi khiến Thiên Lý kinh ngạc, phải biết rằng ẩn thân là vô ích đối với cảm giác của cô. Trừ phi kẻ đó giống với dị năng giả phân giải mà cô gặp phải lúc rời thành Thánh Ấy, có thể dung nhập hoàn toàn hòa mình vào trong không khí. Nhưng dao động dị năng của kẻ ẩn nấp lại khác hẳn, có khuynh hướng thuộc dòng tốc độ.

Vậy, hẳn ta đã biến mất như thế nào?

Tra Nhĩ dừng lại, tò mò đi dạo khắp nơi.

Nếu Thiên Lý có một đôi mắt bình thường, cô sẽ thấy từng sinh vật bé nhỏ như được sinh ra từ ánh sáng đang chuyển động quanh mình, đi qua chỗ nào là để lại một vệt sáng ở chỗ đó, xinh đẹp như ảo mộng trong đêm đen.

Tra Nhĩ thò tay chọc chọc, sinh vật nhỏ nhẹ nhàng tán ra sau đó lại dần dần tụ hợp lại, như vô hình vô chất vậy.

“Tra Nhĩ, anh nhìn thấy gì?” Thiên Lý phát hiện được động tác của hắn, hỏi.

“Rất nhiều vệt sáng.”

“Vệt sáng?” Thiên Lý dùng cảm giác dò cẩn thận, trong ngoài kiến trúc đều im ắng, dường như chỉ còn mỗi hai sinh vật là cô và Tra Nhĩ, kẻ truy kích trước đó cũng biến đâu mất tăm hơi.

Không gian Ảo Ảnh đã bị phá hủy, không thể có ảo ảnh nào xuất hiện nữa. Tra Nhĩ lại nhìn thấy gì? Vì sao cảm giác của cô lại không “nhìn” thấy được?

Nồng độ trục khí xung quanh đây cao gấp mấy lần mấy tầng dưới, có phần không phù hợp. Theo lý thuyết, địa thế càng cao thì trục khí càng loãng, vì sao ở đây trục khí lại nồng như vậy?

Xem ra quanh họ quả thật có vật gì đó, hơn nữa là thứ cô không “nhìn” thấy được.

“Tra Nhĩ, vật anh nhìn thấy có hình gì?” Thiên Lý dò hỏi.

Tra Nhĩ ngồi xổm xuống, dùng móng tay quẹt trên đất, vẽ ra hình dạng của sinh vật. Thân thể hình giọt nước, có mọc hai đôi cánh, trông khá giống chuồn chuồn.

Thiên Lý nhú mày, đây rõ ràng là một loài sinh vật, vì sao cô không cảm giác được?

Nghĩ một lát, đang định hỏi tiếp, cô bỗng phát hiện Tra Nhĩ vốn đang ở bên cạnh đã biến mất.

Tìm Thiên Lý chợt ngừng đập, cô bật dậy.

“Tra Nhĩ!” Cô tìm khắp nơi, không hề thấy dấu vết. Tra Nhĩ đột ngột biến mất hoàn toàn, hết như kẻ ẩn nấp truy kích họ.

Chuyện gì đã xảy ra?

“Tra Nhĩ!” Thiên Lý không từ bỏ, chạy một mình trên đài vẽ hình trống trải tĩnh mịch.

Cô biết xung quanh chắc chắn có vật gì đó, nhưng cô không nhìn thấy gì cả, giờ phút này cảm giác dường như đã mất đi tác dụng vốn có của nó.

Nỗi sợ không tên chiếm cứ lòng cô.

“Khả Khả, con còn chờ gì vậy?” Một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên bên tai.

Thiên Lý cả kinh, xoay mạnh người lại. Một bàn tay to ấm áp chạm vào má cô, như đang an ủi cô vậy.

“Khả Khả, con có khỏe không?”

Cô nhớ rất rõ giọng nói này, giọng người cha kiếp trước của cô.

Thiên Lý vươn tay, muốn xác nhận.

“Tiểu Thiên Lý.” Đằng sau lại truyền tới một giọng nói quen thuộc khác.

Là người cha kiếp này của cô.

“Vì sao không đi cứu cha? Để cha bị đàn thú này cắn xé mà chết?”

Người Thiên Lý cứng ngắc, ngón tay khẽ run.

“Con nói đi!”

“Không... không phải...” Thiên Lý ôm lấy cái trán đau đớn, trong đầu hiện lên một mớ hình ảnh lộn xộn.

Trí nhớ của cô tựa như một cái hộp Pandora, sau khi mở ra không phải là niềm vui, mà là bi thương đã bị vùi lấp đi.

Lý trí nói cho cô biết, cô nhất định đã sa vào một ảo ảnh nào đó có cường độ vượt xa ảo thuật của A Nhĩ Đế Tư, nó có thể tái hiện lại phần giấu sâu bên trong trí nhớ. Nếu hai mắt cô không mù, nhất định cô có thể thấy rõ được gương mặt và nụ cười của hai người cha.

Thiên Lý không ngừng nhắc nhở mình phải tỉnh táo, nhịn cơn đau kịch liệt ở đại não, tập trung tinh thần tiếp tục tìm kiếm bóng dáng của Tra Nhĩ.

Có lẽ hấn biến mất có liên quan đến ảo ảnh, nếu như nó có thể tái hiện lại hình ảnh, đương nhiên cũng có thể che giấu đi hình ảnh. Thậm chí ngay cả cảm giác của cô cũng có thể lừa gạt, rốt cuộc những sinh vật giống như chuồn chuồn này là gì vậy?

Thiên Lý ôm cánh tay, đầu đau muốn vỡ ra, cơ thể khẽ run lên trong gió đêm.

Cẩn rằng, cô nhấc chân chạy bước nhỏ. Cô phải lập tức rời khỏi khu vực này, nếu không đồng hình ảnh không ngừng đổ vào đầu cô này sẽ làm cô điên cuồng.

Cảm giác trở nên hỗn loạn, Thiên Lý mất phương hướng, chạy tới rìa hình ảnh. Vòng bảo hộ an toàn ở chỗ đó đã bị hỏng, một khi trượt chân sẽ trượt xuống sườn núi.

Nhưng cô không hề phát hiện, một chân đột nhiên đập vào khoảng không, lúc sắp nghiêng người ngã xuống, một cánh tay đầy sức mạnh đã kéo cô lại, ôm chặt cô vào lòng...

Sau khi vẽ hình sinh vật, Tra Nhĩ quay đầu chờ Thiên Lý khen ngợi, ai ngờ quay đầu một cái đã chẳng thấy người đâu.

Hắn nhảy dựng lên, thét: “Thiên Lý!”

Bốn phía vọng lại tiếng vang. Sắc mặt hắn trở nên dữ tợn, giậm chân một phát, tung mình nhảy lên, xuyên qua bầy sinh vật nhỏ, nhảy lên tầng cao nhất của tòa kiến trúc. Nhảy lên rồi, hắn lập tức thấy Thiên Lý đang đi trên đài vẽ hình.

Mắt Tra Nhi sáng lên, lại nhảy xuống, muốn chạy nhanh tới bên Thiên Lý, ai ngờ vừa vào trong phạm vi bầy sinh vật nhỏ, bóng dáng quen thuộc lại biến mất. Không chỉ vậy, trước mặt hắn xuất hiện rất nhiều hình ảnh những người xa lạ, trong đó có cả Lai Dịch - kẻ khiến hắn bộc phát sự điên cuồng, khung cảnh xung quanh cũng thay đổi liên tục.

Tra Nhi thử nhe răng với Lai Dịch, bắt đầu công kích hắn ta. Bóng Lai Dịch nhanh chóng biến mất, trên mặt Tra Nhi lộ vẻ hoang mang.

Ngay sau đó, hắn thấy Thiên Lý.

Thiên Lý mặc một chiếc áo mỏng, đứng bên cửa phòng tắm, cầm khăn mặt cười với hắn: “Tra Nhi, tắm không?”

Tra Nhi nhếch môi, kích động chạy tới, chạy đến nửa đường đột nhiên dừng lại, bởi vì Thiên Lý đưa lưng về phía hắn, cởi áo mỏng ra, lộ ra cơ thể trần trụi mảnh mai.

Cô quay đầu, cười khê.

Lòng Tra Nhi rung động, đến bên người Thiên Lý, cẩn thận chọc chọc lưng cô. Đã rất lâu hắn không được tắm cùng Thiên Lý rồi, hắn không rõ tất cả trước mắt có phải thật hay không.

Từ đầu ngón tay truyền tới xúc cảm trơn mượt, Tra Nhi lặng lẽ vươn tay ôm lấy cô, dùng mặt cọ cọ vào da thịt cô. Thiên Lý cũng xoay ôm lại hắn, dịu dàng hôn lên má, mắt, mũi, rồi rơi xuống môi hắn.

Mắt Tra Nhi lóe sáng, đuôi đầu lưỡi ra liếm liếm, bỗng, hắn ngừng động tác lại, mặt sa sầm xuống. Người trong lòng không có nhịp tim đập, cũng không có cái mùi quen thuộc.

Cô ta không phải là Thiên Lý!

Tra Nhi giận dữ, đuôi móng tay sắc nhọn ra, đang định giết chết cô ta thì lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc ấy, lại không nỡ ra tay. Nếu tổn thương đến Thiên Lý thật, hắn sẽ phải hối cả đời. Dù chỉ có khả năng 0.01%, hắn cũng không muốn mạo hiểm.

Tra Nhi thu tay lại, không chút do dự đẩy cô ta ra, nhảy vọt lên đỉnh tòa kiến trúc. Khi hắn nhìn thấy Thiên Lý lần nữa, thì sợ hãi phát hiện rằng cô đang chạy ra sát rìa vách núi.

Di chuyển trong chớp mắt, Tra Nhi kéo Thiên Lý đã treo nửa người trên trời về trong lòng.

Là cô.

Mùi vị quen thuộc, nhịp tim quen thuộc, thân nhiệt quen thuộc

Nhưng Thiên Lý trong lòng hắn lại không ngừng giãy dụa, dường như đang hoảng sợ.

“Thiên Lý, Thiên Lý.” Tra Nhi kêu bên tai cô.

“Buông ra.” Thiên Lý đẩy Tra Nhi ra, vẻ mặt đau đớn.

Cô ngửi thấy hơi thở quen thuộc, nhưng vẫn liên tục giãy dụa. Bởi trong ảo ảnh, bất kể là khứu giác, thính giác hay xúc giác, đều có thể bị lừa, nên lúc này, theo bản năng cô vẫn cho đây là giả.

Tra Nhi vẫn không hề buông tay ra, để mặc cho cô đẩy.

Đột nhiên, một tay hắn ôm lấy eo cô, một tay ép chặt ót cô, hôn lên môi cô.

Người Thiên Lý cứng đờ, cảm giác được một đầu lưỡi ẩm áp chui vào trong miệng cô, mang theo an ủi, quyến luyến, cùng với chút khát vọng.

“Thiên Lý, Thiên Lý...” Tra Nhi rời môi cô, giọng khàn đi, mang chút tình ý. Từng nụ hôn lướt qua má, mắt, mũi cô, giống động tác của Thiên Lý ảo ảnh, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều khát vọng.

“Tra Nhi, đừng... như vậy.”

Lúc này Thiên Lý mới xác định người bên cạnh là Tra Nhi, nhưng hắn đang làm gì vậy? Người cô ngã ra sau, muốn tách rời khỏi nhiệt tình như lửa bùng của hắn.

Tra Nhi không thềm để ý, vui vẻ không muốn buông tay, ngậm chặt môi cô, một lần nữa hôn cô.

Đầu bị cố định chặt, trước mặt Tra Nhĩ như con dã thú, Thiên Lý không trở nổi tay, chỉ có thể mặc cho hấn làm. Động tác của Tra Nhĩ thô lỗ, mót đến mức mỗi cô đau nhức, eo cũng bị siết đến tê mõi.

Thiên Lý không nhìn được, phiền muộn nhấc chân đá hấn.

Tra Nhĩ thấy cô không gãy dựa như hồi nãy nữa, tiện tay ôm ngang cô lên, ngồi cùng cô bên vách núi, ôm lấy cô không chịu buông tay. Cơ thể hấn như vùi nước mỡ van, bành trướng mạnh mẽ. Nhưng hấn không biết phải làm gì, chỉ có thể gọi tên Thiên Lý không ngừng.

Thiên Lý thờ dãi, cam chịu dựa vào lòng hấn, dưới móng cảm giác rõ được thay đổi của hấn, người cô không dám nhúc nhích một chút nào.

Trời đêm u ám, ánh sáng vờn quanh, trên đỉnh núi hiem trở, hai bóng lưng ngồi ôm nhau, dường như hóa thành vĩnh cửu...

[Thiên Lý, tôi thích em, vô cùng vô cùng thích em. Em thì sao?]

+++

Tác giả: Lại thoảng “thông nảo” cho Tra Nhĩ một tý...

Tạm thời chưa xuống tay được, hai người chưa thể xác định được tình cảm, ít nhất Thiên Lý vẫn chưa nhận ra.

Lúc xuống núi có lẽ sẽ rất kích thích đấy...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Khe núi Hoan Nhạc khủng bố (6)

Sau này Thiên Lý mới biết, thứ cô gặp trong không gian ảo ảnh chính là phù du trên không, từng có tiếng là “sáng sinh chiều chết”, trong vòng một ngày đã có thể hoàn thành quá trình ấp trứng, sinh trưởng, sinh sản, tử vong. Sinh mệnh của chúng ngắn ngủi và yếu ớt, lúc bị trọc khí ăn mòn, chúng thường tử vong chỉ trong ba phút. Nhưng có một tình huống ngoại lệ, đó là phù du vẫn còn đang trong kỳ ấp trứng: chúng có tỷ lệ chui ra từ bào thai khi ở trong trọc khí rất lớn. Một khi chúng sống sót thành công, sẽ trực tiếp tiến hóa thành thể hệ trọc hóa thứ hai, hoàn toàn thích ứng với thể giới trọc hóa.

Bầy phù du mà Thiên Lý gặp đã được truyền nhau cả vạn thế hệ, có thể xưng tụng là sinh vật trọc hóa đẳng cấp cao nhất trên thế giới, đã tiến hóa thành quái vật trọc khí: chỉ cần trọc khí vẫn còn, chúng sẽ tồn tại mãi. Vô cùng may mắn, bản thân chúng không có sức công kích, cũng không hung hăng như sinh vật trọc hóa; trái lại, chúng có một trí thông minh đặc biệt, biết tái hiện lại ký ức của người khác, xây dựng ảo ảnh siêu mạnh.

Nếu không có trọc khí dày đặc, loài người cũng có thể rèn luyện tâm tính và ý chí thông qua loại ảo ảnh này.

Tra Nhĩ công Thiên Lý nhảy khỏi khu vực có phù du, tiếp tục dò theo tung tích kẻ ẩn nấp. Vốn đã làm mất rất nhiều thì giờ, Thiên Lý cũng chẳng ôm ấp hi vọng gì, nào ngờ người kia cũng đi lồi lên cánh cửa Vĩnh Hằng, xem ra đã gặp phải điều gì ngoài ý muốn, cả người gã quỳ rạp xuống bên cạnh vách đá.

Hai người Thiên Lý lập tức tăng tốc, song lại dừng lại cách kẻ nọ 30m, bởi vì họ thấy ba con bọ cạp cực lớn đang tới gần kẻ ẩn nấp, rất có thể trước đó gã đã bị bọ cạp tấn công, giờ ngay cả cử động một chút cũng khá là khó khăn.

“Tra Nhĩ, anh mang người kia tới đây, cẩn thận một chút.” Thiên Lý nhỏ giọng dặn dò.

Tra Nhĩ gật gù đầu, thả Thiên Lý xuống, lách mình một cái đã xuất hiện bên cạnh kẻ ẩn nấp, nhảy ra khỏi vòng chiến trước khi bọ cạp kịp công kích.

Quay về bên cạnh Thiên Lý, hấn quăng kẻ ẩn nấp xuống đất, lại muốn công Thiên Lý tiếp.

Thiên Lý nói: “Anh công tôi, còn vác thêm được một người nữa không?”

Tra Nhĩ rất nghiêm túc tự hỏi mình.

Kẻ ẩn nấp kia còn gãy dựa trên mặt đất, hình như muốn đứng lên. Hấn dùng cổ tay đánh choáng gã, sau đó oai hùng nói với Thiên Lý: “Được.”

Thiên Lý cười cười, lại leo lên lưng Tra Nhĩ một lần nữa. Trên thực tế, cô vẫn luôn mang theo ván bay xưa trọc, nhưng nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ, cô cũng sẽ không sử dụng, bởi vì nó quá chói mắt. Ai đã gặp qua “Tạp Môn” thì liếc mắt một cái đều có thể nhận ra nó.

Tra Nhĩ công chắc Thiên Lý, sau đó cấp kẻ ẩn nấp đã ngất xỉu, nhanh chóng chạy về phía nơi cắm trại..

Bên kia, sau khi Thiên Lý và Tra Nhĩ rời khỏi nơi cắm trại, nhóm Ô Tặc đề phòng mọi lúc mọi nơi, cuối cùng phát hiện kẻ ẩn nấp thứ ba.

Họ lập tức truy kích, kẻ ẩn nấp thứ ba chọn cùng một đường với kẻ thứ hai, vào trong mê cung hang động.

Họ bàn bạc một lúc, cuối cùng nhất trí để bốn người Xích Cừu, Nguyên Dã, Nặc Á, Ô Tặc tiến vào, những người còn lại canh giữ ở lối ra.

Liên Hoàn vẫn luôn giữ liên lạc với mọi người, sau nửa tiếng, Xích Cừu truyền tin tới, nói họ đã giết chết một kẻ ẩn nấp. Nhưng đúng lúc này, chuyện ngoài dự liệu xảy ra, họ gặp phải một đàn doi, sóng âm của chúng cực kì đáng sợ, đặc biệt là ở trong không gian kín như hang động, lực công kích của chúng tăng gấp đôi.

Mấy người Liên Hoàn lập tức xông vào hỗ trợ, nửa đường thì gặp nhóm Nặc Á đang chạy về lối ra.

Xích Cừu cản ở sau, ngọn lửa mãnh liệt tạm thời cản trở đàn doi tấn công, nhưng sóng âm đáng sợ có khả năng trực tiếp tổn thương trung khu dị năng của dị năng giả. Nếu không thể đánh nhanh thắng nhanh, nhất định phải tranh thủ thời gian thoát khỏi chúng.

“Ô Tặc sao thế?” Thủy Kính thấy Nặc Á công Ô Tặc, vội hỏi.

“Lúc dò đường không cẩn thận bị đàn doi vây đánh.” Nặc Á vừa chạy vừa trầm giọng trả lời.

Nhóm Thủy Kính giật mình, lại nghe Nặc Á nói tiếp: “Nguyên Dã cũng bị thương, mê cung hang động này nguy hiểm hơn chúng ta nghĩ.”

Về mặt Nguyên Dã nặng nề, gật đầu với mọi người.

Mấy người lao ra khỏi hang động, Xích Cừu phản ứng nhanh nhẹn, quay người đối diện với cửa động, dùng lửa xây nên một bức tường chắn.

Nguyên Dã còn chưa kịp uống nước tinh lọc đã bắt đầu vận dụng dị năng, định dùng đất đá chặn cửa động lại. Những người còn lại bảo vệ xung quanh.

Tuy nhiên, động tác của họ không nhanh bằng lũ doi, rất nhiều con đã lao ra khỏi tường lửa, hung mãnh công kích đoàn người.

Tất cả mọi người trong vòng bảo vệ đều lắc lư dưới sóng âm, thứ nát vụn đầu tiên là vòng bảo vệ của Liên Hoàn, là nhân tài loại hình phụ trợ, sức tấn công và phòng vệ của anh ta là thấp nhất, mà sau lưng anh ta chính là Nguyên Dã.

Nguyên Dã đã bị thương, lại bị vây đánh, anh ta rất nhanh sẽ theo gót Ô Tặc, rơi vào trạng thái nửa hôn mê, mà nhóm Thủy Kính bên kia hoàn toàn không kịp cứu viện.

Đúng lúc này, Tả Miện - người vẫn luôn bị coi là đứa trẻ cần chăm sóc - xông lên trước, giờ giáo ngăn trước người Liên Hoàn và Nguyên Dã, thay họ trở thành mục tiêu vây đánh của lũ doi. Lập tức, bóng dáng cậu bị đàn doi bao trùm.

“Tả Dực!” Thủy Kính hoảng sợ, giờ hai tay lên, khỏi động sóng nước đánh về phía cậu, cuốn đi nửa số doi.

Tiếp đó, một màn khiến người ta giật mình diễn ra, Tả Miện không sử dụng bất cứ dị năng nào, chỉ dùng tay không gỡ từng con doi trên người xuống, hoặc bóp chết hoặc dùng giáo xuyên qua. Cậu dường như hoàn toàn không quan tâm máu bị lũ doi hút, cũng không sợ trọc khí ăn mòn. Vết máu loang lổ trên người cậu, mùi máu tươi tanh nồng làm tất cả lũ doi xung quanh vọt về phía cậu.

Tả Miện không rên một tiếng, tiếp tục vật lộn cùng lũ doi. Cậu dùng mảnh tranh thủ thời gian quý giá cho những người khác, cuối cùng, Nguyên Dã cũng thành công chặn cửa động lại. Việc còn lại là xử lý mấy trăm con doi đã ra khỏi động này.

Mấy chục phút sau, cuộc chiến chấm dứt. Nhóm Nặc Á chỉ bị thương nhẹ, mà Nguyên Dã cũng khôi phục sau khi uống nước tinh lọc, người thật sự cần lo lắng là Ô Tặc bị trọc khí ăn mòn và Tả Miện toàn thân đầy máu.

Cậu thiếu niên thoạt nhìn không có gì thu hút này, biểu hiện vô cùng dũng mãnh phi thường trong cuộc chiến vừa rồi, nhưng kì lạ là, vì sao cậu ta không sử dụng dị năng?

Thủy Kính xử lý miệng vết thương giúp cậu, thuận tiện hỏi vấn đề này.

Tả Miện ngồi yên dưới đất, im lặng không nói.

“Chẳng lẽ cậu... thật ra không có dị năng?” Thủy Kính hỏi thử.

Tả Miện do dự một chút, gật gù đầu. Dị năng của cậu trừ miễn dịch được trọc khí ra, hoàn toàn không dùng được trong chiến đấu.

Có được câu trả lời khẳng định, tất cả mọi người kinh sợ. Ban đầu họ còn tưởng cậu ta giống Linh, chỉ ẩn đi dao động của dị năng, ai ngờ cậu ta lại thật sự là người bình thường? Khó trách trên đường đi, tổ chức cơ thể cậu ta biểu hiện ra hoàn toàn không giống một dị năng giả tí nào.

Có vài người còn thăm suy đoán, chỉ e đứa bé này chưa hề tham gia một cuộc thực chiến nào, Linh mạng cậu ta vào vùng trọc hóa hẳn chỉ do mắc nợ..

Bỗng nhiên, Thủy Kính hô nhỏ một tiếng. Trên thân trần của Tả Miện giăng đầy những vết thương, nông sâu khác nhau, dữ tợn lại khủng bố.

Trên người một thiếu niên lại có nhiều vết thương như vậy? Trong vùng trọc hóa, có vết thương sẽ tăng nhanh tốc độ ăn mòn của trọc khí, dị năng giả vốn nhanh nhẹn, thường không vật lộn, xác suất bị thương nặng cực thấp, một khi bị thương nặng, nghevnh đón họ chỉ có hai con đường: bị trọc hóa và chết.

Mà những vết thương trên người Tà Miện, đủ để cậu bị trọc hóa vài chục lần.

Tất cả mọi người đều chấn động vì những vết thương trên người cậu, một thiếu niên như thế, rốt cuộc đã trải qua những gì?

Vốn lúc Tà Miện gia nhập, họ nể mặt Linh nên cũng không nhiều lời, chỉ coi đây là đứa trẻ từng trải và có kinh nghiệm. Nhưng nay chứng kiến những vết thương kia, cuối cùng mới nghĩ khác đi.

Không có dị năng, lại có thể miễn dịch trọc khí. Hoàn toàn dựa vào cơ thể chiến đấu với sinh vật trọc hóa, đây là dạng tồn tại gì?

Người bên cạnh Linh, quả nhiên đều khác thường.

“Không ổn rồi, tình huống Ô Tặc không ổn.” Nặc Á hô thất thanh.

Những người còn lại lập tức vây tới xung quanh, nhìn làn khí đen bao phủ trên người Ô Tặc, dù cho đã uống nước tinh lọc, cũng không có một chút dấu hiệu rút đi.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Xích Cưu cau mày nói, “Vì sao tốc độ ăn mòn của trọc khí lại nhanh như thế được?”

Nặc Á ngẫm nghĩ một lúc, giật phắt đầu lên, nói: “Tôi hiểu rồi, đám doi kia nhất định là thể hệ trọc hóa thứ hai hoặc thứ ba.”

Mọi người giật mình, sắc mặt lập tức nặng nề xuống.

Xích Cưu quay đầu nói với Liên Hoàn: “Nhanh gọi Linh về, cô ấy có cách cứu Ô Tặc.”

Liên Hoàn hiểu ý, vừa chuẩn bị gửi tin, chợt nghe bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc: “Không cần, tôi về rồi đây.”

Thiên Lý leo xuống lưng Tra Nhĩ, bước nhanh đến bên người Ô Tặc, rút ra khí cơ châm số 1 bên hông ra, đâm chuẩn vào trung khu năng lượng của Ô Tặc, trọc khí và dị năng lập tức đình trệ.

Nguyên Dã kinh dị nói: “Đây là gì?”

Trong những người có mặt ở đây, chỉ có Nguyên Dã chưa từng thấy khí cơ châm của Thiên Lý.

Thiên Lý không đáp, chỉ nói: “Tạm thời Ô Tặc chỉ có thể mê man, mọi người thay phiên chăm sóc anh ấy đi.”

Tất cả gật đầu.

Thiên Lý lại nói: “Kỵ Sĩ bắt được một gã ẩn nấp, chờ gã tỉnh lại có thể tìm hiểu nguyên do. Nhưng phải nhanh, gã trúng độc bọ cạp, e không sống quá ba giờ.”

Mọi người trong Ngu Giả vô cùng phẫn nộ với những kẻ ẩn nấp, đương nhiên sẽ chẳng ai để ý sống chết của chúng.

Thiên Lý đến bên người Tà Miện, hỏi: “Có sao không?”

Tà Miện gật đầu, cười nói: “Không sao, mấy vết thương nhỏ này đâu là gì so với hồi trước.”

Những người còn lại nghe được, im lặng, đây gọi là vết thương nhỏ? Nếu bất cứ ai trong họ chịu phải nhiều tổn thương như vậy, đã sớm bị trọc hóa rồi. Trên người dị năng giả có trụ cột dị năng bảo vệ, dù doi có tới gần, cũng không thể lập tức chạm vào cơ thể họ, ít nhất họ còn có thời gian 1 – 2s để phản ứng, trừ khi tốc độ công kích quá nhanh, trực tiếp đánh nát vòng bảo vệ.

Nặc Á thuật lại tình huống vừa rồi một lần, cuối cùng hỏi: “Nhóm cô có gặp chuyện gì ngoài ý muốn không?”

Tra Nhĩ ngồi dựa sát vào Thiên Lý, mặt mũi tràn đầy vẻ sung sướng. (Niệm: được hôn người ta chả thế)

Thiên Lý im lặng một hồi, trả lời: “Không có gì.”

Nhóm Nặc Á khó hiểu nhìn vẻ mặt hai người, không chất vấn tiếp nữa.

Lúc này, kẻ ẩn nấp nọ tỉnh lại, thấy thành viên Ngu Giả ở quanh, sắc mặt khê thay đổi, hơn nữa kịch độc đã ăn mòn gã, gã biết rõ mình sắp chết.

Xích Cưu đá gã một cái, lạnh giọng hỏi: “Nói đi, ai phái mày tới? Mục đích là gì?”

Kẻ ẩn nấp cắn răng không đáp.

Nặc Á tiếp lời: “Nếu mày nói ra, tao sẽ cho mày chết sáng khoái.”

Kẻ ẩn nấp cười lạnh một tiếng, từ từ nhắm mắt lại.

Thiên Lý vội nói: “Cẩn thận, gã sắp tự bạo đấy.”

Mọi người biến sắc, lập tức chạy ra ngoài. Nguyên Dã túm Tả Miện, Nặc Á kẹp Nguyên Dã, tất cả chia nhau ra chạy thực mạng!

Vừa chạy ra được mấy chục mét, chợt nghe sau lưng một tiếng “ầm” nổ mạnh, núi đá sụp đổ, mặt đất chấn động, bụi đất bay đầy trời, ban đêm yên tĩnh bị phá vỡ triệt để.

Cấp bậc năng lượng của kẻ ẩn nấp không thấp, uy lực sinh ra nơi tự bạo khiến người ta kinh hãi. Mọi người lọt vào tầm chấn động cực lớn của dòng khí, Thủy Kính và Liên Hoành cũng bị đánh bật khỏi vách núi, rơi xuống vực sâu.

Mọi người hoảng hốt.

Chưa kịp phản ứng, đã thấy Thiên Lý không chút do dự nhảy xuống, Tra Nhĩ cũng theo sát phía sau.

“Linh, Kỵ Sĩ!”

Nhóm Nặc Á vọt tới bên vách đá, ngơ ngác nhìn vực thẳm liếc thoáng qua giống như lỗ đen không đáy, sững sờ thật lâu...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Khe núi Hoan Nhạc khủng bố (7)

Thiên Lý nhanh chóng rơi từ trên không xuống, cô xoay người rút ván bay trong ba lô ra, nhanh chóng khởi động, nửa người nằm sấp trên mặt ván.

Đột nhiên ván hơi hạ xuống, sức nặng của Tra Nhĩ cộng thêm lực hút đánh xuống ván làm nó nghiêng ra sau, nếu không phải Thiên Lý đã chuẩn bị trước, không chế được lúc, cả hai người đều đã văng ra rồi.

“Tra Nhĩ, ngồi vững.” Thiên Lý quý một gói trên ván bay, người nghiêng ra trước, hai tay vịn chắc tay cầm, tăng tốc đuổi theo hướng Thủy Kính và Liên Hoành rơi xuống.

Giờ phút này, Thủy Kính đang bám vào một mỏm đá nhô ra, treo mình giữa không trung, cách đó không xa, côn trùng trở hóa bắt đầu rục rịch tiến tới.

Thủy Kính thông một tay ra chuẩn bị khởi động dị năng, dùng thủy công đánh tan đám côn trùng kia. Ai ngờ chưa bắt đầu, đã nghe thấy “vèo” một tiếng từ phía sau, tay bị một người túm lấy, cả người bị kéo lên không.

Thủy Kính kinh hãi, ngẩng đầu nhìn mới phát hiện ra là Thiên Lý và Tra Nhĩ, họ điều khiển một cái ván bay, xuyên qua những vách đá u ám, dường như hoàn toàn không cần phân biệt phương hướng đã có thể nhẹ nhàng tránh khỏi các chướng ngại vật.

Rất nhanh, bóng dáng của Liên Hoành cũng xuất hiện trước mắt, anh ta đã sớm biết Thiên Lý đang tới nên không hề giật mình, chủ động vươn tay ra, Tra Nhĩ dùng cánh tay còn lại túm lấy anh.

Ván bay có trọng tải khoảng 55 tấn, có thể thoải mái chở 3 người đàn ông trưởng thành và 1 cô bé; nhưng mà thiết kế tinh vi lại chỉ thích hợp cho 2 người ngồi. Liên Hoành và Thủy Kính bị Tra Nhĩ túm mỗi bên một người, đau khổ không thôi trong lúc bay cấp tốc. Xung quanh có các vật nhô ra thường lướt qua cạnh họ, hơi lệch chút đã có thể bị đập thương nặng. Nhưng không biết rốt cuộc Thiên Lý làm thế nào để bay lượn vào ban đêm như vậy, ngay cả đèn để soi sáng cũng không có!

Thiên Lý điều khiển ván bay lên trên để tập hợp với mọi người. Đi được nửa đường đột nhiên nghe thấy tiếng nổ ầm ầm, dốc Thiên Tiệm Hải mà bọn họ vừa đi qua đã tung bụi mù mịt, có thứ gì đó đã sụp xuống. Hai vách núi vốn nối liền với lối lên thành Huyền Không lập tức bị đứt đoạn, đám người Nặc Á ở bên kia hoàn toàn bị cô lập trên dốc đứng thăm thẳm, không có đường quay lại.

Thiên Lý nhú mày, điều khiển ván bay nhanh sang lầu Khởi Thủy bên dốc Thiên Tiệm Hải.

Từ từ đáp xuống, Thủy Kính và Liên Hoành lần lượt xuống mặt đất, dời mắt nhìn sang bên kia dốc Thiên Tiệm Hải.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Thủy Kính hỏi.

Liên Hoành nhắm mắt lại, một lát sau lại mở ra, nặng nề nói: “Khoảng cách quá xa, tôi không thể liên lạc được với bọn họ.”

Thiên Lý suy nghĩ một chút, nói: “Vừa rồi nổ mạnh như vậy, rất có thể đã kinh động đến những sinh vật dưới lòng đất, bọn họ hiện tại rất nguy hiểm.”

Sắc mặt Thủy Kính thay đổi, vội la lên: “Chúng ta mau đi tiếp ứng bọn họ.”

Thiên Lý nhìn anh ta: “Núi đã sụp, lối đã chặn, các anh qua đó rồi về thế nào?”

Theo bản năng, Thủy Kính và Liên Hoành nhìn ván bay của Thiên Lý. Ván bay có thể sử dụng được trong vùng trọc hóa là trang bị của Hắc Hồng Song Sát trong lòng đồn, chẳng lẽ họ là....

“Ván bay của tôi không thể chở được nhiều người trong một lần như vậy.” Thiên Lý nói nhỏ: “Nặc Á, Xích Cưu, Ô Tặc, Tả Dục, Nguyên Dã, lại thêm người điều khiển ván là tôi thì tổng cộng là 6 người, bắt buộc phải chia làm hai lần.”

Tra Nhĩ chỉ chỉ mình, tỏ ý không thể bỏ quên hẳn.

Thiên Lý lắc đầu với hắn, lại nói với Liên Hoành và Thủy Kính: “Không còn thời gian để chần chừ nữa, tôi qua đó xem trước đã.”

Hai người liếc nhau, gật đầu.

Động tác của Thiên Lý hơi khựng lại, vốn đang khởi động ván bay lại chuyển thành thu lại cát vào ba lỗ rồi quay đầu nhìn về phía sau.

Chỗ rẽ xuất hiện năm bóng người, là thành viên của Ám Các.

Bạch Sur đi đầu nhìn thấy họ, vui mừng nói: “Mấy người đã trở lại? Có gặp được nhóm Sa Hạt không?”

“Sa Hạt?” Thủy Kính nói: “Anh ta cũng qua bên kia sao?”

Bạch Sur gật đầu: “Ừ, giải quyết xong phần lớn đoàn kiến thì chúng tôi đã chia nhau ra. Năm người chúng tôi ở lại dọn dẹp những sinh vật trọc hóa còn lại, nhóm Sa Hạt thì tiếp tục tiến lên phía trước. Chúng tôi hẹn nhau 5 ngày sau sẽ tập hợp ở đây, nhưng vừa rồi liên tục nghe thấy tiếng nổ mạnh, tình hình có vẻ không ổn, rốt cuộc là bên kia xảy ra chuyện gì rồi?”

Thủy Kính nhìn Thiên Lý, trả lời: “Chúng tôi gặp phải vài người đánh lén, sau đó....”

Anh kể lại mọi chuyện một cách đơn giản.

Đám người Bạch Sur nghe xong, sắc mặt đều thay đổi: “Ý của các anh là lối đi đã bị chặn rồi sao?”

Thủy Kính và Liên Hoành cùng gật đầu.

Đám người Bạch Sur vẫn không tin, nhanh chóng vào trong lầu Khởi Thủy điều tra, đến khi họ ra ngoài thì sắc mặt đều không được tốt lắm.

Thủy Kính nói: “Đừng vội lo lắng quá, chỉ cần họ còn an toàn thì vẫn có thể nghĩ cách để rời khỏi.”

“Cảm ơn.” Bạch Sur mất tinh thần đáp, rồi lại hỏi: “Mấy người định làm gì không? Cứ đợi ở đây ư?”

Thủy Kính và Liên Hoành cùng nhìn Thiên Lý, Thiên Lý gật đầu với họ, nói: “Tôi đi rồi về ngay.”

Họ lập tức hiểu rằng Thiên Lý không muốn để người khác biết chuyện ván bay, ăn ý liếc nhau, đều không nhiều lời.

“Cô định đi đâu?” Bạch Sur khó hiểu hỏi.

Thiên Lý không đáp lại, chạy thẳng sang bên kia, Tra Nhĩ cũng vui vẻ đi theo.

Bạch Sur sờ sờ mũi, hỏi Thủy Kính: “Cô bé ấy vẫn luôn ngạo mạn như vậy sao?”

“Ngạo mạn? Có sao?” Thủy Kính cười ha ha vài tiếng.

“Giờ làm gì đây?” Bạch Sur hỏi.

Liên Hoành và Thủy Kính liếc nhau, cùng nói: “Đợi.”

....

Kẻ ẩn nấp tự bạo, không những tạo ra chấn động cực lớn, mà còn khiến cho cửa mê cung vốn bị Nguyên Dã lấp lại vỡ nát! Ngay lúc Thiên Lý và Tra Nhĩ nhảy xuống sườn núi, đàn dơi lớn đã chen chúc nhau bay ra ngoài!

Nhóm Nặc Á không có thời gian chú ý đến đồng đội bị rơi xuống, chỉ có thể chạy trốn chết trước. Máu của kẻ ẩn nấp rất có thể sẽ dẫn tới các loài sinh vật nguy hiểm, đến lúc đó họ không chỉ cần đối phó mỗi đàn dơi nữa! Họ chạy về hướng dốc Thiên Tiệm Hải, ai ngờ vừa đi được nửa đường đã nghe thấy một tiếng vang thật lớn ở đằng sau, bên vách đá đột nhiên có mây xúc tua đỏ rực vurun ra.

“Là ‘kẻ ngủ dưới vực sâu’!” Nặc Á khê hô.

‘Kẻ ngủ dưới vực sâu’ cùng loài với ‘kẻ ngủ trong lòng đất’, song nó sống chủ yếu ở vùng núi đá, thường ở trong trạng thái ngủ say, 1-2 năm mới thức dậy ăn một lần, mỗi lần đều ăn một lượng rất lớn. Hiển nhiên là nó bị tiếng nổ vừa rồi đánh thức.

Xúc tua chậm rãi vuron ra quán lấy lối đi đối diện vách núi, leo lên trước. Lối đi giữa không trung không chịu được sức quán, từ từ vặn vẹo biến hình, cuối cùng đứt đoạn.

Mặt đất khẽ chấn động, bùn đất cuộn cuộn lên, ‘kẻ ngủ dưới vực sâu’ nhanh chóng chui lên từ dưới đất.

Đám người Nặc Á hít một hơi, trơ mắt nhìn lối đi duy nhất bị hủy, đường lui bị chặn đứt.

“Chúng ta chạy lên đỉnh núi thôi.” Nguyên Dã đề nghị.

Mọi người đồng ý, quyết đoán xoay người nhanh chóng chạy lên đỉnh núi.

Đối phó với ‘Kẻ ngủ dưới vực sâu’ cần rất nhiều thời gian, hơn nữa hoàn cảnh lại không cho phép, họ không thể ham chiến, huống hồ bên cạnh còn có hai người bị thương.

Họ vượt qua mê cung, bước vào không gian ảo ảnh, thấy được một vùng phù du lung linh lóa mắt giữa không trung.

Trước đó Thiên Lý không nói cụ thể về tình huống phù du, bởi cô hoàn toàn không nhìn thấy. Tuy rằng không biết có gì nguy hiểm, nhưng hiển nhiên mọi người cũng không dám liều lĩnh, tránh xa khu vực này mà đi dọc qua bên cạnh.

Một đường tiến về phía trước, may mắn trên đường không gặp phải bọ cạp độc đã cắn kẻ ẩn nấp kia, mọi người thuận lợi đến được cánh cửa Vĩnh Hằng.

“Tôi đi điều tra trước.” Xích Cưu nói một tiếng rồi bước vào trong cánh cửa Vĩnh Hằng. Bên trong là một đại sảnh trống trải, cột trụ và vách tường đều điêu khắc hoa văn tinh tế đẹp đẽ, như đang kể lại một truyền thuyết mỹ lệ. Trong ánh sáng nhàn nhạt, cả đại sảnh trang nghiêm hết cung điện của các vị thần.

Bốn phía đông tây nam bắc đều có một cầu thang xoắn ốc nối thẳng lên đỉnh Vân. Đỉnh Vân là đỉnh trung tâm của đỉnh Thái Vân, cài đặt hệ thống hoạt động chủ của đỉnh Thái Vân, hơn nữa còn có rất nhiều đường ray cực hạn uốn lượn trên không, chạy từ đỉnh núi đến ngoài cửa đông của cánh cửa Vĩnh Hằng.

Xích Cưu kiểm tra xong, không phát hiện nguy hiểm gì thì phát tín hiệu an toàn cho đồng đội.

Nặc Á đóng cửa lại, ngồi dựa vào tường thở một hơi nói: “Tạm thời nghỉ mấy giờ ở đây đã. Động tĩnh bên ngoài nhỏ đi một chút rồi nghĩ cách liên hệ với Liên Hoàn...”

Nói đến đây đột nhiên nhớ tới họ đã rơi xuống vách núi, không khỏi dừng lại.

Xích Cưu nói: “Nếu như Linh và Kỳ Sĩ dám nhảy xuống, chúng tôi nhất định có cách tự bảo vệ mình, chúng ta không cần quá lo lắng.”

Tả Miện gật đầu, cậu biết Thiên Lý có ván bay nên từ đầu cũng không quá lo lắng.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng vù vù, từ xa tới gần, dày đặc như tiếng sấm rền.

Nguyên Dã đột nhiên đứng lên, thấp giọng nói: “Hình như là ong vàng.”

“Ong vàng về tổ sao?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh---

“Àm, âm, ầm!” Một tràng tiếng đập cửa đột ngột vang lên, mấy người giật mình sợ hãi.

“Tôi biết mọi người ở bên trong, nhanh mở cửa, đàn ong sắp phát hiện ra chúng tôi rồi.” Tiếng Sa Hạt gấp gáp truyền vào.

Mọi người trong đại sảnh nhìn nhau, Nặc Á tiến lên mở cửa, các thành viên Âm Các nhanh chóng chập vạt chạy vào. Lúc đóng cửa, vừa đứng trông thấy đây trời ong vàng đang bay về phía bên này, đám ong che khuất mặt trời giống như một đám mây đen.

Cửa lớn vừa đóng lại, đã nghe thấy tiếng vang ùng ùng như tiếng sấm, đáy lòng mọi người lạnh lẽo, thật sự là họa đến dồn dập, họ lại chạy đến dưới tổ ong..

Thiên Lý điều khiển ván nhanh chóng bay thẳng về phía mê cung, phía sau Tra Nhĩ vẫn ngồi đó. Vốn không muốn mang hấn theo, chỉ định đón từng đám người Nặc Á xuống. Nhưng Tra Nhĩ bướng bỉnh, sống chết ôm ván không buông tay, rất có tư thế ‘em không cho tôi theo thì tôi sẽ không để cho em đi’. Bất đắc dĩ, Thiên Lý đành phải mang hấn theo.

Họ vừa vượt qua dốc Thiên Tiệm Hải thì lập tức thấy được ‘Kẻ ngủ dưới vực sâu’, thân thể to lớn mập mạp của nó bò từ từ trên vách đá, xúc tua thật dài không ngừng bắt lấy những sinh vật xung quanh: nó đến chỗ nào, chỗ đó không còn vật sống.

“Xem ra là nó hủy lối đi.” Thiên Lý thì thảo. Loại sinh vật trốn sâu dưới lòng đất để ngủ như nó, nếu nó vẫn cứ ngủ thì cảm giác của cô cũng rất khó phát hiện.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, khi tới mê cung thì nơi này đã bị một đám sinh vật trở hóa chiếm lĩnh, không thấy tung tích nhóm Nặc Á.

Thiên Lý đoán hẳn là họ đã chạy lên đỉnh núi.

Hai người tăng tốc, đến gần đỉnh Vân thì đột ngột dừng lại, lập tức nhanh chóng hạ thấp ván bay xuống, trốn sau một vách núi.

Trên bầu trời cách đó không xa, có một đàn ong vàng đang bay đến đỉnh Vân, chúng cuộn cuộn như mây đen, khí thế cực lớn. Nếu chiến đấu chính diện, dù là Tra Nhĩ, e cũng chẳng chiếm được chỗ tốt nào. Lĩnh vực của hắn tuy rất mạnh; nhưng đối phó với nhiều thú trở hóa thể hệ thứ hai, thậm chí thứ ba thứ tư, thì không chỉ lực không chế lĩnh vực yếu đi, mà phạm vi lực sát thương khi đối phó với một đàn sinh vật nhỏ như vậy còn không bằng Xích Cưu có được Tẩn Viêm.

Bản thân Tra Nhĩ là người trở hóa, không sợ trở khí, hẳn chắc chắn có thể an toàn rút lui; nhưng nếu muốn cứu những người khác, thì độ khó không chỉ là một chút.

Bên trong cánh cửa Vĩnh Hằng, chẳng như có thành viên của Ngu Giả, mà còn có 6 thành viên của Âm Các.

Xem ra tạm thời chỉ có thể chờ, đợi đàn ong từ từ ổn định lại rồi lại nghĩ cách hội họp với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chương 97.1: Khe Hoan Nhạc khủng bố (8)

Mọi người tự chia nhau đi lại trong đại sảnh, cẩn thận kiểm tra xem các cửa sổ đã đóng kỹ chưa.

Xích Cưu đứng trước cửa sổ bên cạnh cửa chính, hơi híp mắt, hô nhỏ: “Hình như tôi thấy Linh và Kỵ Sĩ.”

“Cái gì?” Những người còn lại nghe vậy, lập tức vây quanh.

Xuyên qua cửa sổ bỏ đầy ong vàng, mọi người loáng thoáng nhìn thấy hai bóng người lộ ra trên núi đá không xa, quả thật là Linh và Kỵ Sĩ.

Nặc Á lo lắng nói: “Họ đến quá gần rồi, bên ngoài toàn là ong vàng, một khi bị vây đánh, dù Kỵ Sĩ có mạnh, e cũng phải chịu thiệt.”

“Quái lạ, làm sao họ có thể từ đáy vực lên đỉnh núi nhanh như vậy?” Xích Cưu thì thảo hỏi.

“Điều đó không quan trọng.” Nguyên Dã thần nhiên nói, “Nếu họ xuất hiện ở đây, vậy Thủy Kính và Liên Hoành chắc chắn đã không sao rồi.”

Mấy người còn lại cũng âm thầm gật đầu, cảm thấy an tâm hơn chút. Linh và Kỵ Sĩ hiển nhiên là đến cứu họ, nhưng lối đi đã bị sụp, dù có rời khỏi cánh cửa Vĩnh Hằng, thì phải vượt qua sườn đồi thế nào đây?

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng kêu hoảng sợ, mấy người Ngu Giả lập tức quay qua nhìn, thấy một thành viên Âm Các khom người xuống, miệng ối máu đen, mặt đầy vẻ đau đớn.

“Lam Điều, cậu sao vậy?” Sa Hạp đỡ lấy anh ta, vội hỏi, “Cậu uống thuốc tinh lọc chưa?”

Lam Điều gắng gượng gật đầu, giọng khàn đặc đáp: “Vừa rồi bị mấy con ong vàng đốt, dường như trúng độc.”

“Thuốc giải độc...”

“Vô dụng.” Lam Điều lại học ra mấy ngum máu đen, người bắt đầu run rẩy.

Sắc mặt ai nấy đều khó coi, họ dường như đã đánh giá thấp lực sát thương của bầy ong. Đừng nói là bị vây đánh, chỉ bị mấy con đốt thôi đã mất cả nửa cái mạng rồi.

Xích Cưu bỗng xoay người, khẽ quát: “Phải mau gọi đám Linh rời đi, bên ngoài quá nguy hiểm. Chúng ta chỉ cần đợi bầy ong về tổ hết là có thể tìm cách rời đi, không cần họ phải mạo hiểm.”

“Không có Liên Hoành, cũng không cách nào liên lạc.” Nguyên Dã lắc đầu.

“Em ấy định làm gì vậy?” Nặc Á bỗng thét lên kinh hãi.

Mọi người cùng quay lại nhìn, hoảng sợ phát hiện, Thiên Lý rời khỏi nơi ẩn nấp, từ từ đi tới chỗ đại sảnh...

Lúc này, trời đã dần sáng, bây giờ lại không hề có dấu hiệu về tổ, luôn quanh quẩn khắp bốn phía đại sảnh.

Quanh Thiên Lý và Tra Nhĩ cũng có mấy con ong vàng bay, nhưng vẫn không dám tấn công. Lòng cô khẽ động, linh khí trên người cô có thể khiến sinh vật trở hóa tránh lui, xem ra cũng có chút hiệu quả với sinh vật trở hóa các thế hệ sau. Nhưng trước mắt vẫn không nên hành động mù quáng, tránh cho bây giờ kích động lên.

Tuy nghĩ vậy, nhưng tình huống thực tế vẫn tràn ngập những biến số. Thiên Lý phát hiện một con ong chúa cực lớn trong tổ ong trên đỉnh Vân, xung quanh con ong chúa đó toàn là những trứng ong.

Sắc mặt cô thay đổi, cảm nhận kỹ biến hóa của trứng ong, ấu trùng bên trong rõ ràng đã thành hình, e chừng không đến mấy giờ nữa sẽ phải ấp trứng. Sinh vật trở hóa sau khi ấp trứng sẽ rơi vào trạng thái đói khát cực độ. Đến lúc đó, đừng nói là về, chỉ sợ có dốc toàn bộ lực lượng cũng không đảm bảo được an toàn.

Họ, không còn thời gian nữa.

Nghĩ vậy, Thiên Lý quyết định mạo hiểm tiến vào đại sảnh. Cô ấn nút bật lá chắn xua trở lên, từ từ rời khỏi nơi ẩn nấp. Đối mặt với ong vàng bay lượn đầy trời, mỗi một bước cô đều phải đi rất cẩn thận, mà mọi người trong đại sảnh cũng thấy mồ hôi lạnh chảy ròng.

Ít ong vàng bay quanh người Thiên Lý vẫn không tấn công cô, thậm chí, theo bước chân cô di chuyển, chúng còn dần dần tản ra.

Thiên Lý yên tâm hơn, tiếp tục di chuyển Tra Nhĩ ẩn thân, canh giữ bên người cô.

Hai người mới đi được 7 – 8m, đã có một chuyện kỳ dị xảy ra.

Ong vàng đầy trời bắt đầu bay điên cuồng, từng đàn từng đàn tụ lại với nhau, không ngừng bay lên hạ xuống qua trái chuyển phải. Rồi từng giọt chất lỏng sền sệt nhỏ xuống như mưa từ bây giờ, tạo nên tiếng lộp bộp, nhuộm nên từng mảng màu loang lổ trên mặt đất, như một loại trùng nào đó mang hai màu vàng đen xen lẫn nhau.

Đó là gì? Trong lòng ai nấy trong ngoài đại sảnh đều nghi vấn.

Bây giờ nhuộm hết mặt đất xung quanh đại sảnh, như đang đánh dấu lãnh địa của mình, không cho Thiên Lý gần thêm bước nữa.

Chất lỏng kia thấm vào bùn đất, khiến chất đất thay đổi, trở nên sền sệt, lại mang cả kịch độc. Tuy ở giữa còn có khe hở để đi qua, nhưng --- Thiên Lý không nhìn thấy. Trong cảm giác của cô, đất bằng phía trước chỉ có vẻ hơi xấp xỉ, chỗ nào có độc, chỗ nào có thể đi, cô hoàn toàn không phân biệt được. Khác biệt đơn giản giữa màu vàng và màu đen, lại là một bài toán khó trí mạng đối với Thiên Lý.

Cô đứng yên tại chỗ, ngẩng đầu đối diện với mọi người trong đại sảnh xa xa kia.

Đám Xích Cừu cũng nhìn cô qua cửa sổ.

Khoảng cách chỉ có trăm mét mà thôi, nhưng lại như núi đao biển lửa, khó mà vượt qua.

Nếu sử dụng vạn bay, rất có thể sẽ dẫn tới bây giờ tấn công, linh khí trên người cô cũng không phải vạn năng.

Suy nghĩ một lát, Thiên Lý cúi đầu xuống, nói nhỏ: “Tra Nhĩ, phải nhờ vào anh rồi.”

Tinh thần hơi sa sút, không có Tra Nhĩ, mình thật giống như một người tàn tật. Trí tuệ có thể đền bù phần không đầy đủ, nhưng trước lực lượng cường đại, vẫn chỉ nhỏ bé, tầm thường và vô lực như cát bụi.

Đến lúc nào, cô mới có thể chính thức độc lập, cũng có đủ năng lực tự bảo vệ mình đây?

Lắc đầu xua đi những suy nghĩ lung tung này, Thiên Lý tựa vai Tra Nhĩ, cẩn thận lướt qua khu đất độc.

Tra Nhĩ vẫn ẩn thân, nên thoát nhìn Thiên Lý như đang đi bộ trên không.

Đám Xích Cừu thì hiểu nội tình, nhưng mấy người Âm Các lại lấy làm hoảng sợ. Cô bé kia chẳng những không bị bây giờ tấn công, mà còn xuyên qua giữa bây giờ bay vù vù như một u linh, quả thật kỳ dị đến mức không thể hình dung nổi!

“Mọi người làm tốt phòng hộ, chuẩn bị mở cửa.” Nặc Á quát khẽ một tiếng.

Người Ngu Giả và Âm Các đều ăn ý gật đầu.

Trên cánh cửa Vĩnh Hằng đầy ong vàng, Thiên Lý khẽ cúi tới gần, chúng liền rối rít tản đi bốn phía, cuối cùng chỉ còn mấy con rải rác bên khung cửa.

Thiên Lý gõ cửa, ra hiệu mở cửa cho người bên trong.

Cánh cửa mở ra một khe hở chỉ để một người đi qua, nhưng bầy ong phản ứng cực nhanh, tiếng vù vù nổi lên khắp chốn, chúng phóng mạnh vào trong đại sảnh.

Xích Cửu đứng ở cửa chính hoảng sợ, đang chuẩn bị phòng hộ, đã thấy Tra Nhĩ hiện thân, chỉ xoay người một cái, bầy ong đã bị khóa trên không; chúng chỉ như một cái lưới lớn, che hết nắng sớm, một nửa đại sảnh bị bao phủ trong bóng tối. Tra Nhĩ dùng mảnh ngăn trước mặt mọi người, một mình chống chọi với bầy ong lên đến hàng tỉ con.

Loại khí thể vạn người khó vượt này, khiến ai nấy đều rung động trong lòng.

Thiên Lý được mấy người trong sảnh tiếp vào, Tra Nhĩ cũng lách mình vào sảnh, cửa lớn lập tức đóng chặt. Bầy ong không bị khống chế nữa, từng con một đập vào cửa, phát ra từng tiếng nổ mạnh.

“Linh, các em quá mạo hiểm rồi.” Nặc Á nói, “Dù muốn vào, cũng có thể chờ bầy ong về rồi hành động.”

“Tôi cũng định làm vậy. Nhưng không kịp nữa rồi. Trứng ong trong tổ sắp được ấp, một hai tiếng nữa thôi, nơi này sẽ bị bầy ong điên cuồng tấn công.”

Những người còn lại biến sắc, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

Nặc Á vuốt thái dương, nói: “Vậy làm sao bây giờ? Hiện tại hoàn toàn không thể ra ngoài.”

“Linh.” Sa Hạt bỗng mở miệng hỏi, “Vì sao bầy ong không công kích em? Trên người em có vật gì có thể miễn dịch tấn công từ sinh vật trở hóa sao?”

Người Ngu Giả trùng Sa Hạt, mặt sa sầm, rồi lại nhìn Thiên Lý.

Thiên Lý đáp: “Không, đây là năng lực của bản thân tôi, hơn nữa cũng không phải miễn dịch hoàn toàn, một khi bầy ong điên cuồng, tôi cũng sẽ bị tấn công.”

Nhóm Sa Hạt lộ vẻ thất vọng.

Đúng lúc này, Thiên Lý bỗng chuyển mặt sang hướng khác, là chỗ của Lam Điều – thành viên Âm Các và ba đồng bạn bên cạnh anh ta đang ngồi.

“Sao vậy?” Nặc Á nhìn Lam Điều, lại nhìn Thiên Lý.

“Anh ta... đã bị trở hóa.” Thiên Lý bình tĩnh nói.

Người Âm Các cả kinh, vội vàng nhìn Lam Điều. Anh ta cúi gầm xuống không nhúc nhích, dường như cơn đau độc phát vừa rồi đã qua.

“Cô đừng nói bậy!” Băng Xà gầm nhẹ, “Cậu ấy đã uống thuốc tinh lọc, trở khí cũng không có dấu hiệu ăn mòn nữa.”

“Nọc ong đã đông đặc máu của anh ta, trở khí đã trực tiếp thâm nhập vào đại não anh ta qua máu.” Thiên Lý hơi dừng lại, vẫn nói, “Các anh hãy sẵn sàng đi.”

“Sẵn... sẵn sàng gì?” Băng Xà run rẩy hỏi.

“Sẵn sàng giết anh ta.”

Người Âm Các mặt trắng bệch, hung ác trùng Thiên Lý. Nhưng không ai dám chỉ trích cô nói lời xui xẻo, bởi tình huống của Lam Điều thật sự không phù hợp, chỉ là do họ không muốn tiếp nhận mà thôi.

Nguyên Dã nói nhỏ: “Linh, nếu em đã cứu được Ô Tắc, hẳn cũng có cách cứu Lam Điều chứ?”

Thiên Lý lắc đầu, đáp: “Không đơn giản như vậy, Ô Tắc chỉ vừa bị ăn mòn, nên còn có cơ hội mau chóng cứu chữa. Nhưng Lam Điều thì khác, dù anh ta không bị trở hóa, thì độc tố trên người anh ta cũng sẽ hại chết anh ta.”

Dừng một chút, cô nói tiếp: “Dù hơi tàn nhẫn, nhưng tôi vẫn phải nói, tốt hơn hết là nên giết anh ta trước khi anh ta bị trở hóa, nếu không, rất có thể anh ta sẽ dung hợp với độc tố dưới sự kích phát của trở khí. Chỉ cần không bị độc chết, anh ta sẽ có thể trở thành người bị trở hóa mang kịch độc. Đến lúc đó, ai bị anh ta đã thương, đều chỉ có một con đường chết.”

Đáng tiếc, linh khí Từ Ô có công hiệu giải độc của cô cũng không cách nào giải trừ được độc tố đã ăn mòn toàn thân.

Người Ngu Giả lộ ra vẻ mặt đồng tình, mà người Âm Các cũng im lặng không nói, lâm vào cảnh khó cả đôi đường. Tuy thành viên của tổ chức đều khá độc lập, không thể nói là thân thiết bao nhiêu, nhưng hợp tác qua mấy lần, cũng sẽ sinh ra tình nghĩa đồng bạn. Bắt họ phải ra tay với đồng bạn, họ quả thực không đành lòng.

Lúc này, Lam Điều hơi run lên, khó khăn ngẩng lên, đôi mắt một màu đục ngầu, thờ dốc một lát, lên tiếng: “Giết tôi đi. Như Linh nói, dù tôi không bị trở hóa, cũng sẽ chết bởi nọc ong. Không phải linh đánh thuê chúng ta là như vậy sao? Chạy bên bờ địa ngục, cái chết như hình bóng. Tôi đã làm lính đánh

thuê vài chục năm rồi, đã trải qua vô số cuộc chiến, hôm nay rốt cuộc cũng nhận được lời triệu hồi từ thần chết.”

“Lam Điều!” Tất cả mọi người Âm Các vây đến quanh anh, lòng nặng trĩu.

Lam Điều nhìn Thiên Lý, cười nói: “Tiểu thư Linh, tôi đã sớm nghe qua danh em, tôi tin em nhất định có thể mang mọi người an toàn rời khỏi đây.”

Thiên Lý im lặng một lúc, chậm rãi gật nhẹ đầu.

“Tốt quá, ơn cứu mạng khi trước, chỉ có thể báo lại kiếp sau.”

“Ôn này, tôi báo thay cậu.” Sa Hạt cẩn trọng nói, “Chúng ta đều mang ơn em ấy một lần, thêm của cậu, là hai lần.”

Lam Điều cười cười: “Vây cảm ơn, tôi có thể ra đi nhẹ nhàng rồi.”

Sự thân nhiên của Lam Điều khi đối mặt với cái chết, khiến ai cũng không khỏi kính trọng.

Bỗng, cơ mặt anh ta vặn vẹo, người cũng run lên nhè nhẹ, ngay trước khi mất đi lý trí, anh cắn răng gằn nhẹ: “Ra tay đi!”

Tất cả lui ra sau một bước, chỉ còn mình Sa Hạt đứng lại đó, giờ vũ khí lên với anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Chương 97.2: Khe Hoan Nhạc khủng bố (8)

Người Ngu Giả đều quay đầu ra sau, thờ dài trong lòng.

Thiên Lý đè nén tâm trạng, tỉnh táo nói với mọi người: “Chúng ta phải mau lên, bây giờ bên ngoài đã coi chúng ta là đồ ăn dự trữ rồi.”

“Em có kế hoạch gì không?” Nặc Á hỏi.

“Lúc đi lên núi, tôi đã kiểm tra đường ray cực hạn quanh đỉnh Thái Vân. Tuy đã qua mấy trăm năm, nhưng chúng vẫn rất chắc chắn, vì vật liệu xây dựng được chọn năm đó đều là vật liệu hợp kim cực đắt, chỉ cần không bị ngoại lực cực lớn tác động vào, duy trì mấy trăm năm nữa cũng không thành vấn đề.”

“Vây thì sao?” Nặc Á kỳ quái hỏi, “Hệ thống đã bị tổn hại, năng lượng cũng đã kiệt quệ, chỉ có mỗi một đường ray thì được cái gì đây?”

“Đường ray còn tốt, tức là chúng ta có thể dùng xe động lực trượt thẳng từ quảng trường phía Đông xuống núi.”

“Xe động lực? Không có năng lượng thì mở thế nào?”

Xe động lực đều được hệ thống trung tâm điều khiển, có thể điều chỉnh tốc độ, thay đổi hướng đi, thậm chí có thể biến thành trạng thái hơi mờ, và khiến người trên xe như đang bay vút lên trời cao. Ngoài ra, còn có cánh bay cá nhân và xe treo đứng, nhưng không thể chọn hai phương tiện này, bởi chúng không đủ nhanh, không thể vượt qua tốc độ của bây giờ.

Thiên Lý đi đến bên cửa Đông, từ từ nói: “Tôi có thể tạm thời cải tạo động cơ của xe động lực, khiến nó tự động vận hành.”

Lời này vừa ra, tất cả đều kinh sợ!

Nặc Á ngập ngừng hỏi: “Cải tạo động cơ? Đừng nói vậy, tôi biết rõ em là nhà máy móc, nhưng em có cách trang bị năng lượng bổ sung cho máy móc ư?”

“Thử thì biết.”

Thử? Thiên Lý nói rất tùy ý, còn người nghe lại có cảm giác hỗn loạn. Tuy sớm biết rằng cô bé này rất thần kỳ, nhưng cô vẫn đang không ngừng khiến họ phải lau mắt nhìn lại lần nữa.

Thực tế, Thiên Lý cũng không chắc chắn như cô biểu hiện. Cô đã dùng cảm giác kiểm tra kết cấu xe động lực, khoa học kỹ thuật mấy trăm năm trước rất khác với ngày nay, nếu muốn tiến hành cải tạo trong tình huống này, cần phải dùng đến phương pháp lắp ráp đặc thù và cả vận may nhất định. Cái may duy nhất là, cô có mang trái tim Long Ngự, có thể giải quyết vấn đề thiếu hụt năng lượng.

Nhưng trước đó, cô phải đi qua quảng trường đầy ong lần nữa.

“Chuyện này nói sau, nếu Linh đã nói vậy, đương nhiên có lý của em ấy.” Nguyên Dã nói, “Linh, tiếp theo phải làm gì? Cần bọn tôi giúp gì không?”

“Bất kể dùng cách nào, thu hút sự chú ý của bầy ong.” Thiên Lý nói, “Đề giúp tôi tranh thủ thời gian cải tạo xe động lực.”

“Không thành vấn đề.” Người Ngu Già và Âm Các cùng lên tiếng. Hẳn họ còn chưa ý thức được, bất tri bất giác mình đã coi Thiên Lý thành thủ lĩnh.

Phía Nam bên ngoài vang lên tiếng nổ mạnh, tia chớp của Nặc Á xuyên qua khe cửa sổ, bốc lên một đám bụi trên đất. Những người còn lại cũng dùng dị năng của riêng mình gây ra hỗn loạn, dù không có bao nhiêu lực sát thương, song cũng rất thuận lợi tập trung phần lớn bầy ong về phía Nam.

Mọi người công kích cũng khiến bầy ong điên cuồng, chúng dốc sức liều mạng va vào cửa sổ đại sảnh, tạo thành chấn động cực lớn. Nếu Thiên Lý không thể cải tạo xe động lực thành công, đại sảnh rất có thể sẽ bị bầy ong công phá. Có thể nói, mọi người đã giao toàn bộ hy vọng sống sót cho Thiên Lý.

Thiên Lý được Tra Nhĩ canh đi xuống, nhanh chóng tháo dỡ xe động lực, loại bỏ hệ thống điều khiển chủ, chỉ để lại mỗi động cơ. Đường ray cố định của xe động lực chạy ngược lên, không cần các trang bị định hướng, đổi tốc độ; giảm lược toàn bộ, chỉ cần hoàn thành một lần vận hành coi như là thành công.

Nhưng điều duy nhất khiến người ta lo lắng là, linh kiện của xe động lực đã khá cũ, không còn tốt bằng đường ray nữa. Thiên Lý không xác định được nó có thể cầm cự được bao lâu, nhưng giờ cũng không có thời gian kiểm tra. Ít nhất cô có thể xác định, sau khi cải tạo, xe động lực có thể giúp mọi người rời khỏi đỉnh Vân. Nếu trên đường mà động năng hao hết, hệ lửa và hệ gió đều có thể giúp phanh lại tạm thời.

Bận rộn gần một tiếng, rốt cuộc Thiên Lý cũng thành công cải tạo một chiếc xe động lực hai người đi.

Ấu trùng trong tổ ong bắt đầu phá trứng mà ra, sinh vật trực hóa các thế hệ sau có sức sống rất mạnh, dù mới sinh ra cũng có lực công kích nhất định. Mà mọi người trong đại sảnh cũng gần đến cực hạn rồi.

Thiên Lý truyền tin cho mọi người chuẩn bị sẵn sàng, Tra Nhĩ dùng lĩnh vực canh giữ, tất cả rời khỏi đại sảnh.

Tra Nhĩ chỉ có thể khống chế bầy ong vài phút, chúng có số lượng quá mức kinh khủng, đã vượt ra khỏi phạm vi khống chế của lĩnh vực.

Ngay khi mọi người ngồi hết lên xe động lực, bầy ong cũng thoát khỏi khống chế tuyệt đối của Tra Nhĩ, nhanh chóng đánh về hướng họ.

Nhìn bầy ong đông nghìn nghịt ấy, tất cả đều thấy kinh hồn bạt vía, sau lưng phát lạnh. Họ liều mạng tấn công, trì hoãn dần tốc độ công kích của bầy ong.

Khi tất cả sắp bị bao phủ, sinh ra tuyệt vọng, xe động lực rốt cuộc cũng khởi động. Nó giống một tia chớp, trượt nhanh theo đường ray, uốn lượn quanh quẩn trên không. Cảnh vật xung quanh đều biến thành những vệt sáng, lướt cực nhanh qua trước mặt mọi người.

Bay mạo hiểm như vậy, một đám ong lớn cũng không nhận được la hoảng lên, tim nhảy kịch liệt theo quỹ tích trượt của xe động lực.

Chẳng trách đường ray này được mệnh danh là Cực Hạn, quả thật quá dọa người! Người có sức thừa nhận kém, không đến hai phút đã nôn thốc nôn tháo.

Theo họ biết, đi hết hành trình ít nhất phải mất mười lăm phút...

Trạng thái chạy điên cuồng như vậy, rốt cuộc cũng để họ thoát khỏi bầy ong đuổi theo không thôi sau bảy phút.

Nhưng giờ phút này, ai cũng không còn tâm tư lưu ý tình huống của bầy ong. Họ đều run rẩy trong gió, không ngừng thét lên chói tai.

Thiên Lý được Tra Nhĩ ôm chặt vào lòng, gió không thổi đến, tốc độ cũng không ảnh hưởng được. Chốt cố định trên người vô cùng chắc, dù có hơi lỏng, cũng còn có đai an toàn bảo hiểm lần hai.

Nhóm Thủy Kính đang chờ giữa sườn núi, thoáng nghe thấy tiếng thét chói tai, ngẩng đầu lên nhìn, lập tức tròn mắt liú lười lại. Xe động lực chở đầy người bay vút qua đỉnh đầu, rồi lại trượt thẳng sang vách núi bên kia, sau hai, ba phút, lại lao lên từ khe núi hẹp phía dưới...

“Ặc, xem ra họ đều an toàn.” Thủy Kính ngập ngừng mở miệng.

“Vậy ư...” Khóe miệng Bạch Sur giật giật.

Họ quyết định mau chóng xuống núi tụ họp với mọi người.

Lúc sắp ra được khỏi đó, xe động lực vẫn còn phải vòng lên cao một lần nữa.

Thiên Lý biến sắc, phát hiện xe động lực không chịu nổi trọng tải nữa, vật liệu cũ kỹ rốt cuộc đã dẫn đến trục trặc.

Chỉ còn cách lúc rời khỏi một phút nữa thôi, hy vọng nó có thể chịu được. Xuống với tốc độ cao như vậy, tỉ lệ sống còn của họ chỉ còn 50 – 50.

“Không tốt, sắp chệch đường ray rồi!” Thiên Lý hô, “Tất cả sẵn sàng, thành viên hệ lửa, gió và khí từ từ giảm tốc độ rơi của xe động lực xuống.”

Xích Cưu và một vài thành viên Âm Các ở một bên, vận sức chờ phát động.

Xe động lực nhanh chóng trượt khỏi đường ray, mất thăng bằng ngay giữa không trung, lật nghiêng và rơi xuống. Chỉ có mình Xích Cưu có thể hành động, nhưng sức mình anh ta chưa đủ, nên trong thời gian ngắn, họ hoàn toàn không thể điều chỉnh được thân xe, thậm chí không kịp tháo chốt cố định trên người.

Xe động lực sắp rơi xuống đất, nếu không có cách đối phó, ít nhất hơn nửa họ sẽ tử thương.

Nhóm Thủy Kính ở sườn núi thấy vậy, đều hoảng sợ!

Ngay lúc xe động lực chỉ còn cách mặt đất chưa đến 20m, xung quanh bỗng xuất hiện một dao động kỳ lạ, tốc độ rơi xuống của xe động lực chậm lại một cách kỳ dị! Tính cả những người trên xe, bất kể biểu tình hay động tác đều như một pha quay chậm, rành mạch đến từng chi tiết.

Lúc nhóm Thủy Kính đi đến chân núi, xe động lực vẫn đang rơi xuống.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Nhìn xe động lực lơ lửng rơi chậm trước mắt, nhóm Thủy Kính cũng không biết nên lo lắng hay nên cười điên cuồng mới phải.

Họ đứng cách đó không xa, kiên nhẫn chờ xe động lực rơi xuống đất. Quá trình vốn có thể hoàn thành trong một phút, lại kéo dài hơn một phút mà vẫn chưa chấm dứt được.

Bạch Sư không nhịn được, hỏi Thủy Kính: “Đội anh có ai có dị năng kỳ quái như vậy à?”

“Ặc.” Thủy Kính tỏ vẻ không biết.

Liên Hoàn thở dài: “Khoảng cách gần như vậy, nhưng tôi lại không thể liên hệ với người trên xe, dường như họ đang ở một không gian khác.”

“...” Những người còn lại im re.

Sau mấy phút nữa, cuối cùng xe động lực cũng thuận lợi hạ xuống đất, nhẹ đến nỗi không bốc lên nổi một hạt bụi, mà vẫn giữ nguyên trạng thái lật nghiêng.

Bỗng vang lên một hồi tiếng kêu sợ hãi, thứ tốc độ chậm kỳ dị đã dừng lại, nhưng người trên xe vẫn còn hoảng sợ. Lấy lại tinh thần, họ phát hiện mình đã an toàn rơi xuống đất, cũng không khô lộ vẻ mờ mịt, một lúc lâu rồi vẫn chưa muốn xuống xe.

Thiên Lý im lặng để Tra Nhĩ ôm xuống. Ban đầu cô cho đây là do Tra Nhĩ dùng lực lượng của lĩnh vực, nhưng lực lượng của hắn không thể tác dụng lên chính mình.

Sau đó, cô lại phát hiện dao động năng lượng đến từ túi áo trên người mình, chỗ đó vẫn luôn giấu linh thú nhỏ Tiệp Y. Thằng nhóc không có cảm giác tồn tại này rốt cuộc cũng tạo nên sóng gió ngay thời khắc mấu chốt.

Sau này Thiên Lý mới suy ra được dị năng của Tiệp Y – giảm tốc đồng bộ. Giảm tốc độ của tất cả những vật thể đang vận động đến khi chúng đồng điệu với nó. Tốc độ hoạt động của nó còn chậm hơn 15 lần so với ốc sên, thật ra không phải nó không muốn động đây, mà là nó động đây quá chậm. Chẳng trách nó có thể kéo dài quá trình chỉ có một phút đến tận hơn mười phút!

May mà lần này nó lại phát huy tốc độ phản ứng thần kỳ, nếu không thì thật sự không tưởng nổi đến hậu quả.

Thiên Lý quyết định, sau này nhất định sẽ cho nó ăn ngon uống tốt đầy đủ!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Khe Hoan Nhạc khủng bố (9)

Ai cũng chưa tỉnh hồn, mờ mịt từ trên xe bước xuống, tốc độ dừng đứng hết lên, hệt như vừa bị một con lốc cấp mười quét qua vậy.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy?” Sa Hạt vừa lấy tay vuốt tóc vừa nói, “Đây là dị năng gì?”

Mọi người khó hiểu nhìn nhau, duy chỉ có Tra Nhĩ và Thiên Lý là có vẻ bình tĩnh, vì vậy tất cả đều hướng tầm mắt của mình lên người họ.

Tra Nhĩ không thèm nhìn họ lấy một cái, muốn biết được gì đó từ hắn là chuyện không thể nào. Thiên Lý cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Nếu tất cả đã an toàn rồi thì cùng bàn bạc chuyện tiếp theo đi?”

“Tiếp theo sao?” Bãng Xà tùy ý ngồi xuống đất, bắt đầu đi nói: “Tìm một nơi nào đó an toàn để nghỉ ngơi trước đã, sau đó phải nhanh chóng đến điện Nữ thần Mặt Trời để tụ họp với các thành viên của tổ khác.”

Nhóm Nặc Á cũng đang có ý đó, nhiệm vụ lần này không những phải tìm hiểu về khe núi Hoan Nhạc, mà còn phải dốc hết sức tiêu diệt toàn bộ sinh vật trọc hóa ở đây.

“Lam Điều đâu?” Lúc này, đám người Bạch Sư từ trên xe động lực đi xuống, phát hiện thiếu mất một người, liền kinh ngạc hỏi.

Mấy người Sa Hạt liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đều hiện lên vẻ buồn bã, đi tới giải thích cho đồng bạn, bốn người kia nghe được tin tức này, lại thêm một hồi bi thương.

“Linh, việc vừa rồi là do em hoặc Kỵ Sĩ làm đúng không?” Nặc Á nhỏ giọng hỏi.

Thiên Lý cười cười, không trả lời, nhưng vẻ mặt này của cô đã nói rõ rất nhiều vấn đề. Những người còn lại kinh ngạc vài giây rồi lại trở lại bình thường, đối với một người không thể nào đoán được theo cách thường như vậy, thì lâu lâu sáng tạo ra một vài kỳ tích cũng có gì lạ lạ đâu?

Không thể không nói, thành viên của Ngũ Giả đã bị Thiên Lý tôi luyện ra một thần kinh rất bền bỉ.

Thủy Kính nhìn qua người Âm Các, nói: “Linh, tiếp theo chúng ta hành động cùng bọn họ đi, khe núi Hoan Nhạc nguy hiểm hơn những gì chúng ta dự đoán rất nhiều, tốt nhất nên tập trung lực lượng lại.”

Liên Hoành cũng gật gù đầu: “Phải một người đưa Ô Tặc trở về trị liệu, những người còn lại tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.”

Nhóm Xích Curu, Nguyên Dã không ý kiến.

Lúc này, Thiên Lý mở miệng nói: “Không, chúng ta lập tức rời khỏi đây.”

Mọi người đồng thời nhìn về phía cô: “Rời khỏi đây? Chúng ta chỉ mới đến đây được vài ngày thôi mà.”

“Nhiệm vụ bây giờ không quan trọng, với lực lượng hiện tại của chúng ta bây giờ thì không thể nào giải quyết hết được các sinh vật trọc hóa ở đây, mà nói chính xác, thì là các côn trùng trọc hóa ở khe Hoan Nhạc này.” Thiên Lý chậm rãi nói, “Theo thông tin trước đây thì chỗ này xuất hiện thể hệ trọc hóa thứ hai, nhưng thực tế thì không chỉ có mỗi thể hệ thứ hai thôi đâu.”

“Nghe em nói như vậy tôi cũng nhớ tới một vấn đề.” Nặc Á vuốt cằm nói, “Tại sao các loại côn trùng cấp thấp lại có thể sống sót được trong trọc khí? Nếu chỉ ngẫu nhiên một hoặc hai loài thì không nói, nhưng xuất hiện nhiều côn trùng trọc hóa như thế cũng thật khiến người khác nghi ngờ.”

“Đúng vậy.” Liên Hoành cũng nói “Tôi chưa từng gặp qua tình huống này bao giờ. Phải biết rằng nếu mỗi loại côn trùng đều có năng lực thích ứng mạnh như thế, vậy với số lượng khổng lồ và tốc độ sinh sôi nảy nở của chúng thì cả tinh cầu này cũng có thể bị bọn chúng chiếm cứ.”

Nghĩ đến khả năng này, mọi người đều không nhịn được mà rung mình.

“Nếu đã vậy thì chúng ta càng phải tiếp tục xâm nhập, càng phải lấy thêm được nhiều tình báo hơn nữa.” Xích Curu nắm chặt Tần Viêm, khẳng định nói.

“Các anh có nhớ loài địa tức mà chúng ta phát hiện được trước khi vào đỉnh Thái Vân không?” Thiên Lý đột nhiên hỏi.

“Ý em là loại sinh vật cấp thấp sống trong lòng đất ấy sao?” Nặc Á hỏi ngược lại.

Thiên Lý nói: “Như anh đã nói, loài này có khả năng tái sinh rất mạnh, có thể ký sinh lên những sinh vật khác, sinh vật cấp càng thấp thì càng dễ bị ký sinh, hơn nữa sau khi ký sinh có khả năng tiến hóa nhất định.”

“Ý em là?”

Thiên Lý tiếp tục nói: “Các sinh vật trọc hóa chúng ta gặp được, phần lớn là các loại côn trùng sinh sống dưới lòng đất, như kiến, bò cạp, hiển nhiên chúng đều tiến hóa do bị địa tức ký sinh.”

“Không đúng.” Thủy Kính nói: “Chúng ta còn gặp doi, ong vàng và các loài biết bay khác nữa.”

“Vậy anh nghĩ chúng lấy cái gì làm thức ăn?”

Thủy Kính im lặng một chút, chợt nói: “Ý em là những sinh vật khác ăn các loại côn trùng bị ký sinh cũng sẽ bị ký sinh theo?”

“Không hoàn toàn đúng.” Thiên Lý thân nhiên nói, “Nhìn vào mức độ thương tổn của Ô Tặc, có thể nói doi cũng không vì địa tức mà tiến hóa. Hay nói cách khác là, dù chúng có tiến hóa, cũng không tiến hóa như loài côn trùng cấp thấp là ong vàng.”

Nguyên Dã gật đầu đồng ý, “Tôi cũng bị đàn doi đã thương, lực công kích của chúng cũng không mạnh hơn các sinh vật bị trọc hóa bình thường bao nhiêu.”

“Dưới dốc Thiên Tiệm Hải có thể gặp vài sinh vật trọc hóa trung cấp, nhưng từ Thiên Tiệm trở lên gần như là thế giới của côn trùng.” Thiên Lý ngắt đầu

nhìn đỉnh Thái Vân, “Có thể thấy các loài côn trùng này đang không có thiên địch nào ngăn cản, và đang phát triển với tốc độ cực kỳ khủng khiếp. Chỉ cần chúng đạt tới một số lượng nhất định, thì ngay cả thủ trục hóa cao cấp cũng sẽ bị nuốt chửng một cách dễ dàng.”

Nặc Á khó khăn lắm mới có thể mở miệng hỏi: “Tôi nhớ rằng em từng nói, địa tức đã trải rộng khắp địa tầng của đỉnh Thái Vân rồi đúng không?”

“Không phải là đỉnh Thái Vân, mà là cả khe Hoan Nhạc.”

Mọi người hít một hơi lạnh.

Thiên Lý lại nói: “Còn nữa, nhiệm vụ lần này rất không đơn giản. Mặc dù không biết được lai lịch của những kẻ ẩn nấp là gì, nhưng nhất định là có liên quan đến thế lực bên trên của thành Thánh.”

Đám người Nặc Á hoảng sợ, suýt nữa quên mất mấy kẻ đang ẩn nấp không rõ lai lịch ấy.

Xích Cửu hung ác nói: “Nhất định là có gì đó mờ ám trong nội bộ của họ, chẳng lẽ họ còn định lấy tính mạng chúng ta ra để trao đổi sao?”

Liên Hoành cũng nheo mắt lại, thân nhiên nói: “Tuy nhiệm vụ này của chúng ta được chính phủ tuyên bố, nhưng cũng không phải chỉ có một phần của chính phủ. Nếu thật sự là bị lợi dụng, vậy chúng ta cũng không cần bán mạng cho họ nữa.”

Sắc mặt của Nặc Á và Thủy Kính đều rất không tốt, đều cùng im lặng.

“Mấy cái này điều tra sau, chúng ta phải rời khỏi khe Hoan Nhạc trước đây.”

Nhóm Nặc Á lộ vẻ chần chừ, Nguyên Dã nói: “Chúng ta nhận được chỉ thị cấp A từ R Quân, không đến hạn chót không được tự ý bỏ nhiệm vụ. Nếu tùy tiện rút lui, xử theo tội trái lệnh.”

Sắc mặt Thiên Lý trầm xuống, chỉ thị cấp A? Cô ban bố mệnh lệnh này bao giờ? Trước khi xuất phát, cô chỉ coi lấy tình báo là chính.

Hiển nhiên là có người lấy tư cách của cô, bí mật ban bố chỉ thị cho những người còn lại, hơn nữa người đó nhất định là biết thân phận của cô, cho nên chỉ có mình cô và Tra Nhĩ là không nhận được lệnh.

Lòng Thiên Lý dâng lên một ngọn lửa giận dữ. Chuyện này có phải do A Nhĩ Đế Ti bày mưu đặt kế hay không? Anh ta coi tính mạng tổ viên của cô là cái thá gì? Coi cô là cái thá gì?

Lúc này, Thủy Kính đề nghị: “Mặc dù chưa rõ tình huống lúc này, nhưng đi tụ họp với thành viên của tổ khác không phải là ý kiến tệ, chúng ta có thể rời khỏi đây cùng họ.”

Nặc Á đồng ý đầu tiên: “Đúng vậy, nếu thế thì cấp trên cũng không thể nói gì chúng ta.”

“Không, phải rời khỏi đây ngay lập tức.” Thiên Lý cương quyết.

Những người còn lại đều nhìn cô, chần chừ chưa quyết.

Nặc Á nói: “Đây là nhiệm vụ nhiều đoàn đội tham gia, nếu chúng ta rút lui, sẽ bị coi là đào ngũ. Dù chính phủ có âm mưu gì đi nữa, nhưng cũng không thể khiến Ngu Già trở thành trò cười cho các đội khác.”

“Tôi tin tưởng R Quân.” Xích Cửu nắm chặt chuôi đao, nói: “Tôi tin tưởng anh ta nhất định sẽ không ban bố nhiệm vụ tăt chết.”

Liên Hoành cũng gật đầu.

Thiên Lý đứng yên thật lâu, đột nhiên bình thân nói: “Đúng là R Quân sẽ không ban bố nhiệm vụ tăt chết, chỉ thị cấp A mà các anh nhận được không phải do cô ấy ban xuống.”

“Làm... làm sao em biết?” Nhóm Nặc Á kinh ngạc nhìn cô.

“Bởi vì tôi chính là R Quân.”

R Quân?

Lời vừa dứt, tất cả đều ngây dại. Linh chính là R Quân? Linh, người cùng họ chiến đấu, sống sót sau bao nguy hiểm, sáng tạo nên bao kỳ tích, chính là R Quân? Cô làm thủ lĩnh, lại tự mình tham gia chiến đấu?

Chẳng trách... chẳng trách tại sao R Quân lại quen thuộc với thành viên Ngu Già đến thế, lúc phân công nhiệm vụ đều đúng việc dùng người, hơn nữa luôn có thể điều chỉnh tiến trình nhiệm vụ vào thời điểm mấu chốt và cung cấp tình báo chuẩn xác. Bởi vì, chính cô lúc ấy đã đang kể vai chiến đấu cùng mọi người.

“...Linh, em nói thật sao?” Nặc Á hơi khó tin hỏi.

Thiên Lý để lộ dụng cụ hiển thị trên cổ tay, mở ra, xuất hiện là dấu hiệu thủ lĩnh mà chỉ thành viên Ngu Giả mới biết.

Thiên Lý nói: “Hiện tại, tôi lấy thân phận của R Quân ra lệnh, tất cả thành viên lập tức rời khỏi khe Hoan Nhạc, trở về thành nghỉ ngơi và hồi phục, chờ chỉ thị tiếp theo.”

“Rõ.” Xích Cưu là người đầu tiên lên tiếng.

Những người còn lại cũng lần lượt gật đầu. Ánh mắt họ nhìn Thiên Lý dần thay đổi, từ tán thưởng nhân nhật đến thực sự kính phục. Bất kể là thực lực hay năng lực lãnh đạo, đều được mọi người công nhận.

Cùng lúc đó, ở đỉnh kiến trúc cách mọi người khoảng 2000m, có một người đàn ông cao gầy, mắt phải đeo một chiếc kính siêu phóng đại, tóc ngắn bay trong gió, sắc mặt bình thản.

Người này chính là Hồng Phong đang bí mật theo dõi Tra Nhĩ và Thiên Lý. Anh ta quan sát họ từ xa, cũng tận mắt nhìn thấy quá trình bọn họ từ trên đỉnh núi đi xuống.

Nhóm Ngu Giả vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, lúc này hoàn toàn không có chút phòng bị nào.

Hồng Phong từ từ nâng tay trái lên, làm tư thế cầm nắm trên không trung. Chỉ một lát sau, các luồng khí trên không nhanh chóng tụ lại, dần dần tạo thành một cây trường cung năng lượng trong tay anh ta. Tay phải cầm lấy dây cung mảnh dè, kéo căng ra theo trường cung, trên cung từ từ xuất hiện một mũi tên năng lượng.

Xuyên qua thấu kính siêu phóng đại, ngắm chuẩn vào Thiên Lý.

Chỉ cần buông tay một cái, mũi tên năng lượng sẽ lấy tốc độ như tia chớp bắn vào mục tiêu. Với năng lực của anh ta, dưới tình huống đối phương không phòng bị, xác suất ám sát thành công là 80% trở lên.

Nhưng sau một phút giữ tư thế ngắm bắn, Hồng Phong thu tay về, cung tên năng lượng cũng từ từ biến mất.

Anh ta hí mắt, khẽ thở dài, cuối cùng cũng không ra tay.

Nhưng ngay lúc này, cách đó không xa xuất hiện một mũi tên, khác với mũi tên gió của Hồng Phong, mũi tên này mang theo tia lửa điện xẹt ngang qua bầu trời, nhanh chóng bay về phía Thiên Lý...

Tra Nhĩ vốn đang ngồi xồm bên cạnh Thiên Lý, nhàm chán nghe bọn họ nói chuyện.

Bỗng, hần tung người nhảy lên, đưa tay ngăn trước người Thiên Lý, bàn tay nắm thành nắm, bắt được mũi tên vút đến.

Mũi tên điện lóe ra ánh sáng chói mắt trong tay Tra Nhĩ, chỉ một chớp mắt, nửa cánh tay hần cháy đen, da nứt toác, đầu tóc cũng dựng đứng lên.

Cùng lúc đó, vài tia lửa điện xuyên qua tay hần, bắn vào Thiên Lý và mấy người xung quanh cô, đẩy họ lùi lại mấy bước.

Tra Nhĩ gầm nhẹ một tiếng, ném mạnh mũi tên điện ra xa. Ngay sau đó, một tiếng ầm lớn vang lên, đất đá vỡ tung, bụi mù khắp nơi.

Thành viên Âm Các nghe thấy tiếng động, kinh hãi quay đầu lại nhìn.

Tất cả xảy ra quá nhanh, tất cả còn chưa kịp phản ứng đã bị tập kích.

Không đến năm giây sau, mũi tên thứ hai nhanh chóng bay tới, lúc này mọi người gắng gượng khởi động vòng phòng hộ, nhưng trong lúc vội vàng, không phản ứng kịp, đã để lộ Thiên Lý ra ngoài.

Tra Nhĩ và Tả Miện một trước một sau ngăn trước người của cô.

Mũi tên dừng lại cách Tra Nhĩ khoảng một mét, ánh điện lập lòe, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Trong mắt Tra Nhĩ là sát ý dày đặc, ánh mắt lướt qua mũi tên, nhìn ra hướng xa xa đó.

Thân ảnh hần bỗng biến mất, chỉ để lại một dấu điểm chân trên mặt đất, mũi tên giữa không trung cũng biến mất không chút tung tích...

“Linh.” Tả Miện sợ hãi kêu lên, đám người cũng tỉnh hồn lại. Nhìn theo tiếng kêu, mới phát hiện Thiên Lý ngã sõng xoài trên đất.

Xích Cưu chạy đến bên Thiên Lý, nâng cô dậy.

Những người còn lại cũng nhanh chóng chạy đến.

Thủy Kính cầm cổ tay của cô, thờ phào nói: “Không sao, chỉ bị điện giật nên hôn mê thôi, lát nữa sẽ tỉnh lại.”

“Vậy là tốt rồi.” Đám Xích Cưu yên lòng.

Sa Hạng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Xích Cửu lạnh lùng nói: “Có lẽ là mấy người đang ẩn nấp.”

Đám Sa Hạng vừa nghe đã hiểu, trước đó họ đều đã bị ám toán qua.

“Rốt cuộc là ai vậy?” Họ thật sự rất căm thù đám tiểu nhân đê tiện đó.

“Đây là gì?” Thủy Kính bỗng kinh hô. Anh ta mở ngón tay Thiên Lý ra, phát hiện trên bàn tay cô có mấy đốm ban xanh, như kiểu bị nhiễm nọc độc vậy. Trong lòng bàn tay trái cô nằm một viên ngọc nhỏ màu xanh biếc, xung quanh ngọc lại rất sạch sẽ.

Thoạt nhìn viên ngọc này cũng không có gì đặc biệt, nên đám Thủy Kính cũng chỉ coi nó là một loại trang sức bình thường. Điều khiến họ chú ý là những đốm ban xanh trên tay Thiên Lý.

Sa Hạng chần chừ nói: “Cái này... hình như là do nọc ong tạo thành.”

Người Ngu Giả cả kinh, Tả Miện khăn trương nói: “Chẳng lẽ chị ấy bị ong độc đốt sao?”

“Nếu bị ong độc đốt, vết thương cũng sẽ không ở trên lòng bàn tay.” Liên Hoành tỉnh táo nói.

Nặc Á suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Tôi biết rồi, là thứ đậm sệt mà bây ong vấy ra đất.”

“Thứ đó nhìn một cái là có thể nhận ra mà, sao Linh lại để nó dính vào tay?” Nguyên Dã trầm giọng nói: “Độc tính của nó rất mạnh, không biết Linh bị có nặng lắm không? Chẳng lẽ em ấy hôn mê không phải do điện giật, mà là do... trúng độc?”

Sắc mặt tất cả trở nên khó nhìn, họ đồng thời nhớ đến Lam Điều đã hy sinh, cũng bởi vì trúng nọc ong.

“Sao em ấy lại không nói tiếng nào chứ?” Xích Cửu dùng sức nện xuống đất một đấm, quát: “Nãy còn lãng phí thời gian phân tích với chúng ta, không biết kêu cứu một chút sao?”

Liên Hoành cắn răng: “Có lẽ em ấy muốn thuyết phục chúng ta rút khỏi đây.”

“Vậy còn nói gì nữa? Nhanh, chúng ta lập tức trở về thành!” Tả Miện vội la lên: “Chỉ cần giải hết độc, dù chị ấy có bị trọc hóa đi nữa, em gái em cũng có thể cứu về.”

Nói xong, những người còn lại hơi không phản ứng kịp, mãi đến khi Xích Cửu công Thiên Lý lên mới có người giật mình: Cái gì? Cậu ta vừa nói cái gì? Bị trọc hóa cũng có thể cứu về? Đùa gì vậy?

+++

Lời tác giả: Về thu luôn mấy nhóc Ngu Giả vào thành Minh..

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Thế giới của cô

“Mấy người muốn về thành sao?” Sa Hạng hỏi.

Nặc Á gật đầu: “Đừng vậy, đội chúng tôi đã có hai người bị thương, nên quyết định tạm thời rời nhiệm vụ.”

“Vậy mấy người định dừng chân ở đâu?”

Nặc Á nghĩ một chút, đáp: “Nếu không có gì ngoài ý muốn, đội vết thương của đồng đội tốt lên, chúng tôi sẽ tập hợp ở thành Minh đợi nhiệm vụ tiếp theo.”

“Thành Minh sao?” Sa Hạng thì thào.

“Nặc Á.” Lúc này, Thủy Kính ở cách đó không xa thúc giục, đám Xích Cửu đã đi khá xa rồi.

Nặc Á đáp một tiếng, tạm biệt thành viên Ám Các, lúc chuẩn bị rời đi bỗng xoay người nói: “Sa Hạng, nhiệm vụ lần này chông chát những nguy hiểm, tôi đề nghị mấy người cũng nên sớm rời đi, đừng tiếp tục đi sâu vào nữa.”

Trong mắt Sa Hạo hiện lên chút nghi ngờ, anh ta từ từ gật đầu, tỏ ý cảm ơn.

Nhìn bóng người Ngu Già đi xa, Bạch Sư hỏi: “Sa Hạo, cậu tính sao?”

Sa Hạo suy nghĩ một chút, trả lời: “Đi điện Nữ thần Mặt Trời tập hợp với những người khác trước, nếu họ chưa tới thì chúng ta để lại tin tức, rồi lập tức rời khỏi khe Hoan Nhạc.” Dừng một chút, lại nhẹ nhàng thêm một câu: “Sau nhiệm vụ, tôi cũng muốn tới thành Minh xem.”

Anh ta cực lưu ý tin tức có liên quan đến việc cứu người trở hóa mà vừa rồi Tả Miện vô tình để lộ ra.

Nhóm Ngu Già rời khỏi khe Hoan Nhạc, đi thẳng về thành Đóa gần nhất.

“Không biết anh Kỵ Sĩ thế nào rồi?” Tả Miện quay đầu nhìn về một hướng khác, “Khi nào anh ấy mới bắt kịp chúng ta?”

Cậu chỉ hỏi khi nào Tra Nhĩ mới bắt kịp, lại không hề lo lắng hắn sẽ thất bại. Tả Miện hiểu thực lực của Tra Nhĩ hơn nhóm người Ngu Già, hắn và Thiên Lý là Song Sát đâm máu danh tiếng lẫy lừng, không ai dám đối mặt trực tiếp với mũi nhọn này.

Vừa dứt lời, mọi người bỗng không hẹn mà cùng rung mình một cái, dừng bước lại theo bản năng, đồng thời quay người nhìn phía sau.

Chỉ thấy dưới ánh tà dương đỏ như máu, một bóng đen từ từ bước đến, tốc độ nhìn như thông thả chậm rãi, nhưng chớp mắt đã đi được vài trăm mét, chỉ mất vài giây đã đến trước mặt mọi người.

“Anh đã về rồi.” Tả Miện vui mừng hô một tiếng, đang định báo cáo thì thấy biểu tình lạnh lẽo đầy sát khí và thân mình đầy máu của Tra Nhĩ, khiến người ta hoảng sợ hơn là, tay phải hắn còn cầm một cái đầu người máu chảy đầm đìa.

Vốn dĩ khi Tra Nhĩ đuổi theo kẻ nọ, mọi người cũng không nghĩ rằng hắn có thể bắt được người. Dù sao khoảng cách cũng quá xa, thêm nữa là đối phương cũng sẽ không ngốc mà đứng nguyên một chỗ cho người ta tìm đến cửa. Vậy mà không ngờ, Tra Nhĩ không chỉ thành công giết lén, mà còn đuổi kịp được họ trong thời gian ngắn như vậy.

Thấy Thiên Lý ngất xỉu nằm trên lưng Xích Cưu, ánh mắt Tra Nhĩ đóng băng lại, tiện tay ném đầu người qua một bên, vươn tay muốn ôm lấy cô.

Xích Cưu từ chối: “Cả người anh đầy mùi máu tươi, tạm thời đừng đến gần em ấy.”

Tay Tra Nhĩ khựng lại giữa không trung, sau đó người hắn chớp lên, biến mất lần nữa.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không hiểu tại sao.

Liên Hoành bỗng mở miệng: “Không biết tại sao, mỗi lần thấy Kỵ Sĩ sau chiến đấu, tôi đều cảm thấy một hơi lạnh khủng khiếp, gần như đã vượt qua phạm vi con người bình thường.”

Những người khác cũng cảm thấy như vậy, Nguyên Dã thấp giọng nói: “Anh ta rất mạnh, mạnh hơn tất cả chúng ta.”

“Một người mạnh như vậy, lại cam tâm tình nguyện không có tiếng tăm gì bảo hộ bên cạnh Linh.” Nặc Á nhìn Thiên Lý trên lưng Xích Cưu, những người khác cũng đặt tầm mắt lên người cô. (Lăng: đi theo chị ý mới có ăn chứ =))

“Nếu là tôi, tôi cũng tình nguyện bảo hộ em ấy.” Xích Cưu thản nhiên nói: “Bởi vì em ấy xứng đáng.”

Những người khác liếc nhau, không nói nhưng trong lòng đều hiểu.

Nguyên Dã đá đá đầu người trên mặt đất, hỏi: “Có ai biết kẻ này không?”

Mọi người nhìn kỹ vài lần, đều lắc đầu.

Liên Hoành nói: “Đáng tiếc không trực tiếp đấu với gã, không thể đoán ra được gì từ vũ khí và chiêu thức của gã cả, e là Kỵ Sĩ cũng không có hứng thú kể lại rõ ràng cho chúng ta.”

Nói xong, anh lấy từ ba lô ra một thứ giống như khăn, thấm nước sạch, sau đó cẩn thận trùm lên gương mặt của cái đầu, sau mấy giây lại gỡ xuống, trên chiếc khăn đã xuất hiện một mặt người.

“Mang về xem có biết được gì hay không.” (khiếp, dân tình báo)

Những người còn lại nhìn Liên Hoành một cách kinh dị, không ngờ anh ta lại mang theo thứ kỳ lạ này bên người.

+++

Đêm, người Ngu Già tìm một di chỉ hoang phế để đóng trại. Tra Nhĩ đã đập bóng đêm mà đến, trên người hắn chỉ có một bộ áo mỏng, mùi máu tươi cũng đã không còn.

Những người khác đều tự đi nghỉ ngơi hồi phục, hần lặng lẽ ngồi xuống bên Thiên Lý, nhìn cô không chớp mắt. Bụng đói cồn cào, lòng lại đầy hung tàn, chỉ muốn cắn nuốt tất cả những sinh vật sống trước mắt. Nhưng dục vọng có mãnh liệt đến cỡ nào cũng không thắng nổi sự cố chấp đối với Thiên Lý.

[Thiên Lý, vì sao vẫn chưa tỉnh lại? Tra Nhĩ đói bụng.]

Hần tựa cằm vào đầu gối, người dờ ra, mặt mờ mờ, hết như một đứa trẻ cô quạnh, hoàn toàn khác với dáng vẻ sát khí đằng đằng trước đó.

Đúng lúc này, mi mắt của Thiên Lý hơi run run, Tra Nhĩ lập tức phản chấn lên, nằm ghé lại gần người cô, dùng ngón tay chọc chọc lên mặt cô, miệng vẫn khê nỉ non: “Tỉnh rồi sao? Tỉnh rồi phải không?”

Thiên Lý nhú mày, Tra Nhĩ không biết nặng nhẹ, chọc cô hơi đau.

Mắt cô còn chưa mở ra đã giờ tay túm lấy cổ tay Tra Nhĩ trước, thờ dãi nói: “Không tỉnh nữa thì bị anh chọc thủng mắt.”

Tra Nhĩ mặt mũi ghé vào bên người cô, yếu ớt mỏng manh nói: “Tôi đói bụng...”

Thiên Lý chán nản, lặng lẽ bấm mu bàn tay hần một cái, không hỏi cô ỉn chưa thì thôi, lại còn giả vờ đáng thương đòi ăn, rõ ràng ba lô hần đầy rẫy thịt khô!

Thiên Lý dờ trán ngồi dậy, đám Nặc Á thấy vậy, lập tức vây tới.

Tra Nhĩ nhanh chóng trở mình ngồi dậy, túm chặt góc áo của Thiên Lý, ánh mắt không có ý tốt nhìn mọi người, như chim ưng bảo vệ con non.

“Linh, em không sao chứ?” Nặc Á quan tâm hỏi.

“Tôi không sao.” Thiên Lý nhớ lại một chút, hỏi: “Chúng ta lại bị đánh lên sao? Tình hình thế nào rồi?”

Nặc Á nhìn Tra Nhĩ, trả lời: “Sát thủ đã bị Kỵ Sĩ giết rồi.”

Thiên Lý gật đầu, cô hiểu tính Tra Nhĩ, đối với những người làm cô bị thương, hần tuyệt đối không hạ xuống tay nể nang.

Liên Hoành chần chờ một hồi, mở miệng: “Linh, tôi cảm thấy mục tiêu của sát thủ kia là em.”

Thiên Lý im lặng.

“Em biết thân phận của họ sao?” Liên Hoành lại hỏi.

“Hần là có thể đoán được.” Thiên Lý trả lời: “Rất có khả năng là thế lực của tòa thành dưới lòng đất lúc trước đã bị chúng ta hủy diệt.”

Ánh mắt của Xích Cưu lạnh lẽo: “Hừ, tốt lắm, bị đám khốn nạn kia tính kế, món nợ này nhất định phải đòi lại.”

Liên Hoành cân nhắc nói: “Chúng đương nhiên là đã xâm nhập vào bên trên, nắm quyền hành trong tay, chỉ cần không ngừng tuyên bố nhiệm vụ nguy hiểm cho chúng ta, thì chúng ta vẫn khó lòng phòng bị, lúc nào cũng có khả năng không giữ được tính mạng.”

“Mọi người yên tâm” Thiên Lý khẳng định nói: “Chỉ cần chừng nào tôi còn là thủ lĩnh của Ngu Giả, thì sẽ không để cho mọi người tùy tiện mạo hiểm. Chết trong chiến đấu là vinh quang, nhưng chết vì kế hoạch của tiểu nhân thì không thể chịu đựng nổi.”

Mọi người gật đầu tán thành, lộ ra biểu tình kiên quyết.

Thiên Lý định nói tiếp gì đó, bỗng phát hiện Tra Nhĩ lặng lẽ kéo ba lô qua, khê huých vào lưng cô.

Khỏe miệng Thiên Lý lặng lẽ giật giật, Tra Nhĩ đang đói khát coi không khí đang nghiêm túc như không, kiên định truyền đạt ý của hần cho cô.

Cô lấy một chiếc khăn quấn tay lại, xoay người lấy mấy miếng thịt khô trong ba lô ra đưa cho Tra Nhĩ.

Tra Nhĩ nhanh chóng nhận lấy, sau đó dựa lưng bên Thiên Lý, tự ăn cơm.

Thủy Kính nhìn thấy đốm ban trên tay cô, ngập ngừng hỏi han: “Linh, độc trên người em...?”

“Không nghiêm trọng.” Thiên Lý thần nhiên nói: “Tay tôi không bị thương, độc tố cũng không xâm nhập vào cơ thể, làn da chỉ bị thương chút thôi, về bảo dưỡng lại là được.”

“Tại sao em lại dính phải độc này?” Liên Hoành đột nhiên hỏi.

“Khi tháo dỡ xe động lực, không cẩn thận dính vào.” Thiên Lý tùy ý trả lời.

Liên Hoành hí hửng, tay cô không chỉ dính một chút độc. Cô luôn có đeo găng tay, vậy mà vẫn để độc tố ăn mòn vào tận lòng bàn tay. Thiên Lý trước giờ không phải là người sợ y, hần không phải là “không cẩn thận” mà bị dính độc.

Liên Hoành muốn nói lại thôi.

Nặc Á nhìn anh, hỏi: “Cậu muốn nói gì?”

Anh ta không trả lời, lấy từ trong túi của mình ra một lọ thuốc thủy tinh, nói với Thiên Lý: “Vừa hay tôi có mang theo thuốc khử trùng, em lấy rửa bớt độc tồn trên tay đi.”

Thiên Lý nhận lấy thuốc, nói cảm ơn.

Đám Nặc Á nhìn thấy thuốc, không hện mà cùng nhú mày.

Thiên Lý không để ý đến vẻ mặt của mọi người, lập tức mở bình ra, chuẩn bị rửa tay. Liên Hoành bỗng vươn tay ra ngăn, mắt tối sầm.

Những người khác cũng khiếp sợ, sững sờ nhìn cô.

“Sao vậy?” Thiên Lý thấy lạ, hỏi.

“Linh...” Giọng Liên Hoành hơi run run nói: “Thứ anh đưa cho em, là thuốc tinh lọc.”

Thiên Lý sững sờ, động tác cứng lại.

“Thuốc tinh lọc có màu lục, là màu lục độc nhất trên đời này, tuyệt đối sẽ không có ai nhận nhầm.”

Thiên Lý chậm rãi đặt bình lại, về mặt bình thần.

“Thật... Thật ra em không thể nhìn thấy gì, đúng không?” Liên Hoành dùng giọng căng thẳng hỏi.

Thiên Lý rũ mắt xuống, không đáp.

“Sao... Sao có thể?” Tả Miện khề hô, “Bình thường Linh vẫn hành động không khác gì người thường mà.”

“Vốn tôi cũng không thể tin được.” Liên Hoành trầm giọng nói: “Nhưng vừa rồi đã được chứng thực.”

“Có lẽ, Linh chỉ không phân biệt được màu sắc.” Thủy Kính do dự nói.

Liên Hoành lấy bình thuốc từ trong tay Thiên Lý ra, đưa tới trước mặt Thủy Kính, hai chữ “Tinh lọc” trên nắp bình vô cùng bắt mắt.

Thủy Kính lặng im.

“Thực ra ngẫm lại lúc ở chung, sẽ phát hiện rất nhiều chỗ kỳ lạ.” Liên Hoành vuốt thân bình thuốc, bình tĩnh nói: “Các bình thuốc của Linh đều có hình dạng không giống nhau; khi ăn cơm cũng không dùng tương ớt hay ớt tươi; thờ ơ với ánh đẹp; hành động trong bóng tối không có chút trở ngại nào. Ví dụ như lúc nhảy xuống sườn núi cứu tôi và Thủy Kính, có thể xuyên qua vách núi hiểm trở trong tình huống tầm nhìn không rõ.... Rất nhiều, rất nhiều chuyện đều lộ ra dị thường. Trước kia chỉ cho là vì Linh có được dị năng linh giác đặc biệt, nhưng mà linh giác lại không có thị lực, rốt cuộc là tồn tại như thế nào? Linh, em vẫn luôn sống trong bóng tối sao? Em dựa vào gì để phân biệt được sự vật bên ngoài?”

Liên Hoành nhìn thật sâu vào đôi mắt không hề có ánh sáng của Thiên Lý.

“Chuyện của tôi, không cần hỏi đến.” Biểu tình của Thiên Lý rất lạnh nhạt.

“Sao có thể không hỏi đến?” Nặc Á tức giận nói: “Em đã là chiến hữu của bọn tôi, còn là thủ lĩnh của Ngụ Giả! An toàn của em là trách nhiệm của bọn tôi.”

Thiên Lý cười cười: “Chẳng lẽ các anh không cảm thấy, trước giờ vẫn luôn là tôi chăm sóc các anh sao? Mắt tôi mù, nhưng lòng tôi không mù.”

Mọi người nhìn nhau, không nói gì. Năng lực của Thiên Lý làm người ta xem nhẹ tuổi cô, thậm chí xem nhẹ chương ngại thị lực của cô. Rõ ràng có nhiều điểm đáng ngờ như vậy, mà hôm nay họ mới phát hiện ra.

Thật sự rất khó tưởng tượng, trước kia cô làm thế nào để tham gia vào những trận chiến nguy hiểm như vậy. Người bình thường liếc một cái là có thể phân biệt được sự vật, còn cô lại phải mất gấp bội thời gian để phân tích.

Không nhìn thấy, đó là cảm giác như thế nào? Hẳn là rất đau khổ đi. Chẳng trách cô luôn trầm ổn như vậy, vì toàn bộ vẻ đẹp bên ngoài, cô đều không nhìn thấy; bởi vì không nhìn thấy, cho nên cũng không có vẻ mặt vui vẻ gì. Thế giới của cô, chỉ có một màu tối đen.

Nghĩ tới đây, tất cả đều cảm thấy hơi khó chịu.

Cô bé này đã phải gánh vác trách nhiệm và áp lực mà họ không thể nào tưởng tượng được, có được trí tuệ và kiên cường mà bọn họ khó có thể sánh bằng.

“Các anh không cần để ý.” Nhận thấy cảm xúc của mọi người, Thiên Lý nói: “Gọi là có được có mất, nếu tôi có thị lực bình thường, chỉ sợ cũng sẽ không có được thiên phú mà người thường không sánh bằng. Sau này, đừng nói những chuyện liên quan đến mắt của tôi nữa, nếu bị kẻ địch biết, tôi sẽ gặp nguy hiểm.”

Mọi người thận trọng gật đầu.

Họ ngẫm thề, sau này tuyệt đối không để cho bất kỳ ai làm tổn thương cô bé kiên cường này nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hiên Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Hình thức kiểm tra ngầm

Nhóm Ngu Giả chạy tới thành Liễu ở gần đó, Ô Tặc đã được Thiên Lý dùng khí cơ châm khổng chế trực khí lan tràn cần phải trị liệu ngay tức thì. Ở nơi linh khí dồi dào, tốc độ tinh lọc sẽ nhanh hơn tốc độ trực hóa, tính mạng Ô Tặc cũng được bảo vệ hơn phần nào.

Trong phòng, Thiên Lý xoa xoa trán, suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn bấm máy gọi.

“Thiên Lý.”

Hình ảnh A Nhĩ Đế Ti xuất hiện trên màn hình, anh ta hơi kinh ngạc hỏi, “Nhiệm vụ của cô thế nào rồi?”

Thiên Lý trầm mặc một hồi, không đáp mà hỏi lại: “A Nhĩ Đế Ti, anh đã mượn danh ‘R quân’ ra chỉ thị cho thành viên Ngu Giả à?”

“Chỉ thị nào?” A Nhĩ Đế Ti cau mày nói, “Sao tôi có thể trực tiếp ra nhiệm vụ cho thành viên của em chứ? Nói gì tới giả danh của em.”

“Anh phụ trách Thương, thế mà không biết có kẻ ra mặt lệnh à?” Thiên Lý nói, “Ai có thể tước quyền của anh chứ?” Về mặt A Nhĩ Đế Ti trở nên nghiêm túc, hỏi: “Kẻ chỉ tiết chuyện em gặp phải xem nào.”

Vì thế, Thiên Lý kể qua tình huống họ đã gặp trên đỉnh Thái Vân, kể cả tình thế nguy cấp: hàng loạt thủy tức sinh sôi nảy nở tạo thành cơn trùng trực hóa.

Sau khi A Nhĩ Đế Ti nghe xong thì im lặng hồi lâu. Địa tức gây nguy hiểm khiến anh ta kinh hãi, mà mối nguy về những kẻ ẩn nấp làm anh ta cực kì tức giận. Tại nơi thuộc quyền quản lí của anh ta còn có kẻ dám động đến người của anh ta? Quả là khiêu chiến quyền uy của mình mà!

Lúc này, Thiên Lý lại nói tiếp: “Khe núi Hoan Nhạc quá nguy hiểm, đề nghị anh lập tức hủy bỏ nhiệm vụ, phái người triệu tập tất cả thành viên Thương. Khu vực như thế này nhóm tôi không đủ sức xử lí, phải xuất động bộ đội chính quy, tiến hành càn quét quy mô lớn.”

“Chuyện này tôi biết.” A Nhĩ Đế Ti ép lửa giận xuống, dừng một chút, nói tiếp: “Về chuyện có kẻ ẩn nấp, tôi rất xin lỗi.”

Thiên Lý trả lời: “A Nhĩ Đế Ti, tôi tạm thời tin tưởng anh, nếu anh muốn đối phó tôi thì đã có hành động ở thành phố dưới lòng đất đầu tiên rồi, không cần chờ tới bây giờ. Nhưng mà, rõ ràng trong tổ chức có người ti tiện bỉ ổi, lòng dạ khó lường, địa vị của chúng tương đối lớn, có thể ra lệnh tùy lúc hoặc thao túng tiến trình nhiệm vụ. Dưới tình huống như vậy, tôi không đồng ý để Ngu Giả tiếp tục mạo hiểm.”

“Vậy thì em định giải quyết thế nào?”

“Tạm thời nhóm tôi sẽ không tham gia bất cứ nhiệm vụ gì.” Thiên Lý thông thả đáp, “Cho đến khi anh xử lí nội bộ xong.”

A Nhĩ Đế Ti cười cười: “Xem ra uy tín của tôi bị nghi ngờ rồi.”

“Tôi là người phụ trách mạng sống của tất cả thành viên Ngu Giả, họ đều là những chiến sĩ ưu tú, không phải là vật hi sinh cho những mưu mô xảo quyệt.”

“Đã hiểu, chuyện này là sự sơ sót của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm toàn quyền.”

Ngày thứ tư kể sau hôm họ chấm dứt đối thoại, một tin không hay đã truyền đến từ khe núi Hoan Nhạc. Bảy đội ngũ tham dự nhiệm vụ lần này, trừ đội của Thiên Lý, gần như là bị diệt cả đội. Người mang đến tin tức này cho họ là nhóm người sa mạc Bọ Cạp, vốn nhóm họ chỉ hi sinh một đồng đội nhưng trên đường đến diện tử thần mặt trời lại tổn thất thêm 5 người.

Số lượng cơn trùng trực hóa trong khe núi Hoan Nhạc đã đạt đến một tình trạng đáng sợ, tất cả mọi người trước đó đều chưa chuẩn bị đầy đủ, thế nên đã hi sinh một phần lớn chiến sĩ, tình huống rất thê thảm. Nếu không có Thiên Lý quyết đoán hủy nhiệm vụ, chỉ sợ dựa vào năng lực của cô cũng không cách nào bảo đảm thành viên Ngu Giả toàn thân quay lại. Nghĩ đến chuyện sau đó thật làm khiến người lạnh sống lưng.

Không chỉ như thế, Ngu Gia không bị tổn thất thành viên còn mang về tin tình báo quý giá, tầng trên rất chú trọng đến sự nguy hiểm của địa tức, năng lực của họ lại được khẳng định một lần nữa. Sức chiến đấu là tiêu chuẩn đánh giá thực lực đoàn đội, nhưng có thể đối phó với sự bất ngờ ở hiện trường, đưa ra lựa chọn chính xác vào thời điểm cụ thể cũng là một tố chất cần thiết của một đoàn đội ưu tú.

Ba người Thiên Lý và Tra Nhĩ, Tà Miện về thành Minh sớm hơn những người khác một bước. Nhóm Nặc Á vẫn ở lại trong thành, đợi Ô Tặc khôi phục.

Lộ trình mấy ngày liên tiếp khiến người ta mệt mỏi không thể tả, Thiên Lý vừa về đã vào phòng lớn ngủ một giấc, ngay cả chào hỏi cũng không kịp.

Sau khi cọ rửa vào ngày hôm sau, tinh thần đã khôi phục không ít. Cô gọi nhóm chú Thổ, nói cho bọn họ phỏng đoán có liên quan tới thành phố dưới lòng đất.

Chú Thổ nói: “Cháu yên tâm, chỉ cần trong phạm vi thành Minh này, các chú sẽ không để người khác chạm tới một đầu ngón tay của cháu.”

Chú Thủy cũng gật đầu nói: “Người tiếp cận thành Minh ngày càng nhiều, nhưng mà chỗ cháu ở là khu vực cấm, có Vệ Không và Hữu Vọng, Vô Ảnh, không ai có thể tới gần, đừng nói tới Tra Nhĩ kẻ kè kè cạnh cháu. Về phần khu vực bên ngoài, các chú sẽ chú ý.”

“Cháu lo không chỉ an toàn của cháu, mà còn các chú nữa.” Thiên Lý nói, “Lúc trước, để phá hủy thành phố dưới lòng đất, các chú cũng ra không ít sức, chắc chắn tên các chú cũng nằm trong sổ đen của chúng.”

Chú Âm cười xòa: “Mấy lão già chúng ta còn cần một cô bé là cháu lo lắng hả?”

Thiên Lý không nhiều lời nữa, đối với năng lực mấy chú lớn, cô khá là tin cậy.

Thời gian kế tiếp, mình có thể an tâm xử lý quy tắc chưa hoàn thành lúc trước và khắc chế tạo vũ khí khắc vân dành riêng cho thành viên Ngu Gia.

Sức không chế năng lượng của dị năng giả là vấn đề không ít khó khăn. Trong quá trình làm nhiệm vụ, nhóm người Nặc Á quản lý có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng dị năng khi được kích phát (*) lại luôn không thông. Ví dụ như ở lần đối đầu với đàn doi trong mê cung, nếu khả năng không chế dị năng hệ đất của Nguyên Dã được nâng cao hơn, trong 3 giây chắc chắn có thể đóng chặt lối ra. Lại lấy Nặc Á hệ điện làm ví dụ, chỉ cần có vật dẫn điện, thậm chí còn có thể tạo hàng rào ngăn công kích.

(*) kích phát: chuyển từ cơ bản sang nâng cao.

Đáng tiếc, rõ ràng có năng lực siêu lớn, nhưng không thể phát huy như bình thường, lại phải ứng phó nhiều lần, rất mệt mỏi.

Nay thế lực ngầm dưới lòng đất lại đang nhòm ngó, thành viên Ngu Gia bắt buộc phải nâng cao sức chiến đấu.

Lúc Thiên Lý đặt chân vào thành đã lưu đường vân cấu tạo năng lượng của mấy người họ vào máy tính. Phần còn lại chỉ cần dựa theo thói quen chiến đấu của họ để chế tạo vũ khí vừa tay là xong.

Chờ nhóm Nặc Á vào thành Minh, nền tảng của năm món vũ khí đã chế tác xong, Thiên Lý cũng không giao trực tiếp cho họ, mà để vào ngân hàng. Tiền tệ ở thời kỳ này đều là tiền ảo và điểm vinh dự, thế nên ngân hàng ngoài là dịch vụ chuyển khoản, trạm kinh doanh, giao dịch, thẩm tra đăng cấp nghiệp vụ, chức năng chủ yếu còn là nơi giữ vật phẩm quý trọng. Ngân hàng sở hữu nhà kho lớn nhất dưới lòng đất, toàn bộ đều được máy tính giám sát và điều khiển, phải làm theo trình tự nhập mật mã, so vân tay, đọc khẩu lệnh mới có thể lấy vật phẩm ra ngoài.

Thiên Lý có ý tạm thời gửi vũ khí khắc vân vào nhà kho, ở đó còn để mấy trăm linh khí chưa bán ra. Nhìn từng món linh khí một, cô đột nhiên nảy ra một ý tưởng. Dị năng giả trong thành Minh ngày càng nhiều, trong những người này tất nhiên có không ít người mua phù hợp, chỉ là cô không tiện ra mặt giao dịch.

Nhưng mà, sao cô không lập một chương trình giao dịch nhỉ? Cô có thể nhập số liệu và mức độ phù hợp với dị năng của linh khí đưa vào phòng máy tính kiểm tra đo lường, chỉ cần dị năng giả hoàn thành kiểm tra, số lượng đạt tiêu chuẩn là đã có thể đạt yêu cầu mua sắm linh khí, đồng thời, tư liệu người kiểm tra đo lường cũng sẽ được máy tính ghi chép lại.

Cô sẽ đặt số thứ tự cho linh khí rồi để vào nhà kho dưới lòng đất của ngân hàng, dị năng giả có được quyền mua sắm có thể tự mình giao dịch tiếp.

Hạng mục kiểm tra đo lường có tất cả 36 thông tin, đa số dị năng giả sẽ chọn mấy phần để kiểm tra, sẵn lòng kiểm tra tất cả các phần chỉ chiếm số ít. Nhưng mà đây chính là điều mà Thiên Lý hi vọng, linh khí xuất hiện tất nhiên sẽ làm người ta chú ý, nhưng cách thức ít phải lộ diện này lại hợp với phong cách của Linh Văn Sư. Dù sau này phòng kiểm tra đo lường có bị vạch trần triệt để trong tương lai thì ai cũng không cảm thấy kì lạ.

Kéo thêm nhiều dị năng giả đến thành Minh vừa có thể tăng view cho thành, vừa kiến thiết thành phố được hoàn hảo hơn.

Thiên Lý lấy giá vào phòng kiểm tra đo lường 1 điểm 1 giờ, tăng thêm 1 giờ thì thêm 1 điểm.

Khi các dị năng giả lần đầu tiên thấy giá cả, đều thầm mắng chủ thành xấu bụng. Mãi đến khi có một anh chàng dị năng giả tâm huyết trào dâng hoàn thành tất cả kiểm tra, kết quả màn hình máy tính sáng lên, nhắc nhở anh ta đạt tiêu chuẩn mua linh khí của ai đó, đồng thời, tất cả thông tin về linh khí như hình ảnh, giới thiệu sơ lược và giá cả đều hiện ra, sau đó máy hỏi anh ta mua hay không.

Dị năng giả may mắn nọ choáng váng một lúc, hạnh phúc lớn làm anh ta cho rằng mình đang mơ. Ngu ngơ mấy phút đồng hồ, mãi đến khi máy tính nhắc nhở lần thứ ba mới tay chân luống cuống bấm vào hai chữ “có”

Không lâu sau đó, phòng kiểm tra đo lường ở thành Minh trở thành nơi mưu cầu danh lợi của dị năng giả. Những người đến vì danh vọng hầu hết là các thế lực tranh đoạt khắp nơi và người muốn tìm hiểu thân phận của Linh Văn Sư, nhưng dưới thế lực của các chủ và nhóm Bách Chiến bảo vệ, cuối cùng tạo ra một truyền thuyết về thành Minh.

Đây là những chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Thiên Lý giao cho nhóm Nặc Á một nhiệm vụ, yêu cầu họ hoàn thành biệt lập huấn luyện ở phòng huấn luyện trong vòng ba tháng.

Ban đầu họ vốn không nghiêm túc, phát triển trong phòng huấn luyện đơn sơ nào có thể bằng thực chiến, hơn nữa thiết bị phòng cấp D còn sơ sài, chỉ nhìn bộ dạng rách nát từ bên ngoài đã khiến người ta không hứng thú luyện tập.

Nhưng ngại mặt mũi của Thiên Lý, mọi người vẫn đồng ý yêu cầu của cô.

Đội sau khi vào phòng huấn luyện, khinh thường lúc trước ngay lập tức bị kinh ngạc thế chỗ. Trong sân huấn luyện, linh khí dồi dào kết hợp với yếu tố sức mạnh sục sôi khiến họ khoan khoái cả người, tinh thần chấn động mạnh. Có thể tưởng tượng ra, ba tháng ở trong hoàn cảnh huấn luyện như vậy, lực lượng của họ sẽ tăng đến cỡ nào.

Quả nhiên, Thiên Lý là người không thể đánh giá theo lẽ thường được. Mọi người trong Ngu Giả đều âm thầm quyết định, sau này dù cô có cho họ một cuộn giấy vệ sinh, họ cũng sẽ giữ gìn như báu vật, ai biết thứ ấy có phải của hiếm vật lạ hay không!

Nhưng mà, niềm ngạc nhiên mừng rỡ của nhóm Ngu Giả không chỉ như thế. Cứ mỗi một tháng hoàn thành huấn luyện, Thiên Lý dựa theo trình độ huấn luyện của mỗi người, lần lượt đưa một tấm thẻ khóa, để họ tới ngân hàng lấy đồ của mình.

Người đầu tiên có vũ khí là Nặc Á, anh ta cầm một trường cung hình dáng kì quái, tất cả cơ quan trong cơ thể đều tri giác. Đường vân trên thân cung làm anh ta nhận ra đây là vũ khí đường vân trong truyền thuyết. Tần Viêm của Xích Curu từng là vũ khí trong mơ của bao người, hôm nay, vậy mà anh ta cũng được sở hữu một cái!

Không chỉ anh ta, nhóm Thủy Kính, Ô Tặc cũng không ai không có.

Với tư cách là nhóm dị năng giả đầu tiên sở hữu vũ khí đường vân, nhờ thực thực tăng lên mà nhanh chóng được nhiều người biết tới, họ liên tục chiến đấu trên các chiến trường bốn phương, sáng tạo vô số chiến tích huy hoàng, là anh hùng kính ngưỡng trong lòng của vô số nhóm lính đánh thuê, cũng là người hết lòng ủng hộ Thiên Lý trong tương lai.

Ngoài rừng sâu cách thành Minh ba dặm, Hồng Phong đang trò chuyện cùng Lai Dịch ở thành Thánh.

Giọng Lai Dịch uy nghiêm đáng sợ chất vấn: “Vi sao không giải quyết chúng?”

Hồng Phong tùy ý trả lời: “Cao thủ khác anh phái tới đều chết hết, sao tôi giết được chúng đây?”

“Hừ.” Lai Dịch cười lạnh đáp, “Tôi biết anh sẽ nói gì. Không phải tôi không tin anh, mà là anh rất dễ mềm lòng, với năng lực của anh, không có khả năng không tìm thấy cơ hội ra tay.”

Hồng Phong nhún nhún vai: “Sự thật thế đấy, tôi thật sự không tìm được cơ hội ra tay, sau khi chúng vượt qua đỉnh Thái Vân, lập tức lên đường về, rất nhạy bén.”

“Tôi không muốn nghe những cái cớ này.” Lai Dịch ngắt lời nói, “Lần này anh chưa thành công, trước khi xóa bỏ thỏa thuận, trừ khi anh hoàn thành sứ mạng của mình.”

“Sứ mạng của tôi à?” Hồng Phong trào phúng nói nhỏ một tiếng, suy nghĩ một lát, gãi nói, “Thế này nhé, tôi lấy một tin tình báo đổi lấy tôi con mẹ nó ***”

“Ồ? Tin gì có giá trị như thế?”

“Thân phận của Linh Văn Sư.”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Trời nam đất bắc

Chương 101: Trời nam đất bắc

Edit: Thư_Plynh

Beta: Tiểu Lăng

“Thiên Lý.” Giọng Vệ Không khoan khoái truyền đến từ giữa không trung, sau đó bóng cậu từ từ hiện ra, hai tay mở rộng nhào về Thiên Lý.

Tra Nhĩ tay mất lạnh lẽ, đưa tay xuyên qua dưới nách Thiên Lý, vèo một cái nâng cô sang, khiến Vệ Không chụp hụt.

Vệ Không giận mà không dám nói gì, nhìn cánh tay da thịt rắn chắc của Tra Nhĩ, lại ngó lại cánh tay da bọc xương của mình, lập tức cảm thấy cạn kiệt sức lực. Cậu đến bên cạnh Tra Nhĩ, than thở: “Tra Nhĩ, Thiên Lý, chú Thủy bảo em gọi mọi người ra ăn cơm.”

“Biết rồi.” Thiên Lý tròn trắng mắt bảo Tra Nhĩ thả cô xuống, sau đó đến bên cạnh Vệ Không, đuổi một tay ra.

Vệ Không lập tức cúi đầu, vui vẻ để Thiên Lý vỗ về.

Tra Nhĩ ở bên cạnh khó chịu hừ lạnh, trong lòng nhớ kỹ món nợ này, quay đầu rồi tính.

Ba người âm ỉ một hồi liền cùng nhau đi đến phòng ăn. Đúng lúc này, máy truyền tin của Thiên Lý reo lên. Cô bảo Vệ Không và Tra Nhĩ đi trước, còn mình thì tiếp máy.

Bóng Ba Tư Đốn (một trong ba cơ giới sư cùng Thiên Lý tham gia cuộc tranh tài vũ khí) xuất hiện trên màn hình, cười nói: “Thiên Lý, đã lâu không gặp.”

“Con chào chú Ba Tư Đốn.” Thiên Lý lễ phép nói, “Đã lâu không gặp, gần đây chú khỏe không?”

“Rất khỏe.” Ba Tư Đốn gật đầu nói, “Nhưng con rời thành Thánh đã lâu rồi vẫn chưa trở lại, bọn chú đều rất nhớ con.”

“Thực xin lỗi, con...”

“Chú biết.” Ba Tư Đốn ha ha cười nói, “Bây giờ là con đã là chủ thành Minh, danh tiếng vang dội ở biên cảnh, bọn chú đều mừng cho cháu.”

“Cám ơn chú Ba Tư Đốn, trước kia liên tục gạt các chú, vô cùng xin lỗi.”

“Bọn chú hiểu, con không cần xin lỗi, sống cho tốt, có gì cần giúp thì cứ mở miệng, đừng coi bọn chú như người ngoài đó.”

“Vâng.” Thiên Lý khẽ cười, lòng lại âm ỉ, hỏi, “Chú Bá Ân có khỏe không ạ? Đã lâu rồi con không có liên lạc với chú ấy.”

Ba Tư Đốn im lặng một hồi, nói: “Vốn cậu ta bảo chú không cần nói cho con, nhưng nếu chú không nói, sau này con biết rồi nhất định sẽ tự trách. Bá Ân ngã bệnh, nguyên nhân bệnh còn chưa tra ra được, nhưng thường sẽ té xỉu bất thường, tính thì lại không nhìn ra hiện tượng gì kỳ lạ.”

“Cái gì?” Thiên Lý vội hỏi, “Từ lúc nào rồi ạ?”

“Được khoảng một tuần rồi.”

Thiên Lý nhíu mày, nói: “Mấy ngày nữa con sẽ về.”

“Được, bọn chú chờ con về, đi đường cẩn thận.”

Cúp máy, Thiên Lý quay đầu nhìn hướng khu vực cấp B, thầm cầu nguyện Bá Ân không có việc gì. Là người giám hộ của cô, tuy bình thường Bá Ân không nói nhiều lắm, nhưng quả thật rất quan tâm cô, là một bậc trưởng giả đáng tôn kính, cô không hy vọng một người tốt như vậy gặp phải bất kỳ bất hạnh nào.

Thiên Lý nói chuyện mình chuẩn bị lên đường đến khu vực cấp B cho mấy ông chú.

Chú Âm cau mày nói: “Thời gian này, cá nhân chú đề nghị con không nên rời thành Minh.”

“Đúng vậy.” Chú Mộc cũng nói, “Trong các khu vực cấp cao có không ít người muốn giết con, chỉ dựa vào một mình Tra Nhĩ, chưa chắc có thể bảo hộ con chu toàn.”

“Không thì em dẫn nhóm bọn anh đi cùng?” Hữu Vọng đề nghị.

Chú Thủy liếc anh ta một cái, khoát tay nói: “Cậu thì thôi đi, Vô Ảnh của cậu còn không vào được thành.”

Lúc này Hữu Vọng mới nhớ tới yêu cầu của thành thị đối với đẳng cấp của linh thú vào thành, lập tức tỏ sự căm giận, cúi đầu buồn bực không nói thêm gì nữa.

Thiên Lý nghĩ một chút, nói: “Trước mắt các chú đều không tiện rời thành Minh, có Tra Nhĩ ở bên cạnh cháu là được rồi. Ở biên cảnh thì có thể tùy tiện giết người, nhưng tiến vào thành thị, kẻ địch cũng phải kiêng dè, nên các chú không cần quá lo lắng.”

Mọi người thấy ý Thiên Lý đã quyết, cũng không nói gì thêm, chỉ dặn cô chú ý an toàn.

Hôm sau, Thiên Lý thu thập hành trang, lặng lẽ cùng Tra Nhĩ rời thành Minh. Họ đến khu vực cấp C trước, rồi lại bắt tàu con thoi đến khu vực cấp B.

4C10 là thành thị cấp C gần thành Minh nhất, nhưng đây lại là lần đầu tiên Thiên Lý đến. Ở đây không có tàu con thoi cỡ lớn, chỉ có thể ngồi loại nhỏ chừng ba bốn trăm người. Loại tàu con thoi này không thể chở thêm phương tiện chuyên chở khác, Thiên Lý đành phải gửi xe bay của mình vào một kho hàng ở 4C10, sau đó cùng Djar leo lên tàu con thoi.

Dọc đường, cô vẫn luôn dùng cảm giác lưu ý tình huống xung quanh, nhưng cũng không phát hiện gì kỳ lạ nào. Điều này lại khiến cô khá lo lắng, trước kia khi cô đi xa luôn có một số người với mục đích không rõ theo đuôi, chỉ là với cảm giác của cô và bản lĩnh của Tra Nhĩ, vẫn luôn có thể dễ dàng thoát khỏi họ. Lúc này cô không hề cố gắng che giấu dấu vết hoạt động, nhưng lại không phát hiện bất cứ nhân vật khả nghi nào, thực đúng là có điểm khác thường.

Phòng nghỉ của Thiên Lý và Tra Nhĩ ở phía cuối tàu con thoi này. Cô cẩn thận quét khắp tàu, có khoảng hơn trăm hành khách, dị năng giả chỉ chừng mười mấy người, trong đó dao động năng lượng của hai người khá quen thuộc, nhưng nhất thời Thiên Lý không nhớ nổi là đã gặp ở đâu.

Ngầm nhớ vào đầu, cô không bỏ trang bị ở phòng nghỉ, mà luôn mang theo người, để phòng lúc gặp được chuyện thì kịp ứng đối.

Lúc này, tiếng nhắc nhở của máy tính vang lên, tàu con thoi từ từ cất cánh trong nắng sớm.

Đi đến nửa đường, Thiên Lý và Tra Nhĩ ra khỏi phòng, đến phòng ăn ăn cơm.

Vừa ra khỏi cửa phòng được mấy mét, trong góc đột nhiên có hai con vật nhỏ chạy ra, một trước một sau vọt lên vách tường, vèo một cái đã chạy mất tích.

Đó là chuột máy, một loại đồ chơi nhỏ tinh tế, quanh đây có rất nhiều, có lẽ là để chọc cười hành khách. Thiên Lý cẩn thận quét qua, bề ngoài cũng không phải vật phẩm nguy hiểm gì, cũng không quá để ý nữa.

Nhưng cái này lại khiến Tra Nhĩ chú ý, hắn dừng bước lại, tò mò quan sát mấy con chuột máy thoát ẩn thoát hiện, mãi đến khi phát hiện Thiên Lý đã biến mất ngã rẽ hành lang mới nhanh chân đuổi theo.

Ngay lúc hắn chạy đến hành lang, của cách ly phía trước bất ngờ đóng sập xuống, hai người bị tách ra.

Thiên Lý bỗng xoay người, bước nhanh tới bên cửa kim loại, đặt tay lên cửa, thầm nghĩ: Chuyện gì đã xảy ra?

Tra Nhĩ đột nhiên bị giam, lập tức nóng nảy, liều mạng đập cửa kim loại.

“Thiên Lý, Thiên Lý!”

Sắc mặt Thiên Lý nặng nề, không ngừng dùng cảm giác tìm kiếm nút điều khiển cửa kim loại.

Lúc này hai người họ chỉ cách nhau một bức tường thôi, nhưng chính khoảng cách một bức tường này lại thành khoảng thời gian dài đằng đặc bị buộc chia ly sắp tới...

[Toa số 009 tiến hành tách tàu chính sau 10 giây, thời gian đếm ngược bắt đầu... 8, 7, 6...]

Một giọng điện tử lạnh như băng bỗng vang lên.

Lòng Thiên Lý trầm xuống, tình huống đáng lo nhất đã xuất hiện!

Phần lớn tàu con thoi loại nhỏ này thiết kế theo hình thức tổ hợp, từng phần đều có thể cưỡng chế tách ra, là một cách đối phó khẩn cấp tạm thời.

Dù Thiên Lý biết, nhưng lại không ngờ đối phương sẽ dùng thủ đoạn này để tách cô và Tra Nhĩ ra. Hiển nhiên, ngay từ đầu chiếc tàu con thoi này đã là một cái bẫy. Ngay cả tính cách Tra Nhĩ đối phương cũng tính kế đến, rõ ràng dùng cách đơn giản nhất để thu hút sự chú ý của hắn trong mấy giây. Mấy giây kéo ra khoảng cách mấy chục mét, đủ để hoàn thành kế hoạch này. Vậy xem ra, bệnh của Bá Ân cũng có thể là một bộ phận của kế hoạch.

Từng vòng đan xen nhau, không nhìn ra chút sơ hở nào, thật sự rất lợi hại.

Thời gian quá ngắn, dẫu là Thiên Lý cũng không tài nào xoay chuyển trời đất. Tuy Tra Nhĩ cường đại, cũng không thể phá vỡ cửa kim loại dày trong mấy giây.

Hắn không kiêng nể gì mà phá hư hết toàn bộ toa cuối, tiếng gầm phẫn nộ như chấn động cả con tàu con thoi.

Thời gian đếm ngược kết thúc, trong tiếng ầm ầm, toa cuối dần tách khỏi tàu chính, nhanh chóng chở Tra Nhĩ xuống gần mặt đất, từ từ đi xa.

Thiên Lý đứng bên cửa, đột nhiên ngã ra.

Phút chia ly đến quá đột ngột, cô chưa hề chuẩn bị gì cả.

Từ từ xoay người, hay tay Thiên Lý nắm thành quả đấm, ngẩng đầu nhìn sâu vào hành lang...

+++

“Cậu đã đưa người lên tàu con thoi chưa?” Giọng Lai Định vang lên trong máy truyền tin.

“Rồi.” Hồng Phong tựa bên cửa sổ, nhìn tầng mây bên ngoài, lười biếng trả lời.

“Vậy hiện tại có thể nói cho tôi biết thân phận của anh ta đi?” Lai Định thân nhiên nói, “Dù sao cũng đã đến thành Thánh, cậu cũng phải đưa người cho tôi.”

Hồng Phong cười cười: “Không vội, chờ cậu trả lại sao Truy Hồn cho tôi, tự nhiên tôi sẽ giao người cho cậu. Trước đó, tôi sẽ không nói tên của Linh văn sư nói cho cậu.”

“A.” Lai Định cong môi, hơi giễu cợt nói, “Cậu vẫn cứ cẩn thận như vậy, đáng tiếc vẫn luôn không muốn làm việc cho tôi, nếu không nhất định tôi sẽ để cậu thống lĩnh Chiến Sắc.”

“Đa tạ quan lớn nâng đỡ, tôi lười biếng quen rồi, không đảm đương nổi chức lớn như thế.”

“Được rồi, tôi ở thành Thánh chờ tin tốt của cậu, nếu cậu thực sự mang Linh văn sư về, vậy tôi nhất định sẽ trả lại sao Truy Hồn cho cậu.”

Cúp máy, Hồng Phong đứng dậy chuẩn bị đi gặp cô bé kia, ai ngờ chưa ra khỏi phòng nghỉ đã nhận được tin của cấp dưới: “Lão đại, lối thoát toa số 8 xuất hiện dị thường, mục tiêu có ý đồ cưỡng chế mở cửa toa. Nhưng mà cô bé trốn trên không thể nào đây?”

Ánh mắt Hồng Phong tối lại, không kịp đáp đã lập tức phi thân chạy tới lối thoát toa số 8.

Anh ta đương nhiên rõ hơn ai khác, trên tay Thiên Lý có một công cụ phi hành có thể bay trong vùng trọng lực. Chỉ cần cô phá vỡ cửa toa, liền có thể thuận lợi trốn thoát.

Lúc này, Thiên Lý đang sửa chữa trình tự khởi động của bàn điều khiển cửa toa. Mồ hôi trên trán cô toát ra, cô đang giành giật từng giây để hoàn thiện từng bước một. Đã có người đang chạy tới đây, không delay một phút nữa sẽ xuất hiện ở trước mặt cô, mỗi một giây đều không thể lãng phí.

Tốc độ tay của cô càng nhanh hơn, tinh thần tập trung cao độ.

Ngay lúc bóng người nọ xuất hiện ở ngã rẽ, “xoạch” một tiếng, cửa toa mở ra.

Thiên Lý cũng không quay đầu lại, không hề do dự tung người nhảy ra khỏi tàu con thoi.

Bóng Hồng Phong mạnh mẽ vọt tới, lại chỉ kịp kéo lại một đồ vật trên cổ cô. Tiện tay bỏ vào túi, anh ta cũng nhảy khỏi cửa toa.

Trong không trung, Thiên Lý lấy ván bay xua trục ra. Vốn cho rằng có thể thuận lợi trốn thoát, ai ngờ đối phương lại cũng nhảy ra ngoài theo, trên người anh ta không có bất kỳ trang bị phi hành nào, chỉ vền vẹn đập mạnh vào hư không, cả người đã như đạn pháo bắn tới phía cô.

Rõ ràng người đàn ông này có thể phi hành, anh ta là một dị năng giả phi hành!

Thiên Lý rung mình trong lòng, nắm trên ván bay, tăng tốc bay về phía nam.

Thực tế, Hồng Phong là một dị năng giả có hai dị năng: dị năng hệ gió diễn sinh ra năng lực phi hành; đồng thời còn có cả ánh mắt trên không – tức là thị giác siêu cường như chim ưng. Anh ta có thể quan sát rõ ràng sự vật trên mặt đất khi đang ở vạn dặm trời cao. Dị năng này giúp anh ta thành công góp nhặt khá nhiều tin về Thiên Lý, song anh ta cũng không nói cho Lai Định. Kẻ Lai Định thật sự muốn giết, thật ra luôn luôn chỉ có Tra Nhĩ. Nếu như hẳn ta biết giá trị của Thiên Lý rồi, không biết sẽ áp dụng thủ đoạn như thế nào đây?

Nhìn Thiên Lý đang điều khiển ván bay chạy trốn phía trước, trong đầu Hồng Phong bắt gặp toát ra một ý nghĩ: Không bằng cứ để cô bé này thoát đi thôi?

Ý nghĩ này mới vừa xuất hiện đã bị anh ta đánh tan, nếu thật sự để cho cô thoát, Lai Định chắc chắn sẽ uy hiếp anh ta và người bên cạnh anh ta, anh ta không chịu nổi lửa giận của gã đàn ông đó.

Thiên Lý, xin lỗi. Với sự thông minh của cô, dù có bị Lai Định khống chế, chắc chắn cũng có cách trốn thoát, ít nhất sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Trong rừng rậm vang lên tiếng nổ ầm ầm, toa cuối bị đụng nổ tung, lửa đỏ bốc lên, bụi mù cuốn cuộn.

Tra Nhĩ đi ra từ giữa giàn khung máy móc bị tàn phá, da thịt trên người một màu cháy đen.

Hắn nắm chặt hai đấm, cơ bắp căng ra, miệng vết thương vốn nứt toác lại đang khôi phục dần với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Tra Nhĩ ngẩng đầu lên, lửa đen rực cháy nhuộm hai mắt, lạnh lùng nhìn hướng tàu con thoi đã đi xa, nổi tàn bạo trong lòng điên cuồng dâng lên, bất chấp tất cả.

“A ---” Nổi giận gầm lên một tiếng, trong không khí lập tức xuất hiện một tầng sóng âm trong suốt, lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán khắp bốn phía, tất cả động thực vật đều sợ run lên.

[Thiên Lý, chờ tôi.]

Đạp chân một cái, bóng hắn đã chạy nhanh như chớp đến nơi thành Thánh.

Nhưng, Tra Nhĩ không biết, ngay giây phút hắn cất bước, người hắn tâm niệm niệm lại đang ở ngay trên cao, cách đỉnh đầu hắn vạn dặm, lướt qua hắn mà bay về hướng ngược lại.

Thiên Lý bay liên tục về khu trục hóa phía Nam, không dám ngừng nghỉ chút nào. Hồng Phong ở đằng sau cách cô không đến 50m, không tài nào mà kéo dài được khoảng cách ra, chỉ hơi dừng lại chút thời đã bị đuổi theo.

Cô đã không còn bao nhiêu thể lực, gió táp như đao lướt qua mặt cô, bàn tay nắm tay cầm của cô đã chết lặng đi.

Cổ lên, cổ một chút nữa thôi. Chỉ cần đi vào khu trục hóa, sinh vật trục hoá trong không trung có thể giúp cô ngăn địch.

Nhưng đến khi cô tiến vào khu trục hóa, gió lại càng lúc càng lớn, ván bay trong gió càng khó điều khiển hơn, lại không gặp được một sinh vật trục hóa phi hành nào.

Thiên Lý cảm thấy đại não hơi choáng, thể lực sắp đến cực hạn.

Ngay lúc này, Hồng Phong sau lưng lại đột nhiên tăng tốc, co khoảng cách lại mấy chục mét.

Thiên Lý hoảng sợ, vội lên tinh thần điều khiển ván bay né đi.

“Thiên Lý, đừng chạy nữa, phía trước chính là rừng ma Âm Vực, trục khí dày đặc, chúng ta không chống được đâu.” Tiếng hô to rõ của Hồng Phong từ trong gió truyền đến.

Thiên Lý nghe lại thấy vui mừng, tiếp tục bay về phía vực tối.

Hồng Phong cắn răng, vung tay phải lên, gió táp vốn không chút trật tự nào lập tức hình thành một vòng xoáy vờn quanh Thiên Lý, định ngăn thể bay của cô.

Đáng tiếc hiện tại anh ta cũng đã nỗ lực hết đà, lực khống chế mất cân bằng, chẳng những không thành công ngăn cản Thiên Lý, mà còn đẩy nhanh tốc độ của cô hơn.

Thiên Lý bị cuốn bay ra xa.

Hồng Phong ngừng trên không trung, anh ta sắp tới Âm Vực mà người ta vừa nghe đã sợ mất mật. Chưa đến gần đã có thể cảm giác được cái trục khí thấu xương ấy, hun cả nửa bầu trời đến âm u lạnh lẽo như địa ngục, dưới ánh trời chiều đỏ như máu kia trông lại càng đáng sợ hơn.

Anh ta không muốn đẩy Thiên Lý vào đường cùng, đuổi tới đây là đủ rồi.

Nghị lực của cô bé này không hề bình thường, rõ ràng là yếu như thế, lại kiên trì được lâu đến vậy, không thể không khiến người ta khâm phục.

Hồng Phong thở dài một hơi, đang chuẩn bị xoay người rời đi, lại thấy một màn làm người ta kinh hãi, ván bay của Thiên Lý như mất kiểm soát, vừa bay đến trên không Âm Vực đã nghiêng xuống dưới rồi rơi tự do.

Anh ta còn chưa kịp kêu thành tiếng, bóng cô đã biến mất giữa trục khí như khói đen...

Người đã tiến vào Âm Vực, không phải là ma thì nhất định sẽ chết. Không ai có thể đi vào Âm Vực, sống trong Âm Vực, tất cả đều là sinh vật hóa ma lên cấp.

Với trí thông minh của Thiên Lý, vốn không nên xúc động bay vào biên giới Âm Vực, nhưng cô cũng chỉ biết chọn hướng này. Chẳng lẽ là bởi vì bị đuổi theo nên nóng nảy?

Hồng Phong cảm thấy lòng ghen lại. Đây là một cô bé có tâm trí bền bỉ, cũng là Linh văn sư có một không hai trên đời, tri thức mà cô nắm giữ có lẽ có thể thay đổi tương lai cả tinh cầu, nhưng thiên tài như vậy lại chết trên tay anh...

“Đáng giận!” Sớm biết thế thì không bằng tha cho cô còn hơn!

Hồng Phong cảm thấy hối hận không thôi, nhìn mảnh trời u ám ấy, anh ta chỉ có thể khẩn cầu cô bé này có thể sáng tạo ra kỳ tích thêm một lần nữa thôi...

Thiên Lý rơi vào sâu trong Âm Vực.

Tra Nhĩ chạy về phía kinh đô của thần thánh.

Hai người trời Nam đất Bắc, tiến vào chỗ nguy hiểm nhất đối với bọn họ.

+++

Tác giả có lời muốn nói: Ủ, sắp bạo động ~

Âm Vực chính là mảnh đất khởi nguồn của trọc khí – rừng ma đầu tiên hình thành ngay gần Hắc Tuyền, người sống chớ đến gần nha ~

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Tìm

Edit: Thur

Beta: Tiểu Lăng

Thiên Lý xoa đầu đau nhức, đứng lên từ trên mặt đất. Cô còn chưa rõ tình huống trước mắt, đã cảm giác được một luồng khí lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng đánh vào mình. Không chỉ thế, phạm vi cảm giác của cô chỉ còn vón vẹn 5m, ngoài 5m đó chỉ còn một màu bóng tối tĩnh mịch, lạnh lẽo, tràn đầy đe nẹt đến vô tận.

Đây chính là Âm Vực làm người ta vừa nghe đã biến sắc trong truyền thuyết, do trọc khí của Hắc Tuyền bồi đắp mà nên, hình thành rừng ma rộng lớn, sát khí tứ phía.

Thiên Lý vòng tay ôm lấy thân mình sợ run, đi tìm ván bay. Vừa rồi lúc rơi từ trên không trung xuống, cô đụng phải tàng cây, ván bay không biết đã rớt xuống chỗ nào rồi.

Mỗi một bước cô đi đều vô cùng cẩn thận, trên mặt đất nổi đầy hình những chiếc rễ gỗ ghề, đôi khi còn có cả bầy sâu bọ bò qua. May là, giữa Âm Vực ngập chìm trong trọc khí này, linh khí trên người cô vẫn có hiệu quả loại bỏ vật bẩn.

Cuối cùng Thiên Lý cũng tìm được ván bay của mình giữa một bụi cây vướng đầy dây leo. Cô cẩn thận lấy xuống, kiểm tra kỹ càng một lần, cũng không thấy có hư hại. An tâm hơn chút, cô khởi động ván bay, định mau chóng bay khỏi nơi quỷ quái này. Ai ngờ ván bay không hề dễ điều khiển như bình thường, chẳng những tốc độ di chuyển chậm đi, mà còn chỉ có thể bay cao từ 6 – 7m trở xuống, một khi đạt tới độ cao này sẽ bị một lực lượng nào đó hạn chế, trái tim Long Ngự cũng xuất hiện dấu hiệu rối loạn.

Thử mấy lần, rốt cuộc Thiên Lý cũng ý thức được tình huống xấu – dường như cô bị vây hãm ở cánh rừng ma Âm Vực này rồi. Bốn phía chỉ có một màu bóng tối, không tài nào phân biệt được phương hướng. Cảm giác với phạm vi 5m vón vẹn chỉ có thể bảo đảm cô không bị trượt chân mà té bởi những thứ gì đó ngay bên cạnh; còn ngoài phạm vi cảm giác có cái gì, cô hoàn toàn không biết.

Rừng ma lớn như vậy, trừ tiếng cỏ cây xào xạc, cũng chỉ có tiếng sột soạt của một vài sinh vật bò sát nhỏ; trong không khí tràn ngập hơi thở đục ngầu khiến người ta ngạt thở, khí lạnh nhẹ nhẹ xuyên thẳng vào qua lỗ chân lông. Thiên Lý bay trong đêm, cảm giác bốn phía như có vô số ánh mắt đầy địch ý nhắm vào cô.

Những sinh vật lạ ẩn nấp ở những chỗ sâu u ám, lần đầu tiên khiến lòng cô sinh ra cảm giác bất lực cùng sợ hãi thật sâu.

Cô sờ sờ Tiệp Y (bé tắc kè) trong túi, cảm thụ được thân nhiệt của nó, tăng thêm can đảm cho mình, thở một hơi thật dài, điều khiển ván bay từ từ tiến vào sâu vào trong rừng ma thăm dò.

Con đường mà Tra Nhĩ đã từng phải đi qua, nay Thiên Lý cũng phải trải nghiệm một lần.

Trong bóng đêm, vô số sinh vật trọc hoá đang dòm ngó cô...

+++

Tra Nhĩ chạy một mạch như bay đến khu vực cấp B, lướt qua thành thị, lựa chọn đi xuyên qua rừng rậm thưa thớt người ở. Trong lòng đầy ngập lửa, hận sau lưng không thể mọc lên một đôi cánh. Dù tốc độ của hắn gần như đã đạt đến đỉnh cao của con người, nhưng con đường phía trước vẫn cứ dài dằng dặc như thế, không tài nào thấy được điểm đến cuối cùng.

Suốt ba mươi sáu tiếng, hắn không hề ngừng nghỉ chút nào.

Mắt thẳng bằng, Tra Nhĩ té nhào xuống đất. Hắn không ngừng thở dốc, cơ bắp toàn thân đều giật giật, cả người như vừa lội từ trong nước ra vậy, mồ hôi rơi như mưa. Không ngừng chạy với tốc độ cực nhanh, thể năng đã đạt đến cực hạn, tinh thần dao động quá kịch liệt, vừa căt giận vừa lo âu, năng lượng trong cơ thể cũng đứng bên bờ bộc phát.

Hai mắt hắn sung huyết, ngẩng đầu nhìn phương xa, ngón tay thọc thật sâu vào trong đất bùn, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ đầy đau đớn.

Hắn liếm đôi môi khô khốc, nơi bụng truyền đến cảm giác đói khát làm người ta nổi điên.

“Tra Nhĩ, ăn com thôi.” Bên tai truyền đến giọng nói mang theo ý cười của Thiên Lý, Tra Nhĩ quay mạnh đầu, lại chỉ thấy một rừng cây yên lặng, gió lay động đũa, không một bóng người.

Tra Nhĩ nhìn quanh, tìm bóng hình quen thuộc ấy ở khắp nơi, lại không thấy được gì.

Hắn cúi đầu, lấy cái túi trên lưng xuống, dùng bàn tay lấm bẩn nhanh chóng lấy ra một tảng thịt khô, ăn ngấu nghiến.

Thiên Lý sẽ dứt hẳn ăn, sẽ lau tay cho hắn, sẽ ngồi kề bên hắn...

“Thiên Lý, Thiên Lý...” Tra Nhĩ vừa nhai thịt khô không chút mùi vị nào, vừa hô lên đầy uất ức.

[Thiên Lý, em đang ở đâu? Làm thế nào Tra Nhĩ mới có thể tìm được em? Làm thế nào mới có thể tìm được?]

+++

[Tra Nhĩ...]

Thiên Lý ngồi ôm chân trong lều vải, mở to cặp mắt không có tiêu cự kia, như hy vọng có thể trông thấy gì đó.

Đi đi ngừng ngừng suốt hơn mười giờ, cô vẫn không tìm được đường ra khỏi Âm Vực. Mắt đi cảm giác, cô chính là một kẻ mù vô dụng. Dù loại cảm xúc tiêu cực: cô độc, sợ hãi, mờ mịt... dâng lên trong tâm trí.

Thế giới tràn ngập hơi thở chết chóc đáng sợ như thế, cô thân ở trong một không gian tối đen vô tận, lại bị giới hạn trong một cái lồng giam chỉ rộng có 5m, trong cảm giác chỉ toàn những thực vật dị dạng, tràn đầy trọc khí, xấu xí vụn vặt, không chút sức sống, như thể ma quỷ canh giữ nơi địa ngục.

Thiên Lý bỗng run lên, như nghe được ngoài lều có tiếng dã thú thở dốc đầy hưng phấn hay nồn nóng, đè nén mà hỗn loạn, làm người ta sợ hãi.

Cô rút người lại, tay phải đặt lên bọc vũ khí, bộ đồ xua trọc của cô, trừ ván bay dùng đi lại cùng lá chắn dùng phòng ngự ra, còn có một thanh súng năng lượng dùng để công kích. Song trước đó cô chỉ huấn luyện đơn giản, độ chuẩn và tốc độ xạ kích cực kém. Giờ lại đang ở Âm Vực, cô nhất định phải mau chóng dùng thành thạo vũ khí của mình, đây đúng là trang bị quan trọng để bảo vệ tính mạng cô trước mắt.

Thiên Lý nhắm đôi mắt khô khốc lại, lông mi run nhẹ, dù mệt mỏi, cũng không dám ngủ say.

Cô lấy thức ăn nén từ trong ba lô ra, tính sơ qua một chút, chừng đủ dùng hai tháng. Nếu trong vòng hai tháng không thể rời khỏi rừng ma, dù cô không bị sinh vật trọc hoá tấn công, cũng chỉ có thể vui thây nơi đây mà thôi.

Bỏ một miếng vào miệng, cố gắng nuốt sạch từng ngậm nhỏ. Cảm giác đói là dần bớt đi, trong đầu bỗng hiện ra dáng vẻ ăn như hổ đói của Tra Nhĩ, không biết hắn có ăn com đang hoành không nữa? Trước kia mình quá nuông chiều hắn, lúc nào cũng tự tay bung rót, vẫn chưa uốn nắn được tật xấu thính thoảng lười không rửa tay súc miệng của hắn.

Nghĩ đi nghĩ lại, khoe miệng không nhìn được cong lên một nụ cười, lát sau lại biến mất. Thiên Lý tựa trán trên hai tay nắm chặt ẩm nước của mình, đầu vai run lên nhẹ nhàng...

+++

Bóng Tra Nhĩ xuyên qua rừng cây, khi thì nhảy vọt, lúc lại treo ngược, khi thì chạy vội trên mặt đất, không biết nên làm gì, trong lòng chỉ thấy trống rỗng. Cuối cùng hắn nằm ngửa ra thảm cỏ, ngơ ngác nhìn trời sao u tối, không chút buồn ngủ.

Lúc này, tay hắn lơ đãng sờ thấy một vật hình lập phương trong lòng, lấy ra nhìn, đúng là hộp ký ức mà Thiên Lý đã cho hắn.

Hắn thành thạo mở ra, hộp ký ức lập tức lóe sáng, từng hình ảnh một lần lượt hiện ra giữa trời đêm, trong đó phần lớn là hình của Thiên Lý, lúc làm việc, lúc ăn com, lúc ngủ, lúc mới vừa rời giường còn mơ màng, lúc mỉm cười, lúc buồn phiền, lúc nghiêm túc, lúc tức giận, lúc lúng túng... Mỗi một biểu cảm đều được Tra Nhĩ xem như trân bảo.

Hắn không nhìn được vрон tay ra, ngón tay xuyên qua màn sáng, khiến hình ảnh trở nên mờ nhạt. Hắn vội thu tay lại, nằm nghiêng, tựa lại từng đoạn ký ức.

“Thiên Lý...” Ôm hộp ký ức, Tra Nhĩ nhìn vị trí trống trơn bên cạnh, từ từ nhắm mắt lại.

Mới cách biệt mấy mươi giờ, đã nhớ nhung đến cuồng dại.

Mắt trái bỗng chảy ra một giọt nước mắt, phút chốc Tra Nhĩ ngồi dậy, che ngực, mờ mịt nhìn xung quanh.

[Thiên Lý, em lại đang khóc...]

Gầm nhẹ một tiếng, Tra Nhĩ thu hộp ký ức lại, xoay người tiếp tục chạy như bay đến khu vực cấp B, đập lên bóng đêm, mặc cho mệt mỏi, trong lòng chỉ có một ý muốn duy nhất, đó chính là tìm được Thiên Lý!

Không biết vì sao, càng đến gần khu B, hắn càng cảm giác được mình cách Thiên Lý xa hơn. Trống rỗng và sợ hãi làm hắn như sắp nổi điên.

Chạy được mười phút, Tra Nhĩ bỗng dừng bước lại.

Hắn nhớ rõ trạm cuối của chiếc tàu con thoi mình ngồi trước đó là 4B09, dù không biết người mang Thiên Lý đi là ai, nhưng nếu hắn tìm được người điều khiển chiếc tàu con thoi đó, có lẽ sẽ tìm được manh mối gì đó từ người kia.

Lục trong túi đeo một tý, Tra Nhĩ lấy ra một tấm thẻ, là thẻ xanh trước kia Thiên Lý đã giúp hắn làm. Hắn ý thức được, dựa vào hai chân là quá lãng phí thời gian, tốc độ của hắn có mau hơn nữa cũng có lúc kiệt sức, nếu học những người khác ngồi tàu con thoi, chắc chắn sẽ tiện hơn rất nhiều.

Quyết định vậy, trong mắt Tra Nhĩ hiện lên vẻ kiên định, kìm lại nỗi tàn bạo đầy ngập cõi lòng, chạy tới thành thị gần nhất.

Đây là lần đầu tiên Tra Nhĩ suy nghĩ phức tạp dưới tình huống không có Thiên Lý...

+++

Mọi người ở thành Minh nhận được tin Thiên Lý mất tích vào ngày thứ ba sau khi cô cùng Tra Nhĩ rời đi.

Phòng kiểm tra xuất hiện dị năng giả đầu tiên thông qua tất cả các hạng mục kiểm tra, đạt tới mức số liệu yêu cầu, và thành công lấy được một kiện linh khí.

Tin này nhanh chóng lan truyền đi khắp nơi. Chú Âm muốn hỏi Thiên Lý xem, tiếp đó nên dựa theo kế hoạch kiến thiết thành thị, đưa ra biện pháp tương ứng hay vẫn nên yên lặng theo dõi kỳ biến. Ai ngờ, ông mãi vẫn không liên lạc được với Thiên Lý.

Vì thế ông lại bám số thông tin của Bá Ân, nhận được một hồi âm làm người ta lo lắng – Thiên Lý và Tra Nhĩ chưa đến gặp họ, cứ thế lặng lẽ mất tích. Từ thành Minh đến thành thị của Bá Ân, chỉ cần đi một ngày một đêm, dù hai người Thiên Lý có việc gì trì hoãn, ba ngày cũng nên đến rồi chứ. Huống chi nếu Thiên Lý có chuyện, không thể nào không thông báo trước một tiếng.

Mọi người ở thành Minh đều sầu lo, sau khi bàn bạc, Hữu Vọng, Vô Ảnh, Tả Miện cùng với thành viên Ngụ Giả quyết định đi tìm kiếm.

Lấy danh tiếng bây giờ của Thiên Lý và Tra Nhĩ, đi qua nơi nào, đương nhiên sẽ để lại dấu vết ở đó.

Mấy ông chú vẫn tiếp tục ở lại trông coi thành Minh, thay phiên nhau ra khỏi thành thăm dò tin tức. Những ai còn lại có thể ra sức đều ra, Bách Chiến cũng vươn tay trợ giúp. Anh ta nhận được linh khí cùng vũ khí khắc văn từ Thiên Lý, đương nhiên sẽ không mặc kệ chuyện này.

Anh phái ra vài đoàn đánh thuê tinh nhuệ, chia nhau đến các khu vực tìm kiếm tung tích của hai người.

Tất cả những người quen hoặc đã từng được Thiên Lý trợ giúp đều không hẹn mà cùng gia nhập vào hàng ngũ tìm kiếm.

Nhất thời, bởi một người mà cả giới dị năng tự do gió nổi mây phun...

+++

Thành Thánh.

“Cái gì? Linh văn sư đó chạy thoát rồi?” Lai Dịch lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồng Phong, giọng nói tràn đầy nghi ngờ.

“Bỏ tay thôi, một nhân vật lớn làm sao lại không có hộ vệ được.” Hồng Phong nhún vai, tùy ý nói, “Anh ta được cấp dưới đưa đi, tôi cũng bắt đắc đi thôi.”

“Cậu cho là tôi sẽ tin sao?” Lai Dịch nằm tựa lưng vào ghế, hai tay đan vào nhau, ánh mắt sắc như dao cạo.

Hồng Phong im lặng một hồi, nói: “Bất kể anh có tin hay không, dù sao người cũng đã mất.”

“Vậy cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc người đó là ai? Tôi phái người đến 'mời' đi.”

“Tạm thời tôi sẽ không nói cho anh biết.” Hồng Phong rất rõ ràng, một khi lộ ra lá bài tẩy, người đàn ông này cũng sẽ không cho anh ta bất kỳ cơ hội trở mình nào.

Lai Định híp mát, cười lạnh nói: “Cậu muốn kiểm tra độ nhẫn nại của tôi sao sao?”

“Đừng vội nóng.” Hồng Phong ném một thứ cho hắn ta, nói, “Đây là thứ tôi lấy được trên người Linh văn sư, anh sẽ cảm thấy hứng thú.”

Lai Định tiếp lấy, là một chiếc đĩa CD trong suốt. Hắn nhìn Hồng Phong vài cái, vuốt vuốt nó một lúc, mới từ từ nhét đĩa vào trong khe quét.

Trên màn hình xuất hiện hai hình vẽ hai phiến lá cây, click mở một phiến trong đó, đủ loại tuyến hoa văn phức tạp và kỳ diệu xuất hiện...

Đây chẳng lẽ là... kết cấu của linh khí?

+++

Tác giả có lời muốn nói: Hai người bắt đầu trưởng thành, aiz, đừng mắng tui, tui đã rất cố gắng làm mẹ ruột rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Mỗi người đều tự chiến đấu (1)

“Chào mừng đến với tàu con thoi CE035, chúc quý khách có một chuyến đi vui vẻ.”

Từ dụng cụ kiểm phiếu vang lên tiếng nhắc nhở của một giọng nữ dễ nghe, Tra Nhĩ không cảm xúc rút thẻ của mình ra, chậm rãi bước vào tàu con thoi.

Mọi người xung quanh đều bắt giác né tránh, bởi dù quần áo hắn rách nát, đầu tóc thì rối bời, cả người bẩn thỉu giống như ăn mày, nhưng hơi thở lạnh lẽo đầy sát khí của hắn lại khiến người ta không tài nào dám khinh thường. Chỉ chớp mắt, bóng hắn đã không tiếng động biến mất trước mắt mọi người, không hề để ý đến lời bán tán của những người xung quanh.

Đến bên cửa sổ hành lang, Tra Nhĩ ngơ ngác nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, đến tận khi tàu cất cánh cũng không hề di chuyển chút nào, những người đi lại sau lưng bị hắn coi thành không khí.

Không biết qua bao lâu, Tra Nhĩ sờ sờ bụng, men theo mùi thơm nức ả đi vào phòng ả. Lúc Thiên Lý còn ở bên ả, nếu có đồ nóng thì sẽ không ả đồ lạnh, Tra Nhĩ cũng nhớ kĩ thói quen này. Đứng ở cửa phòng ả, nhìn thức ả nóng hổi thơm ngào ngạt trên tay người khác, Tra Nhĩ càng đói hơn.

Hắn đi đến cạnh một cái bàn, cúi đầu nhìn về menu điện tử trên đó, chữ ả nhận ra đầu tiên chính là “Thịt”. Hắn ngẩng đầu lên, để ý thấy xung quanh có không ít người đang nhìn mình, vừa bực vừa đói, tính tình Tra Nhĩ cũng càng không tốt hơn. Lười chọn món ả, bóng hắn chợt lóe lên biến mất.

Sau đó liền nghe thấy có người hô lên: “Ôi trời, thịt nướng của tôi biến mất rồi!”

“Á? Bánh nướng nhân thịt của tôi đâu rồi?”

“Gi thế này? Đùi gà với nước sốt thịt đâu?”

Một loạt những tiếng kêu liên tiếp, bàn ả chừng mười người bị cướp sạch...

Tra Nhĩ ôm nguyên túi thịt ngồi cạnh cửa sổ, ả miếng được miếng mất. Tay và quần áo ả dính đầy dầu mỡ, nếu có Thiên Lý ở đây, cô nhất định sẽ mắng ả, rồi lại bắt ả đi lau sạch cho ả. Khóe miệng Tra Nhĩ giật giật, duỗi tay ra ngừng thật lâu trên không trung, lại chậm rãi rút lại. Đầu ả cúi xuống, thức ả vốn mỹ vị như cũng trở nên khó nuốt. Tra Nhĩ nhanh chóng giải quyết đồng thịt, lại tiếp tục ngẩn người.

Từ đại sảnh cách đó không xa truyền đến những tiếng động lớn ả ả. Tra Nhĩ không thèm ngẩng đầu, lơ luôn những xôn xao của thế giới bên ngoài.

Lúc này, một người đàn ông gào lên: “Mau quay đầu tàu lại, nếu không tao để nổ cả lũ!”

Lỗi tai Tra Nhĩ giật giật, ả mắt vốn vô thần trở nên sắc bén.

Trong đại sảnh, một gã đàn ông trực đầu cầm một thứ trông như chiếc nhẫn đang giằng co với mười mấy vệ sĩ mặc đồng phục, xung quanh còn có rất nhiều người đứng xem.

Một vệ sĩ nhỏ giọng nói với đồng đội bên cạnh: “Lát tìm cách đánh lạc hướng gã, tôi sẽ kêu La Băng đoạt máy kiểm soát trong tay gã.”

“Đội trưởng, chỉ dựa vào dị năng tốc độ e là không an toàn lắm? Tuy gã khôn kiếp này bị khóa dị năng, nhưng có sức mạnh khủng khiếp trời sinh, nếu không thể khống chế gã, sợ là gã sẽ cho nổ bom không do dự, đến lúc đó cả con tàu con thoi này sẽ chôn cùng gã.”

“Cho nên phải nắm chắc cơ hội hành động, tôi sẽ cho người phối hợp với La Băng, các cậu...”

“Ít lài nhải đi, tao biết thừa chúng mày đang tính làm gì! Tao đếm tới ba, tụi mày mà không hạ lệnh quay đầu tàu lại tao sẽ lập tức nổ bom” Gã đầu trục quát, “Bố mày nói được làm được! Một...”

“Làm sao bây giờ? Gã khốn này nổi tiếng không sợ chết, nếu ép gã thì cái gì gã cũng dám làm.”

Đội trưởng đội vệ sĩ cắn răng không nói gì.

“Hai...” Khóe miệng gã đầu trục lộ ra một nụ cười hung ác, vẻ mặt gã đen cuồng, như đang mong đợi cảnh tượng nổ tung sắp tới.

Đội trưởng đội vệ sĩ chửi thầm một tiếng “Chết tiệt!” Giờ tay lên, chuẩn bị hạ lệnh quay đầu tàu thì cảm thấy có một người bỗng đi ngang qua mình, thẳng tiến đến chỗ gã đầu trục.

“Đừng qua đó!” Đội trưởng đội vệ sĩ hoảng sợ, vừa dứt lời, người đó đã đứng trước mặt gã đầu trục, chiếc nhẫn kiểm soát chỉ cách ngay trước ngực hắn khoảng 50cm.

Tất cả nín thở, chờ gã đầu trục tức giận nổ bom.

Vài giây im lặng đi qua, không có việc gì xảy ra cả.

Gã đầu trục kinh hãi nhìn chàng trai đứng trước mặt hắn, miệng mở to không nói lời nào, người cứng đờ như tượng.

Chàng trai đột nhiên xuất hiện kia từ từ giờ tay lên, tùy ý đẩy ngón tay gã đầu trục, lấy chiếc nhẫn ra. Động tác hết sức tự nhiên, không hề thô bạo tý nào, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được một loại áp lực vô hình.

“Bay tiếp đi.” Chàng trai lạnh nhạt nói ra ba chữ, mắt nhìn gã đầu trục.

Một lát sau, hắn xoay người, ném chiếc nhẫn cho đội trưởng đội vệ sĩ, sau đó biến mất trong ánh mắt kính nể và kinh dị của mọi người.

Đội trưởng đội vệ sĩ căng thẳng nhận chiếc nhẫn, xác định đã lấy được an toàn rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Đây là một loại máy kiểm soát có độ nhạy cực cao, không cần thận một chút thôi đã có thể khởi động nó. Lúc này họ đang chịu trách nhiệm áp giải nhân vật nguy hiểm chuyên gia chế tạo loại bom đạn có sức phá hoại lớn này về khu vực cấp B, ai ngờ gã lại trốn thoát lúc ăn com, trước đó họ rõ ràng đã lục soát và thu hết vật phẩm nguy hiểm của gã, thế mà không ngờ gã lại vẫn còn giấu được một quả.

Cũng may có người đã không chế được tình hình, nếu không hậu quả quả thật là không tưởng tượng được nổi. Chàng trai kia trông cũng hơi quen mắt, không biết là cao thủ đến từ đâu.

“Đội trưởng.” Lúc này, một vệ sĩ hoảng sợ đi tới, nhỏ giọng báo cáo, “Gã tội phạm đã chết rồi.”

“Cái gì?” Đội trưởng đội vệ sĩ cả kinh, bước nhanh đến cạnh gã đầu trục, phát hiện trên trán gã xuất hiện một lỗ máu nhỏ, nhưng lại không có máu chảy ra, giống như bị ngừng lại vậy. Vết thương này xuất hiện lúc nào?

“Đội trưởng, nhìn kĩ lại thử xem.” Về mặt kỳ dị, vệ sĩ kia nói thêm.

Đội trưởng đội vệ sĩ kỳ quái nhìn cậu ta, tiến lên kiểm tra cẩn thận, lát sau nét mặt bỗng thay đổi – phần xương sọ của tội phạm bị cắt ngang qua...

Sự kiện ngoài ý muốn này cũng không làm cho tốc độ của tàu con thoi chậm lại, nó tới đích rất đúng giờ. Tra Nhĩ bước nhanh xuống tàu, nhìn quanh khắp nơi, tìm kiếm chiếc tàu trước đó Thiên Lý và hắn cùng đi. Nhưng tìm cả sân bay, vẫn không nhìn thấy bóng nó.

Hơi thở bạo ngược trong người Tra Nhĩ lại dâng trào lên, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm tức giận, trong mắt cũng hiện lên sát khí lạnh lùng.

Thở một hơi thật dài, hắn tỉnh táo lại trong chốc lát, sau đó nặng nề bước tới trước đài cổ vấn.

“Chào... chào ngài, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài?” Nhân viên phục vụ ở đài cổ vấn thấy Tra Nhĩ sắc mặt lạnh băng, không nhìn được run rẩy một chút.

“Tàu con thoi số CEP125 ở đâu?”

“Xin chờ một chút, tôi lập tức kiểm tra giúp ngài.” Nhân viên cổ vấn luống cuống nhấp vào màn hình, đưa số thứ tự vào, một lát sau, cô ngừng đầu trả lời, “Tàu con thoi số CEP125 là tàu đến từ bên ngoài, không phải là tàu của công ty chúng tôi.”

“Nó ở đâu?”

“Việc này... chúng tôi không tiện tiết lộ.”

“Nó - ở - đâu?” Trong mắt Tra Nhĩ hiện lên sát khí, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào nhân viên cổ vấn, kính phòng hộ giữa hai người bỗng nhiên xuất hiện vết nứt.

Nhân viên cố vấn rừng mình, run rẩy đáp: “Xin... xin chờ một chút, tôi lập tức kiểm tra giúp ngài.”

“Tìm được rồi.” Nhân viên cố vấn nhanh chóng nói: “Tàu số CEP125 hiện đang dừng ở khu vực trung chuyển đến thành Thánh.”

Vừa dứt lời, bóng Tra Nhi liền biến mất không dấu vết.

Nhân viên cố vấn vỗ vỗ ngực, hoảng hốt lắm bầm: “Dị năng giả đều là quái vật, không thể đắc tội được.”

Tra Nhi lấy thẻ xanh ra, muốn lên tàu con thoi đến thành Thánh, nhưng máy tính lại nhắc nhở hẳn không có tư cách đến, không thể lên tàu.

Thành Thánh là thủ phủ khu 10 phía Bắc, không phải là nơi người bình thường có thể đi vào, lúc trước Thiên Lý là do tham gia trận chung kết của giải đấu vũ khí nên mới có được giấy thông hành tạm thời tại đó.

Lúc này, trên không vang lên tiếng nhắc nhở của giọng điện tử: “Xin hành khách của tàu con thoi số GEM1208 chú ý, tàu con thoi số GEM1208 đi đến thành Thánh sắp cất cánh, xin nhanh chóng lên tàu.”

Tra Nhi khẽ động trong lòng, nhanh chóng rời khỏi cổng đăng ký.

Mười phút sau, một chiếc tàu con thoi cỡ lớn từ từ cất cánh. Chỉ còn cách mặt đất hơn mười mét, một bóng đen lấy tốc độ cực nhanh đột nhiên nhảy lên đỉnh tàu.

Thành Thánh? Thiên Lý, em có đang ở thành Thánh không?

Tra Nhi ngồi xếp bằng trên đỉnh tàu con thoi, đón gió nhìn phía trước, trong lòng tràn đầy chờ mong và vội vã.

+++

Nơi Âm Vực.

Thiên Lý nắm chặt sung xua trục, từng dây thần kinh căng ra mà dùng cảm giác quét xung quanh, trong bóng tối vang lên tiếng bước chân không nhanh cũng chẳng chậm, như có một thứ gì đó đang thông thả bủa vây quanh cô, ánh mắt như sương giá nhìn chằm chằm khiến cô nổi cả da gà, một dự cảm nguy hiểm xộc thẳng vào tim.

Thiên Lý cẩn thận nhích từng bước, tập trung tinh thần, muốn tìm ra ngọn nguồn uy hiếp không rõ kia. Nhưng cực hạn của cảm giác là 5m, tốc độ phản ứng của thân thể cô vốn không nhanh, nếu không thể tìm ra kẻ địch sẽ lâm vào thế bị động, chỉ cần một con dã thú công kích cô thôi, cô cũng đủ chết rồi.

Bỗng nhiên, một cơn gió mạnh từ phía sau bên phải thổi tới, Thiên Lý rừng mình, xoay mạnh người lại, đối diện với một con thú mặt quỷ đang mở to cái miệng như bồn máu của mình. Nó lơ lửng giữa không trung, từ từ đến gần cô, chỉ cách họng súng của cô không đến 2m.

Thiên Lý lập tức phản ứng lại, Tịch Y đã khởi động năng lực trị hoãn tốc độ thành đồng bộ với nó. Cô không dám do dự chút nào, nhanh chóng bóp cò, một luồng năng lượng xuyên qua người thú mặt quỷ từ đường miệng, máu tươi phun ra, chỉ một lát, nó đã chết.

Cánh tay khẽ run, Thiên Lý nén nỗi khản trương trong lòng xuống, nhanh chân rời khỏi chỗ đứng hiện tại hơn, mùi máu tươi sẽ thu hút thêm càng nhiều dã thú.

Sau một lần sử dụng dị năng, Tịch Y có vẻ hơi uể oải. Hoàn cảnh của Âm Vực có ảnh hưởng xấu cực lớn đối với nó, e là mấy giờ tới sẽ không thể sử dụng dị năng nữa. Cách một lớp quần áo, cô vỗ nhẹ Tịch Y, tỏ vẻ cảm ơn.

Tịch Y quả thật rất lợi hại, nhưng cô không thể sống sót mà chỉ dựa vào nó. Có thể tránh được bây giờ, nhưng chưa hẳn đã tránh được lúc tới. Nếu cô không thể nhanh chóng thích nghi với bóng tối này, nghiêng đòn cô chỉ có cái chết. Sinh vật trục hóa trong Âm Vực có lẽ sẽ sợ linh khí trên người cô, nhưng không phải tất cả chúng đều chọn tránh lui. Có vài sinh vật trục hóa sẽ không để ý đến linh khí, nếu phát cuồng lên sẽ tấn công. Thiên Lý phải giết chết chúng trước khi bị chúng tấn công, bởi trước mặt tốc độ phòng ngự của cô không theo kịp tốc độ tấn công của chúng.

Thiên Lý trốn trong khe đá, khẽ thở dốc, bên tai vang lên vài âm thanh hỗn loạn, dường như có không ít sinh vật đang chạy tới chỗ thi thể của thú mặt quỷ. Cô rụt mình lại, cố gắng che mình đi. Khắp nơi đều là nguy hiểm, muốn cất bước rất khó. Mấy ngày rồi mà cô hẳn chỉ mới đi được hơn 10km. Càng khiến cô lo lắng hơn là mình đã bị mất phương hướng, và có vẻ đang tiến vào Âm Vực càng sâu hơn.

Nhưng dù thế cũng không có lựa chọn nào khác. Cô đã đi lên một con đường không thể quay đầu lại, chỉ có thể lựa chọn đi tiếp, cho đến tận cùng của Âm Vực.

Đến tận cùng... cô còn có thể sống sót ra ngoài không?

Thiên Lý lần đầu tiên mất đi niềm tin với chính mình, cảm thấy mờ mịt và bất lực. Căng thẳng, sợ hãi, cô đơn, lạnh lẽo, yếu ớt, không tìm được lối thoát, tinh thần và thể xác cô đều nhận phải áp lực cực lớn. Nếu không có linh khí trời sinh, hẳn mình đã sớm bị trục hóa đi? Cô không có sức mạnh và ý chí giống Tra Nhi, niềm tin duy nhất cô có là...

Từ từ xòe tay trái ra, từ trong lòng bàn tay lập tức truyền tới một cảm giác ấm áp, sinh mệnh bé nhỏ ấy đang dùng cách của chính mình để an ủi cô.

Thiên Lý áp tay trái lên má, từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận cái ấm áp nhỏ bé ấy. Sau một lát, cõi lòng nóng này dần bình tĩnh lại, vẻ mặt cũng trở nên trầm tĩnh hơn.

Sao cô có thể quên, mình vốn đã là một kẻ mù, có thể càng dễ thích ứng với bóng tối hơn người thường. Mất đi cảm giác, cô còn có tai, có mũi, và một bộ não tinh táo. Không nhìn thấy thế giới, thì có thể nghe, có thể ngửi, có thể đụng...

Nắm chặt súng xua trọc, Thiên Lý chậm chạp đứng lên, sinh vật trọc hóa quanh đó đã đi xa, những ánh mắt lạnh lẽo thì vẫn luôn tồn tại, nhưng cũng không còn dự cảm uy hiếp đến tính mạng khi này nữa.

Đúng vậy, đây đều là vũ khí bảo vệ tính mạng của cô. Chỉ cần tỉnh táo lại, là có thể cảm nhận được từng thay đổi rất nhỏ xung quanh, phân tích ra ngọn nguồn thay đổi thì có thể sớm làm ra quyết định.

Tập trung tinh thần, rèn luyện ngũ giác.

Cô, không phải không có sức mạnh phản kháng!

+++

Thành Thánh.

“Sao? Đã giải được mật mã chưa?” Lai Dịch hỏi người trung niên ngồi trước máy tính.

Người trung niên lắc đầu trả lời: “Đĩa CD trong suốt đã được áp dụng một loại ngôn ngữ mã hóa đặc thù, nếu không có gợi ý của người thiết lập mật mã, chúng ta rất khó tìm ra quy luật.”

Lai Dịch nhíu mày, vốn cho là đã lấy được tư liệu của linh khí khác văn, không ngờ lại hoàn toàn không thể giải đọc được. Những tư liệu khác văn này hình như có thể xem riêng rẽ, nhưng một khi kết hợp lại sẽ biến thành một đống mật mã lộn xộn, hơn nữa hình và chữ đều vô cùng rối, thoát nhìn như là trẻ con vẽ xấu viết nguệch vậy.

Hắn ta nghĩ một lát, lấy đĩa CD ra, nói: “Được rồi, nhiệm vụ của anh kết thúc, không được phép lộ chuyện chiếc đĩa CD này ra.”

Lai Dịch cất kỹ đĩa CD trong suốt, nhắc chân rời khỏi phòng, mang theo hai hộ vệ lên xe bay.

“Đến viện quán La Công*.”

(*) địa chỉ chưa rõ, tạm thời dịch tạm

Xe bay sang trọng chạy băng băng đến viện quán La Công.

Không bao lâu sau, vẻ mặt Lai Dịch bỗng thay đổi, nhanh chóng lấy đĩa CD từ trong túi áo ra, thấy chiếc đĩa trong suốt này sáng lên, còn hơi hơi rung.

Đây hẳn là một đĩa CD kết hợp, chỉ cần một đĩa khác ở gần đó, đĩa còn lại sẽ sinh ra cảm ứng. Thiết lập cảm ứng như vậy cần cài đặt một chương trình đặc thù, không phải thứ mà người thường biết cách dùng.

Chẳng lẽ... Linh văn sư đó đang ở ngay tại thành Thánh?

Đang suy nghĩ, đĩa CD lại ngừng rung, trở về đáng vẻ im lìm xám xịt như cũ.

Lai Dịch lập tức nói: “Quay xe, đi chậm về.”

Hắn ta muốn xem, ai là người có được loại đĩa này? Dù không phải Linh văn sư, trên người kẻ đó nhất định cũng có một chiếc đĩa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 104.1: Mỗi người đều tự chiến đấu (2)

Tra Nhĩ dừng bước, lấy đĩa CD trong suốt đeo trên cổ ra, phát hiện nó đang rung và sáng lên, hắn không khỏi vui mừng, vội vàng tìm khắp nơi. Hắn vào thành Thánh đã hơn ba ngày, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Thiên Lý, ngay cả tàu con thoi mang số hiệu GEM1208 cũng không biết đã đi đâu.

Đi khắp các nẻo đường của thành Thánh, một cảm giác quen thuộc bỗng tự sinh ra, nhưng hắn không có tâm tư đi hồi tưởng. Mãi đến hôm nay, chuyện của Thiên Lý rốt cuộc cũng có chuyển biến. Đĩa trong suốt đang cảm ứng lẫn nhau, một người khác giữ đĩa trong suốt đang ở gần đây.

Chạy theo phương hướng mà đĩa CD cảm ứng được, băng qua mấy quảng trường, bước vào một khu thi đấu tương đối náo nhiệt.

Dị năng giả từ khắp nơi tụ về đây, thông qua việc tham gia các trận đấu để đạt được điểm vinh dự. Tra Nhĩ xuất hiện cũng không gây ra náo động gì, ở thành Thánh, một ông già nghèo túng cũng có thể là một cao thủ tuyệt thế, cho nên không phải bất đắc dĩ thì người thường sẽ không gây náo động ở đây.

Nhưng khi một chiếc xe bay xa hoa xuất hiện thì những dị năng giả ở đó đều kích động. Ở thành Thánh, không ai không biết, không ai không hiểu dấu hiệu trên chiếc xe đó, đó là huy hiệu dành riêng cho nghị viên trẻ tuổi nhất của khu 10 phía Bắc, người đứng đầu gia tộc Duy Tập Tư – thiên tài Lai Dịch.

“Là ngài Lai Dịch!”

“Ngài Lai Dịch cũng đến xem trận đấu sao?”

“Không thể nào? Ngài Lai Dịch thực sự ở trong xe sao?”

“Á... Ngài Lai Dịch, em yêu ngài!” Vô số tiếng kêu chói tai của những người phụ nữ nháy mắt đã che hết tất cả âm thanh của đàn ông xuồng.

Lai Dịch ở trong xe nhú mày, quay đầu nhìn ra ngoài xe, mắt từ từ đảo qua đám người.

Bỗng hán ta biến sắc, híp mắt nhìn chăm chăm vào một người đàn ông quần áo rách nát, râu ria xồm xoàm đứng trong đám người.

Là hán!

Lai Dịch nắm chặt tay thành nắm, mắt sắc phát hiện trên cổ hán đeo 3 chiếc đĩa CD trong suốt. Ba chiếc!

Hán ta nghĩ một hồi, mở máy truyền tin ra liên lạc với 4 người, gọi bọn họ chạy đến đây, đồng thời bảo tài xế điều khiển xe bay đến một nơi tương đối yên tĩnh ở khu ngắm cảnh.

Ai ngờ xe bay vừa mới khởi động thì Tra Nhĩ đã chạy nhanh sang đây, tung mình vài bước đã nhảy lên nóc xe.

Mọi người bên dưới đều hô hào lên, có người tức giận mắng mỏ, có người kinh ngạc, cũng có người ồn ào. Ở thành Thánh, chưa từng có ai lớn lối đến mức dám nhảy lên nóc xe Lai Dịch, người đàn ông trông như ăn mày này đến từ đâu vậy?

“Tăng tốc!” Lai Dịch lạnh giọng hô một tiếng.

Lát nữa chắc chắn không tránh khỏi một trận đại chiến, nhưng bất kể thế nào thì hán ta cũng không đánh ở trước mặt nhiều người như vậy.

Tra Nhĩ lại không theo ý hán ta, hán đang nóng vội tìm kiếm Thiên Lý, cảm ứng được trong xe có đĩa trong suốt thì sao có thể chờ được nữa. Hán đuổi móng tay sắc bén ra, chuẩn bị rạch nóc xe ra.

Sắc mặt Lai Dịch nghiêm lại, vỗ lên cửa xe, một luồng năng lượng quý dị đánh về phía Tra Nhĩ trên nóc xe. Tra Nhĩ bị bắn ra khỏi xe, mà Lai Dịch ở trong xe cũng nhanh chóng thu tay lại, kinh ngạc nhìn trọc khí đang từ từ tan đi trên tay mình.

Chuyện gì đang xảy ra? Vì sao lại có trọc khí? Chẳng lẽ... Lai Dịch ngẩng đầu, về mặt kinh hãi. Nhưng hán ta lại lập tức lại lắc đầu, không thể nào, nếu như hán đã biến thành người trọc hóa thì sao còn có thể đi lại trong thành Thánh. Dù thiết bị kiểm tra của thành Thánh không tra được trọc khí trên người hán, thì bản thân hán cũng không thể nào giữ được lý trí.

Nhưng mà... Lai Dịch sờ cằm, lộ vẻ trầm tư.

Tra Nhĩ vẫn đuổi theo sau, và lại sắp nhảy lên nóc xe.

Lai Dịch ấn mở một màn sáng ra, thấy bốn điểm sáng trên đó đang nhanh chóng tới gần đây, liền mở miệng nói: “Dừng xe.”

Xe bay dừng ở một quảng trường cách khu ngắm cảnh không xa, theo sau xe ngoài Tra Nhĩ ra, còn có một số người nhiều chuyện, họ dừng cách xe bay khoảng 100m, không muốn bỏ qua trận náo nhiệt khó có được này.

Lúc này mười mấy chiếc xe hộ vệ chạy tới, một đội trưởng trong đó xin chỉ thị: “Ngài Lai Dịch, có phải kẻ này muốn gây bất lợi cho ngài không, có cần chúng tôi bắt hán hán lại không ạ?”

“Tạm thời án binh bất động, tôi cũng muốn biết rốt cuộc hán muốn làm gì?”

Lai Dịch xuống xe, xoay người nhanh chóng tiến lên đối diện với Tra Nhĩ.

Thấy Lai Dịch xuất hiện, xa xa lại vang lên một tràng tiếng hô kinh ngạc, không ít người kích động hét không ngừng.

Tra Nhĩ dừng bước, khó hiểu nhìn Lai Dịch, lại nhìn chiếc xe bay kia, phát hiện bên trong cũng không có Thiên Lý, lòng lại càng kinh hơn. Tên đàn ông trước mặt hán rất quen mắt, thấy hán ta, sự hung bạo lại trào lên trong lòng hán, ý muốn giết chóc đầy lên khó có thể ức chế.

Tra Nhĩ nén hung bạo xuống, nâng đĩa trong suốt trên cổ lên, lạnh giọng hỏi: “Tại sao trên người anh lại có cái này?”

“Tại sao trên người anh cũng có?” Lai Địch hỏi lại, nghi vấn trong lòng càng sâu hơn, dường như hắn cũng không nhận ra hắn ta, chẳng lẽ hắn thực sự không phải là 'hắn'?

“Tôi hỏi anh, trả lời!” Ánh mắt Tra Nhĩ lạnh lẽo, biểu tình không kiên nhẫn.

“Làm càn, mi là ai? Dám vô lễ với ngài Lai Địch như vậy!” Người hầu bên cạnh Lai Địch tức giận mắng.

Tra Nhĩ cũng không liếc lấy gã một cái, mặt gã hầu đỏ lập tức đỏ thắm, miệng mở rộng, lại không nhả ra nổi thêm một câu nào.

Sắc mặt Lai Địch hơi run, ngón tay giắt giắt, trong lòng bàn tay lại xuất hiện một luồng trọc khí, hắn ta lập tức xua tan nó đi.

Là lĩnh vực, hơn nữa còn là lĩnh vực chứa trọc khí. Lai Địch nhìn Tra Nhĩ, biểu tình nghiêm túc.

“Nói!” Sát khí cuộn trào, bất kể là chuyện Thiên Lý mất tích hay là đáng về của tên đàn ông trước mắt này đều khiến cho hắn không thể kiềm chế được.

Khóe miệng Lai Địch vẽ ra một nụ cười, thân nhiên nói: “Chưa từng có ai dám dùng giọng điệu này chất vấn tôi. Thật ngại quá, nếu anh không trả lời vấn đề của tôi thì tôi cũng sẽ không trả lời anh.”

“Vây --- chết đi.” Vừa dứt lời, bóng Tra Nhĩ liền biến mất.

Lai Địch nhảy vọt lên, nhanh chóng rời khỏi vị trí cũ, hộ vệ xung quanh tuôn ra như ong vỡ tổ, nhanh chóng khôi phục vòng phòng hộ, chờ Lai Địch ở bên trong.

Bóng Tra Nhĩ xuất hiện tại vị trí Lai Địch đứng khi nãy, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lai Địch, trong mắt như có hai ngọn lửa đen đang cháy rực.

Đúng lúc này, bốn cao thủ lần lượt trình diện, nhìn hai bên giằng co, trên mặt đều lộ vẻ kinh dị. Trong đó có một người khi thấy Tra Nhĩ thì trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, vui mừng, nghi hoặc, bi thương đan xen.

“Trời ạ, là bốn đại cao thủ A Cát Nhĩ, Tháp Phu, Áo Sâm và Nặc Tỳ.”

“Họ đã đến rồi!”

“Đó là ai? Mà đáng để cho mấy đại cao thủ ra tay?”

...

Ngày càng nhiều người coi náo nhiệt đến xung quanh, mấy người này đều là nhân vật phong vân ở thành Thánh, muốn không khiến người ta chú ý cũng khó.

“Các hạ là ai? Hãy xưng tên ra.” Tháp Phu tiến lên một bước, trầm giọng hỏi.

Tra Nhĩ chỉ nhìn chằm chằm Lai Địch, coi những người khác là không khí.

Tháp Phu cũng không tức giận, tiếp tục nói: “Nếu như muốn gây sự thì đừng trách chúng tôi không khách khí.”

Tra Nhĩ vẫn không nhúc nhích, ánh mắt dần nặng nề, cất bước từ từ đi về phía Lai Địch.

“Đứng lại!”

Ba người Áo Sâm, Tháp Phu, A Cát Nhĩ nhanh chóng chắn trước đội hộ vệ, đang định ra tay thì sắc mặt đồng thời biến đổi, năng lượng trong cơ thể không biết tại sao lại bị áp chế, thân thể cũng không thể động đậy.

Lĩnh vực! Là lĩnh vực! Một lĩnh vực vô cùng kỳ dị!

Người xung quanh cũng dần nhìn ra gì đó, không hẹn mà cùng lộ vẻ kinh dị. Tuổi Tra Nhĩ cũng lắm chỉ hơn 20, vậy mà lại có được thực lực như vậy? Đây là cao thủ gia tộc nào bồi dưỡng ra? Hắn và Lai Địch có mâu thuẫn gì? Mấy cái đĩa trong suốt kia lại là thứ quan trọng gì?

Đám người Áo Sâm khó khăn tránh thoát khỏi sự khống chế của lĩnh vực, khôi phục vòng bảo vệ, liếc nhau, đều chuẩn bị công kích.

Người duy nhất trong số bốn người không tham chiến là Nặc Tỳ, nhân lúc mọi người chưa chuẩn bị, mở máy truyền tin nhắn cho ai đó.

“Dám khiêu chiến quyền uy của thành Thánh sao?” Áo Sâm lạnh giọng, “Động võ ở nơi không phải khu thi đấu, còn can đảm ra tay với ngài Lai Địch, dù có là cao thủ lĩnh vực thì cũng không thể tránh khỏi sự trừng phạt của Thượng phù.”

Áo Sâm cho rằng lấy Thượng phù ra thì có thể khiến đối phương kiêng kị, ai ngờ lại thấy hắn lạnh lùng phun ra một câu: “Thượng phù là thứ gì?”

Nghe thấy lời ấy, tất cả mọi người đều ngây dại. Thượng phủ là thứ gì? Đây là kẻ mạnh từ đâu tới? Ngay cả Thượng phủ cũng không dễ vào mắt. Đó là tổ chức phân quyết tập hợp mười mấy cao thủ lĩnh vực và mấy trăm cao thủ siêu cấp, xây dựng trên pháp luật, chuyên môn xử lý những chuyện lớn không thể xử lý được trong giới dị năng. Dù không có chức bậc gì, nhưng lại có được quyền lực tốt bậc, ngay cả Nghị viện cũng phải kiêng dè.

Nếu như Tra Nhĩ tinh táo, dựa vào thực lực của hắn, hắn cũng có tư cách gia nhập Thượng phủ, nhưng mà giờ hắn lại đứng ở phía đối lập với quyền.

“Xem ra hôm nay không thể bỏ qua được.” Trong tay Áo Sâm xuất hiện một ngọn lửa quỷ dị, đây chính là lửa Máu khiến cho người ta vừa nghe đã sợ mất mật, là loại lửa có thể trực tiếp thiêu đốt máu huyết.

Tháp Phu và A Cát Nhĩ cũng lần lượt khởi động hai loại dị năng hệ điện và hệ gió. Nặc Tỳ ở cách đó không xa nhìn nhìn Lai Dịch, chậm rãi lấy ra một thanh kiếm nhũ băng.

Mặt Tra Nhĩ không tỷ biểu tình, bước chân vững vàng không hề ngừng lại.

Trên mặt Áo Sâm lộ ra chút tức giận, phát động công kích đầu tiên. Lửa Máu âm u đánh thẳng hướng Tra Nhĩ, nhưng nháy mắt tiếp đó lại chỉ đánh vào khoảng trống. Tra Nhĩ đã tiến lên mấy chục bước từ lúc nào, thoắt mái tránh khỏi công kích.

Tháp Phu và A Cát Nhĩ đồng thời ra tay, một trái một phải chắn đường Tra Nhĩ.

Giữa bão lốc, bóng Tra Nhĩ đột nhiên biến mất, khi hắn xuất hiện lần nữa thì đã đứng ở nơi cách đội hộ vệ chỉ 2m, xuyên qua vòng bảo vệ của hộ vệ là có thể đến được chỗ của Lai Dịch.

Bốn người đồng thời làm ra động tác công kích, lại đồng thời cứng ngắc giữa đường, lĩnh vực lại một lần nữa đóng băng sức mạnh của họ.

Họ căn bản không phải đối thủ của Tra Nhĩ, giới hạn của lĩnh vực không phải thứ cao thủ bình thường có thể vượt qua. Người xem ở xung quanh phần lớn không biết nông sâu, vì họ không hề cảm giác được dao động năng lượng trên người Tra Nhĩ, nên không ít người ngăm cười nhạo bốn đại cao thủ cũng chỉ là có tiếng mà không có miếng.

Tra Nhĩ từ từ vươn tay trái ra, vỡ mạnh vòng bảo vệ, vòng năng lượng vỡ thành mảnh vụn như thủy tinh, dần dần biến mất trong không khí. Lập tức vang lên tiếng vù vù, máu tươi phun tung tóe, đám hộ vệ kêu thảm thiết, lần lượt ôm hòng, đau đớn ngã xuống đất.

Người xung quanh thấy mà kinh hồn bạt vía, vốn cho chỉ là quyết đấu bình thường, không ngờ người đàn ông này lại giết người, chuyện lần này đúng là âm ỉ lớn rồi.

Sắc mặt Lai Dịch u ám, hai tay có trọc khí bốc lên, bước tiến của Tra Nhĩ hơi dừng lại.

Sao bóng năng lượng – dị năng đặc thù của Lai Dịch, có thể hấp thu năng lượng của người khác để phản kích, chỉ cần kết cấu năng lượng của hắn ta không tổn hại, cơ bản có thể coi hắn ta là bất khả chiến bại. Đáng sợ hơn là, hắn ta còn có thể thu lấy năng lượng đưa vào một loại khoáng thạch đặc biệt, sau đó chế tác thành sao Truy Hồn có thể khống chế lực lượng lĩnh hồn. Chỉ cần khởi động sao Truy Hồn là có thể khiến cho người bị khống chế cảm thấy đau đớn như ở trong địa ngục.

Song hiện tại Lai Dịch đã gặp phải loại năng lượng hắn ta không thể hấp thu, năng lượng mang theo trọc khí, chỉ có thể làm một hồi phản kích ngăn ngừa, nếu như hấp thu quá nhiều sẽ có nguy cơ bị trọc hóa. Kỳ quái là lại không thể cảm nhận bất kỳ chút trọc khí nào trong lĩnh vực của hắn, chỉ có lực không chế dị năng giả tự nhiên. Đây tuyệt đối không phải sức mạnh một người trọc hóa có thể nắm giữ. Nếu như là người ma hóa thì trọc khí phải nồng hơn nữa mới đúng.

Tra Nhĩ bị phản kích, chỉ dừng lại vài giây rồi khôi phục như thường, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lai Dịch, mở miệng: “Hỏi một lần cuối, thứ trên người mi từ đâu ra?”

Lai Dịch nheo mắt cười lạnh, xòe ngón tay ra, trước người bỗng xuất hiện tia sét ánh lửa, nháy mắt bao vây Tra Nhĩ. Sức mạnh lĩnh vực của Tra Nhĩ không có tác dụng lớn với Lai Dịch, vì hắn ta có thể trực tiếp phản kích ngược lại. Nhưng Tra Nhĩ có được tốc độ người thường không tài nào sánh kịp, hắn lắc mình một cái, tránh thoát công kích, giơ tay lên, dao năng lượng sắc bén tỏa hơi thở rét lạnh.

“Mọi người lên, giết hắn đi! Không thể để cho hắn thương tổn ngài Lai Dịch.” Không biết ai hô lên một tiếng, lập tức được không ít người hưởng ứng.

Danh vọng của Lai Dịch ở thành Thánh càng ngày càng tăng, hắn ta là thần tượng trẻ tuổi, cũng là anh hùng từng tham gia thử luyện tại Âm Vực.

Còn Tra Nhĩ, một kẻ điên không biết từ đâu xuất hiện, mấy lời không hợp đã dùng vũ lực, lại còn cuồng ngôn khiêu khích quyền uy của thành Thánh, thậm chí vừa ra tay đã giết mười mấy mạng người. Loại người tàn bạo này, dù có là cao thủ lĩnh vực cũng không thể tha thứ.

Tra Nhĩ cúi đầu, ánh mắt từ từ đục ngầu, sức mạnh của lĩnh vực tăng gấp bội.

Phút chốc, mấy trăm chùm sáng năng lượng tấn công Tra Nhĩ đều bị ngưng đọng giữa không trung tạo thành một dải màu sắc huyền ảo rực rỡ. Sau đó bóng hắn nhanh chóng di chuyển, ánh đao khắp phía, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, máu tươi phun ra, thể giới vốn huyền ảo rực rỡ lập tức biến thành địa ngục máu tanh.

Nổi hung bạo trong lòng Tra Nhĩ bị kích phát triệt để, không có Thiên Lý ở bên, không có trời buộc, hắn có thể giết chóc thỏa thích.

Không thấy Thiên Lý nữa, xung quanh đều là những người đáng ghét! Mấy ngày liên tục tìm khắp nơi, hần đau khổ kìm nén vì cái gì chứ?

[Thiên Lý, rốt cuộc em đang ở đâu? Thiên Lý, Thiên Lý, Thiên Lý... Cứu... Cứu tôi...]

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chương 104: Mỗi người đều tự chiến đấu (2)

[Thiên Lý, rốt cuộc em đang ở đâu? Thiên Lý, Thiên Lý, Thiên Lý... Cứu... Cứu tôi...]

Cả người Tra Nhĩ đầy máu, dáng vẻ rất đáng sợ, trong mắt là sát khí nồng nặc, rõ ràng là hung tàn lãnh khốc như vậy, nhưng lại lộ một vẻ bi thương không nói nên lời.

Nhiều dị năng giả nghe tin tới đây, đều bị cảnh tượng máu tanh trước mắt dọa cho sợ ngây người.

Một người địch mấy trăm dị năng giả, vậy mà vẫn chiếm ưu thế áp đảo, ngay cả mấy đại cao thủ nổi danh của thành Thánh khó khăn lắm mới tự bảo vệ được mình. Thực lực này, e đứng trong Thượng phủ cũng xếp số một, hơn nữa vẫn chỉ là một người có hơn 20 tuổi. Sức chiến đấu và thủ đoạn máu tanh của hắn đều khiến cho người ta sợ hãi.

Rốt cuộc là thù hận gì khiến cho hắn không tiếc đại khai sát giới? Lực uy hiếp của một cao thủ lĩnh vực là thứ người thường không thể sánh bằng, không phải vạn bất đắc dĩ thì người bên trên cũng không muốn đắc tội kẻ mạnh như vậy.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, trên không vang lên một tiếng gầm. Sau đó ánh sáng tối lại, một lĩnh vực khác được dựng lên, bao quanh bảo vệ tất cả những dị năng giả khác. Lưỡi đao sắc bén chạm vào vách bảo vệ màu tối này chỉ để lại vài gợn sóng rồi biến mất.

Những dị năng giả còn lại ở trong lĩnh vực cuối cùng cũng có cơ hội thở dốc, tim gan phèo phòi họ đều bị đóng băng rồi, không thể sinh ra nổi một tia phản kháng nào nữa, cao thủ lĩnh vực thật sự quá khủng bố!

Tra Nhĩ dùng công kích, lạnh lùng nhìn ông lão ngồi trên xe bay.

Ánh mắt ông lão rất phức tạp, quay người ý bảo người trung niên ở bên cạnh mình. Người trung niên gật đầu nhìn Tra Nhĩ.

[Lạc Ấp, là con sao?] Trong đầu Tra Nhĩ bỗng vang lên một giọng nói, ánh mắt vốn đục ngầu của Tra Nhĩ chớp chớp vài cái, lộ ra chút hoang mang.

[Lạc Ấp, là con sao?] Giọng nói lại vang lên.

Lạc Ấp? Lạc Ấp là ai? Vì sao cái tên này lại quen thuộc như vậy? Ở sâu trong trí nhớ dường như có người từng gọi hắn như vậy.

Không, hắn tên là Tra Nhĩ, không phải là Lạc Ấp.

Về mặt của người trung niên trở nên nghiêm trọng, nói nhỏ với ông lão: “Trí nhớ của cậu ấy bị hao tổn, thần trí cũng có phần không rõ ràng.”

Ông lão nhú mày trầm tư một lúc, nói: “Xem ra phải dẫn người về trước rồi mới nói được.”

Vừa chuẩn bị đã nghe thấy có người hô: “Xin ngài Bồ Lãng giết tên hung đồ này!”

“Đừng vậy! Giết hắn đi!”

Vừa phần nộ, vừa e sợ Tra Nhĩ, lại càng hận không thể giết hắn.

Tra Nhĩ dùng tay trái chụp lấy một dị năng giả đứng trong vách bảo vệ gần hắn nhất, động tay một cái đã cắt đứt yết hầu của kẻ đó, rồi lại đi về phía kẻ tiếp theo.

Thấy cảnh này, những người vốn còn hô to gọi nhỏ lập tức ngậm miệng, hiện trường yên tĩnh lại.

“Dừng tay! Con thực sự muốn chết sao?” Ông lão tên là Bồ Lãng tức giận mắng, đồng thời tăng sức bảo vệ.

Chết? Chết có gì đáng sợ? Hắn đã đi vào bóng tối, không còn là người sống từ lâu lắm rồi.

Bồ Lãng thấp giọng nói: “Kẻ này tuyệt đối không phải là Lạc Ấp, Lạc Ấp là một đứa bé lương thiện, sao có thể hung bạo như vậy?”

Người trung niên lại không đồng ý: “Tôi cảm nhận được nội tâm của cậu ấy đang đau khổ giãy giụa, dường như cậu ấy đang phải bị một sức mạnh nào

đó không chế, thân bất do kỷ*.”

(*) tức là không tự làm chủ được mình

“Đầu thế, phạm tội như vậy ngay trước mặt mọi người, gia tộc cũng không giữ được nó. Rốt cuộc nó muốn làm cái gì?”

“Cái này thì phải hỏi Lai Dịch rồi.” Người trung niên lạnh nhạt nhìn Lai Dịch lùi ra sau đám người.

Người trung niên lại truyền âm với Tra Nhĩ: [Lạc Ấp, ta biết con là Lạc Ấp. Lập tức dừng lại nếu không con sẽ không thể lấy được đáp án mình muốn]

Động tác của Tra Nhĩ hơi ngừng lại: [Đáp án tôi muốn... Là gì? A, đúng rồi, Thiên Lý, Thiên Lý ở đâu? Em ấy rốt cuộc đang ở đâu?]

[Thiên Lý? Con nói là Tiểu Thiên Lý từng tham gia giải đấu vũ khí kia sao?]

[Đúng, chính là em ấy!] Mắt Tra Nhĩ sáng lên, sát khí từ từ giảm xuống.

Biểu tình của người trung niên hơi thay đổi, tiếp tục nói: [Ta có thể giúp con, chỉ cần con ngừng giết chóc, ta sẽ giúp con tìm được đáp án con muốn.]

[Đáp án tôi muốn ở trên người tên kia.] Tra Nhĩ lại nhìn Lai Dịch, [Hắn ta cầm đĩa trong suốt của Thiên Lý]

[Đĩa CD trong suốt là cái gì? Đáng để cho Lai Dịch trả giá lớn như vậy?]

[Lai Dịch? Vì sao cái tên này lại quen thuộc như vậy, vừa nghe đã có cảm giác hận thấu xương.]

[Hận thấu xương? Tại sao? Cậu ta là bạn của con, từng cùng con vào trong Âm Vực để thực hiện thí luyện trưởng thành. Nhưng mà cậu ta trở về, con lại mất tích.]

Tra Nhĩ ngơ ngác đứng lặng, mặt ngây ra, trí nhớ vốn phủ đầy bụi giờ phút này lại hiện lên.

Lai Dịch, Lai Dịch... Là hắn ta! Chính hắn ta hại chết Tác Đặc, cướp đi bình thuốc tinh lọc cuối cùng, còn đẩy hắn xuống vực sâu...

Trong mắt tràn ngập hận ý, trong cổ họng phát ra tiếng gầm, thần trí sắp tỉnh táo lại lâm vào cuồng bạo.

Về mặt của người trung niên trở nên nghiêm túc, vội nói: [Tĩnh táo lại, Thiên Lý còn đang chờ con.]

Người Tra Nhĩ run rẩy, cắn chặt răng, liều mạng áp chế sát khí mãnh liệt trong cơ thể.

[Rốt cuộc con đã gặp chuyện gì? Vì sao lại trông giống như bị trọc hóa vậy?] Người trung niên do dự nói.

Tra Nhĩ không hồi âm nữa, trong đầu chỉ còn một màu vẩn đục.

“Bố Lãng, ông không ra tay thì để tôi ra!” Lúc này một ông lão khác đi từ trong đám người ra, ông ta lạnh lùng nói: “Giương oai ở thành Thánh, còn dám ra tay với cháu trai của tôi, đúng là không biết sống chết! Tự cho mình là cao thủ lĩnh vực thì có thể hoành hành không chút kiêng kỵ sao?”

“Là ngài Ô Đạt.”

“Tốt quá, có hai cao thủ lĩnh vực ra tay, dù có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ có thể chịu trời.”

Mọi người chỉ dám thấp giọng thảo luận, sợ không cẩn thận lại chọc phải hung thần kia.

“Lòng giam điện cực.” Ô Đạt hô to một tiếng, chỉ thấy ánh điện lóe lên, xung quanh Tra Nhĩ lập tức hình thành vô số lưới điện, lưới điện không ngừng ép sát, không gian cũng từ từ thu hẹp lại, không bao lâu trong không gian đã chỉ đủ cho mình Tra Nhĩ đứng thẳng.

“Tên kia, cho mi cơ hội cuối cùng, chỉ cần mi giải thích với Lai Dịch và những dị năng giả khác, đồng thời phé bỏ dị năng đi, ta sẽ tha cho mi một mạng.”

Biểu tình của Tra Nhĩ vẫn lạnh lùng như thế, không hề phản ứng chút nào, như thể đang khiêu khích không một tiếng động.

Ô Đạt giận dữ, không chút lưu tình tiếp tục ép lưới điện xuống, muốn giết chết hắn.

Người trung niên vội vàng nhìn Bố Lãng, còn chưa mở miệng đã bị ông ngăn cản: “Tình huống như thế này, chúng ta không tiện ra tay.”

“Thằng bé thực sự là Lạc Ấp.”

Bố Lãng thương tiếc nói: “Dù có là thằng bé thì giờ cứu cũng đã muộn rồi.”

Người trung niên thấp giọng nguyên rủa, lòng tức giận, không đành lòng nhìn hắn chết trước mắt mình, không dễ gì mới có được tin tức của hắn, ai ngờ vừa gặp mặt đã là vĩnh biệt. Vì sao mọi chuyện lại trở thành như vậy? Lúc trước ở Âm Vực đã xảy ra chuyện gì?

Điện cực xuyên qua người Tra Nhĩ, tiếng thét điên cuồng của Tra Nhĩ truyền ra, âm thanh như có thực thể, tạo ra một tầng sóng gợn giữa không trung.

Hai người Bồ Lãng và Ô Đạt đồng thời biến sắc, kinh ngạc vì sức mạnh của người này.

Sau đó, chỉ thấy hắc dulong tay không giật lưới điện, xé toạc một lỗ ra. Da tay đã cháy đen, mùi thịt bị đốt truyền vào mũi mọi người, khiến họ cảm thấy sợ hãi, theo bản năng lùi ra sau một bước, như thấy ma quỷ đi ra từ địa ngục.

Ô Đạt nhìn trân trân, vẻ mặt không dám tin. Lại có người có thể thô bạo xé rách điện cực của ông ta, đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy người có thể mạnh mẽ kháng cự điện cực. Người bình thường dù không bị giết chết cũng sẽ mất đi năng lực hành động.

Đây là quái vật gì?

Tất cả đều bị rung động.

Cả người Tra Nhĩ cháy đen, da thịt lộ ra, ngửa đầu thét lên một tiếng phẫn nộ mà đau đớn, như một con sói cô độc bị thương.

Bị thế giới vứt bỏ, bị con người xua đuổi, trái tim hướng về phía ánh sáng nhưng lại rơi vào bóng tối. Chỉ có giết chóc mới là chân thực.

Người hắc tìm kiếm, chờ đợi, người duy nhất có thể cứu vớt hắc đang ở đâu?

Lai Dịch bỗng cao giọng hô: “Ông nội, mau giết hắc, hắc là người ma hóa, không thể để cho hắc tiếp tục tiến hóa nữa!”

Cái gì? Người ma hóa?

Mọi người sợ hãi nhìn Tra Nhĩ điên cuồng, lại không nhìn được lùi ra sau một bước. Không ai không biết hung danh của người ma hóa, sự kiện thảm thiết năm đó khiến người ta nghĩ lại mà sợ. Hiện tại, lại xuất hiện một người ma hóa nữa?

Không ai nghi ngờ lời của Lai Dịch, tất cả những hành vi của Tra Nhĩ cũng vô cùng phù hợp với hình tượng của người ma hóa.

Ô Đạt không do dự nữa, vừa khởi động lĩnh vực vừa nói với Bồ Lãng: “Lão già, ông cũng nghe thấy rồi đấy, còn chưa ra tay sao? Thực sự phải chờ đến khi hắc tẩm cả thành Thánh trong máu sao?”

Người trung niên xen vào: “Tại sao chỉ nghe lời nói của một bên đã kết luận hắc là người ma hóa? Thiết bị kiểm tra của thành Thánh cũng không tra ra được troc khí trên người hắc, dựa vào đâu mà nói hắc là người ma hóa?”

“Hừ, ý cậu là cháu trai tôi nói dối?” Ô Đạt cười lạnh nói: “Đặng Tiêu, lấy kiến thức của cậu chẳng lẽ không biết trên đời này có thứ có thể ẩn giấu troc khí sao?”

Người đàn ông tên Đặng Tiêu không phản bác được.

Bồ Lãng mở miệng nói: “Hắc đã bị thương nặng, tin rằng với thực lực của ông Ô, mình ông đã đủ để giải quyết rồi.”

Ánh mắt Ô Đạt trở nên lạnh lẽo, không thêm để ý đến họ nữa, hạ quyết tâm muốn tốc chiến tốc thắng.

Đúng vào lúc này, máy truyền tin của Đặng Tiêu lại rung lên, ông nhìn tin tức bên trên, sắc mặt thay đổi.

Chần chờ một lúc, thấy Ô Đạt sắp phát động công kích, rút cuộc ông cũng truyền âm: [Lạc Ấp, ta biết Thiên Lý ở đâu rồi. Lạc Ấp, con nghe thấy không?]

Thiên Lý? Thân hình Tra Nhĩ hơi dừng một chút, biểu tình trở nên mờ mịt.

[Đúng vậy, Thiên Lý, cô bé... cô bé rơi xuống Âm Vực, tình cảnh vô cùng nguy hiểm.]

Âm Vực? Người Tra Nhĩ cũng ngắc, ánh mắt hơi lóe.

Đặng Tiêu căng thẳng để ý sự biến hóa của Tra Nhĩ, sợ hắc nghe được tin tức này lại phát cuồng. Không ngờ rằng hắc lại từ từ bình tĩnh lại.

Cái tên Thiên Lý như có một loại ma lực, có thể khiến cho hắc được cứu rồi trong nháy mắt, chỉ cần nhớ lại những ngày ở chung với Thiên Lý, bóng tối cũng sẽ bị hơi thở ấm áp xua tan.

[Thiên Lý, chờ tôi.] Em ấy, ở ngay tại Âm Vực.

[Lạc Ấp, con không thể đi! Tình huống hiện tại của con nếu như vào Âm Vực, chắc chắn sẽ bị troc hóa.”

Tra Nhĩ không đáp lại, chỉ ngẩng đầu nhìn phía nam.

[Lạc Ấp, rời khỏi nơi này trước, sau đó đến Thích Trang tìm ta, chúng ta từ từ nghĩ cách.]

[Không cần.] Tra Nhĩ cất bước, lơ đãng ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, từ từ rời khỏi. [Còn nữa, tôi là Tra Nhĩ, không phải Lạc Ấp.]

Từ lúc hắn bị trục hóa, từ khi trên tay hắn dính máu của dị năng giả đầu tiên, thì hắn đã không còn là Lạc Ấp nữa rồi.

Hắn, chỉ là Tra Nhĩ.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một tấm lưới điện, bao vây hắn.

Tra Nhĩ sờ vào Tâm giới*, trên mặt lần đầu tiên xuất hiện nét có thể gọi là 'dịu dàng'.

(*) Tâm giới: xem lại chương 78: 'Tứ duy tôn' và 'Tâm giới'

Hắn ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt đã trở nên sắc bén.

Phàm là người ngăn cản hắn, đều phải chết!

[Đằng Tiêu, cảm ơn chú. Con đường kế tiếp, để tôi tự đi thôi!]

Ruồng bỏ con đường đi tới thế giới ánh sáng, hắn đi tìm ánh sáng chỉ thuộc về riêng mình...

+++

Ám Vực.

Thiên Lý giờ tay bắn một phát súng vào bóng đêm, chỉ nghe thấy một tiếng gầm, thú trục hóa trở nên điên cuồng, tốc độ di chuyển càng nhanh hơn, cô cũng không bắn trúng điểm yếu của nó.

Nhanh chóng mở lá chắn bảo vệ, âm âm, ngọn lửa phun lên lá chắn, va chạm tạo ra vô số tia lửa. Đôi khi công kích ngừng lại, Thiên Lý lập tức xoay người bắn một phát súng ra đằng sau, thú trục hóa lại gào lên đau đớn, bước chân lao đảo, tiếng thờ dốc càng nặng nề hơn.

Được rồi, gần được rồi. Thiên Lý lại bắn một phát súng, thú trục hóa cuối cùng cũng ngã xuống, tử vong. Cô nhanh chóng cất súng xua trục đi, chạy đến chỗ con thú trục hóa kia, rút dao găm ra mổ bụng nó, đeo bao tay lấy từ bên trong ra một viên duệ thạch lớn bằng quả trứng gà.

Thu thập xong, Thiên Lý nhanh chóng lên ván bay xua trục rồi khỏi chỗ này. Tuy ván không thể bay lên quá cao nhưng tốc độ vẫn nhanh hơn cô đi bộ. Song hoàn cảnh này cũng không thích hợp để bay nhanh, vừa dễ dàng dẫn sinh vật trục hóa tới, hơn nữa là phạm vi cảm giác quá hẹp, hơi không cần trọng một chút đã có thể va vào cảnh nhon.

Đi một chốc, Thiên Lý dừng lại, lấp la lấp lánh khí, tuy mấy thứ này không có mấy tác dụng ở trong Ám Vực, nhưng mà có còn hơn không.

Cô lấp bụng chỉ bằng chút thức ăn, sau đó nhắm mắt ngồi yên, cảm thụ biến hóa của từng gốc cây, ngọn cỏ, côn trùng, thú vật ở xung quanh, bất kể một động tĩnh nhỏ nào cũng không bỏ qua.

Hơn nửa tháng kiên trì rèn luyện không ngừng, cô đã có thể thông qua tiếng kêu của sinh vật trục hóa, cách thức di chuyển và mùi của chúng để phân biệt chủng loại. Cô cũng có thể phán đoán sơ bộ được sinh vật trục hóa nào sẽ chủ động công kích cô, sinh vật trục hóa nào tương đối an toàn.

Mặc khác, cần phải chú ý những thực vật nguy hiểm ở trong Ám Vực, phần lớn chúng có chứa kịch độc, có loài thậm chí có thể độc chết một phần sinh vật trục hóa. Nếu có thể lợi dụng thích đáng, thì ngược lại có thể trở thành cách tự bảo vệ mình. Chỉ là lúc đụng vào cần đặc biệt cẩn thận, không phải bất đắc dĩ thì Thiên Lý cũng không muốn tới gần mấy loài cây đó.

Nghỉ ngơi xong, cô tiếp tục chạy đi. Không biết đi bao lâu thì đột nhiên cảm thấy một luồng gió đục âm u thổi tới, sượt qua làn da mang đến đau đớn.

Thiên Lý rung mình lạnh lẽo, không nhận được lùi ra sau vài bước. Dự cảm nguy hiểm nói cho cô biết: con đường này không thể đi, nhất định phải lập tức thay đổi tuyến đường!

Cô tin tưởng dự cảm của mình, cho nên không chút do dự chọn một con đường khác.

Nhưng vừa đi vài bước cô đã dừng lại.

Bên tai truyền đến tiếng cười khắc khắc, tiếng cười quỷ dị mà mơ hồ, như của ma. Kỳ quái là cô không hề nghe thấy tiếng bước chân hoặc tiếng đập cánh, thứ phát ra tiếng cười rốt cuộc là thứ gì? Chẳng lẽ, thực sự là u linh?

Lời tác giả: Tra Nhĩ rốt cuộc cũng khôi phục trí nhớ, như mà loại trí nhớ này không ổn định, thân phận của hắn cũng lộ ra một chút.

Nhân vật mới xuất hiện trong chương này:

_ Bó Lăng (có linh vực), Đằng Tiêu: người trong gia tộc của Tra Nhĩ (Lạc Ấp).

_ Ô Đạt (có linh vực): Ông nội của Lai Dịch, người đứng đầu lúc trước của gia tộc Duy Tập Tư, trước mặt là một thành viên trong Thượng phủ.

_ Tháp Phu, A Cát Nhĩ, Áo Sâm, Nặc Tỳ (người của gia tộc Tra Nhĩ, trợ lực ngầm): Bốn người này là cao thủ nổi danh của thành Thánh, nhưng đứng trước mặt cao thủ linh vực thì âm thầm thất sắc. Có thể không nhớ tên họ, trừ Nặc Tỳ ra thì ba người khác cũng chỉ xuất hiện cho có tỷ khí thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Mỗi người đều tự chiến đấu (3)

“Đừng hòng thoát!” Ô Đạt sử dụng linh vực điện cực, cùng lúc đó, mấy chục gã chiến sĩ mặc trang phục gia tộc Duy Tập Tư tản ra bốn phía, vây Tra Nhĩ vào chính giữa.

Tra Nhĩ đối diện với hàng ngàn ánh mắt rét lạnh, lại tuyệt nhiên không hề sợ hãi. Ngược lại, ý chí chiến đấu của hắn càng trào dâng. Hắn nắm chặt hai đấm, da thịt vốn nứt ra dần lành lại, một màn sương xanh thăm bốc lên như lửa đốt. Dòng linh vực vô cùng tận ập đến, bao phủ lên tất cả trong im lặng. Nét mặt, động tác, nhịp thở, thậm chí cả tiếng tim đập... bất kỳ một thay đổi nào, dù rất nhỏ đi chăng nữa, cũng có thể thấy một cách rõ ràng.

Điện cực lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, đan vào nhau lỏng lẻo như lưới trời, nhưng trong mắt Tra Nhĩ, chuyển động của mỗi tia điện đều cực độ chậm chạp, bóng hắn chớp lên, xuyên qua lưới điện, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Ô Đạt kinh hãi, thét: “Hắn tàng hình rồi, tất cả mở hết vòng bảo vệ và dụng cụ cảm ứng nhiệt ra mau.”

Chưa dứt lời, đã thấy mấy chục vòng bảo vệ phía nam vỡ liên tiếp, bóng Tra Nhĩ xuất hiện trên một ngọn cây cảnh lớn, đón gió mà đứng, như quân vương cúi đầu nhìn chúng nhân.

Tất cả đều không biết mình đang ở trong linh vực, chỉ cảm thấy sợ hãi và áp lực một cách kỳ lạ.

Chiến sĩ gia tộc Duy Tập Tư đồng loạt tấn công, những chùm sáng năng lượng trải rộng khắp bầu trời, bùng bùng khí thế, ẦY ẦY mà đều như đang ở trong một không gian khác, không tài nào tấn công trúng mục tiêu.

Tra Nhĩ tỉnh táo lại, có được linh vực thăng lên cấp bậc đỉnh cao vô cùng tận, Tâm giới tỏa ánh hào quang, nắm giữ động tĩnh của vạn vật, hóa thân thành ảo ảnh, giết người trong vô hình, chỉ có cường giả linh vực mới hơi cảm ứng được một chút thôi.

Về mặt Bồ Lăng thay đổi liên tục, mắt sáng rực lên. Ô Đạt đã dùng linh vực điện cực đến tối đa mà vẫn không có tác dụng gì với hắn? Đối chiêu, chiêu đầu chịu đựng, chiêu hai tránh một cách nhẹ nhàng, lực lượng hắn hoàn toàn áp đảo Ô Đạt.

[Trưởng lão Bồ Lăng, chúng ta cứ để kệ vậy sao?] Đằng Tiêu truyền âm hỏi.

[Không, cậu truyền tin cho Vi Mật, bảo cậu ta mang người tới ngầm giúp Lạc Áp rồi đi đi. Lai Dịch chắc chắn đang sắp bầy ngoài thành, cẩn thận làm đầu.]

[Vâng.] Trên mặt Đằng Tiêu hiện lên vẻ vui mừng.

Phát huy năng lực trong thành hơi khó, nhưng ngoài thành thì chẳng cần lo lắng gì; ở khu vực trọc hóa không thể sử dụng vũ khí, nhưng nơi tràn ngập linh khí thì dư sức. Dù Tra Nhĩ có là cao thủ linh vực, nhưng chưa chắc đã chịu được một đòn đánh lên của vũ khí công nghệ cao.

Tất cả đều cho rằng người đàn ông này không thể sống sót rời khỏi đây, làm sao còn quan tâm đến việc hắn sở hữu thực lực mạnh đến đáng sợ không.

[Lai Dịch, mạng của mi, tạm thời để đó, ta sẽ còn quay lại.]

Tra Nhĩ lạnh lùng liếc Lai Dịch, bóng hắn lập tức nhạt dần, xuyên qua vầng sáng năng lượng, rồi đi trên không ngay trong vòng vây của vô số cao thủ.

Mặt Ô Đạt xanh mét, xoay người lẩn vào trong đám đông, đuổi theo sát, chỉ để lại một câu cho Bồ Lăng: “Hôm nay mấy ông không ra tay, rồi sẽ có phần xét đến từ Thượng phủ cho coi.”

Bồ Lăng không để ý, chỉ quay đầu nói với Đằng Tiêu: “Xem ra phải điều tra lại chuyện liên quan tới Lạc Áp lần nữa rồi.”

Đằng Tiêu khẽ gật đầu, trong lòng cũng nảy sinh nghi ngờ. Vốn cho Lạc Áp đã sớm chết trong thử luyện ở Âm Vực, nào ngờ sau 4 – 5 năm lại sống sót quay lại, nhưng hắn lại mất trí nhớ, tính cách thay đổi rất nhiều, trên người còn có hơi thở lạnh lẽo giống trọc khí. Nếu nói hắn là người ma hóa, ông tuyệt đối không tin. Tuy ra tay rất hung ác, nhưng hành vi của hắn cũng không phải không có lý trí, lúc thoát khỏi vòng vây, chưa từng ra tay nặng. Nếu không với thực lực của hắn, e nơi đây đã phơi đầy thi thể rồi.

Hiển nhiên, lời của Lai Dịch năm đó không phải thật, tình huống thử luyện dưới Âm Vực, sợ là không đơn giản.

Tất cả các vòng cảnh giới ở thành Thánh đều mở ra, cảm ứng nhiệt hoàn toàn không có tác dụng với Tra Nhĩ đang tàng hình. Cách đó không xa đã sắp xếp xong phòng tuyến, sức phòng ngự của kết giới năng lượng tổ hợp rất mạnh, thực lực như Tra Nhĩ cũng khó lòng vượt qua. Người Bồ Lăng phải đi ngầm giúp vẫn đang trên đường tới, kể đến, Tra Nhĩ phải đối mặt không chỉ là vô số dị năng giả giới về phối hợp ám sát, mà còn là đủ loại vũ khí máy móc có tính sát thương mạnh.

Thành Thánh có thể đứng đầu mười khu phía Bắc, không phải chỉ có mỗi danh không, ngoại trừ cường giả lĩnh vực ở Thượng phủ, tại đây còn tụ tập hàng ngàn hàng vạn cao thủ dị năng đặc thù, sức chiến đấu của mấy quân đoàn lớn cũng không thể xem nhẹ. Lai Dịch triệu tập đầy đủ lực lượng, thật sự muốn giết chết Tra Nhĩ ngoài thành Thánh.

Nhưng họ không biết rằng, Tra Nhĩ và Thiên Lý ở chung mấy năm, thu hoạch không chỉ có một phần bình yên, mà còn có một lực lượng vô hình khác.

[Tra Nhĩ, chú ý, phía trước là khu bẫy rập, đừng vào sẽ bị trời buộc dị năng.] Tiếng Liên Hoàn - thành viên Ngưu Giả vang lên trong đầu Tra Nhĩ: [Chạy theo đường tôi chỉ.]

Quân đoàn dị năng âm thầm quan sát tình huống thấy Tra Nhĩ sắp bước vào khu bẫy rập, ai ngờ, cách đó 5m, hắn đột ngột chuyển hướng, vốn đang đi thẳng chợt thành đường cong quỷ dị, khéo léo tránh khỏi tất cả những nơi đặt bẫy.

“Có người chỉ đường giúp hắn!” Quân đoàn trưởng giận dữ, nhanh chóng sắp xếp bước tiếp theo của kế hoạch, “Đề cánh quân số 3 khởi động không gian trọng lực, dựa theo tốc độ và hướng đi của hắn, cùng phối hợp hòa lực công kích.”

Tra Nhĩ xông vào không gian trọng lực, lại biến mất tăm hơi trong nháy mắt.

“Chuyện gì đã xảy ra? Người đâu?” Dưới ống kính của camera giám sát, tàng hình vốn không có tác dụng.

“Đoàn trưởng, dưới lòng đất!”

Dưới mặt đất không biết đã xuất hiện một lối đi tự bao giờ, Tra Nhĩ xuyên qua nhanh như gió, sau khi lao ra khỏi lối đi, con đường sau lưng tức thì trở về nguyên trạng.

Có thể không chế dị năng hệ đất một cách tài tình như vậy, chắc chắn không phải cao thủ thông thường.

Quân đoàn trưởng trầm mặt, ra lệnh: “Tìm các dị năng giả khả nghi khác gần đó, cứ tiếp tục như thế, phòng tuyến cuối cùng cũng chưa chắc đã ngăn được hắn.”

Nhiều người vây khốn một người như thế, mà còn để hắn thoát, sau này họ cũng chẳng còn mặt mũi mà đứng tại đất thành Thánh này nữa.

Binh sĩ trả lời: “Dị năng giả đuổi ra ngoài thành Thánh rất nhiều, dưới tình huống này, rất khó để loại bỏ tình nghi từng người một.”

“Chết tiệt, gọi cánh quân số 4 và số 5 chuẩn bị.”

Dù quân đoàn dị năng bố trí tinh vi đến cỡ nào, thực lực mạnh mẽ to lớn ra sao, lại vẫn không tổn thương được Tra Nhĩ mấy may.

Lần đầu tiên, mọi người biết được thế nào là như vào chỗ không người. Người âm thầm giúp Tra Nhĩ, ai cũng là cao thủ, hơn nữa còn quen thuộc địa hình, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, còn xuất hiện tín hiệu kì lạ quấy nhiễu tâm thần và sóng âm, khiến quân đoàn không thể phối hợp ăn khớp.

Vượt qua tầng tầng lớp lớp chướng ngại, Tra Nhĩ thuận lợi đến sát rìa phòng tuyến, xuất hiện trước mặt hắn là lớp phòng hộ được xưng là kiên cố nhất, dù là cường giả lĩnh vực cũng khó vượt.

Quân đoàn dị năng tích một bụng lửa, siết vòng vây từ bốn phía, trên người họ mang theo trang bị trời buộc dị năng, chỉ cần phối hợp thỏa đáng, có thể chặn được dị năng của đối phương. Cùng theo còn có Ô Đạt và một vài cao thủ khác, họ ôm căm hận trong lòng, thế phải hành quyết gã đàn ông khiến họ mất mặt này ngay tại chỗ, không để cho hắn chút không gian nào để phát triển nữa.

Đúng lúc này, một mũi tên lông vũ chẻ không vọt tới, xuyên qua đám người, bắn thẳng về phía trung tâm là Tra Nhĩ.

Tất cả đều tưởng rằng có người phát động công kích, nên đều rời rít chuẩn bị hưởng ứng.

Tra Nhĩ nắm chặt mũi tên đang vọt tới như bay, hơi dùng sức, mũi tên vỡ vụn, trong bàn tay hắn chỉ còn một viên tinh thạch.

Công kích ừn ừn kéo đến, rực rỡ chói mắt lại đàng đàng sát khí. Tra Nhĩ nhắm mắt lại, biến mất không còn tăm hơi trong ánh chớp gió lửa.

Tất cả sững sờ...

“Ha ha ha ha, khó chịu với thành Thánh lâu lắm rồi, nay cuối cùng cũng có cơ hội hồ hê, quá đã!” Bách Chiến vừa điều khiển xe bay, vừa cười nói với Tra Nhĩ đột ngột xuất hiện trên ghế lái phụ, “Lần sau cứ làm thêm mấy lần, chúng tôi không ngại đâu, ha ha ha.”

Mặt Tra Nhĩ không biểu cảm, ném tinh thạch trên tay ra ghế sau.

Vệ Không ngồi sau lập tức bắt lấy, sau đó chồm lên hỏi: “Tra Nhĩ, Thiên Lý đâu rồi?”

Tra Nhĩ trầm mặt, không nói gì.

“Thiên Lý đâu?” Vệ Không chưa từ bỏ ý định, lại hỏi.

“Ám Vực.” Cuối cùng hắn cũng phun ra hai chữ.

Trên mặt Vệ Không tỏ vẻ ngờ vực, mà Bách Chiến lại biến sắc: “Cái gì? Sao em ấy lại ở Ám Vực?”

“Không biết.”

“Vậy cậu định làm gì?”

“Đi Ám Vực.”

“Đi Ám Vực ư? Nói đơn giản vậy? Tin được tin này chứ?”

“Không biết.”

“....” Bách Chiến thở một hơi thật dài, mãi lâu sau mới nói, “Không biết? Không biết thì đừng vội đi.”

“Không đợi được.”

Bách Chiến trợn trắng mắt.

“Ám Vực ở đâu? Em cũng muốn đi.” Vệ Không xen mồm.

“Trẻ con, tò mò gì, ngồi yên đó.” Bách Chiến khoát khoát tay với cậu.

Vệ Không hừ một tiếng, lén ghim Bách Chiến trong lòng.

Bách Chiến tra bản đồ thành Thánh trong máy tính, khoe miệng cong lên vui vẻ: “Lúc này mặt họ ném hết đi là vừa rồi..”

Thành Thánh - nơi uy quyền tốt bậc, chưa từng có ai dám đối nghịch với quân đoàn của thành Thánh, nay lại xuất hiện một lực lượng mới, trước mắt bao người, cứu người bị họ điều động bao nhiêu đội ngũ đi vây bắt.

Cái tên Tra Nhĩ truyền khắp khu Bắc chỉ trong một đêm, hắn một thân một mình xông vào thành Thánh, khiêu chiến Lai Địch, một mình chơi với mấy ngàn người mà vẫn thong dong, ngay cả Ô Đạt - cường giả lĩnh vực cũng là bại tướng dưới tay hắn. Không ai biết hắn đến từ đâu, cũng không ai rõ hắn đến vì gì, người duy nhất nắm giữ manh mối là Lai Địch thì vô cùng can trọng, các gia tộc khác cũng không có bất cứ phát biểu chính thức gì.

Nghe đồn Tra Nhĩ là người ma hóa, nhưng lúc thoát khỏi thành Thánh hắn được rất nhiều cao thủ âm thầm giúp sức. Một người ma hóa làm sao có thể được dị năng giả trợ giúp?

Ngay sau đó, lại có một tin khác truyền ra – Tra Nhĩ là một trong những tay chiến đấu chủ lực đã phá hủy thành phố dưới lòng đất, cứu được mấy trăm người lúc trước. Bởi chuyện này, thế lực thành phố dưới lòng đất coi hắn thành cái đinh trong mắt, hăm hại bất kể nơi chốn, thậm chí còn lợi dụng tổ chức Thương tuyến bỏ nhiệm vụ xâm nhập khu vực nguy hiểm, hại hắn suýt chết. Việc này được thành viên Âm Các và Ngu Giả chứng minh, đã có mấy chục thành viên vô tội chết trong nhiệm vụ lần đó.

Hiển nhiên, thế lực thành phố dưới lòng đất đã xâm nhập vào thành Thánh, chúng đã nắm được quyền lực, vừa khai thác mỏ phi pháp kiếm món hời kếp sù, vừa âm thầm diệt trừ ai cản trở chúng. Một nhân vật quan trọng đã phá hủy thành phố dưới lòng đất là Thiên Lý hiện đã mất tích. Sự mất tích của cô dẫn tới sự chú ý của vô số dong binh dị năng nơi biên cảnh, họ chủ động tham gia tìm kiếm, vô hình trung đã tập hợp thành một lực lượng, đồng thời yêu cầu các tầng lớp trên của thành Thánh mau chóng quét sạch thế lực thành phố dưới lòng đất.

Trải qua chuyện này, uy quyền của Lai Địch cũng bị chất vấn. Theo quan sát khi Tra Nhĩ trực tiếp tìm tới, rất có thể sự mất tích của Thiên Lý liên quan tới hắn ta, thậm chí hắn ta cũng có khả năng liên quan tới thành phố dưới lòng đất. Tiếng xấu của thành phố dưới lòng đất rõ mồn một, một khi chứng minh được hai bên thật sự có qua lại, vậy kiếp sống chính trị vừa mới khởi bước của Lai Địch chắc chắn kết thúc.

So với hắn ta, hành động phần nộ giết người của Tra Nhĩ lại không đáng nhắc tới.

Chuyện của Thiên Lý và Tra Nhĩ dẫn tới một loạt phản ứng dây chuyền. Sức ảnh hưởng của hai người đã vượt qua dự tính của rất nhiều người, mà thành Minh vốn không tiếng tăm gì cũng dần hé lộ sự thần kì của nó trước mắt người đời..

+++

Ám Vực.

Thiên Lý cẩn thận tiến lên từng bước, tiếng cạc cạc cứ ầm ầm hiện bên tai làm người ta lạnh cả xương sống.

Gió lớn nổi lên, âm thanh nó đưa theo chiều gió, ban đầu Thiên Lý không phân biệt nổi phương hướng, chỉ có thể tìm nơi nghỉ chân tạm ở gần đó, đi một lúc thì phát hiện dưới chân có một xúc tua mảnh dài, to bằng ngón tay, du theo gió sát đất.

Thiên Lý lui ra sau một bước, lòng tơ trên lưng dựng đứng lên, sau lưng 3m cũng xuất hiện rất nhiều xúc tua tương tự, lúc nhúc như rong biển dạt lên.

Vừa rồi lúc mình đi qua, rõ ràng không tồn tại thứ này, chúng chui từ đâu ra vậy?

Dây thần kinh của Thiên Lý căng cứng, dịch từng bước nhỏ thật nhỏ, cảm giác nguy hiểm đạt đến đỉnh điểm.

Ngoài bán kính 5m, tất cả đều là xúc tua kỳ dị, cô đã hết đường đi, không biết xúc tua vươn cao bao nhiêu, nếu qua 7m, cô lái ván bay cũng khó thoát. Linh khí trên người chuyển động, xúc tua đã thử dò xét mấy lần, chưa công kích, nhưng e là tình huống này cũng không duy trì được bao lâu, cô phải nghĩ cách thoát ra ngoài.

Thiên Lý nắm chặt báng súng, tập trung tinh thần, tìm kiếm một khe hở dù chỉ nhỏ nhất.

Cô lấy chân đá một cục đá về phía bầy xúc tua, cục đá giống như chìm xuống biển cả, im hơi lặng tiếng.

Nếu Thiên Lý có thị lực của người bình thường, sẽ nhận ra mình đang bị một đồng xúc tua vây quanh, xúc tua có dài có ngắn đan vào nhau, tạo thành một cái lồng giam tự nhiên, dù lên trên trời hay xuống dưới đất, đều không có lối thoát.

Tiếng cạc cạc quý dị lại vang lên một lần nữa, dường như xúc tua đã nhận được mệnh lệnh gì đó, đồng thời tấn công Thiên Lý, trong chớp mắt đã dồn cô vào giữa lưới xúc tua.

Ngay cả hét lên một tiếng cũng không kịp, Thiên Lý chìm vào một không gian vừa hẹp vừa tanh mùi máu, người bị trời gò, khó thở khiến cô thấy choáng váng.

Không được, không thể ngất đi!

Thiên Lý đau tưởng như sắp chết, cố gắng xoay người, tay phải siết cò súng. Xúc tua chỉ run run vài cái, mùi máu tươi lại đậm hơn.

Khó chịu quá! Thiên Lý cảm giác được năng lượng trong cơ thể đang bị cuốn trôi, cảm giác vốn soi được trong vòng 5m hoàn toàn biến mất, thế giới của cô hoàn toàn chỉ còn một màu đen tối tăm mù mịt.

Kiên trì, kiên trì, kiên trì, mẹ ơi...

Mẹ? Hàng mi của Thiên Lý run lên, ý thức vốn đang hỗn loạn khôi phục mấy phần.

Lòng tay trái truyền tới cảm giác nóng rực, một dòng nước ấm từ cánh tay trái rộng ra toàn thân.

Tinh thần Thiên Lý chấn động, cắn chặt răng, mạnh mẽ vọt dậy, tay trái nhanh chóng rút một con dao găm – Phệ huyết xà nhận* ở eo ra, thanh linh khí này chưa từng được sử dụng, bởi nó chứa kịch độc gấp mấy lần là tôi.

(*) xem “Phệ huyết xà nhận 40” (lưỡi dao hình rắn nuốt máu số 40) ở chương 20: Hậu tố QL ở trang thứ 30

Cô dùng sức vung dao lên, chặt đứt xúc tua quanh người. Xúc tua bị xà nhận công kích từ từ héo rút đi, hoạt tính giảm xuống.

Thiên Lý thừa cơ ôm lấy ván bay, tăng tốc phóng ra ngoài.

Tiếng cạc cạc vang lên, xúc tua đang đưa kịch liệt, vây chặt cô, đồng thời, trên xúc tua bắt đầu chảy ra chất lỏng mang tính ăn mòn.

Quần áo trên người Thiên Lý dần bị ăn mòn đi, làn da như bị lửa bùng thiêu đốt, ý thức hôn mê lần nữa, tay trái lại vung lên hạ xuống không ngừng.

Không thể buông bỏ, không thể cứ thế mà buông bỏ!

“A ---!” Thiên Lý dùng tất cả hơi sức hét lên một tiếng cao vút, “Cút hết cho ta!”

Một lực lượng khổng lồ bỗng bật phát ra, chói lọi lóa mắt, hất tung toàn bộ xúc tua bọc cơ thể cô trong chớp lát. Ván bay như mũi tên rời cung, nhanh chóng chạy ra khỏi vòng vây của xúc tua, lướt vào một cái hang cuộn cuộn trọc khí, thẳng tiến vào sâu trong bóng tối. Ầm một tiếng, ván bay đụng vào một góc đại thụ, Thiên Lý ngã xuống, cả người chôn chặt vết thương, ngất xỉu ngoài hang sâu.

+++

Lời tác giả: Chương sau Thiên Lý rời Âm Vực ha ~

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Mỗi người đều tự chiến đấu (4)

Thành Thánh ban bố lệnh truy nã Tra Nhĩ, đây là lệnh truy nã cấp S đầu tiên được ban ra trong vòng 50 năm trở lại đây. Hành vi phạm tội của hắn đã khiến tầng lớp trên tức giận, nhưng khi bắt đầu điều tra, lại gặp phải cản trở. Theo điều tra xâm nhập, thân phận của Tra Nhĩ không phải tầm thường, thái độ của tầng trên cũng dần từ cương quyết chuyển thành không rõ ràng.

Hơn nữa ở bên ngoài, lời đồn thể lực thành phố dưới lòng đất đã xâm nhập vào nội bộ tầng trên đã nổi lên khắp nơi, quyền uy của thành Thánh bị vô số dị năng giả chất vấn, chuyện bắt Tra Nhĩ đương nhiên bị kéo dài ra vô hạn. Nhưng với tư cách là bên chịu ảnh hưởng lớn nhất, đương nhiên gia tộc Duy Tật sẽ không bỏ qua chuyện đó.

Họ vừa phái người tiến vào chiếm giữ thành Minh, vừa xin giao quyền sở hữu nó, lấy lý do là “Nguyên chủ thành Thiên Lý mất tích, lại có quan hệ mật thiết với hung phạm Tra Nhĩ”.

Thành Minh không giàu khoáng sản, không có phòng ngự kiên cố, cũng không có vị trí địa lý tốt. Vốn tưởng sẽ lấy được tòa thành nửa trục hóa nửa hoang phế nhỏ bé này dễ như trở bàn tay, ai ngờ trong thành lại cao thủ như mây. Tuy là nơi nửa trục hóa, nhưng lại tràn ngập linh khí sống động; tuy nền thành đã hoang phế một nửa, nhưng ngoài lòng trong chặt, hưng thịnh một vùng.

Quân của gia tộc Duy Tật vừa vào thành Minh, trông có vẻ khí thế bừng bừng, rất có tư thế xua sói đuổi hổ, tốc chiến tốc thắng. Nhưng các dong binh dị năng trong thành hoàn toàn chẳng coi họ ra gì cả, ai đang nói chuyện thì cứ nói, ai đi ngang qua thì cứ đi, ai đang uống trà thì cứ uống.

Dáng vẻ kiêu ngạo của đội quân đó cứ như đốt trong chân không, chả bốc lên nổi tí khói nào.

Trưởng quan cầm đầu đội quân ghen lòng, hô: “Chúng tôi là quân đội thành Thánh, vâng lệnh tới thu lại thành Minh, giờ thành Minh do ai phụ trách quản lý, đi ra nói chuyện!”

Các dị năng giả xung quanh dù bận rộn vẫn cứ ung dung vây xem, còn nhìn họ với ánh mắt không tốt hoặc giễu cợt.

Sắc mặt vị trưởng quan âm trầm, cao giọng hỏi lại: “Ai là người phụ trách quản lý? Đi ra nói chuyện!”

Một dong binh đứng trong đám đông nói với đồng bạn bên cạnh: “Nói thật, từ hồi tới thành Minh đến giờ, tôi vẫn chưa biết thành Minh do ai quản lý.”

“Ha ha, tôi cũng chẳng biết.” Đồng bạn của anh ta đáp, “Tôi chỉ biết chủ thành Minh là tiểu thư Thiên Lý, còn lại thì không quan tâm mấy.”

“Nói vậy, thế thành Minh duy trì an ninh thế nào vậy?”

“Không phải có lão đại Bách Chiến sao?”

“Còn có cả đoàn trưởng mấy đoàn dong binh lớn là Thất Diệp, Hòa Phong, Tương Tinh nữa.”

“Nghe nói thành viên của hai tổ chức lớn là Thương và Minh cũng đóng ở nội thành.”

“Tôi biết, Tẫn Viêm của Xích Cửu thật sự rất dễ nhận ra.”

“Đã thế, các anh thấy nhà thuần thú kia chưa? Dắt một con linh thú đầy phong cách giết khắp bốn phương vùng trục hóa, đẹp trai chết người luôn!”

“Khoan nói, con linh thú đó thật sự là thông minh đến không tưởng nổi, trước đó còn đi theo một người tên là Vệ Không đi gây sự khắp nơi, đánh lén, trộm thịt nướng, bị bắt còn lẩn qua lộn lại giả bộ đáng yêu vô tội, ôi, tôi muốn đóng gói nó mang đi luôn ấy chứ.”

“Tôi cũng thế, tôi cũng thế.”

...

Mọi người vừa thảo luận như thế, không khí lập tức náo nhiệt lên, hoàn toàn ném đội quân kia ra sau đầu.

Trưởng quan đội quân có quân hàm trung cấp, đã từng bị ai bỏ qua thế bao giờ? Dù ở thành Thành cũng không có ai dám tùy tiện đắc tội họ. Họ là quân đoàn dị năng do đại gia tộc bồi dưỡng nên, có sức uy hiếp lớn hơn quân đoàn bình thường không biết bao nhiêu lần. Ai ngờ vừa tới thành Minh đã bị thờ ơ như thế, không khỏi tức giận. Tuy nghe thấy tên mấy đoàn dong binh lớn thì hơi giật mình, nhưng quyền uy của quân đoàn không thể bị coi thường, gã không thể không công mà lui, để người cười chê. Vì vậy, gã lệnh cho quân “mời” tất cả những nhân viên công tác ở đây tới, nếu cần thiết có thể dùng vũ lực.

Rõ ràng, tin tức của vị trưởng quan này đã “hết đất”, thành Minh đã sớm không còn là một thành nhỏ chỉ có hơn mười người qua lại thưa thớt. Khá nhiều đoàn dong binh coi đây là cứ điểm, các phương tiện sinh hoạt, giải trí, giao dịch đều do họ tự tạo dựng và phát triển, thành Minh chỉ cung cấp phòng ốc

và đất đai làm móng.

Lệnh này của trưởng quan đội quân, không đắc tội với thành Minh, mà lại đắc tội với phần lớn dong binh ở đây.

Họ rất nhanh sẽ phát hiện, đừng nói là dong binh cường tráng khỏe mạnh không dễ chọc, mà ngay cả mấy ông chú vẩy nước trồng cây gầy yếu trong thành cũng đều có thực lực mạnh mẽ...

Khu Nam sôi nổi âm ỉ, khu Bắc lại yên tĩnh lạ kỳ. Nhóm chú Âm, chú Kim đang tụ tập trong phòng Hữu Ý.

“Sao rồi? Hữu Ý, có chắc chắn không?” Chú Âm nhìn người đàn ông trung niên hôn mê trên giường, nhẹ giọng hỏi.

Hữu Ý thở một hơi thật dài, trả lời: “Chắc là sẽ không sao ạ.”

“Em gái.” Tả Miện khoác vai cô, nói, “Đừng sợ, anh tin em.”

Hữu Ý nhìn Tả Miện, tâm trạng khẩn trương hơi bình tĩnh xuống.

Chú Âm nói tiếp: “Giờ Thiên Lý không ở đây, bọn chú rất khó cam đoan không có gì ngoài ý muốn phát sinh, nên phải lượng sức mà làm.”

Chú Linh ngồi bên giường, thờ dài: “Không ngờ còn có thể gặp lại cậu ấy.”

Người đàn ông trên giường đúng là dị năng giả hệ lửa Trúc Tuân đã cùng nhóm chú Thổ trốn ra từ thành phố dưới lòng đất, ông ấy không đi theo Thiên Lý, mà lựa chọn về nhà, vừa đi đã mất liên lạc, không ngờ lúc gặp lại, ông đã biến thành người trọc hóa.

Tả Miện mở miệng: “Thời gian bị trọc hóa của chú ấy hẳn chưa dài lắm, khả năng cứu lại được vẫn rất lớn.”

Nhóm chú Âm liếc mắt nhìn nhau, cùng lùi lại một bước, nhường chỗ cho Hữu ý.

Hữu Ý chậm rãi đến bên giường, lại ngẩng đầu nhìn Tả Miện, được cậu cõ vũ, nét mặt dần kiên định, từ từ vuron hai tay ra. Nháy mắt, khi tay cô nắm chặt lấy Trúc Tuân, một hơi thở lạnh lẽo từ chỗ tay nắm lấy không ngừng tuôn vào trong người cô.

Người Hữu Ý phát run, hai mắt bốc lên ngọn lửa màu đen.

Tả Miện không nhịn được tiến lên một bước, chú Âm che trước người cậu, nói khề: “Hữu Ý không lựa chọn buông tay, tốt nhất là chúng ta đừng quấy rầy.”

Không biết qua bao lâu, trọc khí trên người Trúc Tuân dần tản đi, mà Hữu Ý lại ngửa đầu đứng, như một con rối. Mọi người đứng xung quanh nín thở đợi, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Bỗng, Hữu Ý quỳ xuống đất, hai tay ôm chặt lấy người, cơ bắp co giật, vẻ mặt đau đớn, tiếng gầm đê nén phát ra đứt quãng từ trong cổ họng, như một con thú bị vấy khốn.

Tả Miện thấy, lòng như đao cắt, mặc kệ cản trở, ôm lấy cô, không ngừng an ủi: “Không sao, không sao, rất nhanh sẽ không sao nữa...”

Hữu Ý cắn lên tay Tả Miện, máu tươi lập tức chảy ròng ròng.

Nhóm chú Âm nhìn hai đứa bé mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi đau đớn như thế, đều vô cùng không đành lòng.

Chú Linh kiểm tra lại Trúc Tuân, sau đó lặng lẽ gật đầu với họ, ý nói ông ấy đã không sao.

Tinh lọc thành công, lấy cái giá là chịu đau đớn thay, Hữu Ý chịu giày vò trọn vẹn hơn một tiếng.

Lúc cô khôi phục lại thần trí, người vẫn còn run, nước mắt chảy xuôi.

Tả Miện đau lòng: “Em gái, sau này đừng tinh lọc nữa, anh không thể để em đau đớn như thế.”

Hữu Ý thút thít một lúc, hỏi: “Chú ấy... ổn chưa ạ?”

Tả Miện quay đầu: “Em xem.”

Chú Kim dìu Trúc Tuân xuất hiện ở cửa, ông ấy cúi người thật sâu với cô một cái.

Hai mắt Hữu Ý đắm lệ mù sương, ánh chiều hôm ngoài cửa chiếu vào, lòng bỗng vui sướng đến kỳ lạ. Đau đớn khi tinh lọc đã dần đi xa, dư lại là cảm giác phong phú khó nói nên lời --- thì ra kẻ tội tệt như mình, cũng có thể cứu người.

“Anh, em quyết định rồi, em muốn trở thành một nhà tinh lọc.”

“Vậy anh sẽ cố gắng trở thành một cường giả, mãi mãi thủ hộ bên cạnh em.”

Một lần tỉnh lại ngoài ý muốn, lại khiến Hữu Ý đặt bước chân đầu tiên lên con đường trở thành một nhà tinh lọc, báo hiệu cho một nghề nghiệp vĩ đại sắp ra đời.

Thành Minh trong tương lai, sẽ xuất hiện kỳ tích có một không hai.

+++

Ám Vực.

Thiên Lý tỉnh lại từ trong cơn mê, bên tai vẫn vang lên cái tiếng cạc cạc khiến người ta sợ hãi.

Cô nhin đau, cảnh giác lưu ý động tĩnh xung quanh, lại ngoài ý muốn phát hiện phạm vi cảm giác của mình đã rộng ra, từ 5m kéo dài ra đến 30m, khoảng cách này đã đủ để cô hành động tự nhiên.

Xem ra nguy hiểm vừa nảy đã khiến cô đột phá, ít nhất cảm giác của cô đã tăng lên.

Thiên Lý lao đảo đứng lên, tìm được vũ khí và ván bay của mình. Sau lưng, cách đó không xa có một hang sâu, theo gió đục thổi qua, xung quanh không ngừng vang lên tiếng cười càn cạc.

Thì ra tiếng động này sinh ra như vậy? Là tiếng gió? Trên đời lại có tiếng gió kỳ dị như thế.

Hang sâu chỉ rộng tầm 7 – 8m, nhưng sâu không thấy đáy, dài khó đoán chừng. Hai bên cực ít sinh vật trọc hóa, ngay cả côn trùng cũng chẳng được mấy con, thực vật lại đan xen cành lá, vướng vào với nhau.

Đội đã, đó là gì?

Trong thân cảnh của vài thực vật ẩn hiện văn lộ phức tạp, khác với linh văn, thứ chuyển động trong đó không phải là linh khí, mà là trọc khí xám mờ.

Chẳng lẽ đây cũng là quy tắc? Quy tắc ma văn?

Nghĩ lại cũng đúng, nếu linh mộc có thể sinh ra quy tắc, đương nhiên ma thực cũng có thể. Song không biết nếu khác loại ma văn này ra, có phải sẽ tạo ra ma khí không?

Thiên Lý tiếp tục quét xem xung quanh, sợ hãi phát hiện trong 30m của phạm vi cảm giác, xuất hiện những gần trăm quy tắc ma văn.

Chẳng trách trọc khí của Ám Vực nồng như thế. Lực lượng quy tắc ở đây đủ để thay đổi cả một thế giới.

Cả người Thiên Lý run lên, trọc khí không ngừng thẩm thấu vào cơ thể cô qua những miệng vết thương. Không dám ở lại lâu hơn, cô nhanh chóng xoay người rời đi. Nếu cô đi dọc theo hang sâu, sẽ phát hiện cuối hang này là nguồn gốc dẫn tới tất cả tai nạn --- Hắc tuyến.

Nơi đây là trung tâm của địa ngục.

Thiên Lý còn chưa nhận ra mùi máu tươi trên người mình đã bay khắp nơi theo gió đục. Lúc này tư duy của cô rất hỗn loạn, chỉ có thể khó khăn chống cự lại hơi lạnh thấu xương và những cảm xúc tiêu cực khiến người tuyệt vọng.

Phun thuốc nước lên vết thương cũng không thấy khá hơn, còn đang dần chuyển biến xấu. Nếu không có linh khí dồi dào trên người, chỉ sợ cô đã sớm chết vì bị trọc khí ăn mòn.

Tinh thần đã mệt mỏi tới cực độ, mà nguy hiểm lại đang từng bước tới gần, tiếp theo, Thiên Lý sẽ phải vượt qua 36 tiếng khó chịu đựng nhất đời này của cô...

...

Tra Nhĩ đã đến biên giới Ám Vực.

Đi theo còn có Bách Chiến, anh ta hỏi lại lần nữa: “Cậu thật sự định vào đây à?”

Tra Nhĩ gật đầu.

“Ây, được rồi, tôi chỉ có thể liều mình cùng quân tử thôi.” Bách Chiến vuốt lại mái tóc rối bời, tùy ý nói, “Tôi cũng không thể để mình cậu đi làm anh hùng được, không đến lúc đội Thiên Lý về, làm sao tôi ngẩng đầu lên được nữa?”

“Anh không thể vào.” Tra Nhĩ lạnh nhạt nói.

Bách Chiến nhú mày: “Cường giả lĩnh vực coi thường nhân vật nhỏ là tôi đây đấy à?”

Tra Nhĩ không đáp, chỉ nhìn Vệ Không nói: “Mang nó về đi.”

Vệ Không nhăn nhó, hình như cũng định theo vào Âm Vực.

Tra Nhĩ nói: “Nếu cậu dám vào Âm Vực, tôi sẽ vĩnh viễn không cho cậu thấy Thiên Lý nữa.”

Vệ Không trừng to mắt, cả giận nói: “Tra Nhĩ, anh thật ghê tởm!”

“Này, hai người đừng có coi tôi như không khí được không?” Bách Chiến kêu lên.

“Hai người đi được rồi.” Tra Nhĩ dừng một chút, bổ sung thêm, “Ba tháng, chờ tôi ba tháng, tôi nhất định sẽ mang Thiên Lý về.”

“Ba tháng, anh nói rồi đó!” Vệ Không nói, “Nếu sau ba tháng mà hai người chưa về, em sẽ đi tìm hai người đấy!”

Tra Nhĩ gật gật đầu.

Lúc này Vệ Không không cam lòng giữ chặt Bách Chiến vẫn đang định kháng nghị, nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Nếu Vệ Không mạnh hơn chút nữa, cũng có thể xông vào Âm Vực một lần, dị năng của cậu được trời cao ưu ái, tự bảo vệ là không thành vấn đề. Nhưng cậu vẫn còn quá yếu ớt, tâm trí cũng chưa đủ trưởng thành, rất dễ bị trọc khí ăn mòn.

Tra Nhĩ nhìn Âm Vực bao phủ bởi trọc khí, sắc mặt nghiêm túc nặng nề.

Âm Vực có gì mà phải sợ? Nếu hần đã có thể sống sót đi ra được một lần, đương nhiên có thể sống sót đi ra được lần thứ hai!

Thiên Lý, Tra Nhĩ tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Linh giả

“Tập Tư, cẩn thận!” Hoắc Nhĩ Tây vung mạnh búa kim cương trong tay lên, đánh về phía thú trọc hóa sau lưng Tập Tư.

Tập Tư nhảy vọt sang cạnh Hoắc Nhĩ Tây, đứng dựa lưng với anh.

“Chết tiệt! Sao hai ngày nay lại có nhiều thú trọc hóa chạy từ trong Âm Vực ra đây thế!” Bên kia, Hạ Nhượng khởi động vòng phòng hộ bảo vệ Mễ Thụy sau lưng, tranh thủ để cô ấy uống thuốc tỉnh lọc.

Y Tác vung đao về phía một con thú trọc hóa đang định công kích hai người, trầm giọng nói: “Cẩn thận, thú trọc hóa sắp tấn công bằng dị năng.”

Năm người đề cao cảnh giác, càng có phát ra nhiều năng lượng hơn. Hơn mười con thú trọc hóa xung quanh đồng thời tấn công, đao gió đầy trời đánh úp vào họ, công kích vào vòng phòng hộ, phát ra tiếng nổ đùng đùng, cả không khí cũng phải chấn động.

“Rắc” một tiếng, vòng phòng hộ của Hạ Nhượng vỡ vụn, anh lập tức xoay người lại ôm Mễ Thụy, lăn trên đất né tránh. Nhưng ngật nổi số lượng đao gió quá nhiều, rất nhanh trên người anh đã bị xuất hiện hơn mười vết đao, máu tươi đầm đìa.

“Hạ Nhượng, anh không sao chứ?” Mễ Thụy lo lắng hết sức.

Y Tác nhanh chóng dời đến bên cạnh hai người, vừa mới chuẩn bị bảo vệ hai người, mặt đất bỗng chấn động, bùn đất dưới chân hóa thành cát, thoáng cái cả chân đã lún xuống hơn nửa.

Y Tác vội vàng nhảy ra, Mễ Thụy cũng không kịp xem xét tình huống của Hạ Nhượng, trở tay cầm kiếm vào lớp cát, kích phát năng lượng, mặt đất vốn đã hóa thành cát dần khôi phục lại nguyên trạng, cũng đẩy ngược hai người lên.

Trong Âm Vực lại có hơn mười con thú trọc hóa nữa lao ra, trong đó bao gồm thú tê giáp hệ đất và cáo thường luồng hệ lửa.

Năm người thấy vậy, đều có cảm giác tuyệt vọng. Họ thường xuyên rèn luyện ở biên giới Âm Vực, đã trải qua đủ loại hoàn cảnh nguy hiểm, nhưng lại chưa từng gặp tình huống bị hơn mười con thú trọc hóa cao cấp vây công bao giờ. Thú trọc hóa sống quần cư ở gần Âm Vực khá ít, phần lớn thú trọc hóa cao cấp có thói quen đi một mình hoặc thỉnh thoảng đi hai ba con, rất ít xuất hiện thành đàn thành lũ, càng đừng nói là không cùng giống loài.

Thực lực của lũ thú trọc hóa cao cấp ở gần Âm Vực cực mạnh, thú hoang bình thường ở vùng trọc hóa khó bề so với chúng. Chúng nó đã tiến hóa nhiều lần, duệ thạch trong cơ thể dồi dào năng lượng tới mức dư thừa. Đương nhiên, đây không phải là mục đích chủ yếu mà nhóm Y Tác đến đây rèn luyện, chiến đấu với những con thú trọc hóa này có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của mình, khu vực nồng đậm trọc khí cũng có thể rèn luyện sức chống

cực của họ với trọc khí.

Song giờ xem như vận xấu đến nhà, những con thú trọc hóa này lại cứ chọn ngay đúng lúc họ mỗi một không chịu nổi, mới chạy từ trong Âm Vực ra, thuốc tỉnh lọc đã hao gần hết, đường lui bị chặn, tình huống vô cùng hung hiểm.

Hoắc Nhĩ Tây nói: “Chúng ta buộc phải mau chóng mở đường máu ra ngoài, ai biết trong Âm Vực còn có con thú trọc hóa nào chạy ra hay không!”

“Anh bảo vệ Hạ Nhượng và Mễ Thụy đi trước, tôi cản phía sau.” Y Tác dựng lên một bức tường lửa, tạm thời ngăn trở thế tấn công của thú trọc hóa thú.

Ai ngờ vừa dứt lời, mặt đất lại hóa thành cát lún nữa, đồng thời bão bắt đầu nổi lên, bầu trời lập tức mù mịt cát bụi, mọi người không hẹn mà cùng quay đầu che mắt lại, khó nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Vài tiếng kêu đau lần lượt vang lên, năm người bị dao gió chém tới tấp, cộng thêm sức nóng của lửa, da thịt nứt ra, đau vô cùng.

Vòng phòng hộ mở ra, lại ngăn không nổi sự ăn mòn của trọc khí, thú trọc hóa như bị cái gì kích thích vậy, điên cuồng công kích, năm người gian nan chống cự, đừng nói mở đường máu, ngay cả thời gian thở dốc cũng không có.

Bỗng, thế công vốn đang mãnh liệt dần chậm lại một cách kỳ dị, tiếng gào thét bạo ngược của thú trọc hóa cũng từ từ biến mất, trong bụi mù, một vầng sáng mờ ảo xuất hiện tại ở biên giới Âm Vực, cũng chậm rãi di chuyển sát đến chỗ mọi người.

Bão dần đi, bụi mù tung bay cũng trở về mặt đất, xung quanh bình lặng trở lại.

Năm người còn chưa hoàn hồn, mở đôi mắt đang phát đau ra, vầng sáng kia càng sáng ngời hơn và rõ nét hơn. Trong vầng sáng, có một cô bé chừng mười ba mười bốn tuổi, tóc dài hơi rối bay theo gió, quần áo rách rưới, trên làn da lộ ra ngoài tràn đầy vết thương, máu tươi chảy ra, loang lổ vết bẩn. Cô bé nhắm mắt, vẻ mặt đờ đẫn, tay phải cầm một cây sừng năng lượng, bước từng bước một hướng về đàn thú.

Mọi người như gặp được nữ thần chiến tranh đến từ trong ánh mặt trời.

Cô dừng lại trước năm người khi còn cách chừng 5m, để lại một bóng lưng gầy yếu mà thẳng tắp cho họ.

Ánh sáng rực rỡ bao phủ họ, trọc khí xung quanh miệng vết thương từ từ tan biến, sự ăn mòn ngừng lại.

Năm người khiếp sợ trong lòng, sững sờ nhìn cô bé đi ra từ trong Âm Vực này.

Thú trọc hoá xung quanh cúi thấp người, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ đè nén, lui ra sau vài bước, lại tiến lên trước vài bước, do dự chưa quyết. Bị linh khí áp chế, ngay cả dị năng chúng nó cũng không dám kích phát.

Rốt cục, có một con thú trọc hóa không kìm được, nhảy vọt lên tấn công Thiên Lý.

Súng của Thiên Lý cũng nâng lên ngay khi nó vừa chuẩn bị công kích, bắn liền 5 phát trúng đầu của nó, gọn gàng chính xác. “Phụt”, máu tươi bắn khắp không trung, thú trọc hóa rơi ầm ầm xuống đất, bụi đất dậy lên.

Lúc này năm người mới bình tĩnh lại, trọc khí trong cơ thể đã ở biến mất trong vầng sáng, ngay cả thuốc tỉnh lọc cũng không cần uống. Họ bình tĩnh lại, phối hợp với Thiên Lý tổ chức chiến đấu, cũng không gặp nguy hiểm bị trọc hóa, công kích sắc bén lạ thường, vài chục phút sau, thú trọc hóa đã bị diệt sạch.

Thiên Lý bước qua thi thể, tiếp tục tiến từ từ lên phía trước.

“Đợi chút.” Hoắc Nhĩ Tây đuổi theo, vừa định ngăn cô lại, đã thấy họng súng đen ngòm nhắm ngay tim anh ta.

Mắt Thiên Lý chưa mở ra, đầu cũng không dịch, động tác cứ như một phản ứng theo bản năng vậy.

Hoắc Nhĩ Tây nâng hai tay lên, bày tỏ không có ác ý. Anh ta dừng một lúc lâu mới mở miệng: “Đừng căng thẳng, tôi chỉ định cảm ơn em thôi.”

Thiên Lý chậm rãi thu hồi súng xua trọc lại, trong đại não mê man dần khôi phục chút ý thức. Cảm giác vốn chỉ có phạm vi 30m đã mở rộng ra vô tận, hoàn cảnh xung quanh đã thay đổi hoàn toàn, không còn là rừng ma lạnh lẽo u ám nữa, mà là vùng đất trọc hoá khá trống trải.

Cô thoát ra rồi!

Thiên Lý mở hai mắt ra, tuy trong mắt vẫn chỉ có một màu đen, nhưng đã cảm giác được chút ấm áp và sức sống.

Cái lạnh thấu xương đã hoàn toàn biến mất, linh khí trên người như được sống lại, trở nên hoàn mỹ, tinh khiết, sinh động hơn. Tầng linh khí bên ngoài vốn chỉ bám sát vào da đã có thể mở rộng ra phạm vi bán kính 10m. 10m này, đã trở thành nơi tuyệt đối sạch sẽ, trọc khí không thể xâm nhập.

Sau vài năm, cuối cùng Thiên Lý lại một lần nữa bước thêm một bước quan trọng trên con đường trở thành linh giả duy nhất*.

(*) xem lại chương 58 trang 56 của truyện

“Đây là đâu?” Thiên Lý bỗng mở miệng, giọng khàn khàn, cực không lưu loát.

“Đây là khu D17 gần Âm Vực.”

“Khu 17?” Thiên Lý sững sốt, lẩm bẩm, “Đây là ranh giới giáp tám khu phía Nam?”

“Đúng vậy.” Hoắc Nhĩ Tây nghi ngờ, cẩn thận đánh giá cô.

Vậy mà cô đã xuyên qua Âm Vực, từ mười khu phía Bắc tới tám khu phía Nam.

“Chúng ta rời khỏi đây trước đã.” Y Tác tiến lên nói, “Tôi lo lát nữa sẽ có thú trọc hóa chạy đến, trước mắt chúng ta rất khó chống cự lẫn quần công thứ hai.”

Hoắc Nhĩ Tây gật đầu, nói với Thiên Lý: “Em cũng đi theo chúng tôi đi thôi.”

Thiên Lý không dị nghị, cô đã không nghỉ ngơi suốt hơn ba mươi tiếng rồi, tinh thần đã mỏi mệt tới cực độ, nếu không có sức mạnh ý chí đủ cường đại, e là cô đã sớm té xỉu rồi.

Nhóm Hoắc Nhĩ Tây thu thập duệ thạch xong, tiến nhanh tới thành thị hoang tàn, hơn mười giây sau đã bỏ xa Thiên Lý gần trăm mét.

Thiên Lý thông tay, di chuyển từng bước một, dù có vấp bay, nhưng mà cô hoàn toàn không đủ sức để điều khiển.

Y Tác đi sau cùng là người đầu tiên phát hiện Thiên Lý chưa đuổi kịp, quay lại mới thấy không đúng. Anh ta lập tức chạy về, đỡ lấy cơ thể lão đảo sắp ngã của cô.

Thiên Lý cũng không chịu được nữa, té xỉu trong lòng Y Tác...

+++

Âm Vực.

Tra Nhĩ ngồi xổm cạnh một gốc cây, nhìn mảnh kim loại nhỏ trên đất kia, đây là thứ rơi từ trên ván bay xuống đây mà, Thiên Lý quả thật đã tới đây.

Hắn nôn nóng, tiếp tục tiến sâu hơn.

Hắn không giống Thiên Lý, đối với hắn, trọc khí là chất dinh dưỡng. Linh khí của Thiên Lý có thể chống cự lại trọc khí, nhưng hắn có thể hấp thu không chút kiêng kỵ nào. Nhưng trọc khí có thể vậy bản lòng người, ảnh hưởng tâm trí, hắn nhờ trọc khí mà cường đại, cũng sẽ bởi trọc khí mà điên cuồng.

Càng đi sâu hơn, càng cảm thấy khó kìm nén. Tra Nhĩ không sợ sinh vật trọc hóa hung mãnh, cũng không sợ gió đục u ám, duy chỉ sợ mình tới quá muộn, Thiên Lý đã chết dưới nanh vuốt của dã thú.

Một thế giới không có ánh sáng, không có bất kỳ một dấu hiệu nào của sự sống, người bình thường không thể chịu được.

Thiên Lý sẽ sợ hãi sao? Thiên Lý sẽ bị thương sao? Thiên Lý... sẽ nhớ hắn sao?

Tra Nhĩ không biết, ngay lúc hắn đi tới Hắc tuyến, cũng là lúc Thiên Lý đã thành công băng qua Âm Vực, bước vào khu vực Nam.

Hai người lại lần nữa vụt mắt nhau trong gang tấc, không biết ngày gặp lại sẽ là khi nào?

+++

17D20, một tòa thành nhỏ gần ranh giới tám khu phía Nam.

“Mấy cậu nói cô bé này đi ra từ Âm Vực à?” Người phụ nữ mặc trang phục y tế kinh dị hỏi.

Hoắc Nhĩ Tây gật đầu nói: “Đúng, chúng tôi tận mắt nhìn thấy, không thể giả được.”

“Thật sự khó tin nổi!” Nữ bác sĩ nói, “Trạng thái sức khỏe của bé gái này cực kém, thiếu dinh dưỡng, thiếu nước, mỗi một cơ bắp co giật và căng thẳng trong một thời gian dài, ít nhất là hơn nửa tháng. Với tổ chất thân thể của cô bé, đừng nói nửa tháng, chỉ hai ngày trong Âm Vực thôi đã là không thể nào.”

Nhóm Hoắc Nhĩ Tây gạt mình nhìn cô bé trên giường bệnh.

Nữ bác sĩ nói tiếp: “Hơn nửa cả người cô bé đều bị tổn thương, các đốt ngón tay ngón chân còn có hiện tượng gãy xương, hiển nhiên đã bị va chạm mạnh nhiều lần. Một cô bé còn chưa trưởng thành, sao có thể tham dự chiến đấu với cường độ như vậy được? Các anh biết thân phận của cô bé sao?”

Mọi người lắc đầu.

“Cố gắng chăm sóc cô bé đi, hai tháng tới đừng để bé phải vất vả. Tôi chỉ có thể nói, việc cô bé có thể còn sống đã là một kỳ tích rồi.” Nữ bác sĩ than một tiếng, dặn dò vài câu sau đó rồi đi.

Tập Tư trầm tư một chút, bỗng nói: “Người khác có lẽ không thể nào, nhưng cô bé này nhất định là làm được. Nhớ ánh sáng xuất hiện trên người cô bé khi ra khỏi Âm Vực không?”

“Đương nhiên là nhớ, muốn quên cũng không quên được.” Y Tác đáp, “Ánh sáng đầy tràn ngập linh khí, xua tan toàn bộ âm u, như thể nữ thần giá lâm vậy.”

“Tuy hơi khoa trương một tí, nhưng tôi cũng có cùng cảm nghĩ.” Hoắc Nhĩ Tây cảm thán, “Trên đời này lại có dị năng thần kỳ như vậy sao? Xua tan trọc khí, chỉ cần có cô bé ở đây, chẳng phải là hoàn toàn không cần lo bị trọc hóa rồi sao?”

“Nếu bé có thể gia nhập đoàn đội của chúng ta thì tốt rồi.” Hạ Nhượng nói, “Không biết bé có đồng bạn không?”

Mễ Thụy nắm tay Hạ Nhượng, cười nói: “Còn chưa biết tên bé mà mấy anh đã muốn kéo bé nhập bọn rồi hả?”

Những người khác đều cười cười, tầm mắt chuyển qua ba lô để bên cạnh, đó là hành lý của cô bé, bên trong khẳng định có chứng minh của bé, nhưng xuất phát từ lễ phép, tất cả đều không qua lật xem.

Tập Tư chán chờ nói: “Mấy cậu có thấy, hình như trong hành lý đó có trọc khí không?”

Mọi người gật đầu, Hoắc Nhĩ Tây nói: “Vốn tôi còn tưởng là bị dính từ trong Âm Vực, chưa tan đi hết, nhưng đến giờ, luồng trọc khí vẫn còn tồn tại.”

“Cô bé lấy thứ gì đó từ trong Âm Vực ra ngoài à?” Y Tác nhìn mọi người, trong mắt lộ ra thắc mắc.

Hoắc Nhĩ Tây nghĩ một hồi, gật đầu. Đề phòng ngộ nhỡ, vẫn phải kiểm tra một phen thì tốt hơn.

Y Tác tiến lên, mở ba lô ra, bên trong là mấy nhánh cây hình thù kỳ lạ, quanh quẩn trọc khí.

“Là ma thực.” Mấy người hô nhỏ.

“Cô bé lấy thứ này làm gì?” Y Tác thật sự khó hiểu.

Những người còn lại cũng không rõ.

Trừ ma thực ra, mọi người cũng không tìm được thứ nào mang trọc khí nữa, nhưng cũng thấy không ít vật lạ.

Họ còn chưa nhìn kỹ, đã nghe thấy tiếng rên rỉ nhỏ, Thiên Lý trên giường bệnh đã tỉnh lại từ trong cơn mê man...

+++

Lời tác giả: Bổ sung:

_ Rừng ma Âm Vực ở hướng Đông Tây, hình dạng giống Bắc Đẩu thất tinh, chỗ thừa chính là vị trí của Hắc tuyến, hẹp hướng Bắc – Nam, rộng hướng Đông – Tây, nên Thiên Lý có thể đi từ Bắc qua Nam.

_ Phía Bắc có 10 khu, chia ra các cấp A – B – C – D (từ 1 – 10), có mấy chương trước hình như viết là hơn 10 khu, lỡ tay, sẽ sửa sau. Thực tế phía Bắc chỉ có 10 khu lớn.

_ Phía Nam có 8 khu, chia cấp A – B – C – D (từ 11 – 18)

_ Ngoài ra có mấy khu độc lập, tạm thời không đề cập.

Beta bổ sung thêm: Tất cả có nhớ mã thành thị của Thiên Lý không ạ, 5D09, có nghĩa là thành thị cấp D số 9 của khu 5. Trong mỗi khu đều có các thành thị từ cấp A đến cấp D, đánh số. (thấy phần chú thích của tác giả không thoát nghĩa lắm nên thêm vào)

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Chương 108 – Ngoại truyện 3: Tra Nhĩ – Quá khứ ở lại

Tra Nhĩ treo ngược mình trên cây, nhìn Thiên Lý bận rộn.

Dường như lúc nào em ấy cũng có việc chưa làm xong, đi qua nơi nào thì em ấy sẽ sưu tầm một vài cành cây kỳ quái ở đấy, sau đó bắt đầu khắc khắc vẽ vẽ.

Tra Nhĩ rất tò mò, đôi khi cũng sẽ tìm vài nhánh cây, học cô vẽ vẽ khắc khắc, nhưng trừ biến cành cây trở nên méo mó ra thì cũng chẳng có thay đổi gì khác, không giống Thiên Lý, dường như tất cả những cành cây qua tay cô đều sinh ra biến hóa diệu kỳ.

Thiên Lý sẽ đưa thứ mà cô chế tạo ra cho hần chơi, tuy nhiên thứ nào cũng đều khiến hần cảm thấy không thoải mái, nhưng hần lại thấy những thứ này rất có ích, cũng rất thú vị, nên lần nào cũng vô cùng hào hứng tham gia trò chơi này. Mỗi đến một lần, hần bị một thứ giống như dây leo cuốn lấy, năng lượng trong cơ thể đột nhiên hỗn loạn, dường như không thể khống chế được. Thiên Lý hình như bị dọa sợ, sau đó liền giảm bớt số lần chơi trò chơi đi.

Tra Nhĩ hơi mất mát, hần rất muốn nói với cô rằng loại dây kia tuy đáng sợ nhưng hần hoàn toàn có thể tránh thoát, không có việc gì, lần sau lại chơi tiếp đi!

Đáng tiếc, Thiên Lý không nghe được tiếng lòng của hần.

Dù hần thường xuyên vô tình hữu ý lắc lư trước mặt cô, còn chủ động cầm lấy đồ cô đã khắc xong lên vung vẩy loạn xạ, thì cô vẫn chỉ xem như hần đang đùa giỡn.

Vì thế, Tra Nhĩ đã lặng lẽ suy sụp rất lâu.

Nhưng may là Thiên Lý mang đến cho hần rất nhiều niềm vui, các loại trò chơi rèn luyện trí tuệ kỳ diệu, vì thế hần bước vào một thế giới rực rỡ lại có phần quen thuộc. Trong thế giới này, hần tìm được một cảm giác đã lâu không thấy, vui vẻ, thoải mái, hưng phấn và... một vài mảnh nhỏ ký ức.

Khiến hần vui vẻ là đôi khi Thiên Lý cũng sẽ vào trong trò chơi cùng hần, ở đây hần không cần phải đuổi theo bước chân của cô, ngược lại là cô đi theo hần, đối mặt với một đám quái vật, hần trở thành người bảo vệ của cô, cũng trở thành người dẫn đường.

Hần Thiên Lý không biết rằng, giờ phút này trong lòng hần có cảm giác kiêu ngạo, một cảm giác kiêu ngạo khi có thể sánh vai cùng cô mà tạm thời hần chưa thể lý giải được.

Nhưng mà, khi quay lại thế giới thực, Thiên Lý vẫn ở trước mặt hần như cũ, vẫn dắt theo hần đi khắp nơi, gặp thêm bao người xa lạ, trải qua càng nhiều chuyện hơn.

Dần dần, hần cho rằng mình cũng là một thành viên trong số họ.

Mãi cho tới khi đến mỏ quặng tối tăm kia, hần gặp được sinh vật có khí tức giống hần, âm u, tuyệt vọng, đói khát, cô độc. Nháy mắt, hần và tên kia sinh ra cảm giác cộng hưởng, nhưng ngay sau đó, tên kia liền chết dưới những chiêu thức oanh tạc liên tục của người khác. Lòng ngực còn bị phá vỡ, bị nhóm người kia lấy đi thứ gọi là 'duệ thạch'.

Hần không nhận được đưa tay lên ngực, nơi đó cũng có một thứ giống như vậy tồn tại.

Không hiểu sao hần bỗng thấy bị ai, không thể thư giãn, không thể phát tiết, nặng nề và đè nén.

Thì ra hần khác họ.

Ngực bỗng tê rần, Thiên Lý cầm tay hần, xúc cảm ấm áp mang đến cho hần một nguồn sức mạnh vô danh đầy mạnh mẽ.

[Tra Nhĩ, anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh rơi vào kết cục đó, Vệ Thiên Lý tôi hứa với anh.]

Hần như nghe được tiếng lòng âm vang đánh thếp của Thiên Lý.

Cái lạnh trong lòng dần bị xua tan, chỉ còn lại lưu luyến như gió ấm ngày xuân.

[Tôi, tin em.]

Trải qua vài cuộc chiến, Thiên Lý quyết định tham gia giải thi đấu vũ khí tổ chức trong thành thị.

Cô cho rằng hần không hiểu, nhưng thực tế, hần vẫn luôn chú ý cô. Hần không thể giúp được gì, chỉ có thể yên lặng ủng hộ.

Đi theo cô vào thành thị, hần chịu đựng cảm giác ghét tiếp xúc với người xa lạ, lặng lẽ để không gây thêm phiền toái cho cô.

Nhìn cô tham gia từng trận đấu một, hần giả bộ như một người tham gia, nhưng thực ra chỉ là người đứng xem.

Hần ao ước một ngày nào đó mình có thể trao đổi với cô giống như những người khác đến nhường nào! Nhiều lần hần muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lời đến bên miệng lại như bị thứ gì đó cản lại, trở về im lặng.

Khoảng cách, dường như rất gần, lại giống như rất xa.

Rõ ràng mỗi ngày đều ở bên nhau, nhưng lại vẫn luôn có cảm giác bức thiết muốn tới gần hơn nữa.

Hắn không thể suy nghĩ những thứ quá phức tạp, chỉ có thể chôn cảm giác bức thiết này xuống đáy lòng, đợi đến ngày tìm được đáp án.

Nhóm Thiên Lý tiến vào vòng chung kết.

Vì thế Tra Nhĩ tiếp tục theo bọn họ tiến vào thành thị trung tâm – thành Thánh.

Vừa bước chân vào nơi này, trong lòng Tra Nhĩ đã xuất hiện cảm giác quen thuộc mãnh liệt.

Dường như hắn đã từng tới nơi này.

Một con phố, một tòa kiến trúc, một đoàn quân cáo... đều có thể kích thích trí nhớ của hắn, làm cho trong đầu hắn xuất hiện rất nhiều hình ảnh kỳ quái.

Hắn hơi hoảng hốt, không biết nên xử lý thế nào.

Từ khi Thiên Lý trở về phòng thì cô bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, xem ra tâm tình rất tốt.

Tra Nhĩ không làm phiền cô, chỉ hoảng hốt đi ra ngoài, bước vào phố xá náo nhiệt.

Theo bản năng hắn đi về một hướng. Tất cả ở đây đều quen thuộc đến lạ, chưa nhìn mà trong đầu đã xuất hiện kết cấu của đường phố và các tòa nhà.

Nơi đây là đâu? Hắn đã từng tới đây sao?

Cứ thế đi nhìn tiếp mà chẳng có mục đích.

Lòng hắn bỗng cảm thấy sợ hãi, không nhận được mà tăng tốc chạy, dường như muốn tìm một thứ gì đó, tìm kiếm một thứ mà chính hắn cũng không biết là thứ gì.

Khi chạy, hắn bị hình ảnh đang phát trên màn hình quảng trường hấp dẫn, dừng bước.

Ngẩng đầu nhìn, trên màn hình xuất hiện một chàng trai trẻ tuổi, hắn ta mặc chế phục phăng phiêu, cười sáng lạn, hăng hái.

Không biết vì sao, nhìn thấy hắn ta, trong lòng Tra Nhĩ liền tuôn ra cảm xúc phẫn nộ và hận thù không thể nào ức chế được, cảm giác khiến người ta lún sâu vào u ám này lan tỏa đến toàn thân.

Trong đầu hiện lên những mảnh vụn trí nhớ hỗn độn, bị ai không nói nên lời, sinh mệnh dần tan biến, cô độc và sợ hãi... các loại cảm xúc tiêu cực ủa tới.

Hắn ta là ai? Vì sao hắn lại muốn giết hắn ta đến vậy?

Tra Nhĩ gào nhẹ một tiếng, đại não như muốn nổ tung, khiến hắn đau đớn không chịu nổi.

Hắn cố nén nỗi khát máu, dùng một xú lý trí còn sót lại, co chân chạy như điên, rời xa đám người đó.

Không được, hắn không thể bước vào thế giới đen tối ấy!

Hắn còn muốn... còn muốn... còn muốn làm gì...?

“... Tra Nhĩ.”

Trong hỗn loạn, một giọng nói quen thuộc từ xa truyền tới.

Hình như có người lại gần sau lưng, hắn không hề nghĩ ngợi, vung tay đẩy ra.

Bóng dáng nho nhỏ kia bị hắn đánh bay ra xa mấy chục mét, miệng phun máu tươi.

Tra Nhĩ chỉ thấy trái tim đập nhanh hơn, nhịp thở trở nên dồn dập, vô thức tiến lên vài bước, lại dừng lại... Hắn muốn làm gì?

Trong đầu chỉ có mỗi mờ mịt.

“Tra Nhĩ, khụ khụ, anh không nhận ra tôi sao? Tôi là Thiên Lý.”

Thiên Lý, Tra Nhĩ...

A...

Dường như xuất hiện một tia sáng xuyên rọi qua màu đen âm u trong đôi mắt đục ngầu của Tra Nhĩ.

Thiên Lý...

Tra Nhĩ vội chạy đến bên cô, khẽ tựa đầu lên vai cô, không nhận được rơi lệ, dường như muốn phát tiết tất cả những cảm xúc tiêu cực ra ngoài.

Hắn còn có Thiên Lý.

Hắn sẽ không bước vào thế giới tối tăm kia nữa.

Nhưng mà, vừa rồi thật đau đớn, như bị cả thế giới vứt bỏ vậy.

[Thiên Lý, đừng vứt bỏ tôi, đừng rời khỏi tôi.]

“.... Không sao, tôi sẽ luôn bên cạnh anh.”

[Tôi nhớ kỹ nhưng lời này rồi đấy, không được đổi ý.]

Tra Nhĩ dần bình tĩnh lại, ngẩng đầu, tiện tay lau nước mắt, nhìn thấy vết máu trên khóe miệng Thiên Lý, hắn lập tức cảm thấy vết máu đó vô cùng gai mắt.

Đây là hắn gây ra.

Tra Nhĩ chậm rãi cúi đầu xuống, dùng đầu lưỡi cẩn thận liếm, dịu dàng, không mang theo chút tạp chất nào.

[Thiên Lý, Tra Nhĩ xin lỗi...]

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Chương 109: Ma giả

Trên giường, Thiên Lý ngồi bật dậy, tay phải vô thức muốn cầm lấy bóng súng, nhưng chẳng nắm được cái gì cả. Ý thức dần rõ ràng lại, cô mới nhớ mình đã rời khỏi Âm Vực. Thiên Lý xoa thái dương nhức mỏi, người không tài nào thả lỏng ra được.

Nhóm Hoắc Nhĩ Tây quan tâm hỏi: “Em khỏe chưa?”

Thiên Lý khàn giọng đáp: “Không có việc gì”.

Mễ Thụy lập tức rót cho cô một cốc nước: “Em tên gì?”

Thiên Lý vừa uống nước, vừa suy nghĩ, không biết bên Tra Nhĩ và thành Minh ra sao rồi? Có biết tung tích của cô không? Người bắt cô là ai? Là người của thành phố dưới lòng đất sao? Nay không rõ tình cảnh, cần phải che giấu tung tích. Đám người đó chắc chắn đã cho rằng cô chết rồi, cô chuyển từ sáng vào tối, càng dễ hành động hơn.

Thiên Lý nhàn nhạt đáp: “Anh chị có thể gọi tôi là Tiểu Lý.”

“Mất em...” Y Tác thấy Thiên Lý vẫn luôn nhắm chặt hai mắt, chần chừ mở miệng.

Lúc này Thiên Lý mới ý thức được mình quên mở mắt ra, lúc ở Âm Vực, mấy ngày liên tục không được nghỉ ngơi khiến mắt cô rất mỏi. Vì thế cô lựa chọn nhắm mắt lại luôn, dù sao lúc ấy cũng chỉ có một mình, cũng chẳng cần cố ý tỏ vẻ bình thường.

Thiên Lý sờ vào mắt mình, trả lời: “Không sao, chỉ... không thể nhìn thấy thôi.”

Cô vốn định nói “Chỉ là hơi mỏi chút thôi”, nhưng nghĩ lại, gia bộ có thị lực cũng chỉ phủ thêm một lớp vỏ tự bảo vệ mà thôi, thật sự thì chẳng có tác dụng thực tế nào cả. Trước kia cô quá ý lại vào cảm giác, một khi cảm giác bị ngăn trở, cô liền mất năng lực hành động. Đến giờ cô vẫn không biết loại cảm giác này đến từ đâu, nếu có một ngày nó bỗng dung biến mất, cô sẽ trở thành một kẻ tàn phế. Chờ đến lúc đó rồi hoảng hốt luống cuống, không bằng từ giờ trở đi bắt đầu rèn luyện những năng lực trừ cảm giác ra.

Thính giác, khứu giác, xúc giác, vị giác cô đều có.

Chỉ không thể nhìn thấy thôi? Sao cô bé này nói nghe dễ dàng quá vậy? Bị mù, làm sao cô có thể đi ra từ trong Âm Vực? Cho dù không có những sinh vật trực hóa nguy hiểm kia, thì chỉ thực vật, khe sụt, hang hốc trong Âm Vực cũng đã đủ để cô bé chết mấy lần rồi.

Đúng như lời của nữ bác sĩ kia, cô còn sống đã là một kỳ tích. Có lẽ còn phải bổ sung thêm, sự tồn tại của cô vốn đã là một kỳ tích.

Nhóm Hoắc Nhĩ Tây nhìn nhau, đều thấy sự kinh dị trong mắt đồng bạn, không dò hỏi tiếp nữa, mà tự giới thiệu mình.

Cuối cùng Hoắc Nhĩ Tây nói: “Tiểu Lý có bạn không? Có muốn gia nhập vào dong binh đoàn Phi Lân chúng tôi không?”

“Tôi cần phải suy nghĩ một chút.”

Hoắc Nhĩ Tây gật gật đầu: “Được, vậy em nghỉ trước đi, chúng tôi ở ngoài, có việc gì thì cứ gọi bác sĩ hoặc dùng máy truyền tin này liên lạc với chúng tôi.”

Nói đoạn, Hoắc Nhĩ Tây đặt một vật hình đồng hồ lên bàn.

Đội người của dong binh đoàn Phi Lân rời đi, Thiên Lý đứng dậy lấy ba lô của mình, phát hiện hình như có người động vào, nhưng cũng không lục sâu hẳn vào bên trong. Linh thú nhỏ Tiệp Y không biết đã bò lên bàn từ khi nào, ngẩng đầu không nhúc nhích.

Cô dùng ngón tay sờ sờ lưng nó, nói khẽ: “May mà dọc đường này có mày.”

Dường như năng lượng trong cơ thể Tiệp Y được tăng lên, tinh thần nó phấn chấn hơn hẳn, có lẽ không lâu nữa sẽ tiến hóa.

Thiên Lý cầm máy truyền tin vào toilet.

[Thiên Lý, là con sao?] Vừa mở máy truyền tin ra đã nghe thấy giọng nói mừng rỡ của chú Thổ. Ông chú quái dị có thấy núi Thái Sơn sụp trước mắt cũng không biến sắc này, cũng có lúc lương lương.

Thiên Lý cảm nhận được sự ảm áp, trả lời: “Là con.”

[Tốt quá, con vẫn còn sống!] Chú Thổ kích động nói: [Thằng nhóc Tra Nhĩ tìm được con rồi à? Không tin nổi là nó cũng hữu dụng thế.]

“Tra Nhĩ?” Thiên Lý sững sờ: “Anh ấy tìm con? Tìm ở đâu?”

[Cái gì? Con không ở cùng với nó? Chẳng lẽ một mình con rời khỏi Âm Vực sao? Giờ con đang ở đâu?]

Họ biết rõ cô đang ở Âm Vực? Nói cách khác, Tra Nhĩ đã tới Âm Vực tìm cô rồi?

Thiên Lý hỏi: “Chú Thổ, làm sao mấy chú biết con ở Âm Vực, gần đây đã xảy ra những chuyện gì?”

Chú Thổ thở dài, từ từ thuật lại từng chuyện trong thời gian này, kể cả chuyện Tra Nhĩ vì muốn tìm cô mà xâm nhập vào thành Thánh, đại khai sát giới, cuối cùng lao ra khỏi đó dưới sự trợ giúp của mọi người, tiến về Âm Vực. Sau đó thành Thánh ban bố lệnh truy nã, rồi cũng không có hành động gì lớn nữa; trái lại, người của gia tộc Duy Tập Tư có ý đồ tiếp thu thành Minh, lại đang bị áp chế tạm thời.

Trong đầu Thiên Lý hiện lên dáng vẻ bạo ngược Tra Nhĩ, loại tuyệt vọng đi cùng với máu tanh khiến người ta sợ hãi, cũng khiến người ta xót lòng.

[Thiên Lý, bây giờ con đang ở đâu, định bao giờ về?] Chú Thổ lại hỏi.

Thiên Lý suy nghĩ một chút, nói ra: “Chú Thổ, tạm thời đừng tiết lộ tin tức của con ra ngoài. Thừa cơ này, ta phải nghĩ cách tìm ra cái thể lực ngầm kia. Không tìm được ô địch, ta vĩnh viễn chỉ có thể ở thể bị động. Thoát được lần này, chưa chắc đã trốn được lần hai.”

[Con nói đúng, chú cũng đã nghĩ đến chuyện này rồi. Lúc Tra Nhĩ xâm nhập vào thành Thánh, nó trực tiếp tìm Lai Địch, vì trên tay hắn ta có đĩa trong suốt của con.]

Lai Địch? Thiên Lý lập tức nhớ tới lần trước, Tra Nhĩ vì thấy người này mà suýt phát điên. Phái Hồng Phong tới bắt cô chắc là hắn ta? Hắn ta biết thân phận Linh văn sư của cô sao? Hắn ta và Tra Nhĩ có thù oán gì?

“Con biết, thành Minh phải nhờ chú rồi, chúng ta một ngoài sáng một trong tối, phối hợp điều tra.”

[Được.] Đầu kia, chú Thổ trầm ngâm một lúc, lại nói: [Con chú ý sức khỏe, còn Tra Nhĩ...]

“Chuyện Tra Nhĩ con có tính toán rồi, chú Thổ không cần lo lắng.”

[Tốt, cứ vậy đi, nhớ giữ liên lạc.]

Sau vài ngày nghỉ ngơi, Thiên Lý xin xuất viện, dùng thẻ tiền không đăng ký tên thuê một căn phòng làm việc trong thành. Đương nhiên, chuyện này người dong binh đoàn Phi Lân biết, Thiên Lý cũng không lừa họ, chỉ lấy cớ muốn ở một mình cho thanh tĩnh một thời gian ngắn.

Trong lần hành động vừa rồi, dong binh đoàn Phi Lân cũng thu hoạch được khá khá, nên cũng dừng lại 17D20 tương đối lâu, thỉnh thoảng rảnh rỗi đi tìm Thiên Lý trò chuyện.

Thiên Lý mua rất nhiều linh kiện máy móc, tạm thời từ chối tiếp khách.

Về phần Âm Vực, cô không có ý định trở lại, cho dù đi vào, với phạm vi rộng như vậy, chưa chắc cô đã tìm được Tra Nhĩ, nhưng cũng không có nghĩa là cô không có cách nào.

Trong tay cô vẫn còn trái tim Long Ngự và kim loại Long Ngự, chế tạo một thiết bị truy tìm là không thành vấn đề. Tra Nhĩ luôn mang theo đĩa trong suốt, mà trên đĩa trong suốt cô có cài chương trình cộng hưởng, lấy đây là cốt lõi để thiết kế ra thiết bị truy tìm đĩa trong suốt.

Thời đại này đã có thiết bị truy tìm tương đối hoàn thiện, Thiên Lý chỉ cần sửa chữa đôi phần, chọn dùng trái tim Long Ngự làm nguồn năng lượng.

Sau một ngày, thiết bị được chế tạo thành công. Nó có hình tròn đẹp như gương trang điểm, có thể khép mở, ở giữa nam trái tim Long Ngự, phần viền gài 5 thiết bị truy tìm nhỏ. Thiên Lý đặt tên cho dụng cụ báo hiệu truy tìm là Tổ Ong, gọi thiết bị truy tìm là Ong Mật Nhỏ. Ong Mật Nhỏ nạp đủ trong Tổ Ong là có thể cất cánh truy tìm mục tiêu.

Thiên Lý thử nghiệm mấy lần, xác nhận không có vấn đề gì, bèn thu xếp hành lý, chuẩn bị đến ranh giới Âm Vực.

Cô còn không quên để lại tin cho thành viên của Phi Lãnh, rằng cô ra ngoài gặp bạn, ba bốn ngày sau sẽ trở lại. Tuy không quen họ lắm, nhưng dẫu sao cũng phải thông báo cho họ một tiếng, tránh thất lễ.

+++

Lúc này, Tra Nhĩ đang đứng ở ranh giới nguy hiểm trong Âm Vực.

Trọc khí gần Hắc tuyến như có sinh mệnh, không ngừng tràn vào thân thể hắn, hắn hấp thu trọc khí, rồi phóng chúng ra ngoài. Chúng vờn quanh người hắn, đan vào nhau, và sôi trào lên, tựa như những ngọn lửa đen.

Ý thức dần nhòa đi, nhưng hai chữ Thiên Lý lại khảm tận linh hồn, dù trí nhớ có hỗn loạn, nhưng cô vẫn là chút ánh sáng trong cái tăm tối của hắn.

Trên không vang lên tiếng cười “cạc cạc” âm u quỷ dị.

Tra Nhĩ đứng gần hang sâu, cơ bắp cả người căng cứng lên, móng tay dài ánh lên sắc lạnh, trong cổ họng phát ra tiếng gầm thét đau đớn, từ mắt, mũi, miệng toát ra trọc khí nồng nặc, cây cối xung quanh như đang run sợ, rồi rít nghiêng mình ra ngoài.

Cạc cạc cạc cạc...

Đừng giãy giụa nữa, đừng giãy giụa nữa...

Khuất phục bóng tối đi, cánh cửa chống cự đã dần rộng mở...

Giết chóc, máu tanh, dục vọng, đều sẽ được giải phóng...

“Không!” Tra Nhĩ học ra một chữ.

Đó là tuyệt vọng, là ngu muội, hắn sẽ thành một cái xác không hồn!

Hắn không muốn sa vào vào bóng tối lần nữa, nhưng trọc khí lại bắt chấp tất cả, không ngừng ăn mòn ý chí của hắn, muốn khống chế tư duy của hắn.

“Ha.” Tra Nhĩ bỗng bật cười.

[Lần đầu tiên bọn mi đã không thể mài mòn ý chí của ta, thì lần thứ hai lại càng không thể!]

Trọc khí trên người đã xâm nhập vào từng tác da, linh vực cũng chỉ còn một màu đen, hắn tựa như sứ giả đến từ địa ngục, đắm mình trong ngọn lửa chết chóc.

[Nếu đã không thể đuổi đi, vậy để ta trở thành chúa tể bóng tối đi! Để ta nắm giữ lực lượng này!]

Tra Nhĩ ngửa đầu thét một tiếng, như quân lâm thiên hạ, đã thú bốn phía quỳ xuống thần phục.

Bản thân hắn đã là cao thủ linh vực, thêm trọc khí thúc đẩy tiến hóa, lại có Tâm giới* duy trì tia sáng duy nhất cho hắn.

(*) Tâm giới: xem lại chương 78: Tâm giới và Tứ duy tôn

Thiên Lý chính là dấu ấn của linh hồn hắn.

Kết cấu năng lượng lại sinh ra dị biến lần nữa, trọc khí hóa thành ma khí, dần tràn ra ngoài, không ngừng rèn luyện gân cốt hắn.

Từ từ, trên mặt Tra Nhĩ xuất hiện vài chiếc vảy thật nhỏ do ma khí diễn sinh ra, chúng xuất hiện ở cả mấy khớp quan trọng trên cơ thể, thoát nhìn như một loại hình xăm có ánh lạnh.

Trọc khí trong hang sâu như chịu ảnh hưởng của Tra Nhĩ, trở nên nồng nặc nặng nề hơn. Mỗi lần sôi lên, sẽ phát ra tiếng ầm ầm như một trận lũ lớn.

Nếu Thiên Lý ở đây, nhất định sẽ phát hiện, quy tắc của ma thực trong phạm vi lĩnh vực của Tra Nhĩ đã được rót vào lực lượng mới, mở rộng hơn và vững chắc hơn, lộng lẫy đầy huyền hoặc.

Ma khí hình thành, thế hệ ma già mới đã ra đời.

Tra Nhĩ và Thiên Lý, hai con người tâm linh tương thông, lại đi lên hai con đường hoàn toàn trái ngược nhau.

Tra Nhĩ mở mắt ra, ánh mắt không gặp chút cản trở nào của bóng đêm, rõ ràng đến từng hướng vuron của mỗi cành cây, từng đường vân của mỗi tảng đá.

Nét mặt của hắn hơi mờ mịt, ngơ ngác đứng nguyên đó, mãi lâu sau mới cất bước, chạy chẳng có mục đích. Bỗng, một thứ rớt ra từ trong lòng hắn, hắn tiện tay nhặt lên xem. Đây chính là hộp ký ức mà lúc trước Thiên Lý đã đưa cho hắn, nhưng đã bị tấn công bằng điện cực ở thành Thánh hủy hoại, dù không ở trong vùng trọc hóa cũng không thể mở ra được nữa.

Tra Nhĩ vuốt vuốt vài cái, cảm thấy nhàm chán, thuận tay vứt đi. Đi một đoạn thật dài, lại không hiểu sao mà quay về nhặt cái hộp đó lên, ôm vào trong lòng.

Đầu trống rỗng, luôn cảm thấy mình quên đi thứ gì đó rất quan trọng, lòng trống rỗng, không biết đi về đâu.

Dường như Tra Nhĩ lại trở về trạng thái trước khi gặp được Thiên Lý.

Đúng lúc này, từ đằng xa có một vật nhỏ kỳ quái bay tới theo đường cong cong vẹo vẹo, hơi lắc lư trong gió đục, thoạt nhìn có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Vật đó bỗng tăng tốc, bay đến bên cạnh Tra Nhĩ, xoay mấy vòng, rồi rơi xuống trên vai hắn, lóe ra ánh sáng màu vàng nhạt. Mấy giây sau, nó phát ra một tiếng gọi bình thường đầy trong trẻo: [Tra Nhĩ.]

Bạn đang đọc truyện *Hiện Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chương 110: Gặp lại

Thiên Lý đến sát biên giới Âm Vực, lấy Tổ Ong, thả một con Ong Mật Nhỏ ra.

Trước hết, cô cần kiểm tra xem con Ong Mật Nhỏ này có thể di chuyển bình thường trong Âm Vực hay không.

Ong Mật Nhỏ lượn một vòng trên không, nhanh chóng bay vào Âm Vực. Trên Tổ Ong hiển thị một điểm sáng đang di động. Ong Mật Nhỏ càng vào sâu bao nhiêu, điểm sáng càng nhấp nháy bấy nhiêu, nhưng tình huống vẫn tốt hơn dự đoán, Ong Mật Nhỏ cũng không bị trục trặc vì trọc khí nồng nặc.

Thử nghiệm hơn một tiếng, Thiên Lý cài đặt phạm vi tìm kiếm khác nhau xong, thả bốn con Ong Mật Nhỏ khác ra.

Tốc độ bay của Ong Mật Nhỏ khá nhanh, không xét các nhân tố khác, chỉ cần chưa đầy hai ngày là có thể bay hết dọc Âm Vực. Nếu Tra Nhĩ đi về phía nam, có thể sớm tìm thấy hắn hơn.

Thiên Lý dựng lều vải ở gần đó, kiên nhẫn chờ kết quả.

Màn đêm đã buông xuống từ lúc nào, Thiên Lý đang chuẩn bị nghỉ ngơi, Tổ Ong bỗng kêu tí tí.

Tìm cô đập mạnh, vội vàng dùng cảm giác kiểm tra, Ong Mật Nhỏ số 3 đã phát hiện mục tiêu ở hướng đông bắc, cách nó 30000m.

“Tra Nhĩ.” Cô mở chức năng truyền tin ở số 3, lên tiếng.

Đầu kia không hề đáp lại, Thiên Lý lấy làm lạ, lại nói: “Tra Nhĩ, tôi đang ở phía nam Âm Vực, anh cứ đi theo Ong Mật Nhỏ là được.”

Nói xong, tức thì gửi tín hiệu triệu hồi. Trên màn hình, theo sự di chuyển của điểm sáng số 3, dấu chấm hiển thị mục tiêu cũng di động.

Thiên Lý thờ phào nhẹ nhõm, tìm thấy Tra Nhĩ rồi.

Cô thu dọn các thứ, điều khiển ván bay đi về phía đông.

Được nửa đường, cô bỗng dừng lại, cách đó mấy nghìn mét, có một nhóm mười mấy người đang chém giết. Nói đúng hơn, là 11 người vây đánh 2 người. Trong đó cũng không có trọc khí, họ đều là người bình thường.

Có thể là vì ân oán cá nhân, Thiên Lý cũng không định xen vào, nhưng họ lại đang chặn đường cô.

Thiên Lý nghĩ nghĩ, quyết định ở nguyên đó này chờ Tra Nhĩ, khoảng cách giữa họ ngày càng gần, chừng một hai giờ nữa là có thể gặp lại.

Nỗi lo duy nhất của Thiên Lý là cơ thể Tra Nhĩ xuất hiện dị biến, hẳn là người trọc hóa, trọc khí trong Âm Vực lúc nào cũng luôn ăn mòn cơ thể hắn, một khi vượt qua giới hạn thừa nhận, hẳn sẽ không thể khôi phục lí trí. Nghĩ đến khả năng này, Thiên Lý nhói lòng, cô và Tra Nhĩ đã từng sống chết có nhau, đã từng cùng nhau vượt qua những giây phút khó khăn nhất, nay nếu sắp thành lại bại, vậy sẽ đáng buồn cỡ nào.

Lắc đầu, Thiên Lý đè nén nỗi lo trong lòng, nhớ tới Tả Miện kiên trì với Hữu Ý, thậm chí, dù tình huống có đi tới bước xấu nhất, cô cũng phải cố gắng thử thay đổi số mệnh. Đối với cô, Tra Nhĩ đã không chỉ còn là một đồng bạn, mà còn là người thân nhất, không thể thiếu.

Vừa nhẩn nại chờ Tra Nhĩ, vừa chú ý tình huống chém giết ở xa. Hai người bị vây đánh khá mạnh, đã giết chết 3, 4 người, nhưng trông cũng đã nò nạng hết đà, sắp thua tới nơi.

Đúng lúc này, bóng Tra Nhĩ bất ngờ xuất hiện trong cảm giác, nhưng hắn lại đang chạy tới chỗ nhóm dong binh đang chém giết, tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã thoát khỏi tầm nhìn của Ong Mật Nhỏ.

Xảy ra chuyện gì thế này? Rõ ràng cô đã cố để Ong Mật Nhỏ tránh khỏi đám dong binh, bay về phía này. Cách xa đến thế mà Tra Nhĩ cũng có thể nhận ra động tĩnh ngoài Âm Vực? Dù thế, với tính cách của hắn, vốn sẽ không bỏ cô mà đi coi việc khác.

Thiên Lý lo lắng, giẫm lên ván bay tăng tốc bay về phía nơi xung đột.

Màn chém giết ở đó đã chuẩn bị kết thúc, 2 người bị vây đánh lần lượt ngã xuống, hơi thở yếu ớt. Phe đông hơn đã có người nâng vũ khí lên, vừa chuẩn bị đâm, đầu đã bay khỏi cổ, máu vẽ nên một đường parabol trên không.

Tra Nhĩ hiện thân, như một ác quỷ, giết chết toàn bộ những người còn lại.

“Dừng!” Thiên Lý thét lên.

Dường như Tra Nhĩ đã nhận ra, ngẩng đầu nhìn sang. Bóng Thiên Lý rất nhanh đã xuất hiện trong tầm mắt của hắn, ánh mắt Tra Nhĩ nặng nề, vẻ mặt dò dẫm.

Thiên Lý căng thẳng, chẳng lẽ suy đoán của cô đã trở thành sự thật? Tra Nhĩ đã triệt để đánh mất lí trí? Trọc khí quanh người hắn nồng nặc lạ thường, ngay cả cảm giác cũng có thể quét thấy được hơi thở âm u vẩn vẩn này.

Thiên Lý nhảy xuống ván bay, đứng nguyên đó không tới gần nữa.

Hai người đối mặt từ xa.

Tra Nhĩ nhìn cô chằm chằm, trong mắt hơi lộ mấy phần ngờ vực. Hắn bỗng bỏ qua thi thể trong tay, bước từng bước đến chỗ Thiên Lý.

Thiên Lý vẫn không nhúc nhích, tim đập thành thịch, lòng bàn tay cũng mướt mồ hôi.

[Tra Nhĩ, anh còn nhớ tôi không? Tôi là Thiên Lý.]

Thiên Lý từ từ vươn tay ra với hắn, thấp giọng gọi tên hắn: “Tra Nhĩ.”

Tra Nhĩ dừng chân, trên mặt đầy vẻ hoang mang, môi mấp máy như muốn nói gì đó. Thật lâu sau, mới thốt ra hai chữ: “Thiên Lý...”

Thiên Lý mừng rỡ không kìm được: “Tra Nhĩ, là tôi, Thiên Lý đây.”

“Thiên Lý, Thiên Lý, Thiên Lý...” Tra Nhĩ không ngừng lặp lại, như thể cố gắng nhớ lại gì đó, vẻ mặt cũng dần từ hoang mang thành bình tĩnh, sau đó thay thế hết bằng vui sướng. Hắn nhảy lên, vội vã phóng tới chỗ Thiên Lý.

[Cuối cùng cũng tìm thấy em, Thiên Lý!]

Tay hai người chạm vào nhau trên không trung...

Xẹt --- hai luồng năng lượng khổng lồ sinh ra chấn động mãnh liệt, Tra Nhĩ lùi lại mấy bước, mà Thiên Lý bị bay ngược ra những mấy chục mét, để lại một dấu trượt dài trên đất.

Đối đầu với nhau là linh khí và ma khí, ánh sáng và bóng tối, trời sinh đã tương khắc, bài xích lẫn nhau.

Tra Nhĩ sững sờ, ngơ ngác nhìn tay mình, lại thấy Thiên Lý ngã trên đất mãi không đứng dậy, vội chạy tới chỗ cô.

Lần này, vừa tới cách năm mét đã phải lùi lại, Thiên Lý cũng trượt thêm mấy mét ra sau.

Tra Nhĩ không dám lộn xộn thêm, chỉ nôn nóng nhìn Thiên Lý cách đó không xa.

Thiên Lý đứng lên một cách khó nhọc, cô vốn đã bị thương, va chạm vừa rồi suýt nữa làm cô gãy xương. Linh khí dao động không ngừng, ngón tay cũng hơi run.

Thì ra là thế, năng lượng đã tiến hóa rồi.

Thiên Lý cười khổ, linh khí mà cô phải dựa vào để sống sót, lại là khắc tinh* của Tra Nhĩ.

(*) Những người mê tín tin theo thuyết ngũ hành tương sinh tương khắc cho rằng có một số người có vận mệnh xung khắc, không mang lại may mắn cho người khác.

Trước kia năng lượng chưa đủ tinh luyện, nên sự bài xích giữa linh khí và trọc khí không quá rõ ràng, hơn nữa Tra Nhĩ đã thành công dung nhập trọc khí vào dị năng, thêm linh khí trung hòa, ảnh hưởng của trọc khí đã hạ xuống mức thấp nhất.

Nay lại khác hoàn toàn, trọc khí trên người hắn đã biến chất, ngay cả hô hấp cũng mang theo hơi thở lạnh lẽo nhàn nhạt.

Thiên Lý quả thực không thể tin được, dưới trạng thái như thế, hắn vẫn còn nhớ cô!

Nhưng họ lại không thể dựa vào gần nhau nữa, thật vất vả mới gặp lại, nhưng gần nhau trong gang tấc mà lại biến trời cách mặt.

Tra Nhĩ không nhịn được bước vài bước về phía Thiên Lý, Thiên Lý an ủi: “Đừng gấp, từ từ sẽ được, chúng ta sẽ tìm được cách giải quyết.”

Tra Nhĩ hơi sa sút tinh thần, bực bội đi đi lại lại.

Hắn thế này hoàn toàn không thể tiếp cận thành phố và con người nữa. Mặc dù vẫn giữ được lí trí, nhưng trọc khí trên người hắn quá nồng, ngay cả Tâm Giới cũng không che giấu được.

Thiên Lý xoa xoa thái dương đau âm ỉ, cảm giác đảo qua thây xác chất khắp nơi ở bên kia, tâm trạng càng nặng nề.

Đúng lúc này, một tiếng rên yếu ớt vang lên, là của một trong hai người bị vây đánh, anh ta vẫn còn sống.

Thiên Lý ra hiệu bảo Tra Nhĩ chờ một chút, sau đó chạy nhanh tới chỗ người nọ.

Người nọ đã bị gãy một cánh tay, đang nằm trong vũng máu thở hổn hển.

Có lẽ là nghe thấy tiếng bước chân, anh ta chậm rãi mở mắt ra, bóng Thiên Lý xuất hiện trong tầm mắt mờ hồ.

Anh ta há to miệng, gắng sức nâng lên cánh tay chưa bị gãy, sờ vào bên trái eo.

Chỗ đó cất một khối hình sáu mặt, Thiên Lý hỏi: “Anh định làm gì? Tôi có thể giúp gì không?”

Ngon nết sinh mệnh của người đàn ông này sắp tàn lụi, tuy cô không phải người có lòng đồng tình bao la, nhưng nếu có khả năng, cô cũng nguyện ý giúp một người sắp chết thực hiện yêu cầu của anh ta.

Người đàn ông đó vuốt đồ vật bên trái eo, gian nan mở miệng: “Giúp... giúp tôi bảo vệ nó... đừng, đừng... để Hắc... Hắc Toàn Phong cướp đi...”

“Hắc Toàn Phong? Hắc Toàn Phong là ai?”

“Hắc Toàn Phong, phải... phải...” Lời còn chưa dứt, đôi mắt người đàn ông đã không còn ánh sáng, nghiêng đầu tắt thở.

Thiên Lý thở dài một hơi, nhẹ nhàng kéo tay anh ta, lấy khối hình sáu mặt từ trong túi áo bên eo anh ta ra. Nó chỉ lớn bằng lòng bàn tay, dày không quá 2 cm, mặt sau bóng loáng, mặt trước có khắc hoa văn kì quái, kết cấu phức tạp.

Đây là một vật phẩm máy móc Thiên Lý chưa từng gặp bao giờ, cực kì tinh vi, nhưng tiếc rằng đang ở trong khu vực trọc hóa, không thể tìm đọc nội dung bên trong được, chỉ có thể tạm thời cất kĩ.

“Tuy không biết ai là Hắc Toàn Phong, nhưng anh yên tâm, tôi nhất định sẽ giữ gìn thứ này.”

Thiên Lý nói xong, đứng dậy nhìn Tra Nhĩ: “Tra Nhĩ, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã, vào rừng rồi nghĩ cách nghiên cứu tình huống trước mắt.”

Tra Nhĩ gật đầu, theo sau Thiên Lý, cùng chạy tới rừng rậm.

Rừng rậm dày đặc linh khí nay chẳng khác gì gãi ngứa cho Tra Nhĩ, thậm chí, hắn đi qua nơi đâu, cây cối nơi đó run lên, mà khí vừa lướt qua, linh khí đã nhanh chóng tan biến, trở nên khô héo.

Về mặt Thiên Lý trở nên nặng nề, không tiếp tục đi sâu vào trong rừng nữa. Trọc khí trên người Tra Nhĩ quá nồng, lại có thể trở hóa ngược lại cây cối xung quanh.

Cô đưa tay chạm vào những gốc cây đã bị ăn mòn vừa rồi, được bổ sung linh khí, chúng lại dần khôi phục sức sống.

Tra Nhĩ ngồi xổm cách đó không xa, yên lặng nhìn Thiên Lý, dường như không biết chán, nhìn chẳng rời mắt.

Thiên Lý bỗng đi tới chỗ hần, Tra Nhĩ lập tức nhảy ra sau mấy bước.

Thiên Lý nói: “Đừng nhúc nhích, tôi muốn thử xem khoảng cách năng lượng của chúng ta ảnh hưởng lẫn nhau có xa lắm không.”

Bấy giờ Tra Nhĩ mới đứng nguyên tại chỗ.

Tôi gần được năm mét, hai luồng năng lượng bắt đầu bài xích nhau.

“Năm mét...” Thiên Lý từ từ nhắm hai mắt lại, cảm nhận sự thay đổi của năng lượng lúc linh khí và ma khí giao nhau, không ngừng xoay tròn ngưng tụ.

Linh hội tỉ mỉ cả buổi, Thiên Lý mở mắt ra, nói: “Tra Nhĩ, chúng ta cùng luyện tập đi!”

“Luyện tập?” Tra Nhĩ khó hiểu.

“Ừ.” Thiên Lý gạt đầu, nghiêm túc nói, “Luyện tập khống chế năng lượng của riêng mình. Chúng ta tiến hóa quá nhanh, năng lượng rất hỗn loạn, không thể thu phóng tự nhiên, nên mới bài xích lẫn nhau. Nếu thuần hóa triệt để được năng lượng này, thì hoàn toàn có thể ở chung như trước.”

Mắt Tra Nhĩ sáng rực lên, “Thật sự có thể chứ?”

“Được hay không phải thử mới biết.”

Tra Nhĩ gạt đầu thật mạnh: “Được, chúng ta cùng luyện tập!”

Đã là rạng sáng, trăng đêm chưa ngủ, Thiên Lý hơi mệt, nằm trong lều vải, hiếm khi an tâm ngủ say.

Tra Nhĩ nằm ngửa ngoài 5m, trần trọc, vừa vui lại vừa bức. Hần nhảy dựng lên, đảo qua đảo lại lều vải của Thiên Lý như con thoi, lặng lẽ tiến lên trước một bước, lại nhanh chóng lùi về, xoắn xuýt mãi, cuối cùng đành nhụt chí nằm xuống thẳm, vô cùng u oán nhìn cái lều vải đại gian đại ác kia.

Thiên Lý chỉ ngủ năm tiếng đã tỉnh, Tra Nhĩ đang nhắm chán nằm trên thẳm, thi thoảng lại nhô lông tơ trên thẳm ra.

Thiên Lý cười cười, chỉnh lại quần áo, vô tình chạm vào khối hình sáu mặt trong túi.

Cô vừa chạm vào, năng lượng bên trong đã phản ứng lại, cô lần mò mở nó ra.

Keng, trên không lập tức xuất hiện một hình nổi.

Đây... là gì?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Người quan sát – Khái (1)

Mở khối hình ra, vô số vật ánh sáng nhỏ hiện lên giữa không trung, xếp thành hình kim tự tháp ngược. Điềm vào một vật, trong đầu Thiên Lý lập tức xuất hiện bản đồ và tọa độ của một khu vực – đây vậy mà là một tập bản đồ điện tử, nhưng cũng không tập hợp trọn vẹn bản đồ tinh cầu. Mỗi vật sáng đại diện cho một khu vực, trời nam đất bắc, xa nhau không biết bao nhiêu chặng đường. Trên đó đánh dấu bằng những hình vẽ kỳ quái, không có bất kỳ một chữ thuyết minh nào, như một cuốn sách trời chẳng chữ.

Những ký hiệu này gồm hình vuông, hình chữ nhật, hình tam giác, hình tròn, hình thoi, hình sao năm cánh, sao sáu cánh, đầu lâu, vòng xoáy, hình chữ thập, v.v... Chúng còn được chia theo màu sắc, tuy Thiên Lý không nhìn thấy, nhưng có thể phân biệt được theo số liệu của mỗi màu. Ngoài ra, còn có rất nhiều hình ảnh về động thực vật.

Càng làm cô ngạc nhiên hơn là, thời gian ghi chép sớm nhất của những bản đồ này phải vào khoảng hơn 260 năm trước, song chỉ mới cài hình ảnh điện tử vào khoảng 30 năm trước. Dường như có một nhóm người, chuyên môn phụ trách thăm dò tinh cầu.

Thiên Lý mở máy tính của mình ra, nhập một tọa độ mới nhất trong đó vào, kết quả tìm kiếm khá ngoài ý muốn: chỉ có một khu vực mơ hồ được hiển thị,

vì tọa độ này nằm trong phạm vi vùng trục hóa.

Tỉnh cầu Áo Lạc vô cùng lớn, vốn với tốc độ phát triển khoa học kỹ thuật của loài người, đã phải hoàn tất thăm dò. Nhưng Hắc tuyến xuất hiện, chẳng những ảnh hưởng tới tốc độ tăng dân số của con người, còn cản trở bước tiến của khoa học kỹ thuật.

Trục khí ngăn lực địa làm hai khu nam bắc, để chống cự lại sự ăn mòn của trục khí, loài người dần ngừng thăm dò những khu vực chưa từng được biết tới lại. Mỗi một tòa thành mới được thành lập, đều phải trải qua sự thăm tra nghiêm ngặt. Bởi một khi bắt đầu khởi công, sẽ phá hủy một diện tích thảm thực vật vô cùng lớn. Thực vật là tấm khiên tự nhiên duy nhất có thể chống cự được trục khí, mỗi một phần trong chúng biến mất, là mỗi một bước con người tiến về vực thẳm diệt vong.

Trải qua trăm ngàn năm khó khăn phát triển, trung tâm thế giới dần được hình thành, lấy Hắc tuyến làm ranh giới, lấy hai tòa thành Thánh ở hai phía nam bắc làm đầu, từng bước mở rộng ra ngoài. Mà ngoài trung tâm thế giới, vẫn còn tồn tại rất nhiều nơi chưa từng có ai đặt chân tới. Qua Mất Trời (một thiết bị tương tự như vệ tinh nhân tạo), người ta chỉ có thể quan sát và đo đạc những địa hình cơ bản, lại không thể ghi chép rõ về phân bố sinh vật và khoáng sản cụ thể. Nếu có trục khí bao phủ, tín hiệu của Mất Trời sẽ bị rối loạn, không thể đo được chính xác.

Đương nhiên, không phải hoàn toàn không có ai tiến hành công tác thăm dò, song công tác này có tính nguy hiểm rất cao, bắt buộc phải là dị năng giả mới có thể đảm nhiệm. Chính phủ chưa từng ngừng thăm dò, nhưng tiến độ rất chậm, hơn nữa còn đứt quãng, thành quả không lớn. Mà các nhà thám hiểm tự do thì phần lớn lại coi kết quả thăm dò như đồ sưu tầm tư nhân hoặc dùng cho giao dịch, cực ít công hiến cho bản đồ địa lý toàn cầu.

Hôm nay, Thiên Lý nhìn thấy tập bản đồ trên tay này, mới biết trên thế giới lại tồn tại một đoàn thể chuyên thăm dò tỉnh cầu như vậy. Cô cẩn thận ngắm nghía, trên thân hai nhóm người kia lại không có dấu hiệu đặc biệt gì, thật sự không thể đoán ra được lai lịch.

Lúc này cô mới thấy, mình thật sự biết quá ít về các thế lực và tổ chức trên tỉnh cầu. Trừ dựa vào hệ thống điều tra của Thương ra, cô cũng không có nguồn tình báo chuẩn xác nào khác. Nhưng sử dụng hệ thống điều tra của Thương, tất nhiên sẽ để lại dấu vết, chẳng khác nào vô ích với Thiên Lý.

Đang suy nghĩ, khối hình sáu mặt bỗng tí tí vài tiếng, sau đó trên không xuất hiện một bản đồ điện tử mới.

Thiên Lý kinh ngạc, lầm bầm: “Còn là hình thức liên thông, có thể cập nhật và bổ sung số liệu về bản đồ bất cứ lúc nào?”

Có nghĩa là, công tác thăm dò của đoàn thể này vẫn luôn tiếp tục, chỉ cần còn một thành viên thôi, bản đồ sẽ vẫn luôn được cập nhật. Chẳng trách chủ cũ lại dẫn tới họa chết người, thứ này quả thật là một bảo tàng bản đồ di động.

Thiên Lý thử tra tin tức của người cập nhật bản đồ, kết quả phát hiện khu liên lạc còn tổng cộng số của 365 người, phân nửa hiện màu xám, cho thấy họ đang ở trong khu vực không thể kết nối tín hiệu. Điểm một cái tên trong đó, lập tức xuất hiện một màn sáng chứa mật mã. Hiển nhiên, phải nhập mã mới có thể liên lạc với người đó. Thiên Lý đoán 365 người này, mỗi người có một mật mã, muốn giải mã của từng người, e phải phí không ít thời gian.

“Thăm Dò.” Góc màn sáng hiện một hàng chữ mờ mờ đó, đây cũng là văn tự duy nhất tồn tại trên bản đồ. Thiên Lý còn chưa biết, Thăm Dò thật ra chưa hoàn chỉnh, ghi chép bằng văn tự của nó nằm trong tay một người khác, chỉ có cả hai thứ hợp làm một, mới thật sự là bản đồ của những vùng đất thần bí.

Thiên Lý tạm thời nén tò mò lại, thu gọn nó vào trong túi bên hông. Nếu có cơ hội, với điều kiện tiên quyết là có thể bảo đảm mình an toàn, cô sẽ nghĩ cách trả Thăm Dò cho chủ nhân của tổ chức này. Hơn hai trăm năm gian khổ và kiên trì, nếu cứ thế lưu lạc đến trong tay người ngoài không liên can, thì quả là quá đáng buồn.

Thiên Lý hiểu rõ độ trân quý của nó, cũng không cao thượng đến nỗi giấu mà không cần, đến lúc về thành, cô sẽ copy lại bản đồ, để dễ dàng xác định đường đi trong những chuyến ra ngoài sau này.

Trước mắt, cô phải nhanh chóng giải quyết tình huống xích lẫn nhau giữa linh khí của cô và trục khí của Tra Nhĩ.

Vài ngày kể đó, Thiên Lý và Tra Nhĩ luôn quần quanh ở vùng gần rừng rậm, phát hiện dấu chân thì lập tức tránh đi; trừu thu thập quy tắc linh mộc ra thì luôn không ngừng khai triển và biến đổi lực lượng. Hoặc là khoanh chân ngồi đối diện nhau, nhắm mắt tu tập; hoặc là thử tiếp xúc, tìm kiếm quy luật từ từng lần va chạm.

Không ngừng thử, thử và thử; không ngừng thất bại, thất bại, lại thất bại. Khoảng cách năm mét, vẫn là một bức tường khó có thể vượt qua. Nhưng tâm tính hai người cũng dần thay đổi qua từng lần tiếp xúc. Tra Nhĩ gần như dẹp yên được nôn nóng và hung tàn; Thiên Lý lạnh nhạt tỉnh táo dần linh động sôi nổi hơn. Hai người từ từ đồng bộ được bước tiến hóa của nhau, quy luật dần hiển hiện.

Thiên Lý tỉnh lại từ trong suy tưởng, Tra Nhĩ ngoài năm mét lập tức phát hiện, cùng mở mắt.

“Sao vậy?” Hẩn hỏi.

“Ngoài ngàn mét xuất hiện một... người trục hóa.”

Tra Nhĩ lười biếng nói: “Cần tôi đi giải quyết không?”

Thiên Lý lắc đầu.

Thực tế, người trục hóa đó đã đi theo họ hai ngày rồi. Kỳ lạ là, biểu hiện của cậu ta trông không hề giống người trục hóa, nếu không có trục khí dao

động trên người cậu ta, hẳn cô đã cho cậu ta chỉ là một dị năng giả bình thường.

Cách săn mồi của cậu ta cũng rất khiến người ta kinh dị, dĩ nhiên là thiết kế cạm bẫy, hoặc là tiến vào rừng rậm, dùng vũ khí máy móc đi săn. Hai ngày qua, cậu ta chưa từng giết chóc vô nghĩa bao giờ, dường như không chịu tí ảnh hưởng nào của trực khí, sức phán đoán và hành động không khác gì người thường.

Đây quả thực là chuyện không thể tin nổi đối với người trực hóa.

Thiên Lý tò mò, có ý muốn gặp người trực hóa đặc biệt này.

Tối ngày thứ ba, cậu ta lại chủ động xuất hiện trước mặt họ.

Đây là một cậu bé mới chỉ 12 – 13 tuổi, bất kể mặt mũi hay vóc dáng đều vô cùng bình thường, tóc tai lởm chởm, quần áo cũ rách, hiển nhiên đã sinh sống màn trời chiếu đất một mình rất lâu rồi. Về mặt cậu ta nặng nề và nghiêm túc, ánh mắt bình tĩnh không chút gọn sóng, đứng thẳng một mình dưới cây núi, lạnh nhạt như nước. Tuy chưa nói chuyện, nhưng lại khiến Thiên Lý cảm thấy sâu không lường được.

“Cậu là ai?” Thiên Lý mở miệng hỏi.

“Khải.”

“Cậu... là người trực hóa?”

“Đúng.” Cậu bé tên Khải nhìn Tra Nhĩ. Tra Nhĩ lạnh lùng trừng cậu, nhưng cũng không tìm thấy bất kỳ chút dao động nào trong mắt cậu ta.

“Vì sao cậu đi theo chúng tôi?” Thiên Lý lại hỏi.

“Chỉ muốn quan sát, mấy người thôi.” Khải bình tĩnh đáp.

“Quan sát chúng tôi?” Thiên Lý càng lo ngại hơn, không nhận được hỏi lần nữa: “Rốt cuộc cậu là ai?”

“Khải.”

Thiên Lý dừng một chút, đổi vấn đề: “Tại sao cậu lại biến thành người trực hóa?”

“Chỉ muốn quan sát, thế giới sau khi bị trực hóa thôi.”

Chỉ muốn quan sát thế giới sau khi bị trực hóa thôi?

Thiên Lý chần chừ: “Chẳng lẽ cậu chủ động để mình bị trực hóa?”

“Đúng.” Khải nhàn nhạt đáp.

“Vậy vì sao cậu vẫn giữ được tâm trí sau khi bị trực hóa?”

“Tôi đã trả lời cô 5 vấn đề.” Khải từ từ nói, “Vấn đề thứ sáu, cô phải tự tìm đáp án.”

Sau đó, Khải vẫn luôn đi theo Thiên Lý và Tra Nhĩ, không mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Thiên Lý thật sự rất tò mò về cậu bé tên Khải này. Cô dựa vào đặc thù ngoại hình của cậu ta, tìm những người mất tích trong vòng mấy năm gần đây trên mây, đồng thời âm thầm quan sát hành vi của cậu ta.

Khải có sự trầm tĩnh và lạnh lùng không phù hợp với độ tuổi này, làm việc cũng không nhanh không chậm, lượng cơm ăn cũng rất cố định, không hề lãng phí, như thể đã tính toán sẵn trước đó.

Dao động năng lượng trên người cậu ta là dao động ổn định nhất mà Thiên Lý từng thấy, song lại có thuộc tính đặc thù, không thể phân tích ra được loại hình. Vốn định tìm manh mối lúc cậu ta đi săn, ai ngờ dù đi săn, cậu ta cũng không hề sử dụng dị năng.

Thiết bị chủ yếu trên người cậu ta, ngoài máy tính trên tay ra, còn có hai thanh súng năng lượng và một con dao găm, kiểu dáng đều rất cũ. Chỉ dựa vào mấy thứ này mà cậu ta có thể sống bình yên tại biên cảnh?

Điều duy nhất Thiên Lý có thể khẳng định bây giờ là, cậu bé này thuộc loại hình phát triển trí lực.

Trên máy tính không tra được bất kỳ tài liệu gì liên quan đến Khải, nhưng qua hơn 20 tiếng quan sát, Thiên Lý dần có chút suy đoán.

Trong một lần đi săn, Khải bị dã thú sắp chết cào vào tay, da thịt bị gạt đi một mảng lớn, máu chảy không dứt. Trong mắt cậu ta lập tức có nước mắt chảy xuống, nhưng về mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Bởi vậy, Thiên Lý cho ra một kết luận: Khải có cảm giác đau, nhưng không có cảm xúc.

Để nghiệm chứng suy đoán này, cô đặc biệt lưu ý nét mặt cậu ta. Đúng như cô nghĩ, bất kể làm gì, Khai đều không có chút dao động nào về cảm xúc, như một con robot vậy.

Tại sao người lại phải có cảm xúc? Người sở dĩ được gọi là người, không chỉ vì họ biết suy nghĩ, biết sáng tạo, còn vì họ có được thất tình lục dục* và nhân cách mà đã thú không có.

(*) thất tình lục dục: thất tình gồm hi, nộ, ái, cù, ái, ố, dục (vui, giận, buồn, sợ, yêu, ghét, tham). Lục dục gồm sáu loại dục vọng do mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.

Khải thì khác, dường như cậu ta không có chút cảm xúc nào, cũng không hề có bất kỳ dục vọng nào mà một sinh vật nên có. Cậu ta ăn chỉ để sống, cậu ta ngủ chỉ vì sinh lý cần.

Trọc khí ăn mòn con người, vốn là từ cơ thể rồi đến đại não. Người mất đi tâm trí, sẽ trở nên đói khát, thèm máu và bạo lực biến họ thành cái xác không hồn. Nhưng nếu một người không có cảm xúc, ở vào trạng thái tư duy tỉnh táo tuyệt đối, sẽ không sợ trọc khí. Nhưng, người lãnh khốc vô tình cỡ nào, cũng không thể không có dao động cảm xúc...

Bên cạnh có thêm một cậu bé như vậy, trừ tình thoảng phải phân tâm lưu ý cử động của cậu ta ra, thì cũng không ảnh hưởng đến huấn luyện của Thiên Lý và Tra Nhĩ. Không chỉ Thiên Lý, ngay cả Tra Nhĩ cũng không có địch ý rõ ràng mấy với Khai nữa. Đôi lúc cậu ta tựa như không khí, không hề có cảm giác tồn tại.

Sau năm ngày, cuối cùng Thiên Lý và Tra Nhĩ đã đột phá lực lượng, năng lượng tinh luyện, thu về trong cơ thể. Giới hạn năm mét hoàn toàn biến mất.

Lần tiến hóa này của hai người bình thân không chút gọn sóng, như trở lại lúc ban đầu. Họ cùng tỉnh lại từ trong bể ý thức thăm thẳm, vươn tay nắm lấy nhau, không khí nhẹ gọn ra một vòng sóng, lướt qua rừng rậm và vùng trọc hóa, mở rộng tới tận những phương xa.

Khải lặng lẽ nhìn, sau đó quay đầu trông hướng Hắc tuyến, ánh mắt sâu thẳm.

Ma khí của Tra Nhĩ được ngưng kết và củng cố, Hắc tuyến cũng phát sinh biến hóa. Sinh vật ngủ say trong mạch suối dần có dấu hiệu thức tỉnh, đó là thứ ma vật cường đại đã hấp thu trọc khí của ngọn suối này, được ngọn suối này thai nghén mà ra.

Trọc khí tiến hóa, một lần sóng trọc khí ăn mòn mới cũng sẽ xuất hiện.

“Về Thiên Lý, tôi phải đi.” Khải bỗng nói với hai người.

Thiên Lý sững sờ, hình như cô chưa nói tên mình cho cậu ta, sao cậu ta lại biết?

Khải nói tiếp: “Sau này nếu có vấn đề gì, có thể tới hỏi tôi.”

“Thế làm sao để tôi liên lạc với cậu?”

“Cô sẽ biết thôi.” Nói xong câu đó, Khải xoay người rời đi.

Khải, rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 117: Người quan sát – Khải (2)

Gia tộc Thần Hoàng là một trong những gia tộc lớn ở thành Thánh, còn lâu đời hơn cả gia tộc Duy Tập Tư của Lai Dịch, nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, tỉ lệ hậu duệ thức tỉnh dị năng rất cao, gene di truyền ưu tú, là đối tượng mà vô số nhà quyền quý muốn thông gia, có địa vị và lực ảnh hưởng cực lớn ở thành Thánh.

Mà Khải lại vừa khéo xuất thân từ một gia tộc hiển hách như vậy, hơn nữa lại còn là con trai nhỏ dòng chính của chủ gia tộc Thần Hoàng, là chính thống trong chính thống. Khi vừa sinh ra, cậu cũng không khác mấy những đứa trẻ sơ sinh khác là bao, cũng biết khóc biết cười, lại càng thông minh hơn người anh cả lớn hơn cậu 4 tuổi được coi là thiên tài – Thần Hoàng Dẫn. Năm 2 tuổi, cậu đã thức tỉnh dị năng. Là nhà tiên tri hiếm có trong gia tộc và trên cả tinh cầu, Khải càng được cha mẹ coi trọng và sủng ái bội phần.

Cấp bậc dị năng của Khải cực cao, nhưng thuộc tính không rõ. Cậu cũng chưa từng kích phát dị năng lần nào, ngày thường giống như người không có dị năng vậy. Vì thế, cha mẹ Khải sắp xếp rất nhiều khóa huấn luyện khác nhau cho Khải, hi vọng có thể nghiên cứu ra thuộc tính dị năng của cậu, lại mãi vẫn không thu hoạch được gì.

Không chỉ vậy, theo thời gian dần qua, Khải từ từ mất đi sức sống mà một đứa trẻ nên có, trở nên im lặng và hờ hững, bất luận cha mẹ có quan tâm chăm sóc ra sao, đều không thể nhận được hồi đáp. Ánh mắt cậu nhìn người thân của mình như nhìn người xa lạ, không hề dao động.

Dần dà, mọi người bắt đầu xa lánh cậu, ngay cả cha mẹ cậu cũng không biết nên chung đụng với cậu ra sao, bình thường trừ kiểm tra dị năng định kỳ ra, cũng không nói gì thêm với với nhau. Mà hình như cậu cũng chẳng để ý, cứ ăn – mặc – ở – đi như thế, sống trong nhà như một u linh, ngăn cách với mọi người.

Vốn nên là nhà tiên tri được chú ý vạn phần, lại bởi tính cách lạnh lùng mà cậu mất đi cảm giác tồn tại. So sánh với cậu, anh trai cậu vừa sáng sủa, lại thông minh khéo léo, còn nhỏ đã ẩn hiện phong phạm của bậc đại tướng. Tuy kích phát dị năng chậm hơn Khải hai năm, nhưng cấp bậc dị năng lại không hề kém hơn chút nào, còn là lửa máu cực có sức công kích.

Vào năm 10 tuổi, Thần Hoàng Doãn được nội bộ gia tộc quyết định làm người thừa kế, tham dự các khóa huấn luyện cường hóa.

Nhưng mà, một bi kịch lại đột ngột xảy ra không lâu sau đó.

Ngày đó, vợ chồng Thần Hoàng Độ ra ngoài tham gia hội nghị, hai anh em vẫn ở nhà như thường.

“Khải, hôm qua anh học được một kĩ xảo mới, em muốn xem không?” Thần Hoàng Doãn hào hứng dào dạt chạy đến trước mặt Khải khoe.

Khải lẳng lặng nhìn anh trai, một lúc lâu sau mới nói: “Lửa máu là dị năng nguy hiểm, năng lượng của anh không ổn định, dưới tình huống không có thầy giáo hộ vệ, tốt nhất là không nên tùy tiện sử dụng.”

Thần Hoàng Doãn khoát tay, không thềm để ý nói: “Không sao, anh đã luyện tập thành thạo lắm rồi.”

“Vậy kêu hộ vệ bóng đến, mở phòng hộ ra cho anh đi.”

“Khải, em phiền quá!” Thần Hoàng Doãn bất mãn nói, “Em nói như vậy là khinh thường anh sao?”

Khải không nói nữa.

Lúc này Thần Hoàng Doãn mới cười nói: “Em xem kỹ nhé!”

Vừa nói, cậu vừa nâng tay phải lên lướt trên không trung, từ ngón tay lập tức bay ra một vòng lửa cháy màu đỏ đẹp mắt.

“Sao? Đẹp không?” Thần Hoàng Doãn càng nghịch càng thích, biến lửa thành nhiều hình dạng khác nhau.

“Được rồi, em thấy rồi, anh thu về đi.” Trong đôi mắt sâu sắc của Khải là ánh ngược của ánh lửa lúc sáng lúc tối.

Thần Hoàng Doãn lại như không nghe thấy, vẫn còn nghịch rất vui vẻ. Ai ngờ vừa không kiểm soát được một cái, không cẩn thận đốt phải một con sùng vật nhỏ trong sân. Nháy mắt, con sùng vật nhỏ kia bị đốt chỉ còn da và xương trong tiếng kêu rên của chính nó. Lửa máu lấy máu làm nhiên liệu, một khi tiếp xúc đến máu tươi, máu tươi và nội tạng đều sẽ bị thiêu trụi.

Thần Hoàng Doãn thấy thế hoảng hốt, năng lượng lập tức hỗn loạn, lửa đỏ bùng bùng bao bọc cậu. Vốn nó không đốt được cậu, nhưng trong cơn hoảng loạn, cậu đã quên cách khống chế năng lượng như thế nào, dị năng bạo động, phá cơ thể xông ra, mang theo từng sợi máu.

15 giây, 15 giây sau, cậu sẽ chết.

Khải tránh ra vài mét, giữa tiếng kêu thê thảm của Thần Hoàng Doãn, mở máy truyền tin ra, thản nhiên nói: “Cha, Doãn sắp chết.”

Cùng lúc đó, hộ vệ nghe thấy động tĩnh chạy vội tới, chờ họ đến nơi, Doãn đã bị năng lượng phá thể mà chết...

“Khải, vì sao con không cứu anh con chứ?” Mẹ nhìn tử trạng thê thảm của đứa con cả, khóc lóc không dứt, nghẹn ngào chỉ trích Khải vẫn mặt không biểu tình.

Mọi người xung quanh cũng bắt đầu dùng ánh mắt lạnh băng xa cách nhìn cậu.

Qua máy giám thị, họ thấy rõ ràng, ngay khi Thần Hoàng Doãn gặp chuyện ngoài ý muốn, Khải chỉ thờ ơ đứng một bên, không có bất cứ hành động cứu người hoặc gọi người nào, ngược lại trực tiếp dùng máy truyền tin, lạnh lùng thông báo cho cha mình, Doãn sắp chết.

Đây là một đứa nhỏ máu lạnh đến nhường nào? Nó trở mặt nhìn anh trai giãy giụa chết trong đau đớn, vậy mà lại vẫn mặt không đổi sắc.

Chẳng lẽ nó vốn rất nóng lòng trông anh mình chết sao?

Một đứa bé mới sáu tuổi mà đã có lòng dạ âm tàn như vậy ư?

Khải không nói gì cả, bình tĩnh đối mặt với chỉ trích của mọi người. Trí tuệ của nhân loại vốn là vô hạn, lại luôn bị cảm xúc và tình cảm khống chế; có một số việc biết rõ là không thể làm được, có một số việc biết rõ là không còn đường sống mà vẫn muốn vùng vẫy cầu sinh.

Doãn chết, là chuyện nhất định trong vòng 15 giây. 15 giây, bất kể cậu định làm cái gì cũng đều không kịp nữa. Nên điều duy nhất cậu làm được, chỉ là báo tin từ vong cho cha mẹ.

Nhưng hành vi này lại thể hiện sự máu lạnh và coi thường sinh mệnh, đều khiến người khác không thể chịu đựng được. Tất cả các thành viên trong gia tộc đều đã sinh lòng chán ghét cậu, nhất trí quyết định đưa Khải đến trại huấn luyện. Đây đồng nghĩa với việc cậu bị gia tộc trục xuất.

Nhưng trên đường, Khải rời đi, cậu lặng lẽ rời khỏi nơi mình đã sinh sống suốt sáu năm trời. Không hề quyến luyến, không hề nuối tiếc, chỉ là cảm thấy rằng nên rời đi, thì rời đi thôi.

Ai cũng không biết, có một loại tiến hóa phải trả bằng cái giá vứt bỏ hết tình cảm của con người. Thích, giận, buồn, vui, thù, oán, hèn, sợ... đã mất đi ý nghĩa với Khải. Điều duy nhất mà cậu thấy được chỉ là quy luật và đường đi của vạn vật, sau đó lựa chọn ra phương pháp trực tiếp nhất.

Mọi người sẽ không yêu cầu một cái máy phải có tình cảm, nhưng vì Khải cũng là nhân loại, nên bắt buộc phải chịu phê phán về cả tình cảm và đạo đức.

Cậu đã được định sẵn là phải đứng trên núi cao gió lạnh, cúi nhìn chúng sinh.

Khải cắt đứt tất cả quá khứ, xóa hết đi dấu vết của mình, ai cũng không biết cậu làm bằng cách nào.

Cậu vào vùng trục hóa một mình, và tiến hóa, nhưng lại mất đi sức mạnh của loài người; trục khí chỉ có thể ăn mòn được cơ thể cậu. Trí tuệ của cậu đã tiến hóa vượt qua phạm trù con người có thể chi phối.

Cậu không có nhược điểm.

Cậu sinh ra vì vô số những câu đố và quy luật chưa có lời giải trên thế giới này.

Vệ Thiên Lý, Bàn Lạc Ấp (Tra Nhĩ).

Một người linh khí tinh thuần, một người ma khí diễn sinh, ở vào hai cực đen trắng đối lập, lại vẫn có thể chung đụng hài hòa.

Đây là bí ẩn lớn nhất mà cậu gặp phải trong suốt bảy năm dạo ở biên cảnh.

Cho nên, cậu tiếp cận họ, quan sát từng hành động của họ.

Tuy đôi mắt của Vệ Thiên Lý không thể nhìn thấy gì, lại có thị giác đặc thù, phạm vi vài dặm đường như nằm hết trong đầu cô.

Mà Bàn Lạc Ấp, một người trục hóa với mức độ trục hóa đã vượt qua 99%, song 1% vền vẹn còn lại ấy lại để hấn khống chế được ma khí, còn giữ được tâm trí ngay khi tiến hóa.

Nhưng họ vẫn chỉ đang ở giai đoạn đầu, lực lượng còn đang cần mài giũa.

Khi mài giũa xong thì một vòng tiến hóa mới lại bắt đầu.

Hai lực lượng trên tinh cầu này như đã lấy họ làm trung tâm, sinh ra biến hóa diệu kỳ.

Trương lai sẽ hình thành một quy luật mới, mà người sáng tạo chính là họ.

“Vệ Thiên Lý, sau này nếu có vấn đề gì, có thể tới hỏi tôi.” Trước khi đi, Khải đã nói như thế.

Hai người đó có thể đi tới độ cao nào, cậu mới chỉ mong chờ.

+++

“Tra Nhĩ, chơi đủ chưa?” Thiên Lý hơi khom người, tức giận nói với sinh vật to lớn nào đấy đang ghé lên lưng cô.

Tra Nhĩ ôm cổ Thiên Lý, đặt hơn nửa sức nặng cơ thể mình lên người cô, mặt dán bên má cô, đu mạnh.

“Anh cứ thế, tôi đi sao được!” Thiên Lý trở tay véo má anh, uy hiếp, “Có chịu đứng dậy không?”

“Không.” Tra Nhĩ trả lời rất kiên quyết.

Thiên Lý bỗng nheo mắt lại, linh khí chuyển động.

Ầm một tiếng, Tra Nhĩ bị đá ra ngoài mấy mét.

Ừm, quả nhiên linh khí có thể dùng như vậy.

Tra Nhĩ dính mấy cái lá cây chạy về, túm chặt góc áo Thiên Lý, mặt đầy oán niệm.

Thiên Lý bơ đẹp, nói: “Trời tối rồi, chúng ta mau vào thành thôi, sau đó đi tiếp, anh sẵn sàng chưa?”

Mặt mày Tra Nhĩ tươi hẳn lên, giơ tay lên trước mặt Thiên Lý, khoe cơ bắp của mình.

Thiên Lý cười thầm, ôm lấy cánh tay hắn.

Có hẳn ở đây, thật tốt.

Hai người về chỗ trọ tạm thời của Thiên Lý ở 17D20.

Nghỉ ngơi một ngày, cô copy lại Thăm Dò, ngoài ý muốn phát hiện có thêm một bản đồ mới, địa điểm ở vùng trục hóa cách phía bắc 15D07 hơn 10km, trên đó đánh dấu sao sáu cánh, hình thoi và vài hình động thực vật khác.

Thiên Lý nghĩ, nếu có cơ hội, có lẽ nên đi xem, dấu sao cô và Tra Nhĩ có thể đi lại thoải mái ở vùng trục hóa.

Copy xong, Thiên Lý lại lấy ma thực mình mang từ Âm vực ra, suy nghĩ mãi, vẫn quyết định tìm một chỗ nào bí ẩn hơn mới khác. Cô không rõ sau khi khác sẽ xuất hiện tình huống gì, nếu khiến người khác chú ý thì phiền.

Cất kỹ đồ, cô lại đếm lại đồ cần bổ sung, đang lúc đếm thì máy truyền tin reo, là Hoắc Nhĩ Tây - đội trưởng của dong binh đoàn Phi Lãnh.

“Tiểu Lý, cuối cùng em cũng về rồi. Em đi gần 10 ngày, chúng tôi đều rất lo lắng.”

“Đề mọi người phải lo rồi, ngại quá.” Thiên Lý đáp, “Tôi không sao, tôi có đồng bạn bên cạnh mà.”

“Đồng bạn?” Hoắc Nhĩ Tây cười nói, “Vậy là tốt rồi, vốn chúng tôi phải đi ngay bây giờ, song vẫn lo mình em. Tiểu Lý, em định đi đâu tiếp theo thế? Nếu không đi cùng bọn tôi đến thám hiểm thành Ngân Cốt đi?”

“Thành Ngân Cốt?” Thiên Lý nhớ rõ vừa rồi khi tra tọa độ, tọa độ bản đồ trong Thăm Dò ở ngay gần thành Ngân Cốt, cũng là phía bắc 15D07.

Thiên Lý nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn từ chối: “Ngại quá, anh Hoắc Nhĩ Tây, tôi tính đi cùng đồng bạn, e là không thể đồng hành với mọi người được.”

“Vậy sao.” Hoắc Nhĩ Tây hơi thất vọng. Cô bé này có năng lực có một không hai, chỉ cần có cô bé, đoàn đội gần như không có nguy cơ bị trục hóa. Anh vô cùng hi vọng có thể lôi cô gia nhập vào đội của mình. Nếu là người trưởng thành, cùng lắm thì lấy hình thức khiêu chiến bằng vũ lực để tranh thủ; nhưng mà đối với một cô bé thì thật sự không thể xuống tay được. Chẳng lẽ bắt cóc sao?

Xem ra không có duyên rồi, Hoắc Nhĩ Tây thăm thò dài.

Sau khi người dong binh đoàn Phi Lãnh rời khỏi, Thiên Lý lại mua một chiếc xe bay ở 17D20, cải tạo dựa theo thiết kế lúc trước, thử nghiệm xong bèn dẫn Tra Nhĩ chạy tới 15D07.

Kể đó, trừ thu thập quy tắc linh mộc ra, cô còn phải suy nghĩ nên đối phó với kẻ địch đang giấu mặt kia thế nào...

--- Trong quá trình đi tới huy hoàng của hiền tri Thiên Lý, không thể thiếu sự tồn tại của một người, đó chính là người quan sát trong truyền thuyết – Thần Khải, một vị thần mà không ai không biết, nhưng cũng không ai biết gì về ngài. Người đời sau này chỉ biết một chút về ngài qua quá trình Thiên Lý trưởng thành... Không một ai biết về thân phận, lai lịch, cũng như thuộc tính dị năng của ngài.

Thần bí, trí tuệ, công chính, ngài hoàn toàn xứng đáng là vị vua bí ẩn, dựng cho Thiên Lý một quỹ đạo đi trên không hoàn mỹ, bao phủ trời đất, tung hoành tám phương...

--- Trích từ << Người quan sát – Thần Khải >>

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Mộng Ảo QL

Thiên Lý và Tra Nhĩ đi về hướng đông, cũng không đi nhanh lắm, dọc đường thu thập quy tắc linh mộc, rảnh thì trực tiếp khắc luôn.

“Đây là gì?” Thiên Lý cầm lấy kiện linh khí nho nhỏ vừa mới khắc thành hình, vuốt ve. Nó có hình giống ký hiệu Ω, có trục đối xứng, trên mặt có hoa văn phức tạp, tuyến vận chuyển của linh khí cũng rất mực kỳ quái.

Nó được khắc từ một loài thực vật tên là Vô Hình, sớ dĩ gọi là Vô Hình, vì năng lực thích nghi của loài này cực mạnh. Chỉ cần không ở vùng cực lạnh hoặc vùng cực nóng, chúng đều sinh tồn được, hơn nữa còn căn cứ vào sự thay đổi về địa chất, khí hậu và hoàn cảnh xung quanh mà thay đổi đặc thù bề

ngoài của mình. Theo công tác thống kê sơ bộ của một nhà sinh vật học, chúng có khoảng 30.000 – 40.000 hình thái, đứng thứ hạng cao nhất, có một không hai trong thế giới tự nhiên.

Thiên Lý đoán tác dụng của nó hẳn liên quan đến hình thái, nhưng cụ thể sẽ sinh ra biến hóa gì thì còn phải thí nghiệm.

Cô cầm chặt linh khí, thử dùng linh khí của mình kích phát. Trước kia không có dị năng, không thể khống chế linh khí, nên có rất nhiều món linh khí không thể sử dụng được, nay không biết có khác đi không?

Theo linh khí được đưa vào, linh khí trên tay dần sinh ra biến hóa, từng chút năng lượng chuyển động, dần quần đến gần một đóa hoa màu đỏ, sau đó linh khí đảo ngược lại, chảy vào người Thiên Lý...

Đến lúc dao động năng lượng ngừng lại, Thiên Lý lập tức dùng cảm giác theo dõi biến hóa của cơ thể. Nhưng lạ một điều là cô không hề phát hiện là bất cứ dị trạng nào, trên người chỉ tản ra hương hoa nhẹ nhàng.

Tra Nhĩ ngồi xổm bên cạnh, bỗng thò tay cầm một lọn tóc của cô lên tò mò nhìn.

Lông Thiên Lý gọn sóng, quét hình của mình vào trong máy tính, tỉ mỉ phân biệt và so sánh với số liệu tương ứng trong máy tính, mới biết hóa ra mái tóc đen nhánh, con ngươi và cả móng tay của cô đều biến thành màu đỏ.

Cô đưa linh khí cho Tra Nhĩ, để hắn thử.

Tra Nhĩ cầm lấy linh khí, kích phát dị năng với một gốc cây nhỏ. Một lát sau, tóc, con ngươi và móng tay hắn biến thành màu lục, nhưng không phải là màu lục nhạt của gốc cây nhỏ đó, mà là màu lục đậm tối tăm.

Thì ra là thế, tác dụng của linh khí này là chuyển đổi – có thể thay đổi một ít đặc thù của đối tượng thành của mình. Phần lớn thực vật đều khá ôn hòa, không gây ảnh hưởng mấy đến cơ thể con người. Không biết nếu đổi đối tượng thành động vật hoặc nhân loại sẽ tạo thành hiệu quả gì.

Thiên Lý chuyển hướng sang Tra Nhĩ, nhưng chỉ hay giây sau đã lắc đầu. Tra Nhĩ đầy người đều là ma khí, chuyển đổi lấy lực lượng trên người hắn, chẳng phải là tự đi chịu tội sao?

Thiên Lý nghĩ nghĩ, để Tra Nhĩ hỗ trợ bắt mấy con vật sống nhỏ nhỏ về, tiếp tục nghiên cứu cái linh khí này, không biết loại chuyển đổi này kéo dài bao lâu, có cách nào giải trừ ngay lập tức không?

Cô thử đảo ngược linh khí lại, tiếp cận đóa hoa kia lần nữa, nhưng không có bất cứ hiệu quả gì. Vuốt vuốt một lúc, lại bỗng thu linh khí về cơ thể mình, năng lượng dao động, thế mà thật sự khôi phục như ban đầu.

Ra vậy, chỉ cần lặp lại thao tác là có thể giải trừ trạng thái chuyển đổi.

Đúng lúc này, Tra Nhĩ cầm hai con vật nhỏ chạy tới.

Một con thỏ, một con heo rừng – không thể không nói, Tra Nhĩ vẫn rất chung tình với heo rừng...

Thiên Lý ôm con thỏ, do dự một lúc, vẫn hướng linh khí về phía nó.

Tra Nhĩ ngo ngác nhìn Thiên Lý, miệng cũng quên khép lại.

Lông mi và tóc của Thiên Lý đều biến thành màu trắng, con ngươi dần trở thành màu rượu đỏ. Một luồng năng lượng bám vào hai tai, kéo dài chúng ra thành một đôi tai thỏ hơi lóe sáng. Tay chân cũng bị năng lượng bám vào, như thể đeo vuốt lông thỏ hơi mờ vậy.

Thiên Lý ném thỏ vào lòng Tra Nhĩ, bật dậy, thỏ một hơi thật dài, chân phải giẫm một cái, cả người nhảy cao lên bảy tám mét. Gió nhẹ phất qua, tóc dài bay lên.

Nhẹ nhàng đáp xuống đất, cô quay người đối mặt với Tra Nhĩ, cười nói: “Tra Nhĩ, thấy tôi nhảy cao không?”

Về mặt Thiên Lý sinh động, nụ cười nở rộ như hoa, kết hợp với ngoại hình của cô lúc này, như một tinh linh thỏ dưới ánh dương rực rỡ.

Ánh mắt Tra Nhĩ lóe lên, bóng chớp một cái, đã ôm Thiên Lý vào lòng.

Thiên Lý vỗ vỗ lưng hắn, vui vẻ nói: “Linh khí này thật mạnh, có thể phục chế cả một phần năng lực của sinh vật.”

Tra Nhĩ thò tay đụng đụng vào tai thỏ của cô, ngón tay trực tiếp xuyên qua nó. Tai thỏ được cấu thành từ năng lượng, không phải thực thể.

Thiên Lý đoán đại khái, ngoại trừ thay đổi thành màu sắc của đối tượng, linh khí này còn có thể lấy hình thức bám năng lượng để thay đổi hình dạng. Chỉ cần không phải sinh vật đặc biệt nguy hiểm như những loài có độc hoặc bị trục hóa, thì có thể phục chế một vài năng lực của chúng.

Thật sự là quá mạnh!

Thiên Lý không ngờ có thể sở hữu một kiện linh khí như vậy, song không biết mỗi lần sử dụng có thể kéo dài bao lâu.

Mấy ngày kể đó, Thiên Lý vẫn luôn nghiên cứu cái linh khí này. Cô phát hiện nếu chuyển đổi với thực vật, có thể giữ nguyên trạng thái đó đến khi mình chủ động giải trừ. Nếu là động vật, thời gian duy trì khoảng từ 10 phút đến 3 tiếng, động vật càng cao cấp, thời gian càng ngắn. Như con thỏ lần trước, ít nhất có thể giữ được hơn 2 tiếng.

Thiên Lý đặt tên cho linh khí là Mộng Ảo QL, trước mắt đây là linh khí thứ tư lấy QL làm hậu tố (ba thứ còn lại Khí Cơ Châm, hồ lô Tịnh Mạc và Trí Châu).

Cô dùng Mộng Ảo thay đổi màu tóc và màu mắt của cô và Tra Nhĩ, chọn màu vàng tương đối phổ biến. Bởi thế có thể dễ dàng che giấu thân phận của mình hơn, dù e là ở khu Nam chẳng có mấy ai biết cô. Nhưng tổ hợp cô và Tra Nhĩ, chỉ cần đi vào đám đông, rất khó để không bị chú ý, nên có thêm mấy màu sắc tự vệ là rất cần thiết.

Dọc đường, họ cố gắng tránh người lạ. Được hơn nửa tháng, cuối cùng cũng tới 15D07. Hai người tiến vào thành nhỏ này bổ sung vật tư, xung quanh đều là dong binh, họ vào cũng không khiến mấy ai chú ý.

Thiên Lý nay đã cao hơn, lại mặc áo choàng, nếu không để ý kỹ, rất khó đoán ra tuổi của cô. Mà Tra Nhĩ, thu sát khí lại, thần sắc cử chỉ không khác gì người thường, chỉ cần không chọc giận hắn, hắn chỉ là một sinh vật hình người vô hại.

Hai người chọn một khách sạn đặt chân, vừa gọi thức ăn nhanh lấp đầy bụng, đã nghe thấy bên ngoài xuất hiện bạo động.

Tra Nhĩ ghé vào cửa sổ nhìn, mà Thiên Lý thì không nhúc nhích, cảm giác bao trùm mấy nghìn mét xung quanh.

“Mau mau, có người phát hiện mỏ khoáng!” Một dong binh kích động hô lớn.

“Gi cơ? Mỏ khoáng?”

“Thật sao? Ai phát hiện vậy?”

“Là dong binh đoàn Ngân Giới.”

“Không đúng, là dong binh đoàn Thiết Tê.”

“Không biết thì đừng có nói lung tung, rõ ràng là dong binh đoàn Huyết Kiếm.”

“Đừng cãi cò nữa, còn chưa được kết luận đâu! Mấy người không biết ba dong binh đoàn lớn đang bàn bạc ở gần đó à?”

“Cái gì? Mau đi xem đi!”

Phía dưới âm ỉ, phần lớn dong binh đều chạy tới thành Ngân Cốt.

Trước khi đi, Thiên Lý đã điều tra, gần 15D07 quả thật có tài nguyên khoáng sản rất phong phú, có mấy mỏ khoáng đã bị khai thác gần hết, nhưng rất nhiều người vẫn chưa buông tha cho việc tìm tòi. Chính phủ đã quy định rõ ràng trên văn bản, chỉ cần phát hiện mỏ khoáng ở đất hoang và không tổn hại thảm thực vật, người phát hiện có quyền khai thác, chia lợi ích 50 – 50 với quản lý địa phương.

15D07 ở vùng biên giới, có địa hình kỳ lạ, trung tâm là nham thạch tự nhiên, xung quanh bao bọc cây rừng, ngăn cách với vùng trọc hóa.

Đa số mỏ khoáng nằm ngay dưới tầng nham thạch, dù khai thác cũng sẽ không phá hủy thảm thực vật.

Chẳng trách các dong binh lại kích động như vậy, một mỏ khoáng không chỉ đại biểu cho tài phú, mà còn thể hiện quyền thế và tượng trưng cho vinh dự.

Thiên Lý không hứng thú với việc tranh đoạt quyền lợi, nhưng có phần tò mò về mỏ khoáng mới phát hiện này. Sở dĩ cô đi tới thành Ngân Cốt, cũng là theo nhắc nhở trên bản đồ trong Thăm Dò. Chẳng lẽ nhắc nhở đó liên quan tới mỏ khoáng sao?

Hình như không đúng lắm, mỏ khoáng đó rõ ràng ở vùng có linh khí, mà vị trí biểu thị trên bản đồ lại ở vùng trọc hóa.

Bất kể thế nào, đi xem cũng không sao.

Lúc này, gần thành Ngân Cốt, có ba đoàn đội, tổng cộng chừng hơn trăm người đang giăng co, không khí giương cung bạt kiếm.

Xung quanh là mấy trăm dong binh tới xem náo nhiệt, xì xào bàn tán với nhau, lại không ai dám lớn tiếng huyên náo.

Thiên Lý và Tra Nhĩ ngồi xếp bằng trên núi đá cách đó không xa, yên lặng chú ý tình hình bên dưới.

Thả cảm giác ra, Thiên Lý thăm tách mỏ khoáng trong lòng đất. Mỏ khoáng đó chạy dài xuống tận 700 – 800m sâu ở dưới, là một mỏ kim loại có phẩm chất tốt hiếm có, giá trị rất cao, trữ lượng không thấp, chẳng trách khiến tất cả tranh đoạt.

Thiên Lý tra bản đồ, nơi đây cách khu vực hiển thị trên bản đồ khoảng 40 – 50 dặm về phía đông bắc, mà mỏ khoáng lại kéo dài về hướng tây, hiển nhiên không có liên quan gì.

Cô nhìn một lúc, cảm thấy không thú vị, đứng lên định mang Tra Nhĩ rời đi.

Đúng lúc này, trên không vang lên một tiếng kêu chói tai, phạm vi truyền sóng âm cực lớn, tất cả dong binh quanh đó đều đau đớn bịt chặt tai.

Tra Nhĩ nhanh chóng đưa tay che tai Thiên Lý đi, đồng thời lặng lẽ đưa tất cả xung quanh vào lĩnh vực.

Đôi cánh khổng lồ dài như mây đen, che đi cả nửa bầu trời. Tiếng kêu xuyên thủng không trung, cất cánh theo gió, uy thế lấn liệt dọa mất hồn lạc vía.

Đây là vua của loài chim – Ưng Rồng, có dị năng hệ gió, tốc độ, lực lượng và thị giác đều vượt xa sinh vật bình thường.

Nó không chỉ ăn thịt tươi, còn thích các khoáng thạch năng lượng.

Gần 15D07 chưa từng xuất hiện ưng rồng, con này hẳn vừa bay ngang qua, thị giác siêu cường để nó nhanh chóng phát hiện ra mỏ khoáng mới được khai thác một góc kia, nên cao giọng kêu thông báo cho tất cả.

Các dong binh hoảng sợ, rối rít tháo chạy, ngay cả ba dong binh đoàn đang giằng co kia cũng tạm thời buông tha việc tranh cướp mỏ khoáng, đều tự chạy trốn.

Thực lực của ưng rồng tương đương với một cường giả lĩnh vực, bất kể sức tấn công hay lực phòng ngự cũng không phải dị năng giả bình thường có thể chống lại. Hơn nữa nó còn là sinh vật cấp cao có trí lực nhất định, bình thường rất ít khi chủ động công kích nhân loại, trừ phi có người muốn tranh cướp lãnh địa và đồ ăn của nó.

Hiện tại, may mắn duy nhất là, đó không phải là một con ưng rồng bị trục hóa, nếu không mấy trăm người ở đây đã thương vong hơn phân nửa. Một khi ưng rồng triển khai toàn bộ chiến lực, đao gió bao phủ cả nghìn mét, thêm công kích bằng sóng âm cường độ cao, có đủ khả năng để giết sạch toàn bộ ở đây.

Đương nhiên, Tra Nhĩ và Thiên Lý là ngoại lệ, họ, một người là cường giả lĩnh vực, một người không có dị năng, ảnh hưởng của sóng âm đối với họ cực yếu.

Ưng rồng lượn trên không vài vòng, thấy bầy người tản đi, mới từ từ đáp xuống trên mỏ khoáng.

Một phần mỏ khoáng bị đào ra kia chỉ cách mặt đất có vài mét, ưng rồng phá vỡ mặt đất, một lớp quặng xen lẫn đất đá liền hiện ra. Cào mấy móng, móc ra một tảng dày, nhưng phần lớn mỏ đều ẩn sâu trong lòng đất, ưng rồng chỉ thu được chút ít gần mặt đất này.

Hình như nó cũng phát hiện điều đó, không ngừng đập cánh vòng quanh, vuốt sắc mạnh mẽ cào ra một đồng khe dài hẹp trên mặt đất.

Thiên Lý “thấy”, khá thú vị, muốn biết nó định làm gì tiếp theo. Định lấy chút khoáng thạch kia rồi rời đi, hay là nghĩ cách phá tảng đất đây?

+++

Lời tác giả:

Dị năng của Khải không phải tiên tri, mà là số liệu hóa vạn vật, thông qua nhìn, nghe, ngửi, v.v... mà đạt được số liệu chuẩn xác, tính ra quy luật phát triển của nó. Quan trọng hơn, cậu ấy có thể khống chế thể giới số liệu: chỉ cần cậu ấy muốn, cậu ấy có thể mô phỏng vạn vật của thể giới thực, sáng tạo ra một thể giới số liệu cực chân thật. Trí não và internet của chính phủ, cậu ấy đều có thể khống chế. Cậu ấy muốn giám sát, điều khiển ai, làm giả tư liệu của ai, biết tin tức của ai đều dễ như trở bàn tay.

Tất cả đều phải may mắn khi cậu không có tình cảm và dục vọng, nếu không thể giới này sẽ bị mình cậu khống chế. Trở thành người quan sát là số mệnh của cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Ưng rồng

Ưng rồng không e dè gì mà phá hoại mặt đất, dường như nhận ra không có tác dụng lớn, bèn dừng lại nhìn xung quanh. Thị lực của nó vô cùng tốt, dễ dàng phát hiện ra nhóm dị năng giả đang trốn tránh ở phía xa.

Nó gáy một tiếng thật dài, giương đôi cánh khổng lồ ra, một cơn gió xoáy lấy nó làm trung tâm nhanh chóng mở rộng ra bốn phía, đất đá tung bay, một làn sóng cát bụi cuộn cuộn bốc lên, dần hình thành một vòng tròn có đường kính hơn nghìn mét. Bên rìa vòng tròn chất đầy đất đá, như xây lên một bức tường phòng ngự.

Rất hiển nhiên, ung rỗng đã coi khu vực này làm lãnh địa của mình, không cho phép bất kỳ ai bước vào.

Làm xong những điều này, ung rỗng vỗ cánh, uy phong lẫm liệt bay lên, rất nhanh đã biến mất ở phía chân trời, ngay cả khối quặng kim loại lúc trước nó đào được cũng không đem đi.

Nhóm dị năng giả xung quanh đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn vòng tròn lớn kia, nhất thời im lặng.

Họ bàn bạc một phen, không biết đã thỏa thuận được gì mà đều giải tán hết. Không ai động vào những thứ trong vòng tròn, một khi chộc giận ung rỗng, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Lúc này sắc trời đã tối, dù muốn khai thác cũng đã chẳng phải lúc.

Thiên Lý và Tra Nhĩ xem kịch hay xong thì cũng về khách sạn ở 15D07.

Một đêm yên tĩnh.

Hôm sau, vừa tờ mờ sáng đã nghe thấy tiếng huyền ảo ở bên ngoài.

Thiên Lý và Tra Nhĩ rửa mặt xong, thu dọn đồ đạc, cũng không theo mọi người đến mỏ khoáng mà ngồi xe bay đi thành Ngân Cốt.

Thành Ngân Cốt và mỏ khoáng ở cùng một hướng, khi xe bay đi ngang qua gần mỏ khoáng, bỗng nghe thấy tiếng vang ầm ầm. Theo tiếng gáy của ung rỗng, trên không trung của mỏ khoáng bụi mù mịt.

Thiên Lý dừng xe bay lại, dùng cảm giác điều tra, kết quả kinh ngạc phát hiện, chỗ mỏ khoáng xuất hiện 3 con thú trực hóa. Ung rỗng đang không ngừng khiêu khích chúng nó, hai bên một trên một xuống, không ngừng chiến đấu.

Ba con thú trực hóa giận dữ không thôi, phá núi mở đá, mặt đất bị chúng nó phá gồ ghề, gió lốc quét bốn phía, cát bụi che khuất cả bầu trời.

Những dong binh tụ tập ở phía xa nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, hoàn toàn không ngờ ung rỗng lại dẫn ba con thú trực hóa hệ đất đến để phá đất khai khoáng giúp nó, con vật này quá yêu nghiệt! Cách khai thác mỏ này tuy hơi bạo lực, nhưng vô cùng hiệu quả, hơn nữa không cần lo bị cản trở.

Thiên Lý không nhìn được, cười rộ lên: “Thật thông minh.”

Sinh vật trí tuệ trên thế giới này quả là thần kì, bất luận là thú Nghịch Quang Vô Ảnh hay là tác kẻ Tịch Y, lại thêm ung rỗng vừa mới gặp được, đều là tinh linh tiến hóa của thế giới tự nhiên.

Mỏ khoáng từ từ lộ ra, mặt đất vốn bằng phẳng đã có thêm mấy chục cái hồ to nông sâu khác nhau. Ung rỗng dường như thấy đủ rồi, hét một tiếng cao vút, dao gió sắc bén hợp lại thành gió lốc cực mạnh, nháy mắt đã cắt ba con thú trực hóa thành mấy khối.

Mọi người ở phía xa nhìn thấy, hoảng hồn, không khỏi sinh ra nỗi sợ hãi đối với thực lực của ung rỗng.

Ung rỗng quắp một khối quặng còn đất lên, vỗ cánh bay về tổ của nó. Tốc độ của nó rất nhanh, một lần bay đi bay về cũng chỉ mất mấy chục phút.

Sau hai lần ung rỗng vận chuyển, rốt cuộc mấy dong binh đoàn cũng hành động. Họ đeo mặt nạ, nhân lúc ung rỗng rời đi, nhanh chóng vọt tới trung tâm mỏ khoáng, đổ mấy bình chất lỏng kỳ quái vào giữa tầng khoáng thạch. Chỉ trong chớp lát, một làn khói bốc lên, sau đó lập tức tan đi trong không khí.

Thiên Lý nhíu mày, nhóm người này lại dùng độc để đối phó với ung rỗng?

Ung rỗng bay về, từ từ hạ xuống đất, đôi cánh lớn cuộn lên một dòng khí, dòng khí chứa cả khí độc này nhanh chóng bị ung rỗng hấp thu vào trong cơ thể. Động tác của nó hơi dừng lại, lắc lắc đầu, lại quắp một khối khoáng thạch lên, nhưng vừa bay lên được mấy mét đã rơi xuống đất.

Buồng móng vuốt ra, có thể thấy rõ chỗ vuốt xuất hiện một vết thương có tính ăn mòn đang dần lan ra.

Ung rỗng nổi giận, giương cánh, phát động công kích lạnh thấu xương ra xung quanh.

Nhóm người đó đã sớm chuẩn bị, ba người một tổ, mở ra lá chắn phòng hộ hình quạt, nhanh chóng tiến tới trung tâm mỏ.

Ung rỗng bay lên cách mặt đất tám mét, cất tiếng gáy cao vút, sóng âm rung động, lá chắn phòng hộ của họ lập tức xuất hiện dao động năng lượng run rẩy.

Lúc này, có 10 người chạy lên, quây một vòng xung quanh ung rỗng, thừa dịp nó bay không ổn định, nhanh chóng vung dây thừng năng lượng về phía nó. Đây là vũ khí công nghệ cao có chứa cường độ dòng điện lớn. Ung rỗng bị trói chặt, lập tức rơi âm xuống đất.

Nó lớn tiếng rít gào, ánh sáng năng lượng lập lòe quanh mình nó, không ngừng ngăn cản cảm giác nóng bỏng và tê liệt do dòng điện tạo thành.

Dao gió càn quét xung quanh, nhưng vì cơ thể bị trói chặt, nên những đòn đánh trả hoàn toàn không hữu hiệu.

“Mọi người chú ý phối hợp, con này sắp không chống cự được nữa rồi.”

“Cẩn thận dao gió của nó, luân phiên sử dụng lá chắn phòng hộ, không được để xuất hiện kẽ hở.”

“Ai tấn công được bao nhiêu thì tấn công hết đi, con này dai sức quá, không dễ khổng chế chút nào.”

“Không thành vấn đề, chúng tôi đều giúp!”

Những dong binh xem náo nhiệt xung quanh rồi rút tụt lại, đủ loại công kích tập trung phóng về ung rỗng. Ung rỗng đánh lui được một đợt thì lại tới một đợt khác, cắt đứt mấy sợi dây năng lượng thì lại có mấy sợi khác được ném ra. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, như một con thú bị nhốt lại không thể thoát ra, sắp kiệt sức.

“Tra Nhĩ.” Thiên Lý ở cách đó không xa bỗng lên tiếng.

Tra Nhĩ hiểu ý, mở lĩnh vực, nháy mắt đã áp chế công kích của gần một ngàn người, dao động năng lượng của họ trở nên vô cùng chậm chạp.

Tất cả đều lộ vẻ sợ hãi, chỉ có thể không ngừng tăng tốc độ thu phóng năng lượng.

Tra Nhĩ hừ một tiếng, thờ ơ nhìn những dong binh đang phí công vùng vẫy. Nếu không phải cách quá xa, dựa vào lực công kích của hắn, lá chắn phòng hộ của những người này chẳng có tác dụng gì.

Mà lúc này, tình huống của ung rỗng lại vô cùng không ổn, động tác của nó chậm lại, công kích cũng trở nên trì trệ.

Thiên Lý không định giết người, chỉ muốn cứu con ung rỗng này.

Nhưng ung rỗng bị trói chặt, không trốn thoát được.

Cô nghĩ nghĩ, lấy Mộng Áo ra, sử dụng chuyển đổi với ung rỗng.

Trong chốc lát, năng lượng quán quanh đôi tay của Thiên Lý, tạo thành một đôi cánh ánh sáng to lớn, cơ thể cũng bị năng lượng bao trùm, dần dần hóa thành một con ung rỗng màu trắng.

Đẳng cấp của ung rỗng rất cao, Thiên Lý đoán cô chỉ có thể duy trì hình thái này trong tối đa là 7-8 phút. Cô không dám trì hoãn, giương cánh bay lên trời, một luồng hào quang xinh đẹp xẹt qua, bay đến trên ung rỗng.

Tất cả ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một con “ung rỗng” toàn thân tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt dừng trên không. Đôi cánh ánh sáng duỗi ra, mấy lưỡi dao gió sắc bén vùng xoáy, cắt đứt những sợi dây năng lượng đang trói ung rỗng.

Ung rỗng được tự do, hét một tiếng cao vút, giương cánh bay lên.

Thiên Lý thấy mục đích đã đạt được, lập tức rời khỏi hiện trường, bay vào sâu trong rừng rậm phía đông.

Ung rỗng thấy vậy, cũng lao đảo theo sát.

Tra Nhĩ đưa tay bấm một cái trên không, nhóm người đang bị áp chế cùng lùi ra sau mấy bước, miệng học máu tươi.

Thiên Lý tìm một khu đất trống hạ xuống, sau lưng vang lên tiếng gió ầm ầm, ung rỗng cũng hạ xuống bên cạnh cô.

Nó giang rộng cánh, không để ý đến độc tố và vết thương trên người, biểu hiện vô cùng hưng phấn.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, thời gian chuyển đổi trên người Thiên Lý đã kết thúc, cô biến trở về dáng vẻ vốn có, ngay cả mái tóc vàng nguy trang trước đó cũng biến mất.

Hai mắt Ung rỗng lập tức trợn trừng, mỏ chim mở ra, lông chim trên người dựng đứng lên, trên mặt chim lại lộ ra biểu tình kinh sợ vô cùng khoa trương.

Thiên Lý cũng không để ý, chỉ cảm thấy ung rỗng không có ác ý, cô lấy linh khí Từ Ô* từ trong túi ra nói với ung rỗng: “Nâng vuốt lên, tao thử xem có thể giúp mày giải độc hay không.”

(*) Từ Ô: xuất hiện ở chương 81: Từ Ô của trang 66

Ung rỗng vô thức nâng một vuốt lên, Thiên Lý ngồi xổm xuống, đưa linh khí vào Từ Ô, sau đó để gần vào vuốt nó.

Ung rỗng cúi đầu, nhìn trái nhìn phải trên lưng Thiên Lý, như đang tìm đôi cánh vừa rồi. Đến khi nó phát hiện quả thực không có, thì lông chim toàn thân lập tức rũ xuống, trông như kiểu thất tình.

“Được rồi, độc tố đã được rửa sạch, sau này cẩn thận một chút, đừng tùy tiện trêu chọc con người nữa.” Thiên Lý từ từ đứng dậy, cười nói với nó.

Con ung rỗng này nhìn rất uy mãnh, thực ra lòng dạ rất thuần lương, dù bị con người đẩy vào đường cùng, cũng không đại khai sát giới. Nếu như mọi người đường đường chính chính tranh đấu với nó, dù bại vong thì Thiên Lý cũng sẽ không tùy tiện nhúng tay vào. Nhưng họ lại hạ độc, hơn nữa còn sử dụng vũ khí có lực sát thương mạnh, hoàn toàn muốn dồn nó vào chỗ chết.

Một sinh vật tiến hóa thành sinh mệnh trí tuệ cũng không dễ dàng, dù tiến hóa rồi, con người cũng sẽ không coi chúng thành chủng tộc ngang hàng.

Ứng rỗng nâng vuốt tò mò nhìn, sức khôi phục của nó rất mạnh, dù không có Thiên Lý thì chút độc bình thường này cũng không độc chết nó được. Song lông vũ trên người nó rơi rụng khá nhiều, trông hơi thê thảm.

Đúng lúc này, ứng rỗng bỗng xòe cánh ra, cảnh giác nhìn về một hướng.

Thiên Lý trấn an: “Không sao, là đồng bạn.”

Nhưng ứng rỗng không hề thả lỏng cảnh giác chút nào, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. Có lẽ nó sẽ không tùy tiện xuống tay với người bình thường, nhưng nếu là sinh vật trọc hóa, thì nó không hề kiêng dè tí nào.

Một bóng đen xuất hiện, Tra Nhĩ đến bên người Thiên Lý.

Ma khí trên người hắn đã ẩn đi, nhưng hơi thở lạnh lẽo có thể lừa được con người, chứ không thể gạt nổi dã thú cấp cao có giác quan nhạy bén.

Ứng rỗng hét một tiếng, giương cánh lên vượt qua người Thiên Lý, đánh ra nhiều lưỡi dao gió về phía Tra Nhĩ.

Tra Nhĩ đứng trước gió, cũng không thấy hắn có động tác gì, ứng rỗng vốn đang ở giữa không trung bỗng rơi xuống, mặt đất dâng lên những dòng khí, nó lơ lửng cách mặt đất hai mét.

“Tra Nhĩ.” Thiên Lý gọi.

Tra Nhĩ bữu môi, thả hạn chế ra, ứng rỗng lại bay lên, kêu gáy lượn vòng trên không trung, khi thì lao xuống dưới, lúc lại bay vút lên cao, như đang tìm cơ hội công kích. Có lẽ là bạn tâm đến Thiên Lý ở bên cạnh, nên nó vẫn không phát động chiêu thức gì lớn.

Thiên Lý tiến lên vài bước, kéo tay Tra Nhĩ, từ tốn nói: “Chúng ta đi thôi.”

Ứng rỗng ngừng gáy, ánh mắt sắc bén nhìn vào hai tay đang nắm chặt của hai người. Động tác vỗ cánh giữa không trung dần chậm lại, cuối cùng đổ xuống một tàng cây.

“Tìm chỗ đường thương đi.” Thiên Lý khoát tay với nó, sau đó kéo Tra Nhĩ đến chỗ đỗ xe bay.

Ứng rỗng nhìn bóng họ, trong mắt phản chiếu dao động của hai loại năng lượng ánh sáng – bóng tối, chúng chuyển động quanh hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, như một chiếc xoắn ốc đen trắng....

Sau một ngày, Thiên Lý và Tra Nhĩ đã đến thành Ngân Cốt. Tuy được gọi là “thành”, nhưng thực chất nó lại là một quần thể di tích tháp được tạo thành từ hơn trăm tòa tháp Ngân Cốt lớn nhỏ khác nhau.

Tháp Ngân Cốt, y như tên gọi, là do xương cốt của các loài sinh vật dựng thành. Những xương cốt này được xử lý đặc thù, vô cùng bền cứng, hơn nữa qua cả trăm ngàn năm cũng không mục rữa.

Khu quần thể di tích tháp này được xây dựng từ hơn trăm năm trước, không ai biết vì sao nó lại được xây dựng, cũng không biết người xây dựng là ai.

Lần đầu khi nó được phát hiện, đã gây ra chấn động cực lớn, vô số nhân viên nghiên cứu khoa học và chuyên gia khảo cổ tập hợp lại, muốn nghiên cứu những tòa tháp xương đó có ý nghĩa đặc biệt gì, nhưng trong tháp lại không hề có gì cả. Xương cốt dùng để xây dựng tòa tháp, trừ được xử lý hơi đặc biệt ra, thì cũng không có gì đáng để chú ý, tất cả đều là xương cốt của những dã thú bình thường.

Tháp Ngân Cốt được rất nhiều dong binh đoàn coi làm cứ điểm, gần đó còn có những khu giao dịch và khu nghỉ ngơi tạm thời. Mỗi một tầng tháp cổ trống đều có thể thuê.

Thiên Lý và Tra Nhĩ đến đó, và thuê tầng 9 của tháp cổ số 27.

Nơi này cách địa điểm hiển thị trên bản đồ không xa, bổ sung vật tư xong là có thể xuất phát đến vùng trọc hóa.

Không biết ở đó sẽ lại gặp được chuyện lạ gì.

+++

Lời tác giả: Bổ sung, Mộng Ảo của Thiên Lý nhìn như rất mạnh, thực ra chỉ có thể ứng phó tình huống bất ngờ mà thôi. Đối tượng chuyển đổi của nó có đẳng cấp càng cao thì thời gian duy trì càng ngắn, hơn nữa theo cường độ năng lượng được sử dụng, thời gian cũng sẽ ngắn dần. Ví dụ như ứng rỗng, Thiên Lý chỉ có thể đánh ra một chiêu là tối đa, tiếp tục tấn công nữa sẽ lập tức chuyển về trạng thái bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Thế giới ảo Phá Vỡ (1)

“Boss, vì sao không để đội trưởng ở lại đoạt mỏ khoáng ạ?” Đồ Lâm hỏi, “Ứng rồng đã bị thương, chắc sẽ không tới nữa đâu.”

La Thành nhìn quần thể đá trước mặt, lạnh nhạt trả lời: “Cậu thật sự nghĩ rằng ứng rồng sẽ không tới nữa sao? Ứng rồng rất thông minh, sẽ không tùy tiện đối địch với loài người; nhưng điều này không có nghĩa là chúng nó không biết giận. Hành động trước đó của nhóm Đặc Duy quá lỗ mãng: dùng độc và chiến thuật biến người để vây giết nó. Thành công thì chẳng sao, đằng này chẳng những thất bại, còn dẫn tới một con ứng rồng nữa.”

“Nói đến con ứng rồng nọ.” Cát Ân ở cạnh chen lời, “Trông thì có vẻ là hệ ánh sáng, nhưng nó lại sử dụng công kích gió. Chẳng lẽ là ứng rồng song hệ?”

“Đừng bàn chuyện song hệ song hung gì vội, dù sao một con ứng rồng đã quá sức rồi, nếu hai con cùng tấn công, e là 15D07 cũng không giữ nổi được nữa.” La Thành quay đầu nhìn xung quanh, thì thào.

“Chẳng lẽ đó là nguyên nhân boss xuất hiện lúc này sao?” Đồ Lâm nói tiếp, “Không định tham dự hành động ứng phó ứng rồng lần này nữa ạ?”

La Thành đang định trả lời, bỗng thấy đồng bạn đi trước dò đường phát tín hiệu, ba người lập tức ngừng trò chuyện, chạy nhanh về phía trước.

“Chiêm Sâm, phát hiện được gì?” La Thành hỏi.

Chiêm Sâm nửa ngồi trên đất, chỉ vào dấu chân trên đó, nói: “Vừa rồi có người đi qua chỗ này, một lớn một nhỏ, có hai người.”

“Hai người? Có gì kì lạ sao?”

“Vừa rồi tôi đi theo dấu chân của họ, phát hiện họ đã xâm nhập hang Nhai Bích.”

“Hang Nhai Bích?” Đồ Lâm sững sờ, trầm ngâm, “Họ vào đó làm gì? Nơi đó ngoại trừ đường thông từ trong ra ngoài ở khắp phía, thì có gì nữa đâu.”

“Chắc họ cũng đang tìm kiếm thành Vô Tương thất lạc.” La Thành buồn bã nói.

Cát Ân cười cười: “Vậy họ phải thất vọng rồi, bao nhiêu người vào hang Nhai Bích tìm kiếm cửa vào đều quay lại tay trắng, chắc chắn họ cũng không phải ngoại lệ.”

Chiêm Sâm trầm mặc một lúc, nói: “Hai người này đi theo tuyến đường đã vạch sẵn.”

“Có ý gì?”

“Hoàn cảnh của quần thể đá khá phức tạp, ai vào lần đầu cũng đều không thể dễ dàng tìm ra con đường này được, nên tôi cảm thấy rất có khả năng là họ đã chuẩn bị kĩ càng rồi mới đến.”

La Thành nghĩ nghĩ, cảm thấy khá logic, gật đầu tán thành: “Được, vậy chúng ta theo sau nhìn thử. Nếu thật sự phát hiện được thành Vô Tương cũng không uổng công chuyến này.”

Mấy trăm năm trước, thành Vô Tương đột nhiên biến mất không còn tăm hơi chỉ sau một đêm. Mọi người đều suy đoán, rất có thể đã có mười mấy cường giả dị năng hệ đất hợp sức mai táng nó, và để lại một quần thể đá lộn xộn chôn chôn.

Năm ấy, khi trọc khí vừa ăn mòn tới biên giới thành Vô Tương, người trong thành đã rút lui từ sớm, vật tư quan trọng cũng mang đi hết cả, thứ để lại cũng chỉ là một tòa thành trống. Vốn chẳng có gì đáng giá để chú ý, nhưng trong thành Vô Tương còn một “thế giới ảo Phá Vỡ” có một không hai được hai cường giả lĩnh vực phối hợp với hàng trăm nhà khoa học thiết kế và kiến tạo, dùng trợ giúp tăng năng lực khống chế cho dị năng giả; chỉ có dị năng giả từ trung cấp trở lên mới được phép vào, hơn nữa phải đảm bảo giữ bí mật về tất cả tư liệu. Đến tận hôm nay, vẫn chẳng ai biết thứ được gọi là “thế giới ảo Phá Vỡ” có bề ngoài như thế nào.

Nghe đồn, thế giới ảo Phá Vỡ sở hữu vô số tinh thạch năng lượng và phương pháp phá phá chướng ngại tâm lý. Từng có cường giả hệ đất định vào đó bằng cách chui xuống đất rồi ngoi lên, nhưng chỉ cần tiến vào quần thể đá, dị năng sẽ lập tức bị hạn chế. Đừng nói là chui từ dưới đất lên, ngay cả di chuyển đồng vật cản đường là những tảng đá lớn này cũng khó mà làm được. Dưới đất, chắc chắn tồn tại vật phẩm ức chế dị năng.

Đây cũng là nguyên nhân mà mọi người tin tưởng vào sự tồn tại của thành Vô Tương, và chưa bao giờ buông bỏ việc tìm kiếm nó.

Bốn người lần theo dấu chân vào hang Nhai Bích.

“Họ tiến vào ngách hang thấp nhất.” Chiêm Sâm nghiêng người tìm trên vách đá, cuối cùng cũng thấy dấu vết ở một cái hang ngay trước.

Cái hang này cũng không khác những hang còn lại là bao, đường trong hang khúc khuỷu quanh co đan với nhau, họ đã từng đi qua rất nhiều lần.

“Ồ?” Chiêm Sâm dừng lại trước một vách đá, nói với đồng bạn, “Dấu vết của họ biến mất ở chỗ này.”

La Thành quan sát xung quanh, cau mày nói: “Nhưng đây là ngõ cụt mà.” Hang không sâu quá 5m, vừa nhìn đã rõ ngay.

Cát Ân tiến lên gõ vài cái, cũng không phát hiện dị trạng gì.

Chiêm Sâm cúi đầu xem xét, sau đó ngồi xổm xuống, chậm rãi sờ soạng theo vách hang.

Chưa được một lúc, họ đã nghe thấy một tiếng vang rầm rắc rất nhỏ, mặt đất bỗng nứt ra, tạo thành một khe lớn, những người còn lại không kịp phản ứng, đồng loạt rơi xuống. Chiêm Sâm kinh hãi, tay nhanh chóng rời khỏi nút cơ quan kia, mặt đất lại khôi phục như cũ trong nháy mắt.

Anh ta vội vàng mở cửa khe ra một lần nữa, hét to vào đó: “La Thành, mọi người vẫn ổn cả chứ?”

“Không sao, dưới này chỉ sâu 7-8m thôi, cậu đừng vội xuống, chờ chúng tôi thăm dò địa hình đã.” Dưới khe truyền đến giọng của La Thành.

Chiêm Sâm yên lòng, lấy đồ ra cố định cơ quan, giữ trạng thái mở sẵn, sau đó dựa vào vách đá chờ đợi.

Trong lòng anh ta hiểu ra, chẳng trách họ đã đi qua nhiều lần như thế mà vẫn không tìm được lối vào, thì ra bởi vì chính cơ quan đã là một tinh thạch năng lượng loại ẩn hình...

+++

Giờ phút này, Thiên Lý và Tra Nhĩ đang trên đường đi tới thế giới ảo Phá Vỡ. Trong đồng phế tích, chỉ có một kiến trúc duy nhất còn giữ lại hoàn hảo, đó chính là Thế giới ảo Phá Vỡ.

Thiên Lý bỗng dừng bước, trong cảm giác xuất hiện bốn dị năng giả, một người đang đứng ở lối vào, còn ba người đi theo sau. Nếu không phải đi theo dấu chân của cô, thì chắc họ cũng là người phát hiện lối vào.

Cô cũng chẳng để ý, có ưu thế bản đồ và cảm giác, muốn tránh mấy người ở trong tòa thành dưới lòng đất với lối đi quanh co lờ mờ như thế này là quá dễ dàng.

Nơi này ngay cả một sinh vật trọc hóa cũng không có, im ắng một cách khác thường. Nơi được đánh dấu trên bản đồ chính là thế giới ảo Phá Vỡ, Thiên Lý dùng cảm giác quét qua, phát hiện nơi này cực kì quái lạ, trên vách tường trong kiến trúc chằng chịt hoa văn nổi lên đến đỉnh, mà trên đỉnh lại đặt một tinh thạch có năng lượng dao động sôi nổi lạ thường, giống như trái tim đang cung cấp năng lượng cho tòa kiến trúc này vậy.

Quá kì lạ, khoáng thạch năng lượng bình thường không thể sử dụng được ở vùng trọc hóa, nhưng khối này lại hoàn toàn khác, không bị trọc khí ảnh hưởng.

Thiên Lý và Tra Nhĩ men theo bậc thang, chậm rãi bước vào thế giới ảo Phá Vỡ, bên trong trống rỗng. Mắt Thiên Lý không nhìn được, nên không thấy gì lạ. Nhưng Tra Nhĩ lại khác, hần nhìn thấy một thế giới gương: khi họ bước vào, đại sảnh hơi sáng lên, trong gương phản chiếu ra hàng ngàn hàng vạn bóng dáng của hần và Thiên Lý, cực kì đồ sộ.

“Tra Nhĩ, sao thế?” Thiên Lý quay lại hỏi Tra Nhĩ đang ngăn người trong đại sảnh.

Tra Nhĩ đuổi mấy bước, thấy Thiên Lý xuyên qua một bức tường gương không có lối, nháy mắt đã biến mất trong đại sảnh.

Trong lòng hần cả kinh, tay sờ lên gương, nhưng nguyên cánh tay lại xuyên qua mà không gặp trở ngại chút nào. Thì ra đây là bức tường ảo, khéo léo ẩn giấu đường đi. “Mất” của Thiên Lý không phải mất thường, nên ảo ảnh không hề có tác dụng với cô, cảm giác của cô vẫn chân thực như cũ.

Hai người tiếp tục đi lên trên, vào đại sảnh thứ hai. Vừa vào, Tra Nhĩ đã sử dụng lĩnh vực, ngay sau đó công kích vào một hướng.

“Tra Nhĩ!” Thiên Lý gọi, “Anh làm gì thế?”

Trong cảm giác của cô, đại sảnh này chẳng có gì khác đại sảnh ban nãy. Nhưng Tra Nhĩ lại thấy có con thú dữ đang tấn công hần, lúc hần phát động công kích, trên gương lại hiện ra quỹ tích vận hành năng lượng.

Tra Nhĩ dừng công kích lại, kì quái nhìn thú dữ cách đó không xa, sau đó nói với Thiên Lý: “Có quái thú.”

“Quái thú ấy à?” Thiên Lý tỉ mỉ cảm giác lại, nói, “Chắc là ảo giác rồi.”

Tra Nhĩ gật đầu, thả lỏng người, nhưng vẫn chưa thu hồi lĩnh vực, bởi vì trong lĩnh vực, hần có thể thấy cảnh vật một cách chân thực, mà sẽ không bị ảo giác mê hoặc một cách dễ dàng.

Tùy ý để năng lượng chạy xung quanh một vòng, Tra Nhĩ nói: “Thiên Lý, gương này có thể biểu hiện quỹ tích vận hành của năng lượng.”

“Gương?” Thiên Lý đến bên vách tường sờ sờ, hỏi, “Trên tường tất cả đều có gương à?”

“Ừ.” Khi trả lời, lại có mấy con thú dữ tấn công hai người. Tra Nhĩ dùng lĩnh vực áp chế, ảo giác ngay tức khắc biến mất trong không gian.

“Chẳng lẽ đây là một phòng huấn luyện đặc biệt?” Cô chưa từng thấy trang bị có thể hiển thị quỹ tích năng lượng, nếu có loại thiết bị như thế tồn tại, dĩ

năng giả ắt có thể nhìn rõ tình huống sử dụng dị năng của mình, từ đó tìm ra cách điều chỉnh phần còn thiếu sót. Đây là biện pháp tốt để huấn luyện lực không chế. Thiên Lý không biết đây là di chỉ thành Vô Tương, đương nhiên cũng không có tư liệu về thế giới ảo Phá Vỡ, nên mới có suy đoán này, nhưng ý nghĩ này cũng gần sát với thực tế.

Cửa lên tầng trên cũng bị che giấu, nhưng chẳng khác gì thùng rỗng kêu to đối với Thiên Lý.

Vừa vào đại sảnh thứ ba, Thiên Lý hơi lảo đảo, người bỗng nặng hơn, hô hấp cũng khó khăn.

Đây là phòng trọng lực, vô cùng may mắn là, trọng lực mới chỉ cao gấp đôi.

Trọng lực này chẳng hề hấn gì với Tra Nhĩ, thấy Thiên Lý khó chịu, hắn ôm lấy cô, cô vội ngăn cản: “Không sao đâu, tôi tự đi được.”

Tra Nhĩ ngưng ngừng thu tay về, hắn rất muốn ôm...

Dọc đường rất thuận lợi, hai người lại đi qua bốn đại sảnh phân xạ công kích, mất thăng bằng sức nổi, sóng âm hỗn loạn, tập trung tinh thần, cuối cùng cũng lên được tầng cao nhất.

Thiên Lý phải khâm phục người thiết kế ra tòa huấn luyện này, đúng là thiên tài. Nếu huấn luyện theo cách này, đảm bảo sẽ có được hàng vạn chiến sĩ tinh anh. Nhưng kì quái là, vì sao cách thức này không được mở rộng? Thậm chí còn chưa từng nghe đồn về nó bao giờ.

Chẳng lẽ vì loại tinh thạch năng lượng này?

Thiên Lý dùng cảm giác quét qua khối tinh thạch khảm trên không kia, trong đầu hiện lên một hình thoi bất quy tắc, dồi dào nguồn năng lượng sống động, khiến cho ta cảm thấy thần bí mà lớn lao.

Ừa? Sao lại cảm thấy kết cấu năng lượng này quen quen nhỉ? Hình như đã thấy ở đâu rồi.

Đang nghĩ, ba người luôn đi theo sau Thiên Lý dừng ở tầng một rất lâu mới tìm được lối lên tầng hai, nhưng ở đó, họ lại gặp phiền toái.

Khác hẳn Thiên Lý và Tra Nhĩ, họ không chỉ thấy ảo giác, thậm chí còn không tài nào nhìn thấy đồng bạn ở cạnh. Khi tấn công ảo giác, họ cũng đang thương tổn lẫn nhau trong vô thức.

Nếu họ không thể thoát khỏi ảo giác kịp thời, sẽ triệt để bị loạn. Ảo giác đáng sợ ở chỗ là, tâm lí càng loạn, càng dễ sa vào hơn. Đây là vùng trọc hóa, dù không bị sinh vật trọc hóa gây thương tích, thì quá nhiều vết thương cũng sẽ tăng tốc độ ăn mòn của trọc khí hơn.

Thiên Lý tìm bàn điều khiển, cẩn thận thăm tách cách vận hành của nó, kết quả phát hiện không thể sử dụng bàn điều khiển, vì không có nguồn năng lượng.

Thì ra tác dụng của tinh thạch chỉ là mô phỏng vạn vật, thực tế vẫn cần trang bị nguồn để điều khiển. Nhưng trang bị đã bị hỏng, dù trong tay cô có trái tim Long Ngự, cũng không thể bổ sung năng lượng cho trang bị phức tạp này trong thời gian ngắn.

Xem ra muốn năng lượng ngưng vận hành, chỉ còn cách lấy khối tinh thạch này xuống. Nhưng lạ, sao người thăm dò lúc trước không lấy nó xuống? Thiên Lý cũng không biết, người đó chỉ lên đến tầng hai đã rời đi. Nhiệm vụ của anh ta chủ yếu là thăm dò, mà không phải mạo hiểm vượt ải. Đương nhiên, nếu tính nguy hiểm khá thấp thì lại là chuyện khác.

+++

Lời tác giả: Phát hiện khối tinh thạch này rất có tác dụng trong tương lai, cho nên không thể thiếu được.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Thế giới ảo Phá Vỡ (2)

Khối tinh thạch này được khảm trong một cái hốc lớn, xung quanh là những đường hoa văn liền nhau như một vòng xoáy vờn quanh.

Thiên Lý điều khiển ván bay đưa Tra Nhĩ và mình cùng bay lên, đưa tay sờ sờ tinh thạch, trong đầu bỗng xuất hiện các quỹ tích năng lượng kỳ quái. Cô vội thu tay lại, nói với Tra Nhĩ: “Tra Nhĩ, anh kiểm tra xem có cảm giác gì không?”

Tra Nhĩ nghe lời, đắm đắm, vỗ vỗ khối tinh thạch, “Lạnh.”

Thiên Lý gật đầu, để Tra Nhĩ lấy giúp khối tinh thạch từ trong hốc ra. Bàn điều khiển đã bị hỏng, hốc khảm đã bị cố định, chỉ có thể dùng bạo lực mạnh mẽ lấy ra.

Theo động tác phá hoại của Tra Nhĩ, những đường hoa văn xung quanh chớp lên.

Nếu có thể, Thiên Lý rất muốn mang tất những thiết kế cấu tạo của tòa kiến trúc này, nhưng dựa vào mình cô, dù có phí hơn nửa năm cũng chưa chắc đã vẽ được hết bản thiết kế của nó. Trừ phi sửa được bản điều khiển, trực tiếp sao lại tư liệu nội bộ. Trước mắt, bất kể lựa chọn nào đều cần rất nhiều thời gian. Nếu không muốn từ bỏ khối tinh thạch hiếm có này, chỉ có thể lựa chọn làm như trên. Phá hoại một tòa kiến trúc vĩ đại như vậy, quả thật là một niềm tiếc nuối.

Àm một tiếng, Tra Nhĩ thuận lợi lấy tinh thạch từ trong hốc ra, cả tòa nhà cao tầng chìm vào bóng tối.

Người ngoài đều đoán sai, thế giới ảo Phá Vỡ không những chỉ tòa kiến trúc này không, mà chỉ cả thành Vô Tương. Ngay khi tinh thạch bị lấy ra, tất cả những ảo ảnh trong thành đều bị giải trừ, những viên tinh thạch năng lượng ẩn hình nhỏ vụn lộ ra diện mục thật sự, chấm những đốm sáng mờ ảo mỹ lệ như sao trời dưới lòng đất tối thăm thẳm.

Mấy trăm năm trước, thành Vô Tương là căn cứ quan trọng của những ảo thuật gia, mỗi ngọn cây cọng cỏ trong thành đều có thể là ảo ảnh, xen lẫn trong thế giới thật, khó phân biệt được hư thực. Nên nhân khẩu ở đây rất thưa thớt, người thường rất khó thích ứng với hoàn cảnh sống nơi đây.

Đến khi trục khí tấn công, chủ thành Vô Tương không muốn phá hủy thế giới ảo do một tay mình tạo ra; mà muốn xây dựng lại một thế giới ảo Phá Vỡ khác thì phải cần vô số nhân lực và vật lực. Trong tình huống các thượng tầng biết được sự tồn tại của khối tinh thạch này, ông không có cơ may nào khác. Cuối cùng, ông lựa chọn mai táng cả tòa thành thị và khối tinh thạch này xuống lòng đất.

Nhóm La Thành vốn đang sa vào ảo ảnh, bị bóng tối bỗng nhiên xuất hiện làm kinh ngạc. Họ lập tức phát hiện tình cảnh của mình, vừa rồi họ lại vì ảo ảnh mà đã thương đồng bạn, may mà không bị tổn thương lớn gì. Dưới tình huống không có điều khiển, họ mới chỉ gặp ảo ảnh cấp thấp nhất mà thôi.

“Nơi này quả là kỳ dị.” Đồ Lâm vừa cảnh giác vừa nhỏ giọng nói.

“Sao ảo ảnh bỗng dưng biến mất?” La Thành hỏi.

Cát Ân nhắm mắt im lặng một lúc, đáp: “Hẳn là hai người kia động tay động chân.”

La Thành gật đầu, đang định nói chuyện, Cát Ân lại nói: “Có người.”

Vừa dứt lời, đã thấy ở lối vào tối om xuất hiện hai bóng vàng. Một cao một thấp, từ từ đi tới. Tóc hai người lóe lên ánh sáng nhàn nhạt trong đêm như dát một lớp vàng, song màu của bóng cao thì hơi mờ, mà màu của bóng thấp lại sáng hơn. Hai đôi mắt màu vàng lạnh nhạt đảo qua họ, sau đó biến mất ở một cửa vào khác.

Bốn người ở lại mãi không phản ứng được, cuối cùng Đồ Lâm mới không nhịn được nói: “Vừa rồi là ảo hay là thật?”

“Chắc là... thật.” Cát Ân do dự trả lời.

“Nếu là thật, vì sao tóc và mắt họ lại phát sáng? Chẳng lẽ họ là yêu quái?”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau.

La Thành nói: “Được rồi, chúng ta về trước đã, chưa rõ tình huống bên trong, lần sau gọi thêm người tới điều tra.”

Những người còn lại gật đầu đồng ý, song khi họ ra khỏi thế giới ảo Phá Vỡ, lại phải thốt lên kinh ngạc: Trong đồng phế tích tan hoang hỗn loạn của tòa thành thị, lại rải rác vô số những viên tinh thạch năng lượng ẩn hình. Đây là một vật phẩm vận chuyển năng lượng do các ảo thuật gia chế tạo, trong hoàn cảnh đặc biệt, có thể che đi dấu vết hoạt động hoặc tạo ra ảo ảnh. Dù phần lớn số đó đều nhỏ và vụn, nhưng thu hết lại cũng được khá khá.

Nhóm La Thành mừng như điên, cuối cùng cũng không uổng công chuyến này. Nhưng họ không biết, báu vật chân chính đã bị Thiên Lý lấy đi.

Tra Nhĩ cũng Thiên Lý nhảy ra khỏi cửa hang, biến mất không còn tăm tích trong ánh mắt kinh dị của Chiêm Sâm đang canh ở ngoài.

Về lại mặt đất, Thiên Lý vừa băng qua quần thể đá, vừa nghĩ về mấy ký hiệu hiển thị trên bản đồ. Một ngôi sao sáu cánh, một hình thoi, và một hình ảnh của loài động thực vật nào đó. Sao sáu cánh có thể đại diện cho di tích thành thị, hình thoi là tinh thạch, vậy động thực vật thì sao? Quanh đây tuyệt nhiên không có một sinh vật trục hóa nào, cũng không phát hiện được thực vật. Theo lý thuyết, có thể được ký hiệu tất không phải là loài bình thường. Nhưng với sức cảm giác của cô cũng không tìm thấy dấu vết nào, chẳng lẽ là ký hiệu sai?

Đáng tiếc, nếu có giải thích bằng chữ thì tốt, giờ hoàn toàn phải dựa vào suy đoán của chính mình, khả năng đã bỏ lỡ một số vật có giá trị.

Nghĩ rồi nghĩ, hai người đã băng qua quần thể đá. Họ không phát hiện, ngay nơi họ vừa đi qua đã rải rác vô số hòn đá lớn nhỏ, trong đó có rất nhiều hòn đá có vết tích thực vật, gần giống hóa thạch vậy. Nhưng đây không phải hóa thạch, mà là một loài thực vật đặc thù cộng sinh với đá – cỏ Nham Tục. Chúng dung hợp với nham thạch, không sợ trục khí, có sức sống cực dồi dào. Dù không có linh khí của thực vật, nhưng chúng có thể sinh ra một từ trường ức chế sử dụng dị năng, đặc biệt là hệ đất, bị ức chế rõ nhất. Chỉ có tiến vào trong thành thị, từ trường này mới yếu bớt đi. Chính bởi sự hiện hữu của nó, thành Vô Tương mới ngủ say nhiều năm trong lòng đất như vậy.

Thiên Lý không biết loài thực vật này nên đã xem nhẹ. Hơn nữa so với những viên tinh thạch ẩn hình vụn thì chúng chẳng đáng giá nhắc tới.

Hai người đi mấy ngày liền về tháp Ngân Cốt, rửa mặt mũi xong, lại nghỉ thêm mấy tiếng.

Đến tối, Thiên Lý vừa dùng cơm, vừa lấy tinh thạch ra nghiên cứu.

Tra Nhĩ thì ngồi bên cạnh cô tò mò nhìn, tay lại không ngừng nhét thịt nướng vào miệng.

Thiên Lý luôn cảm thấy khối tinh thạch này rất quen, trước kia cô nhất định đã thấy nó ở đâu đó, song tạm thời chưa nhớ ra.

Sau khi rời khỏi hốc khám, khối tinh thạch này liền yên lặng, hoàn toàn không có tí dao động năng lượng nào. Thiên Lý nghĩ thầm, không phải chỉ ở hoàn cảnh đặc biệt mới dùng được nó chứ?

Để nghiệm chứng, cô cẩn thận đưa năng lượng của mình vào...

Lúc này, ngoài tháp Ngân Cốt đang có không ít dong binh ngồi thành tốp năm tốp ba quanh đồng lửa cười nói. Bỗng không một dấu hiệu báo trước, một tòa tháp Ngân Cốt u ám bỗng sáng lên, lập tức, mấy trăm tòa tháp Ngân Cốt xung quanh được thắp sáng từng tòa như bóng đèn, khiến đêm tối sáng như ban ngày.

Tất cả kinh ngạc nhìn đồng tháp Ngân Cốt, hoàn toàn không ngờ tháp Ngân Cốt hơn trăm năm chẳng có gì lạ, lại bỗng xuất hiện biến hóa như vậy.

Nhưng làm họ ngạc nhiên không chỉ có thế, khi tất cả những tòa tháp Ngân Cốt đều đã sáng lên, trên đồng xương xám trắng bỗng hiện ra vô số văn tự lít nhá lít nhít, chúng như có sinh mệnh, từ từ di động trên thân tháp.

“Đây, đây là gì?” Một dong binh tròn mắt liú lười nói ra nghi vấn của mọi người.

“Giống kiểu chữ tráng ảnh nào đó, ai lại dùng kỹ thuật tráng ảnh trên xương cốt nhỉ?”

“Không biết ai đã phát động điều kiện hiện chữ, làm sao người đó làm được?”

“Sắp có chuyện hot rồi, những văn tự này nhất định là ghi chép về kỹ thuật trọng yếu của tiền bối.”

“Không ổn! Văn tự đang biến mất!”

“Đây còn là chữ tráng ảnh di động được! Mau tìm người phát động điều kiện, nếu không những tư liệu này sẽ bị lấy hết đi mất.”

“Ai nhớ tòa tháp Ngân Cốt sáng lên đầu tiên là tòa nào không?”

“Hình như là tòa số 27 ở giữa ấy.”

Vô số dong binh chạy tới tòa tháp chỗ Thiên Lý.

Thiên Lý vừa đưa năng lượng vào đã biết là không ổn, khối tinh thạch này cực độ miễn cảm với năng lượng, chỉ vền vẹn chút xíu năng lượng ấy thôi đã kích hoạt nó. Trong chốc lát, tất cả xung quanh đều sáng lên, dù cô không nhìn thấy, nhưng có thể cảm giác được sự lưu động của năng lượng một cách rõ ràng.

Cùng lúc đó, trong đầu xuất hiện các tin tức số liệu, từ tháp Ngân Cốt chuyển vào trong tinh thạch.

Phá đi ảo ảnh, trở về hiện thực.

Thì ra tháp Ngân Cốt cũng bị ảo ảnh che phủ, im lặng đến hơn trăm năm. Nói cách khác, rất có thể nó có liên quan tới thành Vô Tương.

Thiên Lý đã đoán đúng, những văn tự ghi chép trên tháp Ngân Cốt là chương trình thiết kế thế giới ảo Phá Vỡ. Ban đầu cô đã từ bỏ phần tài liệu này, ai ngờ vô tình lại xuất hiện cơ hội, thế giới này luôn tràn ngập những kỳ tích khó tài nào biết trước.

Không biết ai đã để những tư liệu trân quý này xuất hiện trên thế giới với hình thức như thế? Chẳng lẽ chỉ có giải trừ ảo ảnh, mới có thể thu được phần quà? Có lẽ những người xây nên tháp Ngân Cốt này lúc trước, đã ẩn đi một ý sâu xa nào đó.

Nhưng giờ không phải lúc nghĩ mấy thứ này, đồng đạo những dong binh xung quanh đang chạy tới đây, rất nhanh cô sẽ bị tìm ra là người thuê tháp.

Tư liệu truyền vào xong, Thiên Lý nhanh chóng cất tinh thạch đi, thu dọn hành lý, gọi Tra Nhĩ rời đi.

Đường rời tháp đã bị phủ kín, Thiên Lý tính để Tra Nhĩ trực tiếp nhảy từ cửa sổ ra ngoài. Song nơi này cao những hơn 20m, trong vòng mười mấy mét quanh đó không có gì để mượn lực cả, không biết Tra Nhĩ có rơi ổn xuống đất được không.

Tra Nhĩ không thêm đề ý, hần cống Thiên Lý lên, nhắm hai mắt lại, lĩnh vực lặng lẽ mở ra, tất cả những động tĩnh xung quanh đều nằm trong lòng bàn tay hần. Bóng hần chớp lên, như hóa thành ảo ảnh, yên lặng len qua đám đông. Trừ mấy dị năng giả có đẳng cấp khá cao ra, không ai phát giác.

Hai người vọt ra khỏi tháp Ngân Cốt, trực tiếp leo lên xe bay, vội vã đi tới 15D07.

Hôm sau, dị biến của tháp Ngân Cốt quả đã dẫn tới xôn xao lớn. Các dong binh tranh nhau bàn tán: Rốt cuộc những tài liệu đó ghi chép những nội dung gì, ai đã lấy đi, và bằng cách nào?

Đoàn dong binh phụ trách tháp số 27 trực thuộc đoàn Ngân Giới. Theo trí nhớ của họ, đêm đó bỗng nhiên biến mất chỉ có hai người, một cao một thấp, một nam một nữ, đều tóc vàng mắt vàng.

Khi nhóm La Thành trở về, nghe xong, biết ngay hai người đó chính là người họ gặp phải ở thế giới ảo Phá Vỡ. Đáng tiếc lúc đó quá tối, không ai thấy rõ mặt họ. Nhưng đặc điểm ngoại hình của họ cũng không khó tìm.

Ai lại nghĩ tới, trước khi đến 15D07, Thiên Lý và Tra Nhĩ đã đổi tóc vàng mắt vàng thành tóc nâu mắt nâu, như tác kẻ hoa vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Trái tim Phá Vỡ

Thiên Lý và Tra Nhĩ trở lại 15D07, giật mình trước tình huống nơi này, một thành thị vốn trật tự bị tàn phá hơn nửa, như bị một trận gió lốc quét qua.

Thực tế, hai ngày trước, nơi đây quả thật đã bị một trận gió lốc quét qua. Con ung rồng được Thiên Lý cứu kia vì muốn dạy cho con người một bài học, bèn sử dụng gió lốc tập kích tòa thành thị. Tuy lực công kích trên mặt đất của nó không đủ mạnh mẽ; nhưng ở trên không, nó lại là chúa tể chân chính.

Rất may là, thương vong trong lần tập kích này cũng không lớn, bởi ung rồng không tập kích bất ngờ mà có hót cảnh báo trước. Xét về một khía cạnh khác, thì con ung rồng này còn có nhiều tính người hơn cả một số kẻ tự nhận là con người.

Không thể ở 15D07 nữa, Thiên Lý quyết định đến 15D13, đó là một tòa thành thị cỡ trung khá yên ổn.

Trên tay cô còn không ít linh mộc quý hiếm, khối tinh thạch kia cũng cần được nghiên cứu, nên cô cần phải tìm một chỗ đặt chân.

Cô thuê một tòa nhà chức năng nhỏ, tuy khá đắt, nhưng nó lại đầy đủ thiết bị, không chỉ có phòng làm việc rộng rãi, mà còn có phòng giải trí.

Trước tiên, Thiên Lý cất trang bị vào phòng làm việc, sau đó dẫn Tra Nhĩ vào phòng giải trí, gần đây họ luôn đi với, chán hẳn Tra Nhĩ cũng rất buồn bực, nhân lúc rảnh phải thư giãn một lần.

Trung phòng giải trí, Thiên Lý phát hiện một cái khoang trò chơi, cô nhớ tới mình từng chơi đùa ở 3B14 một lần... Từ từ, trò chơi!

Cuối cùng Thiên Lý cũng đã phát hiện, vì sao cô lại thấy khối tinh thạch đó quen đến thế! Bởi vì cô đã từng lấy tên Zero, qua cửa ải ở không gian phụ trong trò chơi Huyền Thiên; trong phần thưởng, có một khối “Trái tim Phá Vỡ”, quỹ tích năng lượng của nó giống hệt khối đang nằm trong tay cô, ngay cả tên cũng liên quan đến nhau.

Cách một khoảng thời gian lâu như vậy rồi, Thiên Lý không chắc mình có nhớ nhầm không, nên cô quyết định vào trò chơi lần nữa để tra.

“Tra Nhĩ, anh muốn chơi trò khác, hay là vào khoang trò chơi chơi thử?” Thiên Lý chỉ chỉ ba chiếc khoang trò chơi trong phòng giải trí, hỏi.

Tra Nhĩ không chút do dự nhảy vào khoang trò chơi, nằm xuống, sau đó vỗ vỗ bên cạnh, hình như muốn Thiên Lý cũng qua nằm cùng.

Thiên Lý cười cười, nói: “Cái này không thể nằm cùng nhau được, mỗi người một khoang, anh tự mày mò trước đi, có gì tôi chỉ cho.”

Nói xong, cô cũng nằm vào một khoang trò chơi khác.

Về mặt Tra Nhĩ tràn đầy thất vọng, học Thiên Lý khởi động khoang trò chơi.

[Hoan nghênh ZERO đăng nhập thế giới ảo.] Vang lên là tiếng nhạc êm tai của hệ thống.

Thiên Lý không để ý, cô tiến thẳng vào Huyền Thiên, hệ thống lại thông báo: [ZERO, chúc mừng ngài đã xếp hạng thứ 75 trong bảng Danh nhân của Huyền Thiên, phần thưởng một Huy chương Danh nhân.]

Hả? Cô mới chơi có một lần thôi mà, sao lại lên bảng Danh nhân rồi? Phải biết rằng, chơi Huyền Thiên, không được mấy chục triệu cũng phải có mấy triệu; top 100 trên bảng Danh nhân cũng không phải dễ chiếm như thế. Cô xem lại ghi chép có liên quan đến ZERO, phát hiện trong thông báo xuất hiện vô số tin tìm kiếm tin tức ZERO, có cầu mua, có tổ đội, có đầu giết, có mời mọc, còn có bài chuyên môn nghiên cứu quá trình tác chiến ở không gian phụ hôm đó... Tần suất xuất hiện vượt qua 10000 lần, là có thể vào bảng Danh nhân.

ZERO là người có level thấp nhất (lvl 10) trong số 100 người trên bảng Danh nhân, cũng là người thần bí nhất.

Thiên Lý lắc đầu, bỏ qua, mở ra ba lô lấy khối “Trái tim Phá Vỡ” kia ra, mặt trên tin tức biểu hiện: [Phá đi ảo ảnh, trở về hiện thực; tình lọc tâm hồn, đập phá hư không.]

Quả nhiên cực giống khối tinh thạch đó, ba vết đầu đều giải thích được, nhưng “đập phá hư không” là có ý gì? Giải thích theo mặt chữ, có thể là một kỹ năng dịch chuyển không gian nào đó. Chẳng lẽ khối tinh thạch đó có tác dụng này?

Thiên Lý cảm giác trò chơi này rất không đơn giản, rất nhiều vật phẩm trong trò chơi được thiết kế dựa theo số liệu của vật phẩm trong hiện thực. Nói cách khác, rất có khả năng nó đang cất giấu nhiều khoáng vật, tinh thạch, thực vật hoặc động vật quý hiếm đã thất lạc, ví dụ như “Trái tim Phá Vỡ”.

Chẳng trách lại có nhiều người thích chơi trò chơi như vậy, đây không chỉ là giải trí, mà còn là một cách tìm lại những nền văn minh đã thất lạc.

Nhưng chắc cô không đủ tinh lực để theo trò chơi... Từ từ, dù cô không chơi, chưa chắc đã không có cách khác!

Cô đang rầu vì không có cơ quan tình báo và thế lực của riêng mình, lại không thể dễ dàng bại lộ tung tích. Với thủ đoạn của kẻ đứng đầu thành thị ngầm và Lai Dịch, tín hiệu của máy truyền tin cũng có thể bị chặn đứt, ít nhất hiện tại cô không dám liên hệ với bất cứ thành viên nào của Ngũ Giả.

Nhưng nếu ở trong trò chơi, muốn chặn đứt tin gì cũng khó. Trò chơi không chỉ được trí não giám sát, còn có chức năng nguy trang ảo. Nếu không có số liệu cụ thể và hướng phát triển chính xác, rất khó tìm ra thân phận của một người chơi nào đó. Nó khác hoàn toàn với trò chơi ở Địa Cầu, độ bảo mật phải từ cấp S trở lên.

Hơn nữa trò chơi nối mạng toàn cầu, mỗi khu vực trên khắp thế giới đều có. Cô hoàn toàn có thể thành lập công hội ở trong game, vơ vét nhân tài, thành lập một mạng tình báo thuộc về mình! Cái này gọi là ở ẩn trong thành phố, bên trong thế giới hư ảo rộng lớn, ai có thể tìm ra cô chứ?

Phiên toái duy nhất là không thể xác định chính xác thân phận của người chơi, cô chỉ có thể tích lũy dần dần. Có lẽ trước tiên có thể lựa chọn người có quen biết ngoài hiện thực rồi lại bí mật mời.

Ít nhất nhóm chú Thổ có thể là thành viên trung tâm, nhưng mà trước khi có kế hoạch cụ thể, cô tạm thời sẽ không quấy rầy bọn họ.

Thiên Lý bắt đầu tìm đọc thủ tục để thành lập công hội: 1000 điểm vinh dự; 200 triệu tiền vốn thành lập; người thành lập nhất định phải nằm trong bảng xếp hạng 100 danh nhân cũng phải có trụ sở công hội. Người thỏa mãn tất cả điều kiện có thể tới tháp Thần Bí để xin thành lập công hội.

Thiên Lý nhũn mỳ, so lại với tư liệu của mình một chút: 110 điểm vinh dự (10 điểm đến từ Huy chương Danh nhân do hệ thống thưởng), 3000 đồng tiền vàng. Điều kiện duy nhất cô có thể thỏa mãn là có tên trong bảng xếp hạng 100 danh nhân.

“Nhìn” thấy những thứ này, Thiên Lý suy nghĩ nửa định từ bỏ kế hoạch trước đó, đối với cô, những điều kiện này quá khó hoàn thành.

Nhưng nghĩ lại, chỉ cần xây dựng được công hội thì những hoạt động còn lại có thể giao cho nhóm chú Thổ, chỉ có giai đoạn trước cần lãng phí chút thời gian thôi.

Thiên Lý suy nghĩ một hồi, lại tìm kiếm tin tức về trụ sở công hội. Trụ sở cấp thấp chỉ có thể chứa 30 người, cấp cao có thể chứa 3 vạn người, giá cả dao động từ 5 triệu đến 300 triệu. Một công hội có thể có 3 trụ sở, điểm vinh dự tăng lên thì số lượng trụ sở cũng tăng theo.

“Tóm lại một câu, không có tiền.” Thiên Lý than một tiếng, đóng màn hình tin tức lại.

Đang chuẩn bị logout rồi lại nghĩ cách thì trong cảm giác đột nhiên xuất hiện một tin tức: [Người lữ hành có được Trái tim Phá Vỡ, muốn có một tòa thành Phá Vỡ sao?]

“Thành Phá Vỡ là cái gì?” Thiên Lý sững sờ một hồi, hỏi.

[Là một vùng trời bao la.]

“Tôi phải làm thế nào để có được?”

[Tìm Người Canh Gác rừng Mê Vỡ, trả lời 3 câu hỏi của người đó.]

“Chỉ như vậy là được?”

[Đúng.]

“Được, tôi nhất định sẽ làm được.” Chỉ cần tìm một người là có thể có được một trụ sở, vụ này đáng làm.

Nhưng tin này tới từ đâu? Thiên Lý không cho rằng cô lại bất ngờ phát động một nhiệm vụ ẩn, vì căn bản là cô chưa làm gì hết. Với độ tinh vi của trí não, không thể nào xuất hiện BUG như vậy.

Mà vừa rồi nó gọi cô là gì? ... 'Người lữ hành' có được Trái tim Phá Vỡ. Người lữ hành? Hệ thống luôn gọi thẳng tên người chơi, thỉnh thoảng sẽ gọi 'dũng sĩ', 'chiến sĩ', 'người lính đánh thuê' hoặc những danh hiệu khác mà người chơi lấy được. Lần đầu tiên cô lại nghe thấy nó gọi 'người lữ hành'.

Thiên Lý mơ hồ cảm thấy nhiệm vụ đột nhiên xuất hiện này có ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Logout, Thiên Lý phát hiện Tra Nhĩ vẫn đang ở trong trò chơi. Cô ra khỏi phòng giải trí, đi phòng ăn đặt món. Khi trở lại, cô vừa vặn “thấy” Tra Nhĩ vội vàng nhảy khỏi khoang trò chơi.

Tra Nhĩ nhìn thấy Thiên Lý, cơ thể vốn căng thẳng khẩn trương dần thả lỏng, từ từ đến bên cạnh cô.

Không đợi hần mở miệng, Thiên Lý đã nói trước: “Biết là anh đói bụng, tôi đã đặt món rồi.”

Tra Nhĩ ôm Thiên Lý, hôn cô một cái như khen thưởng.

Thiên Lý đẩy anh ra, hỏi: “Chơi game thế nào rồi?”

“Vui lắm, tôi kiếm được rất nhiều tiền vàng.”

Thiên Lý sùng sốt: “Rất nhiều là bao nhiêu?”

“Khoảng hơn 200 đồng đi.”

Thiên Lý tính tính, họ mới chỉ vào trò chơi có hơn 40 phút thôi, vậy mà Tra Nhĩ đã có thể 'kiếm được' hơn 200 đồng tiền vàng?

“Anh kiếm như thế nào?” Thiên Lý khiêm tốn học hỏi.

“Tôi giết rất nhiều quái thú.”

“Rất nhiều là bao nhiêu?”

“Khoảng chừng ba, bốn mươi con.”

Giết 30, 40 con quái thú là có thể kiếm được hơn 200 đồng tiền vàng?

Thiên Lý không dám tin.

Về sau cô mới biết, tuy đó là lần đầu Tra Nhĩ vào trò chơi, nhưng số liệu ban đầu của hần rất cao, gấp 10 lần người chơi bình thường; chỉ là do nhân vật vừa mới thành lập, khó mà bù lại được chênh lệch về cấp bậc, nhưng lực chiến đấu của hần lại mạnh hơn bất kì người chơi nào.

Song thành phần bạo lực như Tra Nhĩ, thì trang bị cũng không thêm mua, mặc nguyên bộ áo rách quần manh chạy vào bãi đất hoang, nhanh nhẹn như một con dã thú, giết giết giết. Bất kể là quái thú hay con người, tất cả đều bị giết không tha. Với hần, tác chiến với những sinh vật khác ở trong trò chơi là một cách hưởng thụ, ngay cả chết cũng rất vui vẻ. Tiền vàng hần thu được, chỉ có một ít đến từ quái thú, còn phần lớn là của người chơi.

Đến khi hần logout, cấp bậc của hần vẫn là cấp 1, vì bị giết quá nhiều. Hơn 40 phút ngắn ngủi, anh trở thành người chơi cấp 1 mạnh nhất. Vượt cấp giết ít nhất 10 người chơi vô tội, ngoại trừ tiền vàng rơi xuống của người chơi, hệ thống cũng sẽ thưởng thêm.

Cùng lúc đó, hần cũng trở thành tên cuồng giết người không được các thành thị hoan nghênh...

Thiên Lý hỏi: “Tên anh là gì?”

“Tra Nhĩ.”

“À, tôi hỏi tên trong trò chơi của anh là gì?”

Tra Nhĩ nghĩ nghĩ, không chắc chắn nói: “Hình như tên là 'Lợn Rừng'.”

“....”

Thiên Lý không nói gì, sớm biết vậy cô nên lấy một cái tên cho hần...

Hơn 40 phút trước, khi Thiên Lý mới vừa đăng nhập vào trò chơi thì trên một ngọn núi cách đó hơn trăm dặm, một cậu bé đang ngồi đón gió đột nhiên mở mắt ra, quay đầu yên lặng nhìn về hướng 15D13.

“Cô ấy tới rồi.” Khải thăm thì tự nói.

Hành động của Thiên Lý ở trong trò chơi, cậu vừa nhìn đã hiểu.

Thấy cô xem xét trái tim Phá Vỡ trước, sau đó lại tìm kiếm thông tin về việc thành lập công hội, Khải lập tức đoán được việc cô muốn làm. Nhưng mà ở trong trò chơi, cô thực sự quá yếu ớt, thế giới số liệu không thể làm chậm trễ quá nhiều thời gian của cô.

[Người lữ hành có được Trái tim Phá Vỡ, muốn có một tòa thành Phá Vỡ sao?]

Cậu đặc biệt mở một nhiệm vụ cho cô gái này, có thể hoàn thành hay không chính là bài kiểm tra đầu tiên của cậu với cô.

Người sáng tạo vận mệnh và quy tắc, sẽ nắm giữ một tương lai vô hạn. Cậu muốn nhìn xem, bên ngoài thế giới ảo cô sẽ lột xác như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Hành trình Phá Vỡ

Thiên Lý login một lần nữa, chuyện đầu tiên cô làm là thêm con “Lợn Rừng” lớn Tra Nhĩ làm bạn, lúc trước đã nói cho hắn biết làm thế nào để mở kênh bạn bè lên. Dựa vào thiên phú chơi trò chơi của mình, rất nhanh Tra Nhĩ đã quen thuộc các thao tác phụ trợ.

Sau khi hai người liên thông được với nhau, Thiên Lý mới biết được nhân vật của hắn sinh ra ở một thành thị nào đó ở phía Nam, cách cô rất xa. Cho nên Thiên Lý để hắn tiếp tục luyện cấp kiếm tiền vàng, còn cô đi rừng Mê Vỡ trước. Trước lúc khởi hành, cô lấy một phần tiền vàng ra mua một trang bị vũ khí tương đối tốt, cuối cùng cô cũng ra dáng người chơi một tý, chứ không lúc nào cũng chỉ cầm mỗi một cây cung đi lại khắp nơi.

Vì tiết kiệm thời gian, Thiên Lý thuê một con ngựa một sừng để đi lại, chạy đi như bay.

Rừng Mê Vỡ là khu luyện cấp cấp 50, độ khó bậc trung, quái phân bố khá đều, không có nơi nào an toàn tuyệt đối, còn có boss lớn ngẫu nhiên xuất hiện. Mặt khác, nơi đây có sản xuất vài loại khoáng thạch đặc biệt, rất có sức hút với những người chơi lâu năm.

Đến lối vào rừng rậm, Thiên Lý thả ngựa một sừng về, một mình bước vào rừng Mê Vỡ.

Ưu thế duy nhất của cô chính là có thể lợi dụng cảm giác để phân tích số liệu, tránh đi những quái cấp cao. Nếu không thì với cấp bậc hiện tại của cô, chỉ bị chém vài nhát là lăn quay đơ. Đang lúc cô thấy may mắn thì ở cách đó vài bước xuất hiện một dòng số liệu kỳ quái, sau đó bên tai vang lên một tiếng gầm lớn, một con sư tử sói bỗng nhiên xuất hiện đánh úp cô. Tuy cô đã nhanh chóng né tránh nhưng vẫn tổn thất 5% điểm sinh mệnh.

Cô chưa kịp đánh trả, miệng sư tử sói đã phun ra một ngọn lửa, thiêu chết cô trong nháy mắt. Khi điểm sinh mệnh quay về số 0, trên màn hình xuất hiện một khung đối thoại: [Người lữ hành không biết tự lượng sức mình kia, cấp bậc hiện tại của cô không thể nào vượt qua rừng Mê Vỡ. Có muốn từ bỏ nhiệm vụ Tìm kiếm Người Canh Gác hay không?]

Cho cô hy vọng rồi lại bắt cô từ bỏ? Thiên Lý không hề do dự từ chối.

[Quá 3 giờ không thể hoàn thành, nhiệm vụ sẽ tự động phán định thất bại; số lần tử vong vượt qua 10 lần, nhiệm vụ sẽ tự động phán định thất bại.]

“Cái gì? Có cả hạn chế? Tại sao không nói sớm?” Nếu cô biết, thì nhất định cô sẽ không tùy tiện tiến hành nhiệm vụ.

[Có lựa chọn từ bỏ nhiệm vụ Tìm kiếm Người Canh Gác không?]

Thiên Lý cắn chặt răng: “Không.”

Trong đầu tối đen, cô trở về sảnh hồi sinh. Vốn cấp 10 trở thành cấp 9, trang bị trên người cũng mất hết, chỉ còn hơn 1000 tiền vàng.

Thiên Lý vừa đi vừa cân nhắc đối sách. Đối với trò chơi, cô không có kinh nghiệm gì. Nhìn vào tính bảo mật và mục tiêu đạt được thành Phá Vỡ thì hẳn là cũng không thể tổ đội được.

“Bắt kẻ ra sao, cứ thử lại một lần.”

Thiên Lý lại mua trang bị, lần nữa tiến vào rừng Mê Vỡ.

Tình huống lần này cũng không khác gì lần trước, cô vẫn chết dưới nanh vuốt của sư tử sói.

Những con sư tử sói này có thể dùng bước nhảy không gian, hoàn toàn không phù hợp với tư liệu về rừng Mê Vỡ được công bố chính thức. Chẳng lẽ là vì nhiệm vụ mới nâng cao độ khó? Không thể nào? Với cấp bậc của cô, xông vào rừng Mê Vỡ mà còn cần nâng cao độ khó sao?

Thiên Lý nghĩ mãi không ra, nhiệm vụ này từ đầu đến đuôi đều lộ vẻ quỷ dị, chỉ sợ không phải dựa vào cấp bậc và sức chiến đấu để hoàn thành.

Thiên Lý thử lần thứ ba. Vừa đến bìa rừng, cô đã nghe thấy một giọng nói vang lên từ phía sau: “Này, cậu nhóc kia.”

Có ba người chơi đang đứng cách Thiên Lý không xa, một chiến sĩ trong đó hô: “Cậu nhóc, không mặc trang bị mà đã đòi xông vào rừng Mê Vỡ, gan lắm! Sao, muốn tổ đội với chúng tôi không?”

Thiên Lý hơi động lòng, dùng cảm giác 'nhìn' qua số liệu của bọn họ, hệ điện cấp 37, hệ gió cấp 42, hệ nước cấp 50.

Dưới tình huống bó tay hết cách, tổ đội là lựa chọn cuối cùng.

Người chơi hệ nước thấy Thiên Lý không nói lời nào cho rằng 'cậu' (hình tượng trong game của Thiên Lý là bé trai) đã ngầm đồng ý, bèn gửi lời mời tổ đội, ai ngờ hệ thống lại nhắc nhở: [Đối phương đang ở trạng thái không thể tổ đội.]

Trạng thái không thể tổ đội? Người chơi hệ nước ngây người, cậu nhóc không ở trong trạng thái đã tổ đội, lại không bước vào không gian phụ. Bọn họ ở cùng một bản đồ, cách nhau cũng chỉ 5m, vì sao không thể tổ đội? Anh chơi game lâu vậy rồi, mà đây vẫn là lần đầu tiên gặp tình huống này.

Cùng lúc đó, Thiên Lý cũng nhận được một tin: [Trước khi nhiệm vụ hoàn thành không thể tổ đội.]

Xem ra cô đã bị hạn chế hoàn toàn.

Thiên Lý khéo léo từ chối ý tốt của ba người chơi kia, quay người một mình bước vào rừng.

Vừa ra khỏi tầm mắt của ba người chơi kia, một con sư tử sói lại xuất hiện giết chết Thiên Lý.

[Có lựa chọn từ bỏ nhiệm vụ tìm kiếm Người Canh Gác không?]

Thiên Lý chọn từ chối, cô đã chết ba lần, cũng đã qua nửa giờ. Cô không cam lòng, âm thầm thề, không đến giây phút cuối cùng thì kiên quyết không buông bỏ.

Lần này cô không mua trang bị mới, người mặc một bộ áo vải, trong tay là một cây dao găm, ngoài ra không còn vật nào khác. Chênh lệch cấp bậc to lớn và kỹ xảo chiến đơn giản, không phải là trang bị có thể bù lại được.

Cô phải tìm ra quy luật, nếu như nhiệm vụ này được tuyên bố cho cô, thì đương nhiên là do cô phù hợp với điều kiện, nếu không thì cô không thể nào nhận được.

Lần thứ tư tiến vào rừng Mê Vong, Thiên Lý lại gặp ba người chơi lúc trước. Bọn họ nhìn thấy Thiên Lý, đều sửng sốt, vì hơn 10 phút trước vẫn thấy cô mặc đầy đủ các trang bị cấp thấp, giờ lại chỉ còn mỗi bộ áo vải.

Người chơi hệ giá cười nói: "Cậu nhóc, vừa rồi chú bảy hy sinh oanh liệt rồi hả?"

Thiên Lý không trả lời.

Người chơi hệ gió tiếp tục: "Nhìn chú bảy đáng thương chưa kìa, có cần anh đây cho chú mấy thứ tốt không?"

"Cậu thôi đi." Người chơi hệ điện ở cạnh anh ta khinh thường nói: "Cái tên phá của như cậu sao có đồ tốt được."

Người chơi hệ gió bĩu môi: "Đừng coi thường người khác, ít nhất là một hai kiện thần khí đây vẫn có."

Người chơi hệ điện cười nhạo.

Người chơi hệ nước cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Nhóc cấp bao nhiêu rồi? Sao lại một mình xông vào rừng Mê Vong?"

Trông cấp bậc của cậu nhóc hình như cũng không cao lắm. Chẳng lẽ chơi chỉ vì vui?

Không đợi Thiên Lý trả lời, trong bụi cây bỗng có mấy con sư tử sói xông ra, gào thét đánh úp mọi người.

Ba người phối hợp ăn ý, công thủ thích hợp, di chuyển linh hoạt. Bị bốn năm con sư tử sói bao vây nhưng họ không hề rơi vào thế hạ phong.

Lúc này, một con sư tử sói phóng về phía Thiên Lý, ba người kia không kịp cảnh báo, vốn tưởng rằng 'cậu' chết chắc rồi, ai ngờ 'cậu' lại có thể nhanh nhẹn tránh qua một bên, đồng thời vung tay lên, dùng cây dao găm bình thường kia ép sư tử sói lùi mấy bước.

"Không phải chứ? Trên tay nó không phải là dao găm bình thường à?" Người chơi hệ điện xông về phía trước, người chơi hệ gió phối hợp, giải quyết con sư tử sói công kích Thiên Lý.

Kết thúc chiến đấu, Thiên Lý mở miệng nói: "Có thể cho tôi đi phía sau ba người không?"

"Đương nhiên có thể." Người chơi hệ điện vừa nói vừa tò mò nhìn về phía con dao găm trên tay cô, thấy thế nào cũng chỉ là một con dao găm bình thường.

Tuy rằng không thể nào tổ đội, nhưng ba người chơi kia đều rất thân thiện, quyết định vừa luyện cấp vừa che chở cô.

Thiên Lý được họ trợ giúp, quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều. Vừa rồi cô đã mô phỏng vũ khí của người chơi hệ gió kia để sửa chữa số liệu của dao găm, miễn cưỡng tránh được một lần tử vong. Nhưng cấp bậc của quái vật quá cao, chỉ dựa vào số liệu cô tạm thời sửa đổi thì không thể đối phó chúng nó. Mà trong hoàn cảnh như vậy cũng không có địa hình nào để lợi dụng.

...

“Cô ấy không những có thể mô phỏng số liệu mà còn có thể tiến hành sửa chữa tạm thời sao?” Khai ở cách đó mấy trăm dặm lắm bảm “Muốn dựa vào sự trợ giúp của người khác để hoàn thành nhiệm vụ sao?”

Biểu tình của cậu rất bình tĩnh, số liệu không ngừng chảy qua mắt, kết nối với thế giới ảo vô hạn...

Trước mặt nhóm Thiên Lý bỗng xuất hiện một con thú hình người đầu sư tử, trong tay cầm rìu, lửa cháy khắp người.

“Là boss.” Người chơi hệ điện cười khò nói: “Không biết là hên hay xui nữa? Ba người chúng ta có thể giết được con boss này sao?”

“Hiếm hoi lắm mới gặp được boss, thế nào cũng phải thử một chút. Chỉ cần phối hợp tốt, hẳn là không thành vấn đề.” Người chơi hệ gió bình tĩnh nói.

“Được, lên đi.” Người chơi hệ nước nhanh chóng mở vòng bảo vệ ra.

Có gì đó không đúng. Trong lòng Thiên Lý cảnh giác, số liệu của con boss này rất không bình thường, vượt xa cấp bậc của bọn họ. Rừng Mê Vong không thể nào xuất hiện một con boss cấp cao như vậy!

Thiên Lý hô: “Đừng tham chiến, bỏ qua con boss này...”

Chưa dứt lời thì ba người kia đã xông lên, người chơi hệ điện dẫn đầu, hệ nước và hệ gió bọc phía sau.

Nhưng công kích của họ lại không thể tạo ra thương tổn cho boss, giao đấu hơn 10 giây đã khiến cho cột điểm sinh mệnh của họ tụt xuống hơn nửa.

“Sức chênh quá, chúng ta rút thôi!” Người chơi hệ gió đưa ra lựa chọn chính xác.

Nhưng đã không còn kịp rồi. Boss nổi giận gầm một tiếng, dịch chuyển tức thời vài bước, cây rìu trong tay vung lên, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của ba người kia, sau đó họ lần lượt biến mất cạnh Thiên Lý.

Thiên Lý yên lặng nhìn con boss kia, chờ đợi tử vong sắp xảy tới. Ai ngờ con boss kia lại không hề tấn công mà chỉ quơ quơ rìu với Thiên Lý, lại quơ quơ về phía nơi ba người kia vừa chết sau đó chậm rãi biến mất.

Đây là cảnh cáo! Trong đầu Thiên Lý lập tức hiện lên một ý nghĩ như vậy. Nhiệm vụ này không cho phép tổ đội cũng không cho phép có người đi theo trợ giúp!

“Thật có lỗi.” Thiên Lý thấp giọng nói xin lỗi ba người chơi kia.

Một phút sau cô lại xuất hiện ở điểm hồi sinh, cấp bậc đã xuống 6, điều này có nghĩa là cô chỉ còn 6 cơ hội nữa.

Cô không ngừng xông vào rừng Mê Vong, lại không ngừng tử vong. Khi câu [Có lựa chọn từ bỏ nhiệm vụ tìm kiếm Người Canh Gác không?] xuất hiện lần thứ chín, Thiên Lý hỏi: “Vì sao lại giao cho tôi một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành được?”

Hệ thống không đáp lại.

Thiên Lý lại nói: “Tôi không tin bản thân tôi có đủ điều kiện để kích hoạt nhiệm vụ mà lại không có tư cách hoàn thành nhiệm vụ!”

[Có lựa chọn từ bỏ nhiệm vụ tìm kiếm Người Canh Gác không?]

Thiên Lý nở nụ cười: “Nếu còn một cơ hội, tôi sẽ lại thử lần nữa. Buông bỏ ư? Không thể nào!”

Cô không hề do dự chọn từ chối, sau đó chờ đợi bị truyền tống về điểm hồi sinh.

Ai ngờ cô lại hồi sinh khác thường, vẫn duy trì trạng thái linh hồn.

[Nhiệm vụ thăng cấp - Đến Mộ Kiếm chọn kiếm.] Màn hình bỗng nhiên xuất hiện một tin như vậy.

Thăng cấp rồi sao? Chọn kiếm?

Đang lúc Thiên Lý ngẩng người thì số liệu xung quanh biến đổi, một giây sau cô xuất hiện ở trong một phế tích mộ kiếm rất lớn. Trạng thái tử vong đã biến mất, cấp bậc hiện tại là cấp 1.

Trước mặt cô có 7 thanh kiếm, dùng cảm giác 'nhìn' từng cái, lần lượt là kiếm Dừng Cảm, kiếm Trí Tuệ, kiếm Nhân Từ, kiếm Ký Úc, kiếm Tương Lai, kiếm Vương Giả, kiếm Vĩnh Sinh.

Cô chậm rãi vươn tay, rút thanh kiếm Tương Lai ra.

[Xác nhận chọn kiếm Tương Lai?]

Xác nhận.

[Bước vào giai đoạn tiếp theo của nhiệm vụ.]

Thiên Lý được truyền tống trở về rừng Mê Vồng.

“Thiên Lý, cuối cùng cũng tìm được em rồi!” Bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc, thì ra là Tra Nhĩ.

“Sao anh lại tới đây?”

“Tôi muốn đánh quái thú cùng em.”

“...” Thiên Lý không nói gì, lại nhớ đến nhiệm vụ này, cô phải nghĩ cách để Tra Nhĩ rời đi.

Cô chưa kịp lên tiếng, số liệu trên người Tra Nhĩ lại có biến hóa cực lớn, giống như sức mạnh nào đó đang được tăng cường.

“Sao lại thế này?” Tra Nhĩ nhìn khối đen không ngừng tỏa ra từ cơ thể mình, khó hiểu nói: “Đây là... trọc khí sao?”

Trọc khí?

[Giết chết sinh vật ma hóa - Lợn Rừng.]

Kiểm Tương Lai trên tay Thiên Lý lóe ra ánh sáng chói mắt, khiến Tra Nhĩ phải lui vài bước, nhân vật trong trò chơi của hắn không nhận được mà gằm thét.

[Đã bị ma hóa 75%, khắp rừng Mê Vồng đều bị trọc khí ăn mòn, tất cả các sinh vật ở đây đều bị ăn mòn. Xin hãy nâng thanh kiếm Tương Lai trong tay, tiêu diệt ác ma dơ bẩn.]

Muốn cô giết chết Tra Nhĩ sao? Thiên Lý ngây ngẩn cả người.

Chính vào lúc này, nhân vật trong trò chơi của Tra Nhĩ bắt đầu công kích, Thiên Lý bị đánh ngã xuống đất, điểm sinh mệnh lập tức tụt xuống cực thấp, nhưng thanh kiếm lại có kỹ năng hồi máu, tốc độ khôi phục vô cùng nhanh.

[Đã bị ma hóa 90%, xin lập tức vung kiếm.]

Thiên Lý từ từ đứng lên, lảng lảng đứng bất động tại chỗ. Tuy hiểu rằng đây chỉ là trong game, nhưng cô vẫn không thể xuống tay được.

Tra Nhĩ tin tưởng cô như vậy, nếu như cô vung kiếm chém xuống, cô sợ mình sẽ mất đi một thứ rất quý giá.

Thôi, nhiệm vụ thất bại thì thất bại đi. So sánh với Tra Nhĩ thì những thứ kia chẳng là cái gì hết.

Thiên Lý vút thanh kiếm trong tay xuống, chạy vài bước đến bên cạnh Tra Nhĩ, đưa tay ôm lấy cổ anh.

[Đã bị ma hóa 99%...]

Cơ thể Thiên Lý bao phủ bởi một làn khói đen, điểm sinh mệnh không ngừng giảm đi.

Tra Nhĩ thét lớn, nhân vật trong game không được khống chế của hắn, giống như khi hắn mới bị trọc hóa vậy, mất đi thần trí, trên tay dính máu vô số người vô tội. Nỗi bất đắc dĩ và tuyệt vọng này lại đau khổ như vậy.

Mà hiện tại, hắn đang phải trở mắt nhìn người quan trọng nhất của hắn chết trên tay chính hắn.

Không!

Trong khoảng trò chơi, năng lượng trên người Tra Nhĩ bắt đầu khởi động, hệ thống cảm ứng được năng lượng này, số liệu nhanh chóng dịch chuyển, lại bất ngờ ngăn cản được quá trình ma hóa.

[Ma hóa thất bại.]

Khái ở nơi xa lẩm bẩm: “Lại có thể sinh ra năng lượng khiến cho trí não thay đổi số liệu, hai người đều nằm ngoài dự tính của tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Thiên Long Bát Bộ

Lượng máu đang không ngừng hạ xuống của Thiên Lý bỗng ngưng lại, cách cô và Tra Nhĩ không xa đột nhiên xuất hiện một người mặc áo choàng đen.

“Là Người Canh Gác ư?” Thiên Lý để ý thấy dòng số liệu hỗn loạn trên người Tra Nhĩ dần ổn định lại, ý thức được nguy hiểm đã qua. Mà có thể làm được tất cả những điều này, không phải ai khác, chính là Người Canh Gác được nhắc tới trong nhiệm vụ.

[Đúng.]

“Anh có 3 vấn đề muốn hỏi tôi?”

[Tôi đã hỏi và cô đã trả lời.]

Thiên Lý hơi sững sốt, hỏi lại: “Tôi đã trả lời?”

[Có lựa chọn từ bỏ nhiệm vụ tìm kiếm Người Canh Gác không? Có xác nhận chọn kiếm Tương Lai? Có dùng khí khiêu chiến với bóng tối không?]

“Tôi nghĩ, đáp án cuối cùng của tôi không giống như dự tính của anh.”

[Cho nên tôi sẽ hỏi cô vấn đề thứ tư.]

“Vấn đề gì?”

[Nếu như đã nắm giữ Tương lai trong tay, tại sao lại muốn buông tay? Ma khí diễn sinh, tương lai Áo Lạc sẽ rơi vào nguy cơ diệt thế, tiêu diệt ma khí, thanh lọc thế giới là trách nhiệm của tất cả mọi người.]

“Tương lai của tôi không phải là giết chóc, người bên cạnh tôi cũng sẽ không trở thành nguyên nhân diệt thế. Dù ở hai cực sáng tối, chúng tôi vẫn tin rằng có thể cùng nhau sáng tạo ra tương lai.” Thiên Lý kiên định trả lời.

Tra Nhĩ cầm tay cô, lặng lẽ nhìn cô.

Người Canh Gác im lặng, không lâu sau, hệ thống truyền tới một tin tức: [Nhiệm vụ tìm kiếm Người Canh Gác đã hoàn thành.]

Sau đó, trong tay Thiên Lý xuất hiện một viên ngọc, số liệu biểu hiện là: Chia khóa Phá Vỡ.

[Đây là chia khóa mở ra thành Phá Vỡ, cho dù cô ở đâu, chỉ cần khởi động Chia khóa Phá Vỡ là có thể tự do ra vào thành Phá Vỡ.]

Cùng lúc đó Chia khóa Phá Vỡ đổi tên thành “Chia khóa Phá Vỡ của Zero”, cô trở thành người duy nhất có quyền sử dụng nó.

Thiên Lý cất chia khóa đi, nhân lúc Người Canh Gác chưa biến mất, mở miệng hỏi: “Tôi có thể hỏi anh một câu chứ?”

[Cô muốn hỏi gì?]

“Anh là ai?”

“Hệ thống không thể tuyên bố cho tôi một nhiệm vụ như vậy, cho nên tôi không thể không hoài nghi người tuyên bố nhiệm vụ là một người khác.”

Trên thực tế, Thiên Lý thực sự không thể tưởng tượng nổi, nếu không do thiết lập của trò chơi, thì ai lại có năng lực tùy ý thay đổi số liệu và tiến trình của trò chơi như thế? Trước đây cô cũng lợi dụng ‘Cảm giác’ để tạm thời thay đổi số liệu, nhưng cũng chỉ có thể duy trì không thấy mấy giây, rồi bị hệ thống điều chỉnh lại.

Mà người này giống như u linh của thế giới ảo.

[Cô sẽ biết thôi.]

Những lời này nghe rất quen tai, Thiên Lý giật mình, lập tức trong đầu hiện ra hình ảnh một bé trai: “Cậu là Khải!”

[Đúng.]

“Cậu có thể điều khiển số liệu.”

[Đúng.]

“Vì sao lại giúp tôi?”

[Tôi không giúp cô, mà đang tìm câu trả lời cho chính mình.] Người Canh Gác nhìn Tra Nhĩ, lạnh nhạt nói, [Cô và hẳn đều đã có năng lực sáng tạo tương lai, tôi muốn nhìn xem tương lai mà hai người sáng tạo có gì khác với tương lai mà tôi tính toán ra?]

“Vây, cậu có tiếp tục giúp chúng tôi không?” Tim Thiên Lý đập rộn lên. Khải là người có năng lực vô cùng mạnh mẽ, nếu có cậu bên cạnh, thì không khác gì có một kho số liệu khổng lồ và một mạng lưới tin tức trải rộng toàn thế giới.

[Tôi có được tất cả những gì mà cô muốn biết, nhưng tôi sẽ không nói trực tiếp cho cô, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của cô. Chỉ có sức mạnh nắm trong tay mình mới là sức mạnh thực sự.]

Thiên Lý trầm tư một chút, nghiêm túc nói: “Tôi hiểu, cảm ơn cậu, Khải”.

...

Sau khi “Người Canh Gác” Khải biến mất, Thiên Lý khởi động Chia khóa Phá Vỡ, viên ngọc phát ra ánh sáng chói mắt. Nơi hào quang rực nhất, xuất hiện một trận pháp không gian có thể chứa khoảng 6, 7 người. Hai người bước vào trận pháp, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Thành Phá Vỡ nằm trong mây mù trên đỉnh núi Mê Vỡ, xa xăm vời vợi như ảo ảnh. Trước đó, khi tiến vào không gian phụ trong trò chơi, Thiên Lý đã tiến vào thành Phá Vỡ, tòa thành này được tạo ra giống hệt như trong hiện thực. Nhưng đây chẳng qua chỉ là một cửa ải trong hệ liệt Phá Vỡ, phần thường là trái tim Phá Vỡ. Chia khóa Phá Vỡ nằm ở một cửa ải khác, độ khó qua cửa cực cao. Chỉ có chìa khóa Phá Vỡ mới kích hoạt được thành Phá Vỡ, ai kích hoạt được thành Phá Vỡ, người đó chính là chủ nhân thành Phá Vỡ.

Lúc này, thành Phá Vỡ không một bóng người, chỉ có vài tiếng chim muông. Thiên Lý và Tra Nhĩ tiến vào đại sảnh thành Phá Vỡ, hệ thống lập tức thông báo: [Chúc mừng ZERO trở thành chủ nhân thành Phá Vỡ, ngài là người chơi đầu tiên đạt được tòa thành trong không trung, thưởng 2000 điểm trị giá vĩnh dự, 10000 đồng tiền vàng.]

Thiên Lý mở màn hình, kiểm tra tin tức về Thành Phá Vỡ. Kiến trúc gồm 300 chỗ ngồi (trong đó bao gồm chủ phủ thành, thương khố, tháp truyền thống, phòng đấu giá, cửa hàng, trường luận võ, nhà chờ) dân số cao nhất là 500 người, khi cấp của thành thị tăng lên thì hạn mức dân số cũng sẽ tăng lên. Nhưng Thiên Lý không có ý định phát triển Thành Phá Vỡ như một thành thị, đây là nơi bí mật để lưu truyền tin tức, tụ tập các nhân tài.

Thành Phá Vỡ sẽ có mạng lưới liên lạc riêng, chỉ cần thành viên có được tư cách tiến vào, thì bất kể ở đâu (trừ cửa ải ở không gian phụ) đều có thể truyền tin, mua bán giao dịch thông qua mạng lưới này.

Như vậy, Thiên Lý hoàn toàn không cần thành lập công hội, chứng thực của hệ thống không còn quan trọng với cô.

Lúc này hệ thống lại truyền tới một tin tức liên quan đến việc quy hoạch thành thị.

[Có muốn đổi tên thành Phá Vỡ hay không?]

[Không.]

[Mời phân chia khu vực trong thành Phá Vỡ, bổ nhiệm trưởng quan cho từng khu vực, có thể tự đặt tên cho khu vực và trưởng quan.]

Thiên Lý suy tư một hồi, chia thành ra làm chín khu, mỗi khu có một kênh liên lạc riêng, được đặt tên lần lượt từ số 0 đến 8. Trong đó khu vực số 0 là trụ sở tập trung các thành viên trung tâm, tiếp đến là các khu vực còn lại, theo thứ tự lớn dần, khu vực số 8 chuyên thu nhận thành viên ngoài.

Trưởng quan khu vực số 0 được đặt tên là Phạm Thiên (*), tám trưởng quan còn lại lần lượt là Thiên Chúng – số 1, Long Chúng – số 2, Dạ Xoa – số 3, Kiền Đạt Bà – số 4, A Tu La – số 5, Già Lâu La – số 6, Khẩn Na La – số 7, Ma Hô La Già – số 8, được đặt theo Thiên Long Bát Bộ.

(*) Phạm Thiên (Brahma) là đấng sáng tạo theo quan niệm trong đạo Bà La Môn. Thiên Long Bát Bộ ở đây là chỉ 8 dạng Thần hộ pháp trong Phật giáo, tên của 8 vị này thì ở trên rồi, mình không nhắc lại nữa.

Sau đó, nếu xác định chọn trưởng quan của 9 khu thì trưởng quan có quyền bổ nhiệm và sắp xếp các chức vụ. Trưởng quan sẽ là thành viên trung tâm của khu vực số 0, giữa các khu vực dưới khu vực số 0 sẽ bị hạn chế liên lạc, còn các thành viên trung tâm của khu vực số 0 thì không bị hạn chế.

Cơ cấu lãnh đạo chủ yếu của tòa thành đã được sắp xếp xong, tiếp đó là thiết lập các hạng mục điều lệ, chế độ và hình thức hoạt động của thành.

Thiên Lý tính giảm những quy hoạch quan trọng như kinh tế, thương mại, quân sự, đất đai; trái lại, thiết lập ra những điều lệ đặc biệt dựa trên nguyên tắc chủ yếu là bảo mật, tăng cường hạn chế trên mạng lưới liên lạc, phát triển phạm vi và lĩnh vực truyền tống không gian.

Trong trò chơi, phần lớn các trận pháp không gian đều có giá cả vô cùng đắt đỏ, lại cần cả trạm trung chuyển. Thiên Lý nạp một nửa điểm thuộc tính của thành Phá Vỡ vào truyền tống không gian, có thể truyền tống người chơi và vật phẩm tức thời, phạm vi truyền tống bao trùm một nửa khu vực bản đồ của trò chơi, có thể thăng cấp.

Do đặt ra phương thức thiết lập đặc thù đó, sau này thành Phá Vỡ không tham dự bất kỳ một cuộc chiến tranh đoạt tài nguyên, xếp hạng thành thị, khai phá kiến thiết và chiến tranh công thành nào, hoàn toàn ẩn nấp trong mây mù, trở thành một tòa thành u linh.

Làm xong hết thảy, Thiên Lý để ý đến chính giữa đại sảnh có một cái kệ, trạng thái biểu thị là rỗng. Cô nghĩ nghĩ, lấy trái tim Phá Vỡ ra, để lên kệ.

“Răng rắc” thật nhỏ, số liệu của trái tim Phá Vỡ biến hóa. Thiên Lý chỉ có thể “nhìn” quỹ tích vận hành và mô hình đại khái; còn Tra Nhĩ lại nhìn thấy một luồng sáng chói lọi dần bao quanh kệ, đại sảnh vốn hơi u ám bỗng nhiên sáng rực lên.

[Trái tim Phá Vỡ, xóa bỏ hư ảo, trở lại chân thực. Không gian dưới lòng đất được mở ra, bảo tàng ẩn giấu mấy trăm năm lại hiển lộ trước mắt người đời, những dũng sĩ dám khiêu chiến sẽ được thăng cấp.]

[Trận pháp không gian được thăng cấp, tất cả những dũng sĩ được chủ thành công nhận sẽ được phép truyền tống vật phẩm vượt khu. Số lần truyền tống vượt khu: 2 lần/ngày.]

Bình thường, để truyền thống vật phẩm, điều kiện là hai nơi nhất định phải ở cùng một khu vực, vượt qua khu vực này thì không thể tiến hành truyền tống, chỉ có thể gửi qua bưu điện. Mà thành viên của thành Phá Vỡ có thể bỏ qua hạn chế khu vực, tiến hành truyền tống vật phẩm trong phạm vi không gian mà thành Phá Vỡ bao trùm. Không chỉ vậy, họ còn có thể truyền tống tức thời tại một số bản đồ ẩn (trừ không gian phụ). Đây không khác nào cung cấp một cách cứu vãn cho các thành viên của khu vực số 8 khi gặp nguy hiểm mà không thể bổ sung vật tư.

[Đã coi bỏ 50% niềm phong của thành Phá Vỡ. Khi coi bỏ 100% niềm phong, thành Phá Vỡ sẽ thăng cấp thành Vô Tương.]

Thành Vô Tương? Thành Phá Vỡ trong trò chơi có liên quan gì tới thế giới ảo Phá Vỡ trong hiện thực sao? Thiên Lý âm thầm nghĩ.

[ZERO đại nhân, có công bố tin của thành Phá Vỡ lên thế giới không?]

Không.

[Công bố tin của thành thị có giúp thu hút nhân tài, có xác định không công bố không?]

Xác định.

[Hệ thống thông báo: Tòa thành trên không đầu tiên (?) đã được người chơi (?) kích hoạt, ẩn trong mây mù, không triển lộ ra, kính đợi người có duyên tới đây tìm dấu tích].

“Cái gì? Tòa thành trên không? Một người chơi kinh ngạc nói: “Trong Huyền Thiên còn có cả thành trên không sao?”

“Trong tài liệu chính thức có nói qua, các tòa thành trên không có đủ mọi thứ, là một trong chín khu vực thần bí của Huyền Thiên. Không biết ai lại may mắn như vậy, lại có được cả một tòa thành trên không.”

“Người này rõ là ngu ngốc! Có một tòa thành như thế lại không công bố tin tức, để người khác đi tìm?”

“Quả là lạ, chẳng lẽ đây chính là một bản đồ ẩn để luyện cấp, tìm kiếm bảo vật?”

“A? Rất có khả năng là như vậy.”

“Mà mẹ nó, liệu cái mạng này tôi cũng phải tìm cho ra.”

...

Tòa thành trên không đầu tiên xuất hiện khiến đông đảo người chơi đều kích động, đủ loại suy đoán được đưa ra. Còn có một số người chơi chuyên môn mở những topic nghiên cứu thảo luận sâu về hoàn cảnh địa lý của thành phố trên không. Song chẳng ai nghĩ tới, Zero – chủ nhân của thành Phá Vỡ sẽ phát triển tòa thành trên không hiếm có này trở thành một tòa thành tin tức. Trong tương lai không lâu nữa, nó sẽ trải rộng khắp thế giới trò chơi này, hình thành một mạng lưới liên thông mọi nơi.

...

Log out ra, Thiên Lý cảm thấy hơi mệt, mặc dù tòa thành đã có hệ thống cơ bản, nhưng để xây dựng nó một cách triệt để thì phải tốn không ít tinh lực.

Cô vốn định để nhóm chú Thổ tiến vào khu vực số 0 ngay lập tức, sau nghĩ lại, lại cảm thấy không ổn. Bọn họ ở ngoài sáng, bất kỳ cử động nào cũng có thể đưa tới những biến cố không ngờ được; một khi tiến vào trò chơi, rất có thể sẽ bại lộ sự tồn tại của thành Phá Vỡ, như thế, tất cả sẽ trở thành công cốc.

Thay vì giảm bớt trách nhiệm của mình mà phải tùy cơ ứng biến, không bằng từ lúc bắt đầu đã ẩn mình, tự nắm giữ toàn bộ cục diện.

“Chú Thổ, tình hình thành Minh sao rồi?” Thiên Lý liên lạc với chú Thổ, dò hỏi.

[Tạm thời khá ổn định, nhưng nhóm người thành Thánh kia nhất quyết không buông tha cho việc thu lại thành Minh.]

“Có phiền lắm không ạ?”

[Có hơi phiền, nhưng chúng cũng không dám cướp đoạt trắng trợn. Hơn nữa gần đây tin có thể thu được linh khí thông qua phòng kiểm tra đã lưu truyền trong phạm vi nhỏ, không ít dị năng giả suy đoán khả năng Linh văn sư đang ẩn cư ở thành Minh, họ tụ tập ở đây, hòng kết giao với vị đại sư thần bí này.] Giọng chú Thổ mang theo vài phần chế nhạo.

“Cháu chỉ để lại thành Minh hơn trăm kiện linh khí, chút nữa cháu sẽ kí gửi linh khí mới, chú giúp cháu ghi chép lại số liệu tương ứng vào máy tính.”

[Có an toàn không?]

“Người khác không biết thành Minh cất giấu bao nhiêu linh khí, chỉ cần chú ý bí mật, hẳn là không có vấn đề gì. Mỗi lần lấy cháu sẽ kí gửi đến những nơi khác nhau, chỉ cần chú tự đi lấy là được.”

[Ừ, cái này thì đơn giản.] Chú Thổ dừng lại một chút, lại nói: [Thiên Lý, chừng nào thì cháu về? Đừng quên, người phụ trách thành thị mà mất tích nửa năm trở lên, thượng tầng sẽ yêu cầu một người phụ trách mới, người này có thể được chọn từ trong số bọn chú. Nếu mất tích quá 18 tháng, thành Minh sẽ trở thành vô chủ, những người khác sẽ có tư cách cạnh tranh để trở thành người phụ trách mới. Giờ thành Minh không giống như trước nữa, rất nhiều người nhòm ngó nó giống như hổ rình mồi.]

“Cháu biết, cháu sẽ về trước ngày quy định.”

[Nếu vậy thì trước đó, bọn chú sẽ bảo vệ tốt thành Minh, thanh lý sạch những kẻ phá hoại.]

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Kiệt Ngao (1)

Thành Thánh.

Lai Dịch xuống xe bay, người hầu xung quanh cung kính tiếp đón hần ta rảo bước vào hội sở.

“Ngài Lai Dịch, ngài Ba Nạp Nhĩ đang chờ ngài ở trong phòng Hiền rồi ạ.” Một người hầu ra nghênh đón, dẫn đường cho Lai Dịch.

Lai Dịch khẽ gật đầu, đi theo người hầu vào sâu trong hành lang, khi sắp đến cửa phòng Hiền, bước chân Lai Dịch dừng lại một giây, ngón tay trái hơi cong lại, cảm nhận luồng dao động năng lượng còn sót lại trong không khí.

Chắc chắn có ít nhất bốn cao thủ đã ở đây vừa rồi, Lai Dịch xác định.

Người hầu mở cửa phòng Hiền cho anh ta, căn phòng sáng sủa và rộng rãi, trên tấm thủy tinh lớn là cảnh núi nguy nga uốn lượn mây mù.

Trên sofa hình cung màu xanh xám có một ông lão tuổi chừng năm mươi, đúng là Ba Nạp Nhĩ – trưởng lão của gia tộc Ma La, một trong năm dòng tộc lớn tại thành Thánh.

Lai Dịch kính cẩn cúi người, lễ phép nói: “Chào chú Ba Nạp Nhĩ. Đã đề chú phải đợi lâu rồi, cháu thật có lỗi.”

“Không sao, ngồi đi.” Ba Nạp Nhĩ cười cười, vỗ vị trí bên cạnh mình.

Lai Dịch tiến lên, ngồi xuống, sống lưng thẳng tắp, cử chỉ đúng mực.

Ba Nạp Nhĩ cười, hỏi: “Cháu biết vì sao hôm nay chú gọi cháu đến không?”

“Cháu không rõ lắm, xin chú cứ nói.”

“Trước đó có một cường giả lĩnh vực xâm nhập thành Thánh tìm cháu gây rắc rối, đã thương rất nhiều dị năng giả, tiếp đó cháu có nhờ cấp dưới chú ra tay giúp đỡ vây bắt, cháu có quen người đàn ông đó không?” Ba Nạp Nhĩ cầm tách trà lên, tùy ý hỏi.

Lai Dịch vẫn giữ vẻ bình tĩnh như cũ, trả lời: “Cháu cũng thấy anh ta khá quen. Nhưng cháu tự nhận mình không kết thù hận sâu sắc gì với người kia cả. Người này nói năng không rõ ràng, chưa đến hai câu đã ra tay, cháu cũng hơi nghi ngờ.”

“Ồ? Thế cậu ta nói gì?” Ba Nạp Nhĩ nhìn hần ta, hỏi, “Lúc trước cháu cũng không giải thích với ông nội cháu, cho nên chú muốn nghe cháu nói.”

Ánh mắt Lai Dịch có phần hoang mang, hần ta đáp: “Nói ra cũng khó hiểu, anh ta cứ chất vấn cháu về lai lịch của cái đĩa trong suốt. Lúc ấy trên người cháu có ba cái đĩa ghi chép về cuộc họp, cháu thật sự không biết mục đích của anh ta là gì?”

Ba Nạp Nhĩ cười nói: “Đúng là hơi lạ thật.”

Ông ta không ừ hử gì về cái đĩa, cũng chẳng hỏi sâu hơn.

Uống ngụm trà, Ba Nạp Nhĩ nói: “Sau khi chuyện này xảy ra, nhà họ Bàn đã sai người đến tìm chú.”

“Chú Bàn ấy ả? Chú ấy tìm chú có việc gì thế ả?” Biểu cảm của Lai Định rất chuẩn mực, vừa không có vẻ sốt ruột, lại mang theo tò mò.

“Họ nói cường giả lĩnh vực kia có thể là Bàn Lạc Ấp đã mất tích ở Âm Vực từ bốn năm trước.”

Đầu tiên, Lai Định ra vẻ sững sốt, sau đó lặng im suy nghĩ một lúc, lẩm bẫm “Khó trách, khó trách cháu thấy quen quen? Dáng vẻ anh ta đúng là giống Lạc Ấp thật, chỉ là người ngòm hơi bần, khó có thể nhìn ra. Nhưng, Lạc Ấp chết rồi mà...”

“Cậu ta thật sự đã chết ả?” Ba Nạp Nhĩ im lặng nhìn hấn ta.

Lai Định sững sốt, hỏi ngược lại: “Chú hỏi như vậy có ngụ ý gì không ả?”

“Cháu thông minh lắm” Ba Nạp Nhĩ thân nhiên nói, “Mỗi dòng họ lớn trong chúng ta đều có cách chọn người thừa kế khác nhau, chỉ có đứa trẻ có tiềm lực nhất mới được tham gia huấn luyện dưới Âm Vực. Năm đó trong mấy đứa, có cháu, Bàn Lạc Ấp và cả Tác Đặc nhà Áo Đình. Nhưng sau đó, còn sống trở về, chỉ có mình cháu.”

Lai Định về mặt âm đạm gật đầu.

Ba Nạp Nhĩ lại nói: “Huấn luyện dưới Âm Vực rất khắc nghiệt, các chú đều hiểu, dù có phái ám vệ luôn luôn đi theo bảo hộ, hệ số nguy hiểm cũng không giảm là bao. Sau khi cháu trở về, phải nghỉ ngơi điều dưỡng nửa năm mới khôi phục thực lực, còn Lạc Ấp và Tác Đặc lại vĩnh viễn ở lại vực sâu tối tăm. Dù là nhà họ Bàn hay Áo Đình đều rất thương tiếc, nhưng không một ai nghi ngờ trong huấn luyện có gì mờ ám khác.”

Lai Định bỗng ngẩng đầu nhìn Ba Nạp Nhĩ, đè nén cảm xúc mà hỏi: “Mờ ám, mờ ám gì ả?”

“Lai Định, quá trình huấn luyện dưới Âm Vực thật sự giống như lời cháu thật ả???” Ba Nạp Nhĩ đột nhiên nghiêm khắc nói, “Tác Đặc và Lạc Ấp đã chết thật rồi ư? Dưới nanh vuốt của sinh vật tọc hóa ư?”

Lai Định đứng lên, hơi kích động nói: “Chú Ba Nạp Nhĩ, chú hỏi thế là có ý gì? Chẳng lẽ cháu muốn tin họ đã chết lắm ư? Họ là bạn thân từ nhỏ với cháu! Dưới Âm Vực, chúng cháu cùng nhau trải qua rất nhiều nguy hiểm, dù đã rơi vào đường cùng, ám vệ cũng chẳng xuất hiện lấy một lần, chúng cháu chỉ có thể liều mạng đánh. Đúng, cháu có thể sống được, là vì có Lạc Ấp và Tác Đặc dùng mạng mình đổi lấy, nếu nhà họ Bàn và Áo Đình muốn cháu đền mạng, cháu sẽ không nói thêm lời nào cả! Nhưng xin đừng nghi ngờ cháu phản bội tình bạn!”

Dứt lời, mắt hấn ngấn nước.

Ba Nạp Nhĩ im lặng, về mặt cũng thôn thức.

“Chú Ba Nạp Nhĩ, có phải vì người đàn ông có dáng vẻ giống Lạc Ấp kia xuất hiện nên mới khiến hai nhà kia nghi ngờ cháu không?” Lai Định thờ dãi một hơi mới khôi phục ít cảm xúc, ngồi phịch xuống, hỏi.

Ba Nạp Nhĩ nhìn chăm chăm nước trà trong tách, không nói gì.

Lai Định lại nói: “Cháu hiểu tâm trạng của họ, giống như năm ấy cháu cũng không có cách nào chấp nhận việc mất đi hai người bạn thân nhất vậy, chỉ cần còn một tia hi vọng thôi, cháu cũng không buông xuôi việc tìm kiếm họ. Nhưng sự thật luôn tàn khốc, họ chết rồi, tận mắt cháu nhìn thấy.”

Ba Nạp Nhĩ gật gù đầu, trong lòng đã tin tưởng hấn ta.

...

Cùng lúc đó, trong căn phòng tối ngay bên phòng Hiền, có ba người ngồi, nhìn chăm chăm Ba Nạp Nhĩ và Lai Định trên màn hình, cẩn thận nghe cuộc đối thoại của họ, đồng thời quan sát về mặt của mỗi người.

“Sao rồi?” Bồ Lăng - trưởng lão nhà họ Bàn nhìn cô gái xinh đẹp ở bên cạnh, hỏi.

Cô gái kia từ từ mở đôi mắt đang khép ra, trả lời: “Cậu ta không nói dối.”

“Cô chắc chắn ả?” Đẳng Tiêu ở bên cạnh nghi ngờ nói, “Về mặt hấn ta đúng là không có sơ hở nào, nhưng tôi không tin cảm xúc của hấn ta không lên xuống tí nào.”

Cô gái kia nhìn anh ta, lạnh lùng đáp trả, “Cảm xúc của cậu ta dĩ nhiên là có lên xuống, phần nộ, đau khổ, áy náy và khuất nhục khi bị nghi ngờ.”

“Không thể nào, rõ ràng hấn ta đang nói dối, thế nhưng không cảm thấy chột dạ chút nào ư?” Đẳng Tiêu tức giận.

“Anh nghĩ tôi bao che cho cậu ta?” Giọng cô gái trở nên không tốt, “Tôi là chị của Tác Đặc, chẳng lẽ sẽ bao che cho hung thủ giết em trai ả? Nội tâm của Lai Định rất bằng phẳng, tràn ngập đau buồn. Cậu ta không-nói-dối.”

“Trắc nghiệm tâm hồn chẳng lẽ đúng trăm phần trăm?”

“Tôi không dám khẳng định đúng trăm phần trăm, nhưng tuyệt đối không thể có người dưới tình huống không hề đề phòng làm không sai chút nào. Cảm xúc trong tâm hồn là phản ứng thật sự của nội tâm, dù về mặt chân thành tha thiết đến đâu, nhưng nếu trong lòng có dối trá hay âm mưu gì sẽ không giấu

được tôi.”

Đằng Tiều còn muốn nói tiếp, Bồ Lãng ở cạnh đã bảo anh ta dừng lại, nói: “Đằng Tiều, đừng vô lễ. Cô Nhã Na, thật có lỗi với cô, quan hệ của Đằng Tiều và Lạc Ấp rất tốt, đến giờ nó vẫn chưa chấp nhận được cái chết của cậu ấy.”

“Tôi hiểu.” Nhã Na gật đầu, chán nản nói, “Tôi cũng thế, chưa bao giờ quên được em trai tôi.”

“Ai.” Bồ Lãng thờ dài nói, “Về cái chết của Lạc Ấp, chủ nhân vẫn luôn canh cánh trong lòng, dù cho đây là vọng tưởng, cũng hi vọng người đàn ông đó là cậu ấy.”

Nhã Na cũng thờ dài, không nói thêm gì nữa.

Chỉ có Đằng Tiều chắc chắn Lai Dịch đang nói dối, nhưng Nhã Na là người sở hữu dị năng dò xét lòng người, dù không thể đọc được suy nghĩ trong đầu Lai Dịch, cũng có thể cảm nhận được người khác thật lòng hay chỉ giả vờ, cô ấy cũng chẳng có lý do gì để bảo vệ hung thủ. Khả năng duy nhất là Lai Dịch có tố chất tâm lý phi thường, có thể khống chế cảm xúc của bản thân một cách hoàn hảo, biểu lộ thật tình đến trăm phần trăm.

Chết tiệt! Giờ không rõ tung tích Lạc Ấp, hoàn toàn không thể cãi được. Anh ta thấp cổ bé họng, chỉ nói suông không có bằng chứng. Hơn nữa rõ ràng tâm trí của Lạc Ấp đã bị tổn hại, chỉ sợ không nhớ rõ, không thì cậu ấy đã trở lại đây sớm rồi. Không biết nói cho cậu ấy tin Thiên Lý rơi xuống Âm Vực là đúng hay sai đây, nếu vì thế mà Lạc Ấp đi không quay lại thì làm sao bây giờ?

Xem ra anh phải tìm Hồng Phong nói chuyện thôi, anh ta là người đã bí mật báo tin cho anh, chắc chắn anh ta là người rõ tình hình hơn ai hết.

Chính lúc này, cửa phòng mở ra, Ba Nạp Nhĩ đi vào phòng tối, hỏi ba người: “Có thăm dò được gì không?”

Nhã Na lắc đầu.

Ba Nạp Nhĩ lộ vẻ quả là thế, thân nhiên nói, “Tôi trông nom Lai Dịch từ nhỏ đến lớn, nó làm người thế nào tôi cũng biết, lần này thì thôi, nếu lại có nghi ngờ gì, đừng trách tôi không khách khí.”

“Đã gây rắc rối cho ngài rồi, rất xin lỗi.” Nhã Na hơi cúi người.

Bồ Lãng cũng trả lời: “Sẽ không có lần sau, ông cứ yên tâm.”

Ba Nạp Nhĩ gật gù đầu, cười nói: “Nếu mọi người đã không còn nghi ngờ gì nữa, cũng không uổng công tôi lừa Lai Dịch, cho mọi người một cơ hội thăm dò.”

Đằng Tiều nhắm mắt lộ vẻ đau đớn, sau đó chào ba người: “Hai vị trưởng lão, cô Nhã Na, xin tha thứ cho sự nôn nóng của tôi, lần này đã mạo phạm, tôi sẽ gánh vác trách nhiệm. Xin lỗi, tôi không tiếp chuyện được.”

Nói xong, rảo bước vội vã rời phòng tối.

Bồ Lãng nhìn bóng lưng anh ta, thầm thờ dài trong lòng. Trên thực tế, ông cũng chưa tin hẳn, nhưng chưa có bằng chứng, chỉ có thể tạm thời từ bỏ, chỉ mong Lạc Ấp thật sự còn sống..

+++

Lai Dịch ngồi trong xe bay, về mặt hồ hững, nâng tay chậm rãi chạm một ngón tay vào nước mắt còn vương trên khóe mắt, tiện tay lau đi, khóe miệng hơi cong, lộ ra nụ cười châm chọc.

Chú Ba Nạp Nhĩ, chú làm cháu thất vọng quá, thế mà lại phối hợp với người khác thăm dò cháu à?

Trong mắt Lai Dịch hiện lên vẻ tàn bạo, rồi lập tức trở về bình tĩnh. Trước khi vào phòng Hiền, hắn ta đã nhận thấy, ngoài Ba Nạp Nhĩ còn có ba cao thủ từng xuất hiện ở gần đó. Lờ mờ đoán được sự thật, cho dù đó chỉ là khả năng rất nhỏ, hắn ta cũng phải khống chế cảm xúc của bản thân một cách hoàn hảo nhất! Không để lộ chút sơ hở nào.

Chỉ là, về chuyện Lạc Ấp, hắn ta quả thật đã thất sách. Không ngờ hắn vẫn chưa chết, hơn nữa còn bò được từ dưới vực sâu lên, thực lực còn đột nhiên tăng mạnh. Song, chuyện đó không còn quan trọng nữa, hắn đã bị trục trặc khí ảnh hưởng, ký ức cũng chẳng còn đầy đủ. Hắn ta nói hắn không phải Bàn Lạc Ấp, thì hắn không phải Bàn Lạc Ấp! Lần này, để bù lại sai lầm bốn năm trước, hắn ta sẽ cho hắn chìm xuống vực sâu một lần nữa!

Về đến nhà, Lai Dịch lập tức bấm số Hồng Phong, lạnh nhạt nói: “Hồng Phong, hắn đâu?”

[Ai?]

“Bàn Lạc Ấp!”

[. . .]

“Đừng nghĩ rằng tôi không biết cậu đã làm gì sau lưng tôi chứ? Cậu dám gạt tôi tin Vệ Thiên Lý là Linh văn sư, lại ngấm ngầm báo tin cho người nhà họ

Bàn. Xem ra bình thường tôi đối xử quá tốt với cậu, cho nên cậu quên mất tình cảnh của mình rồi đúng không?”

Nói xong, hắn ta siết chặt một viên ngọc màu đen trong tay.

[A!] Đầu bên kia cơ quan liên lạc truyền ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết và tiếng vật nặng rơi xuống đất.

“Giờ, nói đi, Vệ Thiên Lý và Bàn Lạc Ấp đang ở đâu?” Lai Dịch nói lỏng tay, lạnh lùng hỏi.

[. . .] Thờ dốc mấy hơi, Hồng Phong khàn giọng trả lời, [Sau khi Vệ Thiên Lý trốn thoát, đã rơi xuống Âm Vực, mà Bàn Lạc Ấp, vì muốn tìm cô ta, cũng vào Âm Vực.]

Lai Dịch trầm tư, cả hai đều vào Âm Vực rồi?

Một lát sau, hắn ta cảnh cáo Hồng Phong: “Hi vọng cậu không lừa tôi, bằng không tôi sẽ cho người nhà cậu nhặt xác cho cậu.”

[... Biết rồi.]

Lai Dịch tắt máy truyền tin, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Giờ hắn ta không thể ôm tâm lý gặp may được. Người đàn ông kia đã ra được Âm Vực một lần rồi, rất có khả năng ra được lần thứ hai. Mà Vệ Thiên Lý.... thật đúng là đáng tiếc.

Hắn ta sờ vào chiếc đĩa trong suốt trong túi áo, suy tư một lát, đứng phắt dậy, cất bước đi xuống tầng hầm.

Trong tầng hầm ngầm, có một nhà giam xây từ kim loại đặc thù, trông vô cùng tối tăm, âm u, ẩm ướt, và cực độ hôi thối.

Lai Dịch không để ý chút nào, đi đến trước nhà giam, thản nhiên nói, “Kiệt Ngao, dạo này thế nào rồi?”

Trong nhà giam, một người đàn ông cường tráng ngồi dạng chân trên chiếc giường kim loại, đầu rũ xuống, tóc tai bù xù, quần áo tả tơi, da thịt lộ ra ngoài đầy hoa văn màu xanh, chân tay bị còng vòng kim loại, gần như siết vào tận xương.

Nghe thấy giọng Lai Dịch, tù phạm tên Kiệt Ngao kia lười biếng ngẩng đầu, ánh mắt dưới tóc như dã thú, phủ đầy gai nhọn.

“Lai Dịch à?” Giọng gã khàn khàn: “Mày tới đây làm gì?”

“Đột nhiên muốn gặp mày thôi.”

Kiệt Ngao cười nhạo: “Bớt nhảm đi, mày đâu có thoải mái nhàn hạ như thế.”

Lai Dịch cười cười: “Được rồi, tao sẽ nói thẳng. Kiệt Ngao, muốn được tự do không?”

“Ồ? Mày định thả tao ra à?”

“Đúng, mày thấy sao?”

“Không ổn lắm.” Kiệt Ngao ra vẻ không hứng thú nói, “Mày biết tao là dạng người gì đấy, nếu thả tao ra thì phải chịu hậu quả thế nào.”

“Đương nhiên là tao biết.” Lai Dịch lạnh nhạt nói, “Lần này mày có thể giết thỏa thích.”

Ánh mắt Kiệt Ngao lóe sáng, nhìn thẳng vào Lai Dịch, có vẻ hào hứng hơn: “Có thể giết thỏa thích?”

“Đúng, nhưng phải ở nơi tao chỉ định.”

“Nói đi.”

“Thành Minh.”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Kiệt Ngao (2)

“Thưa ngài, thả Kiệt Ngao ra thật sự không sao chứ ạ?” Rồi khỏi hầm giam, Áo Sâm vẫn luôn im lặng không nhận được hỏi nhỏ.

“Có gì quan trọng đâu nào?” Lai Dịch tùy ý đáp.

Áo Sâm hơi ngừng, lại hỏi tiếp: “Nếu vậy, có cần triệu đội hộ vệ Duy Tạt Tư ở thành Minh về không ạ?”

“Triệu về?” Lai Địch cười như không cười nhìn anh ta, “Vì sao?”

Áo Sâm sững sốt, nói: “Kiệt Ngao giết người không phân địch ta, nếu không triệu họ về, sợ là họ sẽ bị...” Chưa nói hết lời cuối, giọng anh ta đã dần biến mất. Vì anh ta nhìn thấy trên môi Lai Địch nở nụ cười, nhưng trong mắt hắn ta lại không có chút cảm xúc nào.

Anh ta lập tức hiểu ý Lai Địch, lòng lạnh đi. Đám hộ vệ kia hoàn toàn không biết gì về Kiệt Ngao, nếu họ bị giết là có thể loại bỏ hiểm nghi của gia tộc Duy Tạt Tư; nếu họ bị triệu về, ngược lại, lại dễ dàng khiến người ta hoài nghi.

Người đàn ông này, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của những hộ vệ đó...

Kiệt Ngao bước ra từ hồ tắm lớn, cơ thể cường tráng khiến hầu gái phục vụ bên cạnh phải đỏ mặt xấu hổ.

Gã vung quần áo hầu gái đưa tới ra, mỗi tay ôm một cô hầu gái, thoải mái đi vào trong phòng.

Cả đêm chỉ nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ đau đớn mà sung sướng của hầu gái...

Sớm hôm sau, Kiệt Ngao sáng khoái tinh thần rời phòng, được người hầu dẫn lên tàu con thoi Lai Địch chuẩn bị cho gã.

Mà trong phòng, hai cô hầu gái trần truồng vận vạt trên ga giường nhuốm máu, rõ ràng đã trút hơi thở cuối cùng, nhưng trên mặt lại vẫn giữ vẻ sung sướng...

Kiệt Ngao ngồi trên tàu con thoi, hai tay ôm ngực, đùi phải không ngừng rung, trong mắt lộ vẻ hưng phấn.

Dưới yêu cầu của gã, hành trình mười mấy tiếng bị rút ngắn còn bảy giờ.

Tàu con thoi hạ xuống cách thành Minh năm dặm. Kiệt Ngao nhảy xuống tàu, đứng trên đỉnh núi nhìn ra thành Minh, lười duỗi ra kéo khoe môi lên, ý cười đầy mặt. Sau đó tung mình nhảy vọt mấy cái, nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Trên tàu con thoi, một phi công run rẩy đi từ toilet ra, mặt mũi đầy vẻ kinh hãi nhìn đồng bạn bị đánh nát đầu đang gục trong phòng lái. Sau mười mấy giây, anh ta kêu thảm thiết, chạy ra khỏi tàu con thoi...

Lúc này thành Minh vẫn đang chìm trong tĩnh lặng.

Trong nhà hàng, lính đánh thuê ngồi túm năm tụm ba, vừa hưởng thụ mỹ thực, vừa chuyện trò vui vẻ.

Đúng lúc này, cửa nhà hàng bị đẩy ra cái rầm, một người đàn ông cao lớn nghênh ngang đi vào, ánh mắt như rắn độc khiến mọi người khẽ nhủm mày.

Kiệt Ngao tùy ý tìm một bàn, dựa vào ghế, không thèm nhìn menu, tùy tiện gọi vài món.

“Anh này, ở đây có người.” Bên kia bàn có một lính đánh thuê đang ngồi, anh nhìn gã khách không mời mà đến trước mặt, lạnh lùng nhắc nhở.

“Ồ? Có người ư?” Kiệt Ngao liếc anh một cái, lười biếng đáp, sau đó người hơi nhúc nhích. Chỉ nghe thấy một tiếng “phịch”, người lính đánh thuê kia không hề phòng bị chút nào, bị đánh bay ra ngoài, đụng đổ mấy bàn ăn, cuối cùng ngã xuống đất, không hề nổi một tiếng đã lồm ngồm, tắt thở bỏ mạng.

Lính đánh thuê trong nhà hàng đứng phắt hết dậy nhìn một màn này.

“Ha ha, giờ chẳng phải không ai rồi à?” Kiệt Ngao dùng ngón tay gõ lên bàn, vẻ mặt trôi nước chảy, dường như vừa rồi không phải gã giết người vậy.

“Mày là ai? Vì sao tùy tiện giết người?” Một lính đánh thuê nghiêm nghị quát hỏi.

Những người khác cũng nhìn gã với ánh mắt không tốt đẹp gì cho cam.

Kiệt Ngao chẳng thèm để ý, thản nhiên nói: “Tao muốn giết thì giết, sao nào?”

Hắn tất cả ở đây chưa từng thấy có kẻ phách lối như thế bao giờ, hoàn toàn không coi giết người ra gì. Không thể nghi ngờ rằng gã đã dẫn tới nỗi phiền nhiễu chung. Tất nhiên là trên tay lính đánh thuê nào cũng phải nhuốm ít máu tươi, nhưng đều bởi kết thù oán hoặc có nguyên nhân khác mà không thể không đánh nhau tới chết sống. Mà gã đàn ông này, lại không chút do dự, không một lý do.

Một lính đánh thuê triệu hồi ra ngọn lửa, hừ lạnh: “Nếu mày là cao thủ, vậy để tao xem rốt cuộc mày đáng mấy cân mấy lượng!”

Nói xong, lửa trong tay phun trào như dung nham, phóng tới chỗ Kiệt Ngao.

Kiệt Ngao không nhúc nhích, chớp mắt đã bị lửa bao phủ, người xung quanh đều thờ ơ.

Lửa tan đi, Kiệt Ngao vẫn ngồi y nguyên trên ghế, hoàn hảo không thiếu một sợi lông, lồng năng lượng trên người từ từ biến mất. Gã dùng một tay chống

cầm, lười biếng hỏi: “Bắt đầu rồi hả? Tao sẵn sàng lâu rồi, ra tay đi.”

Mặt người lính đánh thuê đỏ lên, đòn công kích vừa rồi của anh thậm chí còn chưa động vào được phòng ngự của gã ta, còn bị gã ta khinh thường.

Anh phần nộ khôn nguôi, liều mạng tổ chức cùng đồng bạn, rút vũ khí ra, gọi lửa đứng dậy.

Bóng Kiệt Ngao bỗng biến mất trên ghế, chớp mắt lại xuất hiện trước mặt người lính đánh thuê đó, một tay giữ cái đầu đang hơi nghiêng về phía trước của anh.

Rắc. Hộp sọ nổ tung, não vỡ nát, bắn tung tóe lên mặt gã.

Kiệt Ngao duỗi đầu lười ra liếm, mặt lộ sắc vui vẻ.

Tất cả sợ hãi không thôi.

Đồng bạn của người bị giết kia gầm lên tức giận, đồng thời vọt tới chỗ Kiệt Ngao.

Xung quanh có không ít người khởi động vòng phòng ngự, trợ uy cho họ. Gã đàn ông trước mặt này, còn đáng sợ và khát máu hơn cả sinh vật trọc hóa.

Trong mắt Kiệt Ngao tràn đầy hưng phấn, ngay cả dị năng gã cũng không thêm dùng, chỉ vồn vện mở lồng phòng hộ. Gã như một con thú trọc hóa hung tàn, dùng hơi sức thô bạo mà thu gặt lấy sinh mệnh của các lính đánh thuê, ngay cả những người không tham gia tấn công xung quanh cũng bị ảnh hưởng. Họ vừa sợ vừa giận, kẻ trước mặt đứng là một tên rồ, thấy người là giết, không chút lưu tình. Họ không do dự nữa, cùng tấn công.

Ánh năng lượng chớp lóe, lẫn với tiếng kêu rên, cả nhà hàng chìm vào trong bể máu.

Toàn thân Kiệt Ngao đầy máu, nhưng về mặt gã lại vô cùng bừa bãi và hưởng thụ.

Chưa đầy mấy phút, mười người lính đánh thuê đã chết trong tay gã.

Gã đàn ông này có một tốc độ nhanh như tia chớp, một đôi tay cứng như sắt thép, và một phòng ngự không gì phá nổi.

Đang lúc gã vươn tay tới người lính đánh thuê thứ mười một, trước mặt bỗng xuất hiện một tầng nước, hóa đòn công kích của gã thành hư vô.

Lính đánh thuê ở đây đều được lớp nước này bảo vệ, tình huống hỗn loạn đã lập tức được kiểm soát.

Kiệt Ngao đứng vững, quay đầu nhìn sang.

Bóng chủ Thủy dần xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, ông đeo tạp dề, lộ cánh tay trần, tay phải cầm một con dao phay sáng loáng. Đây là vũ khí khắc văn Thiên Lý chế tạo cho ông, dòng năng lượng chảy trong đó như thần binh của hơi nước, dù hình tượng của nó hơi... “dân dã” chút...

“A? Cuối cùng cũng có một kẻ ra dáng cao thủ.” Kiệt Ngao đối mặt nhìn ông, miệng cười.

“Mày là ai? Dám đại khai sát giới ở thành Minh?” Chủ Thủy dùng dao phay chỉ vào gã, quát hỏi.

“Vấn đề này, chờ mày ngã xuống tao sẽ trả lời.” Vừa dứt lời, bóng gã đã biến mất.

Bên phải chủ Thủy, nước gọn tầng sóng, một cú đâm tới gần trong gang tấc, lại không tài nào xuyên thủng vòng phòng ngự.

Những đòn công kích của Kiệt Ngao lập tức đánh tới từ bốn phương tám hướng, quanh người chủ Thủy là tầng tầng sóng gọn, dường như ông đang ở trong sóng lớn.

Phòng ngự hệ nước của ông gần như đã vô địch thiên hạ, nhưng lại thiếu sức tấn công, cứ bị động như vậy cũng không kiên trì được nhiều lâu.

Người xung quanh lại trợn mắt há mồm, họ chưa hề biết, ông chủ hải hươc luôn nấu ăn cho họ tới nay lại là một cao thủ thâm tàng bất lậu như vậy.

Chủ Thủy nhìn đám người trong nhà hàng, mở miệng: “Muốn đánh cho đã không? Trong nhà hàng không thi triển được, ra ngoài chiến tiếp chứ?”

“Khà khà, được.” Bóng Kiệt Ngao chớp lóe, người đã phá cửa ra ngoài.

Chủ Thủy nói với mọi người: “Các cậu đi thông báo cho những người khác trong thành, không được tùy tiện tiếp cận gã đàn ông này. Chuyện của thành Minh, do người thành Minh giải quyết.”

Nói xong, trong ánh mắt kinh thán của mọi người, ông chạy ra ngoài.

Trên quảng trường ngoài nhà hàng, đám chủ Thổ và chủ Kim đã đứng đấy, tạo thành một vòng tròn vây Kiệt Ngao ở giữa.

Lính đánh thuê nghe tin này đều tụ tập lại, đứng ngoài vòng vây của đám chủ Thổ xem trận chiến.

Chú Thổ dáng gầy gò, mặc một bộ trang phục cũ kỹ, đứng khom lưng chấp tay, trông chẳng khác gì một ông chú trung niên bình thường.

Chú Kim da ngăm đen, nom mặt thật thà, bên miệng có một vết sẹo, thần sắc sa sút.

Hình tượng chú Âm có vẻ bình thường hơn, ăn mặc gọn gang, tay cầm linh khí Loan Âm mà Thiên Lý đưa cho ông.

Chú Linh và chú Mộc thì đứng ở xa, lảng lảng chú ý biến hóa trong quảng trường.

Chú Hòa – Trúc Tuân được Hữu Ý tình lọc khỏi phục đang canh giữ chỗ Hữu Ý, không tới đây.

Mà nhà thuần thú Hữu Vong cùng Vô Ảnh, Vệ Không, Tả Miện và nhóm Ngu Giả lúc này lại không ở thành Minh.

“Khà khà, không ngờ tòa thành Minh nho nhỏ này lại ngọa hổ tàng long, giấu không ít cao thủ.” Kiệt Ngao ngửa đầu cười to, mặt mũi tràn đầy vẻ hưng phấn.

“Tôi biết chú Thổ là cao thủ, nhưng chú Kim và chú Âm cũng vậy à? Tôi còn tưởng chú Kim chuyên làm xây dựng cơ đấy, chú Âm thì như không việc làm, chưa thấy chú ấy làm việc từ tể bao giờ.” Không ít người xì xào trong đám đông.

“Đầu bếp nhà hàng có thể vừa cầm dao phay đối kháng ngàn quân, vừa vẩy nước trồng rau nấu ăn.”

“Đừng đùa, mấy chú ấy đều là người tốt, nếu tình huống chuyển biến xấu, chúng ta phải lập tức trợ giúp. Gã đàn ông này rất khủng bố, lại ra tay vô cùng ác độc. Chúng ta không thể lơ đãng nhìn người thành Minh bị tàn sát.”

“Nói cũng phải, đi báo cho lão đại mau. Thành Minh lại dẫn tới một sát thần như vậy, không biết là có chuyện gì đã xảy ra nữa?”

Chú Thủy đứng vững, liếc mắt nhìn mấy người khác.

Không đợi họ nói gì, Kiệt Ngao đã nói trước: “Bớt nhảm, bắt đầu đi!”

Gã từ từ vươn tay ra, một màu u ám bao phủ vùng trời vài trăm mét quanh đó, dưới vùng trời, tất cả đều như rơi vào hầm băng.

“Cường giả lĩnh vực!” Trong đầu mọi người đồng thời vang lên tiếng đó.

Thần sắc mấy chú hơi thay đổi, nhưng không lộ vẻ giật mình mấy.

Kiệt Ngao ngẩng đầu, mở tay ra, nhắm mắt lại, nhẹ giọng: “Muốn xem chúng ma múa loạn không?”

Lời gã dứt, trong tầng mây u ám có tiếng ai oán cất lên, những đoàn sương đen vô tận xuất hiện trước mắt mọi người, chúng điên cuồng bay tán loạn khắp phía, tràn đầy oán khí và sát ý. Họ như đang đứng trong một vực quý.

“Là... là lĩnh vực giết ma.” Một người run giọng nói.

Giết ma, là một dị năng khủng bố, lấy giết chóc và oán hận để nâng cao lực lượng; giết càng nhiều người, oán khí càng nặng, lực lượng càng mạnh. Đây là một trong những dị năng không được hoan nghênh nhất trên thế giới, một khi bị phát hiện sẽ bị cường chế bóp chết. Không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy dị năng giết ma đã đạt tới trình độ lĩnh vực.

Chẳng trách gã đàn ông này khát máu như vậy.

Sắc mặt của mọi người ở đây đều trở nên khó nhìn, tay chân họ lạnh buốt, với thực lực của họ, có thể đối phó được gã giết ma này sao?

E rằng dù lão đại lĩnh vực đánh thuê của họ có trở về, cũng không phải là đối thủ của gã...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Ngũ Hành

“Lũ ác quỷ đáng yêu, mặc sức chơi đùa đi, tiếp đến là thời gian vui vẻ của chúng bây rồi.” Mặt Kiệt Ngao trông vô cùng vui vẻ, trong tay gã ẩn hiện sương đen. Đám sương mù xung quanh như được hít thuốc phiện, rít gào nhào vào đám người.

Mọi người hoảng sợ, rồi rít mở vòng phòng hộ. Những người hơi chậm một chút, lập tức bị sương đen cuốn lấy, rú lên thống thiết.

Những người đứng ở rìa ngoài may mắn hơn, họ kịp thời trốn khỏi phạm vi lĩnh vực, tránh ra thật xa.

Những người khác chỉ có thể tiếp tục chống cự trong những tiếng rên đau đớn. Dầu họ muốn lui, nhưng uy thế của lĩnh vực cũng hạn chế sức hành động của họ đi rất nhiều, họ không tài nào động đậy nổi.

Đúng lúc này, mặt đất dưới chân Kiệt Ngao bỗng vỡ ra, lại nhanh chóng lấp lại, vùi nửa người gã xuống đất. Gã đang định bật dậy, thì đã nghe thấy một hồi âm thanh vang lên, sóng âm ẩn chứa lực công kích khiến kết cấu dị năng của gã dao động. Tiếp đó, một dòng nước xuất hiện xung quanh gã, vờn thành một nhà tù bằng nước, nhốt gã vào trong.

Chú Kim tiến lên mấy bước, hai tay vung lên, nguyên tố kim loại nằm trong thổ nhưỡng được tinh luyện và cô đặc, chui từ dưới lên, hình thành một bức tường nửa bao quanh nhà tù bằng nước.

Không gian khép kín không chút dưỡng khí, được ba tầng lực lượng chồng lên, dị năng giả bình thường tuyệt đối không thể phản kháng nổi. Nhưng các chú cũng không vội lạc quan, cường giả lĩnh vực không hề dễ đối phó như thế.

Quả nhiên, chỉ mười mấy giây sau, tầng kim loại ngoài cùng đã xuất hiện những vết rạn kỳ dị, những tiếng ken két vang lên, bức tường sắp vỡ.

Ba người tự lực lần nữa, những lính đánh thuê có thực lực mạnh xung quanh cũng gia nhập vào, tầng tầng lớp lớp các bức tường nguyên tố được dựng nên, cuối cùng tạo thành một viên cầu bất quy tắc có đường kính khoảng gần mười mét.

Không ít người thấy thế, đều âm thầm mừng rỡ; nhưng họ rất nhanh phát hiện, sức mạnh của lĩnh vực giết ma không hề yếu đi. Những đám sương mù vô tận vẫn điên cuồng công kích, rất nhiều lính đánh thuê thực lực bình bình bắt đầu tấn công lẫn nhau trong đau đớn, như những kẻ nghiện, về mặt quái dị, đi đứng như điên.

Hiện trường trở nên hỗn loạn, các dị năng giả vốn bảo đảm dư lại chút lực cũng không biết nên làm gì để không chế cục diện, chỉ có thể giữ vững vòng phòng hộ, trơ mắt nhìn những người xung quanh chém giết nhau.

Bỗng, bên tai vang lên một tiếng ầm!

Mọi người ngây ra, viên cầu nhốt Kiệt Ngao bỗng nổ tung, những khối vụn động đầy nước bắn ra bốn phía, lực độ lớn tới mức đẩy lui hơn mười người gần gã nhất những mấy bước, ngay cả vòng phòng hộ của các chú cũng dao động mấy lần.

Kiệt Ngao thở dài một hơi, lắc lắc nước đọng trên người, than thở: “Ngạt chết tao! Chúng mày không thể đối chiêu khác à? Ra tỳ máu thôi cũng được.”

Mọi người kinh hãi, công kích vừa rồi không hề tạo bất kỳ tổn thương gì cho gã đàn ông này sao?

Các chú liếc nhau, về mặt đều trở nên nghiêm trọng.

“Chúng mày chơi chán rồi, giờ đến lượt tao.” Tay phải Kiệt Ngao búng một cái, đám sương mù vốn tán loạn xung quanh bỗng dừng lại, tiếng rít chói tai cũng biến mất trong chớp lát, chỉ nghe thấy tiếng kêu rên của mười mấy lính đánh thuê đang chém giết nhau.

Ngay sau đó, từng đám sương mù bắt đầu tan ra, trộn lẫn vào nhau, như mực hòa với nước, nhanh chóng nhuộm thế giới vốn đục ngầu thành một màu đen nhánh, ngay cả ánh sáng nhàn nhạt của vòng phòng hộ cũng bị màu đen bao trùm. Tất cả chìm vào trong bóng tối nặng nề, từng chút hơi lạnh thấu vào tận xương.

“Cảm nhận chút mùi vị của địa ngục đi...” Giọng nói âm u của Kiệt Ngao truyền đến từ trong bóng tối.

Chỉ trong nháy mắt, mấy trăm tiếng rắc rắc vang lên, vòng phòng hộ lần lượt vỡ vụn. Hai phần ba số người bị sương đen bao vây, hơi lạnh từ dưới chân vọt thẳng lên đại não, cơ thể không ngừng run rẩy, lực lượng dường như đã bị rút cạn. Họ dần xụi hết xuống đất, đau đớn lẫn lộn.

“Những âm thanh tuyệt vời làm sao.” Kiệt Ngao từ từ nhắm mắt lại như đang hưởng thụ, “Nghe mà máu trong tao phải sôi lên...”

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ vẻ tuyệt vọng, gã đàn ông trước mặt thật sự quá mạnh, mạnh hơn những cường giả lĩnh vực bình thường quá nhiều. Mà gã lại máu lạnh và tàn khốc, ra tay không chút kiêng dè, hoàn toàn hưởng thụ cảm giác giết chóc.

Người như thế, hoàn toàn là tồn tại khiến người ta hãi sợ nhất.

Chẳng lẽ hôm nay họ đều không tránh khỏi tai vạ? Chẳng lẽ hôm nay cả tòa thành Minh đều sẽ bị gã tàn sát?

Giây phút họ mất hết can đảm, trong đám sương đen bỗng xẹt qua một ánh lửa, như thiên thạch rơi xuống sau Kiệt Ngao.

“Tôi tới rồi, mấy ông bạn già.” Giọng chú Hỏa khàn khàn vang lên trong bóng đêm.

“Cả tôi nữa.” Chú Mộc bên cạnh cũng phụ họa.

“Ồ?” Kiệt Ngao hứng thú hơn, nói, “Thì ra vẫn còn cao thủ à, tốt lắm.”

Trong bóng tối, không ai đáp lại gã, mấy chục giây sau, phía tây của Kiệt Ngao bỗng có một ánh vàng thấp sáng.

“Kim.”

“Mộc.”

“Thủy.”

“Hỏa.”

“Thổ.”

Vàng, lục, lam, đỏ, nâu, năm màu sắc chia làm năm hướng, lần lượt sáng lên.

“Thành trận Ngũ Hành.” Năm người cùng quát.

Vừa dứt lời, năm luồng sáng năng lượng xuyên qua bóng tối, đan quanh Kiệt Ngao, hình thành một trận cầu (trận pháp hình cầu) năng lượng kỳ lạ cực lớn. Năm màu ánh sáng không ngừng trôi nổi, dường như ẩn chứa một vận luật.

“Trời!” Chú Thổ hô lớn.

Trận cầu năng lượng bỗng lóe rực, lực lượng nguyên tố từ ngoài lĩnh vực ủa vào, như một lốc xoáy khổng lồ, dần dần hút sương đen xung quanh vào trong trận.

Bằng một tốc độ mà mắt thường thấy được, phạm vi lĩnh vực của Kiệt Ngao nhanh chóng thu nhỏ lại cho đến khi chỉ còn đường kính khoảng năm mươi mét. Mấy trăm lính thuê ngã rạp trên đất lại thấy ánh mặt trời, ngoại trừ chân tay bùn rùn ra, thần trí họ vẫn còn rõ ràng, nhưng số người tử thương đã vượt quá ba mươi.

Họ ngẩng ngẩn nhìn trận cầu kỳ lạ mà năm chú hợp lực chế tạo ra, không ai không khiếp sợ.

Đây là kiểu tấn công gì vậy? Lại có thể mạnh mẽ ức chế sức mạnh của lĩnh vực!

Sắc mặt Kiệt Ngao cũng khá kinh ngạc, nhưng gã lập tức cười ha hả: “Hay, hay lắm! Cũng phải biết chút năng lực của bọn mày!”

Năm chú không hề biến sắc, tập trung tinh thần khống chế lực lượng trong tay. Mấy năm bị cầm tù ở thành thị dưới lòng đất, năng lượng trong cơ thể họ vẫn luôn bị ức chế, nhưng họ chưa bao giờ từ bỏ, vẫn luôn không ngừng thử đột phá. Trận pháp này đúng là do họ cùng nghĩ ra, dù đang trong thành thị dưới lòng đất, không thể khởi động dị năng, họ cũng đã dùng ý nghĩ để diễn luyện cả trăm ngàn lần.

Ở tuổi họ, thực lực vốn đã đạt tới mức cuối cùng, khó có thể đột phá hơn; nhưng họ lại có được tinh thần lực cường đại đến nỗi người thường không tài nào tưởng nổi, đó là thành quả của mấy chục năm mài luyện dưới lưỡi dao tuyệt vọng của thành thị dưới lòng đất.

Họ gần như cho là, cả đời họ cũng không thể xông ra khỏi thành thị đó, được tự do trở lại. Nhưng hi vọng lại xuất hiện ngay lúc tuyệt vọng nhất.

Thiên Lý, Tra Nhĩ, và những thành viên Ngũ Giả, đã cho họ cơ hội được sống một lần nữa.

Họ tình nguyện trở thành những người bình thường, họ vô cùng trân quý thứ tự do không hề có được một cách dễ dàng này, nên họ đi theo Thiên Lý, vốn chỉ để tìm một chốn an thân.

Nhưng, rất nhanh, họ lại phát hiện, cô bé này không hề tầm thường, cô bé đang mở ra một con đường chưa từng có ai đi qua. Có lẽ, chính cô bé cũng không ý thức được, những gì cô bé đang làm, đang dần ảnh hưởng đến cả thế giới.

Vốn ngũ hành đang thiếu Hỏa*, nhưng như số mệnh đã định sẵn vậy, họ lại tụ hợp lần nữa. Tòa thành Minh nho nhỏ này, có lẽ nơi họ sẽ chứng kiến kỳ tích sinh ra.

(*) ngũ hành thiếu Hỏa: ý chỉ ban đầu chú Hỏa (Trúc Tuân) vốn đã rời đi, sau lại trở về thành Minh cùng các ông bạn già

Cho nên, bất kể ra sao, họ đều phải bảo vệ nó, không để bất kể kẻ nào nhúng chàm, cho đến khi chủ nhân của nó trở về!

Kiệt Ngao là cường giả lĩnh vực, một mình gã có thể tàn sát cả một tòa thành thị, dị năng giả bình thường trước mặt gã đều là sâu bọ.

Nhưng gã không phải vô địch.

Dưới ánh mắt của mấy trăm dị năng giả, gã bị năm ông chú trông rất bình thường áp chế.

Đây không phải phối hợp bình thường, mà đã trở thành một trận pháp có hệ thống siêu cường. Nó từng được viết trong bản ghi chép về văn minh thời thượng cổ, nhưng chưa bao giờ thật sự xuất hiện.

Bây giờ, lần đầu tiên, uy lực của trận pháp hiển hiện trước mắt người đời, sánh ngang với sức mạnh của lĩnh vực.

Lực lượng giằng co với lực lượng, tạo thành uy áp to lớn không lường trước được. Bất kể là Kiệt Ngao, hay là các chú, đều không thể động đậy. Những

dị năng giả xung quanh cũng không dám tùy tiện ra tay, sợ phá hủy cục diện mà các chú vất vả mới khống chế được.

Thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp, rõ là chỉ có mấy phút, nhưng cứ như đã qua cả một đời, các dị năng giả đều cảm thấy không thờ nổi.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, chú Thổ nhỏ giọng nói với một dị năng giả cách không xa sau lưng: “Mau chóng rời đi, gọi những người khác tới.”

Dị năng giả đó cười khò nói: “Cháu kiệt sức rồi, không đứng lên nổi.”

Mặt chú Thổ nghiêm lại, không dám thả lỏng tinh thần.

Xung quanh ít nhất còn khoảng gần trăm dị năng giả đang nằm, người vừa rồi tránh kịp, không bị thương thì tạm thời không dám tiến lên; Kiệt Ngao lại có thể phá rào cản bất cứ lúc nào. Uy thế vừa rồi của gã đã chấn nhiếp tất cả mọi người, không ai không sinh lòng kiêng kỵ với gã.

Mấy chú không sợ Kiệt Ngao hủy thành, lại không mong gã tạo cảnh máu tanh ở thành Minh.

Nơi này giờ đã ở trên đầu sóng ngọn gió, nếu lúc này lại truyền ra tin huyết án, vậy khó mà giữ được quyền sở hữu thành Minh.

Nhưng tình thế hiện tại lại bất lợi cho họ, họ không chắc chắn có thể giết Kiệt Ngao không.

Lúc này, hai người một thú từ xa chạy tới, đó là Vệ Không, nhà thuần thú Hữu Vọng và thú nghịch quang Vô Ảnh từ ngoài thành trở về.

Trước khi vào thành họ đã nghe được đại khái, nhưng giờ tận mắt nhìn thấy cảnh giữa quảng trường và một đồng lính đánh thuê nằm rạp xung quanh, trên mặt họ đều lộ vẻ không thể tin và hoảng sợ.

“Hữu Vọng, chúng ta mau đi hỗ trợ.” Vệ Không phấn nộ nói.

“Con không thể qua.” Chú Linh chạy tới, ngăn cản, “Trận pháp này đã tự hình thành thành hệ thống, con không nhúng tay được.”

“Vậy phải làm sao bây giờ ạ?”

Chú Linh nghĩ nghĩ, nói với Hữu Vọng: “Hữu Vọng, có lẽ cậu và Vô Ảnh có thể giúp được.”

Mắt Hữu Vọng sáng lên, anh vội hỏi: “Giúp như thế nào ạ?”

“Vô Ảnh có thể lợi dụng ánh sáng và năng lượng để chế tạo xung điện, dưới tình huống không ảnh hưởng tới trận pháp, hẳn có thể mượn năng lượng của năm chú tấn công gã đó.”

“Không thành vấn đề.” Hữu Vọng kiên định nói, “Giao cho bọn con!” Nói xong, vỗ một phát ăny với Vô Ảnh.

“Vậy con thì sao?” Vệ Không xông lên trước, vội vàng hỏi.

Chú Linh nói: “Vệ Không, con nghĩ cách dùng sức mạnh không gian chuyển hết những lính đánh thuê bị thương kia đi.”

Mặt Vệ Không tràn đầy vẻ không tình nguyện.

Chú Linh vỗ đầu cậu, nhắc nhở: “Tình huống khẩn cấp, không được giờ tính trẻ con ra.”

Vệ Không cau mày, giơ tay đồng ý.

Hữu Vọng và Vô Ảnh đã chạy vào quảng trường. Dưới ánh mắt của mọi người, họ một trái một phải đứng vững cạnh trận pháp. Vô Ảnh gầm nhẹ, dưới cảm ứng của Hữu Vọng, mượn lực lượng của các chú chế tạo vô số xung điện, vọt tới chỗ Kiệt Ngao trong trận như tia chớp.

Xung điện đánh vào một tầng phòng hộ kỳ quái, tốc độ bay bỗng trở nên chậm chạp lạ thường.

Năm chú không cần giao lưu, cùng phát lực, ánh sáng năng lượng trong trận rực lên, chiếu rọi bóng tối quanh người Kiệt Ngao.

Xung điện của Vô Ảnh ngưng tụ lại lần nữa, nhờ những luồng sáng này mà xuyên thẳng qua vòng phòng hộ.

Chỉ nghe thấy trong trận vang lên tiếng rên, hiển nhiên xung điện đã đánh trúng mục tiêu.

Một kích đã trúng, Hữu Vọng và Vô Ảnh tiếp tục phối hợp, không ngừng tấn công dưới sự giúp đỡ của năm chú.

Đám người nằm rạp ở gần đó trợn mắt há mồm, chưa kịp phản ứng, bỗng thấy choáng váng. Khi hoàn hồn lại, họ thấy mình đã cách xa quảng trường lắm rồi.

Rất nhanh, họ phát hiện, không chỉ họ, tất cả thương binh đều dần biến mất tại chỗ, sau đó lần lượt xuất hiện ở khu vực an toàn.

“Là... là dị năng giả không gian!” Một dị năng giả đã phản ứng kịp.

“Còn có thể dễ dàng truyền tống người khác? Ít nhất cũng phải là trung cấp!”

“Trời ạ, thành Minh còn ẩn giấu những nhân vật thần kỳ nào nữa?”

“Theo tôi biết, ít nhất còn một nhân vật thần bí nữa.”

“Ai?”

“Linh văn sư chứ ai!”

“Tôi quyết định rồi, nếu thành Minh qua được kiếp này, tôi sẽ xin trở thành thành viên chính thức của thành Minh!”

“Tôi cũng thế!”

“Tôi nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Ma Hô La Già (1)

“Ha ha ha...” Tiếng cười lớn của Kiệt Ngao truyền ra từ làn khói đen ở trung tâm trận pháp, “Hay, hay lắm, không ngờ cái nơi hẻo lánh này lại ngoa hồ tàng long! Tao thật sự hưng phấn rồi đây!”

Người xung quanh nghe thấy, trong lòng lạnh lẽo, rõ ràng gã đàn ông này không hề bị thương tổn mấy.

Hữu Vọng nhíu mày, lệnh cho Vô Ảnh dừng tấn công, mở lồng phòng hộ ra, đề cao cảnh giác.

Các chú liếc nhau, đồng thời quát lớn.

Quỹ đạo của trận pháp lại biến đổi, uy áp tăng lên, sương mù dày đặc bắt đầu cô đọng lại giống như bị sức mạnh của trận pháp đẩy lùi. Nhưng thực tế tình huống lại không lạc quan như vậy, năm chú cảm thấy sức mạnh bên trong sương mù không ngừng ngưng tụ, như có một nguồn năng lượng lớn đang tụ lại, tràn ngập áp lực nguy hiểm, lúc nào cũng có thể nổ tung.

Quá trình này không dài, khi sương mù cô đọng chỉ còn 2-3 mét thì chú Thổ hét lên: “Mọi người cẩn thận, mở lồng phòng hộ ra.”

Vừa dứt lời, sương mù liền nổ tung, kỳ lạ là không có bất kỳ một tiếng nổ nào, tất cả tiếng động như bị nuốt hết đi vậy, bốn phía trở nên yên tĩnh một cách dị thường. Các chú và Hữu Vọng, Vô Ảnh đều bị sóng xung kích đánh bay mấy thước, ngã xuống đất. Tiếng kinh hô, tiếng va chạm, tiếng nói chuyện... tất cả đều biến mất.

Người Kiệt Ngao phủ đầy sương mù, gã cười nhìn mấy người đang vùng vẫy, sau đó bước từng bước về phía bọn họ.

Các chú nhanh chóng đứng dậy, không để ý vết thương trên người, lại một lần nữa ngưng tụ năng lượng, chuẩn bị vây công lần thứ hai.

Đúng lúc này, một bóng người vượt qua bọn họ, nhắm thẳng về phía Kiệt Ngao ở chính giữa.

“Tả Miện, trở về!” Chú Mộc kêu to.

Trong lúc chạy, Tả Miện đã gơ cây lao trong tay, đốc sức lao về phía Kiệt Ngao.

Mũi lao mang theo tiếng gió lạnh thấu xương, trong nháy mắt đã đến gần Kiệt Ngao, chỉ còn cách mấy centimet thì đã bị Kiệt Ngao dùng một tay nắm chặt. Chỉ nghe thấy xẹt xẹt mấy tiếng, dòng điện với cường độ cao từ cánh tay gã lan đến toàn thân. Quần áo, da dẻ gã lập tức bị cháy đen sì.

Tốc độ của Tả Miện vẫn chưa hề giảm, tiếp tục xông tới. Trong mắt Kiệt Ngao hiện ra một tia tàn nhẫn, quay ngược mũi lao lại, đâm xuyên qua bụng của Tả Miện đã đến gần hân.

“Tả Miện!” Mọi người xung quanh nhìn thấy một đoạn lao dính đầy máu tươi nhô ra từ phía sau lưng Tả Miện, không nhận được mà hô to.

Kiệt Ngao hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Một người bình thường cũng dám đi ra tìm chết, thực đúng là can đảm.”

Mặt Tả Miện không hề sợ hãi, ngược lại cậu còn nở nụ cười, nói khê: “Chết được không, không phải mày nói là được.”

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy một tiếng “cách” vang lên, trên cổ tay đang nắm lao của Kiệt Ngao đã bị đeo một cái vòng tay màu xám. Vòng tay vừa được đeo lên thì năng lượng trên người Kiệt Ngao biến mất trong nháy mắt, bao gồm cả sương mù như ẩn như hiện ở xung quanh.

Hóa ra đó là một cái vòng cấm dùng ức chế năng lượng.

Tả Miện lại lấy thân mạo hiểm để tạo cơ hội cho mình.

Hiện tại cậu đã vô cùng quen thuộc và thông thạo cách sử dụng cây lao của mình, và có thể phát huy sức mạnh của nó ở mức cao nhất.

Tiếp đó, Kiệt Ngao phát hiện cánh tay đang nắm lao của mình bắt đầu kết băng, gã lập tức bỏ Tả Miện ra, sau đó nhấc chân muốn đã bay cậu. Không ngờ một bức tường lửa đã cản trước mặt Tả Miện, sau đó một luồng gió phát qua, một bóng người nhanh chóng cứu Tả Miện đã ngã trên mặt đất đi.

Kiệt Ngao chậm rãi thu chân, nhìn đám người cách đó không xa.

Người đi đầu chính là Xích Cưu, một trong những thành viên của Ngu Giả, sau đó còn có đám Ô Tặc, Thủy Kính. Họ vốn chưa vào khu vực trục hóa, đã nhận được tin thành Minh gặp chuyện không may, bèn vội vã trở về, may mà tình hình còn không quá tệ.

“Mấy bó tay chịu trời đi!” Chú Linh lạnh lùng nói: “Đã không còn dị năng, đâu là cường giả lĩnh vực cũng chỉ mạnh hơn người thường một chút thôi.”

Kiệt Ngao không thèm liếc mắt nhìn chiếc vòng trên tay một cái, cười nói: “Chúng mày thực sự cho là như vậy sao?”

Mọi người đều rung mình trong lòng, không rõ vì sao gã còn không sợ hãi như vậy.

Kiệt Ngao chậm rãi giơ tay lên, bỗng nắm chặt lại thành nắm, vòng cấm vỡ nát.

Tất cả đều ngây người. Uy lực của vòng cấm, các chú đều rất rõ, nếu nó dễ bị phá hủy như vậy thì họ đã không bị nhốt ở tòa thành dưới lòng đất kia lâu như thế. Về sau Thiên Lý còn đặc biệt mô phỏng và cải tiến lại để đối phó một số dị năng giả khó chơi.

Mà hiện tại, vòng cấm hoàn toàn mất đi tác dụng vốn có của nó, đối với gã đàn ông này, nó vô dụng như một thứ đồ chơi.

Kiệt Ngao rất hứng thú nhìn biểu tình kinh hãi của mọi người. Lúc trước, Lai Định muốn nhốt gã phải dùng tới 6 vòng cấm chế; tuy vậy, nếu gã muốn phá cũng không phải là không thể, chỉ phí thêm chút thời gian mà thôi.

Trên gương mặt mọi người đều lộ vẻ nghiêm túc, mở lá chắn phòng hộ ra, sẵn sàng đón địch.

Kiệt Ngao sờ sờ chỗ da cháy đen của mình, cong môi cười nói: “Thành Minh đúng là thú vị, tao bỗng không muốn giết chúng mày nhanh như thế nữa.”

Dừng một chút, lại nói: “Như vậy đi, tao cho chúng mày thời gian giây chết, đợi khi hứng trí thì lại đến tìm chúng mày luyện tập. Giết từng chút từng chút cũng vui đấy.”

Mọi người nghe vậy thì vô cùng tức giận.

“Nếu như không muốn chết thì nghĩ ra nhiều thứ mới hơn nữa đi, ví dụ như trận pháp vừa rồi, hoặc là nhiều sống không gian gì đó. Như vậy mới khiến cho tao hứng thú lâu hơn.”

Nói xong, gã đảo qua mọi người, trước mắt tất cả, gã cười lớn, nghênh ngang rời đi.

Linh đánh thuê ở thành Minh đã chết 35 người, và vô số bị thương. Đây là dưới tình huống gã đàn ông kia còn chưa phát huy toàn lực, nếu không, chỉ sợ không còn mấy người còn sống sót.

Không biết tại sao lại đưa đến một tên sát tinh như vậy, trong lòng mọi người ở thành Minh đều như có một tảng đá lớn đè nặng.

Chú Thổ suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định không nói chuyện gặp cường địch cho Thiên Lý, tạm thời yên lặng xem xét, họ và Thiên Lý đều cần thời gian tích lũy lực lượng.

Tại phòng nghị sự của thành Thánh.

“Về tên có lĩnh vực giết ma kia, mọi người có ý kiến gì không?” Một ông lão mặc đồ rất trang trọng hỏi.

“Loại ma giết người này, đương nhiên là phải tiêu diệt!” Một người đàn ông trung niên tóc xù trả lời.

“Nếu vậy...” Ông lão lại hỏi, “Phải ai đi diệt gã?”

Phòng nghị sự lập tức yên tĩnh, ai cũng không muốn dính vào chuyện phiền toái này. Đối với cường giả lĩnh vực, tất cả mọi người có thể tránh được thì đều tránh. Lúc trước Tra Nhĩ xâm nhập vào thành Thánh, sau khi tuyên bố lệnh truy nã xong thì không còn chuyện gì nữa. Ngoại trừ vì nhà họ Bàn can trở ra thì thực lực của hắn, cùng với việc sau đó hắn mai danh ẩn tích cũng là nguyên nhân khiến bọn họ cố ý lờ đi.

Cường giả lĩnh vực thì chỉ cường giả lĩnh vực mới đối phó được, những người khác đi cũng chỉ tăng tỷ lệ tử vong mà thôi. Nhưng mà cường giả lĩnh vực không phải nói có là có, huống chi lĩnh vực cũng chia ra kẻ mạnh người yếu, giết ma chính là cường giả trong những cường giả lĩnh vực.

“Thật không biết gần đây tại sao lại xuất hiện nhiều cường giả kỳ quái như vậy.” Không biết là ai nói thầm một câu.

Ông lão kia không thèm để ý mà quay đầu về phía Lai Dịch, dò hỏi: “Lai Dịch, cậu có ý kiến gì không?”

Lai Dịch suy nghĩ một chút, trả lời: “Mọi người đều biết những nơi giết ma đi qua đều máu chảy thành sông, nhưng mà thành Minh lại chỉ tổn thất rất ít, hơn nữa tạm thời đánh lui kẻ giết ma đó, như vậy có thể thấy bọn họ có đủ lực lượng để chống đỡ cự lại giết ma.”

“Ý của cậu là?”

“Không bằng giao chuyện này cho người của thành Minh, để họ liên hợp lại đối phó tên giết ma này, chúng ta có thể giao phần thưởng cao nhất, trợ cấp cho những người hy sinh.”

Mọi người nghe vậy thì mắt sáng lên.

Lai Dịch lại nói: “Huống hồ cái tên giết ma kia đã kết thù với thành Minh, về tình hay về lý thì cũng nên để bọn họ xử lý.”

Một người hỏi: “Nhưng họ chưa chắc đã có thể đối phó được tên giết ma kia, chúng ta hoàn toàn mặc kệ sẽ dễ khiến cho mọi người dị nghị.”

“Đương nhiên không thể bỏ mặc, chúng ta có thể vừa phái binh lính tới đó đóng quân, vừa phái cao thủ ngầm đến giúp đỡ. Như vậy sẽ giảm bớt thương vong của chúng ta, lại có thể chu toàn đại cục.”

“Ý hay.” Mọi người liên tục gật đầu.

Cuối cùng, ông lão kia nói: “Nếu vậy thì chuyện này liền giao cho cậu phụ trách, Lai Dịch.”

Lai Dịch đứng lên, cung kính hành lễ nói: “Vâng, cảm ơn Chủ tịch quốc hội.”

Rời khỏi phòng nghị sự, Lai Dịch nói với Áo Sâm ở bên cạnh: “Cậu nghĩ cách liên hệ với thành viên của Chiến Sắc.”

Áo Sâm sững sờ: “Ngài muốn phái Chiến Sắc đi thành Minh giúp đánh Kiệt Ngao sao?”

“Trong đầu cậu toàn chứa cái gì vậy?” Lai Dịch lờm anh ta.

Mặt Áo Sâm đỏ lên, vẻ xấu hổ.

Lai Dịch nói: “Kiệt Ngao làm loạn ở Thành Minh như vậy cũng không dẫn được hai người kia ra, có thể thấy bọn họ quả thực không ở thành Minh, hoặc là bị nhốt ở Âm Vực, hoặc là ở một nơi rất xa thành Minh. Không có hai người kia thì thành Minh không đáng để lo lắng. Huống hồ Kiệt Ngao là do tôi phái ra, tôi hà tất phải phái Chiến Sắc đi đối phó gã?”

Áo Sâm nghe lời chỉ bảo, đáy lòng lại càng thán phục tâm cơ của Lai Dịch.

Lai Dịch nhìn về hướng thành Minh, thần nhiên nói: “Có một sát thần ở đó, tôi muốn xem thành Minh có thể kiên trì bao lâu. Còn nếu như hai người kia không xuất hiện nữa thì tôi cũng bớt được rất nhiều việc rồi...”

Đúng như Lai Dịch dự đoán, sự xuất hiện của Kiệt Ngao khiến cho những dị năng giả vốn định đến Thành Minh lại thay đổi ý định, mà phần lớn dị năng giả ở Thành Minh cũng vội vã rời đi. Bọn họ không sợ chết, nhưng lại sợ chết vô ích dưới tay của Kiệt Ngao.

Trong vòng một tháng, số người ở Thành Minh giảm đi hai phần ba, thành phố trở nên quanh quẽ trống vắng.

Mà Thiên Lý ở 15D7 phía nam không hề biết đến chuyện này, cô đang bận rộn xây dựng mạng lưới tin tức, thu thập tư liệu của người chơi, không hề chú ý đến tin tức này. Nhưng mà tin này chắc chắn sẽ không giấu được lâu, thời điểm Thiên Lý trở về sẽ sớm hơn dự định rất nhiều.

“Làm phiền sửa giúp tôi dụng cụ này.” Thiên Lý đứng trước một tiệm sửa chữa, đưa đồ trên tay cho người thành niên trong tiệm.

Người thanh niên này là một người câm mà Thiên Lý gặp phải ba ngày trước, anh ta am hiểu sửa chữa các loại máy móc, vô tình nhìn thấy xe bay mà Thiên Lý đã cải tạo, không nhìn được muốn nghiên cứu một chút. Kết quả suýt nữa bị Tra Nhĩ coi là tiêu quái mà thanh lý.

Sau đó Thiên Lý có ý hỏi thăm thân thể của anh ta. Anh ta tên là Thái An, 26 tuổi, là trẻ mồ côi sau tai nạn, được một đôi vợ chồng già hảo tâm nhận nuôi, cũng cho anh cơ hội học tập các loại kỹ thuật. Người thanh niên này cũng rất có hiếu, cố gắng học tập, liều mạng kiếm tiền, làm bạn với đôi vợ chồng già trải qua khoảng thời gian ấm áp cuối cùng của cuộc đời.

Về sau, anh dùng tiền tích góp nhiều năm để mở một tiệm sửa chữa. Nhưng từ khi đôi vợ chồng già qua đời, cuộc sống vốn yên ổn của anh cũng bắt đầu xuất hiện trắc trở.

Kỹ thuật sửa chữa của Thái An thuộc dạng hàng đầu, tính cách trung hậu nên nhân duyên rất tốt, làm ăn cũng dần thịnh vượng. Rất nhiều khách hàng đều

chỉ đích danh anh đến sửa chữa cho họ, khiến một số kẻ ghen ghét. Thái An phải chịu xa lánh, bị tính kẻ hãm hại, cuối cùng ngay cả thanh danh cũng bị hao tổn.

Anh chỉ có một thân một mình, lại là một người bình thường, cùng đường, đành phải tạm thời rời khỏi quê hương của cha mẹ nuôi, đến 15D7 mưu sinh. Lúc này anh lựa chọn khiêm tốn, cẩn thận duy trì tiệm sửa chữa này.

Sau khi hiểu biết tình huống của Thái An, ý nghĩ đầu tiên của Thiên Lý là kéo anh vào khu 8. Thành biên của khu 8* không nhất thiết phải là cao thủ game hoặc là dị năng giả mạnh mẽ, họ chỉ cần nắm giữ một hoặc vài kỹ năng, có phẩm cách tốt, tâm tư tình tể là được.

(*) đọc lại chương 119 để rõ hơn về các khu

Thái An tuy chỉ là một người bình thường, nhưng trong quá trình sửa chữa, anh đã tiếp xúc với đủ loại người, khuyết điểm không thể nói chuyện cũng dễ khiến cho người khác bót cảnh giác. Quan trọng là, anh có rất nhiều thời gian để vào trò chơi.

Cho nên, Thiên Lý muốn kiểm tra năng lực của anh lại một lần, rồi tuyển anh làm thành viên dự bị của khu 8 - Ma Hồ La Già...

Trận pháp Ngũ Hành: Dựa vào nguyên lý vận hành của các nguyên tố thời viễn cổ, có được một sức mạnh thần bí khó hiểu, nắm giữ được quy luật trong đó thì có thể sáng tạo ra hiệu quả thần kỳ khiến người khác thần phục. Nhưng trăm ngàn năm qua có rất ít người dốc lòng nghiên cứu trận pháp này, họ đều cho rằng đây chỉ là một suy tưởng viển vông của người cổ đại, không có bất kỳ giá trị khoa học nào. Cho đến hôm nay, người đương thời mới hiểu được rằng, không nghiên cứu thì không có quyền lên tiếng, rất nhiều tài nguyên quý giá đều do vô tri mà bị vứt bỏ.

Là người sáng lập của trận pháp Ngũ Hành, năm vị tổ tiên Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đã để lại một phương hướng nghiên cứu mới cho hậu thế. Dưới lòng đất u ám, nhờ ngài Hiền tri mà họ được sống lại, trận pháp Ngũ Hành cũng nhờ họ mà xuất hiện trước hậu thế, cũng ảnh hưởng sâu sắc tới tương lai...

Trích từ << Truyền kỳ Ngũ Hành Sư – tiền phong của trận pháp >>

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Thập Nhị Thiên Dực (1)

Hai ngày nay, Thiên Lý đều ở chỗ thuê khách linh khí và nghiên cứu trái tim Phá Vỡ; mà Tra Nhĩ thì đang mê giết quái thăng cấp lửa tiền trong game. Hắn đã trở thành thành viên trung tâm đầu tiên trong thành Phá Vỡ, cũng là kẻ tự do nhất, “không đăng hoàng” nhất.

Tư liệu về trái tim Phá Vỡ ở tháp Ngân Cốt cực kỳ nhiều, muốn phân tích hoàn toàn nội dung trong đó, nhất định phải chờ đến lúc có thời gian tĩnh tâm nghiên cứu mới được.

Sau lưng truyền đến tiếng khoang trò chơi mở, Tra Nhĩ đứng dậy, đến bên Thiên Lý, ngồi xuống bên cạnh, u buồn nói: “Tôi lại chết rồi.”

“Ừ.” Thiên Lý vừa nhập số liệu vào máy tính vừa tùy ý đáp.

“Bị chết rất thảm.” Tra Nhĩ nâng giọng.

“Thảm như thế nào?” Thiên Lý vẫn chú ý các số liệu trên màn hình máy tính.

Tra Nhĩ thở dài: “Lúc đầu bị một con heo lông dài đánh trúng ngực, sau đó lại bị một con heo giáp xác phun nước miếng đầy người, rồi lại bị vài con heo bay ị khắp...”

Thiên Lý dừng tay lại, im lặng một hồi lâu mới lên tiếng: “Tra Nhĩ, về sau bớt ăn thịt heo đi.”

Tra Nhĩ bĩu môi, hiển nhiên làm ngơ.

Thiên Lý lại nói: “Còn nữa, anh nên đi tắm đi.”

Tra Nhĩ cúi đầu nhìn mình một chút, sau đó duỗi một ngón tay vuốt lên da một cái, nói: “Rất sạch mà.”

“...”

Tra Nhĩ đặt tên “heo” cho toàn bộ quái mình gặp trong game, dường như giết heo là niềm vui thú của hắn.

Theo Thiên Lý biết, trong 81 hang động thần bí của thành Phá Vỡ, không có con quái nào là “heo” cả. Tương lai, các thành viên trung tâm có thể mở hết cả 81 hang động thần bí này, mà tám khu khác chỉ có thể mở ra một phần.

Song hiện tại khu này mới chỉ đang được hoàn thiện, nếu thử nghiệm thành công, nó mới có thể mở ra bằng phương thức đặc thù.

Hôm sau nữa, Thiên Lý với Tra Nhĩ đi tiệm sửa chữa của Thái An.

Từ rất xa, Thiên Lý đã phát hiện có hai chiếc xe bay đang chạy tới tiệm sửa chữa, tới khi hai người họ đến, bốn người ngồi trên hai chiếc xe bay ấy đã đi vào tiệm.

“... Kỹ sư trung cấp Thái An, chúng tôi là vệ binh thành 19D07, thay mặt thành phố kính mời anh tham dự kiến thiết đô thị giải trí điện tử.”

Trong mắt Thái An hiện vẻ nghi vấn.

Vệ binh đi đầu lại nói: “Đô thị này tên là Thập Nhị Thiên Dục, sau khi xây dựng xong, sẽ trở thành đô thị giải trí điện tử lớn nhất khu vực cấp D, trình độ khoa học kỹ thuật không thua gì các khu cấp A cấp B. Hiện giờ kiến thiết nền tảng đã được hoàn thành, chỉ đợi các kỹ sư cơ giới gia nhập là có thể khởi động trong vòng một tháng.”

Thái An do dự một hồi, dùng bảng điện tử viết: [Xin cho tôi thời gian suy nghĩ.]

Vệ binh tỏ thái độ rất tốt, còn nói: “Dự án Thập Nhị Thiên Dục được chính phủ ủng hộ, ngoài thù lao cao sau khi hoàn thành, những người hoàn công sớm nhất còn có thể thu được món tiền thưởng kêch sù, hy vọng anh Thái An không nên uổng phí cơ hội khó được này.”

Thái An cẩn thận kiểm tra tư liệu hình ảnh về Thập Nhị Thiên Dục mà vệ binh đưa tới, lập tức rung động bởi quy mô to lớn của nó, cả thành phố điện tử như bị chia cắt thành 12 hình trụ bằng nhau, mỗi thân trụ đều xòe một chiếc cánh kim loại ra thành một cung nửa đường tròn, bảo vệ một khối cầu nửa trong suốt phía trên. Theo giới thiệu, hình cầu này chính là màn sáng lộ thiên, sẽ liên tục truyền phát hình ảnh và các tin tức tương quan về các trò chơi hoa lệ trong đô thị giải trí điện tử.

Thái An rung động, là một kỹ sư, có thể tham gia công trình kiến thiết có quy mô như vậy, tuyệt đối là một vinh dự.

Vì vậy, anh gật đầu.

“Quý ngài đây, không biết tôi có tư cách tham dự không?” Lúc này, một thanh âm trong trẻo ở cửa truyền đến.

Mọi người đồng loạt quay lại, chỉ thấy một nam một nữ tóc xù chậm chậm đi vào tiệm sửa chữa.

Người đàn ông chỉ tầm hai mươi hai một, còn nữ trông như trẻ vị thành niên, quần áo họ khá bình thường, song khí chất lại vô cùng xuất chúng.

Vệ binh dò hỏi: “Hai vị là...?”

Thiên Lý lấy từ trong túi ra một thứ đưa cho anh ta xem.

“Huy chương kỹ sư trung cấp.” Trong mắt vệ binh hiện lên vẻ kinh ngạc, không ngờ người trẻ như vậy đã là kỹ sư trung cấp.

Anh ta hành lễ: “Thập Nhị Thiên Dục hoan nghênh tất cả kỹ sư trung – cao cấp gia nhập.”

“Vô cùng vinh hạnh.” Huy chương trên tay Thiên Lý là do A Nhĩ Đế Tư đưa, mặc dù chưa kiểm tra, nhưng cũng có uy tín nhất định. Đối với các nhân viên kỹ thuật muốn tham dự công tác thủ công, nếu kỹ thuật không đạt chuẩn, dù có huy chương cũng sẽ bị hủy bỏ tư cách, cho nên có rất ít người làm giả bằng chứng ngành kỹ thuật. Quan trọng hơn là, Thiên Lý sử dụng huy chương này với tên giả, không cần phải lo lộ thân phận.

“Đây là vé mời của hai vị, xin giữ kỹ. Tàu đến 19D07 xuất phát vào đúng 8 giờ sáng mai, mong hai vị làm việc thuận lợi.”

Nhấn nhủ những điều cần chú ý xong, vệ binh hành lễ rồi đi.

Thiên Lý để ý Thái An đang nhìn mình, liền cười nói: “Xin lỗi, lúc trước không nói rõ, tôi là kỹ sư trung cấp, muốn trao đổi kỹ thuật với anh, sợ đường đột, đành phải dùng một dụng cụ bị hỏng đến gõ cửa.”

Thái An gật đầu, viết lên bảng điện tử: [Trang bị năng lượng của dụng cụ đó rất đặc biệt, không thích hợp với những nguồn năng lượng dạng hạt lưu hành, không biết trước đó cô dùng nguồn năng lượng loại nào?]

Thiên Lý tán thưởng trong lòng, không ngờ anh ta lại phát hiện ra trọng điểm nhanh như vậy.

Không đợi Thiên Lý trả lời, Thái An lại viết: [Tôi đã thử tổng cộng 18 loại năng lượng, không một loại nào phù hợp, dù có thể khởi động, hiệu suất cũng giảm xuống chỉ còn 40 – 50%. Sau xem xét số liệu chuyển đổi, tôi tính được ra trang bị năng lượng của nó khả năng là một loại năng lượng chưa được phát hiện, hoặc là nói, chưa được công bố hiện nay. Tôi rất hiếu kỳ, đó là gì?]

Thiên Lý cười cười trả lời: “Đó là một loại năng lượng hạt mà tôi ngẫu nhiên phát hiện, nhưng số lượng của chúng rất ít, nên tôi muốn biết anh có thể nghiên cứu ra vật chất thay thế cho nhiên liệu này không.” Loại năng lượng cô nhắc tới chính là trái tim Long Ngự.

Tình lực của một người cũng chỉ có hạn, có lẽ tìm người trợ giúp cũng là một cách ahy.

[Có thể thử xem.] Thái An về mặt chân thành nói, [Có thể để dụng này ở đây chứ? Sau khi Thập Nhị Thiên Dực hoàn thành tôi sẽ về nghiên cứu tiếp.]

“Đương nhiên là được.” Thiên Lý vươn tay, “Hợp tác vui vẻ.”

Thái An chần chờ một lát, cũng đưa tay mình ra.

Rời tiệm sửa chữa, Tra Nhĩ tò mò hỏi: “Kế đến chúng ta đi 12D07 sao?”

“Ừ.” Thiên Lý quay đầu, hướng mặt về phía nơi mấy vệ binh rời đi, về mặt bình tĩnh.

“Không biết có vui không?” Tra Nhĩ lười biếng nói.

E là sẽ không vui lắm. Thiên Lý trầm nghĩ. Sở dĩ cô chủ động đề xuất tham dự, là vì cô phát hiện một thứ trên người vệ binh đó – nhưng tinh thạch. Theo cô biết, hiện tại, chỉ có thể lực thành phố ngầm dưới lòng đất mới nắm giữ kỹ thuật vun trồng độc nhưng, cho nên trên người ai có nhưng tinh thạch, thì người đó có khả năng liên quan tới thành phố ngầm.

Tham dự kiến thiết Thập Nhị Thiên Dực, có lẽ có thể tìm ra manh mối liên quan tới thành phố ngầm.

Nghỉ ngơi thêm hai ngày, Thiên Lý và Thái An hẹn nhau lên tàu đi 19D07, Tra Nhĩ làm trợ thủ đi theo.

Công cuộc kiến thiết Thập Nhị Thiên Dực gây tiếng vang rất lớn, họ mời được hơn bốn trăm kỹ sư trung – cao cấp từ mười lăm nội thành phụ cận.

Đây là một hạng mục công tác theo tầng, hai kỹ sư một tổ. Từ tầng thứ nhất bắt đầu phân phối bản vẽ, dựa vào bản vẽ tiến hành lắp ráp kiểm tra đo lường. Mỗi một tầng có mười hai khu song song. Mỗi một bộ phận hoàn thành sẽ lên cấp một tầng, cho đến tầng thứ 15.

Ba tổ kỹ sư hoàn thành đến tầng thứ 15 đầu tiên sẽ được thêm tiền thưởng và điểm vinh dự.

Nhóm Thiên Lý đến, liền được bố trí ở khách sạn gần Thập Nhị Thiên Dực. Cô dùng cảm giác cẩn thận quan sát Thập Nhị Thiên Dực, bắt kể từ hình dạng bên ngoài, hay là kết cấu bên trong, đều không gì khả nghi. Xem cấu tạo sơ bộ, đây đúng là một thành phố điện tử.

Nhưng Thiên Lý vẫn luôn nghi ngờ, từ khi đến 19D07, cô đã phát hiện không dưới 10 người có nhưng tinh thạch.

Điều này thể hiện rất rõ đây có thể là một cứ điểm quan trọng của thành phố ngầm. Nếu như vậy, Thiên Lý không cho rằng Thập Nhị Thiên Dực chỉ là một đô thị giải trí bình thường.

Nhưng bây giờ nghĩ cũng vô dụng, trước mắt Thập Nhị Thiên Dực mới chỉ hiện lộ kết cấu ban đầu của nó, chỉ đến khi nó hoàn thành, mới có thể đạt được đáp án chính xác.

Ba ngày sau, các kỹ sư cơ giới được tập hợp đầy đủ, công cuộc kiến thiết Thập Nhị Thiên Dực chính thức khởi động.

Thiên Lý và Thái An được sắp thành một tổ, tiến vào gian thiết bị tầng một của Cánh Tím trong Thập Nhị Thiên Dực.

Đây hẳn là bộ phận của một máy móc cỡ lớn nào đó, linh kiện của các loại công cụ được chuẩn bị đầy đủ, nếu cần thêm gì, có thể dùng máy truyền tin gọi bất cứ lúc nào.

Đột nhiên, trên tường xuất hiện một bản vẽ điện tử, cho thấy hạng mục họ cần phải hoàn thành.

Thiên Lý cẩn thận phân tích bản vẽ, cảm giác đó chỉ là một phần khu của hệ thống truyền tải nào đó, không có gì đặc biệt, thực sự không thể phán đoán được cụ thể.

Cô không thể không bội phục người đứng sau Thập Nhị Thiên Dực, có thể chia nhỏ thiết kế tổng thể đến mức này, chẳng trách lại dám mời nhiều kỹ sư cơ giới đến vậy, bởi vì chỉ dựa vào các mảnh ghép bản vẽ này, hoàn toàn không thể đoán ra kết cấu cụ thể. Dù Thập Nhị Thiên Dực có được hoàn thành, thiết kế nội bộ cũng sẽ không bị tiết lộ.

Quả là cao hơn một bậc.

Từng gian thiết bị đều có máy theo dõi, các kỹ sư cơ giới có thể sử dụng máy tính, máy truyền tin, nhưng được phép có hành vi quét hình hoặc lấy bản vẽ, một khi bị phát hiện sẽ bị hủy bỏ tư cách.

Có thể tự sắp xếp thời gian làm việc mỗi ngày; thức ăn có chuyên gia đưa cho; nếu mệt có thể đến phòng nghỉ, sảnh trà, phòng khiêu vũ hay là phòng thể thao thư giãn và tập thể hình. Mặc dù không thể tùy tiện ra vào trong vòng một tháng, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy buồn tẻ.

Thiên Lý bàn với Thái An, phân công làm riêng. Động tác của hai người đều rất có quy luật, không nhanh không chậm nhưng lại có vẻ rất thành thạo.

Thái An liếc sang quan sát Thiên Lý, phát hiện cô nhắm hai mắt, chỉ dựa vào xúc cảm để thao tác.

Anh lộ vẻ kinh dị, trầm nghĩ: chẳng lẽ cô là người mù? Vậy làm thế nào cô lại đọc được bản vẽ trên màn hình? Nếu không phải người mù, vậy tại sao lại

nhắm mắt lấp ráp linh kiện? Phải biết, rất nhiều bộ phận vô cùng phức tạp, rườm rà, cần phối hợp mắt – tay, làm sao cô có thể làm mà không có chút sai sót nào được?

Trong lòng Thái An tuy đầy nghi vấn, nhưng cũng chưa tìm tòi nghiên cứu. Bản thân anh cũng không phải người nhiều chuyện, trừ tình yêu với vũ khí ra, rất ít thứ có thể phân tán sự chú ý của anh.

Trong bầu không khí yên tĩnh, hai người ai làm việc nấy không ngừng.

Tra Nhĩ nhàm chán, hẳn không muốn rời khỏi Thiên Lý, lại không biết chơi kim loại, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Cũng may bán về phần một không quá khó, hai người hợp tác, chỉ một buổi chiều đã làm xong. Khởi động thử, số liệu gian thiết bị lấp lóe, một giọng vang lên từ máy truyền tin: [Đã kiểm tra xong, đủ tiêu chuẩn. Mời hai vị đến đại sảnh, xin hạng mục thứ hai.]

Tổ Thiên Lý là tổ thứ 98 hoàn thành hạng mục thứ nhất, thứ hạng không tính là cao nhưng cũng không thấp. Rõ ràng, hai người đều chưa ra toàn lực, một người là vì muốn mở mang tầm mắt, một người là vì điều tra tình huống trong Thập Nhị Thiên Dực, thứ hạng chẳng có chút ý nghĩa nào đối với họ cả.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Thập Nhị Thiên Dực (2)

Thiên Lý và Thái An chia nhau làm việc như cũ, khi họ lên tới tầng ba, đã có hơn 70 tổ lên được tầng năm. Máy ngày này, Thiên Lý cũng không có phát hiện mới, chỉ biết trong mười lăm tầng của Thập Nhị Thiên Dực, mỗi tầng có ít nhất hai dị năng giả sở hữu duệ thạch. Họ, hoặc là vệ binh, hoặc là người hầu tạm thời, phong cách hành xử hoàn toàn khác những vệ binh ở thành phố ngầm: chẳng những lễ độ với mọi người, còn không hề kiêu căng, khá được các kỹ sư cơ giới khen ngợi.

Thiên Lý gần như hoài nghi phán đoán của mình là sai, nơi này thật ra không hề liên quan gì đến thành phố ngầm, hoặc thật sự chỉ là một thế lực bên chính phủ cũng trông trọt được độc nhưng?

Đến ngày thứ bảy, đã có tổ đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ tầng 13. Khi bắt đầu kiểm tra, có một tin ngắn nhắn vào máy truyền tin của Thiên Lý: [Trí não siêu cấp đã khởi tạo được 1/12.]

Trí não siêu cấp? Thiên Lý sửng sốt, lập tức phản ứng kịp, tin này chắc chắn là do Khai gửi tới, chỉ có cậu mới có thể mặc kệ quân chế, không hề có kỵ mà gửi tin cho cô. Phải biết rằng, trước khi tiến vào Thập Nhị Thiên Dực, ngay cả liên lạc với thành Minh cô cũng phải tạm thời cắt.

Thiên Lý trả lời: [Là sao?]

[Trung tâm của Thập Nhị Thiên Dực là một hệ thống trí não đang được hoàn thiện.]

Thiên Lý ngẫm nghĩ một lúc, chần chừ hỏi: [Trí não mà cậu nói, chẳng lẽ là một hệ thống siêu cấp giống “Sơ Thần”?]

Người thường quen gọi máy tính cá nhân của mình là trí não, thực tế trên tinh cầu này chỉ có duy nhất một trí não, đó chính là hệ thống siêu cấp nằm trong tay chính phủ - “Sơ Thần”. Mạng lưới số liệu và tin tức điện tử trên toàn thế giới đều được Sơ Thần giám sát và quản lý; nó cũng hình thành nên kết cấu hệ thống phân khu, bao phủ khắp hành tinh. Trừ vùng bị trục hóa, không nơi nào là nó không thể liên lạc được.

Một hệ thống mạnh mẽ như thế, đương nhiên là được chính phủ hết sức bảo hộ; dù là nhân viên nội bộ, cũng nhất định phải tiến hành xem xét hoặc sửa chữa, bảo dưỡng dưới sự giám sát của vệ binh. Sơ Thần thật sự mạnh khoong phải ở phạm vi bao trùm hay công dụng của nó, mà là ở việc nó có thể tự thăng cấp.

Mười năm trước, do một loại virus đột biến, trí não chết máy, mạng Internet toàn cầu tê liệt một ngày.

Sau ngày đó, Sơ Thần được khởi động lại, chẳng những khôi phục những tư liệu đã mất, mà còn quét sạch virus. Từ đó, Sơ Thần không xuất hiện vấn đề gì nữa, cứ ngày ngày vận hành, duy trì sự ổn định trên toàn thế giới.

Ai cũng không biết, ngày Sơ Thần chết máy chính là lúc Khai thức tỉnh dị năng. Bởi Khai xuất hiện, nên hệ thống trí não mạnh nhất trên thế giới mới được ra đời.

[Đúng vậy, về sơ bộ, độ tương tự đã đạt tới 7%. Trước mắt nó mới chỉ được hoàn thiện một phần nhỏ; đến lúc nó được hoàn thành, mới có thể tính toán chính xác được.]

Thiên Lý ngẫm nghĩ, hỏi: [Cần tôi nghĩ cách phá hủy chương trình của nó không?]

Chính phủ tuyệt đối không cho phép chế tạo trí não giống Sơ Thần. Hiển nhiên, đây là kết quả âm thầm trong bóng tối của thế lực nào đấy.

[Đây là suy nghĩ chân thật của cô? Phá hủy nó?]

Thiên Lý lại dò xét, hỏi thử: [VẬY KHẢI, CẬU CÓ THỂ GIÚP TÔI KHÔNG?]

[Giúp thế nào?]

[Giúp tôi cài Trojan horse*.]

(*) Trojan horse: Một loại phần mềm ác tính, có tên gọi xuất phát từ điển tích “con ngựa thành Troia” trong thần thoại Hy Lạp. Không giống như virus, nó không có chức năng tự sao chép nhưng lại có chức năng hủy hoại tương tự virus. Một trong những thứ giăng bẫy của Trojan là nó tự nhận là giúp cho máy của thân chủ chống lại các virus, nhưng thay vì làm vậy nó quay ra đem virus vào máy.

Thiên Lý rất rõ ràng, phá hủy một hệ thống, thì sẽ còn có hệ thống thứ hai, thứ ba. Nếu chọn báo cáo, không chỉ ảnh hưởng lớn, phiền phức nhiều, mà còn vô cùng có khả năng khiến mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm hơn. Thà thuận nước đẩy thuyền, để cô sử dụng con mắt của kẻ địch để nhìn.

Cái trí não này vẫn chưa hoàn thành khởi tạo, chỉ cần cài Trojan tương ứng vào trong quá trình khởi tạo, Thiên Lý cũng sẽ được thiết lập làm mục tiêu có thể tin nhiệm, rồi sau đó, bất kể là tra tìm tin tức hay sưu tầm số liệu, cô cũng sẽ không bị trí não theo dõi.

Nhưng có một nan đề là, cô không có thời gian, cũng không có năng lực biên trình ra Trojan như vậy, nên chỉ có thể nhờ Khải giúp đỡ.

[Tôi có thể giúp cô, nhưng điều kiện tiên quyết là, cô phải lọt vào top 13 tổ đứng đầu, hệ thống nguyên thủy của trí não đặt ngay ở tầng 13, nếu bỏ qua, tôi sẽ không xen vào nữa.]

Thiên Lý giật mình, lập tức mở bảng xếp hạng tiến trình ra, đã có ba tổ lên được tầng 13, tức là, hiện tại chỉ còn 10 chỗ trống, mà cô và Thái An vẫn còn đang ở tầng 6.

[Tôi biết, tôi sẽ làm được!]

Thiên Lý lộ vẻ bất buộc, nói với Thái An: “Thái An, chúng ta tăng tốc đi, nếu không thì đến tầng 10 cũng không mò được lên mắt, anh không muốn xem thiết kế những tầng cao hơn sao?”

Thái An nghĩ nghĩ, yên lặng gật đầu.

Thiên Lý thở một hơi thật dài, dùng cảm giác đảo qua tất cả linh kiện trong tay, sau đó tập trung tinh thần, bắt đầu khiêu chiến hiệu suất cực hạn của mình.

Thái An thấy tốc độ tay nhanh như chớp của cô, trong mắt không khỏi hiện vẻ kinh dị. Dưới sự lôi kéo ấy, Thái An cũng dần hiển lộ kỹ thuật cao siêu của mình, tốc độ còn tương đương với Thiên Lý.

Hai người xông một mạch lên tầng 9, mà lúc này, đã có 7 tổ lên được tầng 13.

Thiên Lý không dám chậm trễ, ăn tối xong lại tiếp tục công việc. Thái An cũng không đi nghỉ ngơi một mình, mà lựa chọn cùng đuổi theo tiến độ với cô.

Càng lên cao, yêu cầu kỹ thuật càng khó, cũng cần càng nhiều thời gian hơn. Trong quá trình lên cấp, dù là Thiên Lý cũng bị một vài vấn đề kỹ thuật làm khó; nhưng Thái An lại khác, thiên phú máy móc của anh quả thực khiến người ta phải thán phục, gần như không có bản vẽ nào là anh không ráp được.

Ngày thứ 12, khi Thiên Lý và Thái An xông như vũ bão lên tầng 12, chỉ còn một chỗ trống lên tầng 13. Do lãng phí quá nhiều thời gian ở giai đoạn trước, Thiên Lý cũng không kịp hồi hận, chỉ có thể cố hết sức nắm lấy cơ hội cuối cùng này.

Tra Nhĩ lặng lẽ đến cạnh Thiên Lý, dùng giọng điệu quý dị hỏi: “Thiên Lý, có cần tôi đi giết mấy tổ không?”

Thiên Lý toát mồ hôi, cổ đầu anh: “Anh ngoan ngoãn đợi ở đó cho tôi!”

Tra Nhĩ nằm trong đồng linh kiện, vẻ mặt buồn phiền, chán chường đến sắp phát mốc.

Thiên Lý mềm lòng, an ủi: “Mấy ngày nữa là chúng ta hoàn thành công việc rồi.”

“Ừ.” Tra Nhĩ lần đến cạnh Thiên Lý, cọ cọ, lại lần vào xó, khắc linh tinh lên tường (thật sự là khắc, tường kim loại cứng như thế bị hấn dùng móng tay khắc ra một “Thiên Lý”...).

Thái An ngẩn ra, thật sự cảm thấy người đàn ông cao lớn dũng mãnh này, dường như có một tính cách kỳ quái hoàn toàn không phù hợp với khí thế của hắn...

[Đã kiểm tra xong, đủ tiêu chuẩn. Xin hai vị tiến vào đại sảnh nhận hạng mục thứ mười ba.]

May quá, kịp rồi! Thiên Lý vui vẻ trong lòng, ai ngờ lại có tin nhắn vào máy: [Quý tổ đồng thời lên cấp với một tổ khác, cần áp dụng hình thức rút thăm, lựa chọn hạng mục lên cấp.]

Thiên Lý sừng sốt, không ngờ lại xuất hiện biến cố như thế.

Cô hỏi: “Rút thăm như thế nào?”

[Rất đơn giản, lên cấp một hạng mục, kỹ sư đều sẽ được đưa một thẻ mặt mã mới, lát nữa các vị rút phải thẻ nào thì phải phụ trách hạng mục đó.]

Lúc ba người Thiên Lý tới đại sảnh, đã có hai người đàn ông trung niên đứng đó. Họ thấy đám Thiên Lý, đều lộ vẻ hơi kinh dị, vì tuổi của họ trong nhóm kỹ sư trung – cao cấp này thật sự là quá nhỏ. Đặc biệt là Thiên Lý, hoàn toàn giống một đứa trẻ vị thành niên.

Lúc này, một cô gái mặc đồng phục đi tới, trên tay cô ấy là một cái khay đặt hai tấm thẻ lật.

Gay rồi, cảm giác của cô không quét được chữ hay hình gì trên thẻ cả. Thiên Lý âm thầm lo nghĩ, nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

“Có gì mà chia?” Kỹ sư cơ giới trung niên cao hơn mở miệng, “Tùy tiện đi.” Nói xong, định lấy thẻ.

“Cũng chỉ có hai lựa chọn thôi mà, tôi xem một chút.” Thiên Lý cầm lấy cả hai tấm thẻ trước, xòe ra trước mặt Tra Nhĩ. Tra Nhĩ rút một tấm ra, nói: “Cái này ư?”

“Này...” Nữ tiếp tân khó xử nhìn hai người đàn ông trung niên, hành vi của Thiên Lý rõ ràng có phần không hợp quy củ.

Người trung niên thấp hơn quả nhiên bất mãn nói: “Cô bé, cháu sai rồi đấy, tuy rút thăm đúng là bày vẽ thật, nhưng dù sao cũng là để công bằng, sao cháu có thể ầu ả thế được?”

Thiên Lý hơi ngượng ngùng nói: “Vừa rồi cháu thấy chú này nói cứ tùy tiện, nên hơi gấp ạ. Thực xin lỗi, xin chị phát lại thẻ, để bọn em rút lần nữa.” Nói xong, lấy thẻ trên tay Tra Nhĩ qua, trả hết cho nữ tiếp tân.

Hai người trung niên thấy thái độ của cô cũng tốt, nên không so đo nữa.

Thiên Lý thăm thò phào, đây là lần đầu tiên cô chơi xấu, thật sự có lỗi với hai chú ấy. Vừa rồi cô động tay động chân lên tấm thẻ mà Tra Nhĩ rút ra kia, lát nữa dùng cảm giác, rất nhanh có thể tìm ra tấm cô muốn.

Nữ tiếp tân bày lại thẻ xong, Thiên Lý nói với hai kỹ sư cơ giới: “Hai chú có thể để cháu rút trước được không ạ? Lát nữa cháu mời hai chú ăn heo rừng nướng.”

Tra Nhĩ nghe thấy hai chữ “heo rừng”, lén ra dấu chữ V sau lưng, thầm kêu: Ye!

Hai kỹ sư cười, gật đầu: “Được, cháu rút trước đi.”

Đôi khi tuổi nhỏ cũng là một ưu thế, có thể tránh khỏi không ít phiền phức.

Thiên Lý thuận lợi rút được hạng mục trung tâm tầng 13, mà hai kỹ sư trung niên rút được hạng mục phân khu tầng 13.

Sau đó, Thiên Lý nói được làm được, mời họ đi ăn một bữa tiệc thịt heo.

Chiến lược quay nướng, nguyên hai con heo rừng, chỉ nhìn lượng mỡ bóng nhảy kia đã đủ no.

Thiên Lý ý vào mình không nhìn thấy, bình tĩnh ăn cháo. Mà Tra Nhĩ thì không coi ai ra gì, ăn như gió cuốn. Chỉ thấy từng miếng thịt cấp tốc biến mất trong miệng hắn, dường như tiến vào một hố đen không đáy.

Người nội liễm như Thái An, cũng bị nguyên bản thịt heo hù, không nhịn được lén gọi một phần ăn thanh đạm, thuận tiện tốt bụng gọi cho mỗi kỹ sư đang ăn đến không biết vị gì một phần, lập tức nhận được ánh mắt cảm kích của họ.

Họ vừa ăn vừa nghĩ, không phải cô bé này đang chơi họ chứ?

Ăn uống no say rồi, Tra Nhĩ nhiệt tình vui vẻ tiễn hai người trung niên rời đi, miệng còn với theo: “Lần sau lại cùng ăn với các chú.”

Hai chú ấy nghe thấy, không nhịn được nhanh chân lên, mau chóng biến mất khỏi nhà hàng.

Nghỉ nguyên buổi tối, Thiên Lý lấy một cái chip nhỏ từ máy tính ra, cẩn thận nhét vào khe máy truyền tin. Trong chip có Trojan mà Khai biên trình giúp cô, e là chẳng mấy ai trên thế giới lúc này có thể giải mã được. Kế đó, cô chỉ cần lén cài vào hệ thống, rồi chờ trí não được khởi tạo...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Ma Hô La Già* (2)

Thiên Lý và Thái An tiến vào phòng làm việc, lập tức kinh sợ trước số lượng chip khủng khiếp trong đó. Chúng được xếp tầng tầng lớp lớp, chia ra từng khu riêng. Trên màn hình điện tử hiển thị con số lượng của chúng: 327661.

Chẳng trách tới giờ, mới chỉ có 2 tổ kỹ sư lên tầng 13 hoàn thành được nhiệm vụ, đa số những tổ còn lại còn đang đấu tranh với đồng chip này.

Việc họ cần làm, là phải chế tạo dụng cụ truyền hoặc chia dòng tương ứng cho những con chip này. Trong bản vẽ có thiết kế và minh họa cụ thể, mỗi một con chip đều có vị trí cố định, chỉ một sai lầm nhỏ xíu cũng có thể làm chệch hướng. Đây thuộc về lĩnh vực tổ hợp chương trình cực kỳ tinh tế.

Thiên Lý có phản ứng vì sao thành phố ngằm phải triệu tập nhiều kỹ sư cơ giới làm việc cho chúng như vậy. Thứ nhất là vì chúng chắc chắn không đủ kỹ sư; thứ hai là chúng thực sự hy vọng hoàn thành hệ thống trí não. Lấy danh nghĩa của chính phủ để khởi xướng hoạt động này, có thể che giấu được tai mắt người khác. Dầu có người phát hiện điều kỳ quặc, hẳn cũng không thể động vào được gốc rễ của chúng, giống tòa thành ngằm đầu tiên vậy, bị nổ bùm một cái, mất sạch chứng cứ.

Nhưng chúng đào đâu ra tài lực hùng hậu như vậy? Hủy một hai cứ điểm như thế mà không đau lòng chút nào.

[Bắt đầu kiểm tra...]

Thiên Lý và Thái An làm ròng rã suốt ba ngày trời mới hoàn thành được lượng công việc này, giờ họ đang tiến vào giai đoạn kiểm tra.

Thiên Lý tập trung tinh thần cao độ, không ngừng cảm giác dòng chảy của số liệu.

[Kiểm tra thất bại, xin xem xét lại chương trình.]

Thái An lộ vẻ hơi kinh ngạc, hỏi tường lại sai lầm trong quá trình làm việc, một lát sau, anh ngẩng đầu nhìn Thiên Lý, viết: [Chúng ta kiểm tra lại một lần nữa chứ?]

Thiên Lý bình tĩnh gật đầu, trong lòng lại vô cùng kích động. Sở dĩ kiểm tra thất bại, là vì cô cố ý thay một khối chip đi, cài Trojan vào.

Thái An lại không rõ tình hình, tháo dụng cụ ra, cẩn thận kiểm tra lại các lỗ hồng. Thiên Lý thừa dịp xếp chip về đúng chỗ, mấy chục phút sau cô mới lên tiếng: “Chắc là sai ở đây. Ngại quá, Thái An, tôi hơi sợ ý.”

[Không sao, chưa chắc đã chỉ có một lỗ hồng, có lẽ tôi cũng có chỗ sơ sẩy, kiểm tra lại một lần cũng tốt.] Viết xong, anh lại tiếp tục kiểm tra, vận hành thử.

Thiên Lý bất đắc dĩ, chỉ có thể kiểm tra lại cùng anh.

Thái An làm việc nghiêm túc cẩn trọng, đến khi họ tiến vào giai đoạn kiểm tra một lần nữa, đã là ngày hôm sau.

Thiên Lý cũng không lãng phí cả một ngày ấy, trong quá trình kiểm tra, cô tập trung tinh thần cao độ, dùng cảm giác chú ý thay đổi trong truyền tải số liệu, khi câu [Kiểm tra thành công] lanh lảnh kia vang lên, cô không nhịn nổi vui sướng, mỉm cười.

Trojan đã được cài đặt thành công! Nó đã đi theo dòng số liệu khởi tạo, tiến vào trung tâm của trí não, trở thành một phần của hệ thống. Chỉ cần hệ thống hoàn thành khởi tạo, Thiên Lý sẽ trở thành một trong những người được trí não cho phép tiến vào trung tâm, bất kể kiểm tra hay lục soát tư liệu gì cũng sẽ không bị trí não hạn chế, trừ phi cô có ý định sửa lại chương trình.

Đây là thu hoạch lớn ở Thập Nhị Thiên Dục của cô.

Nhưng, Thiên Lý chưa vui được bao lâu, khi họ sắp lên tầng 14, Khải lại nhấn tới: [Có người gửi một phần số liệu của Thập Nhị Thiên Dục ra ngoài.]

Thiên Lý sùng sốt, hỏi: [Phần số liệu nào?]

[Số liệu khởi tạo của hệ thống trí não.]

[Ai lại có bản lĩnh như vậy?] Thiên Lý không dám tin, dù là cảm giác của cô cũng không thể nào từ phân tích một đồng số liệu không lồ như thế, mà kết luận được chúng có liên quan tới một hệ thống trí não.

[Vấn đề này không nằm trong phạm vi trả lời của tôi.]

Thiên Lý nghĩ nghĩ, hỏi tiếp: [Dụng cụ lấy tín hiệu lắp ở đây có thể loại bỏ các loại tin tức, số liệu bình thường có thể bị truyền trộm ra ngoài không?]

[Cô cảm thấy sao?] Khải không đáp mà hỏi ngược lại.

Hiển nhiên là không thể nào. Trình độ khoa học kỹ thuật của Thập Nhị Thiên Dục không khác mấy so với thành Thánh, nếu không có Khải âm thầm trợ giúp, e là đến nay cô vẫn còn đang ở trong mây mù. Vậy, người gửi tin chắc chắn đã bại lộ.

Khải nói tiếp: [Số liệu chỉ mới truyền được 7% đã bị gián đoạn. Chúng đã cảnh giác, tầng 13 bị giám sát chặt.]

Xem ra, người của Thập Nhị Thiên Dực cũng không tìm được vị trí cụ thể của người gửi tin, người đó có thể đánh cắp số liệu trong hoàn cảnh này, hiển nhiên là có kỹ thuật hàng đầu, xóa sạch dấu vết trước khi bị phát hiện cũng không phải là không thể, chỉ khiến tất cả những người khác đều thành đối tượng bị hoài nghi mà thôi.

Thiên Lý muốn biết, người này chỉ vì muốn thu lấy cơ mật thương nghiệp, hay là thực sự phát hiện sự tồn tại của hệ thống trí não. Nếu là cái trước, thế thì không có gì phải lo lắng; nếu là cái sau, tức là tin về hệ thống trí não rất có thể đã bị tiết lộ. Và một khi kế hoạch đó bị ép gián đoạn hoặc phá hủy, dự định trước đó của cô hoàn toàn chỉ là phí công.

Đương nhiên, như thế không hẳn không thể đã kích đến thế lực thành phố ngầm, chỉ sợ một kích không trúng lại lãng phí cơ hội.

Tự xưng có người đâm ngang, nếu thế lực sau lưng Thập Nhị Thiên Dực thực sự là thành phố ngầm, vậy ngay lúc này, cô phải cân nhắc đến đường lui.

+++

Lúc này, trong phòng họp trên tầng cao nhất của Thập Nhị Thiên Dực.

Một cặp dưới mặc đồng phục báo cáo với một người đàn ông đang chấp tay sau lưng nhìn màn sáng đối diện: “Ngài Hắc Toàn Phong, đây là tư liệu cá nhân của tất cả các kỹ sư cơ giới ở tầng 13. Một phần đặt trên có quẻ quán chính xác; còn năm phần đặt dưới, gần như đều dùng tên giả, tạm thời khó kiểm tra thực hư.”

Hắc Toàn Phong xoay người, lộ ra một gương mặt tuấn tú sắc sảo. Tuổi già chừng ba mươi, tóc đen ngắn chải vô cùng gọn gàng, chỉ có một sợi dây cột màu tím sẫm rủ xuống ở thái dương bên trái.

Gã tiện tay mở màn hình trên bàn, bắt đầu đọc từng phần tư liệu một cách cẩn thận. Thấy tư liệu của một người đàn ông tóc vàng, gã dừng một chút, sau đó đặt phần tư liệu đó qua một bên, đọc tiếp, lần lượt đặt tư liệu của bốn, năm người ra. Sau đó, lúc nhìn thấy tư liệu của Thiên Lý, Tra Nhĩ và Thái An, gã không nhịn được nhíu mày.

Trừ Thái An ra, hai người khác trông rất quen mắt. Gã nghiêm túc hồi tưởng, sau đó mở một tài liệu văn bản khác ra, mở một tấm ảnh trong đó, so hai người trên đó với hai người của tấm ảnh trong tư liệu, sắc mặt gã thay đổi.

Chẳng lẽ thật là chúng? Mặt trông hơi khác, nhưng khả năng phải từ 7% trở lên.

Trong số các thành viên chủ chốt phá hủy thành Nại Mỹ Tư khi trước, Thiên Lý và Tra Nhĩ đã sớm lọt vào sổ đen của thành phố ngầm. Song mỗi lần ám sát đều thất bại trong im lặng, dù là cái bẫy ở khe Hoan Nhạc cũng để họ thành công chạy thoát, còn bại lộ một thành viên trọng yếu của phe chúng.

Năng lực của hai người, khiến chúng vô cùng kiêng kỵ. Đến nỗi sau bẫy ở khe Hoan Nhạc, chúng không nóng lòng ra tay nữa. Kế hoạch ám sát ban đầu đã tạm thời nấp cạn, không ngờ giờ lại gặp phải họ. Họ chạy đến khu Nam từ khi nào? Vào Thập Nhị Thiên Dực, là trùng hợp hay có mưu đồ gì? Đánh cắp số liệu có phải họ không?

Hắc Toàn Phong lắc đầu, không biết. Con bé này tuy nhỏ, nhưng làm việc chu toàn, tuyệt đối sẽ không hạ nước cờ hiểm khi chưa nắm chắc tình huống, dẫn đến bại lộ thân phận.

Dẫu vậy, lưu lại họ vẫn luôn là mối họa ngầm, chỉ một cường giả lĩnh vực là Tra Nhĩ thôi, nhưng tất cả dị năng giả ở Thập Nhị Thiên Dực có hợp lại cũng không đấu được hắn, ra tay quang minh chính đại hiển nhiên không phải là hành vi sáng suốt.

Hắc Toàn Phong đưa mấy phần tư liệu đã chọn vừa rồi cho cặp dưới, giao việc: “Giám sát chặt mấy người này, bất cứ cử động dị thường nào cũng phải ghi chép lại.”

“Vâng.”

“Mặt khác...” Hắc Toàn Phong nhìn tư liệu của nhóm Thiên Lý, ngừng một chút, đổi giọng, “Được rồi, cứ vậy đi, cậu đi sắp xếp trước.”

“Vâng, tôi xin lui.”

Sở dĩ Hắc Toàn Phong đổi giọng, vì gã nhớ tới Thiên Lý và Tra Nhĩ có năng lực trinh sát tầm xa, người gã điều động tuyệt đối không thoát khỏi tầm dò của họ, cứ tiếp cận bừa rất dễ rút dây động rừng.

Gã đoán hai người này không biết Thập Nhị Thiên Dực thuộc thế lực thành phố ngầm, nếu không sao dám mạo hiểm tiến vào? Dù muốn vào, cũng không phải tự mình vào, phải thành viên Ngu Giả khác chẳng phải an toàn hơn sao?

Hắc Toàn Phong không biết, sở dĩ Thiên Lý tự mình mạo hiểm, là vì trước mắt hoàn toàn không có ai để điều. Vậy nên gã đoán chắc rằng họ chỉ trùng hợp tiến vào Thập Nhị Thiên Dực.

Vì thế, gã không thể xuống tay với họ ở Thập Nhị Thiên Dực.

+++

Nhóm Thiên Lý thuận lợi lên đến tầng 14, hầu như không có dị trạng nào. Nhưng cô lại rất rõ ràng, trừ họ ra, đã có hơn mười người bị giám sát nghiêm mật. Là là, hai người mang thân phận rõ ràng có vấn đề như cô và Tra Nhĩ lại bị bỏ qua, không bị giám sát. Ít nhất, không bị giám sát vô cùng nghiêm mật.

Tình huống mà Thiên Lý lo lắng đã xuất hiện, trong Thập Nhị Thiên Dục có kẻ biết cô và Tra Nhĩ. Chúng biết cô có năng lực thăm dò không tầm thường, nên không hề vọng động, chỉ vờ vờ sử dụng camera quan sát.

Vậy giờ phải cân nhắc xem, chúng sẽ ra tay vào lúc nào, ở đâu? Bằng cách gì?

Thiên Lý dùng cảm giác quét qua cả tòa Thập Nhị Thiên Dục này, phát hiện mấy khu vực cách ly có thể ức chế dị năng, và phóng ra dòng điện và sóng ánh sáng siêu cường. Một khi bị vây trong đó, sợ là cô và Tra Nhĩ cũng gặp nguy hiểm.

May là cô có thể tránh được những khu vực này.

Ngoài dự đoán là chúng không làm bất kỳ cử động gì dẫn họ vào khu cách ly. Suy ra, rất có thể là chúng sẽ không ra tay ở Thập Nhị Thiên Dục.

Một tháng căng thẳng và nguy hiểm dần trôi qua, công cuộc kiến thiết Thập Nhị Thiên Dục đi tới giai đoạn cuối, trên bữa tiệc thiết đãi các kỹ sư cơ giới, ba tổ đứng đầu thu được tiền thưởng hậu hĩnh và vô số ánh mắt hâm mộ. Nhưng họ hoàn toàn không phát hiện, ở dưới, đã có mấy người mất tích một cách bí ẩn, bị lén lút xử.

Lễ khánh thành Thập Nhị Thiên Dục được xếp vào tháng sau, bên thành chủ trì tổ chức mời tất cả các kỹ sư tham dự. Mà hệ thống trí năng cần nửa tháng để khôi tạo, nửa tháng sau, một hệ thống mới sẽ ra đời, hoàn toàn đánh vỡ cục diện độc tôn của Sơ Thần, trở thành trung tâm thế giới bí mật thứ hai.

Nhóm Thiên Lý không đợi lễ mừng kết thúc đã rời khỏi Thập Nhị Thiên Dục.

Quẹt thẻ ở cửa vào, ba người lên tàu con thoi, chuẩn bị trở về 15D07.

Một vệ binh gửi tin: “Mục tiêu đã tiến vào tàu số 2.”

[Rất tốt, hủy cảnh giới với các tàu khác, khởi động kế hoạch với tàu số 2.]

“Rõ.”

Sau mười lăm phút, tàu con thoi chở nhóm Thiên Lý chậm chậm cất cánh, bay tới 15D07. Nhưng cất cánh chưa được năm phút, trên không trung đã nổ ầm ầm, tàu con thoi bỗng nổ tung, tia lửa xẹt chói mắt, hình thành những dòng khí lưu khổng lồ.

Cả một trăm ba mươi lăm người trên tàu con thoi đều gặp nạn.

Trong rừng cây ngoài thành, Thái An ngơ ngác nhìn lửa trên trời, mãi vẫn không biết phản ứng như thế nào.

Thiên Lý ngồi dưới tán cây, vừa cài lại máy truyền tin, vừa âm thầm hoảng sợ.

Vô cùng may mắn là lúc lên tàu, cô đã dùng cảm giác quét đi quét lại nhiều lần, phát hiện mối nguy ẩn sâu trong góc. Ban đầu cô không xác định đó có phải nhắm vào cô hay không, vì trên những tàu khác cũng có thiết bị đó. Để cho an toàn, sau khi lên tàu, cô vẫn quyết định vụng trộm rời đi, lựa chọn cách ôn hòa hơn: mua một con xe bay làm công cụ thay đi bộ.

Sự thật chứng minh, cẩn thận là không sai, họ lại trốn thoát một kiếp trong gang tấc.

Chúng quả thật đủ độc ác, vì đối phó họ, không tiếc sát hại nhiều người vô tội như vậy.

Thế lực thành phố ngầm chưa diệt, sẽ vẫn là mối hiểm họa ngầm cho cả tỉnh cầu.

[Chuyện gì đã xảy ra?] Thái An hỏi hai người Thiên Lý.

Thiên Lý đưa một thẻ tiền cho anh, nói: “Thật có lỗi, khả năng là tôi liên lụy đến anh rồi. Đây là thẻ tiền, tuyệt đối đừng về 15D07, chọn một chỗ khác để mở tiệm đi.”

Thái An trầm mặt, không nhận thẻ.

Thiên Lý giải thích: “Có một thế lực vô cùng khủng bố đang không từ thủ đoạn để lớn mạnh, vô số người đã chết trong tay chúng. Giống như anh thấy vừa rồi, mạng sống với chúng như sâu kiến vậy.”

[Cô đối nghịch với chúng?]

Thiên Lý gật nhẹ đầu.

[Tôi có thể giúp gì?]

Thiên Lý sững sờ, hỏi: “Anh không sợ sao?”

[Cô còn không sợ, tôi có gì phải sợ? Quan trọng nhất là, tôi không thể chịu được hành động của chúng.] Trong mắt Thái An là ngọn lửa phẫn nộ, anh nhớ tới những kẻ cô lập người khác, thủ đoạn tàn bạo, lòng dạ ác độc năm đó, không biết bao nhiêu người đã bị chúng hãm hại.

Thiên Lý trầm ngâm một lúc, thận trọng nói: “Thế lực đó tuyệt đối lớn trong tưởng tượng của anh, anh chắc chắn mình muốn tham gia vào chứ?”

Dù trước đó cô muốn kéo Thái An vào thành Phá Vỡ, nhưng điều kiện tiên quyết là anh không bị cô liên lụy. Giờ anh chỉ có thể mai danh ẩn tích, đi xa tha hương, Thiên Lý không biết nếu tiếp tục giữ liên lạc với anh, có thể mang đến cho anh nguy hiểm gì.

[Không phải tôi đã tham gia rồi sao?] Thái An nhìn Thiên Lý, bình tĩnh viết: [Cô cài gì vào chương trình của Thập Nhị Thiên Dực, tôi cũng đoán được đại khái rồi.]

Lúc này Thiên Lý thật sự kinh ngạc, cô cho là mình đã làm rất bí mật rồi, không ngờ anh ta lại sớm phát hiện như thế.

Thiên Lý hỏi: “Anh biết hệ thống trung tâm của Thập Nhị Thiên Dực là gì ư?”

Thái An lắc đầu, trả lời: [Dù không biết, nhưng chương trình cấu từ lượng số liệu khổng lồ như thế đã hoàn toàn vượt khỏi quy cách của một đô thị giải trí bình thường nên có, tôi đoán hẳn là một hệ thống trí năng tiên tiến.]

Trong lòng Thiên Lý thầm kêu lợi hại, Thái An thật sự tỉ mỉ quá mức tưởng tượng của cô.

Cô khen: “Thiên phú máy móc và điện tử của anh tuyệt vời hơn tôi nghĩ.”

Thái An cười nhạt: [Tôi lại cảm thấy cô lợi hại, có thể biên trình phần mềm Trojan trong thời gian ngắn như vậy. Với trình độ khoa học kỹ thuật của Thập Nhị Thiên Dực, Trojan bình thường tuyệt đối không qua được con mắt kiểm tra của chúng. Nhưng cô lại làm được.]

Công này Thiên Lý không dám lĩnh, cô cũng không thể nói rõ với anh ta được. Sự tồn tại của Khai là một bí mật tuyệt đối không thể để lộ.

Cô nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Thái An, nếu anh biết tôi làm gì, vì sao còn giữ bí mật giúp tôi? Anh có biết là nếu bị phát hiện, anh cũng sẽ bị liên lụy không?”

[Tôi tin tưởng trực giác của mình, cô làm vậy, đương nhiên có lý do của cô. Tôi không cần phải bày vẽ thêm chuyện bất lợi cho cô làm gì.]

Thiên Lý lộ một nụ cười mỉm, ra quyết định.

Ma Hô La Già của thành Phá Vỡ, chính là anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Cầu tín hiệu

“Tra Nhĩ, lại đây.” Thiên Lý mỉm cười gọi.

Tra Nhĩ ngồi xổm ở cửa sổ, trông về lúc nào cũng có thể nhảy qua cửa sổ chạy đi.

“Lại đây.” Thiên Lý giơ cây kéo trong tay lên, uy hiếp: “Nếu như hôm nay anh không cắt tóc thì về sau không cho anh ăn thịt heo nữa!”

Về mặt Tra Nhĩ rất rối rắm, giữa tóc và thịt heo, hẳn nhện đau chọn bỏ tóc, bị phần trở lại ngồi cạnh Thiên Lý.

Thiên Lý vỗ vỗ đầu hấn, dặn dò: “Ngồi yên, không được lộn xộn.”

Tra Nhĩ ngồi khoanh chân trên ghế, cơ bắp cả cơ thể đều cứng ngắc lại giống như chuẩn bị tác chiến.

“Thả lỏng một chút.” Những ngón tay của Thiên Lý luồn vào mái tóc vẫn còn hơi ướt, khẽ vuốt phần vai và sau cổ của Tra Nhĩ. Khi cảm thấy hấn dần thả lỏng, cô mới cầm kéo cắt tóc cho hấn.

Hiện tại bọn họ đang ở một thành phố nhỏ bên biên giới, đã rời khỏi 19D07 được 3 ngày.

Trong phòng, ngoài tiếng kéo cắt xoẹt xoẹt ra thì chỉ có tiếng tin tức đang được thông báo trên máy truyền tin. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên người hai người, giống như mạ lên một lớp cát vàng óng, ấm áp mà tĩnh lặng.

Đúng lúc này, một tin trên máy phá vỡ sự tĩnh lặng ấy.

[..... Giết ma ẩn núp ở gần thành Minh, cách 1 – 2 ngày lại xuất hiện giết người, số lượng người chết và bị thương không ngừng gia tăng. Đã có mấy vệ binh do chính phủ phái tới hy sinh, nếu không có cường giả ra mặt giải quyết thì thành Minh sẽ nhanh chóng biến thành một thành phố chết....]

Cái gì? Giết ma, thành Minh?

Thiên Lý giật mình, lập tức buông kéo, lấy máy truyền tin ra liên lạc với chú Thổ.

Vừa nối máy, Thiên Lý không đợi chú Thổ nói chuyện đã hỏi trước: “Chuyện giết ma là thế nào ạ? Giờ thành Minh thế nào ạ? Mọi người có khỏe không?”

[Không cần nóng vội, ngoại trừ Tả Miện bị thương nặng một chút thì những người còn lại đều không có gì đáng ngại.]

“Thật vậy ạ? Thật sự không có chuyện gì?”

[Không có chuyện gì.] Chú Thổ nói chắc chắn.

Thiên Lý âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Phiền chú nói cho cháu nghe một chút về tình huống hiện tại đi.”

[Ừm, khoảng chừng hơn một tháng trước....] Chú Thổ tỉ mỉ kể lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian giết ma Kiệt Ngao xông vào Thành Minh.

Thiên Lý nghe, mày nhíu chặt, lẩm bẩm: “Tại sao đột nhiên lại xuất hiện một cường giả kinh khủng như vậy?”

[Chú cũng không rõ lắm.] Chú Thổ tiếp tục nói, [Hiện tại gã lẩn trốn ở gần Thành Minh, cứ có ai xuất hiện trong tầm mắt gã là sẽ bị sát hại. Tuy vậy nhưng gã lại không xâm nhập vào thành phố.]

“Trước kia chưa từng nghe nói đến người này, hiện tại vừa xuất hiện đã chạy tới thành Minh...”

[Sau lưng gã hẳn là có kẻ khác chủ mưu, trước mắt chúng ta không thể điều tra, chỉ có thể bị động phòng thủ. Có gã này ở đây, thành Minh buộc phải ngừng phát triển, rất nhiều lính đánh thuê đều rời đi.]

Thiên Lý suy nghĩ một chút, nói: “Ai rời đi thì kệ họ, những người ở lại mới quan trọng.”

[Nếu vậy, Thiên Lý, cháu có đối sách gì không? Có phải là chuẩn bị trở về hay không?]

“Không, cháu có tính toán khác.”

Khi nghe thấy thành Minh gặp nguy hiểm thì Thiên Lý lập tức nảy sinh ý định muốn trở về, cho đến khi xác nhận bọn họ đều an toàn thông qua lời của chú Thổ thì cô mới bình tĩnh trở lại. Nếu hiện tại cô trở về thì những ưu thế cô giấu bấy lâu sẽ không còn nữa, cô xuất hiện cũng chỉ đem thêm nguy hiểm cho thành Minh. Giết ma tàn sát bừa bãi đã là chuyện không thể thay đổi, chỉ có thể nghĩ ra đối sách trước khi mọi chuyện trở nên không thể cứu vãn.

Thiên Lý hít một hơi, nếu như cô không thể trở về vậy thì nghĩ cách dẫn giết ma tới đây đi!

+++

Kiệt Ngao ngồi trên cây, vừa nhai thịt nướng vừa nhìn chăm chăm về phía thành Minh.

Thông qua mấy ngày quan sát, gã phát hiện thành Minh thực sự là một nơi thú vị, rõ ràng chỉ là một thành phố nửa trọc hóa hoang tàn, vậy mà lại có người sẵn sàng tốn tiền lực để xây dựng lại, hơn nữa còn làm rất tốt. Bên trong thành có rất nhiều cao thủ, còn mạnh hơn đám dị năng giả cao cấp quen sống trong nhung lụa ở thành Thánh nhiều.

Nhưng mà, gã không quan tâm.

Kiệt Ngao tùy tay quăng xương cốt ăn thừa xuống đất, chùi dầu mỡ vào quần áo sau đó nhảy xuống ngọn cây, chạy như bay về hướng thành Minh.

Hôm nay thành Minh nghênh đón ba vị khách, đó chính là ba vị kỹ sư cơ giới lúc trước đã cùng dự thi với Thiên Lý: Ba Tư Đồn, Khoa Phi Nhĩ và Cố Phi.

Chú Thổ đón bọn họ đến khu linh khí phía Bắc, nghỉ ngơi một lát, ông thở dài nói: “Sao ba anh lại tới đây? Hiện tại thành Minh rất nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị tập kích. Ba anh quá mạo hiểm.”

Ba Tư Đồn cười nói: “Chúng tôi tới đây giúp thành Minh xây dựng vòng phòng ngự.”

“Vòng phòng ngự?” Chú Thổ sừng sốt, chần chừ nói: “Đây là một công trình lớn, với tình hình hiện tại của thành Minh, rất khó để xây dựng.”

“Chúng tôi biết.” Cô Phi cười nói, “Cho nên chúng tôi chỉ chuẩn bị xây cho trung tâm thành phố.”

Khoa Phi Nhĩ gật đầu nói: “Thu nhỏ phạm vi lại, mời thêm những lính đánh thuê trong thành Minh giúp đỡ, tôi tin rằng trong một thời gian ngắn là có thể xây dựng một vòng phòng ngự đủ để ngăn cản cường giả lĩnh vực.”

Trong mắt chú Thổ hiện lên tia vui mừng: “Nếu được vậy thì quá tốt! Cảm ơn ba anh.”

Ba Tư Đốn nói: “Thiên Lý có việc bận, chúng tôi làm trưởng bối sao có thể không tới giúp? Lại thêm Bá Ân cũng gửi gắm nữa.”

“Anh Bá Ân có khỏe không?” Chú Thổ nói: “Trước mắt Thiên Lý không rõ tung tích, nhưng chắc chắn vẫn rất quan tâm sức khỏe của anh ấy.”

Nhóm người Ba Tư Đốn nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ áy náy.

Khoa Phi Nhĩ nói: “Chuyện này là lỗi của chúng tôi, chúng tôi không nên tùy tiện nói bệnh tình của Bá Ân cho Thiên Lý, khiến cô bé gặp nguy hiểm, không rõ sống chết. Nếu như thực sự xảy ra chuyện, chúng tôi thực sự là”

Lời còn chưa dứt thì bên ngoài quảng trường bỗng vang tiếng ồn ào.

Sắc mặt chú Thổ thay đổi, nói với ba người: “Xin ba anh đợi ở đây, tạm thời đừng ra ngoài, tôi đi xem tình hình thế nào.”

Lúc này, ở quảng trường trung tâm, Kiệt Ngao đang bóp cổ một người, ánh mắt đảo qua đám người sẵn sàng đón địch ở xung quanh, môi cong nét giễu cợt.

Vốn dĩ cho rằng gã sẽ không vào thành, không ngờ hiện tại lại xuất hiện.

Nhóm chú Thổ tập hợp lại, liếc nhau, trao đổi ánh mắt cảnh giác.

Kiệt Ngao bỏ qua cho người trên tay, lười biếng nói: “Gần đây ngứa tay nên đến tìm chúng mày luyện tập, giết những người bên ngoài chẳng đã nghiền chút nào. Chúng mày đã nghiên cứu ra chiêu thức mới nào chưa?”

“Có phải là mày định giết hết chúng ta thì mới chịu bỏ qua hay không? Rốt cuộc mày đến thành Minh làm gì?” Chú Linh chất vấn.

“Làm gì?” Kiệt Ngao nhún vai: “Chỉ để giết người thôi. Giết hết người nơi này thì lại đổi chỗ khác, đến khi giết đủ mới thôi.”

Trên mặt mọi người đều lộ vẻ kinh sợ và căm hận, gã này hoàn toàn coi giết người là một trò giải trí, giết hết một nơi lại đổi nơi khác, thành Minh dường như trở thành lựa chọn đầu tiên của gã.

“Chỉ cần có chúng ta ở đây thì tuyệt đối sẽ không để cho mày hủy hoại thành Minh.” Nhóm người chú Thổ đứng tại chỗ, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Kiệt Ngao.

Thành viên của Ngu Giả, Tả Miện, Hữu Vọng, Vô Ảnh, Vệ Không cùng với một số cao thủ của các đoàn lính đánh thuê ở Thành Minh đều chuẩn bị chiến đấu.

Kiệt Ngao nhướng mày, thản nhiên nói: “Không tồi, thiếu cái đám vô dụng đến cho đủ quân số kia, trông cũng ra hồn đấy.”

“Bớt nhảm đi.” Chú Kim lạnh lùng nói.

“Được.” Kiệt Ngao giang hai tay ra, quanh người xuất hiện một đám sương mù xám xịt.

Mọi người đều căng thẳng, lập tức mở vòng bảo vệ ra.

Đang lúc nước sôi lửa bỏng, trên không đột nhiên truyền đến tiếng của một vật thể đang di chuyển với tốc độ cao.

Mọi người đều nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một quả cầu tín hiệu xé gió lao đến, dừng lại ở phía trên Thành Minh.

Loại cầu tín hiệu này thường được dùng trong các lễ mừng hoặc yến tiệc, tác dụng chủ yếu là hiển thị hình ảnh, chiếu lên không trung những chữ cái hoặc hình ảnh đã được thiết kế từ trước. Nó còn có thể căn cứ vào yêu cầu mà tăng thêm hiệu ứng màu sắc ánh sáng, chỉ cần không gặp thời tiết mưa to gió lớn thì hình ảnh này có thể hiển thị liên tục từ 30 phút đến 2 giờ đồng hồ.

Nhưng mà, lúc này tại sao lại xuất hiện loại cầu tín hiệu đó?

Theo tiếng nổ “Bùm”, quả cầu tín hiệu nổ tung, vài vòng sáng lóa mắt nhanh chóng hiện lên, vẽ lên không trung một dòng chữ: [Cường giả giết ma, một tháng sau đối chiến ở Thiên Sơn, dám đến tiếp nhận khiêu chiến không?]

Dòng chữ cực lớn hiện ra giữa không trung, tràn ngập ý tứ khiêu khích.

Tất cả mọi người đều ngẩn người, đây là một phong thư khiêu chiến! Dám khiêu chiến một cường giả lĩnh vực thì khẳng định là đối phương cũng là một cường giả lĩnh vực. Hai cường giả lĩnh vực chiến đấu tất nhiên là không giống bình thường. Nhưng mà “Thiên Sơn” này là ở đâu?

Trong đám đông bắt đầu có không ít người nhỏ giọng bàn luận, dò hỏi lẫn nhau cũng không có kết quả. Hẳn ở đây chỉ có chú Thổ là biết rõ lá thư khiêu chiến này đến từ Thiên Lý. Không ngờ cô lại dùng cách này để giải quyết nguy cơ của thành Minh.

Kiệt Ngao hít mắt, nhìn chăm chăm vào dòng chữ trên không trung, năng lượng vẫn vận chuyển trong tay, không biết đang nghĩ gì.

Một lát sau lại có một quả cầu tín hiệu bay tới, nhưng không hề nổ tung, chỉ lẳng lẳng lơ lơ ở giữa không trung.

Lòng Kiệt Ngao vừa chuyển, người đã nhảy lên bắt lấy quả cầu tín hiệu trên không. Cầu tín hiệu vừa mới rơi vào tay gã đã lập tức hiển thị một dòng chữ: [Đỉnh núi Ân Long khu trục hóa, không đến không chờ.]

Kiệt Ngao nhìn, thấp giọng cười vài tiếng, sau đó ngửa đầu cười to, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng.

“Tốt, rất tốt!” Bàn tay của Kiệt Ngao dùng lực một chút, quả cầu tín hiệu lập tức vỡ thành mảnh vụn. “Khiêu chiến này, tao nhất định sẽ nhận. Tao muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai dám khiêu chiến với tao?”

Nói xong câu đó, gã không thèm nhìn những người ở đây, lập tức xoay người rời khỏi thành Minh.

Gã vừa rời đi, mọi người lập tức ồn ào lên, bàn luận về trận chiến giữa các cường giả này, thậm chí có người còn không sợ chết, muốn đi theo xem cuộc chiến. Đáng tiếc địa danh Thiên Sơn này vô cùng lạ lẫm, không ai biết đó là ở đâu.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc tin tức truyền ra, chỉ mới nửa ngày, toàn thế giới đều biết sắp có một cuộc chiến lớn diễn ra vào tháng sau.

Kênh truyền thông chính thức không đưa tin, nhưng trên mạng đã bàn luận sôi nổi, có người còn đăng hình ảnh của thư khiêu chiến lên. Vô số người đều suy đoán thân phận của người khiêu chiến và vị trí của Thiên Sơn.

“Lợi hại, vậy mà lại có người dùng cầu tín hiệu để gửi thư khiêu chiến, quá ngầu rồi! Về sau tôi cũng muốn làm như vậy.”

“Cậu muốn khiêu chiến ai?”

“Ai nói nhất định phải khiêu chiến, tôi dùng để tỏ tình không được sao?”

“Ý kiến hay!”

“Còn có thể dùng để quảng cáo.”

“Hoặc là có thể....”

...

Thư khiêu chiến bằng cầu tín hiệu xuất hiện để lại ảnh hưởng duy nhất là cầu tín hiệu cháy hàng trong một thời gian ngắn. Vô số dòng chữ lòe loẹt xuất hiện, chiếm đóng không trung, ngay cả thành Thánh cũng không thoát khỏi tình trạng này. Cầu hôn, từ chối, quảng cáo, mắng chửi nhau, truyền bá hình ảnh đồi trụy... đủ loại, ùn ùn kéo đến. Sau, chính phủ không thể không ra mặt, cấm sử dụng cầu tín hiệu với mục đích không bình thường. Dưới lệnh cấm như vậy, tình trạng lạm dụng cầu tín hiệu mới được không chế.

Thư khiêu chiến bằng cầu tín hiệu của Thiên Lý trở thành ‘độc nhất’ vì sau đó không còn có bất kỳ thư khiêu chiến nào có sức ảnh hưởng lớn như vậy....

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Ma khí Huyền Kịch

Vùng đất trục hóa trống trải mà tĩnh lặng, gió lạnh như băng gào thét từng cơn, cuốn lên cát bụi mù mịt, phủ một màn sương đen đục ngầu lên mảnh thế giới vốn đã u ám đến vô tận này.

Thiên Lý ngồi một mình trước lều, tay cầm ma thực lấy từ Âm vực ra, tinh tế cảm nhận ám văn bên trong nó. Với kiến thức về quy tắc của cô, loại quy tắc ám văn hoàn toàn tương phản với linh văn này, đương nhiên có lực lượng tương khắc với linh khí.

Cầm lấy dao khắc sắc bén, Thiên Lý bắt đầu thận trọng khắc.

Lúc này, Tra Nhĩ đang chiến đấu tại nơi cách Thiên Lý mấy ngàn mét, bóng hắc bay lóe như chớp giật, thu gặt sinh mệnh của thú trục hóa mà nhẹ như

tên. Bỗng, hắn dừng động tác, tiện tay bóp lấy cổ con thú trở hóa cuối cùng đang tấn công hắn, mắt nhìn hướng lầu cấm trại.

Quảng xác thú trong tay xuống, hắn chạy nhanh về lầu.

Bóng dáng quen thuộc mau chóng hiện ra trong tầm mắt hắn, Thiên Lý đứng trước lầu, hơi cúi đầu, vẻ trầm tư.

“Thiên Lý.” Tra Nhĩ dừng vững bên cạnh cô, tò mò kêu một tiếng.

Thiên Lý chỉ thứ trên đất. Tra Nhĩ nhìn, thấy trên đất lẳng lẳng nằm một vật thể màu đen có hình thù quái dị, như một cái kích tam xoa* không có cán, mũi giữa thẳng tắp và bén nhọn, hai mũi bên hơi mọc lên, vô cùng cứng rắn, tản ra ánh sáng đen phát lạnh cả người. Bụi đất xung quanh như bị chấn động, không ngừng bốc ra hướng ngoài.

(*) Kích tam xoa: binh khí cổ có hình dạng giống cây giáo (lao), nhưng gồm ba mũi nhọn (xoa)

Tra Nhĩ khom người nhặt thứ đó lên, vừa cầm lấy nó, hắn đã cảm thấy lực lượng trong cơ thể sôi trào, toàn thân đầy ngập chiến ý. Bóng tối lập lòe trong mắt, đại não bỗng trống rỗng, rồi lại tỉnh táo, thị giác, khứu giác, thính giác dường như cũng được tăng lên.

Khi kiện ma khí đầu tiên thành hình, Tra Nhĩ đã có cảm ứng. Mà linh khí trong cơ thể Thiên Lý cũng tự động vận chuyển, sinh ra bài xích, ma khí rời tay, bắn ra cách cô bốn năm mét. Nó bị bao phủ bởi một lớp sương mù ma khí rất mỏng, nếu không thu linh khí lại, Thiên Lý hoàn toàn không thể tới gần nó.

Tra Nhĩ lại không hề cố kỵ, hắn hứng thú thưởng thức ma khí trên tay, vung vẩy nhẹ nhàng, vẽ ra một vết vàng sậm trên không, dẫn đường cho trở khí xung quanh, hình thành một trận khí cực mạnh.

Hơi thở cô đặc sự lạnh lẽo không tài nào giấu nổi, bất kỳ một lính đánh thuê nào cũng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm từ nó.

Thiên Lý mở miệng: “Tra Nhĩ, hủy nó giúp tôi.”

“Hủy?” Tra Nhĩ nhìn Thiên Lý, lại nhìn ma khí trên tay.

Thiên Lý gật đầu: “Nếu thứ này rơi vào tay người trở hóa khác, nó sẽ trở thành khắc tinh của dị năng giả. Dù là anh cũng không thể sử dụng.”

Tra Nhĩ trầm tư, nói: “Tôi không muốn hủy nó, tôi cảm thấy sự hiện hữu của nó có ý nghĩa gì đó.”

Thiên Lý hơi ngoài ý muốn, đây là lần đầu tiên Tra Nhĩ phản bác cô, cũng là lần đầu tiên hắn biểu đạt cách nhìn của mình với một sự vật.

Thiên Lý hỏi: “Tra Nhĩ, ‘ý nghĩa nào đó’ theo lời anh cụ thể là gì?”

“Tôi cũng không biết.” Tra Nhĩ lắc đầu, cau mày nói, “Tôi muốn giữ lại nó.”

Thiên Lý nghĩ nghĩ, gật đầu: “Được, chúng ta giữ lại nó, nhưng anh phải đáp ứng tôi, trước khi tôi nghiên cứu ra kết quả, anh không thể sử dụng nó.”

“Được.” Tra Nhĩ cười, đưa ma khí trên tay cho Thiên Lý.

Thiên Lý hơi khó xử, hơi thở của ma khí này quá rõ ràng, phải mang theo như thế nào bây giờ?

Bỗng, một ý nghĩ thoáng qua đầu cô, cô quay người, lấy một thứ từ trong hành lý dưới đất ra, đó là hộp đá mà binh đoàn đánh thuê Hắc Nguyệt dùng để giấu ấu thể của nhện sói trên tàu con thoi LEO1317 mấy năm trước*, có thể ngăn cách trở khí. Thiên Lý nhặt được một hộp, vẫn giữ đến tận bây giờ.

(*) liên hệ từ chương 30 – 33

Tra Nhĩ để ma khí vào hộp đá. Khi chốt đóng lại, trở khí vốn nồng đậm lập tức biến mất tăm.

Quá tốt, quá được! Thiên Lý nhận lấy hộp đá, cẩn thận xem xét, xác nhận là ổn rồi bèn thu vào trong túi. Cô vẽ ma văn vào bút ký tùy thân, sau đó tạm thời đặt tên ma khí này là “Huyền Kích”. Đến lúc về, sẽ nhờ Tra Nhĩ hỗ trợ lưu vào máy tính. Là kiện ma khí đầu tiên, đã bảo tồn được thì phải nghiên cứu triệt để. Cô rất muốn biết, ma khí có thể xúc động được Tra Nhĩ, rốt cuộc có ý nghĩa đặc thù gì.

Hai người ngừng rồi lại đi, đi rồi lại ngừng ở khu trở hóa này, đón gió lạnh cuối thu và cát bụi đục ngầu, từ từ tiến về 10D01.

Trước đó Thiên Lý đã lợi dụng cầu tín hiệu để phát lá thư khiêu chiến cho giết ma Kiệt Ngao, trong đó có nhắc tới địa điểm đối chiến – núi Ân Long, nằm ngay tại ngoài núi Tăng Phượng của 10D01. Sờ dĩ cô chọn địa điểm này, vì trong Thăm Dò có một tấm bản đồ về khu vực ấy. Mượn cơ hội thăm dò, tiện dẫn giết ma rời đi, một tên trùng hai chim.

Tại vùng trở hóa, Tra Nhĩ là vô địch, cô tin giết ma đó tuyệt đối không phải đối thủ của Tra Nhĩ. Nhưng để chắc chắn, cô vẫn phải chuẩn bị thật đầy đủ để ứng chiến.

“Hửm?” Thiên Lý và Tra Nhĩ bỗng đồng thời nhìn về một hướng.

“Thiên Lý, bão sắp tới.” Tra Nhĩ nói.

Thiên Lý gật đầu: “Ba bốn dặm phía trước có một cái hang ở sườn núi, chúng ta đến đó tránh đi.”

“Đi ván bay nha?” Mắt Tra Nhĩ sáng rực lên, “Vài phút nữa bão đến rồi, chúng ta phải đi nhanh chứ.”

Dường như Tra Nhĩ vô cùng thích cảm giác bay lượn, mỗi lần đi ván bay hắn đều rất hưng phấn.

Thiên Lý vừa lấy ván bay ra, Tra Nhĩ đã lập tức thành thạo khởi động, sau đó ôm lấy eo cô, dùng sức nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Ngồi vững nào Thiên Lý.” Tiếng Tra Nhĩ trầm thấp vang lên, một hơi thở ấm áp phát qua tai Thiên Lý.

Thiên Lý nhìn xuống cảm giác hơi tê dại, ôm ngược lại eo Tra Nhĩ, lắng nghe nhịp tim đầy sức sống của hắn, cả người vùi sâu vào lòng hắn.

Ván bay bay vù vù, xé không khí, lao nhanh về phương xa.

Con bão trọc khí khủng khiếp chỉ cách vài dặm sau hai người, nó như một con rồng đen bạo ngược, quét sạch cả đất trời.

Gió đục bay múa, cát bụi mù trời che khuất tầm mắt, tất cả những lính đánh thuê lạc trong vùng trọc hóa đều co giò phi nước đại trong bão, tìm nơi trú ẩn.

Bão trọc khí khác với bão bình thường, điều đáng sợ nhất của nó không phải là tốc độ gió cực phá hoại, mà là trọc khí có thể ăn mòn cơ thể. Những nơi bão đi qua, nồng độ trọc khí cao gấp 3 – 5 lần so với bình thường, đối với bất kỳ một lính đánh thuê nào, đây đều là một sự uy hiếp.

Thiên Lý và Tra Nhĩ bay qua giữa không trung, hoàn toàn không gây chú ý với các lính đánh thuê đang chạy trốn trên mặt đất.

Sắp đến hang ở sườn núi, Thiên Lý nói với Tra Nhĩ: “Tra Nhĩ, anh vào trước đi.”

Tra Nhĩ nhú mày, không động đậy.

“Yên tâm, tốc độ gió này chưa phá nổi tôi đâu, tôi xuống ngay mà.” Thiên Lý liên tục yêu cầu, rốt cục Tra Nhĩ bắt đầu nhảy xuống ván bay. Nhưng hắn không chạy một mình vào hang, mà đứng đó nghiêm túc lưu ý tình huống của Thiên Lý.

Thiên Lý ngồi xếp bằng trên ván bay, mặc cho gió đục thổi bên người. Linh khí phóng ra ngoài, hình thành một vòng sáng có bán kính khoảng bốn năm mét, lấp lánh trên bầu trời mờ tối, lóa mắt lạ thường.

Những lính đánh thuê vốn đang không thể phân biệt phương hướng ở nơi xa nhìn thấy ánh sáng trên không, như được một ngọn đèn chỉ đường.

Họ không kịp nghĩ gì nữa, nhao nhao chạy về hướng đó.

Bão đuổi theo ngay sau lưng, trọc khí lạnh thấu xương như dao băng lướt qua da, mang theo đau đớn khó và băng giá khó ai chịu nổi.

Họ đều đang thi chạy với tử thần, nơi có ánh sáng chính là nơi có hy vọng.

Mấy chục phút sau, đội lính đánh thuê gần hang nhất thuận lợi tới đó.

Vừa bước vào hang, cơ thể vốn bị trọc khí ăn mòn dần được tinh lọc, hơi lạnh tan đi, một luồng hơi ấm xuyên vào tim.

Mọi người đều kinh ngạc trong lòng, chăm chú nhìn lại, họ phát hiện sâu trong hang ngồi một cô bé trạc mười bốn mười lăm, và một người đàn ông sắc mặt lạnh lùng.

Cô bé khép kín hai mắt, bình tĩnh dựa lưng vào tường, dường như không thèm để ý đến những người vừa vào.

Người đàn ông dựa cạnh cô bé, mắt quát nhìn họ chằm chằm, như một con báo săn lười biếng mà nguy hiểm.

“Tiểu Lý, là Tiểu Lý phải không?” Một giọng vang lên.

Thiên Lý gật đầu với họ, mắt cũng không mở ra, chỉ mở miệng đáp: “Đã lâu không gặp, các vị trong binh đoàn Phi Lân.”

“Không ngờ còn có thể gặp lại em, thật có duyên.” Hoắc Nhĩ Tây tiến thêm mấy bước.

Tra Nhĩ lập tức ngồi thẳng người, lạnh lùng nhìn anh ta.

Hoắc Nhĩ Tây ngừng bước, nghiêm túc đánh giá Tra Nhĩ mấy lượt, lòng hơi kinh dị: Đây tuyệt đối không phải là cao thủ bình thường. Mặc dù trên người hắn không có bất kỳ một sóng năng lượng nào, nhưng lại không giấu nổi hơi thở sát phạt ngưng như thực kia.

Thiên Lý cười khẽ, nói: “Mọi người mau ngồi xuống nghỉ đi, hắn phải đoạn thời gian nữa bão mới ngừng được.”

Hoắc Nhĩ Tây gật đầu, cùng đồng bạn tìm một chỗ tùy ý ngồi xuống, vừa chinh đồn vừa lén dò xét hai người Thiên Lý.

Một lát sau, Hoắc Nhĩ Tây hỏi: “Không biết anh đây tên gì?”

Tra Nhĩ xoay người nằm bên chân Thiên Lý, hoàn toàn bơ anh ta.

Thiên Lý đáp thay: “Các anh gọi anh ấy là A Phi là được.”

Tra Nhĩ mở một mắt ra, lén làm động tác bay sau Thiên Lý, ý là: Tôi có tên mới ư? A Phi, Phi Phi, bay bay?

Nhóm Hoắc Nhĩ Tây đưa mắt nhìn nhau, mặc dù biết rõ đối phương có thể báo tên giả, nhưng cũng không vạch trần. Dù sao đi lại trong vùng trọc hóa, sự dụng tên giả là một trong những phương cách sinh tồn của gã đó. Tên cùng lắm cũng chỉ là một cái danh hiệu, tình bạn cần thành lập dựa vào thời gian kiểm tra, hết giờ họ cũng không vội.

Bất kể là Tiểu Lý hay A Phi, đều có năng lực khác hẳn người thường. Ánh sáng vừa rồi e cũng do họ chỉ dẫn. Nhưng nhóm Hoắc Nhĩ Tây không nhắc đầu.”

“Hai người chuẩn bị đi đâu vậy?” Tập Tư quen mồm hỏi.

“10D01.” Thiên Lý trả lời.

Mất Y Tác sáng rực lên, cười nói: “Khéo quá, chúng tôi cũng vậy.”

Thiên Lý cười cười, không nói gì.

Y Tác nói tiếp: “Em cũng nghe tin giết ma mới tiến về 10D01 chưa?”

“Cái gì? Giết ma bị khiêu chiến liên quan gì tới 10D01?” Thiên Lý giật mình, chẳng lẽ địa điểm bí mật này lại bị tiết lộ.

“Em không biết à?” Y Tác hưng phấn nói, “Lá thư khiêu chiến giết ma khiến cả thế giới phải chú ý, vì địa điểm đối chiến không rõ ràng, đủ loại suy đoán chất chồng lên. Thiên Sơn trong thư khiêu chiến, chúng tôi cảm thấy hẳn là núi Vân Tiêu ở phía nam 10D01.”

“Vì sao lại cho là vậy?”

“Vì Vân Tiêu là ngọn núi cao nhất thế giới, có tiếng là nổi giữa trời và đất, nên Thiên Sơn rất có thể là núi nổi trời.”

“Ra vậy.” Thiên Lý trầm ngâm một tiếng, cảm thấy an tâm hơn. Núi Vân Tiêu mặc dù cùng ở trong khu vực 10D với núi Ân Long, nhưng cách nhau khá xa, một ngọn ở khu linh khí, một ngọn ở khu trọc hóa, chắc sẽ không gây ra sự chú ý quá lớn.

“Nói vậy, vì sao Tiểu Lý lại...”

Y Tác còn chưa dứt lời, Thiên Lý đã ngắt đầu, thản nhiên nói: “Có người tới.”

Đám người đồng thời nhìn hướng cửa hang.

Một người lặn phốc vào hang, miệng kêu ái ái ôi ôi.

Họ chú ý tới hai tay của anh ta bị dây xích trói sau lưng, mắt cũng bị bịt kín, thấy không rõ tướng mạo, tuổi cũng không quá 24 – 25.

Sau đó, lần lượt có bốn người nhảy vào cửa hang, khá nhanh nhẹn, có vẻ thực lực cũng không tồi.

Họ vây thành một vòng, thái độ hơi kiêu căng, không nói lời nào đã tìm một chỗ trống ngồi xuống, còn tiện chân đá người đàn ông trên đất một phát.

Những người này có địa vị gì?

Trong lòng nhóm Phi Lãnh và Thiên Lý đồng thời toát lên nghi vấn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Dạ xoa

Bởi năm người lặn tiến vào mà hang núi trở nên yên tĩnh.

Trong đó có 4 người bắt đầu bổ sung thể lực, động tác linh hoạt gọn gàng, có vẻ như là xuất thân từ quân đội. Thanh niên bị xích kia né vào góc, liếm liếm đôi môi khô khốc, bụng sôi ùng ục, chắc hẳn bị đói một hai ngày rồi, trông khá uể oải.

Nhóm Hoắc Nhĩ Tây nhìn, im lặng, bọn họ đã đi lại quanh biên cảnh nhiều năm, biết đạo lý không nên lo chuyện bao đồng.

Đột nhiên, một thanh roi bạc dài nhỏ quá nhanh qua trong sắc tối mờ, đánh vào người thanh niên đang bị xích, phát ra một tiếng xé.

“Đàng hoàng đi, nếu còn dám lên lút làm gì, đừng trách tao xuống tay không nể tình.” Một trong bốn người lạnh giọng quát.

Thanh niên co rúc người lại, nhịn chỗ đang đau nhói, không nói lời nào.

Người nọ lúi xệch thanh niên ra, lấy một cây châm nhỏ từ trong bàn tay đang bị xích của anh ra, thì ra anh ta giấu thứ này trong tay, rõ ràng là đang tìm cơ hội mở khóa đào thoát.

Sau đó, thanh niên không tránh khỏi một hồi đánh đập. 3 người còn lại có vẻ đã quen với cảnh này, làm như không thấy.

“Chú này.” Thiên Lý nhàn nhạt nói, “Muốn đánh thì ra ngoài được không? Àm ỉ chúng tôi không nghỉ được.”

Thiên Lý vừa nói câu này ra, tên đánh người kia liền dừng tay lại, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô.

Thoáng chốc hang bỗng yên tĩnh, Thiên Lý từ từ nhắm hai mắt lại, vẻ mặt bình tĩnh, nói một tiếng, “Cám ơn.”

Tên đánh người hừ một tiếng, vừa định cúi lại bị đồng bọn bên cạnh ngăn lại, ánh mắt quét qua chỗ Thiên Lý với người đàn ông bên cạnh, cuối cùng im lặng, quay người trở lại chỗ cũ.

Đám Hoắc Nhĩ Tây đưa mắt nhìn nhau, không nhiều lời, chia nhau luân phiên canh giữ, rồi tự nghỉ ngơi. Mà thanh niên kia thì lặng lẽ xoay đầu hướng về phía Thiên Lý, nửa trên của mặt anh ta bị che kín, không biết là biểu tình gì.

Ngoài hang gào tiếng gió, trong hang lặng như rừng.

Thiên Lý nằm trong lòng Tra Nhĩ, linh khí đã thu lại, trong hang dần trở nên âm u lạnh lẽo đến lạ, trọc khí không ngừng lùa vào hang, tất cả đều cảm giác rõ được khác biệt giữa trước và sau. Thành viên Phi Lãnh đều ngẫm hiểu trong lòng, nhưng người khác lại không biết, nhìn xung quanh tìm nơi vừa tản ra linh khí vừa rồi.

Mãi vẫn không có kết quả, họ đành chịu đựng hơi lạnh vù vù, dựa vào tường chợp mắt.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Thiên Lý cảm giác mình đang nằm mơ, trong giấc mộng, mắt cô hẫng còn nguyên vẹn, nhưng lọt vào ánh nhìn vẫn chỉ là một màu đen. Có lẽ cô đã chìm trong bóng tối quá lâu, nên đã quên đi thế giới vẫn rực rỡ sắc màu, không gian nền đen vạch trắng đã trở nên quá quen thuộc với cô.

“Trời ạ, đây là giấc mơ gì vậy?”

Đột nhiên, một giọng kinh dị bất ngờ vang lên.

Thiên Lý giật mình, trong giấc mơ của cô lại xuất hiện một người đàn ông xa lạ. Khuôn mặt anh ta hơi mờ, dáng dấp thì lại hơi giống với thanh niên bị xích trong góc hang kia.

“Anh là ai?” Thiên Lý hỏi.

“Vẫn rất bình tĩnh cơ đấy.” Thanh niên tùy ý đi đi lại lại trong không gian màu đen, vừa nhìn xung quanh vừa trả lời: “Tôi là Tích Bạch, xin chào, Vệ Thiên Lý.”

“Tại sao anh lại biết tên tôi?” Thiên Lý cảnh giác, sau đó kịp phản ứng: “Anh có thể đọc ký ức của người khác?”

“Ha ha, không hoàn toàn là vậy, nếu như tôi không chủ động khơi gợi lại, thì cũng chỉ có thể đọc được một vài ký ức giấu không sâu lắm.”

“Tôi hiểu rồi.” Thiên Lý nhàn nhạt nói: “Giờ anh không được hỏi tôi bất kỳ điều gì, để tôi hỏi anh.”

Thanh niên huyt sáo, khen: “Cô thật thông minh, mới thế đã nắm được trọng điểm. Được, cô hỏi đi.”

“Anh là dị năng giả thả giấc mơ?”

“Đúng vậy.”

“Tìm tôi có chuyện gì?”

“Nhờ cô giúp đỡ một chút.” Tích Bạch xòe tay ra, bắt đầu kể: “Cô cũng thấy đấy, 4 người giam giữ tôi là dị năng giả của quân đội, chúng muốn mang tôi về quân đội.”

“Anh đắc tội với quân đội?”

Tích Bạch cười khẩy: “Đắc tội ư? Chúng chỉ muốn lợi dụng dị năng của tôi mà thôi.”

Thiên Lý hiểu, Tích Bạch không chỉ có thể đi vào giấc mơ của người khác mà còn có thể đọc được ký ức của người khác. Đối với kẻ cầm quyền, dị năng này vừa là uy hiếp, vừa là trợ lực; chỉ có nắm giữ nó trong tay mới là có lợi nhất.

Người như vậy, ắt chẳng ai muốn làm bạn. Chẳng ai lại hy vọng có người nhìn trộm được bí mật của mình, nhưng dị năng này lại có giá trị lợi dụng rất cao, bỏ đi thì tiếc.

“Tôi không muốn dính líu gì đến quân đội, anh tìm nhầm người rồi.” Thiên Lý hỏi lại: “Tại sao anh không đi tìm những người khác? Tất cả những người ở đây đều có thực lực mạnh hơn tôi.”

“Tôi đã tìm.” Tích Bạch trả lời: “Những người kia là thành viên binh đoàn đánh thuê Phi Lãnh, rất nổi tiếng ở biên cảnh. Nhưng họ không phải lựa chọn phù hợp, họ sẽ không mạo hiểm cứu tôi để rồi bị quân đội truy sát.”

“Ồ? Vậy anh cho là tôi sẽ không sợ quân đội truy sát ư?”

“Haha.” Tích Bạch cười nói, “Người truy sát cô vẫn còn ít sao?”

Thiên Lý im lặng một lúc, lạnh lùng nói: “Tôi không thích bị đọc suy nghĩ.”

“Xin lỗi xin lỗi.” Tích Bạch vội vàng nói, “Tôi sẽ cố gắng khác chế.”

“Nếu anh biết tôi đang bị đuổi giết, vậy hẳn là cũng rõ, tôi sẽ không tự chuốc thêm phiền toái lúc này.” Thiên Lý lại nói, “Huống chi lại là quân đội, ta không đắc tội nổi.”

Tích Bạch trầm tư một chút, nói: “Thật ra, cô giúp tôi không phải là không có lợi.”

“Nói nghe xem.”

“Tôi biết rất nhiều bí mật không ai biết, bao gồm cả thân phận mấy thành viên quan trọng của tòa thành ngầm.”

“Cái gì?” Thiên Lý kinh hãi.

Cô đang định mở miệng, Tích Bạch lại nói: “Đây không phải là tôi đọc trong ký ức của cô. Tên của các người đã lên sổ đen của tòa thành ngầm. Tôi biết bọn Da Lỗ Tát, Hắc Toàn Phong đều đã điều tra các người vô cùng tường tận.”

Thiên Lý nghe tên Da Lỗ Tát, lập tức biết Tích Bạch không nói dối, ở tòa thành ngầm đầu tiên, khi sử dụng thuật thôi miên với một gã trưởng quan mặt sẹo, cô đã biết được chủ nhân thành ngầm là Da Lỗ Tát. Vài năm trôi qua, cô vẫn không biết Da Lỗ Tát này rốt cuộc là ai, cũng không biết thành Thánh có điều tra người này hay chưa.

Còn Hắc Toàn Phong, không nghĩ tới gã lại là người của thành ngầm, gã có liên quan tới Thăm Dò, trước đó người giao Thăm Dò cho cô đã để lại di ngôn “Đừng để Hắc Toàn Phong cướp đi Thăm Dò”.

“Cô nên biết, thế lực của Tòa thành ngầm đã thâm thấu vào thượng tầng, quân đội cũng không may mắn thoát khỏi.” Tích Bạch tiếp tục nói: “Tôi dám khẳng định, dù tôi có cam tâm tình nguyện phục vụ cho quân đội đi chăng nữa, thì cũng chỉ là một con mắt gián tiếp của thành ngầm mà thôi. Tình báo mà tôi cung cấp đều không thể lừa được lũ thành ngầm.”

Thiên Lý công nhận gật đầu.

“Cho nên.” Tích Bạch khoát tay nói: “Thật ra cô giúp tôi cũng là giúp chính cô. Chỉ cần cô giúp tôi, tôi có thể cung cấp cho cô bất kỳ tình báo gì cô cần.”

Thiên Lý ngẫm nghĩ một hồi, đột nhiên hỏi: “Cụ thể dị năng của anh sử dụng như thế nào?”

Tích Bạch trả lời: “Tôi có thể đi vào giấc mơ của bất kỳ ai tôi từng gặp. Song cách càng xa thì thời gian vào giấc mơ càng ngắn. Hơn nữa đối với dị năng gia cấp cao, tỷ lệ đi vào giấc mơ thành công rất thấp, ví dụ như người đàn ông bên cạnh cô, giấc mơ của anh ta như một cái hố đen vậy, tôi hoàn toàn không dám tiến vào.”

“Thì ra là vậy, cho nên anh mới bị che kín mắt, vậy làm sao anh lại có thể tiến vào trong giấc mơ của tôi đây? Anh hoàn toàn chưa gặp tôi bao giờ.”

“Trong vòng 100 mét, không cần nhìn mặt tôi cũng có thể đi vào giấc mơ của người khác. Bí mật này, quân đội cũng không biết.”

Thiên Lý gật đầu, không nói gì thêm.

“Thế nào, cô quyết định ra sao?” Giọng Tích Bạch hơi vội vàng.

Thiên Lý nhìn anh ta, chậm rãi nói: “Anh có nguyện ý tham gia một trò chơi không?”

“Trò chơi?”

“Một trò chơi thay đổi thế giới.”

Không đợi Tích Bạch đáp lời, cảnh trong mơ vốn yên lặng bỗng biến hóa, xung quanh biến thành một cánh đồng bát ngát gió đục, mấy trăm con thú trực hóa chạy băng băng trong gió đục hướng tới chỗ Thiên Lý và Tích Bạch đang đứng.

“A? Cô đang nằm mơ sao?” Tích Bạch kỳ quái hỏi.

Thiên Lý nhàn nhạt đáp: “Đây không phải là mơ.”

Vừa dứt lời, cảnh trong mơ bỗng mờ đi, ý thức của Tích Bạch trở lại đại não trong tích tắc.

Trong lòng anh ta hoảng sợ, thì ra Thiên Lý hoàn toàn có năng lực bài trừ ý thức của anh ta; phải biết rằng, dù người bị anh xâm nhập giấc mơ có chủ động tỉnh lại, anh cũng có thể tạm thời vây người đó lại trong mơ. Người có thể bài trừ anh ta, một là có ý chí siêu cường, hai là có đẳng cấp dị năng cực cao.

Thiên Lý là người thứ nhất hay là người thứ hai?

“Có một bầy thú trực hóa đang chạy tới đây, tất cả cẩn thận.” Tiếng Thiên Lý vang lên trong hang động tĩnh lặng.

Mọi người kinh hãi, vô thức đề cao cảnh giác.

Hoắc Nhĩ Tây không dám chậm trễ, lay đồng đội dậy, sau đó chia nhau với Tật Tật đứng hai bên cửa hang, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Trong cát bụi mịt mù xuất hiện vài bóng đen mờ, thỉnh thoảng còn lẫn cả tiếng dã thú gầm rú, nhưng rất nhanh đã bị tiếng gió che mất.

“Đúng vậy, là bầy thú.” Hoắc Nhĩ Tây thấp giọng nói với mọi người.

Tất cả lấy vũ khí ra, chuẩn bị chiến đấu.

Cô lính đánh thuê duy nhất của Phi Lãnh là Mễ Thụy vận dụng dị năng hệ đất, chặn cửa động lại, chỉ để lại một chút khe hở ở mép. Thực ra tường đất này hoàn toàn không ngăn được thú trực hóa, chỉ có tác dụng duy nhất là yểm trợ, hy vọng có thể tạm thời tránh đám thú trực hóa kia.

Nhưng đáng tiếc, đoán chừng lũ thú trực hóa này đã phát hiện được mục tiêu từ xa. Chúng rất nhanh vọt tới đây, mượn gió đục, khí thế hung hăng.

“Vòng phòng hộ!” Hoắc Nhĩ Tây vẫn bình tĩnh như thường, chỉ huy đồng đội chiến đấu.

Ầm ầm tiếng đổ, tường đất bên ngoài sụp xuống, thú trực hóa trực tiếp đâm thẳng vào vòng phòng hộ của Hoắc Nhĩ Tây, tạo một vòng sóng gợn.

“Tăng thêm vòng bảo hộ.” Đám Tật Tật tiến lên, canh chặt cửa hang.

Y Tác nói: “Đề phòng không phải là giải pháp, chúng ta phải phản kích.”

“Vây rút vòng phòng hộ trong ba giây, thả mấy con vào, giải quyết từng nhóm một.”

Thành viên Phi Lãnh phối hợp với nhau, kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, thú trực hóa xông vào bị giết từng con một.

Dù hơi phiền toái nhưng cách này lại tương đối an toàn.

Đúng lúc này, hang bỗng rung lên, cát đá rơi lộp độp, trên vách đá xuất hiện vài vết nứt.

“Không tốt, có thú trực hóa hệ đất.” Mễ Thụy hô nhỏ.

Người đàn ông cao nhất trong nhóm bốn người kia đi lên trước, hai tay chống lên vách tường, vận chuyển dị năng, vách tường lập tức kim loại hóa với tốc độ mắt thường thấy được.

Mấy phút sau, hang ngừng rung, nhưng thế tấn công bên ngoài càng mãnh liệt hơn.

Mấy người thay phiên khởi động vòng phòng hộ, mỗi lần không giữ nổi hai phút.

“Tránh ra!” Người đàn ông tóc hạt dẻ trong đó đẩy hai người ở cửa hang ra, khởi động vòng phòng hộ, đứng thẳng ở đó, thở một hơi thật dài, sau đó hét một tiếng lớn với bầy thú, sóng âm khổng lồ đẩy gió đục ra xa. Bầy thú trực hóa vốn đang hung mãnh tấn công bỗng dừng lại trong chốc lát.

“Ai công kích được trên phạm vi lớn lên hết cho tôi!” Trong tay người thứ ba xuất hiện một ngọn lửa, anh ta chạy ra khỏi hang.

Đám Hoắc Nhĩ Tây không chút do dự đuổi theo, vận dụng dị năng của mình, ừn ừn tấn công bảy thú.

Binh đoàn đánh thuê Phi Lân là cao thủ ở biên giới Ám vực, mà 4 người còn lại lại được đào tạo huấn luyện nghiêm khắc. Mấy người liên thủ, lại có thể giết được gần trăm con thú trọc hóa trong gió đục.

Song trọc khí cũng ăn mòn họ rất nghiêm trọng, vừa về hang, họ lập tức uống nước tinh lọc, ngồi xuống tĩnh dưỡng.

“Hắn đâu rồi?” Tóc hạt dê vừa hoàn hồn, lại phát hiện gã vốn ở góc hang lại biến mất!

“Cái gì?” Tên chịu trách nhiệm trông coi Tích Bạch xoay người, quả nhiên không thấy anh ta đâu. Anh ta biến sắc, ánh mắt quét khắp hang. Nhưng hang chỉ có từng đây, sao có thể giấu nổi người?

“Bố Lỗ, cậu làm gì vậy? Bảo canh thôi cũng không canh nổi!” Ánh mắt tóc hạt dê lạnh thấu xương, anh ta lạnh lùng quát. Anh ta đảo qua từng người một ở đây, dừng lại một lát trên người Thiên Lý và Tra Nhĩ.

“Làm sao bây giờ?” Bố Lỗ không nén được phần nộ.

“Bão sắp tan rồi, chắc chắn hắn chưa chạy đâu xa, chúng ta đuổi theo!” Tóc hạt dê lập tức ra quyết định.

Những người khác đều không dị nghị gì với mệnh lệnh của anh ta, cùng lên tiếng đáp, rồi nhanh chóng chạy khỏi hang, biến mất trong bão.

Thiên Lý từ từ mở đôi mắt không tiêu cự ra, tại góc trái trống không bên cạnh cô, Tích Bạch đang cảm linh khí Ân lan, yên lặng nhìn bốn người đã cầm tù anh rời khỏi hang.

+++

Lời tác giả: Linh khí Ân lan dùng để ẩn đi linh khí.

Binh đoàn đánh thuê Phi Lân là binh đoàn đánh thuê Thiên Lý gặp lúc vừa ra khỏi Ám vực.

Bây giờ Thiên Lý đang dần dần phát triển thế lực của mình, không thể gấp được. Trên thực tế, Thiên Long Bát Bộ của thành Phá Vỡ, trừ các Thiên của khu 1 và các Long của khu 2, 6 khu còn lại đã có 4 vị thủ lĩnh xuất hiện, chắc mọi người chỉ biết rõ Thái An của khu 8 – Ma Hồ La Già, và Tích Bạch của khu 3 – Dạ Xoa.

Trong tám người có một người ai cũng biết nhưng tuyệt đối không ngờ tới, hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Lân đầu giao chiến

Thành Thánh.

“Đại nhân, trước mắt thì Kiệt Ngao đang ở 11D01.” Áo Sâm báo cáo.

“Tôi biết.” Lai Dịch vẫn nhìn chằm chằm tư liệu, đầu cũng không thèm ngẩng lên, chỉ hỏi: “Đã liên lạc được với người của Chiến Sắc chưa?”

“Chưa.” Áo Sâm buồn rầu nói: “Dường như bọn họ vẫn luôn ở trong khu trọc hóa.”

“Chín người đó ở hết trong vùng trọc hóa sao?” Ánh mắt lợi hại của Lai Dịch nhìn thẳng vào Áo Sâm, lạnh lùng nói: “Cậu không cần giấu diếm thay cho bọn họ, tình huống cụ thể thế nào, cậu cứ nói hết theo sự thật.”

Áo Sâm chân chừ một hồi rồi trả lời: “Vài người còn chưa bắt đầu mở máy liên lạc, ngay cả thiên nhãn cũng không truy ra được hành tung của bọn họ.”

Lai Dịch tựa lưng vào ghế, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, lẩm bẩm: “Đám oắt con đây thật phiền toái. Cậu tiếp tục liên lạc với bọn họ, có tin tức gì thì lập tức báo lại cho tôi.”

“Dạ.”

“Được rồi, lui xuống đi.”

Đội Áo Sâm rời khỏi rồi, Lai Dịch lâm vào trầm tư. Việc Kiệt Ngao đột nhiên bỏ đi nằm ngoài dự kiến của hắn, kế hoạch ban đầu cũng vì vậy mà phải điều chỉnh lại một lần nữa. Thế nhưng, đó không phải là điểm quan trọng, điều hắn để ý chính là người đã cất lời khiêu chiến với Kiệt Ngao là ai. Một

chiều “rút củi dưới đáy nồi” đã lập tức hóa giải nguy cơ ở Thành Minh, đối phương dám khiêu chiến Kiệt Ngao, cho dù không phải cường giả lĩnh vực thì tất nhiên cũng có sức mạnh không thua gì cường giả lĩnh vực, bằng không một khi thất bại, Minh Thành sẽ hoàn toàn đón lấy tai họa ngập đầu.

Cho dù trước mắt hắn biết, người có năng lực đấu một trận với Kiệt Ngao, nếu như có quan hệ với Minh Thành thì chỉ có thể là Lạc Ấp có hành tung không rõ (Tra Nhĩ). Nếu không phải giả, điều đó có nghĩa là sau lưng Minh Thành còn có một nguồn sức mạnh cực lớn trợ lực. Mặc kệ hắn có suy đoán đến thế nào thì đều không phải là kết quả mà hắn muốn thấy.

Thành Minh giống như một tảng đá chặn đường, tuy rằng không lớn nhưng không đá đi được, cực kỳ chướng mắt. Có điều, chỉ cần Lạc Ấp hoàn toàn biến mất, Thành Minh cũng không đủ để lo lắng. Phía sau Lạc Ấp có nhà họ Bàn, tuy rằng lần trước dò xét, hắn đã khiến bọn họ không còn nghi ngờ một phần nào đó, nhưng hắn biết rõ, trước mắt thì nhà họ Bàn đã sinh lòng cảnh giác với hắn rồi.

Lai Dịch đưa tay xoa xoa thái dương, ánh mắt lạnh lùng sắc bén lộ ra giữa những kẽ tay. Hắn không thể để Lạc Ấp còn sống mà xuất hiện, nhưng Kiệt Ngao thì có thể lợi dụng thật tốt. Hắn cần phải biết rõ địa điểm khiêu chiến ở lần này, cần phải đảm bảo thắng lợi của Kiệt Ngao là “vạn vô nhất thất.”*

*Vạn vô nhất thất: Tuyệt đối không để xảy ra sai sót nhầm lẫn.

Đúng lúc này, dụng cụ liên lạc trên mặt bàn đột nhiên vang lên. Lai Dịch tiện tay cầm lên, có một người đàn ông trung niên xuất hiện trên quảng sáng.

“Ngài La, có phải việc giải mã đĩa CD trong suốt tiến triển rồi không?” Lai Dịch hỏi.

Người đàn ông trung niên gật đầu: [Đúng vậy, tôi đã phân tích được phương thức tổ hợp của nó, ước chừng ba bốn ngày là có thể giải mã hết tất cả.]

Trong mắt Lai Dịch hiện lên một ánh nhìn hớn hờ, hắn vội nói: “Đã làm phiền ngài rồi.”

[Nội dung của đĩa CD cực kỳ có ý nghĩa, tôi hy vọng đại nhân có thể cho phép tôi tiến hành nghiên cứu nó.]

Lai Dịch suy nghĩ một hồi rồi gật đầu nói: “Có thể, nhưng cho dù ngài nghiên cứu ra thành quả gì cũng không được công bố ra bên ngoài.”]

[Chuyện này là dĩ nhiên, tôi sẽ báo cho đại nhân biết trước.]

“Tốt lắm, tôi giao hết cho ngài đây.”

Ngừng liên lạc rồi, khóe miệng Lai Dịch lộ ra ý cười. Cuối cùng cũng có một tin tốt, nếu như có thể nắm giữ cách chế tác linh khí thì chẳng khác nào nắm giữ một luồng sức mạnh mới, trong trận đấu tới, hắn sắp có được phần thắng lớn hơn rồi.

Kể từ sau khi Kiệt Ngao rời đi, cuối cùng thì Thành Minh cũng khôi phục về yên tĩnh. Thế nhưng, chú Thổ lại tuyên bố với bên ngoài rằng tạm thời không tiếp đãi những lính đánh thuê khác, hơn nữa mấy người đã cùng tiến cùng lui với Thành Minh trước đó thì đều gia nhập vào Thành Minh, được quyền vào phòng huấn luyện và được ưu tiên có tư cách mua linh khí.

Ba kỹ sư máy móc trước đó đến giúp đỡ cũng bắt đầu xây dựng vòng phòng hộ cho Thành Minh, giúp đỡ nhóm chú Thổ trong hệ thống quy hoạch thành thị. Bọn họ đã nán lại Thành Minh gần nửa tháng nên rất yêu nơi này. Người của Thành Minh đã cho bọn họ quyền hạn rất lớn và sự tôn trọng, thậm chí còn không keo kiệt, cung cấp đủ loại tài liệu. Bọn họ vốn đã chuẩn bị tư tưởng là sẽ phải bỏ tiền túi ra, không nghĩ rằng Thành Minh vậy mà có tài lực không nhỏ.

Tuy rằng Thiên Lý “yếu vô âm tín” (xa ngút ngàn không có thư từ), nhưng mọi người ở Thành Minh lại tin rất vững vàng rằng cô còn sống. Vài ngày từng sống chung trước kia khiến cho bọn họ sinh ra sự sùng bái dành cho Thiên Lý và Tra Nhĩ, cho dù khoảng cách xa nhưng cũng có thể cảm giác rõ ràng rằng hai người còn tồn tại. Đó là sức mạnh ngưng kết được sáng tạo một cách kỳ tích, hóa thành niềm tin, khắc sâu trong lòng mọi người.

Do đó, bọn họ không rời không bỏ, tích cực tiến hành xây dựng, nhẫn nại chờ đợi hai người kia trở về...

Bảo trợ khí đã qua rồi, Thiên Lý và Tra Nhĩ hộ tống thành viên của Phi Lãnh, cùng nhau tiến vào 11D01.

Tích Bạch đã được Thiên Lý cứu lúc trước đã mang theo linh khí Ân Lan mà rời khỏi. Thiên Lý cũng không hỏi anh đi về phía nào, cô chỉ giao một tấm thẻ cho anh, còn việc có hết lòng tuân thủ lời hứa hay không thì phải xem quyết định của chính anh. Thiên Lý có tám phần nắm chắc rằng người đàn ông này sẽ không từ chối yêu cầu của cô.

Mọi người tìm được một nơi để đặt chân, sau khi ăn cơm xong thì đều tự đi nghỉ ngơi.

Thiên Lý vừa vào trong phòng, dụng cụ liên lạc trên tay cô đã rung động, mặt trên hiện lên: [Hoàn thành khởi động lại Thập Nhị Thiên Dực.]

Cô lập tức mở máy tính cá nhân ra, đầu tiên, trên màn hình xuất hiện một mảng số liệu chạy cực nhanh, kế tiếp đó thì toàn bộ hình ảnh đều bị đen hẳn, bên trên còn hiện lên như sau: [Mời đưa tư liệu tương ứng vào theo trình tự.]

Thiên Lý dựa trên những gì được gợi ý rồi đưa vân tay, chữ số mật mã, danh hiệu, vv... vào. Sau khi cô xong hết tất cả, quảng sáng trên màn đen hóa thành lốc xoáy, vài giây sau thì ngừng lại, một giọng nói điện tử vang lên: [Thành viên Linh của trung tâm, thiết lập thành công. Xin chào, tên tôi là – “Phong Dực”]

“Xin chào, Phong Dực.”

[Năm phút đồng hồ sau thì hệ thống sẽ mở ra thêm một lần nữa, xin hãy nhớ kỹ mật mã của bạn, trung tâm tư liệu không cho phép sửa chữa, nếu đưa vào sai ba lần, bạn sẽ bị loại bỏ tư cách tìm hiểu vĩnh viễn.]

“Đã rõ.”

[Thời gian đếm ngược bắt đầu...]

Cùng lúc đó, ở một vài thành phố khác, có sáu người đang làm một việc y như nhau, so với Thiên Lý thì bọn họ chậm hơn đúng hai phút.

Trojan mà Khai thiết kế có tính chất duy nhất và có quyền ưu tiên ở cấp bậc cao nhất. Thiên Lý có được quyền hạn cao nhất của Phong Dục, chỉ cần cô không đảo lộn trình tự trung tâm thì những người khác đều không có quyền tìm đọc tư liệu của cô. Nói chung là người của thành phố dưới lòng đất có làm thế nào cũng chẳng tưởng tượng được rằng ngoài bọn họ ra, Phong Dục còn có một người tìm hiểu tên là U Linh.

Phong Dục giống như con mắt ở thế giới thứ hai, giấu bên trong mạng Internet Sơ Thần, đây được xem như một cơ sở để tạo ra một đế quốc thông tin khác.

Dã tâm của thành phố dưới lòng đất vô cùng rõ ràng, bọn họ không chỉ muốn tiền tài mà còn mơ tưởng có được quyền lợi chí cao vô thượng, thậm chí là diên đảo thành Thánh.

Hiện giờ máy tính của Thiên Lý có đến hai mạng Internet, một là trung tâm mạng Internet phổ thông - Sơ Thần, một là mạng Internet đặc biệt - Phong Dục. Sau này, cho dù muốn điều tra tư liệu bí mật gì cũng sẽ không để lại dấu vết.

Cuối cùng thì Thiên Lý cũng có cơ sở để quyết đấu với thành phố dưới lòng đất và Lai Dịch, từ nay trở đi, cô sẽ không còn bị người khác quản chế nữa.

Ngày thứ hai, Thiên Lý vẫn không hành động cùng thành viên của Phi Lãnh mà lại ra ngoài với Tra Nhĩ để bổ sung vật tư.

Thời gian đối đầu với Kiệt Ngao còn cách khoảng mười ngày, trước khi Kiệt Ngao đến đây, cô nhất định phải đến núi Ân Long để dò xét địa hình.

Nhưng mà cô cũng không biết một điều rằng, Kiệt Ngao đã tới sớm hơn dự kiến của cô.

Trên lầu ba của một quán bar tổng hợp, Kiệt Ngao ngả người trên ghế sofa, ngọn đèn ngũ sắc không ngừng lóe sáng. Gã yên lặng nhìn người phụ nữ đang ca hát ở chính giữa sân khấu, cúi đầu liếm vết rượu men theo mép ly, ánh mắt lộ ra cái nhìn rét lạnh kèm theo vẻ gian tà.

Xung quanh đầy áp tiếng động âm ỉ, vui đùa của nam nữ, vũ điệu xen lẫn men say, chẳng rõ bây giờ là hiện tại hay quá khứ. So với vẻ chặt chẽ nghiêm túc của thành thị cấp cao thì thanh sắc (âm thanh, màu sắc) của thành thị cấp D này là một trảng tự do phóng đảng, hoàn toàn không bị gò bó, do đó mà nơi đây cũng là chốn thị phi, rỗng cá hỗn tạp.

Kiệt Ngao cực kỳ thích bầu không khí này, trong mắt gã, mỗi một người đều giống hệt con mồi. Nếu như không phải giờ phút này gã không có lòng sẵn bần, chỉ sợ nơi này đã sớm máu chảy thành sông.

Chẳng qua dù thế nào cũng không thể thiếu phụ nữ được, cho tới hiện giờ, gã đều không để nhu cầu sinh lý của mình chịu thiệt thòi.

Nữ ca sĩ ở trên sân khấu kia hát không tồi, mục tiêu đêm nay chính là cô ấy.

Đang suy nghĩ, động tác uống rượu của gã đột nhiên ngừng lại, chất lỏng trong ly rung động một cách khó hiểu.

Gã híp mắt, đưa mắt liếc nhìn về phía lối vào...

Có cao thủ.

Thiên Lý dừng bước, cô quay đầu nhìn về hướng quán bar cách đó không xa. Cô cảm giác được một luồng sức mạnh tối tăm u ám, mặc dù không phải trực khí nhưng lại nhưng lại có mùi vị tử vong giống hệt trực khí, cường đại và đáng sợ.

Dường như Tra Nhĩ cũng có cảm ứng, hần ngẩng đầu nhìn về phía lầu ba, về mặt lạnh lùng.

Chẳng lẽ là cái gã giết ma kia? Gã đã đến rồi sao?

Thiên Lý nghĩ mãi không ra, vào thời điểm này, kẻ xuất hiện ở đây mà lại có hơi thở tử vong của cao thủ, ngoại trừ giết ma còn có thể là ai?

Cô suy nghĩ một hồi rồi nói với Tra Nhĩ: “Tra Nhĩ, anh ở lại đây, đợi tôi một lát, tôi sẽ lập tức quay lại.”

“Tôi đi cùng với em.” Tra Nhĩ lập tức nói.

“Anh và đối phương có cảm ứng quá mạnh, nếu đến gần sẽ bị phát hiện. Để tránh gây xung đột thì vẫn nên là tôi đi một mình thôi.”

Khuôn mặt Tra Nhĩ trầm xuống, sau một lúc lâu, hần nói một cách miễn cưỡng: “Vậy em cẩn thận.”

Thiên Lý gật đầu, sau đó xoay người đi vào trong quán bar.

Cô đẩy cửa kính dày ra, tiếng động hỗn tạp âm ỉ lập tức tràn khắp mang tai.

Thiên Lý ngừng lại ở bên cạnh cửa, lập tức cảm ứng được có một ánh mắt tựa như đao nhọn đang ở cái nơi hắc ám này.

Kiệt Ngao nở nụ cười có vẻ hứng thú, thân mình vẫn không nhúc nhích. Gã nhìn thẳng về phía cô gái nhỏ đang đứng ở lối vào, tuổi cô khoảng mười bốn mười lăm, dáng người nhanh nhẹn, áo quần mặc sát để lộ dáng người xinh xắn vừa mới phát dục. Khuôn mặt xinh đẹp, hai mắt hơi khép, cô đứng lặng lẽ, gần với đám người đang nhảy múa loạn xạ ở ngoài kia, trông cô toát ra vẻ đẹp trong veo nhưng xa cách.

Không hiểu vì sao, rõ ràng là trên người cô không có năng lượng dao động, nhưng cô vừa bước vào, Kiệt Ngao đã lập tức nhìn thấy.

Thiên Lý chỉ đứng ở cửa một chút rồi chuẩn bị xoay người rời khỏi.

Kiệt Ngao neho mắt, ly rượu trong tay “choang” một tiếng rồi vỡ vụn, chất lỏng chảy từ đầu ngón tay của gã xuống, màn sương màu đen nổi lên quanh người gã, khắp sảnh lớn lập tức bị bao phủ bởi một lớp từ khí mỏng manh. Chỉ là ánh sáng ở sảnh lớn vốn mờ mờ nên đa số người ở đây không phát hiện, bọn họ vẫn cứ làm càn, chơi vui như cũ.

Thiên Lý lại cảm giác rõ được người đàn ông đang khiêu khích cô, sợ rằng chỉ cần cô bước ra khỏi sảnh lớn, nơi này sẽ biến thành một vùng quỷ vực.

So với phỏng đoán của Thiên Lý, tính cách của người đàn ông kia càng chẳng kiêng nể gì.

Cô hơi hối hận vì đã đi một chuyến lên đây. Vừa rồi ở bên ngoài, cảm giác của cô không thể nào xuyên qua được lá chắn của gã, vì xác định thân phận nên cô mới quyết định tới gần một chút, nào ngờ đối phương có trực giác sâu sắc tương đương với Tra Nhĩ, vừa liếc mắt một cái đã phát hiện ra cô rồi.

Khắp người Thiên Lý tự động tuôn trào một lớp linh khí, ánh sáng trắng nhàn nhạt, xua tan đi quỷ khí nặng nề vây quanh mình.

“Lại đây.” Giọng nói của Kiệt Ngao vang lên bên tai Thiên Lý, giọng nói ấy còn mang theo sự cương quyết, không cho phép từ chối.

Thiên Lý chần chừ một hồi, cô âm thầm thở sâu một hơi rồi xoay người bước về phía gã.

“Tên cô em là gì?” Kiệt Ngao tiện tay lấy khăn ăn lau bàn tay bị rượu chảy vào, hỏi một cách lạnh nhạt.

“Anh thì sao?” Thiên Lý không đáp mà hỏi lại.

Kiệt Ngao nhàu mày, thích thú dựa vào ghế sofa và nhìn cô chăm chăm, nhưng lại chẳng hề tìm thấy vẻ căng thẳng hay cảm xúc sợ hãi trên mặt cô.

Gã nhếch môi một cái, thốt ra hai chữ: “Kiệt Ngao.”

Kiệt Ngao? Quả nhiên người giống như tên. Bây giờ Thiên Lý có thể khẳng định gã chính là giết ma đã làm loạn ở Thành Minh!

Không thể tưởng tượng được là gã đến nhanh như vậy, hơn nữa thực lực mạnh mẽ vượt quá sự dự đoán, Thiên Lý không thể không bắt đầu đánh giá lại phần thắng trong cuộc giao chiến này một lần nữa.

“Tên?” Kiệt Ngao lại hỏi.

“Lý.”

“Lý?” Kiệt Ngao đưa tay nâng cằm cô lên, nói một câu miễn cưỡng: “Hình như cái tên ấy chẳng hề xứng với cô em một chút nào, không bằng sửa tên lại, gọi là... “Thỏ Con” nhé?”

Thiên Lý hất tay gã ra, đáp gọn một câu hờ hững: “Tùy anh.”

Kiệt Ngao nhìn cánh tay bị hất ra, trong mắt hần hiện lên vẻ ngoài ý muốn. Tiểu gia hỏa* này có sự bình tĩnh hơn hẳn người thường, cho dù hấn thu lại sát khí nhưng cả người hấn lại mang đến cảm giác bức bách, đủ để khiến người ta sợ hãi, nhưng cô lại lạnh nhạt như thường.

*Tiểu gia hỏa: cách gọi đùa nhỏ một cách thân thiết

“Ha ha, thú vị đấy.” Kiệt Ngao đột nhiên cười to: “Anh quyết định rồi, sau này em sẽ là thú cưng của anh, là “Thỏ Con” của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Lần giao chiến thứ hai

Chương 130. Lan giao chén thu hải

Thiên Lý không thèm để ý đến lời Kiệt Ngao, khoảng cách giữa hai người không quá ba bước, Thiên Lý “nhìn” thấy rõ những đường vân dị năng kỳ lạ trong cơ thể của gã, nó giống như một tấm lưới trải khắp người, từng luồng sức mạnh tràn đầy oán khí giống như ác quỷ dưới địa ngục không ngừng chạy dọc các dây thần kinh của gã.

Linh khí cảm nhận được nguy hiểm, bắt đầu tự vận chuyển, từ từ đánh tan luồng khí ngấm mang tính công kích tột độ ấy.

“Cô đã làm gì?” Nụ cười trên gương mặt Kiệt Ngao thay đổi, giữ chặt tay của Thiên Lý, gần giọng hỏi.

Gã cảm nhận được có một luồng khí ám áp đang xâm nhập vào người mình, sức mạnh trên người như gặp phải khác tính, dần nhỏ yếu đi.

Thiên Lý đứng im, để mặc cho gã giữ chặt, linh khí bao trùm lấy toàn thân gã, xuất hiện một lớp ánh sáng thoát ẩn thoát hiện.

Hai người như tách biệt khỏi thế giới xung quanh, được bọc trong một không gian riêng.

Linh vực giết ma quả là một lực lượng vừa đáng sợ vừa đáng thương! Trong lòng Thiên Lý hiểu ra vài điều.

Chẳng trách Kiệt Ngao còn trẻ như vậy mà đã có sức mạnh lớn đến nhường này. Giết chóc là nguồn gốc lực lượng của gã, cứ giết một người thì sức mạnh của gã lại tăng thêm một phần. Và cũng theo đó, oán khí đáng sợ cũng tích tụ không ngừng.

Thiên Lý không tin vào quỷ thần, nhưng trên đời lại tồn tại luồng khí u ám đem đến ảnh hưởng xấu cho sự sống như vậy, ví dụ như trọc khí. Nhưng khác với trọc khí là, trên người của Kiệt Ngao là hơi thở chết chóc thật sự, hủy diệt chúng sinh, cũng hủy diệt chính mình.

Kiệt Ngao nhìn chằm chằm vào Thiên Lý, hàng ngàn hàng vạn oan hồn trong cơ thể lui bước trước một sức mạnh vô hình, tiếng gào khóc luôn tràn ngập trong đầu gã lúc này dần dần biến mất, thế giới của gã yên tĩnh chưa từng có.

Cơ thể gồng chặt cũng dần thả lỏng, như được đắm chìm trong ánh mặt trời, ấm áp bình yên. Tiếng ồn xung quanh cũng dần tan đi, lần đầu tiên gã nghe thấy rõ được nhịp đập của tim mình...

Thiên Lý mở cửa quán bar, Tra Nhĩ đang đứng đợi ngay ngoài cửa.

Thiên Lý kéo tay hắn, nói nhỏ: “Chúng ta đi thôi.”

Tra Nhĩ gật đầu, ánh mắt xuyên qua cánh cửa đang sắp đóng lại, chiếu thẳng lên gã đàn ông đang đứng ngây ngốc, ánh lạnh xẹt qua trong mắt.

“Anh ơi, anh ơi.” Một giọng nói ngập ngừng lọt vào trong tai của Kiệt Ngao.

Kiệt Ngao chợt tỉnh thì thấy một nhân viên phục vụ đang gấp người chào gã, rất lịch sự dò hỏi: “Anh có thấy mặt không? Nếu có thì lên phòng khách trên lầu nằm nghỉ một lúc nhé?”

Kiệt Ngao không thèm để ý đến anh ta, đảo mắt xung quanh, cô bé vừa rồi đứng cạnh gã không biết bỏ đi từ lúc nào, mà gã lại không hề hay biết? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn đồng hồ, chỉ mới vài phút trôi mà thôi. Gã lại hoàn toàn bình thường trong mấy phút này, không gặp bóng đèn, không phải phòng bị, cũng không có ý giết chóc.

Chết tiệt! Lẽ nào gã bị thôi miên sao? Hai mươi mấy năm qua, gã chưa từng gặp phải chuyện này! Gã lại bị một con bé miệng còn hôi sữa ảnh hưởng đến tâm trí.

Mặt Kiệt Ngao tối sầm lại.

Nhân viên phục vụ tưởng gã muốn đi nghỉ, nhanh chóng dẫn đường cho gã.

Kiệt Ngao không nói lời nào, cứ thế đi theo anh ta lên lầu, lúc đến hành lang gã bỗng khựng lại, trên gương mặt không biểu cảm nào chợt tràn đầy sát khí.

Gã nói muốn đi nghỉ lúc nào? Gã hiện thế từ lúc nào? Mới gặp con bé đó một tý thôi mà gã đã quên mất mình là ai rồi sao?

Kiệt Ngao lạnh lùng nhìn vào bóng lưng của người phục vụ, đột nhiên đưa tay siết chặt lấy cổ anh ta, chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc, người phục vụ chết không kịp rên một tiếng.

Kiệt Ngao nở nụ cười tàn nhẫn, giẫm lên xác của anh ta, cất bước rời đi.

Không ai có thể làm lung lay ý chí của gã, gã sinh ra đã là ác ma!

Kiệt Ngao nhảy lên sân thượng, nhìn bầu trời đầy sao, giang hai tay ra, hơi thở đục ngầu của chết chóc lập tức bao trùm lên hơn nửa thành phố. Tiếng thét đỉnh tai vang bốn phương, mùi chết nồng đậm trải khắp phía.

Các dị năng giả rồi rít mở lồng phòng hộ, còn người bình thường chỉ có thể run sợ trong vực quỷ.

Linh vực giết ma như thần chết giá lâm, nắm trong tay sinh tử của người phạm.

[Con thỏ nhỏ, đây là lễ gặp mặt của tôi dành cho cô.]

Thiên Lý và Tra Nhĩ lặng lẽ đứng trên đường, bên cạnh là người người sợ hãi hoảng loạn.

Sắc mặt Tra Nhĩ lạnh lẽo, không chút do dự mở lĩnh vực của mình ra, lại một hơi thở hắc ám âm u dần xâm nhập vào lĩnh vực giết ma của Kiệt Ngao. Sức mạnh áp chế dần hình thành, u hồn cần quấy ngưng gào thét, từng đám khói đen đông lại giữa không trung.

Trong lĩnh vực, người thường không thể chịu được sự va chạm giữa hai luồng sức mạnh, tất cả đều chảy máu bảy lỗ*, từng người một ngã xuống co quắp trong đau đớn. Lồng bảo hộ của những dị năng giả yếu cũng liên tiếp vỡ vụn, uy lực cực đại khiến năng lượng trong người họ hỗn loạn, không tài nào chống chế được.

(*) bảy lỗ: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng

Tường của những tòa nhà xung quanh bắt đầu rạn nứt, một tiếng động quỷ dị chấn ra khí lưu, tất cả mọi người vô thức che tai lại, đầu như muốn vỡ tung, mọi thứ trước mắt đều mờ mờ ảo ảo, đau đến không thốt nên lời.

Trong mắt Kiệt Ngao lóe tia nhìn hưng phấn, tràn đầy ham muốn chiến đấu, tăng cường lực lượng, hoàn toàn không thèm quan tâm đến sống chết của người khác. Thực tế, người chết càng nhiều thì sức mạnh của gã càng lớn.

Mà Tra Nhĩ cũng không hề lùi bước, áp chế từng đợt, không một chút oán khí nào có thể lại gần phạm vi cách hấn 50m.

Chưa hề chạm mặt, hai người đã tiến hành lần giao chiến đầu sức mạnh đầu tiên.

Sắc mặt của Thiên Lý nghiêm lại, linh khí trên người cuộn dâng, trong phạm vi cảm giác của cô, nhân số tử vong đang không ngừng tăng lên, và hàng vạn người đang phải đón đợi cái chết.

Một khi cường giả lĩnh vực dốc hết sức khai chiến, thì trong lĩnh vực đó khó có ai sống sót được.

Thiên Lý tránh xa khỏi Tra Nhĩ, đến điểm tụ của hai luồng sức mạnh, cùng hai người họ tạo thành thế tam giác.

Thiên Lý nhắm nghiền mắt, tóc cô bay trong gió. Trong bóng tối, từng vòng hào quang lấy cô làm trung tâm, dần mở rộng.

Những người được ánh hào quang ấy chiếu vào như được gió mát thổi qua, đau đớn trong người họ dần bị đẩy lùi. Mặc dù đa phần ý thức của họ đã mơ hồ, nhưng những gương mặt vặn vẹo đã dần trở lại bình yên.

Khi linh khí của Thiên Lý tiếp xúc với sức mạnh của hai lĩnh vực, hai phản ứng hoàn toàn khác nhau sinh ra.

Ma khí bắt đầu bài xích, oán khí dần dần biến mất.

Ánh sáng màu trắng nhạt giống như một dòng sông bạc, chia đôi hai luồng sức mạnh đang giằng co; trời đêm vốn đang bị bóng tối che phủ lại xuất hiện từng ánh sao lấp lánh.

Những người ở ngoài lĩnh vực chứng kiến hết thảy, đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên tột độ.

Một 11D01 nho nhỏ lại xuất hiện những ba cường giả lĩnh vực?

Hai người ra tay trước có thực lực kinh khủng chưa từng thấy! Khiến người ta sợ hãi hơn là, trong sức mạnh của họ đều mang hơi thở chết chóc, lạnh lẽo, áp chế, tuyệt vọng, sợ hãi. Dù đứng ngoài lĩnh vực cũng có thể cảm nhận được hơi lạnh thấu xương ấy.

Mọi người đều cho rằng đêm nay xác người sẽ chất thành đồng, sức mạnh của hai cường giả lĩnh vực là không ai địch nổi.

Ai ngờ lại xuất hiện một nguồn sức mạnh nữa, khác hẳn với hai người trước, lớn mạnh mà hiền hòa, tràn đầy hơi thở của ánh sáng, sự xuất hiện của nó đã thành công hóa giải cục diện chết đầy sát khí.

Kiệt Ngao thu hồi lĩnh vực của mình, trong mắt lóe lên ánh sáng khiếp người. Đứng trước đó không phải gã bị ảo giác, con thỏ nhỏ ấy quả thực có thể đẩy lùi oán khí trên người gã!

Vầng hào quang ở nơi xa kia, chói mắt đến vậy, khiến gã khó có thể kìm chế sự kích động trong lòng.

Gã muốn cô!

Còn về gã đàn ông kia, chỉ e không lâu sau đó sẽ là một cường giả lĩnh vực muốn chiến đấu với gã.

“Ha ha ha ha...” Kiệt Ngao ngược mặt cười lớn, “Vui lắm! Không ngờ đến bây giờ lại xuất hiện nhiều nhân vật thú vị thế này! Hay, hay lắm! Mười ngày sau đánh một trận đã đời đi!”

Hôm sau, cả thành 11D01 xôn xao, sự xuất hiện của ba cường giả khiến thành phố nhỏ bé vô danh này bỗng chốc trở thành tiêu điểm của toàn thế giới.

Thân phận của ba cường giả, và cả lý do họ bắt ngờ giao chiến đều thu hút sự chú ý của mọi người.

Liên hệ với thư khiêu chiến xuất hiện tại thành Minh lúc trước, cộng thêm căn cứ về địa điểm quyết chiến của hai cường giả, đại đa số đều chắc chắn rằng một trong ba cường giả này là giết ma. Hai người còn lại chỉ ít có một người là người khiêu chiến giết ma.

Trong lượt giao chiến ngắn ngủi ở 11D01, có thể thấy được sơ qua về thực lực của họ, đêm hôm ấy cả trăm người chết, nếu không phải người thần bí thứ ba ngăn cản, e là nhân số tử vong sẽ còn gia tăng theo cấp số nhân.

Đứng trước cường giả, sinh mạng của người thường chỉ như con sâu cái kiến.

Mọi người vừa sợ lại vừa mong ngóng trận chiến giữa những cường giả này, không thiếu người to gan mong được đến xem trận chiến. Ngay cả chính phủ cũng rục rịch, chuẩn bị dùng Mất trời để ghi lại trận chiến. Sự xuất hiện của Kiệt Ngao, ít nhất cũng đã minh chứng được địa điểm chiến đấu ở gần 11D01. Nhưng họ lại không ngờ được, địa điểm chiến đấu không phải là ở khu linh khí, mà lại ở nơi trọc hóa mà Mất trời không thể hoạt động.

+++

Thành Thánh.

Lai Định nhìn chăm chăm vào hình ảnh ba người Kiệt Ngao giao chiến trên màn hình, mặc dù hơi mờ, nhưng hắn ta vẫn nhận ra đó đúng là Kiệt Ngao.

Nhưng hai người còn lại thì Lai Định không dám chắc. Do ánh sáng không đủ, hiệu quả ghi hình cũng không tốt, quả thực rất khó để phân biệt tình trạng thực tế trong linh vực. Hắn ta cũng ngỡ rằng quyết đấu với Kiệt Ngao là Lạc Ấp, nhưng trước đó thực lực mà Lạc Ấp thể hiện ở thành Thánh trước đó hoàn toàn không đủ để đấu với Kiệt Ngao.

Khiến người ta ngạc nhiên nhất chính là sự xuất hiện của người thứ ba, “anh ta” lại có thể ngăn được cuộc giao đấu lực lượng của hai cường giả, đó cần một thực lực mạnh đến nhường nào? Chỉ e đi khắp cái tỉnh cầu Áo Lạc này cũng không tìm ra được người thứ hai có sức mạnh như thế, ngay cả lão già cả chục năm cũng chưa từng lộ diện kia cũng không dễ dàng làm được như thế.

Hai người này liệu có đi chung? Nếu không phải thì hắn ta còn có thể bình tĩnh đối phó; còn nếu có thì cần phải lên kế hoạch cẩn thận mới được.

Trong mắt Lai Định ánh lên tia sắc bén, bất luận thế nào cũng không thể để cho kẻ khiêu chiến Kiệt Ngao sống sót rời khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Chương 132

“Quay về nói với Lai Định, nếu nó còn dám sai người theo dõi tao nữa, thì đừng trách tao không nương tay!” Kiệt Ngao bóp cổ một gã lính đánh thuê, lạnh lùng cảnh báo.

Xung quanh gã, vài tên lính đánh thuê nằm rạp trên đất rên rỉ, vẻ mặt đầy đau đớn và sợ hãi.

Tên lính đánh thuê bị bóp cổ gian nan gật đầu, Kiệt Ngao thấy thế mới buông hắn ra, hừ lạnh một tiếng, bóng dáng vụt mất rồi lập tức biến mất trước mắt mọi người.

“Đại ca, giờ chúng ta làm gì ạ?” Một tên đứng lên, ôm miệng vết thương dò hỏi.

“Bảo ngay cho Lai Định đại nhân, mục tiêu của Kiệt Ngao là núi Ân Long.” Gã đội trưởng lính đánh thuê nghiêng răng nói, “Chuyện tiếp theo không cần chúng ta quan tâm nữa, muốn xen vào cũng không được.”

....

Phía Tây bắc của 11D01, núi Ân Long đã bị ma khí ăn mòn hết, giờ chỉ là một ngọn núi trọc, trên núi lởm chởm đá vụn, đất đai cằn cỗi, thể núi dốc đứng, hoang vu đến nỗi ngay cả sinh vật bị ma hóa cũng không muốn ở lại.

Trên đỉnh núi, gió rét rít từng cơn, xung quanh một mảnh trống vắng bao la, có lẽ đã không có ai đặt chân đến nơi này lâu lắm rồi. Nhưng dấu hiệu trên Thăm dò đã thể hiện: nơi đây có bí ẩn khác.

Thiên Lý phóng cảm giác ra ngoài, đang định tìm kiếm kỹ sâu trong lòng đất thì chợt dừng lại, xoay người cùng Tra Nhĩ.

Ở một đỉnh núi khác, Kiệt Ngao đơn độc đón gió, xa xa nhìn họ.

Cơ thể Tra Nhĩ căng cứng lại, mắt hai người đàn ông giao nhau trong không trung, sát khí hùng hực.

“Kiệt Ngao, vẫn chưa tới thời gian đối chiến.” Thiên Lý mở miệng nói.

“Ha ha.” Kiệt Ngao cười khê, đáp: “Thời gian là cái gì? Muốn đánh thì đánh thôi. Giết già rồi, em chính là của tôi.”

Trong mắt Tra Nhĩ chợt bùng lên một tia sáng lạnh lẽo, hắc lạnh lùng nói một chữ: “Chết.”

“Ai chết không phải mày quyết định!”

Vừa dứt lời, hai người nhảy lên cùng lúc, lao về phía đối phương như một tia chớp.

Thiên Lý cũng không ngăn cản, chỉ im lặng nhìn họ chiến đấu. Trên ngọn núi Ân Long cao lớn, không phải lo tổn thương người vô tội, cũng chẳng cần quan tâm đến có phá hỏng cảnh quan hay không.

Hai người đều không sử dụng linh vực, mà chọn chiến đấu cự ly gần, cơ thể di chuyển thần tốc để lại những bóng dáng hư ảo trên không trung, trên ngọn núi tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió vùn vụt tiêu điều, buốt giá ẩn giấu sát khí.

Chân phải Tra Nhĩ giẫm lên một đồng cát trên đất, gió ma khí xung quanh như được sức mạnh nào đó điều khiển, đột nhiên hợp thành một con lốc, đánh thẳng về phía Kiệt Ngao.

Sương mù màu đen dày đặc quấn quanh hai cánh tay Kiệt Ngao, trực tiếp ngăn cản đòn tấn công mạnh mẽ của con lốc ma khí, cơ thể bị hất văng mấy chục thước, tầng tầng đất đá trên đất gập ghềnh vỡ vụn, đá vụn bay ra.

Gã hét lớn một tiếng, mạnh mẽ cưỡng ép đẩy con lốc sang một bên, tiếng ầm lớn vang lên, mặt đất bị nổ một cái hố lớn.

Đợt tấn công tiếp theo của Tra Nhĩ lập tức phóng tới, oán khí của oan hồn trong người Kiệt Ngao bốc lên, trực tiếp đối đầu với hắn. Oán khí rót vào trong năng lượng của Tra Nhĩ, làm người hắn cứng lại, đầu óc trở nên mơ hồ trong chốc lát, dục vọng khát máu vốn đã ổn định vậy mà lại có dấu hiệu bùng phát.

Tra Nhĩ lùi về sau, Tâm Giới trên tay sáng rực lên, chậm rãi hóa giải ảnh hưởng do luồng oán khí kia đưa tới.

Trong mắt Kiệt Ngao tỏ ra hứng thú, đột nhiên hỏi: “Mày, chẳng lẽ là người ma hóa?”

Tra Nhĩ không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gã.

“Một người ma hóa mà có thể tự kiềm chế đến mức này à?” Kiệt Ngao liếc thoáng qua Thiên Lý đang đứng xa xa nhìn cuộc chiến, chợt hiểu ra, nói: “Tao biết rồi, là vì cô ấy, là cô ấy giúp mày tìm lại chính mình.”

Tra Nhĩ quay đầu nhìn Thiên Lý, trong mắt là vẻ dịu dàng hiếm có.

“Ha ha, ra thế, mày cũng chẳng khác gì tao, đều là ác ma bị thế giới này ruồng bỏ.”

“Tao không giống mày.” Tra Nhĩ trả lời: “Linh hồn của tao vẫn chưa rơi xuống địa ngục.”

Kiệt Ngao cười nhạo: “Cũng chỉ là lừa mình dối người thôi! Mày có biết vì sao tao chỉ săn giết dị năng giả bình thường, mà không chọn sinh vật troc hóa để lấy năng lượng không?”

Mặt Tra Nhĩ không cảm xúc, chờ đợi câu kế tiếp của anh ta.

“Bởi vì, một khi sinh vật ma hóa chết, linh hồn sẽ bị ma khí cắn nuốt, không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời nữa. Giờ tuy mày còn lý trí, nhưng thực tế, linh hồn mày đã thối nát rồi.” Như tìm được chỗ đau của đối thủ, Kiệt Ngao hưng phấn hơn hẳn.

Tra Nhĩ im lặng một lúc, sau đó nói: “Mày thật sự để ý sau khi chết sẽ ra sao à? Tao không cần. Chỉ cần lúc tao sống, có thể ngắm những thứ muốn nhìn, làm được những chuyện tao muốn làm, dù cho linh hồn không sạch sẽ, thì cũng có mấy phần trong sạch.”

Đó là lời Thiên Lý từng nói, trước giờ hắn vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, cũng luôn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Sức mạnh của ma khí trong cơ thể hắn tăng lên bao nhiêu thì ý chí của hắn sẽ tăng lên bấy nhiêu.

Về mặt Kiệt Ngao ngưng lại, trong mắt lóe lên sự khác thường, như phần nộ, lại như ghen tị.

“Vô nghĩa thế là đủ rồi, tiếp tục đi!” Gã sẵn giọng, cả cơ thể tỏa ra một làn sương mù đen, trông như quỷ vật bị thiêu đốt trong gió.

Tra Nhĩ cũng không nói nhiều, hai người lại lâm vào trận chiến.

Đất đá bay tán loạn, những tiếng vang ầm trời, đỉnh núi như bị một cơn gió xoáy càn quét.

Thiên Lý luôn chú ý tình hình chiến đấu ở xa, đột nhiên xoay đầu nhìn về hướng khác, về mặt nghi ngờ, lại mang theo mấy phần cảnh giác.

Có hai mươi một người đang tiến về phía này, cấp bậc đa số không cao. Họ đến giữa sườn núi, sau đó đều tự tản ra, tạo thành hình quạt.

Họ định làm gì?

Thiên Lý đi đến chỗ cao, dùng cảm giác cẩn thận chú ý hướng đi của họ.

Hai mươi một người kia lấy mấy viên tinh thạch ở trong túi ra, trong mỗi viên đá đều ẩn chứa một nguồn năng lượng to lớn, kì dị.

Thiên Lý chợt cảm thấy nguy hiểm, ngay khi đám người họ đột nhiên kích phát dị năng của mỗi người, về mặt cô xám đi, hô lớn với Tra Nhĩ và Kiệt Ngao vẫn đang chiến đấu kịch liệt: “Đừng đánh, cẩn thận!”

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy từng loạt tiếng nổ trời long đất lở, ngọn núi rung chuyển kịch liệt, trên vách đá xuất hiện những vết nứt.

Tra Nhĩ bỏ qua Kiệt Ngao, nhanh chóng chạy về phía Thiên Lý.

Tiếng chấn động vẫn liên tục như cũ, hai mươi một kẻ kia vậy mà dám hy sinh tính mạng của mình để dẫn phát một trận nổ lớn. Đá vụn lẫn trong máu thịt, hình thành một nguồn lực khổng lồ, phá hỏng cả kết cấu ngọn núi, tầng nham thạch cứng rắn cũng không chịu nổi năng lượng như muốn phá hủy tất cả kia.

Nhóm Thiên Lý đang ở đỉnh núi, chỉ cách vách núi đen mấy trăm thước. Thân núi sụp đổ, ba người đều không kịp thoát, đều rơi xuống vách núi đen.

Khi Tra Nhĩ chạy tới, vừa đúng lúc thấy Thiên Lý rơi xuống khoảng trống giữa núi đá vỡ tan, hắn không chút do dự đập vách đá nhảy tới, Kiệt Ngao cũng theo sát phía sau, hai người một trái một phải đồng thời vươn tay về phía Thiên Lý.

Thiên Lý lưu loát rút ván bay trên lưng ra, sau đó xoay người trong không trung một cái, giữ chặt tay Tra Nhĩ rồi giẫm lên ván bay.

Kiệt Ngao vẫn duy trì động tác ban nãy, lẳng lặng nhìn họ, trong ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu mờ mịt.

Vô số đá núi đập về phía họ, Thiên Lý điều khiển ván bay xuyên qua khe hở lớp đá vụn.

Kiệt Ngao dầm xuống hòn đá, động tác nhanh nhẹn mượn lực nhảy bước.

Đúng lúc này, màn trời u tối đột nhiên bị màu xanh bao phủ, Thiên Lý chỉ cảm thấy cơ thể nặng hẫng lên, ván bay vốn bình thường đột nhiên rơi xuống với tốc độ không kiểm soát được.

Dị năng trọng lực!

Trong đầu ba người cùng lúc xuất hiện một danh từ.

Chẳng ai ngờ được sẽ có một dị năng giả trọng lực ở gần đó. Trước đó Thiên Lý chỉ mãi chú ý chiến đấu, nên không phóng thích cảm giác hoàn toàn, đã xem nhẹ nhân vật nguy hiểm tiềm tàng này. Nhưng mặc dù trước đó có phát hiện, chắc cô cũng không để ý, vì dị năng giả thông thường không thể tiếp cận được nơi đánh nhau của hai cường giả lĩnh vực.

Nhưng mà, ai ngờ được có người không tiếc hi sinh mạng sống của hai mươi một dị năng giả, đổi lấy một thời cơ tốt nhất để sử dụng trọng lực.

Bị rơi xuống từ độ cao mấy nghìn thước, dù là cường giả lĩnh vực cũng mười phần chết chín.

Bọn họ đồng thời kích phát dị năng, quét sạch áp chế trọng lực. Nhưng chỉ được hơn mười giây, vốn chẳng có mấy tác dụng. Trong cơ thể, máu như muốn sôi trào, đầu óc giống như thiếu oxy, khiến họ khó chịu sắp nôn mửa.

“Giữ chặt vào!” Thiên Lý hét, hai tay nắm chặt quai, cúi thấp thân mình, nỗ lực khống chế ván bay đang rơi xuống với tốc độ cao bay về vách đá bên kia.

Tra Nhĩ ôm chặt eo Thiên Lý, mặt không có tí biểu cảm sợ hãi nào, hắn đã sớm quyết định trong lòng, một khi rơi xuống đáy vực, sẽ làm đệm cho Thiên Lý, bảo vệ cô chu toàn nhất.

Lúc này, ván bay lại nặng thêm, chẳng biết từ bao giờ, Kiệt Ngao đã giữ lấy phần đuôi ván bay.

Hai người Thiên Lý và Tra Nhĩ cũng không để ý đến anh ta, vừa tránh đá bay, vừa điều khiển ván bay đi theo hướng khác.

“Chúng ta sắp rơi xuống đất, cẩn thận!” Thiên Lý lại hét lên, sau đó căng cơ, sẵn sàng chống ngã.

Tra Nhĩ thấy một cái động hẹp dài trong vách đá, lập tức hiểu ý Thiên Lý, hắn lấy một tay ôm lấy cả cô lẫn ván bay, mở vòng phòng hộ ra, cơ thể chếch

sang.

Chỉ nghe một tiếng “bịch”, lưng hắn đập vào vách đá sườn động, rồi lại va mạnh sang bên cạnh, sau vài lần va chạm, hai người và ván bay cùng rơi xuống đất, quay cuồng liên tiếp mấy chục thước, mãi đến khi chạm tới vách động mới ngừng lại.

Từ khi Tra Nhĩ va vào vách đá lần đầu tiên thì, Kiệt Ngao đã buồn ván bay ra, định nhờ vào quán tính xoay người, nhưng vì ảnh hưởng của trọng lực, cả người anh ta hung hăng rơi xuống đất, tạo thành một cái hố cạn.

Kiệt Ngao phun ra một búng máu, đau đớn khắp người làm sát ý trong lòng gã càng tăng lên.

Giỏi lắm, Lai Dịch! Vì giải quyết phiền toái, dám sử dụng thủ đoạn này. Anh ta thừa biết Lai Dịch không màng sống chết của mình, cũng chẳng hiểm lạ gì. Nguyên nhân chân chính khiến anh ta phản nộ là: tên kia không nên lợi dụng thời cơ quyết đấu của anh ta để gây rối! Gã coi anh ta là kẻ ngốc để lừa à?

Ngón tay của Kiệt Ngao mạnh mẽ xuyên qua vách tường đá, lưu lại những vết đỏ nát trên mặt tường.

Một lát sau, anh ta chậm rãi đứng lên, tầm mắt rời về phía hai người cách đó không xa.

Híp híp mắt, sau đó chậm rãi đến chỗ họ. Tới gần rồi, anh ta nhấc chân đá vào lưng Tra Nhĩ, hừ lạnh: “Mày chỉ vô dụng thể thôi à? Dùng mấy cái đã bị thương nặng rồi?”

Tra Nhĩ không hề phản ứng, trên thực tế, hắn quả thật bị thương rất nặng. Bởi vì khi Thiên Lý đang chuẩn bị thừa nhận va chạm thì đã vô tình vận dụng linh khí theo bản năng, kết quả nó bài xích ma khí của Tra Nhĩ. Để tránh khỏi sự bài xích của linh khí, và bảo vệ Thiên Lý, Tra Nhĩ đã thu ma khí và vòng phòng hộ vào ngay lúc mấu chốt, lấy cơ thể trực tiếp kháng lại va chạm kịch liệt.

Tra Nhĩ có mạnh tới đâu thì cơ thể vẫn như người bình thường, va chạm trong khi trọng lực gia tăng dẫn đến nội thương nghiêm trọng, hiện đã rơi vào hôn mê.

Kiệt Ngao ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm Tra Nhĩ nghĩ một lúc lâu, sau đó chậm rãi vươn tay về phía cổ hắn.

Ngay lúc ấy, một bàn tay nhỏ dưới người Tra Nhĩ đột nhiên vươn ra, giữ chặt cổ tay Kiệt Ngao.

Giọng Thiên Lý lạnh lùng vang lên: “Kiệt Ngao, anh định làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Để tôi làm công xiềng của anh!

“Cô cho rằng tôi định làm gì?” Kiệt Ngao nhìn Thiên Lý đứng dậy từ dưới người Tra Nhĩ, cười, hừ một tiếng.

“Không định làm gì, chỉ định thu bớt sát khí của mình lại thôi.” Thiên Lý lạnh lùng nói.

Kiệt Ngao hạ mắt, một tay kéo Thiên Lý vào lòng, dò trên xét dưới một hồi, nói: “Xem ra gã bảo vệ cô rất tốt, chấn động như thế mà không bị thương tích gì.”

Thiên Lý quay đầu dùng cảm giác kiểm tra tình trạng của Tra Nhĩ, không trả lời.

Kiệt Ngao bóp cằm, xoay mặt cô lại, trầm giọng nói: “Cô nói xem, nếu giờ tôi bắt cô đi thì sao?”

“Bên ngoài là trường trọng lực đứng, anh định bắt tôi đi đâu?”

“Nó sẽ có lúc biến mất.”

“Vậy đến lúc đó hãy nói.”

Kiệt Ngao nhìn chằm chằm Thiên Lý một hồi lâu, thần nhiên nói: “Cô thật đúng là không sợ tôi... Mờ mắt ra, tôi không thích ai nhắm mắt nói chuyện với tôi.”

Thiên Lý từ từ mở mắt ra, đôi mắt không có tiêu cự giống như một đôi trăn châu Nam Hải đen, đen đến tự nhiên, ẩn chứa một cảm giác thần bí lại sâu sắc.

Ngón cái của Kiệt Ngao xẹt qua khóe mắt Thiên Lý, gã cảm khái, “Thật đẹp làm sao! Thì ra màu đen cũng có thể đẹp đến vậy. Thỏ con, mắt của cô

không thể nhìn thấy mọi vật sao?”

“Đúng.” Thiên Lý cũng không giấu giếm.

“Thật đáng tiếc.” Kiệt Ngao tiếc nuối lắm lắm.

“Có thể buông tôi ra chưa?” Thiên Lý nhàn nhạt nói, cô vô cùng ghét cảm giác bị gã đàn ông này khống chế.

“Không muốn buông ra thì làm sao bây giờ?” Kiệt Ngao chẳng những không buông tay, còn vòng lấy eo cô, ôm cô chặt hơn. Hai người gần đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

Xoạch. Một thanh súng bất ngờ gi vào eo Kiệt Ngao, Thiên Lý lạnh lùng nói: “Buông ra!”

Kiệt Ngao nheo mắt lại: “Súng năng lượng ở vùng trục hóa cũng vô dụng thôi.”

Gã vừa dứt lời, Thiên Lý liền bóp cò súng. Kiệt Ngao phát giác được nguy hiểm, né đi cực nhanh. Sóng năng lượng xẹt qua góc áo gã, phóng chếch qua bên khác của hang, nổ vang.

Kiệt Ngao kinh ngạc, ánh mắt rơi xuống thanh súng xua trục trên tay Thiên Lý kia, hỏi: “Đây là vũ khí gì? Giờ vũ khí máy móc cũng có thể dùng ở vùng trục hóa rồi à?”

“Tôi không cần phải trả lời câu hỏi của anh.” Thiên Lý dứt súng về vó, xoay người bước đến cạnh Tra Nhĩ, cẩn thận lật người hấn lại.

Cơ thể Tra Nhĩ rất trắng kiện, xương cốt cũng không bị tổn thương nhiều, chủ yếu chỉ là chấn thương bên trong do bị va chạm mạnh. Hơn nữa, hấn có năng lực tự lành vượt trội, uống thuốc xong, nghỉ một lúc là có thể khôi phục.

Thiên Lý lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi ra, bên trong có đủ loại thuốc thiết yếu của lính đánh thuê bình thường.

Lạ là Kiệt Ngao cũng không tức giận, chỉ tựa bên tường, lẳng lặng nhìn chằm chằm động tác của cô.

“Vi sao cô lại ở bên cạnh gã ta?” Gã bỗng mở miệng hỏi, “Người trục hóa như một quả bom hẹn giờ, một khi mất khống chế, chỉ sợ cả mạng mình cô cũng chẳng giữ được.”

“Chúng tôi đã ở cùng nhau bốn năm rồi.” Thiên Lý nhàn nhạt đáp một câu.

“Bốn năm?” Kiệt Ngao nhú mày, “Thế thì đã sao nào? Người trục hóa vĩnh viễn sẽ chỉ là người trục hóa, không thể nào trở lại bình thường, tốt nhất cô nên xử lý sớm đi. Nếu cô không xuống tay được, tôi có thể làm thay.”

Thiên Lý bình tĩnh nói: “Để anh làm thay? Không cần. Không có gì là không thể, anh ấy là kỳ tích đầu tiên mà tôi chứng kiến. Tình nguyện luôn luôn chịu nổi đau thấu xương, cũng không muốn từ bỏ chính mình. So với anh ấy...”

Cô đứng dậy, hướng mặt về phía Kiệt Ngao: “Anh làm được gì?”

Kiệt Ngao sững sờ.

“Vi lực lượng mà không ngừng giết người, lôi kéo vô số oan hồn rơi xuống địa ngục cùng anh, cuối cùng biến thành nô lệ cho ma quỷ.”

“Cô nói gì?” Về mặt Kiệt Ngao vờ vạ, gã bóp lấy cổ cô, quát lạnh: “Cô biết mình đang nói chuyện với ai không?”

“Đương nhiên là tôi biết.” Thiên Lý không né, nói tiếp: “Vấn đề là, anh có biết mình là ai không?”

Mặt Kiệt Ngao cứng lại.

“Kiệt Ngao, tôi không quan tâm đến chuyện của anh, nhưng, đừng thương tổn người tôi quan tâm.” Thiên Lý đẩy tay Kiệt Ngao ra, lại ngồi về bên cạnh Tra Nhĩ.

Không biết vì sao, cô không hề sợ gã đàn ông này, cô không cảm nhận được ý muốn giết cô từ trên người gã.

Trên mặt Kiệt Ngao là đau khổ, là phẫn nộ, cuối cùng tất cả đều trở về lạnh lẽo.

Gã trầm giọng nói: “Nếu tôi muốn người, cô ngăn cản được sao?”

“Có thể ngăn cản được anh, cũng chỉ có chính anh!” Thiên Lý ngồi xếp bằng dưới đất, lạnh nhạt nói, “Anh có thể làm bất kỳ thứ gì anh muốn, nhưng đó có thật sự là điều anh hy vọng không?”

“Hy vọng hay không gì chứ?” Kiệt Ngao giễu cợt, “Tôi trời sinh đã là giết ma!”

Thiên Lý im lặng, ai cũng không thể lựa chọn dị năng của mình, có dị năng được tôn sùng, có dị năng chẳng ai khen, lại có dị năng khiến người ta căm

hận.

Trở đầu thay, Kiệt Ngao lại thức tỉnh thứ dị năng đáng sợ nhất.

“Ha.” Kiệt Ngao liếc Thiên Lý, phát ra tiếng cười không rõ ý, sau đó từ từ nâng lên bàn tay phải có sương đen vờn quanh.

Thiên Lý giật mình, vô thức nắm lấy góc áo Tra Nhĩ, mở miệng: “Trời sinh giết ma thì sao? Ngay cả chết anh cũng không sợ, vì sao không dám chống lại vận mệnh?”

“Chống lại vận mệnh?” Kiệt Ngao cười càng châm biếm hơn, “Cô cho là tôi chưa từng chống lại sao? Nhưng kết quả là gì? Cha mẹ tôi, anh em tôi đều chết trên tay tôi! Chết trên tay tôi!”

Mặt Kiệt Ngao vẫn vẹo, cả người run rẩy, oán khí sôi lên.

Thiên Lý lập tức đứng dậy, bước nhanh tới chỗ gã, linh khí vờn quanh người cô, từ từ xua tan hơi thở lạnh lẽo đi.

Cô bắt lấy tay gã, từ tốn nói: “Anh không làm được, vậy để tôi làm.”

“Để cô làm?”

“Để tôi làm công xiềng của anh.”

“Công xiềng?” Kiệt Ngao thì thào, “Vẫn chưa có ai dám làm công xiềng của Kiệt Ngao tôi, ngay cả Lai Dịch cũng không làm được.”

Trước đó, sở dĩ gã lựa chọn bị cầm tù, hoàn toàn là vì ghét việc giết chóc nhảm chán. Tất cả mọi người nhìn thấy gã đều sợ hãi, ngay cả dùng khí phản kháng cũng không có, thật sự là nhảm chán. Lai Dịch hứa cầm tù gã đến chết, nhưng lại không ngừng đưa người sống tới cho gã giết. Ngay từ lúc đó gã đã hiểu, Lai Dịch vốn không muốn để gã chết, chỉ muốn cho gã trở thành lưỡi đao của hắn ta mà thôi.

Lai Dịch? Quả nhiên là hắn ta, vậy vụ nổ vừa rồi chắc chắn cũng là “tác phẩm” của hắn. Tên đàn ông này đúng là đủ hận họ, vừa ra tay đã đánh chiêu hiểm. Thiên Lý lộ vẻ trầm tư, song hiện tại cô cần phải chú ý Kiệt Ngao.

Gã đàn ông này bỗng dưng mất không chế liên tục, một khi sát khí giải phóng, sợ là cô và Tra Nhĩ đều gặp nguy hiểm. Thiên Lý chỉ có thể tạm thời mở miệng ổn định gã, dùng linh khí trấn an gã. Vốn cô cũng chẳng mong gã đáp lại gì, ai ngờ Kiệt Ngao lại khiến cô ngoài ý muốn.

“Nếu là cô, tôi sẽ thử.” Trong mắt Kiệt Ngao lóe lên tia sáng khác thường.

Gã tựa như một con thú dữ bị ác ma điều khiển, luôn quẩn quanh trong đau khổ và điên cuồng, lấy giết chóc để lấp đầy khoảng trống trong linh hồn. Có lẽ gã vẫn đang luôn tìm kiếm người có thể ngăn cản gã, giam cầm cũng được, tử vong cũng chẳng sao, đều là giải thoát cho gã.

Thực tế, Thiên Lý cũng không muốn dính líu gì tới gã, ràng buộc gã đàn ông này là một trách nhiệm nặng nề, oán khí gã phải gánh vác đã sớm trải thành một con đường thông xuống địa ngục, tương lai của gã chỉ có một kết quả mà thôi.

Nhưng lời đã lỡ, không thể thu về.

Thiên Lý lặng lẽ thờ dài trong lòng, cô ghét việc giết chóc không có kỷ, nhưng lại không cách nào làm lơ một tâm hồn hy vọng được cứu rỗi. Có lẽ gã đàn ông này sẽ vĩnh viễn không được cứu rỗi, điều duy nhất có thể làm cho gã, hẳn chỉ là giảm bớt sát nghiệt.

Nhưng, cô thật sự có thể làm được sao? Hứa suông thì ai chẳng nói được, còn thực hiện, thì phải trả một cái giá tương ứng.

Chấn động bên ngoài đã dừng, song thỉnh thoảng vẫn có đá vụn lăn xuống. Cả ngọn núi Ân Long đã bị phá hủy hơn nửa, không thể nào khôi phục lại.

Trong hang ba người, yên tĩnh lạ thường, Thiên Lý không ngủ được, ôm chân ngồi bên tường; bên cạnh cô là Tra Nhĩ đang nằm; một bên khác là Kiệt Ngao đã ngủ.

Thương thế của Tra Nhĩ đang nhanh chóng hồi phục, nhưng tình huống của Kiệt Ngao thì lại không ổn. Cả người gã căng cứng lại, oán khí trong cơ thể bốc lên, mỗi mạch máu dường như muốn nổ tung, trông vô cùng đáng sợ.

Thiên Lý thả linh khí ra, bao phủ lấy gã. Oán khí dần lui đi, lồng mây nhú chặt của Kiệt Ngao cũng từ từ giãn ra.

Thật ra gã đàn ông này rất giống Tra Nhĩ, đều là sinh mệnh bị người đời căm ghét và vứt bỏ, đáng sợ mà cũng đáng thương. Song Kiệt Ngao càng khó tự chủ hơn Tra Nhĩ, dị năng tràn ngập giết chóc và oán hận vẫn luôn tra tấn thân kinh gã bất kể lúc nào. Cô không tài nào tưởng tượng nổi tự tay giết chết người thân của mình là cảm giác gì. Hẳn, trong nháy mắt ấy, vạn vật đều chết, lòng tàn như bụi.

Cô bỗng hiểu, sụp đổ tinh thần, rồi không ngừng giết chóc, thật ra Kiệt Ngao đang cầu xin được chết, hoặc cũng van nài được sống...

Thiên Lý lắc đầu, vứt bỏ tạp niệm, bắt đầu dùng cảm giác dò xét hoàn cảnh xung quanh.

Trong núi Ân Long có một mỏ nhiên liệu dồi dào xen lẫn với tinh thạch vàng. Song do bị trọc khí ăn mòn, tầng trên của mỏ nhiên liệu đã mất đi năng

lượng, biến thành một loại vật chất không khác gì đá. Sở dĩ nơi này được ghi lại trong Thăm Dò, hẳn là do tinh thạch vàng. Đây là một nguyên liệu cao cấp dùng chế tạo vũ khí, có giá trị rất cao, mà mỏ ở đây lại có trữ lượng kinh người; dù khó có thể khai thác, nhưng đối với những gia tộc hay thế lực mạnh, nó cũng sẽ trở thành tài nguyên dự bị quan trọng.

Nhưng nó không có tác dụng gì với Thiên Lý, khiến cô thực sự để ý là thứ ẩn sâu trong hang núi này. Một bên là một núi kim loại thái hỗn độn, một bên là cả đồng tinh thạch mang năng lượng kỳ lạ, một bên khác lại cất giấu một loạt trứng có chứa dấu hiệu của sự sống.

Dường như trong hang còn có một sinh vật, nhưng nó không bị trục hóa.

Đúng lúc này, Tra Nhĩ vốn đang nằm yên bỗng bật dậy, mặt mũi tràn đầy cảnh giác; khi nhìn thấy Thiên Lý hoàn hảo không chút tổn hại ngồi cạnh mình, hẳn mới bình tĩnh lại.

“Thiên Lý, không sao chứ?” Tra Nhĩ lại gần hỏi.

“Có sao là anh.” Thiên Lý sờ đầu hẳn, dịu dàng nói, “Cảm ơn anh, Tra Nhĩ.”

Tra Nhĩ ôm cô, cọ cọ, cả gương mặt tràn đầy nét cười.

Kiệt Ngao cũng mở mắt ra, liếc một cái đã thấy hai người thân thiết, trong lòng không khỏi sinh ra một cảm giác kỳ quái. Một lát sau, gãi bống giật mình, vừa rồi gãi lại có thể ngủ yên mấy tiếng, hoàn toàn không bị ác mộng quấy nhiễu.

Gỡ nhìn Thiên Lý, ánh mắt hùng hục.

Tra Nhĩ cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Kiệt Ngao, vô cùng không vui. Hẳn ôm Thiên Lý vào lòng, thuận tiện quăng một ánh mắt khiêu khích cho gã.

Kiệt Ngao hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

“Tôi muốn đi sâu vào hang để điều tra, hai người ở lại đây hay là đi cùng?” Thiên Lý đẩy Tra Nhĩ ra, vừa sửa soạn lại balo vừa nói.

Hai tên đàn ông đồng thời đứng lên, suy nghĩ rất rõ ràng.

Thiên Lý có dự cảm, lần này nhất định sẽ có phát hiện đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Kỳ lân vàng

Trong hang có đủ hồ lớn hồ nhỏ, nhưng không phải được hình thành tự nhiên, mà giống như được một sinh vật nhỏ nào đó đào qua năm này tháng khác.

Thiên Lý từ từ đi tới chỗ một cái hồ, sinh vật ẩn mình trong góc ấy có nhúc nhích, nhưng chẳng phản ứng gì thêm.

Thế là Thiên Lý tiếp tục vào sâu hơn, trong cái hồ cô chọn chất đầy tinh thạch, 90% trong đó đã mất dao động năng lượng. Cô nhặt một viên tinh thạch mang năng lượng lên xem, phát hiện năng lượng trong đó rất tinh thuần, ở trong trọc khí mà vẫn tràn đầy sức sống. Song không được bảo tồn đúng cách, nên cũng chỉ có thể bị tiêu hao đầy ắp phí.

Thiên Lý lộ sắc vui mừng, cô vẫn luôn kiếm tìm một nguồn năng lượng có thể thay thế cho trái tim Long Ngự mà vẫn chưa có kết quả; bây giờ, lại có phát hiện trong cái hang nho nhỏ này, thật sự là “đi mòn giày sắt tìm không thấy, gặp được chẳng tốn chút công phu”.

Nhưng những tinh thạch này đến từ đâu vậy? Rõ ràng chúng không phải tài nguyên khoáng sản tự nhiên của núi Ân Long.

Thiên Lý lại nhặt một viên tinh thạch bị mất năng lượng lên xem, trông nó như đá cuội bình thường, lạnh và cứng, dù mất đi năng lượng, nhưng cũng đặc hơn khoáng thạch bình thường, khá chắc tay.

“Đây là gì?” Kiệt Ngao dùng sức giẫm, mạnh như thế mà mấy cục đá này vẫn không nát.

Trong mắt gã, những viên tinh thạch ẩn chứa năng lượng kia giống một loại hồng ngọc giá rẻ nào đấy màu xin; mà những viên mất đi năng lượng thì chẳng khác gì đá cuội, xám trơn.

Thiên Lý không đáp, chỉ kiên nhẫn lọc từng viên tinh thạch chứa năng lượng từ trong từng đồng tinh thạch hỗn độn ra.

Tra Nhĩ cũng qua giúp, chọn loại có màu.

Kiệt Ngao thì khoanh tay đứng bên nhìn.

Bận suốt mấy chục phút, cũng chỉ lọc được có hai mươi viên. Thiên Lý khá thất vọng, dù có tính chất của trái tim Long Ngự, nhưng rõ ràng những viên tinh thạch này không thể sánh được với chúng: năng lượng của hai mươi viên tinh thạch còn kém cả nửa viên trái tim Long Ngự, hoàn toàn thuộc loại khoáng phẩm tiêu hao cần cung ứng liên tục.

Nếu không tìm thấy nguồn sản xuất tinh thạch, thì vấn đề vẫn không thể giải quyết được.

Thiên Lý nghĩ tới những quả trứng ở trong một hồ cái, có khoảng 100 – 200 quả, nhưng phần lớn cũng có dấu hiệu mất đi sức sống.

Cô đi tới cái hồ đó, ai ngờ vừa tới gần được mấy bước, sinh vật vốn ẩn mình trong góc, không hề có động tĩnh gì kia bỗng đứng dậy, lách tách lách tách vọt tới trước hồ, ngăn đường đi của ba người.

Sinh vật này chỉ lớn chừng bàn tay, ngoại hình khá giống nhện, nhưng linh hoạt và đáng yêu hơn. Bốn cặp chân dài nhỏ có lực, giáp xác cứng, khi đi có tiếng rẹt rẹt, giống một cái máy, nhưng cơ thể lại có cấu tạo sinh lý của một vật sống.

“Đây là kỳ lân vàng sao?” Kiệt Ngao lăm lăm.

Kỳ lân vàng là một sinh vật hệ kim loại, sống giữa các vách đá, ăn khoáng thạch năng lượng, không có năng lực công kích, nhưng có thể chiết xuất năng lượng, sản sinh ra một loại trứng tinh thạch có chứa năng lượng – cũng chính là những vật mà vừa rồi Thiên Lý “gặp” phải.

Khi trọc khí chưa xuất hiện, kỳ lân vàng vẫn luôn là một loài sinh vật mà các nhà khoa học thích nuôi nhốt, có giá trị nghiên cứu cực cao. Nhưng lúc trọc khí bắt đầu xuất hiện và ăn mòn, phần lớn kỳ lân vàng đã tử vong. Chúng có thể chế ngự hệ kim loại đặc thù, có thể tránh bị trọc hóa, nhưng cũng rút ngắn tuổi đời của chúng.

Những sở nghiên cứu loài sinh vật này đều đã hoang phế trong buổi hỗn loạn năm đó. Kỳ lân vàng bị nuôi nhốt mất đi nơi phụ thuộc, kỳ lân vàng hoang cũng chết dần trong quá trình tìm kiếm nơi sinh tồn. Mãi đến khi trật tự được khôi phục, gần như kỳ lân vàng đã tuyệt chủng. Tới giờ, may mắn lắm mới có thể tìm thấy tung tích của chúng ở giữa những mỏ năng lượng cheo leo trên các vách núi.

Thiên Lý không ngờ mình lại phát hiện được kỳ lân vàng ở đây, càng không ngờ hơn là, kỳ lân vàng lại có thể sản xuất ra tinh thạch năng lượng không chịu ảnh hưởng của trọc khí!

Song cả hang hình như chỉ có mỗi con này còn sống... Khoan, chẳng lẽ trứng ở trong cái hồ này là của kỳ lân vàng?

Vừa nghĩ tới, Thiên Lý đang không nhịn được kích động. Nếu mang những quả trứng kỳ lân này về, phải chăng có thể chăn nuôi ra nhiều kỳ lân hơn?

Chỉ nghĩ thôi Thiên Lý đã không chờ nổi.

Kỳ lân vàng ngăn trước mặt ba người thấy họ hình như chuẩn bị tới gần hơn, bèn điên cuồng chuyển trái dịch phải, đồng thời kêu lên uy hiếp, rõ là đang cố phô trương thanh thế, dọa họ đi.

Kiệt Ngao không kiên nhẫn, người xẹt tới, nháy mắt đã nắm con kỳ lân vàng ấy trong tay, đang định bóp chết nó thì bị Thiên Lý ngăn vội: “Đừng, không chế là được, tuyệt đối đừng giết.”

Kiệt Ngao im lặng một lúc, cuối cùng cũng không thật sự xuống tay, chỉ hơi khó chịu bóp lấy nó, mặc cho nó liều chết giãy.

Thiên Lý đi vào hồ, ngồi xổm xuống, nhặt một quả trứng trong đó lên.

Kỳ lân vàng kêu chói tai, có phần đau đớn và tuyệt vọng, như kim đâm vào lỗ tai người ta.

Sát khí trong mắt Kiệt Ngao ứa ra, không nhịn được dưng sức ở tay. Tiếng kêu sắc nhọn bỗng im bật, Thiên Lý tưởng Kiệt Ngao đã giết nó, vội vàng đứng lên đi qua, lại phát hiện kỳ lân vàng cũng chưa chết, chỉ ngừng giãy, lẳng lặng nhìn cô.

Thiên Lý thấy lạ, song lại lập tức cảm nhận được một xúc cảm mềm mềm, nhũn nhũn trong lòng bàn tay, quả trứng vốn có sức sống yếu ớt lại dần mạnh mẽ hơn.

Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ linh khí của cô có ảnh hưởng tới kỳ lân vàng?

Đang suy nghĩ, quả trứng trên tay lại nứt ra, một con kỳ lân vàng nho nhỏ khó khăn bò ra từ trong trứng.

Kiệt Ngao và Tra Nhĩ cùng lại gần, bốn con mắt nhìn chăm chăm vào vật nhỏ vừa rời khỏi trứng ấy.

Sau khi hoàn toàn rời khỏi trứng, kỳ lân con cũng không di chuyển, chỉ lẳng lặng đứng yên trong lòng bàn tay Thiên Lý, giáp xác vốn mềm dần cứng cáp, từ màu vàng nhạt chuyển thành vàng óng. Thay đổi xong, kỳ lân con mới thử đi vài bước, con mắt chỉ bằng hạt gạo tò mò nhìn bốn phía.

Tra Nhĩ cũng hiểu kỳ, không nhịn được duỗi ngón tay ra chọc, kỳ lân con lập tức run lên, sau đó lách tách chạy đến trên mu bàn tay Thiên Lý, tám chân ôm chặt lấy ngón tay cái của cô, xuyên qua khe hở cẩn thận dò xét động tĩnh xung quanh.

Mới thế đã nở rồi ư? Thiên Lý không phản ứng kịp, sao lại đột ngột như vậy?

Cô ngồi xồm xuống, thả kỳ lân con xuống đất. Kỳ lân con vừa rời khỏi tay Thiên Lý đã hoảng, mình run rẩy, cấp tốc trèo lên giày Thiên Lý, thất thủ leo lên, trông có vẻ sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

Thiên Lý lại khom người xuống nhặt nó đặt lên tay, lúc này kỳ lân con mới yên tĩnh lại, ôm lấy ngón tay Thiên Lý thật chặt.

Thiên Lý ngẫm suy đoán, sỡ dĩ trứng kỳ lân vàng không thể nở được, là do bị trọc khí ức chế; mà cô thì có thể dễ dàng xua đi trọc khí, tạo điều kiện nở cho trứng kỳ lân.

Đúng lúc này, con kỳ lân bị Kiệt Ngao bóp trong tay kia vùng vẫy mấy lần, dường như định làm gì.

Thiên Lý vội bảo Kiệt Ngao buông nó ra. Kiệt Ngao bấu môi, tùy tay ném kỳ lân đi.

Kỳ lân vàng vững vàng hạ xuống đất, sau đó nhanh chóng chạy tới cái hố. Chỉ mấy chục giây sau, nó lại xuất hiện, trong miệng ngậm một viên khoáng thạch nặng lượng nhỏ, đưa đến cạnh chân Thiên Lý.

Thiên Lý hiểu, nhặt khoáng thạch vụn lên. Kỳ lân con ngửi thấy mùi thức ăn, chần chừ buông ngón tay Thiên Lý ra, chậm rì rì lê qua chỗ khoáng thạch, lượn quanh một vòng mới ôm lấy mà gặm.

Kỳ lân vàng không có răng, nhưng lại có hệ tiêu hóa đặc thù, có thể trực tiếp nuốt khoáng thạch vào miệng.

Chỉ lát sau, kỳ lân con đã nuốt sạch viên khoáng thạch vụn lớn gần bằng nó ấy, sau đó gãi cả tám chân ra, trông rất no nê thỏa mãn.

Khoáng thạch nặng lượng trong hang động này đã khô kiệt gần hết, nào ngờ con kỳ lân vàng kia lại có thể bảo tồn một ít, chắc là để chuẩn bị cho những kỳ lân con chưa nở.

Thiên Lý đếm đếm, trứng kỳ lân có dấu hiệu của sự sống chỉ còn mười một quả.

Cô tháo balo xuống, lấy một cái hộp xếp ra, sau đó nói với con kỳ lân vàng trên mặt đất kia: “Tao muốn mang chúng nó đi, mày đồng ý chứ?”

Kỳ lân nhìn cô, không phản ứng.

Kiệt Ngao ở cạnh bật cười: “Kỳ lân vàng chỉ là sâu trung cấp, sao cô giao lưu với nó được?”

Thiên Lý mặc kệ gã, nói tiếp: “Mày đi với tao đi, tao sẽ tìm một nơi sinh tồn mới cho bọn mày, giúp chúng nó bình an nở ra.”

Kỳ lân vàng lùi mấy bước, nhìn kỳ lân con đang nằm trên mu bàn tay của Thiên Lý, lại nhìn trứng còn dư lại, sau đó xoay thân rồi đi, biến mất trong một cái hố khác.

Thiên Lý không rõ, vì sao nó không chịu rời đi? Cả hang chỉ còn một con kỳ lân vàng là nó, giờ trứng kỳ lân lại bị cô mang đi, nó còn ở lại để làm gì?

Lắc đầu, Thiên Lý cẩn thận cất trứng kỳ lân vàng vào hộp.

Xử lý xong, cô nói với Kiệt Ngao và Tra Nhĩ: “Chúng ta đi thôi, trường trọng lực bên ngoài đã biến mất rồi.”

Ba người quay đi, vừa bước ra khỏi hố, đã nghe thấy sau lưng vang lên một tiếng rít gào bén nhọn, mang theo cảm giác nặng nề đến độ chua xót.

Thiên Lý dừng bước, tiếng kêu ré cũng biến mất theo.

Con kỳ lân vàng ấy... đã chết rồi.

Thì ra trước đó thứ cô “nhìn” thấy ở một cái hố không phải là kim loại hỗn tạp gì, mà là thi thể của hơn trăm con kỳ lân vàng...

Kỳ lân con ở dưới áo run run, kêu lên nho nhỏ, như là đang khóc.

Không biết vì sao, Thiên Lý bỗng thấy xót xa.

Tra Nhĩ bỗng đặt tay lên đầu cô, vỗ nhẹ mấy lần như an ủi.

Thiên Lý cười cười: “Đi thôi.”

Kiệt Ngao nhìn cô chăm chú, vẻ mặt bình tĩnh, không biết đang nghĩ gì.

Ba người đến cửa hang. Thiên Lý vừa lấy ván bay ra, bỗng nhận thấy một vấn đề: ván bay chỉ có thể chở hai người, hai kẻ này có ai muốn bị dắt bay chứ?

Kiệt Ngao phản ứng kịp trước, gả lạnh lùng lườm Tra Nhĩ, cười khể nói: “Ngại quá, tôi không quen nhường.”

Tra Nhĩ không để ý đến gã, trực tiếp đi theo Thiên Lý lên ván bay.

Kiệt Ngao nheo mắt lại, xung quanh bỗng tối tăm mù mịt, oán linh bay lên, quỷ khóc sói gầm.

Tra Nhĩ không chịu yếu thế, năng lượng trên người lưu chuyển, sát khí bốc lên.

Thiên Lý đỡ trán, sao phải khoa trương thế cơ chứ? Vì ngồi lên được ván bay mà dùng cả lĩnh vực!

Cái hang này cũng chỉ cách đáy vực 500 – 600 mét, thôi, để họ tự nhảy xuống đi, dù sao cũng không còn bị trọng lực ảnh hưởng nữa.

Thiên Lý đang tính khởi động ván bay, bỗng ngừng lại, thần nhiên nói: “Đừng làm rộn nữa, ở đáy vực xuất hiện hơn mười dị năng giả, hẳn là đến để điều tra tình huống.”

Kiệt Ngao và Tra Nhĩ cũng thu lực lại, thò đầu nhìn xuống dưới...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Tri Thiên Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.